PATRIARKAT JA PROFEETAT

ELLEN G. WHITE

New Covenant Publications International Ltd. Finnish

Tekijänoikeus © 2020. Uuden Liiton Kansainväliset Julkaisut

Kaikki oikeudet pidätetään. Mitään tämän kirjan osaa ei saa jäljentää tai siirtää missään muodossa tai millään tavalla ilman tekijän nimenomaista kirjallista lupaa, paitsi jos kriittisissä artikkeleissa ja arvosteluissa on lyhyitä lainauksia. Lähetä kaikki olennaiset kysymykset kustantajalle.

Kaikki oikeudet pidätetään. Mitään tämän kirjan osaa ei saa jäljentää tai siirtää missään muodossa tai millään tavalla, sähköisesti tai mekaanisesti, mukaan lukien valokopiointi, tallennus, tai tietojen tallennus- ja hakujärjestelmä - paitsi arvostelija, joka voi lainata lyhyitä kohtia aikakauslehdessä tai sanomalehdessä painettavassa tarkistuksessa - ilman kustantajan kirjallista lupaa.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Luettelointi julkaisutiedoissa

Toimitus ja Suunnittelu: Uuden Liiton Kansainvälinen Ryhmä

Painettu Yhdistyneessä kuningaskunnassa.

Ensimmäinen painatus 26. toukokuuta 2020

Julkaissut : Uuden Liiton Kansainvälinen Ryhmä

New Covenant Publications International Ltd.,

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Käy verkkosivustolla: www.newcovenant.co.uk

PATRIARKAT JA PROFEETAT

ELLEN G. WHITE

Rakennuksen jakoi kahteen osaan kallisarvoinen ja kaunis verho eli esirippu, jota kullalla silatut pylväät kannattivat; ja samanlainen uudin sulki etummaisen osan oviaukon. Nämä verhot samoin kuin katon sisin peite olivat loistavan värikkäitä: sinipunaisia, purppuraisia ja helakanpunaisia, värit keskenään taidokkaasti järjestettyinä. Niihin oli kultaja hopealangoilla kirjailtu kerubeja kuvaamaan taivaallisen pyhäkön toimintaan liittyviä joukkoja, jotka palvelevina henkinä avustavat maan päällä olevaa Jumalan kansaa…. Sisemmän esiripun takana oli kaikkeinpyhin, jonne sovitusta ja välitystoimintaa kuvaava palvelus sekä taivaan ja maan välinen yhteydenpito keskittyi. Pyhäkön tässä osassa sijaitsi akasiapuusta tehty arkki. Se oli silattu kullalla sekä sisältä että päältä, ja kultareunus kiersi sen kantta. Se valmistettiin niiden kivitaulujen säilytyspaikaksi, joihin Jumala oli kirjoittanut kymmenen käskysanaa. Tästä syystä arkkia kutsut- tiin Jumalan liiton arkiksi, koska kymmenen käskyä olivat Jumalan ja Israelin välisen liiton perustana.

Tämä sivu on jätetty tarkoituksella tyhjäksi

New Covenant Publications

International Ltd.

Uudistetut Irjat, Muunnetut Mielet

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Kiitokset

Omistettu Jumalalle.

Esipuhe

New Covenant Publications International yhdistää lukijan jumalalliseen suunnitelmaan, joka sitoo taivaan ja maan ja vahvistaa rakkauden laki jatkuvuutta. Logo, liiton arkki edustavat läheisyyttä Kristuksen Jeesuksen ja Hänen kansansa välillä ja Jumalan lain keskeisyyttä. Kuten on kirjoitettu: “Tämä tulee olemaan liitto, jonka teen Israelin huoneen kanssa, sanoo Herra:" Laitan lakini heidän sisäosaansa ja kirjoitan sen heidän sydämiinsä, ja he ovat minun kansani, ja minä olen heidän jumalansa. ” (Jeremian 31: 31-33; Hepr. 8: 8-10). Itse asiassa uusi liitto osoittaa lunastusta, jonka synnyttävät riistämättömät riidat ja sinetöivät verta.

Lukemattomien vuosisatojen ajan monet ovat kärsineet vaikeista kärsimyksiä ja käsittämätöntä sortoa, joka on laskettu hävittämään totuus. Erityisesti pimeinä aikoina tämä valo oli tunkeutunut ja hämärtänyt ihmisten perinteitä ja suosittua tietämättömyyttä, koska maailman asukkaat olivat halvanneet viisautta ja ylittäneet liiton. Kompromissin heikkeneminen leviävien pahojen kanssa aiheutti tällaisen hallitsemattoman rappeutumisen ja hartaan epäinhimillisyyden vitsauksen, että monet elämät uhrattiin perusteettomasti ja kieltäytyivät antamasta omantunnonvapautta. Kuitenkin menetetty tieto elvytettiin, etenkin uskonpuhdistuksen aikana.

1600-luvun uskonpuhdistuksen aikakausi herätti totuuden, perustavanlaatuisen muutoksen ja siitä seuraavan turbulenssin hetken, mikä heijastui vastareformaatiossa. Kuitenkin tämän volyymin avulla voidaan selvittää tämän yksittäisen vallankumouksen kiistaton merkitys uudistajien ja muiden rohkeiden pioneereiden näkökulmista. Heidän kirjanpidostaan voidaan ymmärtää raivostavat taistelut, syyt tällaiseen ilmiömäiseen vastarintaan ja yliluonnollisiin interventioihin.

Mottomme: “Uudistetut Kirjat, Muunnetut Mielet” korostaa kriittisen aikakauden säveltämää erillistä kirjallisuuden tyyliä ja sen vaikutusta. Se kuvastaa myös henkilökohtaisen uudistamisen, uudestisyntymisen ja muutoksen kiireellisyyttä. Koska Gutenbergin painotalo, jota yhdisti käännöstoimisto, levitti uudistetun uskon periaatteita, noin 500 vuotta sitten, digitalisoitu lehdistö ja verkkomedia välittäisivät kaikilla kielillä totuuden valon viimeisinä aikoina.

Sisällysluettelo

Luku 1—Miksi synti sallittiin? 7
Luku 2—Luominen 15
Luku 3—Kiusaus ja syntiinlankeemus 21
Luku 4—Lunastussuunnitelma 30
Luku 5—Kain ja Aabel koetteella 36
Luku 6—Seet ja Eenok 42
Luku 7—Vedenpaisumus 50
Luku 8—Vedenpaisumuksen jälkeen 60
Luku 9—Kirjaimellinen viikko 65
Luku 10—Baabelin torni 70
Luku 11—Aabrahamin kutsuminen 75
Luku 12—Aabraham Kanaanissa 80
Luku 13—Uskon koetus 90
Luku 14—Sodoman hävitys 97
Luku 15—Iisakin avioliitto 107
Luku 16—Jaakob ja Eesau 112
Luku 17—Jaakobin pako ja maanpakolaisuus 117
Luku 18—Öinen painiskelu 125
Luku 19—Paluu Kanaaniin 131
Luku 20—Joosef egyptissä 138
Luku 21—Joosef ja hänen veljensä 145
Luku 22—Mooses 159
Luku 23—Egyptin vitsaukset 170
Luku 24—Pääsiäinen 181
Luku 25—Lähtö egyptistä 186
Luku 27—Laki annetaan Israelille 201
Luku 28—Epäjumalan palvontaa Siinailla 211
Luku 29—Saatanan vihollisuus lakia vastaan 222
Luku 30—Pyhäkkö ja sen palvelukset 231

Luku 31—Naadabin ja Abihun synti 241
Luku 32—Laki ja liitot 245
Luku 33—Siinailta Kaadekseen 254
Luku 34—Kaksitoista vakoojaa 264
Luku 35—Koorahin kapina 271
Luku 36—Erämaassa 280
Luku 37—Lyöty kallio 284
Luku 38—Matka edomin ympäri 291
Luku 39—Baasanin valloitus 300
Luku 40—Bileam 304
Luku 41—Lankeemus jordanilla 315
Luku 42—Laki toistetaan 322
Luku 43—Mooseksen kuolema 328
Luku 44—Jordanin ylitys 336
Luku 45—Jerikon valloitus 341
Luku 46—Siunaukset ja kiroukset 349
Luku 47—Liitto gibeonilaisten kanssa 352
Luku 48—Kanaanin jako 356
Luku 49—Joosuan viimeiset sanat 365
Luku 50—Kymmenykset ja uhrilahjat 369
Luku 51—Jumalan huolenpito köyhistä 373
Luku 52—Vuotuiset juhlat 378
Luku 53—Ensimmäiset tuomarit 384
Luku 54—Simson 395
Luku 55—Samuelin lapsuus 402
Luku 56—Eeli ja hänen poikansa 407
Luku 57—Filistealaiset ryöstävät arkin 412
Luku 58—Profeettain koulut 421
Luku 59—Israelin ensimmäinen kuningas 428
Luku 60—Saulin yltiöpäisyys 438
Luku 61—Saulin hylkääminen 445

Luku 62—Daavid voidellaan kuninkaaksi 453
Luku 63—Daavid ja Goljat 456
Luku 64—Daavid pakolaisena 461
Luku 65—Daavidin jalomielisyys 470
Luku 66—Saulin kuolema 480
Luku 67—Muinaista ja nykyistä noituutta 485
Luku 68—Daavid Siklagissa 490
Luku 69—Daavid valitaan kuninkaaksi 496
Luku 70—Daavid kuninkaana 500
Luku 71—Daavidin synti ja katumus 510
Luku 72—Absalomin kapina 519
Luku 73—Daavidin viimeiset vuodet 533

Luku 1—Miksi synti sallittiin?

”Jumala on rakkaus” (1 Joh. 4: 16). Hänen luontonsa ja lakinsa ovat aina olleet ja tulevat aina olemaan rakkaus. ”Korkea ja Ylhäinen, jonka asumus on iankaikkinen” ja jonka polut ”ovat iankaikkiset”, ei muutu. Hänen tykönään ”ei ole muutosta, ei vaihteen varjoa” (Jes. 57: 15; Hab. 3: 6; Jaak. 1: 17). {PJP 11.1}

Jokainen luomisvoiman ilmentymä ilmaisee rajatonta rakkautta. Jumalan valtius merkitsee siunauksen täyteyttä kaikille luoduille. Psalmista julistaa: {PJP 11.2}

”Väkevä on sinun kätesi, korotettu sinun oikea kätesi.
Vanhurskaus ja oikeus on sinun valtaistuimesi perustus,
armo ja totuus käy sinun kasvojesi edellä.
Autuas se kansa, joka tuntee juhlariemun,
ne, jotka vaeltavat sinun kasvojesi valkeudessa, Herra!
He riemuitsevat sinun niinestäsi kaikkina päivinänsä,
ja sinun vanhurskautesi voimasta heidät korotetaan.
Sillä sinä olet heidän väkevyytensä, heidän
kaunistuksensa, — —
Sillä meidän kilpemme on Herran huomassa,
meidän kuninkaamme on Israelin Pyhän huomassa.”

Ps. 89: 14—19. {PJP 11.3}

Hyvän ja pahan välisen suuren taistelun historia on samoin, siitä lähtien kun se alkoi taivaassa aina kapinan lopulliseen ku kistamiseen ja synnin täydelliseen poistamiseen asti, havainnollista esitystä Jumalan muuttumattomasta rakkaudesta. {PJP 11.4}

Mutta kaikkeuden Valtias ei suorittanut hyvää työtään yksin. Hänellä oli läheinen työtoveri, joka osasi arvostaa hänen aikomuksiaan ja iloita hänen kanssaan luotujen olentojen onnellistamisesta. ”Alussa oli Sana, ja Sana oli Jumalan tykönä, ja Sana oli Jumala. Hän oli alussa Jumalan tykönä” (Joh. 1: 1,2). Kristus, Sana, Jumalan ainosyntyinen, oli yhtä iankaikkisen Isän kanssa — yhtä luonnoltaan, luonteeltaan ja aikomuksiltaan — ainoa olento, joka saattoi täysin ymmärtää kaikkia Jumalan aikeita ja tarkoituksia. ”Hänen nimensä on: Ihmeellinen neuvonantaja, Väkevä Jumala, Iankaikkinen isä, Rauhanruhtinas” (Jes. 9: 6). Hän on Jumalan Poika, ”jonka alkuperä on muinaisuudesta” (Miika 5: 1), ja hän sanoo itsestään: ”Kun hän taivaat valmisti, olin minä siinä, kun hän veti piirin syvyyden pinnalle, kun hän teki vahvoiksi pilvet korkeudessa, kun syvyyden lähteet saivat voiman, kun hän merelle asetti sen rajat, että vedet eivät kävisi hänen käskynsä yli, kun hän vahvisti maan perustukset, silloin minä hänen sivullansa hoidokkina olin, ihastuksissani olin päivästä päivään” (Sanani. 8:27—30). {PJP 12.1}

Luodessaan kaikki taivaalliset olennot Isä työskenteli Poikansa välityksellä. ”Sillä hänessä luotiin kaikki, — — olkoot ne valtaistuimia tai herrauksia, hallituksia tai valtoja, kaikki on luotu

hänen kauttansa ja häneen” (Kol. 1: 16). Enkelit ovat Jumalan palvelijoita, säteilevät hänen läsnäolostaan aina välkehtivää valoa ja kiitävät nopein siivin toteuttamaan hänen tahtoaan. Mutta Poika, Jumalan voideltu, ”ollen hänen kirkkautensa säteily ja hänen olemuksensa kuva ja kantaen kaikki voimansa sanalla”, vallitsee heitä kaikkia (Hebr. 1:3). ”Kunnian valtaistuin, korkea ikiajoista”, oli hänen pyhäkkönsä paikka (Jer. 17: 12) ja ”oikeuden valtikka” hänen valtakuntansa valtikka (Hebr. 1:8). ”Herraus ja kunnia on hänen kasvojensa edessä, kiitos ja ylistys hänen pyhäkössänsä” (Ps. 96: 6). Armo ja totuus käyvät hänen kasvojensa edellä (Ps. 89: 15). {PJP 12.2}

Koska rakkauden laki on Jumalan hallituksen perustana, riippuu kaikkien älyllisten olentojen onnellisuus heidän täydellisestä sopeutumisestaan sen suuriin vanhurskauden periaatteisiin. Jumala odottaa kaikilta luoduiltaan rakkauden palvelusta hänen luonteensa arvostukseen perustuvaa palvelusta. Hän ei pidä vähääkään pakollisesta kuuliaisuudesta, vaan antaa kaikille tahdon vapauden, jotta häntä palveltaisiin vapaaehtoisesti. {PJP 12.3}

Niin kauan kuin kaikki luodut suostuivat rakkauden kuuliaisuuteen, vallitsi koko Jumalan kaikkeudessa täydellinen sopusointu. Taivaallisten joukkojen ilona oli täyttää Luojansa tahtoa. Riemuiten he heijastivat hänen kirkkauttaan ja kaiuttivat hänen kiitostaan. Jumalaa he rakastivat yli kaiken ja toinen toistaan luottamuksellisesti ja epäitsekkäästi. Taivaallista sopusointua ei rikkonut yksikään soraääni. Mutta sitten tämä onnen tila häiriintyi. Ilmaantui yksi joka käytti väärin Jumalan luoduilleen suomaa vapautta. Synti sai alkunsa hänestä, joka Kristuksen jälkeen oli ollut Jumalan eniten kunnioittama sekä voimaltaan ja kirkkaudeltaan edellä muita taivaan asukkaita. Lusifer, ”kointähti, aamuruskon poika”, oli ensimmäinen suojaavista kerubeista, pyhä ja nuhteeton. Hän seisoi suuren Luojan välittömässä läheisyydessä, ja iankaikkista Jumalaa ympäröivän kirkkauden alati välkehtivät säteet lankesivat hänen ylleen. ”Näin sanoo Herra, Herra: Sinä olet sopusuhtaisuuden sinetti, täynnä viisautta, täydellinen kauneudessa. Eedenissä, Jumalan puutarhassa, sinä olit. Peitteenäsi olivat kaikkinaiset kalliit kivet. — — Sinä olit kerubi, laajalti suojaavainen, ja minä asetin sinut pyhälle vuorelle; sinä olit jumal’olento ja käyskentelit säihkyväin kivien keskellä. Nuhteeton sinä olit vaellukseltasi siitä päivästä, jona sinut luotiin, siihen saakka, kunnes sinussa löydettiin vääryys” (Hes. 28: 12—15). {PJP 13.1}

Vähä vähältä Lusifer tuli antaneeksi itsekorotukselle sijaa mielessään. Raamattu kertoo siitä: ”Sinun sydämesi ylpistyi sinun kauneudestasi, ihanuutesi tähden sinä kadotit viisautesi” (Hes. 28: 17). ”Sinä sanoit sydämessäsi: ’Korkeammalle Jumalan tähtiä minä istuimeni korotan, teen itseni Korkeimman vertaiseksi’” (Jes. 14: 13,14). Tämä mahtava enkeli alkoi pitää omanaan kaikkea kirkkauttaan, joka kuitenkin oli lähtöisin Jumalasta. Vaikka hänellä olikin muuta taivaan joukkoa ylempi kunnia-asema, hän ei tyytynyt siihen, vaan alkoi havitella sitä kunnioitusta, joka kuului yksin Luojalle. Sen sijaan että olisi pyrkinyt suuntaamaan kaikkien luotujen rakkauden ja kuuliaisuuden ennen muita Jumalaan, hän koetti voittaa itselleen heidän palveluksensa ja uskollisuutensa. Ja kadehtien sitä kunniaa, minkä Isä oli antanut Pojalleen, tämä enkeliruhtinas tavoitteli yksin Kristukselle kuuluvaa valtaa. {PJP 13.2}

Näin särkyi taivaan täydellinen sopusointu. Kun huomattiin, että Lusifer oli alkanut palvella itseään Luojansa sijasta, se herätti pelokkuutta niissä, joiden mielestä ylin kunnia kuului Jumalalle. Taivaallisessa neuvottelussa enkelit pyysivät hartaasti Lusiferia muuttamaan mielensä. Jumalan Poika esitti hänelle Luojan suuruuden, hyvyyden ja oikeamielisyyden sekä hänen lakinsa pyhän, muuttumattoman luonteen. Jumala itse oli vakiinnuttanut taivaan järjestyksen, ja poiketessaan siitä Lusifer häpäisisi Luojaansa ja tuottaisi tuhon itselleen. Mutta tämä rajattoman rakkauden ja armon hengessä annettu varoitus herätti vain entistä kiivaampaa vastustusta. Lusifer kadehti yhä enemmän Kristusta ja jyrkentyi omassa kannassaan. {PJP 14.1}

Tämä enkelten ruhtinas oli päättänyt kiistää Jumalan Pojan valtiuden ja asettaa siten kyseenalaiseksi Luojan viisauden ja rakkauden. Tätä varten hän aikoi nyt keskittää kaikki mestarilliset kykynsä, eikä Kristusta lukuunottamatta ollutkaan ketään häntä älykkäämpää kaikissa Jumalan joukoissa. Mutta hän, joka halusi kaikkien luotujensa olevan tahdoltaan vapaita, ei jättänyt ketään alttiiksi hämmentäville saivarteluille, joilla kapinaa pyrittiin todistelemaan oikeutetuksi. Ennen asioiden kärjistymistä avoimeksi kiistaksi oli kaikkien saatava selvästi kuulla hänen tahtonsa, jonka viisaudesta ja hyvyydestä oli lähtöisin kaikki heidän ilonsa. {PJP 14.2}

Kaikkeuden Kuningas kutsui taivaalliset joukkonsa eteensä voidakseen heidän ollessaan koolla selostaa Poikansa oikean aseman ja suhteen kaikkiin luotuihin. Jumalan Poika oli Isänsä kanssa valtaistuimella, ja iankaikkisen, itsestään olevaisen Jumalan kirkkaus ympäröi heitä molempia. Valtaistuimen ympärille kerääntyivät pyhät enkelit suunnattoman suurena, lukemattomana joukkona — ”kymmenentuhatta kertaa kymmenentuhatta ja tuhat kertaa tuhat” (Ilm. 5: 11), ja siinä korkeimmatkin enkelit riemuitsivat palvelijoina ja alamaisina valossa, mikä kohdistuisi heihin jumaluuden läsnäolosta. Kokoontuneille taivaan asukkaille Kuningas julisti, ettei kukaan muu kuin Kristus, Jumalan Ainosyntyinen, saattanut olla täysin perillä hänen aikeistaan, ja hänelle uskottiin Isän tahdon mahtavien päätösten toteuttaminen. Jumalan Poika oli täyttänyt Isän tahdon kaikkien taivaan joukkojen luomisen yhteydessä, ja hän ansaitsi yhtä hyvin kuin Jumalakin heidän kunnioituksensa ja kuuliaisuutensa. Kristuksen oli vielä määrä käyttää jumalallista voimaa maan ja sen asukkaiden luomiseen. Mutta kaikessa tässä hän ei tavoittelisi valtaa eikä pyrkisi korottamaan itseään vastoin Jumalan suunnitelmaa, vaan edistäisi Isän kunniaa ja toteuttaisi hänen hyviä ja rakkaudellisia tarkoituksiaan. {PJP 14.3}

Enkelit tunnustivat ilomielin Kristuksen ylivallan ja ilmaisivat rakastavansa ja palvolvänsä häntä heittäytymällä maahan hänen eteensä. Lusiferkin kumartui heidän kanssaan, mutta hänen mielessään riehui outo, kiivas taistelu. Kateus siellä kamppaili totuutta, oikeutta ja uskollisuutta vastaan. Pyhät enkelit näyttivät saavan vaikutuksellaan hänet hetkeksi mukaansa. Tuhansien riemuitsevien äänten kajauttaessa soinnukkaat kiitoslaulunsa näytti paha mieli häipyvän pois; sanomattoman suloinen rakkaus täytti koko hänen olemuksensa ja hän yhtyi noiden synnittömien palvojien kanssa sydämestään rakastamaan Isää ja Poikaa. Mutta sitten hän taas ajatteli ylpeänä omaa kunniaansa ja alkoi jälleen havitella herruutta ja kadehtia Kristusta. Hän ei pitänyt korkeaa asemaansa Jumalan erikoisena lahjana eikä siksi tuntenut mitään kiitollisuutta Luojaansa

kohtaan. Hän ylpeili älykkyydestään ja ylhäisyydestään ja pyrki Jumalan vertaiseksi. Taivaan joukot rakastivat ja kunnioittivat häntä, enkelit täyttivät mielellään hänen käskyjään, ja hän oli muita enemmän saanut osakseen viisautta ja kunniaa. Häntä ylempänä oli kuitenkin Jumalan Poika voimaltaan ja arvovallaltaan Isän vertaisena. Isä ilmaisi hänelle aikeensa, joita Lusifer taas ei päässyt kuulemaan. Ja tämä mahtava enkeli kyseli mielessään; ”Miksi yliherruuden pitää olla Kristuksella? Miksi häntä kunnioitetaan enemmän kuin minua?” {PJP 15.1}

Poistuen loitommaksi Isän luota Lusifer lähti herättämään tyytymättömyyttä enkeleissä. Hän toimi erittäin salamyhkäisesti eikä aluksi paljastanut todellisia aikeitaan, vaan kunnioitti vielä ulkonaisesti Jumalaa. Hän alkoi esittää epäileviä vihjauksia taivaallisia olentoja koskevista laeista antaen heidän ymmärtää, että vaikka ne saattoivatkin olla tarpeellisia maailmojen asukkaille, eivät enkelit korkeampina olentoina toki tarvinneet moisia rajoituksia. Olihan heillä oma viisautensa pätevänä oppaana. Eivätkä heidän kaltaisensa olennot voineet tuottaa häpeää Jumalalle. Olivathan kaikki heidän ajatuksensa pyhiä, eivätkä he voineet erehtyä sen paremmin kuin Jumala itsekään. Jumalan Pojan kunnioittamista samanvertaisena Isän kanssa esitettiin ilmeisenä vääryytenä Lusiferia kohtaan, joka, kuten väitettiin, oli yhtä oikeutettu saamaan osakseen kumarrusta ja kunniaa. Jos tämä enkelten ruhtinas vain pääsisi ylenemään oikeaan asemaansa, niin siitä koituisi pelkkää hyvää koko taivaan väelle, sillä hänen silmämääränään oli kaikkien vapaus. Mutta nyt heiltä oli riistetty siihenastisen vapautensa viimeisetkin rippeet, kun heille oli nimetty ehdoton Valtias, jonka arvovaltaa kaikkien täytyi kumartaa. Tällaisia olivat ne kavalat eksytykset, jotka Lusiferin juonikkaasti soluttamina saivat nopeasti jalansijaa taivaan kartanoissa. {PJP 15.2}

Kristuksen asemaa tai arvovaltaa ei ollut mitenkään muutettu. Lusiferin kateus ja väärät tulkinnat sekä hänen pyrkimyksensä Kristuksen vertaiseksi olivat tehneet välttämättömäksi lausunnon antamisen Jumalan Pojan todellisesta asemasta, mutta se oli ollut sama alusta asti. Petollisilla juonillaan Lusifer oli kuitenkin hämännyt monia enkeleitä. {PJP 16.1}

Käyttämällä hyväkseen alaistensa pyhien olentojen rakastavaa ja uskollista luottamusta hän oli niin taitavasti ujuttanut heidän mieleensä omaa epäluottamustaan ja tyytymättömyyttään, ettei hänen vaikutustaan havaittu. Lusifer oli esittänyt Jumalan aikeet väärässä valossa; hän vääristeli ja käänsi niitä kieroon herättääkseen erimielisyyttä ja tyytymättömyyttä. Ovelasti hän yllytti kuulijoitaan ilmaisemaan tunteensa, ja sitten hän käytti heidän lausuntojaan hyväkseen sopivissa tilaisuuksissa todistaakseen, etteivät enkelit oikein kaikessa olleet Jumalan hallituksen kannalla. Samalla kun hän väitti itse olevansa täysin kuuliainen Jumalalle, hän esitti pitävänsä eräitä muutoksia taivaan järjestykseen ja lakeihin välttämättöminä jumalallisen hallituksen pysyvyydelle. Vaikka hän siis pyrki herättämään vastustusta Jumalan lakia kohtaan ja soluttamaan omaa tyytymättömyyttään alaistensa enkelten keskuuteen, hän näennäisesti oli koettavinaan poistaa tyytymättömyyttä ja palauttaa nurjamielisiä enkeleitä taivaan järjestykseen. Salavihkaa hän lietsoi epäsopua ja kapinaa mutta koetti parhaansa mukaan saada kaiken näyttämään siltä kuin hän pyrkisi yksinomaan edistämään uskollisuutta ja säilyttämään sopusointua ja rauhaa. {PJP 16.2}

Näin lietsottu tyytymättömyys alkoi kyteä tuhoisasti. Se ei puhjennut ilmiliekkiin, vaan levisi vaivihkaa eripuraisuutena enkelien keskuuteen. Oli eräitä, joita Lusiferin vehkeilyt Jumalan hallitusta vastaan miellyttivät. Vaikka he olivat siihen saakka täysin noudattaneet Jumalan vakiinnuttamaa järjestystä, he olivat nyt tyytymättömiä ja pahoillaan siitä, etteivät ymmärtäneet hänen tutkimattomia aikeitaan. Kristuksen arvoaseman korostaminen ei liioin ollut heille mieleen. Nämä puolsivat nyt Lusiferin vaatimuksia hänen pyrkiessään Jumalan Pojan vertaiseksi. Mutta uskolliset ja vilpittömät enkelit pitivät Jumalan esitystä viisaana ja oikeamielisenä, ja he koettivat saada tämän nurjamielisen olennon jälleen sopeutumaan Jumalan tahtoon. Kristus oli Jumalan Poika; hän oli ollut yhtä Isän kanssa jo ennen enkelien luomista. Hän oli aina ollut Isän oikealla puolella. Hänen valta-asemastaan oli ollut pelkkää siunausta kaikille, jotka olivat hänen hyväntahtoisessa hallinnassaan, eikä sitä tähän mennessä ollut kukaan asettanut kyseenalaiseksi. Taivaan sopusointu ei ollut koskaan ennen häiriintynyt; miksi siihen nyt pitäisi tulla soraääniä? Uskolliset enkelit saattoivat nähdä vain tämän epäsovun kauheat seuraukset, ja hartaasti he neuvoivat noita nureksi joita luopumaan aikeistaan ja osoittautumaan kuuliaisiksi Jumalalle kannattamalla uskollisesti hänen hallitustaan. {PJP 17.1}

Suuressa armossaan ja jumalallisen luonteensa mukaisesti Jumala sieti kauan Lusiferia. Taivaassa ei koskaan ennen ollut ilmennyt tyytymättömyyden ja nurjamielisyyden henkeä. Se oli kerrassaan uutta, outoa, salamyhkäistä ja arvoituksellista. Lusifer itsekään ei aluksi ollut selvillä tunteidensa todellisesta laadusta; jonkin aikaa häntä pelotti ilmaista ajatuksiaan ja mielensä ailahteluja, mutta silti hän ei hyljännyt niitä. Hän ei nähnyt, minne oh ajautumassa. Mutta rajattoman rakkauden ja viisauden kaikin keinoin häntä koetettiin saada vakuuttumaan erehdyksestään. Hänen nureksimisensa todistettiin aiheettomaksi, ja hänelle selvitettiin, mihin jatkuva kapinointi johtaisi. {PJP 17.2}

Ja niin Lusifer huomasi olevansa väärässä. Hän käsitti, että ”Herra on vanhurskas kaikissa teissään ja armollinen kaikissa teoissaan” (Ps. 145: 17), että jumalalliset asetukset olivat oikeamielisiä ja että hänen tuli tunnustaa ne sellaisiksi kaiken taivaan kuullen. Jos hän olisi tehnyt näin, hän itse ja monet enkelit olisivat voineet pelastua. Hän ei siihen aikaan ollut vielä täysin lakannut olemasta alamainen Jumalalle. Vaikka hän olikin luopunut suojaavaisen kerubin asemastaan, hän olisi päässyt entiseen tehtäväänsä, jos olisi halunnut palata Jumalan tykö tunnustaen Luojan viisauden ja valmiina tyytymään siihen paikkaan, missä Jumala saattoi käyttää häntä suuressa suunnitelmassaan. Mutta nyt oli asia ratkaistava lopullisesti; hänen täytyi joko täysin taipua jumalalliseen hallintaan tai ryhtyä avoimeen kapinaan. Hän miltei jo päätti palata, muttei ylpeydeltään saanut tehdyksi sitä. Niin korkeasti kunnioitetun oh liian noloa myöntää olleensa väärässä ja pelkkien harhakuvitelmien vallassa ja taipua tottelemaan sellaista arvovaltaa, jota hän oli syyttänyt ja pyrkinyt osoittamaan epäoikeudenmukaiseksi. {PJP 18.1}

Armelias Luoja sääli Lusiferia ja hänen seuraajiaan ja koetti estää heitä suistumasta kadotuksen kuiluun, jonka reunalla he olivat. Mutta hänen armonsakin he tulkitsivat väärin. Lusifer selitti, että Jumalan pitkämielisyys vain osoitti hänen oman etevämmyytensä ja että kaikkeuden Kuningas kyllä vielä suostuisi hänen ehtoihinsa. Jos enkelit vain pysyisivät lujasti

hänen puolellaan, hän julisti, niin he tulisivat pääsemään kaikkien toiveidensa perille. Itsepintaisesti hän puolusti kantaansa ja antautui kiihkeästi suureen taisteluun Tekijäänsä vastaan. Ja niin tuli Jumalan kirkkaudesta osallistuneesta ja hänen valtaistuimensa luona palvelleesta Lusiferista, ”valon kantajasta”, saatana, Jumalan ja pyhien ”vastustaja” ja niiden tuhooja, jotka taivas oli uskonut hänen opastettavikseen ja suojeltavikseen. {PJP 18.2}

Hyljäten halveksien uskollisten enkeleiden todistelut ja hartaat pyynnöt hän sanoi heidän olevan harhaan johdettuja orjia. Kristuksen asettamisen edelleen hän julisti epäoikeudenmukaiseksi sekä häntä itseään että koko taivaan joukkoa kohtaan ja selitti, ettei hän enää sietäisi omia ja heidän oikeuksiaan siten loukattavan. Hän oli päättänyt säilyttää saamansa arvoaseman ja ottaa johtoonsa kaikki, jotka halusivat ryhtyä seuraamaan häntä. Hän lupasi riveihinsä liittyville uuden ja paremman hallinnon, jonka alaisuudessa kaikki pääsisivät nauttimaan vapaudesta. Lukuisa joukko enkeleitä ilmoitti hyväksyvänsä hänet johtajakseen. Mielissään hankkeittensa suopeasta vastaanotosta hän toivoi saavansa kaikki enkelit puolelleen, pääsevänsä Jumalan itsensä vertaiseksi ja alista vänsä komentoonsa koko taivaan joukon. {PJP 18.3}

Uskolliset enkelit koettivat vielä pyytää häntä ja hänen kannattajiaan taipumaan Jumalan tahtoon, ja he selittivät, mihin heidän kieltäytymisensä pakostakin johtaisi: Hän joka oli luonut heidät, saattoi kukistaa heidän valtansa ja rangaista heitä kovasti kapinahankkeesta. Eihän yksikään enkeli pystynyt kumoamaan Jumalan lakia, joka oli yhtä pyhä kuin hän itsekin. He varoittivat ketään kuuntelemasta Lusiferin petollista kuiskuttelua ja kehottivat häntä ja hänen seuraajiaan heti kääntymään Jumalan puoleen ja tunnustamaan erehtyneensä epäilemään hänen viisauttaan ja arvovaltaansa. {PJP 19.1}

Monet olivat taipuvaisia seuraamaan tätä neuvoa, katumaan nurjamielisyyttään ja hakeutumaan takaisin Isän ja hänen Poikansa suosioon. Mutta Lusifer oli keksinyt uuden juonen. Tuo mahtava kapinoitsija julisti nyt, että häneen liittyneet enkelit olivat menneet liian pitkälle enää palatakseen sekä että hän tunsi jumalallisen lain ja tiesi, ettei Jumala antaisi anteeksi. Hän selitti, että kaikki jotka alistuisivat taivaan hallintaan, menet täisivät kunniansa ja arvoasemansa. Itse puolestaan hän ei enää koskaan tunnustaisi Kristuksen arvovaltaa. Hänellä ja hänen seuraajillaan ei ollut muuta mahdollisuutta, hän sanoi, kuin varmistaa vapautensa ja ottaa voimakeinoin ne oikeudet, joita heille ei suotu vapaaehtoisesti. {PJP 19.2}

Saatana itse olikin jo edennyt liian kauas voidakseen palata. Mutta samaa ei voida sanoa niistä, jotka hän oli valheillaan sokaissut. Heille uskollisten enkeleiden neuvot ja hartaat pyynnöt avasivat vielä toivon oven, ja he olisivat vapautuneet saatanan pauloista, jos olisivat ottaneet vaarin varoituksesta. Mutta he antoivat ylpeyden, kiintymyksen johtajaansa ja täyden vapauden halunsa vallata mielensä ja lopulta torjuivat kaikki jumalallisen rakkauden ja armon vetoomukset. {PJP 19.3}

Jumala salli saatanan jatkaa toimintaansa, kunnes nurjamielisyys kypsyi avoimeksi kapinaksi. Hänen suunnitelmiensa oli saatava täysin kehittyä, jotta kaikki voisivat nähdä niiden

todellisen luonteen ja suuntauksen. Voideltuna kerubina Lusifer oli ollut korkeassa asemassa; taivaan enkelit rakastivat häntä syvästi, ja hän vaikutti heihin voimakkaasti. Taivaan asukkaiden lisäksi Jumalan hallintoon kuuluivat myös kaikkien hänen luomiensa maailmojen asukkaat. Lusifer oli päätellyt, että jos hän saisi yllytetyksi taivaan enkelit liittymään kapinaansa, hän saisi kaikki maailmatkin yhtymään siihen. Hän oli esittänyt asiansa taitavasti ja pyrkinyt saivarteluin ja petoksin toteuttamaan hankkeensa. Hän oli erittäin etevä pettämään. Hän osasi edukseen tekeytyä niin juonikkaan salamyhkäiseksi ja toimia niin vaivihkaa, että hänen toimintansa todellista luonnetta oli vaikea paljastaa enkeleille. Vasta täysin kehittyneenä se voitiin saada näyttämään siltä pahalta, mitä se oli; hänen nurjamielisyyttään ei nyt käsitettäisi kapinaksi. Uskolliset enkelitkään eivät täysin ymmärtäneet hänen luonnettaan eivätkä huomanneet, mihin hänen toimintansa johti. {PJP 19.4}

Lusifer oli aluksi esittänyt houkutuksensa niin että pysytteli itse puolueettomana. Niiden enkeleiden, joita hän ei pystynyt saamaan täysin puolelleen, hän sanoi olevan välittämättä taivaan eduista. Hän syytti uskollisia enkeleitä juuri siitä, mitä itse oli tekemässä. Hän koetti ovelilla juonillaan sotkea Jumalan tarkoitukset. Kaiken, mikä oli yksinkertaisen selvää, hän muutti salamyhkäiseksi, ja taitavilla vääristelyillään hän herätti epäilyä Herran selvimpiäkin lausuntoja kohtaan. Ja hänen esityksensä tuntuivat sitäkin vakuuttavammilta, kun hän oh korkeassa asemassa ja niin läheisessä tuntumassa Jumalan hallitukseen. {PJP 20.1}

Jumala joutui kaikessa toiminnassaan noudattamaan totuuden ja vanhurskauden periaatteita, mutta saatana saattoi käyttää sellaista, mitä Jumala ei voinut — imartelua ja petosta. Hän oh koettanut vääristellä Herran sanaa ja esittää hänen hallintonsa väärässä valossa väittämällä, että Jumala oh epäoikeudenmukainen säätäessään lakeja enkeleille ja pyrki vain korottamaan itseään vaatimalla luotujaan alistumaan ja tottelemaan. Siksi oli välttämätöntä osoittaa taivaan asukkaille ja kaikille maailmoille, että Jumalan hallinto on oikeamielistä ja hänen lakinsa täydellinen. Saatana oli uskotellut itse koetta vänsä edistää kaikkeuden parasta. Kaikkien täytyi päästä käsittämään vallananastajan todellinen luonne ja tarkoitus. Hänen täytyi saada aikaa tullakseen paljastetuksi omalla jumalattomalla toiminnallaan. Siitä eripuraisuudesta, minkä saatana oli aiheuttanut taivaassa, hän syytti Jumalan hallitusta. Kaiken pahan hän selitti johtuvan jumalallisesta hallinnosta. Hän väitti pyrkivänsä parantamaan Herran asetuksia. Siksi Jumala salli hänen osoittaa, mitä laatua hänen väitteensä olivat ja mihin lopputulokseen hänen jumalallisen lain muutosaikeensa johtivat. Hänen tuomionsa täytyi perustua hänen omaan toimintaansa. Alun alkaen saatana oli väittänyt, ettei hän kapinoinut. Petturin oli näyttäydyttävä koko maailmankaikkeudelle naamionsa riisuneena. {PJP 20.2}

Ääretön Viisaus ei tuhonnut saatanaa, vaikka hänet karkotetuinkin taivaasta. Koska Jumala voi hyväksyä vain rakkauden palveluksen, hänen luotujensa alamaisen uskollisuuden täytyy pohjautua siihen vakaumukseen, että hän on oikeamielinen ja hyväntahtoinen. Taivaan ja maailmojen asukkaat eivät olleet varautuneet käsittämään synnin luonnetta tai seurauksia eivätkä niin muodoin olisi voineet silloin pitää saatanan tuhoamista Jumalan oikeutettuna toimenpiteenä. Jos hänet olisi heti surmattu, olisivat jotkut palvelleet Jumalaa pikemmin pelosta kuin

rakkaudesta. Petturin vaikutus ei tällöin olisi kokonaan tuhoutunut eikä kapinamieli tyystin hälvennyt. Koko kaikkeuden ikuiseksi parhaaksi hänen periaatteidensa piti saada kypsyä, jotta kaikki luodut voisivat nähdä hänen syytöksensä jumalallista hallitusta vastaan oikeassa valossa ja jottei enää koskaan olisi vähintäkään syytä epäillä Jumalan oikeamielisyyttä ja armoa tai hänen lakinsa muuttumattomuutta. {PJP 21.1}

Saatanan kapinan tuli olla opetuksena maailmankaikkeudelle halki kaikkien tulevaisten aikojen — jatkuvana todistuksena synnin luonteesta ja kauheista seurauksista. Saatanan hallinnan vaikutukset sekä ihmisiin että enkeleihin osoittaisivat, minkä täytyy olla seurauksena jumalallisen arvovallan hylkäämisestä. Se todistaisi, että Jumalan kaikkien luotujen hyvinvointi edellyttää hänen hallituksensa pysymistä voimassa. Siksi tämän kauhean kapinakokemuksen vaiheet olisivat jatkuvana turvana kaikille pyhille olennoille, estämässä heitä joutumasta enää petetyiksi rikkomuksen luonteen suhteen ja varjelemassa heitä tekemästä syntiä ja kärsimästä sen rangaistusta. {PJP 21.2}

Hän joka taivaassa hallitsee, näkee lopun alusta. Hänelle ovat yhtä avoimia niin menneisyyden kuin tulevaisuudenkin salaisuudet. Synnin aiheuttamien kärsimysten, pimeyden ja hävityksen ylitse hän katselee omien rakkauden ja siunauksen suunnitelmiensa täyttymystä. Vaikka ”pilvi ja pimeys on hänen ympärillänsä, vanhurskaus ja oikeus on hänen valtaistuimensa perustus” (Ps. 97: 2). Ja tämän tulevat kaikkeuden asukkaat, niin uskolliset kuin uskottomatkin, kerran ymmärtämään. ”Täydelliset ovat hänen tekonsa, sillä kaikki hänen tiensä ovat oikeat. Uskollinen Jumala ja ilman vääryyttä, vanhurskas ja vakaa hän on” (5 Moos. 32: 4). {PJP 22.1}

Luku 2—Luominen

”Herran sanalla ovat taivaat tehdyt, ja kaikki niiden joukot hänen suunsa hengellä. — — Sillä hän sanoi, ja tapahtui niin, hän käski, ja se oh tehty” (Ps. 33: 6,9). Hän asetti ”maan perustuksillensa, niin että se pysyy horjumatta iankaikkisesti” (Ps. 104: 5). {PJP 23.1}

Lähtiessään Tekijänsä kädestä maa oh tavattoman kaunis. Vuoret, kukkulat ja laaksot tekivät sen pinnan vaihtelevaksi samoin kuin komeat virrat ja ihanat järvet. Mutta kukkulat ja vuoret eivät olleet jyrkkiä ja jylhiä, eikä niissä ollut jyrkänteitä eikä pelottavia rotkoja kuten nyt. Maan kalliopinnan terävät ja rosoiset reunat peitti hedelmällinen multakerros, missä viihtyvä kasvillisuus peitti tienoot vehreään vihannuuteensa. Missään ei ollut inhottavia soita eikä autioita erämaita. Katse tapasi kaikkialla vehmaita pensastoja ja ihastuttavia kukkia. Puut kohottivat latvuksensa korkeuksiin majesteettisempina kuin mitkään nykymetsien puut. Ilmaa eivät pilanneet saaste- höyryt, vaan se oli kirkasta ja terveellistä. Koko maisema oli kauniimpi kuin ylväimmänkään palatsin koristepuutarha. Enkelien joukko katseli näkymiä ihastuneena ja iloitsi Jumalan ihmeteoista. {PJP 23.2}

Kun maa runsaine eläimistöineen ja kasvillisuuksineen oli luotu, Jumala toi tapahtumain näyttämölle kruunaavan luomistekonsa, ihmisen, jota varten kaunis maa oli kunnostettu. Hän sai hallintaansa kaiken, minne hänen katseensa ylti, sillä ”Jumala sanoi: ’Tehkäämme ihminen kuvaksemme; ja vallitkoot he — — koko maan.&rsquo — — Ja Jumala loi ihmisen omaksi kuvaksensa, — — mieheksi ja naiseksi hän loi heidät.” Tässä esitetaan selvästi ihmissuvun alkuperä. Jumalallinen ilmoitus on niin selväsanainen, ettei se jätä sijaa väärille johtopäätöksille. Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen. Tässä ei ole mitään salaperäistä eikä liioin mitään perustetta sille otaksumalle, että ihminen olisi vaiheittain hitaasti kehittynyt eläin- tai kasvikunnan alemmista muodoista. Tuollainen opetus madaltaa Luojan suuren työn ihmisen ahtaalle, maalliselle käsitystasolle. Ihmiset ovat niin hanakoita poistamaan Jumalalta kaikkeuden valtiuden, että alentavat ihmisen ja riistävät häneltä hänen arvokkaan alkuperänsä. Jumala asetti tähtimaailmat korkeuteen ja väritti kedon kukkaset hienovaraisen taidokkaasti. Hän täytti maan ja taivaat valtansa ihmeillä. Ja kun hän sitten halusi kruunata suurenmoiset luomistekonsa ja asettaa kauniin maan keskelle sen hoitajan ja hallitsijan, ei hän voinut olla luomatta olentoa, joka oli hänelle elämän antaneen käden arvoinen. Innoitettu sukuluettelomme johtaa ihmiskunnan alkuperän suureen Luojaan eikä mihinkään alkioiden, nilviäisten ja nelijalkaisten kehitysketjuun. Maan tomusta tehtynäkin Aadam oh ”Jumalan poika”. {PJP 23.3}

Jumalan edustajana hänet asetettiin vallitsemaan alempia luotuja. Ne eivät pysty ymmärtämään tai tunnustamaan Jumalan herruutta, mutta ne tehtiin kykeneviksi rakastamaan ja palvelemaan ihmistä. Psalmista sanoo: ”Sinä — — panit hänet hallitsemaan kättesi tekoja, asetit kaikki hänen jalkainsa alle: — — metsän eläimet, taivaan linnut — — ja kaiken, mikä meren polkuja kulkee” (Ps. 8: 6—9). {PJP 24.1}

Ihmisen tuli ilmentää Jumalan kuvaa sekä ulkoisesti että luonteeltaan. Kristus yksin on ”hänen olemuksensa kuva” (Hebr. 1:3), mutta ihminen tehtiin Jumalan kaltaiseksi. Hänen luonteensa oli sopusoinnussa Jumalan tahdon kanssa. Hänen mielensä pystyi käsittämään jumalallisia asioita. Hänen tunne- elämänsä oli puhdasta ja hänen luontaiset halunsa olivat järjen valvonnassa. Hän oli pyhä ja onnellinen ilmentäessään Jumalan kuvaa täydessä kuuliaisuudessa hänen tahdolleen. {PJP 24.2}

Lähtiessään Luojansa kädestä ihminen oh kookas ja täysin sopusuhtainen. Terve punerrus hänen kasvoillaan korosti niiden säteilemää valoisaa elämäniloa. Aadam oli paljon pitempi maailmassa nykyään eläviä miehiä. Eeva oli jonkinverran lyhyempi mutta silti jalomuotoinen ja joka kohdastaan kaunis. Synnittömällä parilla ei ollut mitään tekovaatteita. Heitä ympäröi samanlainen kirkas valoverho kuin enkeleitäkin. Tämä valoviitta verhosi heitä niin kauan kuin he pysyivät kuuliaisina Jumalalle. {PJP 24.3}

Aadamin luomisen jälkeen kaikki elävät olennot tuotiin hänen eteensä, jotta hän antaisi kullekin nimen. Tällöin hän huomasi, että jokaiselle oli annettu elämänkumppani, mutta hänelle ”ei löytynyt apua, joka olisi hänelle sopinut”. Kaikkien niiden olentojen parissa, jotka Jumala oli maailmaan luonut, ei ollut yhtään ihmisen veroista. Ja Jumala sanoi: ”Ei ole ihmisen hyvä olla yksinänsä, minä teen hänelle avun, joka on hänelle sopiva.” Ihminen oli tarkoitettu seuralliseksi eikä elämään yksin. Ilman seuratoveruutta eivät Eedenin kauniit näkymät ja mieluisat askareetkaan olisi tuottaneet täyttä onnea. Enkelien seurakaan ei olisi tyydyttänyt hänen myötätunnon ja toveruuden kaipaustaan. Ei ollut ketään saman luontoista, joka olisi oppinut rakastamaan ja olemaan rakastettu. {PJP 25.1}

Jumala itse antoi Aadamille toverin. Hän teki miehelle avun, joka oli hänelle sopiva — joka häntä vastaavana soveltui hänen kumppanikseen ja joka saattoi hänen kanssaan tuntea samaa rakkautta ja myötätuntoa. Eeva luotiin kylkiluusta, jonka Jumala otti Aadamin kyljestä. Se merkitsi sitä, ettei vaimon sopinut hallita miestään päänä muttei myöskään joutua sorretuksi vähempiarvoisena, vaan olla hänen rinnallaan tasavertaisena, miehensä rakastamana ja suojelemana. Osana miehestä, luuna hänen luustaan ja lihana hänen lihastaan hän oli miehen toinen minä. Se osoittaa, miten läheisen yhteyden ja kiinteän rakkauden tuli vallita heidän välillään. ”Sillä eihän kukaan koskaan ole vihannut omaa lihaansa, vaan hän ravitsee ja vaalii sitä” (Ef. 5: 29). ”Sentähden mies luopukoon isästänsä ja äidistänsä ja liittyköön vaimoonsa, ja ne kaksi tulevat yhdeksi lihaksi.” {PJP 25.2}

Jumala vihki ensimmäisen avioparin. Tämä asetus on siis kaikkeuden Luojan säätämä. ”Avioliitto pidettäköön kunniassa” (Hebr. 13: 4) yhtenä Jumalan ensimmäisistä lahjoista ihmiselle. Se on toinen niistä kahdesta säädöksestä, jotka Aadam syntiinlankeemuksen jälkeen otti mukaansa paratiisin porttien ulkopuolelle. Avioliitto on siunaukseksi, kun siinä tunnustetaan ja noudatetaan jumalallisia periaatteita. Se valvoo ihmissuvun puhtautta ja onnellisuutta, täyttää ihmisen seuralliset tarpeet ja jalostaa hänen fyysistä, älyllistä ja siveellistä olemustaan. {PJP 25.3}

”Ja Herra Jumala istutti paratiisin Eedeniin, itään, ja asetti sinne ihmisen, jonka hän oli tehnyt.” Kaikki Jumalan luomisteot olivat täydellisen kauniita, eikä mitään sellaista näyttänyt puuttuvan, mikä olisi saattanut lisätä tuon pyhän parin onnea. Kuitenkin Luoja antoi heille vielä erikoisen todisteen rakkaudestaan istuttamalla puutarhan nimenomaan heidän kodikseen. Tässä puutarhassa oli kaikenlaisia puita, joista monet olivat täynnä tuoksuvia ja maukkaita hedelmiä. Siellä oli kerrassaan ihastuttavia, suorakasvuisia viinipuita, joiden oksat riippuivat houkuttelevien ja moniväristen rypäleterttujen painosta. Aadam ja Eeva saivat tehtäväkseen taivutella viinipuun oksia itselleen asumukseksi, jonka näin muodostivat elävät puut kaikkine lehvästöineen ja hedelmineen. Siellä oh valtavat määrät kaikenvärisiä tuoksuvia kukkia. Puutarhan keskellä oli elämän puu, joka loistokkuudessaan ylitti kaikki muut puut. Sen hedelmät olivat kuin kullan ja hopean hohtoisia omenia, ja ne kykenivät pitkittämään elämää ikuisesti. {PJP 26.1}

Luomistyö oli nyt päättynyt. ”Niin tulivat valmiiksi taivas ja maa kaikkine joukkoinensa.” ”Ja Jumala katsoi kaikkea, mitä hän tehnyt oli, ja katso, se oli sangen hyvää.” Eedenin paratiisi kukoisti maan päällä. Yksikään synnin tahra tai kuoleman varjo ei turmellut kaunista luomakuntaa. ”Aamutähdet kaikki iloitsivat ja kaikki Jumalan pojat riemuitsivat” (Job 38: 7). {PJP 26.2}

Suuri Jumala oli laskenut maan perustukset. Hän oli verhonnut koko maailman kauneudella ja täyttänyt sen sellaisella, mikä oli hyödyllistä ihmiselle. Hän oh luonut kaikki maan ja meren ihmeet. Kuudessa päivässä suuri luomistyö oli suoritettu loppuun. Ja Jumala ”lepäsi seitsemäntenä päivänä kaikesta työstänsä, jonka hän oli tehnyt. Ja Jumala siunasi seitsemännen päivän ja pyhitti sen, koska hän sinä päivänä lepäsi kaikesta luomistyöstänsä, jonka hän oli tehnyt.” Jumala katseli tyytyväisenä kättensä tekoja. Kaikki oli täydellistä, jumalallisen Tekijänsä arvoista, ja hän lepäsi, ei uupuneena vaan hyvillään viisautensa ja hyvyytensä aikaansaannoksista ja kirkkautensa ilmauksista. {PJP 26.3}

Levättyään seitsemäntenä päivänä Jumala pyhitti eli erotti sen lepopäiväksi ihmiselle. Luojan esimerkin mukaan ihmisen tuli levätä tänä pyhänä päivänä, jotta hän katsellessaan taivaita ja maata voisi mietiskellä Jumalan suuria luomistekoja ja jotta hän nähdessään todisteita Jumalan viisaudesta ja hyvyydestä voisi koko sydämestään rakastaa ja kunnioittaa Luojaansa. {PJP 26.4}

Eedenissä Jumala pystytti luomistyönsä muistomerkin antamalla siunauksensa seitsemännelle päivälle. Sapatti annettiin Aadamille, koko ihmisperheen isälle ja edustajalle. Pyhittämällä sen tuli maan kaikkien asukkaiden kiitollisina tunnustaa, että Jumala oli heidän Luojansa ja oikeutettu Valtiaansa ja että he olivat hänen kättensä tekoa ja alamaisiaan. Se oli siis kokonaan muistoasetus ja annettu koko ihmiskunnalle. Siinä ei ollut mitään verhottua eikä millekään kansalle erikoisesti sovellettua. {PJP 27.1}

Jumala näki ihmisen välttämättä tarvitsevan sapattia, jo paratiisissakin. Hänen oli tarpeen panna sivuun omat harrasteensa ja pyrintöntä joka seitsemänneksi päiväksi voidakseen

vapaammin ajatella Jumalan tekoja ja mietiskellä hänen voimaansa ja hyvyyttään. Hän tarvitsi sapattia muistuttamaan häntä tavallista voimakkaammin Jumalasta ja herättämään hänen kiitollisuuttaan, koska kaikki mikä oli hänen nautittavanaan ja omistuksessaan tuli Luojan hyväätekevästä kädestä. {PJP 27.2}

Jumalan tarkoitus on, että sapatti saa ihmiset mietiskelemään hänen luomisteko jaan. Luonto puhuu heidän aisteilleen julistaen Jumalan, Luojan, kaiken ylimmän Hallitsijan, olemassaoloa. ”Taivaat julistavat Jumalan kunniaa, taivaanvahvuus ilmoittaa hänen kättensä tekoja. Päivä sanoo päivälle, ja yö ilmoittaa yölle” (Ps. 19:2, 3). Maan verhoava kauneus todistaa Jumalan rakkaudesta. Voimme nähdä sen ikuisissa kukkuloissa, ylevissä puissa, puhkeavissa nupuissa ja hennoissa kukissa. Kaikki ne puhuvat meille Jumalasta. Sapatti, joka alati viittaa niiden kaikkien Tekijään, kehottaa ihmisiä avaamaan luonnon suuren kirjan ja lukemaan siitä Luojan viisaudesta, voimasta ja rakkaudesta. {PJP 27.3}

Ensimmäisiä vanhempiamme, jotka luotiin viattomiksi ja pyhiksi, ei kuitenkaan jätetty vaille väärin tekemisen mahdollisuutta. Jumala teki heidät siveellisesti vapaiksi. He pystyivät arvostamaan hänen luonteensa viisautta ja hyväntahtoisuutta sekä hänen vaatimustensa oikeamielisyyttä, ja he saivat täysin vapaasti joko totella tai olla tottelematta häntä. He saivat nauttia Jumalan ja pyhien enkeleiden yhteydestä, mutta ennen kuin heidän ikuisesta luotettavuudestaan voitiin olla varmoja, heidän uskollisuuttaan oli koeteltava. Aivan ihmisen olemassaolon alussa häntä estettiin täyttämästä hillittömästi halujaan, mikä kohtalokas intohimo koitui saatanan lankeemukseksi. Keskellä paratiisia, lähellä elämän puuta, oh hyvän- ja pahantiedon puu, jonka oli määrä koetella esivanhempiemme kuuliaisuutta, uskoa ja rakkautta. He saivat vapaasti syödä kaikista muista puista, mutta tästä heitä kuoleman uhalla kiellettiin maistamasta. He kyllä joutuisivat saatanan kiusattaviksi, mutta jos he kestäisivät koetuksen, he lopulta hänen valtapiirinsä ulkopuolelle siirrettyinä saisivat iäti olla Jumalan suosiossa. {PJP 27.4}

Jumala teki ihmisen lain alaiseksi, mikä seikka oli hänen olemassalonsa välttämätön edellytys. Hän oli jumalallisen hallituksen alamainen, eikä mikään hallitus voi toimia ilman lakia. Jumala olisi voinut luoda ihmisen kykenemättömäksi rikkomaan hänen lakiaan ja estää Aadamia tarttumasta kiellettyyn hedelmään. Mutta tällöin ihminen ei olisi ollut siveellisesti vapaa olento vaan pelkkä automaatti. Ilman valinnan vapautta hänen kuuliaisuutensa ei olisi ollut vapaaehtoista vaan pakollista. Luonteen kehittyminen olisi ollut mahdotonta. Sellainen menettely olisi vastoin muiden maailmojen asukkaiden kokemaa Jumalan kohtelua. Se olisi ollut arvotonta ihmiselle älyolentona ja olisi vain puoltanut saatanan syytöstä, jonka mukaan Jumala hallitsi mielivaltaisesti. {PJP 28.1}

Jumala teki ihmisen suoraluontoiseksi. Hän antoi hänelle luonteen jaloutta, eikä hänellä ollut mitään taipumuksia pahaan. Hän teki hänet älyltään erittäin kyvykkääksi ja loi hänen uskollisena pysymiselleen mahdollisimman hyvät edellytykset. Ikuisen onnen ehtona oli täydellinen ja pysyvä kuuliaisuus. Tällä ehdolla hän sai syödä elämän puusta. {PJP 28.2}

Ensimmäisten vanhempiemme kodin tuli olla esikuvana muille kodeille heidän lastensa lähtiessä asuttamaan maata. Tuo Jumalan itsensä kaunistama koti ei ollut mikään upea palatsi. Ihmiset ylpeydessään ihastelevat loistavia ja kalliita rakennuksia ja ylpeilevät kättensä teoilla. Mutta Jumala sijoitti Aadamin puutarhaan. Tämä oli hänen asumuksensa. Sinitaivas oh sen kupukattona, ja sen lattiana oli kauniiden kukkien ja elävän vihermaton peittämä maa. Komeiden puiden lehtevät oksat olivat sen korukatoksena. Sen seinien suurenmoiset koristeet olivat suuren Mestaritaiteilijan käsityötä. Pyhän parin ympäristöön liittyy opetus kaikille ajoille. Sen mukaan tosi onnea ei saavuteta ylpeyden ja ylellisyyden mieliteoilla, vaan pääsemällä Jumalan luomistekojen välityksellä hänen yhteyteensä. Jos ihmiset harrastaisivat vähemmän keinotekoista ja pyrkisivät suurempaan yksinkertaisuuteen, he toteuttaisivat paljon paremmin sitä tarkoitusta, jonka vuoksi Jumala loi ihmisen. Ylpeys ja kunnianhimo eivät saa koskaan kyllääsä, mutta todella viisaat osaavat iloita niistä runsaista ja jalostavista nautinnoista, joita Jumalalla on tarjottavana kaikille. {PJP 28.3}

Jumala sijoitti ensimmäisen ihmisparin paratiisiin ”viljelemään ja varjelemaan sitä”. Heidän työskentelynsä ei ollut väsyttävää vaan miellyttävää ja virkistävää. Jumala tarkoitti työn ihmiselle siunaukseksi, askarruttamaan hänen mieltään, vahvistamaan hänen ruumistaan ja kehittämään hänen kykyjään. Henkinen ja ruumiillinen toimeliaisuus oh Aadamin pyhän elämän parhaita nautintoja. Tottelemattomuutensa tähden hänet sitten karkotettiin tästä kauniista kodistaan, ja hän joutui näkemään paljon vaivaa saadakseen karusta maasta jokapäiväisen leipänsä. Mutta vaikka tuo vaivannäkö suuresti poikkesikin hänen mieluisasta työskentelystään paratiisissa, se oli kuitenkin hänen turvansa kiusausta vastaan ja hänen onnensa tuoja. Ne erehtyvät pahoin, jotka pitävät työtä kirouksena, vaikka se olisikin väsyttävää ja tuskallista. Rikkaat suhtautuvat usein väheksyvästi työväenluokkaan, mutta se on täysin sen tarkoituksen vastaista, mikä Jumalalla oli luodessaan ihmisen. Mitä rikkainkaan voisi omistaa, mikä olisi verrattavissa siihen, mitä Aadam sai Jumalalta? Ja kuitenkaan ei Aadamin elämä ollut joutilasta. Luojamme tietää, mikä ihmiselle on onneksi, ja siksi hän antoi Aadamille tekemistä. Vain työtä tekevät miehet ja naiset tuntevat tosi elämäniloa. Enkelit ovat ahkeria työntekijöitä, jotka Jumala lähettää palvelemaan ihmisiä. Luoja ei ole tarkoittanut ketään lamaantumaan joutilaisuudessa. {PJP 29.1}

Niin kauan kuin Aadam ja hänen elämäntoverinsa pysyivät uskollisina Jumalalle, oli maa oleva heidän hallinnassaan. {PJP 29.2}

Jokainen elävä olento oli heidän rajattomassa valvonnassaan. Leijona ja karitsa kisailivat rauhassa heidän ympärillään tai paneutuivat yhdessä pitkäkseen heidän lähelleen. Linnut lentelivät onnellisina heidän yllään, ja kun ne iloissaan visertelivät kiitosta Luojalleen, yhtyivät Aadam ja Eevakin kiittämään Isää ja Poikaa. {PJP 30.1}

Synnitön ihmispari ei ollut vain Jumalan lapsina hänen isällisessä hoivassaan, vaan myös saamassa opetusta kaikkiviisaalta Luojalta. Enkelit kävivät heitä tapaamassa, ja he saivat olla Tekijänsä yhteydessä minkään erottavan verhon estämättä. He uhkuivat elämän puusta

saamaansa elinvoimaa, ja älyltään he jäivät vain vähän jälkeen enkeleistä. Näkyvän maailmankaikkeuden salaisuudet — ”hänen ihmeensä, joka on kaikkitietävä” (Job 37: 16) — tarjosivat heille rajattomasti opittavaa ja ihasteltavaa. Kaiken ääretön Laatija ja Ylläpitäjä avasi heidän opiskeltavakseen luonnon lait ja toiminnot, joita ihmiset ovat tutkineet jo kuudentuhannen vuoden ajan. Tutkistelemalla lehteä, kukkaa ja puuta he saivat kustakin selville sen elämän salaisuudet. Aadam tunsi jokaisen luodun olennon vesissä leikittelevästä mahtavasta krokodiilista päivänpaisteessa leijuvaan pikku hyönteiseen asti. Hän oli antanut kullekin nimen ja tunsi kaikkien luonnon ja tavat. Jumalan kunnian taivaissa, lukemattomat maailmat lainmukaisissa kiertoliikkeissään, ”pilvien punnituksen”, valon ja äänen sekä päivän ja yön salaisuudet — kaiken tämän saivat esivanhempamme tutkittavakseen. Jumala oli kirjoittanut nimensä jokaiseen metsän lehteen, vuoriston kiveen ja tuikkivaan tähteen, kaikkialle maahan, ilmaan ja taivaalle. Luomakunnassa vallitseva järjestys ja sopusointu kertoivat heille rajattomasta viisaudesta ja voimasta. He löysivät jatkuvasti jotakin mielenkiintoista, mikä herätti heissä entistä syvempää rakkautta ja sai heidän kiitollisuutensa yhä uudelleen puhkeamaan ilmoille. {PJP 30.2}

Niin kauan kuin he noudattaisivat jumalallista lakia, he pystyisivät jatkuvasti yhä paremmin oppimaan uutta, iloitsemaan ja nauttimaan sekä rakastamaan. He löytäisivät jatkuvasti uusia tiedon aarteita ja raikkaita onnen lähteitä ja oppisivat yhä selvemmin käsittämään Jumalan mittaamatonta, ehtymätöntä rakkautta. {PJP 30.3}

Luku 3—Kiusaus ja syntiinlankeemus

Kun saatana ei enää päässyt vapaasti lietsomaan kapinaa taivaassa, hän purki vihansa Jumalaa kohtaan ryhtymällä nyt punomaan juonia ihmissuvun tuhoksi. Hän tajusi pyhän ihmisparin onnen ja rauhan olevan sitä autuutta, jonka hän oli iäksi menettänyt. Kateellisena hän päätti yllyttää heitä tottelemattomuuteen ja saattaa heidät lankeamaan syntiin ja kärsimään sen rangaistuksen. Hän halusi muuttaa heidän rakkautensa epäluottamukseksi ja heidän ylistyslaulunsa moitteiksi Tekijäänsä vastaan. Näin hän ei ainoastaan suistaisi näitä viattomia olentoja samaan kurjuuteen, joka häntä itseään raastoi, vaan myös syytäisi häpeää Jumalalle ja surua koko taivaalle. {PJP 31.1}

Esivanhempiamme ei jätetty varoittamatta heitä uhkaavasta vaarasta. Taivaalliset lähetit kertoivat heille saatanan lankeemuksesta ja siitä, miten hän punoi salajuonia heidän tuhokseen. He selostivat myös entistä paremmin, minkälainen oli se jumalallinen hallitus, jota pahuuden ruhtinas yritti kukistaa. Tottelemattomuus Jumalan oikeudenmukaisia käskyjä kohtaan oh saanut saatanan ja hänen joukkonsa lankeamaan. Miten tärkeää olikaan sen tähden, että Aadam ja Eeva kunnioittivat Jumalan lakia, sillä vain sen turvin järjestys ja oikeudenmukaisuus saattoivat säilyä. {PJP 31.2}

Jumalan laki on yhtä pyhä kuin hän itsekin. Se on hänen tahtonsa ilmoitus, luonteensa jäljennös ja jumalallisen rakkauden ja viisauden ilmaus. Luomakunnan sopusointu edellyttää jokaisen olennon ja kaiken elollisen ja elottoman täydellistä mukautumista Luojan lakiin. Jumala on säätänyt sekä elävien olentojen että kaikkien luonnon toimintojen hallintalait. Kaikki on määrättyjen lakien alaista, lakien, joita ei voida sivuuttaa. Mutta luonnon lakien hallitessa luonnossa kaikkea on ihminen kaikista maan asujaimista yksinään siveyslain alainen. Ihmiselle, luomakunnan kruunulle, Jumala on antanut kyvyn ymmärtää hänen vaatimuksiaan, käsittää hänen lakinsa oikeamielisyyttä ja hyväntahtoisuutta sekä sen pyhää vaatimusta, jonka mukaan ihmisen tulee järkkymättä noudattaa sitä. {PJP 31.3}

Enkelien tavoin paratiisin asukkaatkin pantiin koetteelle. Heidän onnellisuutensa saattoi jatkua vain niin kauan kuin he noudattivat tarkoin Luojan lakia. He saattoivat joko totella ja elää tai olla tottelemattomia ja tuhoutua. Jumala oli suonut heille runsaita siunauksia, mutta jos he eivät välittäisi hänen laistaan, ei hän, joka ei säästänyt enkeleitä jotka syntiä tekivät, voisi säästää heitäkään. Rikkomus estäisi heitä saamasta hänen lahjojaan ja aiheuttaisi heille kurjuutta ja lopullisen perikadon. {PJP 32.1}

Enkelit kehottivat heitä varomaan saatanan eksytyksiä, sillä hän pyrkisi jatkuvasti kietomaan heidät pauloihinsa. Paha ei voinut vahingoittaa heitä niin kauan kuin he pysyivät kuuliaisina Jumalalle, sillä tarpeen vaatiessa lähetettäisiin taivaasta vaikka jokainen enkeli heidän avukseen. Jos he päättävästi torjuisivat hänen ensimmäiset vihjailunsa, he olisivat yhtä turvassa kuin taivaalliset sanansaattajatkin. Mutta jos he kerrankin lankeaisivat kiusaukseen,

heidän luonteensa turmeltuisi, niin etteivät he omin voimin mitenkään enää kykenisi vastustamaan saatanaa. {PJP 32.2}

Hyvän- ja pahantiedon puu oli asetettu koettelemaan heidän kuuliaisuuttaan ja rakkauttaan Jumalaa kohtaan. Herra oh nähnyt hyväksi asettaa vain yhden kiellon rajoittamaan kaiken vapaata käyttöä paratiisissa, mutta jos he tässä kohdin suhtautuisivat välinpitämättömästi hänen tahtoonsa, he syyllistyisivät rikkomukseen. Saatana ei saanut seurata heitä kaikkialle kiusauksineen, vaan pääsi puhuttelemaan heitä vain kielletyn puun luona. Jos he koettaisivat tarkastella sitä lähemmin, he joutuisivat alttiiksi hänen juonilleen. Heitä kehotettiin tarkoin noudattamaan Jumalan antamaa varoitusta ja tyytymään Herralta saamaansa opetukseen. {PJP 32.3}

Saadakseen suoritetuksi työnsä vaivihkaa saatana valitsi välikappaleekseen käärmeen, joka oli hänen petolliselle toiminnalleen hyvin soveltuva valeasu. Käärme oli silloin viisaimpia ja kauneimpia maan eläimistä. Sillä oli siivet, ja lentäessään ilman halki se näytti niin säihkyvän kirkkaalta kuin olisi tehty kiillotetusta kullasta. Kun se lepäili kielletyn puun rehevillä oksilla ja herkutteli sen maukkailla hedelmillä, veti se hyvinkin puoleensa katsojan huomion ja herätti ihastelua. Näin piilotteli tuhooja rauhallisessa paratiisissa saalistaan väijyen. {PJP 33.1}

Enkelit olivat varoittaneet Eevaa loittonemasta miehestään suorittaessaan päivittäisiä askareitaan paratiisissa. Hänen kanssaan hän oli vähemmässä vaarassa joutua kiusaukseen kuin yksin ollessaan. Mutta mieluisaan työhönsä kiintyneenä hän erkaantui miehensä luota. Huomatessaan jääneensä yksikseen hän tajusi vaaran läheisyyden mutta hälvensi pelkonsa pitäen itseään kyllin viisaana ja vahvana huomaamaan pahan ja torjumaan sen. Enkelien varoituksesta välittämättä hän kulkeutui pian kielletyn puun lähelle ja jäi uteliaana ihailemaan sitä. Sen hedelmä oli hyvin kaunis, ja hän mietti itsekseen, miksi Jumala oli kieltänyt heitä syömästä sitä. Nyt sai kiusaaja tilaisuuden puuttua asiaan. Aivan kuin arvaten Eevan ajatukset hän kysäisi: ”Onko Jumala todellakin sanonut: ’Älkää syökö kaikista paratiisin puista’?” Eeva hämmästyi ja aivan hätkähti kuullessaan kuin kaiun omista mietteistään. Mutta käärme puhui edelleen sointuvalla äänellä ja kehui imarrellen Eevan erinomaista suloutta, eikä se ollut mitään epämieluista kuultavaa. Sen sijaan että olisi paennut paikalta Eeva jäi ihmeissään kuuntelemaan puhuvaa käärmettä. Jos joku enkelien kaltainen olento olisi puhutellut häntä, se olisi saanut hänet pelkäämään, mutta hänen mieleensä ei juolahtanutkaan, että langennut vihollinen voisi käyttää välikappaleenaan viehättävää käärmettä. {PJP 33.2}

Kiusaajan kietovaan kysymykseen hän vastasi: ”Me saamme syödä muiden puiden hedelmiä paratiisissa, mutta sen puun hedelmästä, joka on keskellä paratiisia, on Jumala sanonut: ’Älkää syökö siitä älkääkä koskeko siihen, ettette kuolisi’.” Niin käärme sanoi vaimolle: ”Ette suinkaan kuole; vaan Jumala tietää, että sinä päivänä, jona te siitä syötte, aukenevat teidän silmänne, ja pahan.” {PJP 33.3}

Hän selitti, että syömällä tästä puusta he saisivat elämänsä tason kohoamaan ja tietopiirinsä avartumaan. Hän itse oli syönyt kiellettyä hedelmää ja saanut sen seurauksena puhekyvyn. Ja

hän vihjasi, että Herra halusi kateellisesti kieltää heiltä sen, jotteivät he ylenisi hänen veroisikseen. Koska se saattoi aivan ihmeellisesti antaa viisautta ja voimaa, hän oh kieltänyt heitä maistamasta sitä ja edes koskemasta siihen. Kiusaaja uskotteli edelleen, ettei Jumala tosiasiassa toteuttaisi uhkaustaan, vaan halusi vain pelotella heitä. Miten he saattoivat ylipäänsä lainkaan kuolla? Eivätkö he olleet syöneet elämän puusta? Jumala oli vain koettanut estää heitä pääsemästä korkeammalle kehitystasolle ja suurempaan onneen. {PJP 34.1}

Tällaista on saatanan työ ollut Aadamin ajoista nykyaikaan asti, ja hän on suorittanut sitä hyvin menestyksellisesti. Hän koettaa estää ihmisiä luottamasta Jumalan rakkauteen ja kiusaa heitä epäilemään hänen viisauttaan. Hän koettaa alituiseen herättää sellaista mieltä, joka epäkunnioittavan uteliaana ja levottoman kyseliäänä pyrkii tunkeutumaan jumalallisen viisauden ja voiman salaisuuksiin. Yrittäessään päästä selville sellaisesta, minkä Jumala on nähnyt hyväksi pitää salaisuutenaan, kovin monet eivät kiinnitä mitään huomiota hänen ilmoittamiinsa totuuksiin, jotka heidän pitäisi välttämättä tuntea voidakseen pelastua. Saatana kiusaa ihmisiä tottelemattomuuteen uskottelemalla heidän pääsevän uusille ja ihmeellisille tiedon alueille. Mutta tämä on pelkkää petosta. Edistyskuvitelmiensa haltioittamina he polkevat maahan Jumalan vaatimukset ja astuvat tielle, joka johtaa turmelukseen ja kuolemaan. {PJP 34.2}

Saatana selitti pyhän ihmisparin hyötyvän Jumalan lain rikkomisesta. Eikö nykyään väitetä juuri samaa? Monet kutsuvat ahdasmielisiksi niitä, jotka noudattavat Jumalan käskyjä, ja sanovat olevansa paljon vapaampia ja käsityksiltään avarampia. Mitä tämä on muuta kuin kaiku siitä äänestä, joka paratiisissa julisti: ”Sinä päivänä, jona te siitä syötte” — eli rikotte Jumalan kiellon — ”te tulette niinkuin Jumala tietämään”? Saatana väitti hyötyneensä paljon siitä, että oli syönyt kiellettyä hedelmää, mutta vaikeni visusti siitä, että hänet oli rikkomuksensa tähden karkotettu taivaasta. Vaikka hän oli kokenut synnin aiheuttaman tavattoman tappion, hän säläsi oman kurjuutensa vetääkseen toisia samaan surkeuteen. Samoin synnintekijä nytkin salaa todellisen luonteensa ja voi väittää itseään pyhäksikin, mutta hänen ylevä tunnustuksensa vain tekee hänet sitäkin vaarallisemmaksi petturiksi. Hän on saatanan puolella polkemassa maahan Jumalan lakia ja johtamassa toisia samaan ikuiseen häviöön. {PJP 34.3}

Eeva tosiaan uskoi saatanan puheet, mutta hänen uskomisensa ei varjellut häntä synnin rangaistukselta. Hän ei uskonut Jumalan puhetta, ja tästä syystä hän lankesi. Tuomiolla ei ihmisiä tuomita siksi, että he ovat vilpittömästi uskoneet valheen, vaan siksi, etteivät he ole uskoneet totuutta eivätkä tilaisuuden saatuaan ole välittäneet päästä selville totuudesta. Vaikka saatana miten väittäisi päinvastaista, on kuitenkin aina vaarallista olla tottelematta Jumalaa. Meidän on päättävästi pyrittävä totuuden tuntemiseen. Kaikki läksyt, jotka Jumala on antanut kirjoittaa sanaansa, ovat meille varoitukseksi ja opetukseksi. Ne on annettu varjelemaan meitä petokselta. Niiden laiminlyöminen johtaa perikatoomme. Saamme olla varmat siitä, että kaikki Jumalan sanan vastainen on lähtöisin saatanasta. {PJP 35.1}

Käärme poimi hedelmän kielletystä puusta ja antoi sen puolittain vastahakoisen Eevan käsiin. Sitten hän muistutti Eevaa tämän omista sanoista, joiden mukaan Jumala oli kieltänyt

heitä koskemasta siihen, etteivät kuolisi. Hedelmän syömisestä ei koituisi sen enempää harmia kuin sen koskemisestakaan, hän selitti. Ja kun Eeva ei havainnut mitään haittaa siitä mitä oh tehnyt, hän tuli rohkeammaksi. Hän ”näki, että siitä puusta oli hyvä syödä ja että se oli ihana katsella ja suloinen puu antamaan ymmärrystä; ja hän otti sen hedelmästä ja söi”. Se oli maukas, ja syödessään Eeva oli tuntevinaan, miten se virkisti ja aivan kuin kohotti hänet jollekin ylemmälle tasolle. Pelkäämättä hänkin poimi hedelmän ja söi. Ja nyt, kun hän itse oli rikkonut, saatana saattoi hänen välityksellään toimia hänen miehensä vahingoksi. Oudon, luonnottoman kiihtymyksen vallassa ja kädet täynnä kiellettyjä hedelmiä hän hakeutui miehensä luo ja kertoi kaiken mitä oli tapahtunut. {PJP 35.2}

Aadamin kasvot tulivat surullisiksi. Hän näytti hämmästyneeltä ja huolestuneelta. Hän vastasi Eevalle, että kyseessä oli varmasti vihollinen, josta heitä oli varoitettu, ja että Jumalan sanan mukaan Eevan täytyi kuolla. Eeva puolestaan yllytti Aadamia syömään ja toisti käärmeen väitteen, etteivät he suinkaan kuolisi. Hän päätteli, että asian täytyi olla näin, koska hän ei tuntenut kokeneensa mitään Jumalan mielipahaa, vaan päinvastoin jotakin ihanan piristävää, mikä säväytti koko olemuksen uuteen vireyteen ja valoi siihen sellaista uutta elämää, hän kuvitteli, mikä innoitti taivaallisia lähettejäkin. {PJP 35.3}

Aadam käsitti, että hänen kumppaninsa oli rikkonut Jumalan käskyn ja sen ainoan rajoituksen, jolla Jumala koetteli heidän uskollisuuttaan ja rakkauttaan. Hän kävi mielessään kauheaa taistelua ja suri sitä, että oli päästänyt Eevan erkanemaan luotaan. Mutta nyt oli teko tehty, ja hänen täytyi erota toveristaan, jonka seurasta hän oli iloinnut. Miten hän selviytyisi siitä? Aadam oli saanut nauttia Jumalan ja pyhien enkelien seurasta. Hän oli katsellut Luojan kirkkautta ja ymmärsi, miten ylevä osa avautuisi ihmissuvulle, jos se pysyisi uskollisena Jumalalle. Kuitenkin hän kadotti näkyvistään kaikki nämä siunaukset pelätessään menettävänsä sen lahjan, joka hänen mielestään oli kaikkia muita arvokkaampi. Kaiken Luojalle osoitetun rakkauden, kiitollisuuden ja uskollisuuden ylitti rakkaus Eevaan. Hän oli osa hänestä itsestään, eikä hän jaksanut kestää eron ajatusta. Hän ei tajunnut, että sama Ääretön Voima, joka oli luonut hänet maan tomusta eläväksi, kauniiksi olennoksi ja joka rakkaudessaan oli antanut hänelle elämäntoverin, kykenisi täyttämään tämän paikan. Aadam päätti jakaa Eevan kohtalon. Jos tämän täytyi kuolla, hän kuolisi hänen kanssaan. Ja loppujen lopuksi, hän mietti, eivätkö viisaan käärmeen sanat ehkä sittenkin pitäneet paikkaansa? Olihan Eeva tuossa hänen edessään yhtä kauniina ja näköjään yhtä viattomana kuin ennen tätä rikkomustaankin. Hän ilmaisi suurempaa rakkautta miestään kohtaan kuin ennen. Eikä hänessä näkynyt mitään merkkiä kuolemasta. Ja niin Aadam päätti uhmata seurauksia, tarttui hedelmään ja söi nopeasti. {PJP 36.1}

Rikkomuksensa jälkeen Aadam aluksi tunsi olonsa kohoavan ylemmälle tasolle. Mutta pian hän kauhistui ajatellessaan syntiään. Ilma, joka siihen asti oli ollut lauhkeaa ja tasaisen lämmintä, tuntui viluttavan syyllistä ihmisparia. Heidän tuntemansa rakkaus ja rauha olivat poissa, ja tilalle he saivat synnin tunnon, tulevaisuuden pelon ja sielun alastomuuden. Valon vaippa, joka oli verhonnut heidät, häipyi nyt pois, ja sen tilalle he koettivat kaavailla ylleen jotakin peittävää, sillä alastomina he eivät voineet käydä Jumalan ja pyhien enkelien näkyviin. {PJP 36.2}

Nyt he alkoivat käsittää syntinsä todellista luonnetta. Aadam moitti vaimoaan siitä, että tämä oli tyhmästi loitonnut hänen luotaan ja antautunut käärmeen petettäväksi. Mutta he molemmat uskottelivat itselleen, että he kyllä saisivat tämän ainoan rikkomuksensa anteeksi Jumalalta, joka oh antanut heille niin monia todisteita rakkaudestaan. Ei hän varmaankaan rankaisisi heitä niin julmasti kuin he olivat pelänneet. {PJP 37.1}

Saatana iloitsi menestyksestään. Hän oli kiusannut vaimoa lakkaamaan luottamasta Jumalaan, epäilemään hänen viisauttaan ja rikkomaan hänen lakiansa, ja hänen avullaan hän oh saanut Aadaminkin lankeamaan. {PJP 37.2}

Mutta suuri Lainantaja aikoi ilmoittaa Aadamille ja Eevalle näiden rikkomuksen seuraukset. Hän oli ilmaissut läsnäolonsa paratiisissa. Ollessaan viattomia ja pyhiä he olivat iloisina tervehtineet Luojaansa, kun tämä lähestyi heitä, mutta nyt he pakenivat kauhuissaan ja koettivat piiloutua paratiisin kaukaisimpaan sopukkaan. Mutta ”Herra huusi miestä ja sanoi hänelle: ’Missä olet?’ Hän vastasi: ’Minä kuulin sinun askeleesi paratiisissa ja pelkäsin, sillä minä olen alasti, ja sentähden minä lymysin.’ Ja hän sanoi: ’Kuka sinulle ilmoitti, että olet alasti? Etkö syönyt siitä puusta, josta minä kielsin sinua syömästä?’” {PJP 37.3}

Aadam ei voinut kieltää eikä puolustaa syntiään. Katumuksen sijasta hän kuitenkin koetti lykätä sen vaimonsa niskoille ja sitä tietä itse Jumalan syyksi: ”Vaimo, jonka annoit olemaan minun kanssani, antoi minulle siitä puusta, ja minä söin.” Vähän aikaisemmin hän rakkaudesta vaimoonsa oli ollut valmis luopumaan Jumalan suosiosta, paratiisin kodistaan ja ikuisesta autuudestaan, mutta nyt langettuaan hän saattoi vierittää vastuun rikkomuksestaan elämäntoverilleen ja jopa itse Luojalle. Niin hirveä on synnin valta. {PJP 37.4}

Kun Herra kysyi vaimolta: ”Mitäs olet tehnyt?” hän vastasi: ”Käärme petti minut, ja minä söin.” ”Miksi loit käärmeen? Miksi päästit sen paratiisiin?” — näin hän kyseli puolustelussaan syntiään. Aadamin tavoin hän syytti lankeemuksestaan Jumalaa. Itsensä puolustelun mieli oli lähtöisin valheiden isästä. Esivanhempamme omaksuivat sen heti kun joutuivat saatanan vaikutuksen alaisiksi, ja sitä ovat osoittaneet kaikki Aadamin pojat ja tyttäret. Sen sijaan että nöyrästi tunnustaisivat syntinsä, he koettavat suojautua syyttelemällä toisia, olosuhteita tai Jumalaa, jopa saaden hänen siunauksistaankin aiheen napinaan häntä vastaan. {PJP 37.5}

Silloin Herra langetti tuomion käärmeelle: ”Koska tämän teit, kirottu ole sinä kaikkien karjaeläinten ja kaikkien metsän eläinten joukossa. Vatsallasi sinun pitää käymän ja tomua syömän koko elinaikasi.” Saatanan välikappaleena käärmeen täytyi osallistua jumalallisesta tuomiosta. Sitä oh ihailtu kedon kauneimpana eläimenä, mutta nyt sen oli tultava viheliäiseksi ja kaikkien inhoamaksi. Sitä pelkäisivät ja vihaisivat sekä ihmiset että eläimet. Käärmeelle lisätyt sanat kohdistuivat suoraan saatanaan ja viittasivat hänen lopulliseen tappioonsa ja tuhoonsa: ”Ja minä panen vainon sinun ja vaimon välille ja sinun siemenesi ja hänen siemenensä välille; se on polkeva rikki sinun pääsi, ja sinä olet pistävä sitä kantapäähän.” {PJP 38.1}

Eeva sai kuulla vastaisista vaivoistaan ja kivuistaan, ja sitten Herra lisäsi: ”Mutta mieheesi on sinun halusi oleva, ja hän on sinua vallitseva.” Jumala oli luonut hänet Aadamin vertaiseksi. Jos he olisivat pysyneet kuuliaisina Jumalalle ja noudattaneet hänen suurta rakkauden lakiaan, he olisivat aina olleet sovussa keskenään. Mutta synti oli rikkonut sopusoinnun, ja nyt vaadittiin jommankumman alistumista, jotta se palautuisi ja yhteys säilyisi. Eeva oli rikkonut ensiksi ja langennut kiusaukseen erkaannuttuaan kumppanistaan vastoin Jumalan ohjetta. Hänen yllytyksestään Aadam teki syntiä, ja nyt hänet asetettiin alamaiseksi miehelleen. Jos langennut ihmissuku olisi noudattanut Jumalan lain esittämiä periaatteita, olisi tämä tuomio, vaikka se julistetuinkin synnin seurauksena, osoittautunut heille siunaukseksi. Mutta mies on käyttänyt väärin näin saamaansa ylivaltaa, ja se on monesti katkeroittanut ja vaikeuttanut vaimon elämää. {PJP 38.2}

Eeva oli ollut täysin onnellinen miehensä seurassa Eedenkodissaan. Mutta nykyaikaisten levottomien Eevojen tavoin hänkin olisi toivonut pääsevänsä kohoamaan Jumalan asettamalta tasoltaan. Mutta pyrkiessään alkuperäistä asemaansa ylemmäksi hän lankesikin paljon alemmaksi sitä. Saman lopputuloksen joutuvat kokemaan kaikki ne, jotka eivät käy ilomielin käsiksi tehtäviinsä Jumalan suunnitelman mukaisesti. Tavoitellessaan sellaista asemaa, johon eivät ole saaneet kykyjä häneltä, he luopuvat paikasta, jossa voisivat olla siunaukseksi. Pyrkiessään ylemmäksi monet ovat uhranneet tosi naisellisen arvokkuutensa ja luonteensa jalouden ja jättäneet tekemättä Jumalalta saamansa työn. {PJP 38.3}

Aadamille Herra julisti: ”Koska kuulit vaimoasi ja söit puusta, josta minä kielsin sinua sanoen: ’Älä syö siitä’, niin kirottu olkoon maa sinun tähtesi. Vaivaa nähden sinun pitää elättämän itseäsi siitä koko elinaikasi; orjantappuroita ja ohdakkeita se on kasvava sinulle, ja kedon ruohoja sinun on syötävä. Otsasi hiessä sinun pitää syömän leipäsi, kunnes tulet maaksi jälleen, sillä siitä sinä olet otettu. Sillä maasta sinä olet, ja maaksi pitää sinun jälleen tuleman.” {PJP 39.1}

Jumalan tahdon mukaan ei synnittömän ihmisparin olisi tarvinnut tietää pahasta mitään. Hän oli antanut heille runsaasti hyvää ja pitänyt pahan heistä erossa. Mutta hänen käskynsä vastaisesti he olivat syöneet kielletystä puusta, ja nyt he tahtoivat syödä siitä jatkuvasti ja oppia tuntemaan pahuutta koko ikänsä. Siitä lähtien saatana vaivaisi ihmissukua kiusauksillaan. Mieluisten askareiden tilalle tuli nyt huolta ja raatamista. Heidän osakseen tuli pettymyksiä, murheita, tuskia ja lopulta kuolema. {PJP 39.2}

Synnin kirouksen alaisena koko luonto todistaisi ihmiselle Jumalaa vastaan tehdyn kapinan luonteesta ja seurauksista. Luotuaan ihmisen Jumala pani hänet hallitsemaan maata ja kaikkea luomakuntaa. Ja niin kauan kuin Aadam pysyi uskollisena Jumalalle, koko luonto oli hänelle alamainen. Mutta kun hän kapinoi jumalallista lakia vastaan, nousivat alemmat luontokappaleetkin kapinaan hänen hallintaansa vastaan. Näin Herra suuressa armossaan näyttäisi ihmisille lakinsa pyhyyden ja saattaisi heidät omasta kokemuksestaan havaitsemaan, miten vaarallista sen vähäinenkin syrjäyttäminen oh. {PJP 39.3}

Myös ihmisen osaksi tuleva vaivalloinen ja huolekas elämä säädettiin rakkaudesta. Se oli kurinalaista kasvatusta, jonka hänen syntinsä teki tarpeelliseksi, ja sillä pyrittiin hillitsemään hänen halujaan ja intohimojaan sekä opettamaan häntä hallitsemaan itseään. Se sisältyi Jumalan suureen suunnitelmaan, jonka tarkoituksena on palauttaa ihminen entiselleen synnin turmeluksesta ja alennustilasta. {PJP 39.4}

Kun esivanhempiamme varoitettiin: ”Sinä päivänä, jona sinä siitä syöt, pitää sinun kuolemalla kuoleman” (1 Moos. 2: 17), ei se tarkoittanut, että he syötyään kielletystä puusta kuolisivat heti samana päivänä. Mutta sinä päivänä heille langetettaisiin peruuttamaton tuomio. Kuolemattomuus luvattiin heille kuuliaisuuden ehdolla, mutta rikkomuksensa perusteella he menettäisivät iankaikkisen elämän. Heti sinä päivänä he olisivat kuolemaan tuomittuja, kuoleman omat. {PJP 40.1}

Voidakseen jatkaa ikuista olemassaoloaan ihmisen täytyi jatkuvasti syödä elämän puusta. Mutta siitä erotettuna hänen elinvoimansa vähitellen vähenisi, kunnes elämä kuluisi loppuun. Saatanan suunnitelman mukaan Aadamin ja Eevan piti tottelemattomuutensa takia joutua Jumalan epäsuosioon, ja ellei heille annettaisi anteeksi, hän toivoi heidän pääsevän syömään elämän puusta joutuakseen siten elämään ikuisesti syntisinä ja kurjina. Mutta ihmisen lankeemuksen jälkeen asetettiin heti pyhiä enkeleitä vartioimaan elämän puuta. Näiden enkelien ympärillä välkehti valonsäteitä, jotka muistuttivat säihkyvää miekkaa. Aadamin perheestä ei kukaan saanut ohittaa tuota estettä päästäkseen syömään elämää antavia hedelmiä, ja siksi ei olekaan yhtään kuolematonta syntistä. {PJP 40.2}

Esivanhempiemme rikkomuksen synnyttämää murheen hyökyaaltoa pitävät monet liian kauheana seurauksena niin vähäisestä synnistä, ja he syyttävät, ettei Jumala kohtele ihmistä viisaasti eikä oikeamielisesti. Mutta jos he tutustuisivat lähemmin tähän kysymykseen, he huomaisivat erehtyneensä. Jumala loi ihmisen kaltaisekseen, synnittömäksi. Ihmisten, jotka olivat vain vähän alemmat kuin enkelit, oli määrä kansoittaa maa, mutta heidän kuuliaisuuttaan oli koeteltava, sillä Jumala ei sallinut maan tulevan täyteen sellaisia, jotka eivät välittäneet hänen laistaan. Kuitenkaan hän ei armossaan asettanut Aadamia mihinkään vaikeaan kokeeseen. Ja kiellon vähäisyys tekikin synnin niin kovin suureksi. Ellei Aadam voinut selviytyä pienimmästäkään kokeesta, ei hän olisi voinut kestää myöskään suurempaa koetusta, jos hänelle olisi uskottu enemmän vastuuta. Jos Aadam olisi pantu johonkin suureen kokeeseen, niin pahuuteen taipuvaiset olisivat puolustelleet itseään sanomalla: ”Tämä on vähäpätöinen asia, eikä Jumala ole niin turhantarkka pikkuseikoista.” Ja niin rikottaisiin jatkuvasti vähäisiksi katsotuissa asioissa, joita ihmisetkään eivät pidä pahana. Mutta Herra on selvästi ilmoittanut, että synti loukkaa häntä minkä määräisenä tahansa. {PJP 40.3}

Eevasta näytti vähäiseltä tottelemattomuudelta Jumalaa kohtaan se, että hän maistoi kielletyn puun hedelmää ja kiusasi myös miestään rikkomaan Herran kieltoa, mutta heidän syntinsä päästi murheen hyökyaallon syöksymään maailmaan. Kuka pystyy kiusauksen hetkellä näkemään, miten hirveät seuraukset on yhdelläkin väärällä askeleella? {PJP 41.1}

Monet jotka opettavat, ettei Jumalan laki sido ihmistä, väittävät, että hänen on mahdotonta noudattaa sen käskyjä. Mutta jos tämä olisi totta, niin miksi Aadam joutui kärsimään rikkomuksensa rangaistuksen? Esivanhempiemme synti toi maailmaan syyllisyyttä ja surua, ja vain Jumalan hyvyys ja armo estivät sitä syöksemästä ihmiskuntaa äärimmäiseen epätoivoon. Älköön kukaan pettäkö itseään. ”Synnin palkka on kuolema” (Room. 6: 23). Jumalan lakia ei voida rikkoa rankaisematta nyt sen paremmin kuin silloinkaan, kun tuomio julistettiin ihmiskunnan isälle. {PJP 41.2}

Syntiinlankeemuksensa jälkeen Aadam ja Eeva eivät saaneet enää asua Eedenissä. He pyysivät hartaasti, että saisivat jäädä viattomuuden ja ilon aikaiseen kotiinsa. He myönsivät, ettei heillä ollut enää mitään oikeutta siihen, mutta sitoutuivat kaikessa tottelemaan Jumalaa vastaisuudessa. Mutta heille sanottiin, että synti oli turmellut heidän luonteensa. He olivat nyt heikompia vastustamaan pahaa, ja saatana saisi nyt helpommin otteen heistä. He olivat viattomina langenneet kiusaukseen, ja nyt tietäessään olevansa syyllisiä he eivät jaksaisi niinkään hyvin pysyä puhtaina. {PJP 41.3}

Nöyrinä ja sanomattoman surullisina he jättivät jäähyväiset kauniille kodilleen ja lähtivät asuttamaan maata, jota rasitti synnin kirous. Ennen niin lauhkea ja tasalämpöinen ilmasto oli nyt altis suurille vaihteluille, ja armossaan Herra antoi heille nahkapuvut suojaksi kovaa kuumuutta ja kylmyyttä vastaan. {PJP 41.4}

Nähdessään kuihtuvan kukan ja putoavan lehden ensimmäisinä rappeutumisen merkkeinä Aadam ja hänen kumppaninsa surivat syvemmin kuin ihmiset nykyään murehtivat kuolleitaan. Hauraiden ja hentojen kukkien kuolema oli sekin jo kyllin murheellista, mutta kun komeat puut karistivat lehtensä, se toi voimakkaasti mieleen sen ankaran tosiasian, että kuolema on kaiken elävän osana. {PJP 42.1}

Eedenin paratiisi pysyi maailmassa kauan senkin jälkeen kun ihminen oli karkotettu sen viihtyisiltä poluilta. Langenneen ihmissuvun sallittiin kauan katsella viattomuutensa kotia - vain vartioivat enkelit estivät heiltä pääsyn sinne. Kerubien vartioimalla paratiisin portilla näkyi jumalallinen kirkkaus. Sinne Aadam tuli poikiensa kanssa palvomaan Jumalaa. Siellä he uudelleen lupasivat noudattaa sitä lakia, jonka rikkominen oh karkottanut heidät Eedenistä. Kun jumalattomuuden tulva peitti alleen koko maan ja kun ihmisten pahuus johti heidän tuhoonsa vedenpaisumuksessa, poisti Eedenin istuttanut käsi sen maan päältä. Mutta lopullisessa ennalleen asettamisessa, jolloin Jumala luo ”uuden taivaan ja uuden maan” (Ilm. 21: 1), se palautetaan ihanammaksi kaunistettuna kuin se alussa olikaan. {PJP 42.2}

Silloin ne, jotka ovat pitäneet Jumalan käskyt, saavat hengittää sisäänsä kuolematonta elinvoimaa elämän puun juurella. Ja halki päättymättömien aikakausien saavat synnittömien maailmojen asukkaat katsella tuota ihanaa puutarhaa näytteenä Jumalan täydellisestä luomistyöstä, jota synnin kirous ei ole koskettanut — näytteenä siitä, mitä koko maasta olisi tullut, jos ihminen vain olisi toteuttanut Luojan loistavan suunnitelman. {PJP 42.3}

Luku 4—Lunastussuunnitelma

Ihmisen lankeemus aiheutti suuren surun koko taivaassa. Synnin kirous oh turmellut Jumalan luoman maailman, jota kurjuuteen ja kuolemaan tuomitut olennot nyt asuttivat. Lakia rikkoneilla ei näyttänyt olevan mitään toivoa. Enkelien ylistyslaulut vaikenivat. Kaikkialla taivaan kartanoissa vallitsi suru synnin aiheuttamasta tuhosta. {PJP 43.1}

Jumalan Poika, taivaallisten joukkojen kunniakas Päämies, tunsi syvää sääliä langennutta ihmissukua kohtaan. Rajaton myötätunto liikutti hänen mieltään, kun hän kuuli kadotetun maailman valitukset. Mutta jumalallinen rakkaus oh laatinut suunnitelman, jonka mukaan ihminen voitiin pelastaa. Rikottu Jumalan laki vaati syntisen kuolemaa. Koko kaikkeudessa oli vain yksi, joka saattoi täyttää sen vaatimukset ihmisen puolesta. Koska jumalallinen laki on yhtä pyhä kuin Jumala, saattoi vain Jumalan vertainen suorittaa sen rikkomisen sovituksen. Kukaan muu kuin Kristus ei voinut lunastaa langennutta ihmistä lain kirouksesta ja palauttaa häntä sopusointuun taivaan kanssa. Kristus ottaisi kärsiäkseen synnin syyllisyyden ja häpeän joka oli niin vastenmielistä pyhälle Jumalalle, että se erotti Isän Pojastaan. Kristus laskeutuisi kurjuuden syvyyksiin pelastaakseen tuhonalaisen ihmissuvun. {PJP 43.2}

Isän edessä hän puhui hartaasti syntisen puolesta, ja koko taivaan joukko odotti tulosta sanoin kuvaamattoman kiinnostuneena. Kauan kesti tuo salaperäinen neuvottelu — ”rauhan neuvo” (Sak. 6: 13), joka koski langenneita ihmislapsia. {PJP 43.3}

Pelastussuunnitelma oli laadittu ennen maan luomista, sillä Kristus on teurastettu Karitsa ”hamasta maailman perustamisesta” (Ilm. 13: 8). Kuitenkin täytyi jopa kaikkeuden Kuninkaan käydä mielessään kamppailua, ennen kuin hän taipui antamaan Poikansa kuolla syyllisen ihmissuvun puolesta. Mutta ”niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen Poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä” (Joh. 3: 16). Oi sitä lunastuksen salaisuutta! Oi sitä rakkautta, joka Jumalalla oli maailmaa kohtaan, joka ei rakastanut häntä! Kuka voi käsittää sen rakkauden syvyyttä, ”joka on kaikkea tietoa ylempänä”? Halki loputtomien aikakausien yrittävät kuolemattomat olennot käsittää tuon käsittämättömän rakkauden salaisuutta ihmetellen ja ihaillen sitä. {PJP 44.1}

Jumala ilmaisi itsensä Kristuksessa ”ja sovitti maailman itsensä kanssa” (2 Kor. 5: 19). Synti oli niin turmellut ihmisen, ettei tämä voinut omin avuin päästä sopusointuun hänen kanssaan, jonka luonne on puhdas ja hyvä. Mutta kun Kristus lunasti ihmisen lain tuomiosta, hän saattoi jakaa jumalallista voimaa inhimillisen yrityksen tueksi. Näin siis katumalla syntejään ja uskomalla Kristukseen Aadamin langenneista lapsista voi jälleen tulla ”Jumalan lapsia” (1 Joh. 3: 2). {PJP 44.2}

Suunnitelma, joka yksin saattoi varmistaa ihmisen pelastuksen, sisällytti koko taivaan äärettömään uhriinsa. Enkelit eivät voineet iloita Kristuksen selostaessa heille pelastussuunnitelmaa, sillä he käsittivät, että ihmisen pelastamisen täytyi aiheuttaa heidän

rakastetulle Päämiehelleen sanomattomia kärsimyksiä. Surren ja ihmetellen he kuuntelivat hänen sanojaan, kun hän kertoi heille, miten hänen täytyi laskeutua taivaan puhtaudesta ja rauhasta, sen ilosta, kirkkaudesta ja kuolemattomasta elämästä, ja joutua kosketuksiin maan turmeluksen kanssa ja kestää sen surua, häpeää ja kuolema. Hänen paikkansa oli syntisen ja synnin rikkomuksen välissä, mutta vain muutamat vastaanottaisivat hänet Jumalan Poikana. Hän luopuisi taivaan Majesteetin korkeasta asemastaan, näyttäytyisi maan päällä ja nöyrryttäisi itsensä ihmiseksi ja omakohtaisesti kokemalla kaiken tutustuisi niihin suruihin ja kiusauksiin, joita ihminen joutuisi kestämään. Kaikki tämä oli välttämätöntä, jotta hän voisi auttaa kiusattuja (Hebr. 2: 18). Hänen opettajan tehtävänsä päättymisen jälkeen hänet annettaisiin jumalattomien ihmisten käsiin ja jätettäisiin alttiiksi kaikille solvauksille ja kidutuksille, mihin saatana vain saattoi yllyttää heidät. Hänen täytyisi kärsiä kaikkein julmin kuolema kohotettuna syyllisenä syntisenä taivaan ja maan välille. Hänen täytyisi kestää niin hirvittävän tuskan pitkiä tunteja, etteivät enkelit voisi katsella sitä, vaan peittäisivät kasvonsa sitä näkemästä. Hänen täytyisi kärsiä sielun hätää ja Isän kasvojen kätkeytymistä silloin kun rikkomuksen syyllisyys — koko maailman syntitaakka — olisi hänen kannettavanaan. {PJP 44.3}

Enkelit heittäytyivät maahan Päämiehensä jalkojen juureen ja tarjoutuivat uhriksi ihmisen hyväksi. Mutta enkeli ei voinut hengellään maksaa velkaa; vain hänellä joka loi ihmisen oli valta lunastaa hänet. Kuitenkin enkelit saisivat suorittaa jotakin pelastussuunnitelman yhteydessä. Kristus tehtäisiin ”vähäksi aikaa enkeleitä halvemmaksi” (Hebr. 2:9). Pukeutuessaan ihmisluontoon hän tulisi voimaltaan heitä heikommaksi, ja heidän tuli palvella häntä vahvistaen ja tyynnyttäen häntä kärsimyksissä. Heidän tuli niinikään olla ”palvelevia henkiä, palvelukseen lähetettyjä niitä varten, jotka saavat autuuden periä” (Hebr. 1: 14). Heidän tuli varjella armosta osallistuvia pahojen enkelien vallalta ja pimeydeltä, jota saatana alituiseen levittää heidän ympärilleen. {PJP 45.1}

Joutuessaan näkemään Herransa tuskan ja nöyryytyksen enkelit tuntisivat syvää surua ja paheksumista, ja he tahtoisivat vapauttaa hänet murhamiesten käsistä. Mutta he eivät saisi puuttua asiaan estääkseen mitään siitä, mitä joutuisivat katselemaan. Pelastussuunnitelman mukaan Kristuksen täytyisi kärsiä jumalattomien pilkkaa ja häväistystä, ja hän suostuisi kaikkeen tähän ryhtyessään ihmisen Lunastajaksi. {PJP 45.2}

Kristus vakuutti enkeleille, että kuolemallaan hän lunastaisi monet ja tuhoaisi sen, jolla oli kuolema vallassaan. Hän saisi takaisin valtakunnan, jonka ihminen oli menettänyt rikkomuksensa tähden, ja lunastetut perisivät sen hänen kanssaan ja asuisivat siellä ikuisesti. Synti ja syntiset pyyhkäistäisiin pois, eivätkä he koskaan enää pääsisi häiritsemään taivaan eikä maan rauhaa. Hän pyysi enkelten joukkoa yhtymään suunnitelmaan, jonka hänen Isänsä oli hyväksynyt, ja iloitsemaan siitä, että hän voisi kuolemallaan saada langenneen ihmisen sovitetuksi Jumalan kanssa. {PJP 45.3}

Silloin ilo, kuvaamaton ilo täytti taivaan. Lunastetun maailman kirkkaus ja autuus ylitti elämän Ruhtinaan tuskan ja uhrinkin. Halki taivaallisten kartanoiden kaikuivat ensi soinnut siitä

laulusta, joka oli kaikuva Betlehemin kukkuloiden yllä: ”Kunnia Jumalalle korkeuksissa, ja maassa rauha ihmisten kesken, joita kohtaan hänellä on hyvä tahto!” (Luuk. 2: 14). Syvemmällä riemulla kuin konsanaan maan luomisen hurmiossa ”aamutähdet kaikki iloitsivat ja kaikki Jumalan pojat riemuitsivat” (Job 38: 7). {PJP 46.1}

Ihminen sai ensimmäisen viittauksen lunastukseen samassa yhteydessä, jolloin saatanalle langetettiin tuomio paratiisissa. Herra julisti: ”Minä panen vainon sinun ja vaimon välille ja sinun siemenesi ja hänen siemenensä välille; se on polkeva rikki sinun pääsi, ja sinä olet pistävä sitä kantapäähän” (1 Moos. 3:15). Tämä esivanhempiemme kuullen lausuttu tuomio oli heille lupaus. Samalla kun se ennusti sotaa ihmisen ja saatanan välille, se julisti, että suuren vastustajan valta lopulta murrettaisiin. Aadam ja Eeva olivat rikollisina vanhurskaan Tuomarin edessä odottaen tuomiota rikkomuksestaan. Mutta ennen kuin he kuulivat osakseen tulevasta raadannan ja surun täyteisestä elämästä tai säädöksestä, jonka mukaan heidän piti jälleen tuleman maaksi, he saivat kuunnella sanoja, jotka eivät voineet olla herättämättä heissä toivoa. Vaikka he joutuivatkin kärsimään väkevän vihollisensa vallasta, he saattoivat odottaa lopullista voittoa. {PJP 46.2}

Kun saatana kuuli, että vihollisuus tulisi vallitsemaan hänen ja vaimon välillä sekä hänen siemenensä ja tämän siemenen välillä, hän tiesi ihmisluontoa turmelevan työnsä keskeytyvän ja ihmisen tulevan jotenkin kykeneväksi vastustamaan hänen valtaansa. Kun pelastussuunnitelmasta tehtiin paremmin selkoa, saatana enkeleineen iloitsi siitä, että saatuaan ihmisen lankeamaan hän voisi vetää myös Jumalan Pojan alas korkeasta asemastaan. Hän selitti, että hänen maanpäälliset suunnitelmansa olivat siihen asti menestyneet ja että kun Kristus pukeutuisi ihmisluontoon, hänetkin voitaisiin voittaa ja saada langenneen ihmissuvun lunastaminen estetyksi. {PJP 46.3}

Taivaan enkelit täydensivät esivanhemmillemme sen suunnitelman esittämistä, joka oli laadittu heidän pelastuksekseen. Aadamille ja hänen elämäntoverilleen vakuutettiin, ettei heitä suuresta synnistään huolimatta hylätty saatanan armoille. Jumalan Poika oli tarjoutunut sovittamaan omalla hengellään heidän rikkomuksensa. Heille suotaisiin koetusaika, ja katumalla ja uskomalla Kristukseen he voisivat jälleen päästä Jumalan lapsiksi. {PJP 47.1}

Heidän syntinsä vaatima uhri ilmaisi Aadamille ja Eevalle Jumalan lain pyhän luonteen, ja he näkivät entistä selvemmin synnin syyllisyyden ja sen hirveät seuraukset. Tunnonvaivoissaan ja ahdistuksessaan he pyysivät hartaasti, ettei rangaistaisi häntä, jonka rakkaudesta he olivat saaneet kaiken ilonsa; rangaistakoon mieluummin heitä ja heidän jälkeläisiään. {PJP 47.2}

Heille sanottiin, että koska Herran laki oh hänen hallituksensa perustana sekä taivaassa että maan päällä, ei enkeliäkään voitu hyväksyä sen rikkomisen sovintouhriksi. Yhtään sen käskyä ei voitu kumota eikä muuttaa soveltuvaksi ihmisen langenneeseen tilaan, mutta Jumalan Poika, joka oli luonut ihmisen, saattoi sovittaa hänet. Kuten Aadamin rikkomus oli aiheuttanut kurjuutta ja kuolemaa, saisi Kristuksen uhri aikaan elämää ja kuolemattomuutta. {PJP 47.3}

Ei vain ihminen vaan myös maa oli synnin tähden joutunut paholaisen valtaan ja saataisiin lunastussuunnitelman avulla palautetuksi entiselleen. Tultuaan luoduksi Aadam sai maan hallintaansa. Mutta langettuaan kiusaukseen hän joutui saatanan valtaan; ”sillä kenen voittama joku on, sen orja hän on” (2 Piet. 2: 19). Kun ihmisestä tuli saatanan vanki, menetti hän valtansa voittajalleen. Näin saatanasta tuli ”tämän maailman jumala” (2 Kor. 4: 4). Hän on anastanut itselleen maan herruuden, mikä alkuaan annettiin Aadamille. Mutta maksamalla uhrillaan syntivelan Kristus ei ainoastaan lunastaisi ihmistä, vaan myös saisi takaisin hänen menettämänsä herruuden. Kaiken, minkä ensimmäinen Aadam menetti, palauttaa toinen ennalleen. Profeetta lausuu: ”Ja sinä Karjatorni, tytär Siionin kukkula! Sinun luoksesi on tuleva, on saapuva entinen hallitus” (Miika 4: 8). Ja apostoli Paavali kutsuu tätä ”hänen omaisuutensa lunastamiseksi” (Ef. 1: 14). Jumala loi maan pyhien, onnellisten olentojen asuinpaikaksi. Herra ”on valmistanut maan ja tehnyt sen; hän on sen vahvistanut, ei hän sitä autioksi luonut, asuttavaksi hän sen valmisti” (Jes. 45:18). Tämä tarkoitus täyttyy silloin, kun maa Jumalan voiman uudistamana sekä synnistä ja surusta vapautettuna tulee lunastettujen ikuiseksi asuinsijaksi. ”Vanhurskaat perivät maan ja asuvat siinä iankaikkisesti.” ”Eikä mitään kirousta ole enää oleva. Ja Jumalan ja Karitsan valtaistuin on siellä oleva, ja hänen palvelijansa palvelevat häntä” (Ps. 37: 29; Ilm. 22: 3). {PJP 47.4}

Viattomuuden tilassaan Aadam oli saanut olla avoimessa yhteydessä Luojaansa. Mutta synti erotti toisistaan Jumalan ja ihmisen. Vain Kristuksen sovitus saattoi silloittaa kuilun ja avata siunauksen ja pelastuksen yhteydet taivaasta maahan. Ihminen ei vielä päässyt suoraan lähestymään Luojaansa, mutta Jumala pitäisi häneen yhteyttä Kristuksen ja enkeleiden välityksellä. {PJP 48.1}

Näin Aadamille ilmaistiin ihmiskunnan historian tärkeitä tapahtumia siitä lähtien, kun Jumala langetti tuomionsa Eedenissä aina vedenpaisumukseen ja Jumalan Pojan ensimmäiseen tulemukseen asti. Hänelle näytettiin, että vaikka Kristuksen uhri riitti pelastamaan koko maailman, monet valitsisivat mieluummin syntielämän kuin katumuksen ja kuuliaisuuden. Sukupolvien seuratessa toisiaan rikokset lisääntyisivät, ja synnin kirous painaisi yhä raskaampana ihmissukua, eläimiä ja maata. Syntisellä vaelluksellaan ihminen lyhentäisi elinpäiviensä määrää. Hän lyhenisi varreltaan, ja hänen kestävyytensä sekä siveellinen ja älyllinen voimansa vähenisivät, kunnes maailma olisi täynnä kaikenlaista kurjuutta. Kun ihmiset eivät hillitsisi halu- jaan ja intohimojaan, he eivät enää kykenisi arvostamaan pelastussuunnitelman suuria totuuksia. Kuitenkin Kristus noudattaisi tarkoin sitä suunnitelmaa, jonka vuoksi hän lähti taivaasta. Hän toimisi edelleen ihmisten hyväksi ja kehottaisi heitä yhä kätkemään heikkoutensa ja vajavuutensa häneen. Hän täyttäisi kaikkien niiden tarpeet, jotka uskossa tulisivat hänen luokseen. Ja aina tulisi olemaan niitä, jotka säilyttäisivät tiedon Jumalasta ja pysyisivät tahrattomina vallitsevan jumalattomuuden keskellä. {PJP 48.2}

Jumala sääti uhrijärjestelmän muistuttamaan ihmistä alituisesti, jotta tämä siten tunnustaisi katuvansa syntiään ja

uskovänsä luvattuun Lunastajaan. Sen tuli painaa langenneen ihmissuvun mieleen se vakava totuus, että kuolema oli synnin aiheuttama. Ensimmäinen uhritoimitus oli Aadamille erittäin tuskallinen. Hänen täytyi kohottaa kätensä riistääkseen elämän, jonka vain Jumala saattoi antaa. Ensi kerran hän oh näkemässä kuolemaa, ja hän tiesi, ettei yhdenkään ihmisen tai eläimen olisi tarvinnut kuolla, jos hän olisi pysynyt kuuliaisena Jumalalle. Ja surmatessaan viattoman uhrieläimen häntä puistatti ajatus, että Jumalan virheettömän Karitsan täytyi vuodattaa verensä hänen syntinsä vuoksi. Tämä tapahtuma sai hänet tuntemaan entistä syvemmin ja elävämmin, miten suuri oli hänen rikkomuksensa, jonka ainoastaan Jumalan rakkaan Pojan kuolema saattoi sovittaa. Ja hän hämmästeli sitä ääretöntä hyvyyttä, joka oli valmis maksamaan sellaiset lunnaat syyllisestä. Toivon tähti valaisi synkkää ja kauheaa tulevaisuutta ja lievensi sen äärimmäistä lohduttomuutta. {PJP 48.3}

Mutta lunastussuunnitelmalla oli myös ihmisen pelastamista laajempi ja syvempi tarkoituksensa. Ei Kristus tullut maailmaan vain ihmistä pelastamaan eikä vain sitä varten, että tämän pienen maailman asukkaat suhtautuisivat Jumalan lakiin sen arvon mukaisesti. Hän tuli todistamaan koko maailmankaikkeudelle, että Jumala on luonteeltaan oikeamielinen. Tähän suuren uhrinsa tulokseen — sen vaikutukseen muiden maailmojen asukkaihin samoin kuin ihmisiin — Vapahtaja suuntasi ajatuksensa sanoessaan vähän ennen ristiinnaulitsemistaan: ”Nyt käy tuomio tämän maailman ylitse; nyt tämän maailman ruhtinas pitää heitettämän ulos. Ja kun minut ylennetään maasta, niin minä vedän kaikki tyköni” (Joh. 12: 31,32). Kristuksen kuoleminen ihmisen pelastamiseksi ei vain avaisi ihmisille pääsyä taivaaseen, vaan todistaisi koko maailmankaikkeudelle, että Jumala ja hänen Poikansa ovat suhtautuneet oikealla tavalla saatanan kapinaan. Se vahvistaisi Jumalan lain pysyvyyden ja paljastaisi synnin luonteen ja seuraukset. {PJP 49.1}

Alusta asti suuri taistelu oli koskenut Jumalan lakia. Saatana oh koettanut todistaa, että Jumala oli epäoikeudenmukainen, että hänen lakinsa oh virheellinen ja että kaikkeuden menestys vaati sen muuttamista. Hyökkäämällä lakia vastaan hän aikoi kukistaa sen Tekijän herruuden. Taistelun kestäessä nähtäisiin, olivatko jumalalliset säädökset puutteellisia ja muutettavia vaiko täydellisiä ja muuttumattomia. {PJP 49.2}

Kun saatana karkotettiin taivaasta, hän päätti tehdä maan valtakunnakseen. Kiusattuaan Aadamia ja Eevaa ja voitettuaan heidät hän arveli saaneensa tämän maailman haltuunsa, ”sillä”, hän sanoi, ”he ovat valinneet minut hallitsijakseen”. Hän väitti, ettei syntiselle annettaisi anteeksi. Siksi langennut ihmiskunta oli oikeutetusti hänen alamaisensa ja maailma oh hänen. Mutta Jumala antoi oman rakkaan Poikansa — vertaisensa — kärsimään synnin rangaistuksen ja siten avaamaan ihmissuvulle jälleen pääsyn hänen suosioonsa ja takaisin Eeden-kotiinsa. Kristus otti lunastaakseen ihmisen ja vapauttaakseen maailman saatanan otteesta. Taivaassa alkanut suuri taistelu ratkaistaisiin juuri tässä maailmassa ja tällä alueella, jota saatana on väittänyt omakseen. {PJP 50.1}

Koko kaikkeus ihmetteli, että Kristus nöyrtyisi pelastamaan langenneen ihmisen. Hän oli matkannut tähdestä toiseen ja maailmasta toiseen valvoen kaikkea ja kaitselmuksessaan täyttäen laajan luomakuntansa eritasoisten olentojen tarpeet. Se että hän suostui jättämään ylhäisen asemansa ja pukeutumaan ihmisluontoon, oli salaisuus, johon toisten maailmojen synnittömät asukkaat halusivat tutustua. Kun Kristus tuli meidän maailmaamme ihmismuodossa, kaikki seurasivat tavattoman kiinnostuneina hänen taivallustaan askel askeleelta veren tahraamaa polkua seimeltä Golgatalle. Taivas pani merkille häneen kohdistetut solvaukset ja pilkan ja tiesi ne saatanan yllyttämiksi. Siellä nähtiin, miten vastakkaiset voimat etenivät saatanan alati pyrkiessä syöksemään ihmisiä synkkyyteen, murheeseen ja kärsimyksiin ja Kristuksen ehkäistessä sitä. Siellä tarkkailtiin, miten valon ja pimeyden välinen taistelu yltyi yhä kiivaammaksi. Ja kun Kristus kuolontuskassaan ristillä huudahti: ”Se on täytetty” (Joh. 19: 30), puhkesivat kaikki maailmat ja taivaskin riemuhuutoon. Suuri taistelu, jota oh käyty niin kauan tässä maailmassa, oli nyt ratkaistu, ja Kristus oh voittaja. Hän oli kuolemallaan vastannut kysymykseen, rakastivatko Isä ja Poika ihmistä kylliksi osoittaakseen kieltäymystä ja uhrimieltä. Saatana oli paljastanut todellisen luonteensa valehtelijana ja murhaajana. Havaittiin, että sama mieli, jolla hän oh hallinnut vallassaan olleita ihmislapsia, olisi ilmennyt hänessä edelleenkin, jos hän olisi päässyt hallitsemaan taivaallisia olentoja. Koko uskollinen kaikkeus yhtyi yksimielisesti kiittämään jumalallista hallintoa. {PJP 50.2}

Jos lakia olisi voitu muuttaa, olisi ihminen voitu pelastaa ilman Kristuksen uhria. Mutta Kristuksen täytyi uhrata henkensä syntiin langenneen ihmissuvun puolesta, ja se todistaa, ettei Jumalan laki päästä syntistä vaatimustensa alaisuudesta. On osoitettu, että synnin palkka on kuolema. Kristuksen kuolema vahvisti saatanan häviön. Mutta jos laki olisi poistettu ristillä, kuten monet väittävät, silloin ei Jumalan rakkaan Pojan tuskalla ja kuolemalla olisi aikaansaatu muuta kuin se, mitä saatana oh toivonutkin. Pahuuden ruhtinas olisi saanut riemuvoiton, ja hänen syytöksensä Jumalan hallitusta vastaan olisivat osoittautuneet tosiksi. Juuri se, että Kristus kärsi ihmisen rikkomuksen rangaistuksen, on vahvana todisteena kaikille luoduille lain muuttumattomuudesta. Se todistaa, että Jumala on vanhurskas, armollinen ja itsensäkieltävä ja että hän hallitsee äärettömän oikeudenmukaisesti ja armollisesti. {PJP 51.1}

Luku 5—Kain ja Aabel koetteella

Kain ja Aabel, Aadamin pojat, olivat luonteeltaan kovin erilaisia. Aabel oli mieleltään uskollinen Jumalalle. Hänen mielestään Jumala suhtautui syntiin langenneeseen ihmissukuun oikeamielisesti ja armollisesti, ja kiitollisena hän omaksui pelastustoivon. Mutta Kain oli kapinamielinen ja napisi Jumalaa vastaan sen johdosta, että tämä oli kironnut maan ja ihmissuvun Aadamin synnin vuoksi. Hän päästi mielensä ajautumaan samalle ladulle, joka johti saatanan lankeemukseen — omahyväisiin kuvitteluihin ja Jumalan oikeamielisyyden ja arvovallan epäilyyn. {PJP 52.1}

Nämä veljekset joutuivat koetteelle samoin kuin Aadamia oli koeteltu ennen heitä, jotta nähtäisiin halusivatko he uskoa ja totella Jumalan sanaa. He tunsivat ihmisen pelastamiseksi laaditun suunnitelman ja ymmärsivät Jumalan säätämän uhrijärjestelmän. He tiesivät, että näillä uhreilla heidän tuli ilmaista uskonsa siihen Vapahtajaan, jota uhrieläimet kuvasivat, sekä samalla tunnustaa olevansa täysin riippuvaisia hänen anteeksiannostaan. Ja he olivat selvillä siitä, että mukautumalla näin heidän lunastamisekseen laadittuun jumalalliseen suunnitelmaan he todistivat olevansa kuuliaisia Jumalan tahdolle. Ilman verenvuodatusta ei syntejä voitu sovittaa, ja uhraamalla laumansa esikoiset heidän tuli osoittaa uskovansa Kristuksen vereen luvattuna sovituksena. Tämän lisäksi oli uutiset maan hedelmistä annettava Herralle kiitosuhriksi. {PJP 52.2}

Kumpikin veljeksistä pystytti alttarinsa samalla tavoin ja toi uhrinsa. Aabel toi sen laumastaan Herran ohjeiden mukaisesti. ”Ja Herra katsoi Aabelin ja hänen uhrilahjansa puoleen.” Tuli leimahti taivaasta ja kulutti uhrin. Mutta Herran selvästä ja nimenomaisesta käskystä välittämättä Kain toi vain uhrilahjan maan hedelmistä. Taivas ei mitenkään ilmaissut hyväksyvänsä sitä. Aabel pyysi veljeään lähestymään Jumalaa tämän ohjeiden mukaisesti, mutta hänen hartaat pyyntönsä saivat Kainin vain entistä jyrkemmin pysymään kannassaan. Vanhempana veljenä hän väheksyi nuorempansa neuvoja ja kehotuksia. {PJP 53.1}

Kain tuli Jumalan luo napisten ja mielessään epäillen luvattua uhria ja uhritoimitusten tarpeellisuutta. Hänen uhrilahjansa ei ilmaissut mitään synnin katumusta. Hänestä tuntui, samoin kuin monista nykyään, että Jumalan tarkan suunnitelman noudattaminen olisi vain heikkouden tunnustamista, koska sen mukaan oh turvauduttava pelkästään hänen pelastukseensa ja luvatun Vapahtajan suorittamaan sovitukseen. Hän halusi mieluummin olla riippumaton ja luottaa vain itseensä ja omiin ansioihinsa. Eikä hän toisi mitään karitsaa veriuhriksi, vaan toisi omia hedelmiään, oman työnsä tuotteita. Hän esitti uhrinsa Jumalalle ikään kuin suosion osoituksena, jolla hän odotti saavansa itselleen Jumalan hyväksymisen. Kain totteli rakentamalla alttarin ja tuomalla uhrin, mutta se oh vain puolinaista kuuliaisuutta. Siitä puuttui oleellinen osa: Vapahtajan tarpeen tunnustaminen. {PJP 53.2}

Syntyperältään ja uskonnolliselta kasvatukseltaan nämä veljekset olivat yhdenveroisia. Molemmat olivat syntisiä, ja kumpikin tunnusti Jumalan ansaitsevan heidän kunnioituksensa ja

palvontansa. Ulkonaisesti heidän uskontonsa näytti samanlaiselta tiettyyn rajaan asti, jonka ylitettyään he erosivat jyrkästi toisistaan. {PJP 53.3}

”Uskon kautta uhrasi Aabel Jumalalle paremman uhrin kuin Kain” (Hebr. 11:4). Aabel käsitti lunastuksen suuret periaatteet. Hän ymmärsi olevansa syntinen ja tajusi synnin ja sen seurauksen, kuoleman, erottavan hänet Jumalan yhteydestä. Hän toi teurastetun uhrieläimen, uhratun elämän, ja tunnusti siten, että rikotun lain vaatimukset olivat oikeutettuja. Veren vuodattaminen siirsi hänen katseensa tulevaan uhriin, Golgatan ristillä kuolevaan Kristukseen, ja luottamalla siellä suoritettavaan sovitukseen hän sai todistuksen vanhurskaudestaan ja uhrinsa hyväksymisestä. {PJP 53.4}

Kain olisi voinut oppia ja omaksua nämä totuudet yhtä hyvin kuin Aabelkin. Ei hän ollut minkään mielivaltaisen suunnitelman uhri. Ei Jumala ollut ennalta valinnut toista veljeä hyväksyttäväksi ja toista hyljättäväksi. Aabel valitsi uskon ja kuuliaisuuden, Kain epäuskon ja kapinallisuuden. Tämä ratkaisi kummankin kohtalon. {PJP 54.1}

Kain ja Aabel edustavat kahta ihmisluokkaa, joita maailmassa on ajan loppuun asti. Toinen niistä turvautuu synnin sovitukseksi säädettyyn uhriin, toinen luottaa omiin ansioihinsa, ja koska viimemainifttujen uhrilahjaan ei sisälly mitään jumalallisen välittäjän ansiota, se ei pysty saattamaan ihmistä Jumalan suosioon. Rikkomuksemme voidaan antaa anteeksi vain Jeesuksen ansioiden perusteella. Ne, jotka eivät tunne tarvitsevansa Kristuksen veren ansiota vaan katsovat voivansa hankkia Jumalan hyväksymisen pelkästään omilla teoillaan ilman jumalallista armoa, erehtyvät Kainin tavoin. He ovat tuomion alaisia, elleivät hyväksy puhdistavaa sovintoverta. Millään muulla keinoin heitä ei voida vapauttaa synnin orjuudesta. {PJP 54.2}

Se luokka, joka palvoo Jumalaa Kainin esimerkin mukaan, on maailmassa suurena enemmistönä, sillä miltei jokainen väärä uskonto perustuu samaan periaatteeseen: ihmisen pelastumiseen omien tekojensa turvin. Eräät väittävät, ettei ihmissuku tarvitse lunastusta vaan kehitystä — se voi näet hienostua, jalostua ja uudistaa itsensä. Samoin kuin Kain luuli hankkivansa Jumalan suosion uhrillaan, josta puuttui uhri veri, nämäkin arvelevat ihmisyyden kykenevän kohottautumaan jumalalliselle tasolle ilman sovitusta. Kainin tapaus osoittaa, mikä tästä on pakostakin seurauksena. Se näyttää, mikä ihmisestä tulee vailla Kristusta. Ihmiskunnalla ei ole mitään voimaa, jolla se voisi uudistaa itseään. Sinänsä se ei suuntaudu ylöspäin, jumalallista kohti, vaan alaspäin, saatanallista kohti. Kristus on ainoa toivomme. ”Ei ole taivaan alla muuta nimeä ihmisille annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman.” ”Eikä ole pelastusta yhdessäkään toisessa” (Ap.t. 4: 12). {PJP 54.3}

Tosi usko, joka luottaa kokonaan Kristukseen, ilmenee kuuliaisuutena kaikille Jumalan vaatimuksille. Aadamin ajoista nykypäiviin asti on käyty suurta taistelua Jumalan lain noudattamisesta. Kaikkina aikoina ovat eräät väittäneet olevansa oikeutettuja Jumalan suosioon, vaikkeivät välitäkään joistakin hänen käskyistään. Mutta Raamattu vakuuttaa, että ”teoista usko” tulee ”täydelliseksi” ja että ilman kuuliaisuuden tekoja usko ”on itsessään kuollut” (Jaak. 2:

22,17). Joka sanoo tuntevansa Jumalan ”eikä pidä hänen käskyjänsä, se on valhettelija, ja totuus ei ole hänessä” (1 Joh. 2: 4). {PJP 54.4}

Kun Kain huomasi, ettei hänen uhrilahjansa kelvannut, hän vihastui Herraan ja Aabeliin. Jumalalle hän oli vihainen siksi, ettei tämä hyväksynyt ihmisen valitsemaa lahjaa itse säätämänsä uhrin korvikkeeksi, ja veljelleen hän oli vihoissaan siitä, että tämä mieluummin totteli Jumalaa kuin ryhtyi hänen kanssaan kapinoimaan Jumalaa vastaan. Vaikka Kain väheksyikin jumallistä käskyä, ei Jumala jättänyt häntä oman onnensa nojaan. Hän alentui järkisyillä taivuttamaan miestä, joka oli käyttäytynyt niin sopimattomasti. Ja Herra sanoi Kainille: ”Miksi olet vihastunut, ja miksi hahmosi synkistyy?” Enkeli välitti jumalallisen varoituksen: ”Jos teet hyvin, voit [hyväksyttynä] kohottaa katseesi; mutta jos et hyvin tee, niin väijyy synti ovella.” Kainin oh itse valittava. Jos hän turvautuisi luvatun Vapahtajan ansioihin, hän pääsisi Jumalan suosioon. Mutta jos hän itsepintaisesti pysyisi epäuskossaan ja synnissään, ei hänellä olisi mitään syytä vahttaa Herran hylänneen hänet. {PJP 55.1}

Mutta sen sijaan että olisi tunnustanut syntinsä Kain edelleenkin valitti Jumalan epäoikeudenmukaisuutta ja hautoi kateutta ja vihaa Aabelia kohtaan. Suutuksissaan hän moitti veljeään ja koetti saada hänet mukaansa vastustamaan Jumalan menettelyä heitä kohtaan. Sävyisästi mutta silti pelottomasti ja lujasti Aabel puolusti Jumalan oikeamielisyyttä ja hyvyyttä. Hän osoitti, missä kohdin Kain oli erehtynyt, ja koetti saada hänet huomaamaan, että vika oli hänessä itsessään. Hän palautti Kainin mieleen, miten Jumala oli armossaan säästänyt heidän vanhempiensa hengen, vaikka olisi heti voinut rangaista heitä kuolemalla, ja vakuutti Jumalan rakastavan heitä, koskapa hän antoi Poikansa viattomana ja pyhänä kärsiä sen rangaistuksen, joka kuului heille. Kaikki tämä vain suututti Kainia yhä enemmän. Hänen järkensä ja omantuntonsa mukaan Aabel oli oikeassa, mutta hän oh raivoissaan siitä, ettei tämä ollut kuunnellut hänen neuvoaan eikä yhtynyt hänen kapinaansa, vaan uskalsi olla eri mieltä. Ja vihan vimmoissaan hän tappoi veljensä. {PJP 55.2}

Kain ei vihannut eikä surmannut veljeään sen vuoksi, että tämä olisi tehnyt jotakin väärää, vaan ”sentähden, että hänen [Kainin] tekonsa olivat pahat, mutta hänen veljensä teot vanhurskaat” (1 Joh. 3:12). Samoin jumalattomat ovat kaikkina aikoina vihanneet niitä, jotka ovat heitä parempia. Aabelin kuuliainen ja vakaa uskonelämä oli Kainille ainaisena nuhteena. ”Sillä jokainen, joka pahaa tekee, vihaa valkeutta eikä tule valkeuteen, ettei hänen tekojansa nuhdeltaisi” (Joh. 3:20). Mitä kirkkaampana taivaallinen valo heijastuu Jumalan uskollisten palvelijain luonteesta, sitä selvempinä ilmenevät jumalattomien synnit, ja sitä kiivaammin he pyrkivät tuhoamaan ne, jotka häiritsevät heidän rauhaansa. {PJP 56.1}

Aabelin murha oli ensimmäinen esimerkki siitä vihollisuudesta, joka Jumalan sanojen mukaan tulisi vallitsemaan käärmeen ja vaimon siemenen välillä — saatanan ja hänen alaistensa sekä toisaalta Kristuksen ja hänen seuraajiensa välillä. Ihmisen langettua syntiin saatana oli saanut ihmissuvun valvontaansa, mutta Kristus auttaisi sitä vapautumaan hänen ikeestään. Saatana vihastuu aina kun joku uskossa Jumalan Karitsaan lakkaa palvelemasta syntiä. Aabelin

pyhä elämä kumosi saatanan syytöksen, jonka mukaan ihmisen oli mahdotonta noudattaa Jumalan lakia. Kun Kain paholaisen kiihdyttämässä mielentilassaan huomasi, ettei hän saanut Aabelia puolelleen ja valtaansa, hän raivostui niin että tappoi hänet. Ja aina kun jotkut ryhtyvät puolustamaan Jumalan lain vanhurskautta, ilmenee samanlaista henkeä heitä vastaan. Tuossa samassa hengessä on Kristuksen opetuslapsille eri aikakausina pystytetty häpeäpaaluja ja sytytetty polttorovioita. Mutta saatana joukkoineen yllyttää suorittamaan näitä julmuuksia Jeesuksen seuraajalle sen vuoksi, etteivät he pysty pakollakaan alistamaan häntä valtaansa. Se on voitetun vihollisen raivoa. Jokainen Jeesuksen marttyyri on kuollut voittajana. Profeetta lausuu: ”He ovat voittaneet hänet [sen vanhan käärmeen, ’jota perkeleeksi ja saatanaksi kutsutaan’] Karitsan veren kautta ja todistuksensa sanan kautta, eivätkä ole henkeänsä rakastaneet, vaan olleet alttiit kuolemaan asti” (Ilm. 12: 11, 9). {PJP 56.2}

Murhamies Kain kutsuttiin pian vastaamaan rikoksestaan. ”Herra sanoi Kainille: ’Missä on veljesi Aabel?’ Hän vastasi: ’En tiedä; olenko minä veljeni vartija?’” Kain oli edennyt synnin tiellä niin pitkälle, ettei hän enää tajunnut Jumalan jatkuvaa läsnäoloa eikä hänen sumuttaan ja kaikkitietävyyttään. Ja niin hän turvautui valheeseen pettääkseen syyllisyytensä. {PJP 57.1}

Jälleen Herra sanoi Kainille: ”Mitä olet tehnyt? Kuule, veljesi veri huutaa minulle maasta.” Jumala oli antanut Kainille tilaisuuden tunnustaa syntinsä. Hänellä oli ollut miettimisaikaa. Hän tiesi tekonsa ja sen peittämiseksi lausumansa valheen hirvittävyyden, mutta hän oh yhä kapinamielinen, eikä tuomiota enää pitkitetty. Jumalan ääni, joka tähän asti oli puhutellut häntä hartaasti pyydellen ja kehottaen, julisti nyt nämä kauheat sanat: ”Ja nyt ole kirottu ja karkoitettu pois tältä vainiolta, joka avasi suunsa ottamaan veljesi veren sinun kädestäsi. Kun maata viljelet, ei se ole enää sinulle satoansa antava; kulkija ja pakolainen pitää sinun oleman maan päällä.” {PJP 57.2}

Siitä huolimatta, että Kain oli rikoksillaan ansainnut kuolemantuomion, armollinen Luoja vielä säästi hänen henkensä ja soi hänelle tilaisuuden katumiseen. Mutta elämänsä varrella Kain paatui yhä kovemmaksi, lietsoi kapinaa Jumalan hallintoa vastaan ja tuli hillittömien julkisyntisten kantaisäksi. Tästä yhdestä luopiosta tuli saatanan johdossa toisten kiusaaja, ja hänen esimerkkinsä ja vaikutuksensa levittivät väkevää mädännäisyyttään kaikkialle, kunnes koko maa tuli niin täyteen turmelusta ja väkivaltaa, että Jumalan oli hävitettävä se. {PJP 57.3}

Säästämällä ensimmäisen murhaajan hengen Jumala antoi koko maailmankaikkeudelle suurta taistelua koskevan opetuksen. Kainin ja hänen jälkeläistensä synkät vaiheet osoittivat, mikä olisi ollut seurauksena siitä että syntisten olisi annettu elää ikuisesti ja kapinoida Jumalaa vastaan. Jumalan pitkämielisyys sai jumalattomat vain yltymään syntielämässään entistä julkeammiksi ja uhittelevammiksi. Tuhannen viidensadan vuoden ajan kaikkeus sai seurata, miten Kainille julistetun tuomion jälkeen hänen vaikutuksensa ja esimerkkinsä saivat rikosten ja kaiken saastan tulvan leviämään yli maan. Saatiin todeta, että kuolemantuomio, joka oli julistettu langenneelle ihmissuvulle Jumalan lain rikkomisesta, oli sekä oikeudenmukainen että armollinen. Mitä kauemmin ihmiset elivät synnissä, sitä hillittömämmiksi he tulivat.

Jumalallinen tuomio, joka katkaisi hillittömän pahuuden kehittymisen ja vapautti maailman paatuneiden kapinallisten vaikutukselta, oli pikemminkin siunaus kuin kirous. {PJP 57.4}

Saatana toimii herkeämättä erittäin tarmokkaasti ja tuhansin valepuvuin esittäen Jumalan luonteen ja hallinnon väärässä valossa. Laajoilla, hyvin laadituilla suunnitelmillaan ja ihmeteltävällä voimallaan hän koettaa pitää maailman asukkaat eksytystensä vallassa. Ääretön ja kaikki viisas Jumala näkee lopun alusta, ja hän on puolestaan laatinut pahuutta vastaan kauaskantoisia ja kaiken huomioonottavia suunnitelmia. Hänen tarkoituksenaan ei ollut vain kapinan kukistaminen, vaan sen luonteen näyttäminen koko maailmankaikkeudelle. Jumalan suunnitelmana oli ilmaista oikeamielisyytensä ja armonsa ja osoittaa, että hän on viisaudessaan ja armossaan suhtautunut pahuuteen täysin oikeudenmukaisesti. {PJP 58.1}

Muiden maailmojen pyhät asukkaat seurasivat erittäin kiinnostuneina meidän maailmamme tapahtumia. Vedenpaisumusta edeltäneen maailman tilassa he näkivät kuvauksen sen hallinnon seurauksista, jonka Lusifer oli aikonut perustaa taivaaseen kiistämällä Kristuksen arvovallan ja syrjäyttämällä Jumalan lain. He havaitsivat sen ajan omavaltaisten syntisten olevan saatanan alamaisia, joita hän piti täysin vallassaan. Kaikki ihmisten aivoitukset ja ajatukset olivat kaiken aikaa ainoastaan pahat (1 Moos. 6: 5). Heidän jokainen tunteensa, vaikuttimensa ja kuvitelmansa suuntautui puhtauden, rauhan ja rakkauden jumalallisia periaatteita vastaan. Se oli valaiseva esimerkki siitä, miten hirveään turmelukseen Jumalan luodut vajoavat, kun saatana pääsee poistamaan heiltä Herran pyhän lain hillitsevän vaikutuksen. {PJP 58.2}

Suuren taistelun kestäessä paljastuneilla tosiasioilla Jumala on näyttävä hallintonsa oikeat periaatteet, jotka saatana ja kaikki hänen pettämänsä ovat väärentäneet. Koko maailma on lopulta tunnustava hänen oikeamielisyytensä, joskin tämä tunnustus annetaan liian myöhään, jotta kapinalliset voisivat enää pelastua. Jumalalla on puolellaan koko maailmankaikkeuden myötätunto ja hyväksyminen hänen suuren suunnitelmansa edetessä askel askeleelta lopulliseen täyttymykseensä ja kapinan lopulliseen ja täydelliseen kukistamiseen asti. Tullaan näkemään, että kaikki jotka ovat hylänneet jumalalliset käskyt ja ohjeet, ovat saatanan puolella sotimassa Kristusta vastaan. Ja kun tämän maailman ruhtinas tuomitaan ja kaikki häneen liittyneet joutuvat osallistumaan hänen kohtalostaan, tulee koko maailmankaikkeus tuomion todistajana julistamaan: ”Vanhurskaat ja totiset ovat sinun tiesi, sinä kansojen kuningas” (Ilm. 15: 3). {PJP 58.3}

Luku 6—Seet ja Eenok

Aadamille annettiin vielä poika, josta oli tuleva jumalallisen lupauksen ja hengellisen esikoisoikeuden perijä. Tälle pojalle annettu nimi Seet muistuttaa heprealaista sanaa joka merkitsee ”asettaa”, ”suoda”, ja hänen äitinsä sanoikin: ”Jumala on suonut minulle toisen pojan Aabelin sijaan, koska Kain hänet surmasi.” Seet oh kookkaampi kuin Kain ja Aabel ja muistutti Aadamia enemmän kuin hänen muut poikansa. Hän oh jaloluonteinen ja seurasi Aabelin esimerkkiä. Kuitenkaan hän ei perinyt luontaista hyvyyttä enempää kuin Käinkään. Kun Jumala loi Aadamin, ”teki hän hänet Jumalan kaltaiseksi”. Mutta syntiinlankeemuksen jälkeen sanotaan, että Aadamille syntyi ”poika, joka oli hänen kaltaisensa, hänen kuvansa”. Aadam luotiin synnittömäksi, Jumalan kaltaiseksi, mutta Seet, samoin kuin Kain, peri vanhempiensa langenneen luonnon. Mutta hänelle annettiin myös tieto Lunastajasta sekä vanhurskauden opetusta. Jumalallisen armon varassa hän palveli ja kunnioitti Jumalaa ja pyrki kääntämään syntisten mielen kunnioittamaan ja tottelemaan Luojaansa, aivan kuten Aabelkin olisi yrittänyt vaikuttaa ihmisiin, jos olisi saanut elää. {PJP 60.1}

”Ja myöskin Seetille syntyi poika, ja hän antoi hänelle nimen Enos. Siihen aikaan ruvettiin avuksi huutamaan Herran nimeä.” Uskolliset olivat palvoneet Jumalaa aikaisemminkin, mutta ihmissuvun lisääntyessä se jakaantui yhä selvemmin kahteen joukkoon. Toinen tunnustautui avoimesti kuuliaiseksi Jumalalle, toinen taas ylenkatsoi hänet ja oli tottelematon. {PJP 60.2}

Ennen vedenpaisumusta esivanhempamme olivat pitäneet sapattia, joka säädettiin Eedenissä, ja he noudattivat sitä paratiisistä karkottamisensa jälkeenkin. He olivat maistaneet tottelemattomuuden katkeria hedelmiä ja oppineet sen, mitä jokainen Jumalan käskyjen rikkoja joutuu oppimaan ennemmin tai myöhemmin — että Jumalan asetukset ovat pyhiä ja muuttumattomia ja että rikkomus saa varmasti rangaistuksensa. Kaikki ne Aadamin lapset, jotka pysyivät uskollisina Jumalalle, kunnioittivat myös sapattia. Mutta Kain ja hänen jälkeläisensä eivät arvostaneet sitä päivää, jona Jumala oli levännyt. He valitsivat omat työn ja levon aikansa välittämättä mitään Herran nimenomaisesta käskystä. {PJP 60.3}

Kuultuaan Jumalan kirouksen Kain oli poistunut isänsä kodista. Hän oli aluksi harjoittanut maanviljelijän ammattia, mutta nyt hän perusti kaupungin ja antoi sille vanhimman poikansa nimen. Hän oh loitonnut Jumalasta ja väheksynyt Eedenin ennalleen asettamisen lupausta. Hän lähti etsimään toimeentuloaan ja onneaan synnin kiroamasta maasta ja tuli siten niiden kaikkien kantaisäksi, jotka palvovat tämän maailman jumalaa. Pelkästään maallisissa ja aineellisissa asioissa hänen jälkeläisensä edistyivät huomattavasti. Mutta Jumalasta he eivät välittäneet, vaan vastustivat hänen suunnitelmiaan. Kain oli ensimmäisenä tehnyt murhan, ja tähän rikokseen Lemek, hänen jälkeläisensä viidennessä polvessa, liitti moniavioisuuden. Ylpeänä ja uhmamielisenä hän tunnusti Jumalan vain varmistaakseen oman turvallisuutensa ja välttyäkseen joutumasta kostetuksi Kainin tähden. Aabel oh elänyt paimentolaisena ja asunut teltoissa tai katoksissa, ja samaa ammattia harjoittivat myös Seetin jälkeläiset katsoen ”olevansa vieraita ja

muukalaisia maan päällä", josta "he pyrkivät parempaan, se on taivaalliseen" (Hebr. 11: 13,16). {PJP 61.1}

Jonkin aikaa nämä kaksi ryhmää pysyivät erossa toisistaan. Kainin heimo levittäytyi lähtökohdastaan Seetin lasten asuttamille tasangoille ja laaksoihin; nämä taas halusivat välttää Kainin heimolaisten turmelevaa vaikutusta ja vetäytyivät asumaan ylängöille. Niin kauan kuin he näin pysyttelivät erossa, säilyi Jumalan palveluskin puhtaana. Mutta ajan mittaan he ryhtyivät vähitellen tekemisiin laakson asukkaiden kanssa. Tästä kanssakäymisestä oh erittäin pahoja seurauksia. Silloin näet "huomasivat Jumalan pojat ihmisten tyttäret ihaniksi". Seetin lapsia viehätti Kainin jälkeläisten tyttärien kauneus, ja Herran mielipahaksi he menivät naimisiin näiden kanssa. Monet Jumalan palvelijat lankesivat syntiin, kun joutuivat näin jatkuviin kiusauksiin ja menettivät tunnusomaisen pyhän luonteensa. Ollessaan tekemisissä turmeltuneiden kanssa he omaksuivat näiden käsityksiä ja tapoja. Seitsemännen käskyn vastaisesti he "ottivat vaimoikseen kaikki, jotka he parhaiksi katsoivat". Seetin lapset kulkivat "Kainin tietä" (Juud. 11), tavoittelivat vain maailmallista menestystä ja nautintoa ja hylkäsivät Herran käskyt. Seurauksena oli, että "he, vaikka ovat tunteneet Jumalan, eivät ole häntä Jumalana kunnioittaneet, vaan ovat ajatuksiltansa turhistuneet, ja heidän ymmärtämätön sydämensä on pimentynyt". Ja siksi "Jumala hylkäsi heidät heidän kelvottoman mie lensä valtaan" (Room. 1: 21,28). Synti levisi yli maan kuolettavan pitaalin tavoin. {PJP 61.2}

Lähes tuhannen vuoden ajan Aadam eli jälkeläistensä parissa ja todisti synnin seurauksista. Uskollisesti hän koetti torjua pahuuden leviämistä. Hän oli opastanut jälkeläisiään kulkemaan Herran tietä; tarkoin hän tallensi kaiken, mitä Jumala oli ilmoittanut hänelle, ja toisti sen seuraaville sukupolville. Lapsilleen ja lastensa lapsille aina yhdeksänteen sukupolveen asti hän kuvaili ihmisen pyhää ja onnellista oloa paratiisissa ja kertoi yhä uudelleen lankeemuksestaan ja niistä kärsimyksistä, joilla Jumala oli opettanut hänelle lakinsa tarkan noudattamisen tärkeyttä. Hän selosti myös pelastussuunnitelmaa, jonka Jumala armossaan oli laatinut heidän hyväkseen. Kuitenkin vain harvat ottivat vaarin hänen sanoistaan. Usein häntä moitittiin katkerasti synnistä, joka oli tuottanut niin paljon surua hänen jälkeen tulevilleen. {PJP 62.1}

Aadamin elämä oli murheellista, nöyrää ja katuvaista. Eedenistä poistuessaan hän oli kauhuissaan siitä ajatuksesta, että hänen oli kuoltava. Ensi kerran hän näki kuoleman kohtaavan ihmisperhettä, kun Kain, hänen esikoisensa, surmasi oman veljensä. Omaa syntiään syvästi sureva ja Aabelin kuolemaa ja Kainin hylkäämistä vielä kaksin verroin murehtiva Aadam oh miltei ahdistuksen murtama. Hän joutui seuraamaan turmeluksen leviämistä niin laajalle, että se oli lopulta hukuttava maailman vedenpaisumukseen. Luojan julistama kuolemantuomio oil aluksi kuulostanut hirveältä. Mutta kun hän oli lähes tuhat vuotta katsellut synnin seurauksia, hänestä tuntui että Jumala oli armollinen lopettaessaan elämän, joka oli täynnä kärsimystä ja surua. {PJP 62.2}

Laajalle levinneestä pahuudestaan huolimatta vedenpaisumusta edeltänyt kausi ei ollut tietämättömyyden ja raakalaisuuden aikaa. Ihmiset saattoivat päästä silloin korkealle

siveelliselle ja älylliselle tasolle. Fyysisesti ja henkisesti he olivat erittäin voimakkaita, ja heidän mahdollisuutensa niin uskonnollisen kuin tieteellisenkin tiedon hankkimiseen olivat paremmat kuin minään myöhempänä aikana. On väärin luulla, että heidän pitkä ikänsä aiheutti heidän tavallista hitaamman kypsymisensä. Heidän henkiset kykynsä kehittyivät varhain, ja ne jotka pelkäsivät Jumalaa ja noudattivat hänen tahtoaan, kartuttivat jatkuvasti tietojaan ja viisauttaan koko elämänsä ajan. Jos aikamme kuuluisia tiedemiehiä voitaisiin verrata niihin, jotka heidän ikäisinään elivät ennen vedenpaisumusta, he vaikuttaisivat henkisesti ja fyysisesti näitä paljon heikommilta. Sitä mukaa kuin ihmisen elinvuodet ovat harvenneet ja hänen ruumiinvoimansa heikentyneet, on myös hänen henkinen kyvykkyytensä vähentynyt. Nyt on niitä, jotka omistavat elämästään tutkimustyöhön 20—50 vuotta, ja maailma ihailee suuresti heidän saavutuksiaan. Mutta miten vähäisiä nämä saavutukset ovatkaan verrattuina niiden miesten tuloksiin, jotka saivat kehittää kykyjään satoja vuosia! {PJP 63.1}

Tosin nykyajan ihmisillä on hyötyä edeltäjiensä saavutuksista. Etevät suunnittelijat, tutkijat ja kirjoittajat ovat jättäneet työnsä tulokset tulevien sukupolvien hyödyksi. Mutta tämänkin huomioonottaen ja sikäli kuin kysymys on pelkästään inhimillisestä tiedosta, miten paljon edullisemmassa asemassa olivatkaan nuo muinaisen ajan ihmiset! Heidän parissaan oli vuosisatoja mies, jonka Jumala oli tehnyt kuvakseen ja kutsunut luomistekoaan ”hyväksi” — mies, jolle Jumala oli opettanut kaikkea aineellisen maailman tuntemusta. Aadam oli kuullut Jumalalta, miten maailma luotiin. Hän itse oli seurannut tapahtumia yhdeksän vuosisadan aikana, ja sen tiedon hän välitti jälkeläisilleen. Ennen vedenpaisumusta ei ollut kirjoja eikä kirjoitettua muistitietoa. Mutta ihmiset olivat silloin fyysisesti ja henkisesti hyvin voimakkaita ja hyvämuistisia. He pystyivät käsittämään ja säilyttämään muistissaan kaiken kuulemansa sekä vuorostaan kertomaan sen sellaisenaan jälkipolville. Ja vuosisatoja oli seitsemänkin sukupolvea samaan aikaan elossa. Näin saattoivat kaikkien tiedot ja kokemukset siirtyä keskustelujen välittäminä toisten hyödyksi. {PJP 63.2}

Mitä taas tulee tiedon saamiseen Jumalasta hänen tekojaan tutkimalla, olivat sen ajan ihmiset kaikkein parhaassa asemassa. Se kausi ei suinkaan ollut uskonnollisen pimeyden, vaan suuren valon aikaa. Kaikilla oli mahdollisuus kuunnella Aadamin opetusta, ja Herraa pelkäävillä oli opettajinaan lisäksi Kristus ja enkelit. Jumalan paratiisi oli niinikään heille hiljaisena todistajana totuudesta usean vuosisadan ajan. Kerubien vartioimalla paratiisin portilla näkyi Jumalan kirkkaus, ja sinne tultiinkin aluksi palvomaan Jumalaa. Siellä pystytettiin alttareita ja sinne tuotiin uhrilahjoja. Sinne Kain ja Aabelkin olivat tuoneet uhrinsa, ja Jumala oli suvainnut puhutella heitä. {PJP 64.1}

Epäilijätkään eivät voineet kieltää Eedenin olemassaoloa niin kauan kuin se oli kaikkien nähtävissä porttia vartioivine enkeleineen. Luomistapahtumat, paratiisin tarkoitus ja niiden kahden puun vaiheet, jotka niin läheisesti liittyivät ihmisen kohtaloon, olivat kiistämättömiä tosiasioita. Eikä Jumalan olemassaoloa ja valtiutta sen enempää kuin hänen lakinsa vaatimuksiakaan hevin epäilty niin kauan kuin Aadam oli heidän keskuudessaan. {PJP 64.2}

Vallitsevasta jumalattomuudesta huolimatta oli niitäkin, jotka pyhinä ja Jumalan yhteyden jalostamina elivät aivan kuin taivaallisessa seurassa. He olivat tavattoman älykkäitä, suurten saavutusten miehiä. Heidän pyhänä tehtävänään oli kehittää luonnettaan vanhurskaaksi ja opettaa jumalisuutta ei vain aikalaisilleen, vaan myös tuleville sukupolville. Vain huomattavimmat heistä mainitaan Raamatussa, mutta Jumalalla on ollut kaikkina aikoina uskollisia todistajia ja kokosydämisiä palvelijoita. {PJP 64.3}

Eenokista mainitaan, että kun hän oli kuudenkymmenenviiden ikäinen, hänelle syntyi poika. Sen jälkeen hän vaelsi Jumalan yhteydessä kolmesataa vuotta. Näinä varhaisempina vuosinaan Eenok oli rakastanut ja pelännyt Jumalaa ja pitänyt hänen käskynsä. Hän kuului niihin pyhiin tosi uskon säilyttäjiin, jotka olivat luvatun siemenen esi-isiä. Aadamilta hän oli kuullut murheisen kertomuksen syntiinlankeemuksesta mutta myös rohkaisevan tiedon Jumalan armosta, joka ilmeni hänen lupauksestaan, ja hän luotti Lunastajan tuloon. Mutta ensimmäisen poikansa synnyttyä hän pääsi kokemuksessaan ylemmälle tasolle ja tuli vedetyksi lähempään suhteeseen Jumalaan. Hän käsitti täydemmin omat velvoituksensa ja vastuunsa Jumalan poikana. Kun hän huomasi, miten lapsi rakasti isäänsä ja luotti yksinkertaisesti hänen varjelukseensa, ja kun hän tunsi omassa sydämessään syvää, kaihoisaa hellyyttä tuota esikoispoikaansa kohtaan, hän sai kalliin opetuksen siitä, miten ihmeellisesti Jumala rakasti ihmisiä antaessaan lahjaksi oman Poikansa, samoin kuin siitä, miten levollisesti Jumalan lapset saavat luottaa taivaalliseen Isäänsä. Hän alkoi öin ja päivin mietiskellä Kristuksen kautta ilmenevää Jumalan ääretöntä, selittämätöntä rakkautta. Palavin mielin hän koetti ilmaista sitä rakkautta niille, joiden parissa hän eli. {PJP 64.4}

Eenok ei vaeltanut Jumalan yhteydessä missään hurmiossa tai näkytilassa vaan arkielämänsä askareissa. Ei hän maailmasta kokonaan syrjään vetäytyen ruvennut miksikään erakoksi, sillä hänen oli toimittava maailmassa Jumalan hyväksi. Perhepiirissä ja ollessaan tekemisissä ihmisten kanssa puolisona, isänä, ystävänä ja kansalaisena hän oli vakaa ja horjumaton Herran palvelija. {PJP 65.1}

Hän yhtyi sydämestään Jumalan tahtoon, sillä ”kulkeeko kaksi yhdessä, elleivät ole keskenänsä sopineet?” (Aam. 3:3). Ja tätä pyhää vaellusta kesti kolmesataa vuotta. Vain harvat kristityt eivät olisi paljon hartaampia ja pyhittyneempiä, jos tietäisivät ettei heillä enää ole paljonkaan elinaikaa tai että Kristus olisi juuri tulossa. Mutta Eenokin usko vain vahvistui ja rakkaus tuli entistä pala vammaksi sitä mukaa kuin vuosisadat kuluivat. {PJP 65.2}

Mieleltään Eenok oli voimakas ja erittäin kyvykäs, ja hänellä oli laajat tiedot. Ollen jatkuvassa yhteydessä taivaaseen hän sai Jumalalta erikoisia ilmestyksiä, mutta tajuten alati Jumalan suuruuden ja täydellisyyden hän oli nöyrimpiä ihmisiä. Mitä lähemmässä yhteydessä hän oli Jumalaan, sitä syvemmin hän tunsi oman heikkoutensa ja epätäydellisyytensä. {PJP 65.3}

Eenok oli huolissaan jumalattomien lisääntyvästä pahuudesta ja pelkäsi, että heidän uskottomuutensa voisi vähentää hänen kunnioitustaan Jumalaa kohtaan. Siksi hän karttoi heidän

jatkuvaa seuraansa ja oli monesti kauankin yksin antautuneena mietiskelyyn ja rukoukseen. Näin hän viipyi Herran edessä koettaen päästä entistä paremmin selville hänen tahdostaan voidakseen noudattaa sitä. Hänelle rukous oli sielun hengitystä; hän eli suorastaan taivaan ilmapiirissä. {PJP 66.1}

Pyhien enkelien välityksellä Jumala ilmoitti Eenokille aikovansa hävittää maailman vedenpaisumuksella, ja hän täydensi hänelle myös esitystään pelastussuunnitelmasta. Profetian hengessä Jumala antoi hänen katsahtaa vedenpaisumuksen jälkeisten sukupolvien aikoihin ja näytti hänelle Kristuksen toiseen tulemukseen ja maailman loppuun liittyvät suuret tapahtumat. {PJP 66.2}

Eenok oli ollut huolissaan kuolleiden kohtalosta. Hänestä oli näyttänyt siltä kuin vanhurskasten osa ei olisi sen parempi kuin jumalattomienkaan; molemmat tulivat jälleen maaksi, ja se näytti olevan heidän loppunsa. Hän ei pystynyt näkemään vanhurskasten elämää haudan tuolla puolen. Mutta profeetallisessa näyssä hänelle opetettiin, miten Kristus kuolisi ja tulisi sitten kirkkaudessaan ja pyhien enkelien seurassa lunastamaan kansansa haudasta. Hän sai nähdä maailman olevan turmeltuneessa tilassa Kristuksen toisen tulemisen aikoihin, jolloin silloinen pöyhkeä, julkea ja itsekäs sukupolvi kieltäisi ainoan Jumalan ja Herran Jeesuksen Kristuksen, polkisi maahan lain ja halveksisi sovitusta. Hän näki, miten vanhurskaat kruunattaisiin kirkkaudella ja kunnialla ja jumalattomat karkotettaisiin Herran kasvojen edestä ja tuhottaisiin tulella. {PJP 66.3}

Eenokista tuli vanhurskauden saarnaaja, joka julisti kansalle, mitä Jumala oh ilmoittanut hänelle. Ne jotka pelkäsivät Jumalaa, etsivät käsiinsä tämän pyhän miehen, jotta hän opettaisi heitä ja sulkisi heidät esirukouksiinsa. Hän julisti Jumalan sanomia myös julkisesti kaikille, jotka halusivat kuulla varoituksen sanoja. Hän ei rajoittanut toimintaansa vain Seetin jälkeläisiin. Siinä maassa, jonne Kain oli poistunut Herran kasvojen edestä, Eenok Jumalan profeettana kertoi niistä ihmeellisistä tapahtumista, joita hän oli saanut katsella. ”Katso”, hän julisti, ”Herra tulee tuhannen tuhansine pyhinensä tuomitsemaan kaikkia ja rankaisemaan kaikkia jumalattomia kaikista heidän jumalattomista teoistaan” (Juud. 14,15). {PJP 66.4}

Pelottomasti hän nuhteli synnistä. Samalla kun hän saamasi aikansa ihmisille Jumalan rakkautta Kristuksessa ja kehotti heitä hylkäämään pahan vaelluksensa, hän nuhteli vallitsevaa jumalattomuutta ja varoitti aikalaisiaan tuomiosta, joka varmasti kohtaisi jokaista synnintekijää. Kristuksen Henki siinä puhui Eenokin välityksellä. Hänen Henkensä ei ilmene vain rakkauden ja myötätunnon hartaina vetoomuksina, eivätkä pyhät miehet puhu vain säyseästi. Jumala antaa sanansaattajiensa julistettavaksi totuuksia, jotka leikkaavat terävästi kuin kaksiteräinen miekka. {PJP 67.1}

Kuulijat tunsivat, että Jumalan voima vaikutti hänen palvelijassaan. Jotkut ottivat varteen varoituksen ja luopuivat synneistään, mutta enimmäkseen kansa pilkkasi vakavaa sanomaa ja jatkoi entistä röyhkeämmin huonoa vaellustaan. Jumalan palvelijat joutuvat julistamaan samanlaista sanomaa maailmalle viimeisinä päivinä, ja siihenkin suhtaudutaan epäuskoisesti ja

pilkaten. Vedenpaisumusta edeltänyt maailma hylkäsi sen miehen varoittavat sanat, joka vaelsi Jumalan yhteydessä. Samoin on viimeinen sukupolvi väheksyvä Herran sanansaattajien varoituksia. {PJP 67.2}

Työntäyteisen elämänsä keskelläkin Eenok pysyi lujasti läheisessä yhteydessä Jumalaan. Mitä suuremmat ja vaativammat hänen tehtävänsä olivat, sitä kestävämmin ja hartaammin hän rukoili. Hän erottautui tietyiksi kausiksi kaikesta seuraelämästä. Oleskeltuaan jonkin aikaa kansan parissa neuvomassa sitä opetuksillaan ja esimerkillään hän vetäytyi välillä yksinäisyyteen isoten ja janoten sitä jumalallista tietoa, jota vain Jumala voi antaa. Seurusteltuaan näin Jumalan kanssa Eenok alkoi yhä enemmän tulla jumalallisen kuvan kaltaiseksi. Hänen kasvonsa säteilivät samaa pyhää valoa, joka loistaa myös Jeesuksen kasvoilta. Näiden jumalallisten seurusteluhetkien jälkeen katselivat jumalattomatkin pelonsekaisella kunnioituksella hänen kasvoillaan väikkyvää taivaan loistetta. {PJP 67.3}

Ihmisten pahuus oli yltynyt niin suureksi, että heille julistettiin jo hävitystuomio. Vuosien kuluessa vyöryivät myös ihmisten synnin aallot yhä korkeampina, ja taivas synkkeni yhä enemmän jumalallisen tuomion uhkaavista pilvistä. Uskon todistajana Eenok kuitenkin yhä edelleen varoitti, kehotti ja esitti vetoomuksiaan koettaen vaimentaa synnin aaltoja ja torjua koston vasamia. Vaikka hänen synnilliset, huvinhaluiset kuulijansa eivät välittäneetkään hänen varoituksistaan, hän tiesi Jumalan hyväksyvän hänen toimintansa, ja niin hän jatkoi uskollisesti taisteluaan vallitsevaa pahuutta vastaan, kunnes Jumala siirsi hänet synnin maailmasta taivaan autuuteen. {PJP 67.4}

Eenokin aikalaiset pitivät häntä mielettömänä, kun hän ei halunnut koota kultaa ja hopeaa eikä tämän maailman tavaraa. Mutta hän tavoitteli ikuisia aarteita. Hän oli saanut katsella taivaallista kaupunkia. Hän oli nähnyt Kuninkaan kunniassaan Siionin keskellä. Hän keskitti mielensä, sydämensä ja seurustelunsa taivaaseen. Mitä enemmän pahuus lisääntyi, sitä hartaammin hän ikävöi taivaallista kotia. Vaikka hän olikin vielä maan päällä, hän uskossa vietti jo valon valtakunnan elämää. {PJP 68.1}

”Autuaita ovat puhdassydämiset, sillä he saavat nähdä Jumalan” (Matt. 5:8). Kolmesataa vuotta Eenok oli tavoitellut sielun puhtautta ollakseen sopusoinnussa taivaan kanssa. Kolmesataa vuotta hän oli vaeltanut Jumalan yhteydessä. Päivä päivältä hän oli kaivannut lähempää yhteyttä, ja yhä likeisemmäksi oli tuo kanssakäyminen tullut, kunnes Jumala otti hänet luokseen. Hän oli seisonut ikuisen maailman kynnyksellä, vain askeleen päässä autuaiden maasta. Ja nyt portit avautuivat, matka jota Jumalan yhteydessä oli taivallettu maan päällä jo kauan, saattoi jatkua, ja hän astui porteista sisälle pyhään kaupunkiin — ensimmäisenä ihmisten joukosta. {PJP 68.2}

Hänen poismenonsa tuntui maassa. Nyt kaivattiin ääntä, joka päivästä toiseen oli varoittanut ja opettanut. Muutamat vanhurskaat ja jumalattomatkin olivat nähneet hänen poistuvan, ja toivoen hänen tulleen viedyksi vain johonkin levähdyspaikkaansa hänen ystävänsä etsiskelivät

häntä innokkaasti samoin kuin profeetanoppilaat myöhemmin etsivät Eliaa, mutta turhaan. He ilmoittivat, ettei häntä enää ollut, sillä Jumala oli ottanut hänet pois. {PJP 68.3}

Eenokin poisottamisella Herra halusi antaa tärkeän opetuksen. Ihmiset olivat vaarassa masentua Aadamin synnin pelottavien seurausten vuoksi. Monet olivat valmiit huudahtamaan: ”Mitä hyötyä siitä on, että olemme pelänneet Herraa ja pitäneet hänen säädöksensä, kun kirous rasittaa koko ihmissukua ja kuolema on kaikkien osana?” Mutta ne opetukset, joita Jumala antoi Aadamille ja jotka Seet toisti ja Eenok sai kokea tosiksi, poistivat masennuksen ja synkkyyden ja herättivät ihmisissä toivoa siitä, että samoin kuin kuolema tuli Aadamin kautta, saataisiin luvatun Lunastajan kautta elämä ja kuolemattomuus. Saatana uskotteli ihmisille, ettei vanhurskaita palkittaisi eikä syntisiä rangaistaisi millään tavalla ja että ihmisten oli mahdotonta noudattaa Jumalan asetuksia. Mutta Eenokin tapaus todistaa, ”että Jumala on ja että hän palkitsee ne, jotka häntä etsivät” (Hebr. 11: 6). Hän näyttää, mitä hän on tekevä niille jotka pitävät hänen käskynsä. Ihmiset saivat sen opetuksen, että Jumalan lakia on mahdollista noudattaa ja että syntisten ja turmeltuneiden parissakin voitiin Jumalan armon avulla vastustaa kiusausta ja tulla puhtaaksi ja pyhäksi. He näkivät Eenokin tapauksessa sellaisen elämän siunauksen, ja hänen siirtämisensä taivaaseen todisti oikeaksi hänen ennustuksensa, jonka mukaan kuuliainen saa tämän elämän jälkeen osakseen iloa ja kirkkautta ja kuolemattoman elämän, ja synnintekijän osaksi tulee tuomio, vaiva ja kuolema. {PJP 68.4}

”Uskon kautta otettiin Eenok pois, näkemättä kuolemaa. — — Sillä ennen poisottamistaan hän oli saanut todistuksen, että hän oli otollinen Jumalalle” (Hebr. 11: 5). Pahuutensa vuoksi tuhoon tuomitussa maailmassa Eenok eli niin läheisessä yhteydessä Jumalaan, ettei tämä sallinut hänen joutua kuoleman valtaan. Tämän profeetan jumalinen luonne edustaa sitä pyhyyden tilaa, johon Kristuksen toisen tulemisen aikaan täytyy niiden päästä ”jotka ovat ostetut maasta” (Ilm. 14: 3). Silloin on pahuus vallitseva maailmassa samoin kuin ennen vedenpaisumusta. Seuraten turmeltuneen mielensä haluja ja petollisia järkeisoppeja ihmiset kapinoivat taivaan hallintoa vastaan. Mutta Eenokin tavoin Jumalan kansa pyrkii tulemaan sydämeltään puhtaaksi ja mukautumaan Jumalan tahtoon, kunnes se heijastaa Kristuksen kaltaisuutta. Eenokin lailla se varoittaa maailmaa Herran toisesta tulemisesta ja rikkomuksen rangaistuksesta, ja pyhillä puheillaan ja esimerkillään he tuomitsevat jumalattomien synnit. Samoin kuin Eenok otettiin taivaaseen ennen maailman tuhoamista vedellä, tullaan elossa olevat vanhurskaat ottamaan pois maailmasta ennen kuin se hävitetään tulella. Apostoli lausuu: ”Emme kaikki kuolemaan nuku, mutta kaikki me muutumme, yhtäkkiä, silmänräpäyksessä, viimeisen pasunan soidessa.” ”Sillä itse Herra on tuleva alas taivaasta käskyhuudon, ylienkelin äänen ja Jumalan pasunan kuuluessa”; ”sillä pasuna soi, ja kuolleet nousevat katoamattomina, ja me muutumme.” ”Kristuksessa kuolleet nousevat ylös ensin; sitten meidät, jotka olemme elossa, jotka olemme jääneet tänne, temmataan yhdessä heidän kanssaan pilvissä Herraa vastaan yläilmoihin; ja niin me saamme aina olla Herran kanssa. Niin lohduttakaa siis toisianne näillä sanoilla” (1 Kor. 15: 51,52; 1 Tess. 4: 16—18). {PJP 69.1}

Luku 7—Vedenpaisumus

Nooan päivinä maa oli kahdesti kirottu — sekä Aadamin rikkomuksen että Kainin suorittaman murhan tähden. Kuitenkaan luonto ei ollut tämän vuoksi paljonkaan muuttunut ulkonäöltään. Rappeutumisen merkkejäkin oli, mutta Jumalan kaitselmuksessa maa yhä kukoisti rehevänä ja kauniina. Kukkuloita peittävät mahtavat puut tukivat viiniköynnösten haaroja, jotka olivat täynnä rypäleterttuja. Tuhannet kukat levittivät sulotuoksuaan laajoilla, vihannoivilla tasangoilla, jotka olivat kuin kukkivia puutarhoja. Maa tuotti miltei rajattomasti monenlaisia hedelmiä. Puut olivat paljon kookkaampia, kauniimpia ja sopusuhtaisempia kuin mitkään nykyiset puut. Niiden puuaines oli tiuhasyistä, miltei kivikovaa ja kestävyydeltäänkin miltei kiven veroista. Kultaa, hopeaa ja jalokiviä oli runsaasti. {PJP 71.1}

Myös ihmissuvulla oli yhä paljon varhaista elinvoimaansa. Vain muutamia sukupolvia oli elänyt sen jälkeen kun Aadam sai syödä elämää pitkittävästä puusta, ja ihmisen elinikää mitattiin vielä vuosisadoilla. Jos nuo pitkäikäiset ihmiset olisivat harvinaisine suunnittelu- ja suorituskykyineen antautuneet palvelemaan Jumalaa, he olisivat saaneet koko maan ylistämään Luojansa nimeä ja olisivat vastanneet sitä tarkoitusta, jota varten hän oli suonut heidän elää. Mutta he eivät tehneet sitä. Heidän joukossaan oli monia jättiläisiä, kookkaita, voimakkaita ja kuuluisia viisaudestaan. Mutta niin eteviä kuin he olivatkin työskentelemään ihmeteltävän taidokkaasti, ei heidän syyllistymisensä holtittomaan ja jumalattomaan elämänmenoon jäänyt yhtään jälkeen heidän taidoistaan ja henkisistä kyvyistään. {PJP 71.2}

Jumala antoi ennen vedenpaisumusta eläneille monia runsaita lahjojaan, mutta he käyttivät niitä vain omaksi edukseen. Ne muuttuivat heille kiroukseksi, kun heidän sydämensä kiintyi lahjoihin eikä niiden Antajaan. He käyttivät kultaa ja hopeaa, jalokiviä ja jalopuuta asumuksiinsa ja koettivat koristella niitä toinen toistaan kauniimmin ja taitavammin. Pyrkien vain tyydyttämään ylpeän riehakkaita mielihalujaan he remusivat jumalattomissa nautinnoissa. Ja haluamatta enää tietää mitään Jumalasta he pian kielsivät hänen olemassaolonsakin. Luonnon ihailu syrjäytti luonnon Jumalan kunnioittamisen. He ylistivät ihmisneroutta, palvoivat omien kättensä tekoja ja opettivat lapsiaankin kumartamaan jumalankuvia. {PJP 72.1}

Vihreille kedoille ja komeiden puiden varjoon he pystyttivät alttareita epäjumalilleen. Laajoja ikivihantia lehtoja omistettiin väärien jumalien palvonnalle. Näihin lehtoihin yhdistettiin kauniita puutarhoja, joiden pitkien kiertokäytävien ylle kaartui kaikenlaisia hedelmäpuita. Käytävien varsilla oli kuvapatsaita ja tarjolla kaikkea mahdollista aistinautintoa, millä väkeä houkuteltiin palvelemaan epäjumalia. {PJP 72.2}

Ihmiset poistivat Jumalan ajatuksistaan ja palvoivat oman mielikuvituksensa tuotteita. Seurauksena oli, että heidän siveellinen tasonsa laski yhä alemmaksi. Psalmista kuvailee epäjumalien palvonnan vaikutusta niiden kumartajaan: ”Niiden kaltaisia ovat niiden tekijät ja kaikki, jotka turvaavat niihin” (Ps. 115: 8). Ihmismielelle on tunnusomaista, että se muuttuu katselemalla. Ihminen ei pääse korkeammalle omia käsityksiään totuudesta, puhtaudesta ja

pyhyydestä. Ellei mieltä koskaan kohoteta inhimillistä tasoa ylemmäksi ja ellei sitä uskossa ylennetä mietiskelemään ääretöntä viisautta ja rakkautta, ihminen vajoaa jatkuvasti yhä alemmaksi. Väärien jumalien palvojat varustivat nämä inhimillisillä ominaisuuksilla ja intohimoilla ja alensivat siten niiden luonteen syntisen ihmiskunnan tasolle. Seuraukset olivat häpeälliset. ”Herra näki, että ihmisten pahuus oli suuri maan päällä ja että kaikki heidän sydämensä aivoitukset ja ajatukset olivat kaiken aikaa ainoastaan pahat.” Myös ”maa turmeltui Jumalan edessä, ja maa tuli täyteen väkivaltaa”. Jumala oli antanut ihmisille käskynsä elämänohjeeksi, mutta hänen lakinsa rikottiin ja niin langettiin kaikkiin mahdollisiin synteihin. {PJP 72.3}

Ihmisten pahuus oli avointa ja häikäilemätöntä, oikeus poljettiin lokaan, ja sorrettujen huudot kohosivat taivaaseen asti. {PJP 73.1}

Myös moniavioisuuteen langettiin jo varhain, vastoin Jumalan alkuperäistä järjestystä. Herra antoi Aadamille yhden vaimon ja ilmaisi näin kantansa siinä asiassa. Mutta syntiinlankeemuksen jälkeen ihmiset halusivat seurata omia siveellisiä halujaan, ja sen seurauksena rikollisuus ja kurjuus lisääntyivät nopeasti. Ei kunnioitettu enää aviosuhdetta eikä omistusoikeutta. Kuka vain himoitsi naapurinsa vaimoa tai omaisuutta, otti ne väkisin, ja sitten kerskailtiin näistä väkivallanteoista. Eläimiä tapettiin mielin määrin, ja liharuuan syöminen teki ihmiset entistäänkin julmemmiksi ja verenhimoisemmiksi, kunnes hengen riistoon suhtauduttiin hämmästyttävän välinpitämättömästi. {PJP 73.2}

Maailma oli vasta alullaan, mutta pahuus oli lisääntynyt ja levinnyt niin pitkälle, ettei Jumala enää voinut sietää sitä, ja siksi hän sanoi: ”Minä hävitän maan päältä ihmiset, jotka minä loin.” ”Minun henkeni ei ole vallitseva ihmisessä iankaikkisesti”, hän selitti. Elleivät ihmiset lakkaisi saastuttamasta synneillään maailmaa ja sen aarteita, hän poistaisi heidät luomakunnastaan ja hävittäisi kaiken sen, millä hän oli niin mielellään siunannut heitä. Hän hävittäisi kedon eläimet ja kaiken kasvillisuuden, mikä oli tuottanut heille niin runsaat ruokavarat, ja muuttaisi kauniin maan suunnattomaksi erämaaksi. {PJP 73.3}

Vallitsevan turmeluksen keskellä Metusalah, Nooa ja monet muut koettivat parhaansa mukaan ylläpitää oikean Jumalan tuntemusta ja ehkäistä siveellisen turmeluksen kasvua. Sata kaksikymmentä vuotta ennen vedenpaisumusta Herra pyhän enkelin välityksellä ilmoitti Nooalle suunnitelmansa ja kehotti häntä rakentamaan arkin. Rakennustyön aikana hänen tuli saarnata, että Jumala saattaisi vedet tulvimaan maan päälle ja hävittämään jumalattomat. Ne jotka uskoisivat sanoman ja valmistautuisivat tuota tapahtumaa varten katumalla ja tekemällä parannuksen, saisivat anteeksi ja pelastuisivat. Eenok oli kertonut lapsilleen, mitä Jumala oli näyttänyt hänelle vedenpaisumuksesta, ja Metusalah ja hänen poikansa kuuntelivat Nooan saarnaa ja avustivat arkin rakentamisessa. {PJP 73.4}

Jumala antoi Nooalle arkin tarkat mitat ja yksityiskohtaiset rakennusohjeet. Ihminen ei olisi omin päin pystynyt suunnittelemaan niin vahvaa ja kestävää rakennelmaa. Jumala oli suunnittelija, ja Nooa oli rakennusmestari. Se laadittiin laivan rungon muotoiseksi, mutta eräiltä

osin se miltei muistutti taloa. Se oli kolmikerroksinen, ja siinä oli vain yksi ovi, sen pitkällä sivulla. Valo tuli arkkiin ylhäältäpäin, ja eri osastot oli järjestetty niin, että ne kaikki saivat valoa. Arkin rakentamiseen käytettiin hitaasti lahoavaa havupuuta, joka säilyisi sellaisenaan vuosisatoja. Tämän valtaisan rakennelman pystyttäminen oli hidasta ja työlästä. Vaikka miehet olivatkin silloin nykyistä vahvempia, oli puiden työstäminen niiden suuren koon ja puuaineksen kovuuden johdosta paljon vaivalloisempaa kuin rakennuspuiden teko nykyään. Miehet koettivat tehdä niin hyvää jälkeä kuin ihmisvoimin suinkin oli mahdollista, mutta sittenkään ei arkki olisi voinut selviytyä maan ylle puhkeavasta myrskystä, ellei Jumala olisi varjellut palvelijoitaan aaltojen raivolta. {PJP 73.5}

”Uskon kautta rakensi Nooa, saatuaan ilmoituksen siitä, mikä ei vielä näkynyt, pyhässä pelossa arkin perhekuntansa pelastukseksi; ja uskonsa kautta hän tuomitsi maailman, ja hänestä tuli sen vanhurskauden perillinen, joka uskosta tulee” (Hebr. 11:7). Nooan julistaessa varoitussanomaansa maailmalle hänen tekonsa todistivat hänen vilpittömyydestään. Näin hänen uskonsa tuli ilmeiseksi ja täydellistyi. Hän antoi maailmalle esimerkin siitä, miten on uskottava juuri se mitä Jumala sanoo. Hän sijoitti arkkiin kaiken mitä omisti. Kun hän alkoi rakentaa tuota valtavaa laivaa kuivalle maalle, tuli väkeä joka taholta katsomaan tuota outoa näkyä ja kuulemaan tuon eriskummallisen saarnaajan vakavaa, palavaa puhetta. Jokainen arkkiin kalautettu iskukin saarnasi kansalle. {PJP 74.1}

Monet näyttivät aluksi ottavan varteen varoituksen mutta eivät kuitenkaan kääntyneet Jumalan puoleen todella katuvaisina. He eivät halunneet luopua synneistään. Vedenpaisumuksen ajan lähestyessä heidän uskonsa joutui koetukselle eikä se kestänyt sitä. Yleinen epäusko valtasi heidätkin, ja lopulta he palasivat entiseen toveripiiriinsä ja hylkäsivät vakavan sanoman. Jotkut taas uskoivat sanoman ja olisivat ottaneet vaarin varoituksesta, mutta kun niin monet pilkkasivat ja ivasivat, hekin yltyivät ilkkumaan, torjuivat armon kutsun ja olivat ennen pitkää pahimpia pilkkaajia. Pisimmälle syntiin ja holtittomuuteen menevät juuri ne, jotka kerran ovat saaneet valistusta mutta sitten ovat vastustaneet Jumalan Hengen vakuuttavaa vaikutusta. {PJP 74.2}

Sen sukupolven edustajat eivät olleet kaikki sanan täydessä merkityksessä epäjumalanpalvelijoita. Monet tunnustautuivat Jumalan palvelijoiksi. He väittivät epäjumalankuviensa vain edustavan jumaluutta ja selittivät kansan saavan niistä selvemmän käsityksen jumalallisesta Olennosta. Juuri nämä ennen muita vastustivat Nooan saarnaamista. Koettaessaan esittää Jumalaa aineellisilla tekeleillään he menettivät käsityksensä hänen majesteettiudestaan ja voimastaan eivätkä enää tajunneet hänen luonteensa pyhyyttä tai hänen käskyjensä pyhää ja muuttumatonta luonnetta. Sitä mukaa kuin synti yleistyi, se näytti yhä vähemmän synnilliseltä, ja lopulta sanottiin, ettei Jumalan laki ollut enää voimassa. He selittivät rikkomuksen rankaisemisen olevan Jumalan luonteen vastaista ja ettei Jumala voisi antaa tuomioittensa kohdata maata. Jos sen sukupolven ihmiset olisivat totelleet jumalallista lakia, he olisivat tajunneet Jumalan äänen hänen palvelijansa varoituksessa. Mutta hylkäämällä valon he olivat mieleltään siinä määrin sokaistuneet, että tosiaan pitivät Nooan sanomaa pelkkänä harhaluulona. {PJP 75.1}

Kansan enemmistö ei asettunut oikean puolelle. Itse asiassa koko maailma nousi vastustamaan Jumalan oikeutta ja hänen lakejaan, ja Nooa leimattiin kiihkoilijaksi. Kun saatana aikoinaan kiusasi Eevaa olemaan tottelematon Jumalalle, hän sanoi: ”Ette suinkaan kuole” (1 Moos. 3:4). Nyt toistivat samaa ajatusta maailman suuret, kunnioitetut ja viisaat miehet. ”Uhkauksillaan Jumala^ tahtoo vain pelotella”, he sanoivat, ”eikä hän koskaan toteuta niitä. Älkää suotta pelästykö. Eihän Jumala ikinä hävitä maata, jonka hän on tehnyt, eikä rankaise ihmisiä, jotka hän samoin on luonut. Olkaa rauhassa älkääkä peljätkö. Nooa ei ole muuta kuin kiihkoileva houkka.” Ja niin kaikki ilkkuivat vanhan höperön harhakuvitelmia. Sen sijaan että olisivat nöyrtyneet Jumalan edessä, he vain jatkoivat kuritonta ja jumalatonta vaellustaan aivan kuin Jumala ei olisi puhunutkaan heille palvelijansa välityksellä. {PJP 75.2}

Mutta Nooa pysyi vakaana kuin kallio myrskyn keskellä. Kansan pilkatessa ja ilkkuessa hän säilytti pyhän arvokkuutensa ja horjumattoman uskollisuutensa. Hänen sanansa vaikuttivat voimakkaasti, sillä Jumala siinä käytti palvelijaansa puhetorve- naan. Jumalan yhteydessä hän vahvistui rajattoman voiman vä-kevyydestä, niin että jaksoi satakaksikymmentä vuotta korottaa vakavan äänensä oman sukupolvensa kuultavaksi ja julistaa tapahtumia, jotka ihmisjärjen mukaan kuulostivat mahdotto-miltä. {PJP 75.3}

Ennen vedenpaisumusta oltiin maailmassa sitä mieltä, että luonnonlait pysyisivät muuttumattomina vuosisatoja. Vuoden-ajat olivat toistuneet ajallaan. Siihen mennessä ei ollut koskaan satanut; maa oli saanut kosteutensa kasteesta tai usvasta. Joet eivät olleet vielä tulvineet milloinkaan yli äyräittensä, vaan oli-vat kuljettaneet vetensä rauhallisesti mereen saakka. Pysyväi-set lait olivat pitäneet jokien vedet partaiden rajoissa. Mutta nämä järkeili jät eivät tunteneet hänen kättään, joka oli pidä-tellyt vesiä ja sanonut: ”Tähän asti saat tulla, mutta edemmäksi et” (Job 38: 11). {PJP 76.1}

Ajan mittaan tyyntyivät sellaisetkin, joiden mielen pelko oli toisinaan vallannut. Luonnossa ei näet havaittu mitään muutok-siä. Ja niin pääteltiin, kuten monet päättelevät vieläkin, että luonto on luonnon Jumalaakin ylempi ja sen lait niin pysy-väisen kiinteät, ettei Jumala itsekään voinut muuttaa niitä. Hei-dän mielestään koko luonto suistuisi raiteiltaan, jos Nooan sa-noma pitäisi paikkansa. Siksi he tulkitsivat maailmalle tuon sanoman harhaluuloksi ja suureksi petokseksi. He ilmaisivat väheksyvänsä Jumalan varoitusta elämällä samaan tapaan kuinennen varoituksen julistamistakin. He jatkoivat juhlimistaan ja mässäilyään, söivät ja joivat, istuttivat ja rakensivat. He laa-tivat tuottoisia tulevaisuudensuunnitelmia, menivät pahuudes- rasta saan yhä pitemmälle uhmaten Jumalan vaatimuksia osoittaak- seen etteivät vähäänkään pelänneet ääretöntä Jumalaa. He va-kuuttivat, että jos Nooan puheissa olisi vähänkin perää, niin kyllä heidän maineikkaat miehensä — heidän viisaat, järkevät, suuret miehensä — ymmärtäisivät asian. {PJP 76.2}

Jos ihmiset ennen vedenpaisumusta olisivat uskoneet kuule-mansa varoituksen ja katuneet pahoja tekojaan, olisi Jumala-kin peruuttanut hävityksen, niin kuin hän myöhemmin esti sen

kohtaamasta Niniveä. Mutta vastustamalla itsepintaisesti omantuntonsa nuhteita ja Jumalan profeetan varoituksia tuo sukupolvi täytti pahuuden mittansa ja kypsyi tuhoonsa. {PJP 76.3}

Heidän koetusaikansa lähestyi loppuaan. Nooa oli tarkoin noudattanut Jumalalta saamiaan ohjeita. Arkki oli tehty joka kohdaltaan valmiiksi Herran suunnitelmien mukaisesti, ja ruokaa oh varastoitu sekä ihmisiä että eläimiä varten. Ja nyt Jumalan palvelija esitti viimeisen vakavan vetoomuksensa kansalle. Sanomattoman tuskaisin mielin hän vielä pyysi hartaasti, että he hakeutuisivat turvaan nyt kun se vielä oli mahdollista. Mutta nytkin he torjuivat hänen sanansa ja alkoivat kovasti meluten pilkata ja ilkkua häntä. {PJP 77.1}

Äkkiä pilkkaava väkijoukko vaimeni aivan hiljaiseksi. Vuorelta ja metsästä ilmaantui kaikenlaisia eläimiä, villeimmästä lauhkeimpaan asti, ja niiden nähtiin hitaasti etenevän arkkia kohti. Sitten kuului kuin tuulen suhinaa, ja katso, joka suunnalta tuli näkyviin niin suuria lintuparvia, että ne aivan pimensivät taivaan, ja täydessä järjestyksessä ne siirtyivät arkkiin. Eläimet tottelivat Jumalan käskyä ihmisten ollessa tottelemattomia. Pyhien enkelien opastamina ”ne menivät Nooan luo arkkiin kaksittain” ja puhtaat eläimet seitsemän parin ryhminä. Kaikki katselivat sitä ihmeissään, jotkut peloissaan. Viisaat kutsuttiin nyt selittämään tätä outoa tapausta, mutta he eivät pystyneet käsittämään tätä salaisuutta. Valon hylkääminen oli kuitenkin paaduttanut ihmiset, niin ettei tämäkään näky vaikuttanut heihin pitkällisesti. Kun tuhoonsa tuomitut ihmiset katselivat, miten aurinko paistoi täydeltä terältään ja maa kukoisti miltei Eedenin kauneudessaan, he vaimensivat aavistelevan pelkonsa remuisalla ilonpidolla, ja väkivaltaisella menollaan he näyttivät suorastaan vetävän päälleen Jumalan heränneen vihan purkaukset. {PJP 77.2}

Nooalle Herra sanoi: ”Mene sinä ja koko perheesi arkkiin, sillä sinut minä olen tässä sukukunnassa havainnut hurskaaksi edessäni.” Maailma oli hylännyt Nooan varoitukset, mutta hänen vaikutuksensa ja esimerkkinsä koituivat siunaukseksi hänen perheelleen. Palkiten hänen uskollisuutensa ja tunnollisuutensa Jumala pelasti kaikki hänen perheensä jäsenet hänen kanssaan. Miten tämä rohkaiseekaan vanhempia olemaan uskolhsia! {PJP 77.3}

Syntiselle ihmissuvulle ei enää esitetty armon kutsuja. Kedon eläimet ja ilman linnut olivat päässeet sisälle turvaan. Samoin olivat arkissa Nooa ja hänen perheensä. ”Ja Herra sulki oven hänen jälkeensä.” Nähtiin häikäisevä valon leimahdus, ja salamaakin kirkkaampi pilvi laskeutui taivaasta ja pysähtyi arkin oviaukon eteen. Jykevä ovi, jota sisällä olevien oli mahdoton sulkea, kääntyi hitaasti paikoilleen näkymättömien käsien liikuttamana. Nooa oli nyt suljettuna sisään ja Jumalan armon hylkääjät ulkopuolelle. Ovella oli taivaan sinetti. Jumala oli sulkenut sen, ja vain hän saattoi sen avata. Samoin suljetaan armon ovi silloin kun Kristus lopettaa välitystyönsä syntisten hyväksi ennen tulemistaan taivaan pilvissä. Silloin Jumalan armo ei enää pidättele jumalattomia, ja saatana saa täysin valtaansa ne, jotka ovat hylänneet armon. He koettavat tuhota Jumalan kansan, mutta samoin kuin Nooa suljettiin arkkiin, tulee Jumala voimallaan suojaamaan vanhurskaita. {PJP 77.4}

Nooan ja hänen perheensä siirryttyä arkkiin ei vielä seitsemään päivään näkynyt merkkiäkään tulevasta myrskystä. Tänä aikana heidän uskonsa joutui koetteelle. Ulkopuolella olevalle maailmalle se oli riemun aikaa. Näennäinen viipyminen vahvisti yleistä käsitystä siitä, että Nooan sanoma oli harhaluuloa ja ettei vedenpaisumusta koskaan tulisi. Vaikka he olivat nähneet, miten ihmeellisesti eläimet ja linnut olivat menneet arkkiin ja kuinka Jumalan enkeli oli sulkenut oven, he vain kisailivat ja juhlivat edelleenkin ja jopa pilkkasivat näitä Jumalan suuria voimatekoja. Suurin joukoin he kerääntyivät arkin ympärille ilkkumaan sisällä olevia entistäkin uhittelevammin ja väkivaltaisemmin. {PJP 78.1}

Mutta kahdeksantena päivänä taivaankansi peittyi synkkään pilveen. Salama leimahti ja kuultiin ukkosen jyrinää. Pian alkoi sataa suuria pisaroita. Maailmassa ei koskaan ollut tapahtunut mitään tällaista, ja pelko valtasi ihmiset. Kaikki kyselivät mielessään: ”Olisiko Nooa kuitenkin ollut oikeassa, ja onko maailma ehkä sittenkin tuhoon tuomittu?” Taivas synkkeni yhä, ja sade vain yltyi. Eläimet juoksentelivat kauhuissaan karjuen, mylvien ja ulvoen aivan kuin olisivat vaikeroineet omaa osaansa ja ihmistenkin kohtaloa. Silloin ”puhkesivat kaikki suuren syvyyden lähteet, ja taivaan akkunat aukenivat”. Vettä tuli pilvistä valtavana kaatosateena. Joet tulvivat yli äyräittensä ja täyttivät laaksot. Maasta syöksyi tavattoman voimakkaita vesisuihkuja heittäen kivenjärkäleitä satojen metrien korkeuteen, mistä ne alas syöksyessään kaivautuivat syvälle maahan. {PJP 78.2}

Ihmiset katselivat ensiksi omien tekojensa hävitystä. Maahan iskevät salamat tuhosivat heidän loistavat rakennuksensa ja kauniit puutarhansa ja lehdot, joihin he olivat sijoittaneet epäjumalankuvansa. Kaikkialla oli vain raunioita. Alttarit, joilla ihmisuhreja oli surmattu, pirstoutuivat, ja uhraajat vapisivat nähdessään Jumalan voiman ja tietäessään oman turmeluksensa ja epäjumalanpalveluksensa aiheuttaneen kaiken tämän hävityksen. {PJP 79.1}

Yhä ankarampana raivoava myrsky heitteli puita, rakennuksia, kallioita ja maata joka taholle. Ihmisten ja eläinten kauhu oli sanoinkuvaamatonta. Myrkyn pauhunkin yli kuului niiden valituksia, jotka olivat halveksineet Jumalan arvovaltaa. Saatanakin pelkäsi kuolevansa jouduttuaan jäämään keskelle luonnonvoimien myllerrystä. Hän oli iloinnut saatuaan valtaansa niin voimallisen ihmissuvun ja toivonut heidän saavan jatkaa iljettävyyksiään ja kapinaansa taivaan Hallitsijaa vastaan. Nyt hän syyti kirouksiaan Jumalaa vastaan ja syytti häntä epäoikeudenmukaisuudesta ja julmuudesta. Monet ihmisistäkin yhtyivät saatanan tavoin herjaamaan Jumalaa, ja he olisivat syösseet hänet vallasta jos vain olisivat pystyneet. Suunniltaan pelosta toiset ojensivat käsiään arkkia kohti anoen sisällepääsyä. Mutta heidän yrityksensä olivat turhia. Lopultakin he oppivat tunnossaan tietämään että taivaassa on Jumala, joka hallitsee. Nyt he huusivat häntä vakavissaan avukseen, mutta hän ei ollut valmis kuulemaan heidän huuto jaan. Silloin he kauhuissaan käsittivät, että Jumalan lain rikkominen oli aiheuttanut heidän tuhonsa. Mutta vaikka he nyt rangaistuksen pelosta tunnustivatkin syntinsä, he eivät kuitenkaan tunteneet todellista katumusta ja pahan kammoa. He olisivat taas uhmanneet taivasta, jos rangaistus olisi poistettu. Samoin käy Jumalan tuomioiden kohdatessa maata ennen sen hävittämistä tulella. Silloinkin katumattomat tulevat tarkoin tietämään, missä kohdin he ovat

rikkoneet ja mikä on heidän syntinsä. He ovat halveksineet hänen pyhää lakiaan. Mutta hekään eivät todella kadu sen paremmin kuin muinaisen maailman syntisetkään. {PJP 79.2}

Jotkut yrittivät epätoivoissaan murtautua sisälle arkkiin, mutta he eivät mahtaneet mitään sen lujille rakenteille. Muutamat koettivat riippua kiinni arkissa, kunnes tyrskyt pudottivat heidät alas tai he menettivät otteensa iskeytyessään kallioita tai puita vasten. Valtavan iso arkkikin natisi liitoksissaan, kun armoton tuuli pieksi sitä ja sai sen heittelehtimään aalloilla. Sisään suljetut eläimet huusivat peloissaan ja tuskissaan. Mutta raivoavien luonnonvoimien keskelläkin arkki kellui turvallisesti. Väkeviä enkeleitä lähetettiin varjelemaan sitä. {PJP 79.3}

Myrskyn kouriin jouduttuaan eläimet säntäsivät ihmisten luo aivan kuin saadakseen heiltä apua. Jotkut sitoivat lapsensa ja itsensäkin väkevien eläinten selkään tietäen, että nämä elämänhaluisina ja sitkeinä kiipeäisivät nousevaa vettä pakoon korkeimmille huipuille asti. Muutamat kiinnittivät itsensä kukkuloiden tai vuorten huipulla kasvaviin suuriin puihin, mutta ne kiskoutuivat juurineen irti maasta ja sinkoutuivat suojatteineen alas kuohuviin aaltoihin. Ihmiset joutuivat alinomaa poistumaan paikoilta, joita olivat pitäneet turvallisina. Vesien kohotessa yhä ylemmäksi ihmiset pakenivat korkeimpien vuorten suojaan. Usein joutuivat ihmiset ja eläimet yhdessä tavoittelemaan jalansijaa, kunnes myrsky tempasi molemmat mukaansa. {PJP 80.1}

Korkeimmilta huipuilta ihmiset näkivät eteensä avautuvan aavan, rannattoman meren. Jumalan palvelijan varoituksissa ei enää näyttänyt olevan mitään ilkkumista. Miten nuo tuomitut syntiset nyt kaipasivatkaan laiminlyömiään tilaisuuksia! Miten hartaasti he anoivatkaan vielä yhtä tuntia lisää armonaikaa ja yhtä lisäkutsua Nooan huulilta! Mutta he eivät saaneet enää kuulla mitään armon suloääntä. Rakkaus vaati yhtä hyvin kuin oikeuskin, että Jumala tuomioillaan pysähdyttäisi synnin. Aallot löivät rankaisevina viimeisenkin turvapaikan ylitse, ja Jumalan halveksijat suistuivat meren synkkiin syvänteihin. {PJP 80.2}

”Jumalan sanan voimasta silloinen maailma hukkui vedenpaisumukseen. Mutta nykyiset taivaat ja maa ovat samalla sanalla talletetut tulelle, säästetyt jumalattomain ihmisten tuomion ja kadotuksen päivään” (2 Piet. 3:5—7). Toinen myrsky on tulossa. Jumalan vihan tuhotuuli on jälleen pyyhkivä yli maan ja hävittävä synnin ja syntiset. {PJP 80.3}

Nykyään on maailmassa samoja syntejä, jotka vaativat rankai- suaan ennen vedenpaisumusta. Jumalan pelko karkotetaan ihmissydamistä, ja hänen lakiinsa suhtaudutaan välinpitämättömästi ja halveksuen. Tavaton maailmallisuus, joka oli ominaista muinoin hukkuneelle sukupolvelle, on yhtä hyvin kuvaavaa nykyisellekin. Kristus sanoi: ”Sillä niinkuin ihmiset olivat niinä päivinä ennen vedenpaisumusta: söivät ja joivat, naivat ja naittivat, aina siihen päivään asti, jona Nooa meni arkkiin, eivätkä tienneet, ennenkuin vedenpaisumus tuli ja vei heidät kaikki; niin on myös Ihmisen Pojan tulemus oleva” (Matt. 24: 38,39). Jumala ei tuominnut ennen vedenpaisumusta eläneitä siitä että he söivät ja joivat. Olihan hän antanut heille runsaasti maan hedelmiä täyttämään heidän ruumiinsa tarpeita. Heidän syntinsä oli siinä, että he näistä lahjoista nauttiessaan eivät olleet kiitollisia niiden Antajalle eivätkä liioin hillinneet

halujaan. Samoin he saivat kyllä mennä naimisiin. Avioliitto oli Jumalan säätämä ja kuului hänen ensimmäisiin asetuksiinsa. Hän antoi erikoisia ohjeita suojelemaan tämän säädöksen pyhyyttä ja kauneutta, mutta ne unohdettiin, ja avioliitto vääristeltiin lopulta vain intohimojen välikappaleeksi. {PJP 80.4}

Tällainen tilanne vallitsee nykyäänkin. Sinänsä luvalliset asiat viedään äärimmäisyyksiin. Ruokahalua ei hillitä vähääkään. Kristuksen seuraajiksi tunnustautuvatkin syövät ja juovat nykyään juopuneiden kanssa, vaikka he nimellisesti ovatkin seurakunnan arvossapidettyjä jäseniä. Epäraittius herpaisee siveellisiä ja hengellisiä voimia ja päästää alhaisemmat intohimot etualalle. Paljon on sellaisia, jotka eivät katso olevansa mitenkään velvoitettuja pitämään kurissa aistillisia halujaan, ja niin heistä tulee himon orjia. Ihmiset hakevat vain aistinautintoja ja ajattelevat vain tätä maailmaa ja tätä elämää. Kaikissa yhteiskuntapiireissä harrastetaan tuhlailevaa kohtuuttomuutta. Vilpitön tunnollisuus saa väistyä komeilun ja ylellisyyden tavoittelun tieltä. Ne jotka tahtovat rikastua, vääntävät oikeuden kieroon ja sortavat köyhää, ja ”orjia ja ihmissieluja” ostetaan ja myydään vieläkin. Petokset, lahjomiset ja varkaudet rehottavat valtoimenaan eri piireissä. Sanomalehdissä on viljalti uutisia niin kylmäverisistä ja aiheettomista murhista ja muista rikoksista, ettei niiden yhteydessä voida enää puhua ihmisyyden rippeistäkään. Ja nämä julmuudet ovat tulleet niin tavallisiksi, että ne sivuutetaan hämmästelemättä ja ilman sen kummempaa mainintaa. Sekasortoinen mieliala lisääntyy kaikissa maissa, ja maailmaa kauhistavat ajoittaiset purkaukset ovat vain osoituksena intohimojen ja laittomuuden viriämisestä, mitkä kerran valloilleen päästettyinä hukuttavat koko maan kärsimyksen ja hävityksen liekkeihin. Innoitetun sanan kuvaus ennen vedenpaisumusta vallinneista oloista vastaa liiankin hyvin nykyisessä yhteiskunnassa nopeasti kehittyvää tilannetta. Meidän päivinämme, omalla vuosisadallamme, tapahtuu kristinuskoa tunnustavissa maissakin joka päivä yhtä synkkiä ja kauheita rikoksia kuin nekin, joiden tähden muinaisen maailman syntiset hukutettiin. {PJP 81.1}

Ennen vedenpaisumusta Jumala lähetti Nooan varoittamaan maailmaa, jotta ihmiset voisivat tehdä parannuksen ja niin varjeltua uhkaavalta tuholta. Kristuksen toisen tulemisen lähestyessä Herra samoin lähettää palvelijansa varoittamaan maailmaa, jotta se valmistuisi tuota suurta tapahtumaa varten. Hänen lakinsa rikkojia on paljon, ja nyt hän armossaan kutsuu heitä noudattamaan sen pyhiä säädöksiä. Ja hän tarjoaa anteeksiannon kaikille, jotka tahtovat luopua synneistään kääntymällä katuen Jumalan puoleen ja uskomalla Kristukseen. Mutta monien mielestä synnin hylkääminen vaatii liian suurta uhrausta. Koska heidän elämänsä ei ole Jumalan siveellisen hallinnon puhtaiden periaatteiden mukaista, he eivät välitä hänen varoituksistaan, vaan kieltävät hänen lakinsa arvovallan. {PJP 82.1}

Ennen vedenpaisumusta eläneestä koko maan väestöstä vain kahdeksan sielua uskoi ja noudatti Nooan julistamaa Jumalan sanaa. Sata kaksikymmentä vuotta tuo vanhurskauden saarnaaja varoitti maailmaa tulevasta tuhosta, mutta hänen sanomaansa väheksyttiin ja halveksittiin. Samoin käy nytkin. Rikkojia varoitetaan ja kehotetaan katumaan ja tulemaan kuuliaisiksi ennen kuin lain Antaja tulee rankaisemaan tottelemattomia, mutta enemmistö tulee

hylkäämään nämä varoitukset. Apostoli Pietari sanoo: ”Viimeisinä päivinä tulee pilkkapuheinensa pilkkaajia, jotka vaeltavat omien himojensa mukaan ja sanovat: ’Missä on lupaus hänen tulemuksestansa? Sillä onhan siitä asti, kuin isät nukkuivat pois, kaikki pysynyt, niinkuin se on ollut luomakunnan alusta’” (2 Piet. 3: 3,4). Emmekö kuule juuri tällaista puhetta paitsi julkijumalattomilta myös monilta aikamme sananjulistajilta? ”Ei ole mitään syytä levottomuuteen”, he vakuuttavat. ”Ennen Kristuksen tuloa on koko maailma käännytettävä, ja vanhurskaus on vallitseva tuhat vuotta. Rauha, rauha! Kaikki jatkuu niin kuin se on ollut alusta asti. Älköön kukaan hätääntykö näiden paniikin aiheuttajien hälyttävästä sanomasta.” Mutta tällainen oppi tuhatvuotisesta valtakunnasta ei ole Kristuksen ja hänen apostoliensa opetuksen mukaista. Jeesus esittääkin tämän merkittävän kysymyksen: ”Kun Ihmisen Poika tulee, löytäneekö hän uskoa maan päältä?” (Luuk. 18: 8). Ja kuten olemme nähneet, hän julistaa maailman olevan samassa tilassa kuin Nooan päivinä. Paavali puolestaan sanoo jumalattomuuden lisääntyvän lopun lähetessä: ”Henki sanoo selvästi, että tulevina aikoina moniaat luopuvat uskosta ja noudattavat villitseviä henkiä ja riivaajien oppeja” (1Tim. 4: 1). Ja hän jatkaa, ”että viimeisinä päivinä on tuleva vaikeita aikoja” (2 Tim. 3: 1). Ja sitten hän esittää hätkähdyttävän luettelon niiden synneistä, joissa on jumalisuuden ulkokuori. {PJP 82.2}

Koetusaikansa lähetessä loppuaan ennen vedenpaisumusta eläneet antautuivat huvittelemaan ja juhlimaan entistä kiihkeämmin. Vaikutusvaltaiset henkilöt koettivat pitää kansan mielen hilpeänä ja rattoisana, ettei vakava varoitus vain pääsisi vaikuttamaan kehenkään. Emmekö huomaa tämän toistuvan omana aikanamme? Jumalan palvelijain julistaessa, että kaiken loppu on käsillä, maailma on heittäytynyt huvien ja viihteen pyörteisiin. Jatkuvalla jännityksellä pyritään herättämään välinpitämättömyyttä Jumalaa kohtaan ja estämään niitä totuuksia vaikuttamasta ihmisiin, jotka yksin voisivat varjella heidät tulevalta tuholta. {PJP 83.1}

Nooan päivien viisaat selittivät, että maailman oli mahdotonta tuhoutua vesitulvaan. Samoin pyrkivät nykyiset tiedemiehet osoittamaan, ettei maailmaa voida tuhota tulella — ettei se olisi luonnon lakien mukaista. Mutta luonnon Jumala, sen lakien Laatija ja Valvoja, voi saada kättensä teot täyttämään omaa tarkoitustaan. {PJP 83.2}

Kun suuret ja viisaat miehet olivat mielestään pätevästi todistaneet, ettei maa ollut vedellä tuhottavissa, kun kansan levottomuus oli tyystin tyynnytetty ja kun kaikki pitivät Nooan ennustusta harhaluulona ja häntä itseään kiihkoilijana — silloin oli Jumalan aika koittanut. Silloin ”puhkesivat kaikki suuren syvyyden lähteet, ja taivaan akkunat aukenivat”, ja kaikki pilkkaajat vaipuivat vedenpaisumuksen aaltoihin. Viisaudellaan ylvästelleet huomasivat liian myöhään tyhmyytensä ja havaitsivat, että lain Antaja on luonnon lakeja suurempi ja ettei Kaikkivaltiaalta suinkaan puutu keinoja voidakseen täyttää tarkoituksensa. ”Ja niinkuin kävi Nooan päivinä, — — samoin käy sinä päivänä, jona Ihmisen Poika ilmestyy” (Luuk. 17: 26,30). ”Herran päivä on tuleva niinkuin varas, ja silloin taivaat katoavat pauhinalla, ja alkuaineet kuumuudesta hajoavat, ja maa ja kaikki, mitä siihen on tehty, palavat” (2 Piet. 3: 10). Kun viisasten järkeily on hälventänyt Jumalan tuomioita kohtaan tunnetun pelon, kun uskonnolliset

johtajat puhuvat tulevasta pitkän rauhan ja menestyksen kaudesta ja kun maailma liiketoiminnan ja huvittelun pyörteisiin vajonneena istuttaa ja rakentaa, juhlii ja pitää hauskaa hyläten Jumalan varoitukset ja pilkaten hänen sanansaattajiaan — ”silloin yllättää heidät yhtäkkiä turmio, — — eivätkä he pääse pakoon” (1 Tess. 5: 3). {PJP 83.3}

Luku 8—Vedenpaisumuksen jälkeen

”Viisitoista kyynärää vesi nousi vuorten yli, niin että ne peittyivät.” Arkin sisällä olevasta perheestä tuntui usein, että vesi lopulta peittäisi heidätkin, kun heidän aluksensa heittelehti viisi pitkää kuukautta näköjään aivan tuulen ja aaltojen armoilla. Se oh ankara koettelemus, mutta Nooa ei horjunut uskossaan, sillä hän tiesi varmasti että Jumalan käsi piteli ruoria. {PJP 85.1}

Kun vedet alkoivat vähetä, johdatti Herra arkin sellaisten vuorten suojaan, jotka hän oli voimallaan säilyttänyt ehjinä. Nämä vuoret olivat lähellä toisiaan, ja arkki ajautui niiden väliseen tyyneen satamaan. Nyt sen ei enää tarvinnut ajelehtia rannattomalla valtamerellä, ja tämä rohkaisi suuresti noita myrskyn koettelemia matkamiehiä. {PJP 85.2}

Nooa ja hänen perheensä odottivat tuskaisesti vesien vähentymistä, sillä he ikävöivät jo kovasti maihin pääsyään. Neljäkymmentä päivää sen jälkeen kun vuorten huiput tulivat näkyviin, he laskivat kaarneen lentoon ja toivoivat tämän tarkkaaistisena saavan selville, oliko maa jo kuivunut. Kun kaarne ei löytänyt kuivaa maata, se lenteli edestakaisin, arkista poispäin ja jälleen sitä kohti. Viikkoa myöhemmin laskettiin lentoon kyyhkynen, mutta sekään ”ei löytänyt paikkaa, missä lepuuttaa jalkaansa” vaan palasi arkkiin. Nooa odotti vielä seitsemän päivää ja lähetti taas kyyhkysen matkaan. Kun se sitten illalla palasi tuore öljypuun lehti suussaan, syntyi suuri ilo. Myöhemmin ”Nooa poisti katon arkista ja katseli; ja katso, maan pinta oli kuivunut”. Kuitenkin hän pysyi arkissa ja odotti kärsivällisesti. Hän oli tullut arkkiin Jumalan käskystä, ja niin hän halusi poistuakin siitä nimenomaisten ohjeiden mukaisesti. {PJP 85.3}

Lopulta laskeutui taivaasta enkeli, joka avasi jyhkeän oven. Enkeli kehotti patriarkkaa astumaan perheineen maihin ja viemään ulos kanssaan kaikki mukana olleet eläimet. Iloitessaan vapaaksi pääsystään Nooa ei kuitenkaan unohtanut häntä, joka armossaan oli varjellut heitä. Heti arkista poistuttuaan hän rakensi alttarin ja uhrasi sillä kaikkia puhtaita karjaeläimiä ja lintuja. Näin hän kiitti Jumalaa vapautuksesta ja ilmaisi uskovansa Kristukseen, suurimpaan uhriin. Tämä Nooan uhri miellytti Jumalaa, ja niin hän siunasi patriarkan ja hänen perheensä sekä heidän lisäkseen koko luomakunnan. ”Herra tunsi suloisen tuoksun ja sanoi sydämessänsä: ’En minä koskaan enää kiroa maata ihmisen tähden. — — Niin kauan kuin maa pysyy, ei lakkaa kylväminen eikä leikkaaminen, ei vilu eikä helle, ei kesä eikä talvi, ei päivä eikä yö.” Tässä oli opetus kaikille tuleville sukupolville. Nooa oli astunut aution maan kamaralle, mutta ennen kuin hän alkoi rakentaa asumusta itselleen hän pystytti alttarin Jumalalle. Hänellä oli vain vähän karjaa ja sen säilyttäminen elossa oli ollut vaivalloista, mutta silti hän antoi siitä mielellään osan Herralle tunnustukseksi siitä että kaikki oli Jumalan. Samoin meidänkin tulisi ensiksi luovuttaa hänelle vapaaehtoiset uhrilahjamme. Kiitollisella palveluksellamme ja uhraamalla lahjoja hänen asiansa hyväksi meidän tulisi ilmaista antavamme arvoa hänen armolleen ja rakkaudelleen, josta saamme osaksemme. {PJP 86.1}

Jottei taivaan vetäytyminen pilveen ja sateen alkaminen saisi ihmisiä jatkuvasti pelkäämään uuden vedenpaisumuksen tuloa, Herra rohkaisi Nooan perhettä antamalla heille seuraavan

lupauksen: ”Minä teen liiton teidän kanssanne eikä vedenpaisumus koskaan enää maata turmele-. Minä panen kaareni pilviin, ja se on oleva liiton merkkinä minun ja maan välillä. Ja kun minä kokoan pilviä maan päälle ja kaari näkyy pilvissä, muistan minä liittoni, joka on minun ja teidän ja kaikkien elävien olentojen, kaiken lihan välillä.” {PJP 86.2}

Miten suopeasti Jumala säälikään harhautuvia luotujaan sijoittamalla kauniin sateenkaaren pilviin merkiksi hänen ja ihmisten välisestä liitosta! Herra julistaa, että nähdessään kaaren hän muistaa liittonsa. Ei tämä tarkoita sitä, että hän joskus unohtaisi, vaan hän käyttää meidän puhetapaamme, jotta ymmärtäisimme häntä paremmin. Jumalan tarkoitus oli, että kun lapset tulevina aikoina kysyisivät tuon kauniina kaareutuvan väriloiston merkitystä, vanhemmat kertoisivat vedenpaisumuksesta ja siitä miten Jumala oli asettanut sateenkaaren pilviin vakuuttaakseen heille, ettei vesitulva enää koskaan peittäisi koko maata. Näin kaari sukupolvesta toiseen todistaisi Jumalan rakastavan ihmistä ja vahvistaisi hänen luottamustaan Jumalaan. {PJP 86.3}

Taivaassa ympäröi samankaltainen kaari valtaistuinta ja kaareutuu Kristuksen pään ylitse. Profeetta sanoo: ”Kuin kaari, joka on pilvessä sadepäivänä, niin oli näöltään sitä [valtaistuinta] ympäröivä hohde. Senkaltainen oli katsoa Herran kirkkauden hahmo” (Hes. 1: 28). Ja Johannes kertoo näkemästään ilmestyksestä: ”Katso, taivaassa oli valtaistuin, ja valtaistuimella oli istuja. Ja valtaistuimen ympärillä oli taivaankaari, näöltänsä smaragdin kaltainen” (Ilm. 4: 2, 3). Kun ihminen suuressa pahuudessaan joutuu jumalallisten tuomioiden alaiseksi, toimii Vapahtaja hänen välimiehenään Isän luona ja osoittaa pilvissä olevaa kaarta sekä valtaistuinta ympäröivää ja hänen oman päänsä ylle kohoavaa taivaankaarta, jotka ovat merkkeinä Jumalan armosta katuvaa syntistä kohtaan. {PJP 87.1}

Siihen vakuutukseen, jonka Jumala antoi Nooalle vedenpaisumuksen toistumattomuudesta, hän liitti myös erään kalleimmista armon lupauksistaan: ”Niinkuin minä vannoin, etteivät Nooan vedet enää tulvi maan ylitse, niin minä vannon, etten enää vihastu sinuun enkä sinua nuhtele. Sillä vuoret väistyköot ja kukkulat horjukoot, mutta minun armoni ei sinusta väisty eikä minun rauhanliittoni horju, sanoo Herra, sinun armahtajasi” (Jes. 54: 9,10). {PJP 87.2}

Katsellessaan väkeviä metsäneläimiä, jotka poistuivat hänen mukanaan arkista, Nooa pelkäsi, että ne mahdollisesti tuhoaisivat hänen vain kahdeksan henkeä käsittävän perheensä. Mutta Herra lähetti enkelinsä vakuuttamaan palvelijalleen: ”Peljätköot ja vaviskoot teitä kaikki eläimet maan päällä ja kaikki taivaan linnut ja kaikki, jotka maassa matelevat, ja kaikki meren kalat; ne olkoot teidän valtaanne annetut. Kaikki, mikä liikkuu ja elää, olkoon teille ravinnoksi; niinkuin minä olen antanut teille viheriäiset kasvit, niin minä annan teille myös tämän kaiken.” Tätä ennen Jumala ei ollut antanut ihmiselle ruuaksi mitään eläimiä, sillä hän oli suunnitellut ihmissuvun ravinnon koostuvan pelkästään maan tuotteista. Mutta nyt kun kaikki vihanta oli tuhoutunut, hän salli heidän syödä vedenpaisumuksesta arkissa pelastuneiden puhtaiden eläinten lihaa. {PJP 87.3}

Vedenpaisumus muutti maan koko pinnan. Kolmas raskas kirous painoi sitä synnin seurauksena. Kun vedet alkoivat vähentyä, ympäröi kukkuloita ja vuoria laaja, kuohuva meri. Kaikkialla lojui ihmisten ruumiita ja eläinraatoja. Herra ei sallinut näiden mädäntyä ja saastuttaa ilmaa, vaan hautasi ne maahan. Valtaisa tuuli, joka alun perin oli pantu kuivattamaan vedet, pyyhki kuolleet pois suurella voimallaan ja katkoi ja keräsi niiden peitteeksi puita, kiviä, maata ja vuoren huippujakin. Samoin kävi kullan ja hopean, arvopuiden ja jalokivien, jotka olivat rikastuttaneet ja kaunistaneet maata ennen vedenpaisumusta ja joita maan asukkaat olivat jumaloineet ja palvoneet. Nekin kätkettiin ihmisten näkyvistä ja ulottuvilta. Vedet myllersivät maata ja kiviä näiden aarteiden päälle paksuiksi kerroksiksi, jopa vuoriksi. Jumala huomasi, että mitä enemmän hän antoi syntisten ihmisten vaurastua ja menestyä, sitä paheellisemmin he vaeltaisivat hänen edessään. Sen sijaan että olisivat kunnioittaneet Jumalaa maan runsaista aarteista, he olivat palvoneet niitä epäjumalina ja siten häpäisseet ja halveksineet niiden Antajaa. {PJP 88.1}

Maa näytti sanoin kuvaamattoman sekasortoiselta ja hävitetyltä. Ennen niin kauniit ja sopusuhtaiset vuoret olivat rikkoutuneet epämuotoisiksi. Kaikkialla maassa oli kiviä, riuttoja ja rosoisia kallioita. Monin paikoin kukkulat ja vuoret olivat kadonneet jäljettömiin, ja laaksojen paikalle oli muodostunut vuorijonoja. Nämä muutokset vaihtelivat suuruudeltaan eri paikoissa. Missä ennen olivat olleet maan runsaimmat kulta-, hopea- ja jalokivirikkaudet, siellä näkyivät kirouksen jäljet selvimpinä. Asumattomia seutuja ja vähiten rikosten rasittamia maita ei kirous ollut kohdannut niin ankarana. {PJP 88.2}

Silloin hautautui myös valtavia metsiä. Nämä ovat sittemmin muuttuneet hiileksi, ja niiden laajat kentät tuottavat nykyään sekä hiiltä että öljyä. Usein maanalainen hiili ja öljy syttyvät palamaan, kuumentavat kalliota, polttavat kalkkikiveä ja sulattavat rautamalmia. Päästessään vaikuttamaan kalkkiin vesi lisää palon kuumuutta ja aikaansaa maanjäristyksiä, tulivuoria ja purkauksia. Kallio- ja malmikerroksissa yhtyessään tuli ja vesi aiheuttavat maanalaisia räjähdyksiä, jotka kuuluvat pinnalla vaimeina jyrähtelyinä. Ilma tulee kuumaksi ja tukahduttavaksi. Syntyy vulkaanisia purkauksia, ja kun kuumentuneet alkuaineet eivät tällöin useinkaan mahdu vapaasti purkautumaan aukoista, alkaa maan pinta vääntyillä ja kohoilla kuin meren aallot. Siihen repeytyy suuria halkeamia, joiden syvyyksiin uppoaa toisinaan kaupunkeja, kyliä ja palavia vuoria. Näitä valtavia luonnonmullistuksia tulee esiintymään entistä useammin ja ankarampina juuri vähän ennen Kristuksen toista tulemista ja maailmanloppua merkkinä sen pikaisesta tuhosta. {PJP 88.3}

Maan syvyydet ovat Herran varikkona, josta hän kerran veti esiin munaisen maailman hävittäneet aseensa. Maasta syöksyvät vedet taivaan kaatosateisiin yhtyneinä aikaansaivat täydellistä tuhoa. Vedenpaisumuksen jälkeen Jumala on käyttänyt sekä tulta että vettä hävittämään jumalattomia kaupunkeja. Hän toimeenpanee näitä rangaistustuomioita, jotta ne, jotka väheksyvät hänen lakiaan ja halveksivat hänen herruuttaan, joutuisivat vapisemaan hänen voimaansa ja tunnustamaan hänen oikeutetun valtiutensa. Joutuessaan näkemään, miten tulivuorista purkautuvat liekit ja sulat laavavirrat kuivaavat jokia, peittävät alleen kaupunkeja ja

levittävät kaikkialle hävitystä ja perikatoa, rohkeimmatkin kauhistuvat ja pahimpienkin pilkkaajien on pakko tunnustaa miten äärettömän voimallinen Jumala on. {PJP 89.1}

Tällaiset näyt saivat muinoin profeetankin huudahtamaan: ”Oi, jospa sinä halkaisisit taivaat ja astuisit alas, niin että vuoret järkkyisivät sinun edessäsi, niinkuin risut leimahtavat tuleen, niinkuin vesi tulella kiehuu, että tekisit nimesi tunnetuksi vastustajillesi ja kansat vapisisivat sinun kasvojesi edessä, kun sinä teet peljättäviä tekoja, joita emme odottaa voineet! Oi, jospa astuisit alas, niin että vuoret järkkyisivät sinun edessäsi!” (Jes. 64: 1—3). ”Hänen tiensä käy tuulispäässä ja myrskyssä, ja pilvi on hänen jalkojensa tomu. Hän nuhtelee merta ja kuivaa sen, ja kaikki virrat hän ehdyttää” (Naah. 1: 3,4). {PJP 89.2}

Kauheampia mullistuksia kuin maailmassa on koskaan nähty, tulee tapahtumaan Kristuksen toisen tulemisen yhteydessä. ”Vuoret järkkyvät hänen edessänsä ja kukkulat sulavat. Hänen kasvojensa voimasta kohoaa maa, maanpiiri ja kaikki sen asuvaiset. Kuka seisoo hänen tuimuutensa edessä, ja kuka kestää hänen vihansa hehkua?” (Naah. 1: 5,6). ”Herra, notkista taivaasi ja astu alas, kosketa vuoria, niin että ne suitsuavat. Iske salamoita ja hajota heidät, lennätä nuolesi ja kauhistuta heidät” (Ps. 144: 5,6). {PJP 90.1}

”Ja minä annan näkyä ihmeitä ylhäällä taivaalla ja merkkejä alhaalla maan päällä, verta ja tulta ja savupatsaita” (Ap.t. 2: 19). ”Ja tuli salamoita ja ääniä ja ukkosenjylinää; ja tuli suuri maanjäristys, niin ankara ja suuri maanjäristys, ettei sen vertaista ole ollut siitä asti, kuin ihmisiä on ollut maan päällä. — — Ja kaikki saaret pakenivat, eikä vuoria enää ollut. Ja suuria rakeita, leiviskän painoisia, satoi taivaasta ihmisten päälle” (Ilm. 16: 18,20,21). {PJP 90.2}

Kun taivaan salamat yhtyvät maan paloon, palavat vuoret kuin tulipätsi ja syöksevät esiin kauhistavia laavavirtoja, jotka peittävät alleen puutarhoja ja peltoja, kyliä ja kaupunkeja. Hehkuvat laavamöhkäleet saavat jokiin sinkoutuessaan veden kiehumaan, pirstoavat suuria pohjakiviä valtavalla voimallaan ja heittävät niiden sirpaleet kauas rannoille. Jokia kuivuu. Maa järkkyy. Kaikkialla on maanjäristyksiä ja purkauksia. {PJP 90.3}

Näin on Jumala hävittävä jumalattomat maan päältä. Mutta vanhurskaita varjellaan näiden myllerrysten keskellä samoin kuin Nooa oli turvattuna arkissa. Herra on heidän pakopaikkansa, ja hänen siipiensä alta he etsivät turvaa. Psalmista sanoo: ”Sinä, Herra, olet minun turvani. — Korkeimman olet sinä ottanut suojaksesi. Ei kohtaa sinua onnettomuus” (Ps. 91: 9,10). ”Sillä hän kätkee minut majaansa pahana päivänä, hän suojaa minua telttansa suojassa” (Ps. 27: 5). Ja Jumala lupaa: ”Koska hän riippuu minussa kiinni, niin minä hänet pelastan; minä suojelen hänet, koska hän tuntee minun nimeni” (Ps. 91: 14). {PJP 90.4}

Luku 9—Kirjaimellinen viikko

Sapatin tavoin viikkokin sai alkunsa luomisesta, ja se on säilynyt sellaisenaan halki koko Raamatun historian. Jumala itse sääti ensimmäisen viikon pituuden malliksi tuleville viikoille aina ajan loppuun asti. Siinä oli seitsemän kirjaimellista päivää niin kuin kaikissa muissakin viikoissa. Kuusi päivää Jumala käytti luomistyöhön, seitsemäntenä hän lepäsi. Sitten hän siunasi tämän päivän ja erotti sen myös ihmisen lepopäiväksi. {PJP 91.1}

Siinailla antamassaan laissa Jumala vahvisti viikon ja sen perusteet. Hän antaa ensin käskyn: ”Muista pyhittää lepopäivä.” Sitten hän selittää, mitä tuli tehdä kuutena päivänä ja mitä ei sopinut tehdä seitsemäntenä, ja sen jälkeen hän omaan esimerkkiinsä viitaten perustelee viikon noudattamisen seuraavasti: ”Sillä kuutena päivänä Herra teki taivaan ja maan ja meren ja kaikki, mitä niissä on, mutta seitsemäntenä päivänä hän lepäsi; sentähden Herra siunasi lepopäivän ja pyhitti sen” (2 Moos. 20: 8—11). Tämä peruste tuntuu kauniilta ja painokkaalta kun käsitämme luomispäivät kirjaimellisiksi. Joka viikon kuusi ensimmäistä päivää on annettu ihmiselle työpäiviksi, koska Jumala käytti saman ajan ensimmäisestä viikosta luomistyöhön. Seitsemäntenä päivänä ihmisen tulee pidättyä työnteosta Luojan levon muistoksi. {PJP 91.2}

Mutta se otaksuma, että ensimmäisen viikon tapahtumat kestivät tuhansia ja taas tuhansia vuosia, iskee suorastaan neljännen käskyn perustukseen. Se esittää Luojan vaatimassa ihmistä noudattamaan kirjaimellisten päivien viikkoa pitkien epämääräisten ajanjaksojen muistoksi. Tällä tavoin hän ei lainkaan kohtele luotujaan. Tuollainen otaksuma vai sekoittaa ja sumentaa sellaisen, minkä Jumala on tehnyt hyvin selväksi. Se on mitä kavalinta ja siksi myös vaarallisinta uskottomuutta. Se pystyy niin peittämään todellisen luonteensa, että monet Raamattuun uskovatkin omaksuvat sen ja opettavat sitä. {PJP 91.3}

”Herran sanalla ovat taivaat tehdyt, ja kaikki niiden joukot hänen suunsa hengellä. — — Sillä hän sanoi, ja tapahtui niin, hän käski, ja se oli tehty” (Ps. 33:6,9). Raamattu ei hyväksy mitään pitkiä aikakausia, joiden kuluessa maa olisi hitaasti kehittynyt sekasorrosta. Jokaisen luomispäivän pyhä Raamattu selittää syntyneen niin, että ”tuli ehtoo, ja tuli aamu” samaan tapaan kuin kaikkina seuraavinakin päivinä. Jokaisen päivän lopussa ilmoitetaan, mitä Luoja oli luonut. Ja ensimmäisen viikon selostukset kootaan yhteen seuraavaksi lausunnoksi: ”Tämä on kertomus taivaan ja maan synnystä, kun ne luotiin.” Tämä ei sisällä mitään sellaista ajatusta, että luomispäivät olisivat muuta kuin kirjaimellisia. Ja vaikka siinä puhutaankin ”taivaan ja maan synnystä”, ei tämäkään voi viitata kehitykseen, koska selvästi lisätään, että ”ne luotiin”. {PJP 92.1}

Geologit väittävät löytäneensä maasta todisteita, joiden mukaan maa on paljon vanhempi Mooseksen kirjan ilmoitusta. On löydetty ihmisten ja eläinten luita, aseita, kivettyneitä puita ja muuta sellaista kooltaan paljon suurempaa kuin nykyiset tai mitä tuhansiin vuosiin on ollut. Tämän perusteella oletetaan, että maailmassa asui nykyistä paljon kookkaampaa ihmisrotua jo paljon ennen luomiskertomuksen esittämää aikaa. Tällainen päättely on saanut monet

Raamattuun uskovatkin omaksumaan sen käsityksen, että luomispäivät olivat pitkiä, epämääräisiä ajanjaksoja. {PJP 92.2}

Mutta Raamatun esityksen vastapainoksi geologia ei voi todistaa mitään. Niillä, jotka niin luottavasti tekevät johtopäätöksiä löydöksistään, ei ole mitään kunnon käsitystä siitä, miten suuria ihmiset, eläimet ja puut olivat ennen vedenpaisumusta tai miten suuria muutoksia silloin tapahtui. Maasta löydetyt jäännökset todistavat kyllä oloista, jotka paljonkin poikkeavat nykyisistä, mutta vain innoitettu sana voi kertoa, milloin sellaiset olot vallitsivat. Kertomuksessaan vedenpaisumuksesta Raamattu selittää sellaista, mistä geologia ei yksinään olisi koskaan päässyt perille. Nooan aikana hautautui ihmisiä, eläimiä ja puita, jotka olivat monta kertaa nykyistä suurempia, ja ne säilyivät siten todistukseksi myöhemmille sukupolville siitä, että vedenpaisumus hukutti siihen aikaan eläneet. Jumalan tarkoitus oli, että nämä löydökset lujittaisivat uskoa innoitettuun sanaan, mutta ryhtymällä järkeilemään turhia ihmiset tekevät saman erehdyksen kuin nekin, jotka elivät ennen vedenpaisumusta — he muuttavat kirjoukseksi sen minkä Jumala on antanut hyödyttämään heitä. {PJP 92.3}

Eräs saatanan juonista on se, että hän koettaa saada ihmiset omaksumaan epäuskoiset tarunsa. Siten hän voi sumentaa Jumalan lain, joka sinänsä on hyvin selvä, ja rohkaista ihmisiä kapinoimaan jumalallista hallintoa vastaan. Erityisesti hän hyökkää neljättä käskyä vastaan, koska se niin selvästi viittaa elävään Jumalaan, taivaan ja maan Luojaan. {PJP 93.1}

Luomistyötä pyritään jatkuvasti selittämään luonnon omaksi aikaansaannokseksi, ja selvien raamatullisten tosiseikkojen vastaiset ihmisten järkeilemät käsitykset alkavat levitä kristityiksi tunnustautuvienkin keskuuteen. Monet vastustavat varsinkin Danielin ja Ilmestyskirjan ennustusten tutkimista sanoen niiden olevan niin vaikeatajuisia, ettemme voi ymmärtää niitä. Mutta kuitenkin nämä henkilöt omaksuvat halukkaasti geologien olettamuksia, jotka ovat Mooseksen kirjan vastaisia. Mutta jos se, mitä Jumala on ilmoittanut, on niin vaikeasti ymmärrettävää, niin miten epäjohdonmukaista onkaan hyväksyä pelkkiä olettamuksia sellaisesta, mitä hän ei ole ilmoittanut! {PJP 93.2}

”Se, mikä on salassa, se on Herran, meidän Jumalamme; mutta mikä on ilmoitettu, se on meitä ja meidän lapsiamme varten ikuisesti” (5 Moos. 29: 29). Jumala ei koskaan ole tarkoin ilmoittanut ihmisille sitä, millä tavoin hän suoritti luomistyönsä, eikä inhimillinen tiede pysty saamaan selville Korkeimman salaisuuksia. Hänen luomisvoimansa on yhtä käsittämätöntä kuin hänen olemassaolonsakin. {PJP 93.3}

Jumala on sallinut sekä tieteiden että taiteiden päästä kukoistamaan maailmassa. Mutta kun ne jotka sanovat olevansa tiedemiehiä käsittelevät näitä asioita vain inhimilliseltä näkökannalta, he tekevät varmasti vääriä johtopäätöksiä. Saattaa olla vaaratonta mietiskellä sellaistakin, mitä Jumalan sana ei ole ilmaissut, elleivät teoriamme ole Raamatusta löydettävien tosiasioiden vastaisia. Mutta ne, jotka hylkäävät Jumalan sanan ja koettavat antaa hänen luomistyölleen tieteelliset alkuperusteet, ajelehtivat vailla karttaa ja kompassia tuntemattomalla valtamerellä. Valistuneinkin ihmismieli hämmentyy, ellei Jumalan sana pääse opastamaan sen tutkimuksia

sen yrittäessä selvittää tieteen ja jumalallisen ilmoituksen välisiä suhteita. He pitävät Raamatun esityksiä epäluotettavina vain siksi, että Luoja ja hänen työnsä ovat heille niin käsittämättömiä, etteivät he pysty selittämään niitä luonnon lakien nojalla. Ne, jotka epäilevät Vanhan ja Uuden testamentin kertomuksia, ajautuvat ennen pitkää epäilemään Jumalan olemassaoloakin, ja kun he näin menettävät ankkurinsa, he lopulta paiskautuvat epäuskon kallioita vasten. {PJP 93.4}

Nämä henkilöt ovat menettäneet uskon yksinkertaisuuden. Heidän pitäisi päättävästi uskoa Jumalan pyhän sanan arvovaltaan. Ei Raamattua saa koetella niillä käsityksillä, joita ihmisillä on tieteestä. Inhimillinen tieto on epäluotettava opas. Epäilijät, jotka lukevat Raamattua vain päästäkseen saivartelemaan sen johdosta, eivät ole täysin selvillä tieteestä sen enempää kuin ilmoituksestakaan ja saattavat siksi väittää havainneensa ristiriitoja niiden välillä. Mutta oikein ymmärrettyinä ne ovat täysin sopusoinnussa keskenään. Mooses kirjoitti Jumalan Hengen opastamana, ja oikea geologia ei koskaan esitä väitteitä havainnoista, joita ei voida saada sopimaan hänen lausuntoihinsa. Kaikki totuus, esiintyköönpä sitä luonnossa tai jumalallisessa ilmoituksessa, on sinänsä johdonmukaista kaikissa ilmauksissaan. {PJP 94.1}

Jumalan sana herättää monia sellaisia kysymyksiä, joihin oppineimmatkaan tiedemiehet eivät koskaan pysty vastaamaan. Huomiomme kiinnitetään näihin aiheisiin nähdäksemme, miten paljon tavallisessa arkielämässäkin on sellaista, mitä rajallinen mieli kaikessa ylvästelevässä viisaudessaankaan ei koskaan pysty täysin ymmärtämään. {PJP 94.2}

Kuitenkin tiedemiehet luulevat voivansa käsittää Jumalan viisauden, sen, mitä hän on tehnyt tai voi tehdä. Enimmäkseen uskotaan hänen omien lakiensa rajoittavan häntä. Ihmiset joko kieltävät hänen olemassaolonsa tai eivät piittaa siitä, tai sitten luulevat osaavansa selittää kaiken, jopa hänen Henkensä vaikutuksen ihmissydämeen, eivätkä he enää kunnioita hänen nimeään tai pelkää hänen voimaansa. He eivät usko yliluonnolliseen eivätkä ymmärrä Jumalan lakeja tai hänen rajatonta kykyään toteuttaa tahtoaan niiden välityksellä. Yleensä tarkoitetaan ”luonnon laeilla” sitä, mitä ihmiset ovat kyenneet saamaan selville fyysistä maailmaa hallitsevista laeista. Mutta miten niukkaa onkaan heidän tietonsa ja miten laaja onkaan se alue, jolla Luoja voi toimia omien lakiensa mukaisesti ja kuitenkin täysin rajallisten olentojen käsittämättä! {PJP 94.3}

Monet opettavat, että aineessa on elinvoimaa — että siihen tulee ulkoapäin tiettyjä ominaisuuksia, minkä jälkeen se saa toimia oman synnynnäisen energiansa voimalla, ja että luonnon toimintoja ohjaavat pysyvät lait, joihin Jumala itsekään ei voi kajota. Tämä on väärää tiedettä, joka ei ole Jumalan sanan mukaista. Luonto on Luojansa palvelija. Jumala ei kumoa lakejaan eikä toimi niiden vastaisesti, vaan käyttää niitä jatkuvasti välikappaleinaan. Luonto todistaa läsnäolevasta älyllisestä voimasta, joka vaikuttaa sen laeissa ja niiden kautta. Isä ja Poika toimivat jatkuvasti luonnossa. Kristus sanookin: ”Minun Isäni tekee yhäti työtä, ja minä myös teen työtä” (Joh. 5: 17). {PJP 95.1}

Leeviläiset lauloivat Nehemian muistiin merkitsemässä virressään: ”Sinä yksin olet Herra. Sinä olet tehnyt taivaat ja taivasten taivaat kaikkine joukkoinensa, maan ja kaikki, mitä siinä on.

— — Sinä annat elämän niille kaikille” (Neh. 9: 6). Tämän maailman osalta Jumalan luomistyö on päättynyt, sillä ”hänen tekonsa olivat valmiina maailman perustamisesta asti” (Hebr. 4: 3). Mutta hän käyttää yhäti voimaansa ylläpitämään luomakuntaansa. Ei valtimo syki eikä hengitys jatku siksi, että kerran käynnistetty koneisto toimisi edelleen oman synnynnäisen energiansa voimalla. Jokainen henkäys ja sydämen sykähdys todistaa siitä, että kaikesta pitää huolen hän, jossa ”me elämme ja liikumme ja olemme” (Ap.t. 17: 28). Ei maakaan omalla voimallaan tuota vuodesta toiseen runsaita ante jaan eikä jatka kiertoaan auringon ympäri. Jumala ohjaa kädellään planeettoja ja pitää ne kohdallaan, niin että ne noudattavat tarkkaa rataansa matkatessaan halki taivaan. Hän on se, ”joka johdattaa esiin niitten joukot täysilukuisina, joka nimeltä kutsuu ne kaikki; suuri on hänen voimansa ja valtainen hänen väkensä: ei yksikään jää häneltä pois” (Jes. 40: 26). Hänen voimastaan kasvillisuus kukoistaa, lehdet puhkeavat ja kukat kukkivat. ”Hän kasvattaa ruohon vuorille” (Ps. 147: 8) ja tekee laaksot viljaviksi. ”Kaikki metsän eläimet — mdash; pyytävät Jumalalta elatustansa”, ja jokainen luotu olento, pienimmästä hyönteisestä ihmiseen, on päivittäin riippuvainen hänen kaitselmuksestaan ja huolenpidostaan. Psalmista lausuu siitä niin kauniisti: ”Ne kaikki odottavat sinua. — mdash; Sinä annat niille, ja ne kokoavat, sinä avaat kätesi, ja ne ravitaan hyvyydellä” (Ps. 104: 20,21,27,28). Sanallaan hän hallitsee luonnonvoimia, peittää taivaan pilvillä ja antaa sateen maalle. ”Hän antaa sataa lunta niinkuin villaa ja sirottaa härmää niinkuin tuhkaa” (Ps. 147: 16). ”Kun hän jylisee, käy vetten pauhina taivaalla, ja hän nostaa pilvet maan ääristä, tekee salamat ja sateen ja tuo tuulen sen säilytyspaikoista” (Jer. 10: 13). {PJP 95.2}

Jumalassa on kaiken perustus. Kaikki tosi tiede on sopusoinnussa hänen tekojensa kanssa, ja kaikki todellinen kasvatus johtaa olemaan kuuliainen hänen hallinnolleen. Tiede paljastaa näkyviimme uusia ihmeitä; se kohoaa korkeuksiin ja tunkeutuu uusiin syvyyksiin, mutta mitkään sen tutkimustulokset eivät ole jumalallisen ilmoituksen vastaisia. Tietämättömät saattavat tieteeseen vetoamalla levittää Jumalasta vääriä käsityksiä, mutta luonnon kirja ja kirjoitettu sana valistavat jokaista. Tämä saa meidät kunnioittamaan Jumalaa ja luottamaan järkevästi hänen sanaansa. {PJP 96.1}

Kukaan ei voi rajallisella mielellään täysin käsittää Äärettömän olemassaoloa, voimaa, viisautta eikä tekoja. Pyhästä Kirjasta luemme: ”Sinäkö käsittäisit Jumalan tutkimattomuuden tahi pääsisit Kaikkivaltiaan täydellisyydestä perille? Se on korkea kuin taivas — mitä voit tehdä, syvempi kuin tuonela — mitä voit ymmärtää? Se on pitempi kuin maa ja laveampi kuin meri” (Job 11: 7—9). Maan oppineimmatkaan eivät voi käsittää Jumalaa. Ihmiset voivat tutkia jatkuvasti ja oppia aina lisää, mutta tavoittamista on vielä rajattomasti. {PJP 96.2}

Kuitenkin koko luomakunta todistaa Jumalan voimasta ja suuruudesta. ”Taivaat julistavat Jumalan kunniaa, taivaanvahvuus ilmoittaa hänen kättensä tekoja” (Ps. 19: 2). Ne, jotka ottavat seuratakseen kirjoitetun sanan neuvoja, tulevat havaitsemaan, että tiedekin auttaa heitä ymmärtämään Jumalaa. ”Sillä hänen näkymätön olemuksensa, hänen iankaikkinen voimansa ja jumalallisuutensa ovat, kun niitä hänen teoissansa tarkataan, maailman luomisesta asti nähtävinä” (Room. 1: 20). {PJP 96.3}

Luku 10—Baabelin torni

Vedenpaisumus oli hävittänyt maasta kaiken siveellisen turmeluksen. Nyt oli kysymys aution maan jälleen asuttamisesta, ja sitä varten Jumala oli pysyttänyt elossa vain yhden perheen ja sen päämiehen, Nooan, josta hän oli sanonut: ”Sinut minä olen tässä sukukunnassa havainnut hurskaaksi edessäni” (1 Moos. 7: 1). Kuitenkin jo Nooan pojissa ilmeni pian samanlaista jyrkkää erilaisuutta, jota havaittiin maailmassa ennen vedenpaisumusta. Seem, Haam ja Jaafet, ihmissuvun uudet kantaisät, ilmensivät jo jälkeläistensä luonteen suuntauksia. {PJP 98.1}

Jumalan innoittamana Nooa ennusti niiden kolmen suuren rodun historian, jotka saisivat alkunsa näistä ihmiskunnan esiisistä. Puhuessaan Haamin jälkeläisistä hän lähti tämän pojasta ja sanoi: ”Kirottu olkoon Kanaan, olkoon hän veljiensä or jäin orja.” Haamin luonnoton rikos osoitti hänen jo kauan sitten lakanneen kunnioittamasta isäänsä ja ilmaisi hänen luonteensa jumalattomuuden ja kehnouden. Nämä huonot luonteenominaisuudet ilmenivät jatkuvasti Kanaanissa ja hänen jälkeläisissään, ja syntisen vaelluksensa johdosta he joutuivat myöhemmin kokemaan myös Jumalan rangaistustuomioiden ankaruutta. {PJP 98.2}

Seem ja Jaafet puolestaan kunnioittivat isäänsä sekä Jumalan käskyjä, ja se lupasi valoisampaa tulevaisuutta myös heidän jälkeläisilleen. Näistä pojista sanottiin: ”Kiitetty olkoon Herra, Seemin Jumala, ja olkoon Kanaan heidän orjansa. Jumala laa jentakoon Jaafetin, ja asukoon hän Seemin majoissa, ja Kanaan olkoon heidän orjansa.” Valittu kansa, Jumalan liitto ja luvattu Vapahtaja tulisivat kaikki Seemin sukuhaarasta. Herra oli Seemin Jumala. Hänestä polveutuisi Aabraham samoin kuin Jumalan kansa, josta Kristus oli tuleva. ”Autuas se kansa, jonka Jumala Herra on!” (Ps. 144: 15). Ja Jaafetista sanottiin: ”Asukoon hän Seemin majoissa.” Jaafetin jälkeläisten piti erikoisesti päästä osallistumaan evankeliumin siunauksista. {PJP 98.3}

Kanaanin jälkipolvet vajosivat syvälle mitä synkimpään pakanuuteen. Vaikka profeetallinen kirous tuomitsikin heidät orjuuteen, kesti sen toteutuminen kuitenkin vuosisatoja. Jumala sieti heidän pahuuttaan ja turmelustaan, kunnes ne ylittivät hänen kärsivällisyytensä. Silloin heistä tuli Seemin ja Jaafetin jälkeläisten orjia. {PJP 99.1}

Nooan ennustus ei ollut mikään mielivaltainen vihan purkaus eikä suosion ilmaus. Ei se liioin ratkaissut hänen poikiensa luonnetta eikä kohtaloa. Se vain osoitti heidän valitsemansa elämäntavan ja kehittämänsä luonteen lopputuloksen. Siinä Jumala ilmaisi, mitä hän tulisi tekemään heille ja heidän jälkeläi silleen heidän oman luonteensa ja elämänsä perusteella. Yleensähän lapset perivät asenteensa ja taipumuksensa vanhemmiltaan ja matkivat heidän esimerkkiään, ja niin lapset harrastavat myös vanhempiensa syntejä sukupolvesta toiseen. Siten Haamin jumalattomuus ja kunnioituksen puute ilmenisivät hänen jälkeläisissään ja pitäisi heidät kirottuina monien sukupolvien ajan. ”Yksi ainoa syntinen saattaa hukkaan paljon hyvää” (Saarn. 9: 18). {PJP 99.2}

Sen sijaan Seemin kunnioittava asenne isäänsä kohtaan tuli runsaasti palkituksi, ja miten monia pyhiä miehiä näemmekään hänen jälkeläistensä joukossa! ”Herra tuntee nuhteettomain päivät — — ja hänen lapsensa ovat siunaukseksi” (Ps. 37: 18, 26). ”Tiedä siis, että Herra, sinun Jumalasi, on Jumala, uskollinen Jumala, joka pitää liiton ja on laupias tuhansiin polviin asti niille, jotka häntä rakastavat ja pitävät hänen käskynsä” (5 Moos. 7: 9). {PJP 99.3}

Jonkin aikaa Nooan jälkeläiset asustivat siinä vuoristossa, johon arkki oli ysähtynyt. Heidän lukumääränsä lisääntyessä sai luopumus heidät pian jakaantumaan kahteen joukkoon. Toi set halusivat unohtaa Luojansa ja irtautua hänen lakinsa pidäkkeistä. Siksi heidän Jumalaa pelkäävien tovereidensa opetukset ja elämäntapa olivat heille alituisena kiusana, ja ennen pitkää he päättivät erottautua Jumalan palvelijoista. Matkaan lähdettyään he vaelsivat kunnes saapuivat Sinearin lakeudelle, Eufratvirran rantamille. Seudun kauneus ja maaperän viljavuus viehättivät heitä, ja niin he päättivät jäädä asumaan lakeudelle. {PJP 99.4}

Sitten he ryhtyivät rakentamaan kaupunkia ja niin korkeaa tornia, että koko maailma ihmettelisi sitä. Tämän kaiken tarkoituksena oli ehkäistä väen hajaantuminen etäisiksi siirtokunniksi. Jumala oli kehottanut ihmisiä levittäytymään yli kaiken maan, täyttämään sen ja alistamaan sen hallintaansa. Mutta nämä Baabelin rakentajat päättivät pitää oman yhdyskuntansa koossa ja perustaa yksinvallan, joka lopulta käsittäisi koko maan. Näin heidän kaupungistaan tulisi maailmanvallan suuri pääkaupunki, jonka loisto herättäisi koko maailman ihailua ja kunnioitusta ja tekisi sen perustajat kuuluisiksi. Mahtava, taivaita hipova torni oli aiottu säilymään rakentajiensa voiman ja viisauden muistomerkkinä ja maineen ylläpitäjänä kaukaisiin sukupolviin asti. {PJP 100.1}

Sinearin lakeuden asukkaat eivät uskoneet, että Jumala oli tehnyt liiton ja luvannut olla toistamiseen hävittämättä maata vedenpaisumuksella. Monet heistä kielsivät Jumalan olemassaolonkin ja selittivät tapahtuneen vedenpaisumuksen tavalliseksi luonnonmullistukseksi. Toiset taas uskoivat Korkeimman olemassaoloon ja siihen, että hän oli hävittänyt maailman vesitulvaan, mutta Kainin tavoin he ryhtyivät kapinoimaan häntä vastaan. Rakentamalla tornin he halusivat myös turvautua mahdollisen uuden vedenpaisumuksen varalta. He arvelivat, ettei mikään vaara pääsisi uhkaamaan heitä, jos he tekisivät torninsa paljon korkeammaksi kuin mihin vedenpaisumuksen vedet ulottuivat. Ja kun he pystyisivät nousemaan pilviin asti — kuten he uskoivat — he saisivat selville vedenpaisumuksen syynkin. Koko hankkeen tarkoituksena oli paisuttaa yhä rakentajiensa ylpeyttä ja irrottaa tulevat sukupolvet Jumalasta ja saada ne palvelemaan epäjumalia. {PJP 100.2}

Kun torni oli saatu osittain valmiiksi, käytettiin osaa siitä rakentajien asunnoiksi. Muut osat taas kalustettiin ja koristeltiin loisteliaasti ja omistettiin heidän epäjumalilleen. Kansa iloitsi heidän menestyksestään, ylisti hopeisia ja kultaisia jumaliaan ja lyöttäytyi yhdessä vastustamaan taivaan ja maan Hallitsijaa. Mutta äkkiä tuo niin menestyksekkäästi edistynyt työ keskeytyi. Enkeleitä lähetettiin tekemään tyhjäksi rakentajien aikeet. Torni oli jo kohonnut varsin korkeaksi, niin etteivät ylimpänä työskennelleet enää voineet suoraan puhutella alhaalla olevia.

Siksi oli välille asetettu miehiä eri tasoille välittämään tavaratilauksia tai muita työohjeita mieheltä toiselle ylhäältä alaspäin tai päinvastoin. Tässä sanomien siirrossa heidän kielensä sekoitettiin, niin että alhaalta tuli tilatuksi tavaraa, jota ylhäällä ei tarvittukaan. Usein menivät työohjeetkin perille aivan päinvastaisina. Tästä syntyi sekaannusta ja harmia. Koko työ pysähtyi. Sopuisa yhteistyö kävi mahdottomaksi. Rakentajat eivät lainkaan tajunneet, mistä nämä oudot väärinkäsitykset johtuivat, ja kiukuissaan ja harmissaan he alkoivat moittia toisiaan. Lopulta yhteistoiminta päättyi käsikähmään ja verenvuodatukseen. Jumalan mielipaha ilmeni taivaalta leimahtelevina salamoina, jotka katkaisivat tornin yläosan niin että se romahti maahan. Ihmiset saivat jälleen tuntea, että taivaassa on Jumala, joka hallitsee. {PJP 100.3}

Siihen asti kaikki olivat puhuneet samaa kieltä. Nyt liittyivät toisiaan ymmärtävät yhteen, ja niin he omina kieliryhminään erkanivat eri tahoille. ”Ja niin Herra hajotti heidät sieltä yli kaiken maan.” Tämä hajottaminen edisti maan kansoittumista, ja sillä Herra mitätöi ihmisten hankkeet, joilla he yrittivät estää hänen tarkoitustaan toteutumasta. {PJP 101.1}

Mutta mikä tappio se olikaan niille, jotka olivat nousseet Jumalaa vastaan! Hänen tarkoituksensa oli, että ihmiset levitessään perustamaan kansakuntia eri maihin veisivät muassaan hänen tahtonsa tuntemusta ja että totuuden valo loistaisi himmentymättömänä tuleville sukupolville. Nooa, uskollinen vanhurskauden saarnaaja, eli kolmesataa viisikymmentä vuotta vedenpaisumuksen jälkeen ja Seem viisisataa vuotta, ja niin heidän jälkeläisillään oli tilaisuus tutustua Jumalan vaatimuksiin ja siihen, miten hän oli kohdellut heidän isiään. Mutta he eivät halunneet kuunnella näitä vastenmielisiä totuuksia eivätkä pitää Jumalaa mielessään. Ja kun heidän kielensäkin olivat sekoitetut, oli heidän ylen vaikeaa seurustella niiden kanssa, joilta olisivat voineet saada valistusta. {PJP 101.2}

Baabelin rakentajat olivat ruvenneet napisemaan Jumalaa vastaan. Sen sijaan että olisivat muistaneet hänen armollisuutensa Aadamia kohtaan ja hänen armon liittonsa Nooan kanssa, he olivat moittineet häntä ankaraksi, kun hän oli karkottanut ensimmäisen ihmisparin Eedenistä ja hävittänyt maailman vedenpaisumuksella. Mutta vaikka he syyttivätkin Jumalaa mielivaltaiseksi ja ankaraksi, he yhtä kaikki antautuivat kaikkein julmimman hirmuvaltiaan hallintaan. Saatana koetti saada ihmiset väheksymään niitä uhreja, jotka kuvasivat Kristuksen kuolemaa. Kun epäjumalanpalvelus oli sumentanut heidän mielensä, hän väärensi nämä uhrit niin pahoin, että he uhrasivat jopa omia lapsiaan näillä epäjumaliensa alttareilla. Ihmisten luopuessa Jumalasta tuli hänen jumalallisten ominaisuuksiensa — oikeuden, puhtauden ja rakkauden — tilalle sortoa, väkivaltaa ja julmuutta. {PJP 102.1}

Baabelin miehet olivat päättäneet perustaa Jumalasta riippumattoman hallituksen. Heidän joukossaan oli kuitenkin eräitä Herraa pelkääväisiä, jotka jumalattomat olivat petollisesti houkutelleet puolelleen. Näiden uskollisten tähden Herra viivytteli tuomioittensa täytäntöönpanoa ja antoi ihmisille aikaa todellisen luonteensa ilmaisemiseen. Kun tämä tuli ilmi, koettivat Jumalan lapset käännyttää jumalattomia, mutta nämä olivat yhteisvoimin keskittyneet taivasta uhmaavaan hankkeeseensa. Ellei sitä olisi keskeytetty, he olisivat syösseet maailman

moraalittomuuteen jo sen alkuvaiheessa. Heidän liittonsa perustui kapinaan, ja heidän valtakuntansa pyrkimyksenä oli itsekorotus, eikä Jumala päässyt siinä hallitsemaan eikä saamaan kunnioitusta. Ellei tätä liittoutumaa olisi kukistettu, se olisi valtavalla voimalla pyyhkäissyt maailmasta pois kaiken vanhurskauden — ja sen mukana rauhan, onnellisuuden ja turvallisuuden. Jumalan lain tilalle, joka on ”pyhä, vanhurskas ja hyvä” (Room. 7: 12), ihmiset yrittivät asettaa oman itsekkään ja julman mielensä mukaisia lakeja. {PJP 102.2}

Herraa pelkääväiset huusivat häntä puuttumaan asiaan. ”Niin Herra astui alas katsomaan kaupunkia ja tornia, jonka ihmislapset olivat rakentaneet.” Maailmalle armollisena hän ehkäisi tornin tekijäin aikeet ja kaatoi heidän ylvään muistomerkkinsä. Armossaan hän sekoitti heidän kielensä ja esti heitä siten toteuttamasta kapinallisia suunnitelmiaan. Jumala sietää kauan ihmisten turmelusta ja antaa heille runsaasti tilaisuuksia katumiseen. Mutta silti hän huomaa kaikki heidän juonensa, joilla he koettavat vastustaa hänen oikean ja pyhän lakinsa arvovaltaa. Aika ajoin hän ojentaa valtikkaa pitelevän kätensä hillitsemään jumalattomuutta. Tällöin tulee epäämättömästi selväksi, että maailmankaikkeuden Luoja on rajattomassa viisaudessaan, rakkaudessaan ja totuudessaan taivaan ja maan ylin Hallitsija ja ettei kukaan voi rankaisematta uhmata hänen valtaansa. {PJP 102.3}

Baabelin rakentajien hankkeet luhistuivat häpeään ja häviöön. Heidän ylpeytensä muistomerkistä tuli heidän mielettömyytensä muistomerkki. Kuitenkin ihmiset ryhtyivät jatkuvasti vastaavanlaisiin hankkeisiin — itseensä luottaen ja hyljäten Jumalan lain. Tätä samaa periaatetta saatana koetti toteuttaa taivaassa, ja sen mukaan myös Kain toi alttarille omavaltaisen uhrinsa. {PJP 103.1}

Näitä tornin rakentajia on meidänkin aikanamme. Epäuskoiset rakentelevat tieteellisiin otaksumiin nojautuvia teorioitaan ja hylkäävät Jumalan ilmoitetun sanan. He julkeavat moittia Jumalan siveellistä hallintoa, halveksia hänen lakiaan ja ylistää ihmisjärjen riittävyyttä. Sillä ”milloin pahan teon tuomio ei tule pian, saavat ihmislapset rohkeutta tehdä pahaa” (Saarn. 8: 11). {PJP 103.2}

Kristilliseksi tunnustautuvassa maailmassa monet luopuvat Raamatun selvistä opetuksista. He rakentelevat inhimillisiin mietiskelyihin ja miellyttäviin taruihin perustuvia uskomuksia ja kehottavat sitten toisiakin kiipeämään tätä torniaan pitkin taivaaseen. Ihmiset jäävät ihastuneina kuuntelemaan sellaista kaunopuheisuutta, joka opettaa ettei synnintekijän tarvitse kuolla ja että ihminen voi pelastua tarvitsematta noudattaa Jumalan lakia. Jos Kristuksen seuraajiksi tunnustautuvat hyväksyisivät Jumalan lain vaatimukset, se johtaisi heidät toistensa yhteyteen, mutta niin kauan kuin inhimillinen viisaus korotetaan hänen pyhän sanansa yläpuolelle, on oleva hajaannusta ja erimielisyyttä. Vallitsevaa sekaannusta ja keskenään ristiriitaissia uskontunnustuksia ja uskonlahkoja kuvaa osuvasti käsite ”Babylon”, jota koskeva ennustus (Ilm. 14: 8; 18: 2) koskee viimeisten päivien maailmaarakastavia kirkkoja. {PJP 103.3}

Monet koettavat luoda itselleen taivaan hankkimalla rikkautta ja valtaa. He ”puhuvat väkivallan puheita pahuudessansa, he puhuvat kuin korkeuksista” (Ps. 73: 8) polkien maahan

ihmisoikeuksia ja piittaamatta jumalallisesta arvovallasta. Ylpeät voivat jonkin aikaa pysyä vallassa ja menestyä kaikissa hankkeissaan, mutta lopulta he joutuvat kokemaan vain pettymystä ja viheliäisyyttä. {PJP 103.4}

Jumala tulee pian suorittamaan tarkastuksensa. Korkein astuu alas katsomaan, mitä ihmislapset ovat rakentaneet. Hänen valtiutensa tulee kaikille ilmeiseksi, ja ihmisten ylväät rakennelmat sortuvat. ”Herra katsoo alas taivaasta, näkee kaikki ihmislapset; asumuksestaan, valtaistuimeltaan hän katselee kaikkia maan asukkaita.” ”Herra särkee pakanain neuvon, tekee turhiksi kansojen aikeet. Mutta Herran neuvo pysyy iankaikkisesti, hänen sydämensä aivoitukset suvusta sukuun” (Ps.33: 13,14, 10,11). {PJP 104.1}

Luku 11—Aabrahamin kutsuminen

Baabelista hajaantumisen jälkeen levisi epäjumalanpalvelus jälleen miltei yli koko maan. Lopulta Herra jätti paatuneet synnintekijät vaeltamaan pahoja teitään ja valitsi Aabrahamin Seemin sukukunnasta säilyttämään hänen lakinsa tuleville sukupolville. Aabraham oli kasvanut taikauskon ja pakanuuden keskellä. Hänen isänsä kodissakin, jossa Jumalan tuntemus oli säilynyt, oltiin jo mukautumassa ympäristön viettelevään vaikutukseen, ”ja he palvelivat muita jumalia” kuin Herraa. {PJP 105.1}

Mutta tosi usko ei saanut sammua. Jumala on aina säilyttänyt häntä palvelevan jäännöksen. Aadam, Seet, Eenok, Metusalah, Nooa ja Seem olivat katkeamattomana sarjana säilyttäneet hänen tahtonsa kalliit ilmoitukset aikakaudesta toiseen. Terahin pojalle uskottiin tämän pyhän perinnön hoito. Epäjumalanpalvelus houkutteli häntä joka taholta, mutta turhaan. Hän pysyi uskollisena uskottomien parissa ja turmeltumattomana vallitsevan luopumuksen keskellä. Hän palveli vakaasti ainoaa oikeaa Jumalaa. ”Herra on lähellä kaikkia, jotka häntä avuksensa huutavat, kaikkia, jotka totuudessa häntä avuksensa huutavat” (Ps. 145: 18). Hän ilmoitti tahtonsa Aabrahamille ja antoi hänelle tarkat tiedot lakinsa vaatimuksista ja Kristuksen kautta toteutettavasta pelastuksesta. {PJP 105.2}

Aabrahamille luvattiin — ja sille lupaukselle antoivat sen ajan ihmiset suuren arvon — paljon jälkeläisiä ja kansallista suuruutta: ”Minä teen sinusta suuren kansan, siimaan sinut ja teen sinun nimesi suureksi, ja sinä olet tuleva siunaukseksi.” Tähän lisättiin tuon uskon perillisen kaikkein kalleimmaksi arvostama vakuutus siitä, että hänen sukuhaarastaan oli tuleva maailman Vapahtaja: ”Ja sinussa tulevat siunatuiksi kaikki sukukunnat maan päällä.” Lupauksen täyttymyksen ensimmäisenä ehtona oli kuitenkin oleva uskon koetus ja uhrauksen vaatimus. {PJP 105.3}

Aabraham sai Jumalalta sanoman: ”Lähde maastasi, suvustasi ja isäsi kodista siihen maahan, jonka minä sinulle osoitan.” Jotta Jumala voisi hyväksyä Aabrahamin pyhien ilmoitustensa säilyttäjän suureen tehtävään, tämän täytyi irrottautua varhaisista kodin ja seurapiirin siteistä. Suvun ja ystävien vaikutus estäisi Herraa kasvattamasta palvelijaansa haluamallaan tavalla. Nyt kun Aabraham oli erikoisessa merkityksessä otettu taivaan yhteyteen, hänen täytyi asua muukalaisten parissa. Hänen luonteensa täytyi olla omalaatuinen, kaikesta maailmasta poikkeava. Hän ei voisi edes selittää menettelyään niin että hänen ystävänsä ymmärtäisivät sen. Hengelliset asiat tajutaan hengellisesti, eivätkä hänen epäjumalia palvelevat sukulaisensa ymmärtäneet hänen vaikuttimiaan ja tekojaan. {PJP 106.1}

”Uskon kautta oli Aabraham kuuliainen, kun hänet kutsuttiin lähtemään siihen maahan, jonka hän oli saava perinnöksi, ja hän lähti tietämättä, minne oli saapuva” (Hebr. 11:8). Aabrahamin kyselemätön kuuliaisuus on koko Raamatun vaikuttavimpia todistuksia uskosta. Hänelle usko oli ”luja luottamus siihen, mitä toivotaan, ojentautuminen sen mukaan, mikä ei näy” (jae 1). Jumalan lupauksen turvin ja vailla vähintäkään ulkonaista merkkiä sen

täyttymyksestä hän luopui kodistaan ja suvustaan ja synnyinmaastaan. Hän lähti matkaan päämäärää tuntematta, seuratakseen vain Jumalan johdatusta. ”Uskon kautta hän eli muukalaisena lupauksen maassa niinkuin vieraassa maassa, asuen teltoissa Iisakin ja Jaakobin kanssa, jotka olivat saman lupauksen perillisiä” (Hebr. 11:9). {PJP 106.2}

Aabraham ei näin joutunut mihinkään pieneen koetukseen, eikä häneltä vaadittu mitään vähäistä uhrausta. Vahvat siteet liittivät hänet maahansa, sukuunsa ja kotiinsa. Mutta hän ei epäröinyt tottelemasta kutsua. Hänellä ei ollut mitään kyseltävää luvatusta maasta — oliko se viljavaa ja ilmastoltaan terveellistä ja tarjosiko se viihtyisät olot ja vaurastumisen mahdollisuudet. Jumala oli puhunut, ja hänen palvelijansa oli toteltava. Hänelle oli onnellisin paikka maan päällä se, missä Jumala halusi hänen olevan. {PJP 106.3}

Monia koetellaan yhä samoin kuin Aabrahamia. He eivät kuule Jumalan äänen puhuvan suoraan taivaasta, vaan hän kutsuu heitä sanansa opetuksilla ja kaitselmuksensa tapahtumilla. Heidän on ehkä luovuttava rikkautta ja kunniaa lupaavasta urasta, hyljättävä mieluinen ja hyödyllinen seurapiirinsä ja erottava suvustaan lähteäkseen kulkemaan polkua, joka näyttää tarjoavan pelkkiä kieltäymyksiä, vaikeuksia ja uhrauksia. He ovat saaneet Herralta tehtäväkseen työn, mutta joutilas elämä ja ystävien ja sukulaisten vaikutus estäisivät juuri sellaisten luonteenpiirteiden kehittymistä, jotka auttaisivat heitä suorittamaan sen. Hän kutsuu heitä irrottautumaan inhimillisestä vaikutuksesta ja tuesta ja luottamaan yksin häneen, jotta hän voisi ilmaista itsensä heille. Kuka on valmis Kaitselmuksen kehotuksesta luopumaan mieluisista suunnitelmistaan ja läheisistä ystävistään? Kuka haluaa tarttua uusiin tehtäviin ja lähteä oudoillekin kentille tekemään päättävästi ja innokkaasti Jumalan työtä lukien Kristuksen tähden tappionsa voitoksi? Hänellä, joka tahtoo tämän tehdä, on Aabrahamin uskoa. Hän saa tämän kanssa osakseen ”iankaikkisen ja määräämättömän kirkkauden”, johon ”tämän nykyisen ajan kärsimykset eivät ole verrat- vat” (2 Kor. 4: 17; Room. 8: 18). {PJP 107.1}

Aabraham sai ensiksi kuulla taivaan kutsun asuessaan ”Kaldean Uurissa” ja sitä noudattaen hän muutti sieltä Harraniin. Sinne asti hänen isänsä perhe seurasi häntä, sillä he palvelivat epäjumaliensa ohessa myös oikeaa Jumalaa. Aabraham viipyi Harranissa isänsä Terahin kuolemaan asti, mutta sen jälkeen Herra kehotti häntä siirtymään eteenpäin. Hänen veljensä Naahor jäi kotiväkensä ja epäjumaliensa luo. Vaimonsa Saaran lisäksi patriarkka sai pyhiinvaellusmatkalle mukaansa vain Lootin, joka oli hänen paljon aikaisemmin kuolleen veljensä Haaranin poika. Heitä oli kuitenkin suuri seurue lähtemässä matkaan Mesopotamiasta. Aabrahamille oli jo kertynyt paljon lampaita ja karjaa, Idän vaurautta, ja lisäksi hänellä oh paljon palvelijoita ja alustalaisia. Hän oli nyt lopullisesti lähdössä pois isäinsä maalta ja otti mukaansa ”kaiken omaisuuden, jonka he olivat koonneet, ja ne palvelijat, jotka he olivat hankkineet Harranissa”. Monilla näistä oli jalommat päämäärät kuin palvelus tai oman hyödyn tavoittelu. Harranissa ollessaan sekä Aabraham että Saara olivat saattaneet toisia kumartamaan ja palvelemaan oikeaa Jumalaa. Nämä yhtyivät Aabrahamin joukkoon ja seurasivat häntä luvattuun maahan asti. ”Ja he lähtivät menemään Kanaanin maahan. Ja he tulivat Kanaanin maahan.” {PJP 107.2}

Siellä he pysähtyivät vasta Sikemin paikkakunnalla. Aabraham leiriytyi Mooren tammien varjoon, vehreään laaksoon, jossa oli öljypuulehtoja ja raikkaita lähteitä. Sen toisella puolella kohosi Eebalin vuori ja vastakkaisella puolella Garissimin vuori. Patriarkka oli saapunut kauniiseen ja ”hyvään maahan, laaksoissa ja vuorilla vuotavien purojen, lähteiden ja syvien vesien maahan, nisun ja ohran, viiniköynnöksen, viikunapuun ja granaattiomenapuun maahan, jalostetun öljypuun ja hunajan maahan” (5 Moos. 8: 7, 8). Mutta Herran palvelijoille laskeutui tuon metsäisen ylängön ja hedelmällisen tasangon yli synkkä varjo: ”Siihen aikaan kanaanilaiset asuivat siinä maassa.” Aabraham sai havaita toiveitteinsa päämäärän maaksi, joka oli vieraan kansan ja laajalle levinneen epäjumalanpalveluksen vallassa. Sen lehtoihin oli rakennettu alttareita väärille jumalille, ja lähikukkuloilla uhrattiin ihmisiä. Vaikka hän luottikin Jumalan lupaukseen, pyrkivät huolekkaat aavistelut väkisinkin mieleen hänen pystyttäessään telttaansa. ”Silloin Herra ilmestyi Abramille ja sanoi: ’Sinun jälkeläisillesi minä annan tämän maan.’” Hänen uskoaan vahvisti vakuutus siitä, että Herra oli läsnä eikä jättänyt häntä jumalattomien armoille. ”Niin hän rakensi sinne alttarin Herralle, joka oli hänelle ilmestynyt.” Jatkaen vielä matkaansa hän siirtyi sieltä pian lähelle Beeteliä, pystytti sinne jälleen alttarin ja huusi avuksi Herran nimeä. {PJP 108.1}

Aabraham, jota ”sanottiin Jumalan ystäväksi” (Jaak. 2:23), jätti meille hyvän esimerkin rukouselämästä. Minne tahansa hän pystyttikin telttansa, sen lähelle hän rakensi alttarinsa ja kutsui koko leiriväkensä osallistumaan aamu- ja iltauhriin. Ja kun teltta purettiin, jäi alttari paikoilleen. Vastaisina vuosina saivat monet vaeltelevat kanaanilaiset opetusta Aabrahamilta, ja milloin joku näistä tuli tuon alttarin luo, hän tiesi kuka oli ollut paikalla ennen häntä. Ja niin hän pystytti telttansa, korjasi alttarin ja palveli siinä paikassa elävää Jumalaa. {PJP 108.2}

Aabraham jatkoi matkaansa etelään päin, ja taas hänen uskoaan koeteltiin. Taivaalta ei tullut sadetta, laakson purot ehtyivät ja tasangon ruoho lakastui. Karja ja lampaat eivät löytäneet laidunta, ja nälänhätä uhkasi koko leirikuntaa. Eikö patriarkka nyt alkanut epäillä Kaitselmuksen johdatusta? Eikö hän ruvennut ikävöimään Kaldean viljavia lakeuksia? Kaikki tarkkasivat Aabrahamia nähdäkseen, mitä hän tekisi vaikeuksien vyöryessä hänen ylitseen. He katsoivat toivoa olevan niin kauan kuin hänen luottamuksensa ei järkkynyt. He olivat varmoja siitä, että Jumala hänen ystävänään yhä ohjasi häntä. {PJP 109.1}

Aabraham ei käsittänyt Kaitselmuksen johdatusta eivätkä hänen toiveensa olleet täyttyneet, mutta hän luotti yhä lupaukseen: ”Minä siimaan sinut ja teen sinun nimesi suureksi, {PJP 109.2}

ja sinä olet tuleva siunaukseksi.” Hän rukoili hartaasti ja mietti, miten saisi väkensä ja karjansa pysymään hengissä, mutta hän ei tahtonut päästää olosuhteita järkyttämään uskoaan Jumalan sanaan. Välttyäkseen nälkäkuolemalta hän siirtyi Egyptiin. Ei hän hädässään hyljännyt Kanaania eikä palannut entiseen kotimaahansa Kaldeaan, missä leipää oli kyllälti, vaan hän hakeutui turvaan mahdollisimman lähelle luvattua maata ja aikoi taas pian palata sinne, minne Jumala oli sijoittanut hänet. {PJP 109.3}

Tämä koetus oli kohdannut Aabrahamia Herran sallimuksesta, jotta hän oppisi alistuvaisuutta, kärsivällisyyttä ja uskoa. Nämä opetukset kirjoitettaisiin muistiin kaikkien niiden hyödyksi, jotka myöhemmin joutuisivat koettelemuksiin. Jumala johdattelee lapsiaan heille oudolla tavalla, mutta hän ei unohda eikä hylkää niitä, jotka turvaavat häneen. Hän salli Jobin joutua ahdistuksiin, muttei hyljännyt häntä. Hän salli rakastetun Johanneksen tulla karkotetuksi yksinäiselle Patmoksen saarelle, mutta Jumalan Poika kohtasi hänet siellä ja antoi hänen katsella kuolemattoman kirkkauden näkyjä. Hän antaa koetusten kohdata kansaansa, jotta se itse kestävyydestään ja kuuliaisuudestaan rikastuisi hengellisesti ja jotta muut vahvistuisivat sen esimerkistä. ”Minä tunnen ajatukseni, jotka minulla on teitä kohtaan, sanoo Herra: rauhan eikä turmion ajatukset” (Jer. 29: 11). Juuri niiden ahdistusten, jotka ankarimmin koettelevat uskoamme ja saavat kaiken näyttämään siltä kuin Jumala olisi hyljännyt meidät, tulee johtaa meidät lähemmäksi Kristusta voidaksemme laskea kaikki taakkamme hänen jalkainsa juureen ja kokea sitä rauhaa, jota hän puolestaan antaa meille. {PJP 109.4}

Jumala on aina koetellut kansaansa ahdistusten ahjossa. Sen kuumuudessa kuona erottuu kristillisen luonteen aidosta kullasta. Jeesus valvoo koetta. Hän tietää, miten arvokasta metallia on jalostettava, jotta se voisi heijastaa hänen rakkautensa säteilyä. Jumala kasvattaa palvelijoitaan läheisin, syvälle käyvin koetuksin. Hän näkee eräillä olevan kykyjä, joita voidaan käyttään hänen työnsä edistämiseen, ja näitä henkilöitä hän koettelee. Hän sallii heidän joutua tilanteisiin, jotka koettelevat heidän luonnettaan ja paljastavat puutteita ja heikkouksia, joista he eivät ole tienneet. Hän antaa heille tilaisuuden korjata näitä puutteita ja tulla kelvollisiksi palvelemaan häntä. Hän osoittaa heille heidän heikkoutensa ja opettaa heitä turvautumaan häneen, sillä hän on heidän ainoa apunsa ja tukensa. Näin hänen tarkoituksensa toteutuu. Saatuaan näin kasvatusta ja harjoitusta he ovat valmiit täyttämään sen suuren tarkoituksen, jota varten he ovat saaneet kykynsä. Kun Jumala kehottaa heitä toimimaan, he ovat valmiit, ja taivaan enkelit voivat yhtyä heidän kanssaan siihen työhön, joka maan päällä on suoritettava. {PJP 110.1}

Egyptissä oleskelun aikana ilmeni, että Aabrahamillakin oli inhimilliset heikkoutensa ja vajavuutensa. Salatessaan sen että Saara oli hänen vaimonsa Aabraham ei luottanut Jumalan huolenpitoon eikä osoittanut sitä jaloa uskoa, joka muutoin oli hänelle niin ominaista. Saara oli hyvin kaunis, ja siksi Aabraham arveli tummien egyptiläisten tavoittelevan häntä omakseen ja surmaavan siinä yhteydessä empimättä hänen miehensä. Ja niin hän harkitsi voivansa valehtelematta esitellä Saaran sisarenaan, sillä heillä oli yhteinen isä vaikka olivatkin eri äidistä. Silti heidän todellisen suhteensa salaaminen oli petos, eikä Jumala voi hyväksyä mitään poikkeamista ehdottomasta totuudesta. Aabrahamin uskon puute saattoi Saaran suureen vaaraan. Saatuaan kuulla Saaran kauneudesta Egyptin kuningas kutsutti hänet hoviinsa ja aikoi ottaa hänet vaimokseen. Mutta suuressa armossaan Herra varjeli Saaraa antamalla kovien vitsausten kohdata kuninkaan hovia. Näin totuus selvisi faaraolle, ja harmissaan kärsimästään petoksesta hän palautti Saaran ja moitti Aabrahamia sanoen: ”Mitä olet minulle tehnyt? — — Miksi

sanoit: ’Hän on minun sisareni’, niin että minä otin hänet vaimokseni? Katso, tässä on vaimosi, ota hänet ja mene.” {PJP 110.2}

Aabrahamia oli kohdeltu hyvin Egyptissä, ja nytkään faarao ei sallinut tehtävän mitään vahinkoa hänelle eikä hänen väelleen, vaan käski miestensä saattaa heidät turvallisesti pois. Siihen aikaan julkaistiin lakeja, jotka kielsivät egyptiläisiä seurustelemasta vierasmaalaisten paimenien kanssa ainakaan niin tuttavallisesti että ryhtyisivät syömään tai juomaan heidän kanssaan. Lähettäessään Aabrahamin pois faarao oli ystävällinen ja jalomielinen, mutta hän pyysi häntä lähtemään maasta koska ei uskaltanut antaa hänen jäädä sinne. Tietämättään hän oli ollut vähällä aiheuttaa hänelle vakavaa vahinkoa, mutta Jumala oh puuttunut asiaan ja varjellut faaraota tekemästä niin suurta syntiä. Faarao totesi tämän muukalaisen mieheksi, jota taivaan Jumala kunnioitti, ja hän pelkäsi pitää valtakunnassaan sellaista, joka olisi näin ilmeisesti Jumalan suosiossa. Egyptiin jäätyään hän olisi varmasti rikastunut ja päässyt hyvään maineeseen. Tämä olisi herättänyt egyptiläisten kateuden, ja he olisivat ehkä tehneet hänelle jotakin vahinkoa. Siitä olisi faarao joutunut kantamaan vastuun, ja ties mitä vitsauksia hovi taas olisi saanut kokea. {PJP 111.1}

Faaraolle annettu varoitus osoittautui suojaksi Aabrahamille hänen joutuessaan myöhemmin tekemisiin pakanakansojen kanssa. Asiaa ei näet voitu pitää salassa, vaan kaikki saivat tietää, että Jumala jota Aabraham palveli varjelisi palvelijaansa ja kostaisi kaiken hänelle aiheutetun vahingon. On vaarallista tehdä vääryyttä yhdellekään taivaan Kuninkaan lapselle. Psalmista viittaa tähän Aabrahamin kokemukseen kertoessaan valitusta kansasta, miten Jumala ”rankaisi kuninkaita heidän tähtensä: ’Älkää koskeko minun voideltuihini, älkää tehkö pahaa minun profeetoilleni’” (Ps. 105: 14,15). {PJP 111.2}

On mielenkiintoista havaita, miten suuresti Aabrahamin vaiheet Egyptissä muistuttavat niitä kokemuksia, joita hänen jälkeläisillään oh satoja vuosia myöhemmin. Molemmat siirtyivät Egyptiin nälänhädän pakottamina, ja molemmat oleskelivat siellä. Jumala antoi vitsaustensa kohdata egyptiläisiä heidän tähtensä, niin että nämä pelkäsivät heitä, ja pakanain lahjoista rikastuneina he lähtivät pois, ”mukanaan paljon tavaraa”. {PJP 111.3}

Luku 12—Aabraham Kanaanissa

Palatessaan Kanaaniin ”Abraham oli hyvin rikas: hänellä oli karjaa, hopeata ja kultaa”. Loot oli yhä hänen kanssaan, ja niin he tulivat Beeteliin ja pystyttivät telttansa lähelle alttaria, jonka olivat aiemmin rakentaneet. Mutta pian he joutuivat toteamaan, että omaisuuden lisääntyminen kartutti myös vaikeuksia. Niiden keskellä he olivat tähän asti asuneet sovussa keskenään, mutta riitaantumisen vaara oli myös lähellä. Laidunmaata ei riittänyt molempien lampaille ja karjalle, ja paimenet toivat tuon tuostakin riitojaan isäntiensä ratkaistaviksi. Edessä näytti olevan väistämätön ero. Aabraham oli Lootia vanhempi, ylempi sukuasemaltaan ja varakkaampikin, mutta hän oli valmis sovitteluihin, jotta rauha säilyisi. Vaikka Jumala itse oli antanut hänelle koko tämän maan, hän kohteliaasti sivuutti tuon oikeutensa. {PJP 112.1}

”Älköön olko riitaa meidän välillämme”, hän sanoi, ”minun ja sinun, älköönkä minun paimenteni ja sinun paimentesi välillä, sillä olemmehan veljeksiä. Eikö koko maa ole avoinna edessäsi? Eroa minusta. Jos sinä menet vasemmalle, niin minä menen oikealle, tahi jos sinä menet oikealle, niin minä menen vasemmalle.” {PJP 112.2}

Näin Aabraham ilmaisi jalon, epäitsekkään mielenlaatunsa. Miten monet olisivatkaan vastaavassa tilanteessa pitäneet kynsin hampain kiinni etuoikeuksistaan! Miten monia perhesuhteita onkaan näin rikkoutunut! Miten monet seurakunnat ovatkaan näin hajonneet kahtia ja antaneet jumalattomille aiheen pilkata ja moittia totuuden asiaa! ”Älköön olko riitaa meidän välillämme”, sanoi Aabraham, ”sillä olemmehan veljeksiä”, ei vain sukulaisuuden perusteella, vaan myös oikean Jumalan palvojina. Jumalan lapset ovat kaikkialla maailmassa samaa perhettä, ja saman rakkauden ja sovinnollisuuden mielialan tulisi vallita heidän keskuudessaan. ”Olkaa veljellisessä rakkaudessa helläsydämiset toisianne kohtaan; toinen toisenne kunnioittamisessa kilpailkaa keskenänne” (Room. 12: 10), opettaa Vapahtajamme. Puolet elämän ikävyyksistä väistyisi, jos harrastaisimme kohteliaisuutta ja olisimme halukkaat tekemään toisille samoin kuin toivoisimme heidän tekevän meille. Pöyhkeilevä mielenlaatu on saatanallista, mutta Kristuksen rakkautta vaalivassa sydämessä on sitä rakkautta, joka ei etsi omaansa. Sellaiset noudattavat jumalallista kehotusta: ”Älkää katsoko vain omaa parastanne, vaan toistenkin parasta” (Fil. 2:4, UTN). Vaikka Loot olikin vaurastunut nimenomaan Aabrahamin yhteydessä, hän ei osoittanut vähääkään kiitollisuutta hyväntekijälleen. Kohteliaisuus olisi vaatinut, että hän olisi antanut Aabrahamin valita, mutta hän halusi mieluummin kahmaista itselleen parhaat alueet. Hän ”nosti silmänsä ja näki koko Jordanin lakeuden olevan runsasvetistä seutua, — — Sooariin saakka niinkuin Herran puutarha, niinkuin Egyptin maa”. Jordanin laakso oh koko Palestiinan viljavinta seutua ja muistutti kadotettua paratiisia. Maa oli yhtä kaunista ja hyötyisää kuin Niilin rehevöittmät tasangot, joilta he juuri äsken olivat palanneet. Siellä oli vauraita ja kauniita kaupunkejakin, joiden vilkkailla markkinoilla saattoi tehdä hyviä kauppoja. Häikäistyneenä maailmallisen voiton näkymistä Loot ei huomannut siellä uhkaavia siveellisiä ja hengellisiä vaaroja. Lakeuden ”kansa oli kovin pahaa ja syntistä Herran edessä”, mutta sitä Loot ei tiennyt, tai jos tiesikin, välitti vähät koko asiasta. Hän ”valitsi itselleen koko Jordanin lakeuden ja siirtyi

siirtymistään telttoineen Sodomaan asti". Miten vähän hän aavistikaan itsekkään valintansa hirveitä seurauksia! {PJP 112.3}

Erottuaan Lootista Aabraham sai Herralta jälleen lupauksen koko maasta. Pian tämän jälkeen hän muutti takaisin Hebroniin, pystytti telttansa Mamren varjoisaan tammistoon ja rakensi sen lähelle alttarin Herralle. Noiden ylätasankojen raikkaassa ilmastossa, keskellä oliivilehtoja ja viinitarhoja, lainehtivia viljavainioita ja kukkuloiden rinnelaitumia hän vietti tyytyväisenä yksinkertaista patriarkan elämäänsä ja antoi Lootin asua puolestaan Sodoman laakson vaarallisen ylellisyyden keskellä. {PJP 113.1}

Ympärillä asuvat heimot kunnioittivat Aabrahamia mahtavana ruhtinaana sekä viisaana ja kyvykkäänä heimopäällikkönä. Ei hän vetäytynyt syrjään naapureistaan. Elämältään ja luonteeltaan hän poikkesi suuresti epäjumalain palvojista ja todisti voimakkaasti todellisen uskon puolesta. Hän oli järkkymättömän kuuliainen Jumalalle. Ystävällisyydellään ja hyväntahtoisuudellaan hän herätti luottamusta ja voitti puolelleen monia ystäviä. Kaikki kunnioittivat hänen vilpitöntä suuruuttaan. {PJP 114.1}

Uskontoaan hän ei liioin pitänyt tarkoin vartioituna aarteenaan, josta olisi vain yksin iloinnut. Ei tosi uskontoa voidakaan siten pitää hallussaan, sillä sellainen mieli on evankeliumin periaatteiden vastainen. Kun Kristus pysyy sydämessä, on mahdotonta estää hänen läsnäolonsa valoa loistamasta tai himmentää tuota valoa. Päinvastoin se kirkastuu kirkastumistaan sitä mukaa kuin vanhurskauden auringon kirkkaat säteet päivästä toiseen hälventävät sielua ympäröivät itsekkyyden ja synnin huurut. {PJP 114.2}

Jumalan kansa edustaa häntä maailmassa, ja hän toivoo sen valaisevan maailman siveellistä pimeyttä. Levittäytyneenä kaikkialle maan kaupunkeihin ja kyliin se todistaa Jumalasta ja julistaa epäuskoiselle maailmalle hänen tahtonsa tuntemusta ja armonsa ihmeitä. Hänen suunnitelmansa mukaan tulee kaikkien niiden, jotka osallistuvat suuresta pelastuksesta, toimia myös hänen lähetystyössään. Maailmalliset arvostelevat evankeliumia kristityn hurskauden mukaan. Kärsivällhsesti kestetyt koetukset, kiitollisesti vastaanotetut siunaukset, nöyryys, ystävällisyys, armo ja rakkaus, jotka ilmenevät totunnaisina luonteenpiirteinä, ovat sitä valoa, joka loistaa maailmassa vastakohtana luonnollisen sydämen itsekkyydestä leviävälle pimeydelle. {PJP 114.3}

Sen lisäksi, että Aabraham oli vahva uskossaan, jalosti vieraanvarainen, järkkymättömän kuuliainen ja vietti vaatimattoman yksinkertaista pyhiinvaeltajan elämää, hän oli myös valtio-viisas sekä rohkea ja taitava sodankävijä. Vaikka hänen tiedettiin opettavan uutta uskontoa asustaessaan amorilaisten tasangoilla, ystävystyivät niiden ruhtinaat, kolme veljestä, hänen kanssaan niin että halusivat hänet mukaansa liittoon saadakseen maan väkivaltaiset ja ahdistavat olot turvallisemmiksi. Pian sattuikin sellaista, mikä osoitti tästä liitosta olevan hänelle hyötyä. {PJP 114.4}

Kedorlaomer, Eelamin kuningas, oli tunkeutunut Kanaaniin ja alistanut sen itselleen veronalaiseksi. Useat ruhtinaat nousivat nyt kapinaan, ja Eelamin kuningas marssi taas neljän liittolaisensa kanssa maahan heitä kukistamaan. Viisi Kanaanin kuningasta kävivät yhteisvoimin taisteluun maahan tunkeutuvia vastaan Siddimin laaksossa mutta kärsivät täydellisen tappion. Suuri osa heidän joukoistaan lyötiin hajalle, ja pakoon päässeet hakeutuivat vuoriston suojaan. Voittajat ryöstivät lakeuden kaupungit ja veivät muassaan paljon saalista ja sotavankeja, joiden joukossa oli myös Loot perheineen. {PJP 115.1}

Aabraham asui kaikessa rauhassa Mamren tammistossa, jonne sitten muuan pakolainen toi tiedon taistelusta ja hänen veljenpoikansa surkeasta kohtalosta. Aabraham ei ollut muistellut Lootin kiittämättömyyttä millään pahalla. Nyt hänen mielensä jälleen heltyi siinä määrin, että hän päätti pelastaa sukulaisensa. Kysyttyään ensin neuvoa Jumalalta hän varustautui sotaretkelle. Omista palkollisistaan hän valitsi kolmesataa kahdeksantoista miestä, jotka olivat harjaantuneet pelkäämään Jumalaa, palvelemaan isäntäänsä ja käyttämään aseita. Hänen liittolaisensa Mamre, Eskol ja Aaner tulivat mukaan joukkoineen, ja yhdessä he lähtivät ajamaan ryöstöretkeläisiä takaa. Eelamilaiset olivat leiriytyneet liittolaisineen Kanaanin pohjoisrajalla sijaitsevaan Daaniin. Siellä he viettivät remuisia voitonjuhliaan eivätkä niiden humussa odottaneet mitään hyökkäystä lannistetun vihollisensa taholta. Patriarkka jakoi väkensä, niin että saattoi käydä yöllä leirin kimppuun eri suunnilta. Hänen ripeä ja odottamaton hyökkäyksensä johtikin nopeaan voittoon. Eelamin kuningas sai surmansa, ja hänen pakokauhun valtaan joutuneet joukkonsa tuhottiin perin pohjin. Loot ja hänen perheensä sekä kaikki vangit tavaroineen saatiin takaisin, ja voittajat saivat lisäksi paljon saalista. Aabraham tämän voiton saavutti Jumalan johdolla. Herran palvelija ei ainoastaan tehnyt maalleen suurta palvelusta, vaan osoittautui myös rohkeaksi mieheksi. Nyt havaittiin, ettei vanhurskaus ollut pelkuruutta vaan että Aabrahamin uskonto teki hänet rohkeaksi ylläpitämään oikeutta ja puolustamaan sorrettuja. Sankarillisella teollaan hän lisäsi vaikutusvaltaansa ympärillä asuvien heimojen keskuudessa. Paluumatkalla Sodoman kuningas tuli seurueineen häntä vastaan. Hän halusi kunnioittaa voittajaa ja pyysi tätä pitämään kaiken tavaran ja luovuttamaan vain vapautetut sotavangit. Vallitsevan käytännön mukaan sotasaalis kuului voittajille, mutta Aabraham oli lähtenyt tälle retkelle ilman mitään voittosaaliin halua ja kieltäytyi ottamasta näiltä kärsimään joutuneilta mitään muuta kuin palvelijainsa kulut ja sen, mikä oli hänen liittolaistensa osuutta. {PJP 115.2}

Vastaavanlaisessa tilanteessa vain harvat olisivat olleet niin jaloja kuin Aabraham. Useimmat olisivat langenneet kiusaukseen saadakseen niin runsaan saaliin. Hänen esimerkkinsä nuhtelee ankarasti itsekästä, rahanahnetta mieltä. Aabraham kunnioitti oikeuden ja ihmisystävyyden vaatimuksia. Hän noudatti menettelyssään innoitettua elämänohjetta: ”Rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi” (3 Moos. 19: 18). ”Minä nostan käteni”, hän sanoi, ”Herran, Jumalan, Korkeimman, taivaan ja maan luojan, puoleen ja vannon: En totisesti ota, en langan päätä, en kengän paulaa enkä mitään muuta, mikä on sinun, ettet sanoisi: Minä olen tehnyt Abramin rikkaaksi’.” Hän ei tahtonut antaa heille mitään aihetta ajatella, että hän oli lähtenyt sotimaan saaliin toivossa tai että heidän lahjansa tai suosionsa olivat hänen vaurautensa

perustana. Jumala oli luvannut siunata Aabrahamia, ja siksi kuului myös kunnia Jumalalle. {PJP 116.1}

Voittoisaa patriarkkaa vastaan tuli myös Melkisedek, Saalemin kuningas, joka toi leipää ja viiniä hänen joukkojensa virvokkeiksi. Hän ”oli Jumalan, Korkeimman, pappi” ja siunasi Aabrahamin sekä kiitti Herraa, joka palvelijansa välityksellä oli vapauttanut kaiken vangiksi joutuneen väen. Ja Aabraham ”antoi hänelle kymmenykset kaikesta”. {PJP 116.2}

Iloisena Aabraham palasi teltoilleen ja laumojensa luo, mutta toisaalta ahdistavat ajatukset vaivasivat häntä. Hän oli ollut rauhan mies ja kaihtanut riitaa ja vihamielisyyttä parhaansa mukaan. Nyt häntä kauhistutti, kun hän muisteli näkemäänsä verilöylyä. Mutta varmaan ne kansat, joiden joukot hän oh voittanut, tunkeutuisivat vielä uudestaan Kanaaniin ja kohdistaisivat kostonsa erikoisesti häneen. Jos hänet näin vedettäisiin mukaan heimojen välisiin kiistoihin, olisi hänen elämänsä rauha ja hiljaisuus mennyttä. Kaiken lisäksi hän ei ollut saanut haltuunsa Kanaanin maata eikä enää voinut toivoa perillistäkään, joka voisi kokea lupauksen täyttymyksen. {PJP 116.3}

Öisessä näyssä kuului taas jumalallinen ääni: ”Älä pelkää, Aabraham”, lausui ruhtinasten Ruhtinas, ”minä olen sinun kiipesi; sinun palkkasi on oleva sangen suuri.” Mutta pahaenteiset aavistelut ahdistivat hänen mieltään, niin ettei hän voinut nyt tarttua lupaukseen yhtä kyselemättömän luottavasti kuin ennen. Hän rukoili jotakin selvää todistetta siitä että lupaus täyttyisi. Ja miten liiton lupaus saattoi lainkaan täyttyä, kun luvattua poikaa ei kuulunut? ”Mitä sinä minulle annat”, hän kyseli. ”Minä lähden täältä lapsetonna”, ja ”katso, talossani syntynyt palvelija on minut perivä.” Hän aikoi ottaa uskollisen palvelijansa Elieserin ottopojakseen ja tehdä hänet kaiken omaisuutensa perijäksi. Mutta hänelle vakuutettiin, että hänen oma poikansa oli perivä hänet. Sitten hänet vietiin teltan ulkopuolelle ja häntä kehotettiin katsomaan taivaalla tuikkivia lukemattomia tähtiä. Niitä silmäillessään hän kuuli sanat: ”Niin paljon on sinulla oleva jälkeläisiä.” ”Aabraham uskoi Jumalaa, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi” (Room. 4:3). {PJP 117.1}

Silti patriarkka pyysi jotakin näkyvää merkkiä uskonsa vahvistukseksi ja jälkipolville todisteeksi siitä, että Jumala toteuttaisi armolliset aikomuksensa heitä kohtaan. Herra suostui solmimaan hiton palvelijansa kanssa samanlaisin muodoin, joita ihmiset käyttävät vahvistaessaan juhlallisia sopimuksia. Herran ohjeiden mukaan Aabraham uhrasi hiehon, vuohen ja oinaan, jotka kaikki olivat kolmivuotisia. Hän halkaisi ne ja asetti puolikkaat vähän erilleen. Näihin hän lisäsi metsäkyyhkysen ja nuoren kyyhkysen, joita hän ei kuitenkaan halkaissut. Tämän tehtyään hän asteli kunnioittavasti uhrikappaleiden välitse ja vannoi juhlallisesti Jumalalle pysyvänsä ikuisesti kuuliaisena. Hän viipyi uhrieläintensä ruumiiden luona auringonlaskuun asti ja valvoi tarkoin, etteivät petolinnut päässeet tahraamaan eikä sieppaamaan niitä. Auringonlaskun aikaan hän vaipui syvään uneen, ja ”katso, kauhu ja suuri pimeys valtasi hänet”. Jälleen Jumala puhui hänelle ja selitti, ettei hänen ollut syytä odottaa heti saavansa Luvattua maata haltuunsa, sillä hänen jälkeläisensäkin joutuisivat kauan kärsimään

ennen kuin pääsisivät asettumaan Kanaaniin. Tässä yhteydessä hänelle selostettiin pelastussuunnitelmaa, Kristuksen kuolemaa, suurta uhria ja hänen tulemustaan kirkkaudessa. Aabraham sai myös nähdä maan palautettuna Eedenin aikaiseen kauneuteensa, ja hän saisi sen ikuiseksi omaisuudekseen lupauksen lopullisena ja täydellisenä täyttymyksenä. Jumalan ja ihmisten välisen liiton vakuudeksi suitsuava pätsi ja liekehtivä tuli, jumalallisen läsnäolon vertauskuvat, liikkuivat uhrikappaleiden välitse kuluttaen ne kokonaan. Sitten Aabraham kuuli taas äänen, joka vakuutti hänen jälkeläistensä saavan lahjaksi Kanaanin maan ”Egyptin virrasta aina suureen virtaan, Eufrat-virtaan saakka”. {PJP 117.2}

Kun Aabraham oli ollut Kanaanissa lähes kaksikymmentä viisi vuotta, Herra ilmestyi hänelle ja sanoi: ”Minä olen Jumala, Kaikkivaltias; vaella minun edessäni ja ole nuhteeton.” Pelokkaan kunnioittavasti Aabraham lankesi kasvoilleen, ja sanoma jatkui: ”Katso, tämä on minun liittoni sinun kanssasi: sinusta tulee kansojen paljouden isä.” Tämän hiton täyttymyksen vakuudeksi hänen nimensä, joka siihen asti oli ollut Abram, sai nyt muodon Aabraham, joka merkitsee: ”paljouden isä”. Saarain nimestä tuli Saara — ”ruhtinatar”, sillä, vakuutti jumalallinen ääni, ”hänestä tulee kansakuntia, polveutuu kansojen kuninkaita”. {PJP 118.1}

Tähän aikaan Aabrahamille säädettiin ympärileikkauksen menot ”sen uskonvanhurskauden sinetiksi, joka hänellä oli ympärileikkaamatonna” (Room. 4: 11). Niitä tuli patriarkan ja hänen jälkeläistensä noudattaa merkiksi siitä, että he olivat pyhittäytyneet palvelemaan Jumalaa ja erosivat siten epäjumalanpalvelijoista sekä että Jumala hyväksyi heidät omaisuudekseen. Näillä menoilla he puolestaan sitoutuivat täyttämään Aabrahamin kanssa tehdyn liiton ehdot. He eivät saaneet solmia avioliittoja pakanoiden kanssa, sillä siten he lakkaisivat kunnioittamasta Jumalaa ja hänen pyhää lakiaan, tulisivat kiusatuiksi omaksumaan muiden kansojen synnillisiä tapoja ja lankeaisivat epäjumalanpalvelukseen. {PJP 118.2}

Jumala soi Aabrahamille suuren kunnian. Taivaan enkelit käyskentelivät ja puhelivat hänen kanssaan kuin konsanaan ystävät keskenään. Kun Sodoman hävittämisen aika lähestyi, ilmoitettiin siitä hänelle, ja niin hän sai toimia syntisten välimiehenä Jumalan edessä. Enkelien käynnin yhteydessä hän osoitti myös aivan esimerkillistä vieraanvaraisuutta. {PJP 119.1}

Hän oh tällöin kesäkuumalla puolipäivän aikaan istumassa telttansa ovella, kun hän hiljaista maisemaa katsellessaan havaitsi kolmen matkamiehen astelevan häntä kohti. Lähemmäksi päästyään vieraat kuitenkin pysähtyivät aivan kuin neuvotellakseen suunnasta. Jäämättä odottamaan heidän taholtaan mitään pyyntöjä Aabraham nousi nopeasti, ja kun he näyttivät kääntyvän toisaalle, hän kiiruhti heidän peräänsä ja erittäin kohteliaasti pyysi heitä suomaan hänelle sen kunnian, että viipyisivät hetken hänen luonaan ja hän saisi tarjota heille virvokkeita. Itse hän toi heille vettä, jotta he saivat pestä matkan pölyt jaloistaan. Itse hän valitsi heidän ruokansa, ja heidän levähtäessään puun siimeksessä valmistettiin ateria, ja hän seisoi kunnioittavasti heidän luonaan sen aikaa kun he nauttivat hänen vieraanvaraisuuttaan. Tätä kohteliaisuuden osoitusta Jumala piti niin tärkeänä että se merkittiin hänen sanaansa, ja tuhat vuotta myöhemmin innoitettu apostoli mainitsee siitä: ”Älkää unhottako vieraanvaraisuutta; sillä

sitä osoittamalla muutamat ovat tietämättään saaneet pitää enkeleitä vierainaan” (Hebr. 13: 2). {PJP 119.2}

Aabraham oli pitänyt vieraitaan vain väsyneinä matkamiehinä huomaamatta lainkaan, että hän olisi voinut kumartaen palvoakin yhtä heistä syyllistymättä syntiin. Taivaalliset sanansaattajat ilmaisivat kuitenkin nyt oikean luonteensa. Vaikka heidän matkansa koskikin tuomion täytäntöönpanoa, he puhuivat Aabrahamille, uskon miehelle, ensin siunauksen sanoja. Vaikka Jumala tarkoin huomaakin pahuuden ja rankaisee rikkomuksesta, ei hän tunne mitään koston mielihyvää. Tuhoaminen on ”outo” työ hänelle, jonka rakkaus on rajatonta. {PJP 119.3}

”Herran neuvo on tunnettu niille, jotka häntä pelkäävät” (Ps. 25: 14). Aabraham oli kunnioittanut Jumalaa, ja Herra kunnioitti häntä sallimalla hänen osallistua neuvotteluunsa ja kertomalla hänelle aikomuksistaan. ”Salaisinko minä Aabrahamilta, mitä olen tekevä?” Herra sanoi. ”Valitushuuto Sodoman ja Gomorran tähden on suuri, ja heidän syntinsä ovat ylen raskaat. Sentähden minä menen alas katsomaan, ovatko he todella tehneet kaiken sen, josta huuto on minun eteeni tullut, vai eivätkö; minä tahdon sen tietää.” Jumala tiesi kyllä hyvin Sodoman rikkomusten määrän, mutta hän puhui ihmisten tavalla tehdäkseen toimenpiteidensä oikeutuksen helpommin ymmärrettäväksi. Ennen kuin rangaistus kohtaisi rikkomuksen tekijöitä, hän lähtisi itse tutkimaan heidän vaellustaan, ja elleivät he olisi ylittäneet jumalallisen armon rajaa, hän soisi heille vielä aikaa katumukseen. {PJP 119.4}

Kaksi taivaan sanansaattajaa poistui. He jättivät Aabrahamin hänen seuraansa, jonka Aabraham nyt tiesi olevan Jumalan Poika. Ja niin tämä uskon mies alkoi anella Sodoman asukkaiden puolesta. Kerran hän oli pelastanut heidät miekallaan, nyt hän koetti pelastaa heidät rukouksellaan. Loot perheineen asui vielä siellä. Samalla epäitsekkäällä rakkaudella, joka sai Aabrahamin vapauttamaan heidät eelamilaisten käsistä, hän koetti pelastaa heidät, jos se oli Jumalan tahto, taivaan tuomion myrskystä. {PJP 120.1}

Hän esitti pyyntönsä syvän kunnioittavasti ja nöyrästi: ”Olen rohjennut puhua Herralleni, vaikka olen tomu ja tuhka.” Siitä puuttui kaikki itsevarmuus ja kerskaaminen omasta vanhurskaudesta. Hän ei vaatinut suosiota kuuliaisuutensa tai niiden uhrausten vuoksi, joita oli joutunut tekemään noudattaessaan Jumalan tahtoa. Itsekin syntisenä hän aneli syntisen puolesta. Sellainen mieli tulisi olla kaikilla, jotka lähestyvät Jumalaa. Kuitenkin Aabraham osoitti samaa luottamusta kuin lapsi, joka anoo jotakin rakkaalta isältään. Hän astui lähelle taivaallista Sanansaattajaa ja esitti pyyntönsä palavasti. Vaikka Loot asuikuin Sodomassa, hän ei osallistunut sen asukkaiden pahuuteen. Aabraham arveli, että tuossa runsasväkisessä kaupungissa täytyi olla muitakin tosi Jumalan palvelijoita. Siksi hän rukoili: ”Pois se, että sinä näin tekisit: surmaisit vanhurskaan yhdessä jumalattoman kanssa. — — Pois se sinusta! Eikö kaiken maan tuomari tekisi oikeutta?” Eikä Aabraham pyytänyt vain kerran vaan monta kertaa. Tullen yhä rohkeammaksi sitä mukaa kuin hänen pyyntöihinsä suostuttiin hän jatkoi pyytelyään, kunnes kaupunki luvattiin säästää, jos siellä olisi kymmenenkin vanhurskasta. {PJP 120.2}

Rakkaus hukkuviin sieluihin innoitti Aabrahamia rukoilemaan. Vaikka hän inhosikin tuon turmeltuneen kaupungin syntejä, hän toivoi, että syntiset voitaisiin pelastaa. Meidän tulisi tuntea katumattomista samaa huolta, mitä hänen syvä kiinnostuksensa sodomalaisten puolesta osoittaa. Meidän pitäisi vihata syntiä mutta sääliä ja rakastaa syntistä. Kaikkialla ympärinämme on sieluja, jotka ovat vajoamassa yhtä toivottomaan ja kauheaan perikatoon kuin Sodoma muinoin. Joka päivä päättyy joidenkin koetusaika. Joka tunti jotkut siirtyvät niin loitolle, ettei armo enää tavoita heitä. Missä kuullaan varoituksia ja hartaita pyyntöjä, joilla syntistä kehotetaan välttämään tätä pelottavaa tuhoa? Missä kurottuvat kädet vetämään häntä kuoleman kidasta? Missä ovat ne, jotka nöyrästi ja osoittaen kestävää uskoa rukoilevat Jumalaa hänen puolestaan? {PJP 121.1}

Aabrahamilla oli Kristuksen mieli. Jumalan Poika toimii itsekin suurena Välimiehenä syntisen hyväksi. Hän tietää ihmissielun arvon, sillä hän on maksanut sen lunastuksen hinnan. Kristus vihasi pahuutta niin kuin vain luonteeltaan tahrattoman puhdas voi vihata, mutta hän rakasti syntistä niin kuin vain luonteeltaan rajattoman hyvä voi rakastaa. Ristiinnaulitsemisen tuskissaan ja tuntien koko maailman syntien kauhistavan painon hän rukoili herjaajiensa ja murhaajiensa puolesta: ”Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä he tekevät” (Luuk. 23: 34). {PJP 121.2}

Aabrahamista mainitaan, että ”häntä sanottiin Jumalan ystäväksi” ja ”että hänestä tulisi kaikkien isä, jotka — — uskovat”(Jaak. 2: 23; Room. 4: 11). Jumala itse todistaa tästä uskollisesta patriarkasta: ”Aabraham kuuli minua ja noudatti, mitä minä noudatettavaksi annoin, minun käskyjäni, säädöksiäni ja opetuksiani.” Ja edelleen: ”Sillä minä olen valinnut hänet, että hän käskisi lapsiansa ja perhettänsä, joka jää hänen jälkeensä, noudattamaan Herran tietä ja tekemään sitä, mikä vanhurskaus ja oikeus on, jotta Herra antaisi Aabrahamille tapahtua, mitä hän on hänelle luvannut.” Aabraham kutsuttiin suureen kunniaan, olemaan sen kansan kantaisänä, joka vastaisina vuosisatoina varjelisi ja säilyttäisi Jumalan totuuden maailmaa varten — sen kansan, josta luvattu Messias oli tuleva maan kaikkien kansojen siunaukseksi. Mutta hän joka kutsui patriarkan piti häntä arvollisena. Tämä on itsensä Jumalan puhetta. Hän, joka ymmärtää ajatukset jo kaukaa ja osaa arvioida ihmiset oikein, sanoo: ”Minä olen valinnut hänet.” Aabraham ei poikkeaisi totuudesta itsekkäille poluilleen. Hän noudattaisi lakia ja toimisi oikeamielisesti ja vanhurskaasti. Ja Herran pelon lisäksi hän harjoittaisi uskontoa kodissaan. Hän opettaisi perheelleen vanhurskautta. Jumalan laki olisi hänen taloutensa ohjeena. {PJP 121.3}

Aabrahamin talouteen kuului toistatuhatta henkeä. Ne, jotka hänen opetuksiaan seuraten alkoivat palvoa yhtä Jumalaa, siirtyivät hänen leiriinsä asumaan. Siellä — aivan kuin koulussa — he saivat sellaista opetusta, mikä teki heistä oikean uskon edustajia. Täten hänellä oh suuri vastuu. Hän koulutti perheenhuoltajia, ja nämä noudattaisivat hänen hallintotapaansa omassa taloudessaan. {PJP 122.1}

Ennen muinoin isä oli perheensä hallitsija ja pappi, ja vielä perheellistyneinäkin lapset tunnustivat hänen arvovaltansa. Jälkeläiset kasvatettiin pitämään häntä perheenpäänä, jonka

ratkaisuvaltaan kuuluivat niin uskonnolliset kuin maallisetkin asiat. Aabraham koetti vakiinnuttaa tämän patriarkallisen hallintojärjestelmän, koska se oli omiaan säilyttämään Jumalan tuntemuksen. Oli tarpeellista sitoa kodin jäsenet perhepiirin yhteyteen, turvaan laajalle levinneeltä ja syvälle juurtuneelta epäjumalanpalvelukselta. Aabraham koetti kaikin tavoin varjella leiriläisiään sekaantumasta pakanoihin ja tutustumasta heidän epäjumalainsa palvontamenoihin, sillä hän tiesi että veljeily pahan kanssa turmelisi huomaamatta heidän periaatteensa. Hän pyrki erittäin tarkoin pitämään loitolla kaikenlaiset väärät uskonnot ja korostamaan elävän Jumalan ylevyyttä ja kirkkautta, jotta häntä yksin palvottaisiin. {PJP 122.2}

Tämä viisas järjestely oli Jumalan itsensä laatima. Hän tahtoi siten erottaa kansansa pakanain yhteydestä niin pitkälle kuin mahdollista ja tehdä siitä omissa oloissaan elävän kansan, jota ei luettaisi kuuluvaksi toisten kansojen joukkoon. Hän oli irrottanut Aabrahamin epäjumalia palvelevasta suvustaan, jotta patriarkka voisi neuvoa ja kasvattaa perhettään erossa niistä viettelyksistä, joita heillä olisi ollut Mesopotamiassa, ja jotta hänen jälkeläisensä voisivat säilyttää oikean uskon puhtaana sukupolvesta toiseen. {PJP 122.3}

Aabraham rakasti lapsiaan ja koko perhettään. Siksi hän varjeli heidän uskoaan ja uskontoaan sekä selosti heille jumalallisia asetuksia. Nämä hän saattoi antaa kalleimpana testamentti- lahjanaan heille ja heidän kauttaan maailmalle. Kaikille opetettiin, että he olivat taivaan Jumalan hallinnassa. Vanhempien ei sopinut mitenkään painostaa eikä lasten liioin puolestaan olla tottelemattomia. Jumala oli laissaan antanut kullekin velvollisuutensa. Vain noudattamalla sitä oli mahdollista tulla onnelliseksi ja menestyä. {PJP 123.1}

Hänen oma päivittäinen hiljainen vaikutuksensa oli muille jatkuvana opetuksena. Hänen järkkymätön rehellisyytensä, hyväntahtoisuutensa ja epäitsekäs kohteliaisuutensa olivat herättäneet kuninkaiden ihailua, ja sellainen hän oli kotonakin. Hä nen elämänsä huokui sellaista luonteen jaloutta ja rakastettavuutta, joka ilmaisi kaikille että hän oli yhteydessä taivaaseen. Hän ei laiminlyönyt hal vimmankaan palveli jansa sielua. Hänen taloudessaan ei ollut eri lakia isännälle ja palvelijalle, rikkaiden parempaa ja köyhien huonompaa kohtelua. Hän oli kaikille yhtä oikeamielinen ja sääliväinen pitäen heitä kanssaan osallisina elämän armosta. {PJP 123.2}

”Että hän käskisi lapsiansa ja perhettänsä.” Hän ei tekisi sitä syntiä, että jättäisi hillitsemättä lastensa huonoja taipumuksia tai poikkeaisi väärässä hellyydessään pitämästä heitä velvollisuuden tiellä. Aabraham ei vain antaisi oikeaa opetusta, vaan ylläpitäisi myös arvovaltaa sekä oikeita ja vanhurskaita lakeja. {PJP 123.3}

Miten harvat tänä aikana noudattavatkaan tätä esimerkkiä! Sokeassa ja itsekkäässä tunteellisuudessaan, jota väärin kutsutaan rakkaudeksi, monet vanhemmat antavat lastensa toimia oman mielensä mukaan, vaikkei näiden arvostelukyky ole vielä kehittynyt eivätkä he ole vielä oppineet pitämään halujaan kurissa. Tämä on suorastaan julmaa nuorison kohtelua ja väärin koko maailmaa kohtaan. Vanhempien peräänantavaisuus aiheuttaa sekaannusta niin perheessä kuin yhteiskunnassakin. Se vahvistaa nuorten halua seurata omia taipumuksiaan alistumatta Jumalan vaatimuksiin. Siten he kehittyvät mieleltään Jumalan tahdon vastaisiksi, ja tämä

uskonnoton, alistumaton mieli siirtyy sitten heidän lapsiinsa ja lastensa lapsiin. Aabrahamin tavoin vanhempien tulisi käskeä perhettänsä seuraamaan jälkiään. Opetettakoon ja ylläpidettäköön kuuliaisuutta vanhempien arvovallalle ensimmäisenä askeleena Jumalan arvovallalle osoitettavan kuuliaisuuden tiellä. {PJP 123.4}

Jumalan lain väheksyminen, jopa uskonnollisten johtajien taholta, on aikaansaanut paljon pahaa. Sellainen laajalle levinnyt opetus, jonka mukaan Jumalan käskyt eivät enää ole ihmistä sitovia, vaikuttaa epäjumalanpalveluksen tavoin kansan elämäntapoihin. Ne, jotka pyrkivät vähentämään Jumalan pyhän lain vaatimuksia, iskevät suoraan perheiden ja kansakuntien hallinnon perustukseen. Uskonnolliset vanhemmat, jotka eivät vaella Jumalan käskyjen mukaisesti, eivät käske perhettänsä noudattamaan Herran tietä. Jumalan lakia ei oteta elämän ohjeeksi. Perustettuaan oman kotinsa lapset eivät katso olevansa velvoitettuja opettamaan omille lapsilleen mitään sellaista, mitä heille itselleen ei koskaan ole opetettu. Ja tästä syystä on niin monia jumalattomia perheitä; tästä syystä turmelus on niin syvälle syöpynyttä ja laajalle levinnyttä. {PJP 124.1}

Vanhemmat eivät voi käskeä lapsiaan seuraamaan jälkiään ennen kuin he itse noudattavat Herran lakia ehyin sydämin. Tässä tarvitaan uudistusta — syvää ja laajaa uudistusta. Vanhempien tulee uudistua; sanan palvelijoiden tulee uudistua; he tarvitsevat Jumalaa perheeseensä. Saadakseen asiaintilan muuttumaan heidän täytyy ottaa Jumalan sana perheensä neuvonantajaksi. Heidän on opetettava lapsilleen, että sen välityksellä Jumala puhuu heille ja että sitä on siksi ehdottomasti toteltava. Heidän pitäisi kärsivällisesti, ystävällisesti ja väsymättä opettaa lapsilleen, miten he voivat elää Jumalan mielen mukaisesti. Sellaisen perheen lapset pystyvät kumoamaan epäuskoisten saivarteluja. He ovat omaksuneet Raamatun uskonsa pohjaksi, ja niin heillä on perustus, jota epäilyn hyökyaallotkaan eivät voi järkyttää. {PJP 124.2}

Rukous laiminlyödään aivan liian monissa kodeissa. Vanhemmista tuntuu, ettei heillä ole aikaa aamu- ja iltahartauteen. Heiltä ei liikene edes muutamaa hetkeä siihen että kiittäisivät Jumalaa hänen runsaista armolahjoistaan — siunatusta päivänpaisteesta, kasveja rehevöittävistä sadekuuroista ja pyhien enkeleiden suojeluksesta. He eivät ehdi rukoillen pyytää kodilleen Jumalan apua ja johdatusta sekä Jeesuksen pysyvää läsnäoloa. {PJP 124.3}

He lähtevät työhönsä niin kuin härkä tai hevonen suomatta ajatustakaan Jumalalle tai taivaalle. Jumalan Poika pitää heitä niin kalliina, että mieluummin uhrasi henkensä lunastaakseen heidät kuin salli heidän hukkua ilman toivoa, mutta tuskin he osaavat arvostaa hänen suurta hyvyyttään sen paremmin kuin eläimetkään, jotka tuhoutuvat. {PJP 125.1}

Niiden, jotka tunnustavat rakastavansa Jumalaa, tulisi muinaisten patriarkkojen tavoin rakentaa alttari Herralle minne tahansa he pystyttävätkin telttansa. Jos milloin niin nyt on aika tehdä jokainen koti rukoushuoneeksi. Isien ja äitien tulisi usein ylentää sydämensä Jumalan puoleen rukoillen nöyrästi ja hartaasti itsensä ja lastensa puolesta. Laskekoon isä kodin pappina Jumalan alttarille aamu- ja iltauhrin vaimon ja lasten yhtyessä rukoukseen ja kiitokseen. Sellaisessa kodissa Jeesus viihtyy. {PJP 125.2}

Pyhän valon pitäisi päästä loistamaan jokaisesta kristitystä kodista. Rakkauden tulisi ilmetä kaikessa toiminnassa. Sen pitäisi näyttäytyä kaikessa kotoisessa kanssakäymisessä huomaavaisena ystävällisyytenä ja lempeänä, epäitsekkäänä kohteliaisuutena. On koteja joissa tätä periaatetta noudatetaan käytännössä — koteja joissa Jumalaa palvotaan ja todellinen rakkaus vallitsee. Näistä kodeista kohoaa aamu- ja iltarukous tuoksuvana suitsukkeena Jumalan luo, ja hänen armonsa lahjat laskeutuvat siunauksina rukoilevien ylle aamukasteen tavoin. {PJP 125.3}

Hyvin hoidettu kristitty koti puhuu voimakkaasti kristinuskon todellisuuden puolesta — eikä epäuskoinen voi väittää sen todistusta vastaan. Kaikki voivat nähdä, että jokin perhettä elähdyttävä vaikutus ulottuu lapsiinkin ja että Aabrahamin Jumala on heidän kanssaan. Jos kristityiksi tunnustautuvien kodit olisivat aidon uskonnollisia, niillä olisi valtavan hyvä vaikutus. Ne olisivat todella ”maailman valkeus”. Taivaan Jumala tahtoo sanoa jokaiselle uskolliselle lasten vanhemmalle samoin kuin hän lausui Aabrahamille: ”Minä olen valinnut hänet, että hän käskisi lapsiansa ja perhettänsä, joka jää hänen jälkeensä, noudattamaan Herran tietä ja tekemään sitä, mikä vanhurskaus ja oikeus on, jotta Herra antaisi Aabrahamille tapahtua, mitä hän on hänelle luvannut.” {PJP 125.4}

Luku 13—Uskon koetus

Aabraham oli uskonut kyselemättä lupauksen pojan saamiseen, mutta hän ei malttanut odottaa, että Jumala olisi toteuttanut sanansa omalla ajallaan ja tavallaan. Asian sallittiin pitkistyä, jotta hänen uskonsa Jumalan voimaan joutuisi koetteelle, mutta hän ei kestänyt koetusta. Saara, joka piti itseään liian vanhana voidakseen saada lasta, ehdotti jumalallisen suunnitelman täyttämiseksi, että Aabraham ottaisi yhden hänen orjataristaan sivuvaimokseen. Moniavioisuus oli jo niin yleistynyt, ettei sitä enää pidetty syntinä. Se oli yhtä kaikki vastoin Jumalan lakia ja rikkoi pahoin perhesuhteen pyhyyttä ja rauhaa. Eivät vain Aabrahamin omat kotiolot kärsineet siitä, että hän otti Haagarin sivuvaimokseen, vaan siitä oli ikävät seuraukset tulevillekin sukupolville. {PJP 126.1}

Haagar ylpistyi ja alkoi kerskua siitä, että oli päässyt Aabrahamin vaimoksi ja saattoi tulla suuren kansakunnan kanta- äidiksi. Ja niin hän alkoi ylenkatsoa emäntäänsä. Keskinäinen kateus häiritsi tuon ennen niin onnellisen kodin rauhaa. Aabraham joutui kuuntelemaan molempien valituksia ja koetti turhaan palauttaa sopua. Vaikka Aabraham oli nainut Haagarin Saaran hartaasta pyynnöstä, tämä syytti nyt miestään kaikesta. Saara halusi rangaista kilpailijaansa, mutta Aabraham ei suostunut siihen, sillä Haagar kantoi hänen lastaan ja — kuten hän niin halusta toivoi — lupauksen poikaa. Haagar oli kuitenkin Saaran orjatar, joka Aabrahamin puolesta sai yhä jäädä emäntänsä käskyläiseksi. Mutta kopeudessaan Haagar ei sietänyt omalla röyhkeydellään herättämäänsä kovaa kohtelua. ”Niin Saarai kuritti häntä, ja hän pakeni hänen luotaan.” {PJP 126.2}

Hän pakeni erämaahan, ja levähtäessään lähteen luona yksinäisenä ja vailla ystäviä hän näki Herran enkelin, joka ihmismuodossa puhutteli häntä nimeltä: ”Haagar, Saarain orjatar.” Näin hän viittasi hänen asemaansa ja velvollisuuteensa ja jatkoi sitten: ”Palaa emäntäsi tykö ja nöyrry hänen kätensä alle.” Nuhteeseen liittyi myös lohdutusta: ”Herra on kuullut sinun hätäsi.” ”Minä teen sinun jälkeläistesi luvun niin suureksi, ettei heitä voida lukea heidän paljoutensa tähden.” Ja jotta hän aina muistaisi Herran armon, oli lapsen nimi oleva Ismael, mikä merkitsee: ”Jumala kuulee”. {PJP 127.1}

Kun Aabraham oli lähes satavuotias, hän sai toistamiseen lupauksen pojasta, ja hänelle vakuutettiin että tuleva perijä olisi Saaran poika. Mutta Aabraham ei vielä käsittänyt lupausta. Hän ajatteli taas heti Ismaelia ja pysyi siinä käsityksessään, että Jumalan hyvät aikomukset toteutuisivat tämän kautta. Rakkaudesta poikaansa hän huudahti: ”Kunpa edes Ismael saisi elää sinun edessäsi!” Taas lupaus toistettiin, ja nyt niin selvästi ettei sitä voinut ymmärtää väärin: ”Totisesti, sinun vaimosi Saara synnyttää sinulle pojan, ja sinun on pantava hänen nimekseen Iisak, ja minä teen liittoni hänen kanssaan.” Mutta Jumala kuuli myös isän rukouksen. ”Mutta myös Ismailista”, hän sanoi, ”minä olen kuullut sinun rukouksesi; katso, minä siimaan häntä, ja minä teen hänestä suuren kansan.” {PJP 127.2}

Iisakin syntymä merkitsi Aabrahamin ja Saaran rakkaimman ja pitkäaikaisen toiveen täyttymystä ja täytti heidän telttansa riemulla. Mutta Haagarille se merkitsi hänen kunnianhimoisten ja mieluisten kuvitelmiensa särkymistä. Nyt jo nuorukaiseksi varttunutta Ismaelia oli koko leiri pitänyt Aabrahamin rikkauden perijänä, jolle kuuluivat myös hänen jälkeläisilleen luvatut siunaukset. Nyt hänet äkkiä syrjäytettiin, ja pettyneinä äiti ja poika alkoivat vihata Saaran poikaa. Toisten riemuitessa heidän kateutensa vain lisääntyi, kunnes Ismaelin nähtiin lopulta aivan avoimesti ”ilvehtivän” Jumalan lupauksen perijälle. Saara piti Ismaelin kurittomuutta jatkuvan riidan aiheuttajana ja vaati Aabrahamia karkottamaan Haagarin ja Ismaelin leiristä. Patriarkka pahastui tästä kovin. Kuinka hän saattoi karkottaa poikansa Ismaelin, jota hän yhä niin hellästi rakasti? Huolissaan hän kysyi neuvoa Jumalalta. Enkelinsä välityksellä Herra kehotti häntä noudattamaan Saaran toivomusta. Vain siten saataisiin sopu ja onni jälleen perheeseen, eikä hän saanut päästää rakkauttaan Ismaeliin tai Haagariin estämään sitä. Ja enkeli lohdutti häntä lupaamalla, että vaikka Ismael joutuikin lähtemään isänsä kodista, ei Jumala hylkäisi häntä, vaan varjelisi häntä ja tekisi hänestäkin suuren kansan. Aabraham totteli enkelin sanaa mutta lähetti Haagarin ja poikansa luotaan syvästi surren ja raskain mielin. {PJP 127.3}

Aabrahamin saama aviosuhteen pyhyyttä koskeva neuvo sopii opetukseksi kaikille ajoille. Sen mukaan tämän suhteen oikeuksia ja onnea on tarkoin vaalittava, vaikka suurin uhrauksinkin. Saara oli ainoa Aabrahamin todellinen vaimo. Kenelläkään muulla ei ollut lupaa kajota niihin oikeuksiin, joita hänellä oli vaimona ja äitinä. Hän kunnioitti miestään, ja Uusi testamentti mainitsee hänet tästä syystä hyvänä esimerkkinä. Mutta hän ei halunnut, että Aabraham sydämestään kiintyi kehenkään toiseen, eikä Herra nuhdellut häntä siitä, että hän vaati kilpailijaansa karkotettavaksi. Sekä Aabraham että Saara epäilivät Jumalan voimaa, ja tämä erehdys johti avioon Haagarin kanssa. {PJP 128.1}

Jumala oli kutsunut Aabrahamin olemaan uskollisten isänä, ja hänen elämänsä tuli olla uskon esimerkkinä vastaisille sukupolville. Mutta hän ei ollut osoittanut täydellistä uskoa. Salaamalla sen että Saara oli hänen vaimonsa sekä ottamalla Haagarin sivuvaimokseen hän oli ilmaissut epäilleensä Jumalaa. Jotta hän voisi päästä korkeimmalle tasolle, Jumala asetti hänet vielä erääseen kokeeseen, jonka veroista ei ketään muuta ollut vaadittu kestämään, öisessä näyssä häntä kehotettiin lähtemään matkalle Moorian maahan ja uhraamaan poikansa siellä polttouhriksi vuorella, joka hänelle osoitettaisiin. {PJP 128.2}

Tämän käskyn kuullessaan Aabraham oli sadan kahdenkymmenen ikäinen. Hänen aikalaisensakin pitivät häntä vanhana miehenä. Varhemmin hän oli pystynyt kestämään vaikeuksia ja uhmaamaan vaaraa, mutta nyt hänen nuoruuden hehkunsa oli sammunut. Miehuuden kunnossa voidaan rohkeasti taistella sellaisia vaikeuksia ja ahdistuksia vastaan, joita arkaillaan myöhemmin, kun jo ollaan haudan partaalla. Mutta Jumala oli varannut Aabrahamille viimeisen ja ankarimman kokeensa annettavaksi vasta silloin, kun vuosien taakka painoi häntä raskaana ja hän kaipasi lepoon huolistaan ja vaivoistaan. {PJP 128.3}

Patriarkka asui siihen aikaan Beersebassa menestyneenä ja kunnioitettuna. Hän oli sangen varakas, ja maan hallitsijat kunnioittivat häntä mahtavana ruhtinaana. Hänellä oli tuhansia lampaita ja muuta karjaa leirinsä ympäristön tasangoilla. Joka taholla oli hänen alustalaistensa telttoja, joissa sadat hänen uskolliset palvelijansa asuivat. Lupauksen poika oli varttunut mieheksi hänen vierellään. Taivas näytti kruunanneen siunauksellaan sen, että hän oli uhrautuvan elämänsä aikana kärsivällisesti kestänyt toivonsa täyttymyksen pitkittymisen. {PJP 129.1}

Uskon kuuliaisuudessa Aabraham oli luopunut synnyinmaastaan ja poistunut isiensä hautojen luota ja sukunsa kodista. Muukalaisena hän oli vaeltanut perintömaassaan. Hän oli odottanut kauan luvatun perillisen syntymää. Jumalan käskystä hän oli lähettänyt pois poikansa Ismaelin. Ja nyt kun tuo niin kauan kaivattu lapsi oli pääsemässä miehen ikään ja kun patriarkka näytti pystyvän jo näkemään toiveidensa täyttymyksen, hän joutui kaikkein ankarimpaan kokeeseensa. {PJP 129.2}

Viiltävinä tunkeutuivat isän sydämeen käskyn sanat: ”Ota Iisak, ainokainen poikasi, jota rakastat, — — ja uhraa hänet siellä polttouhriksi.” Iisak oli hänen kotinsa valo ja vanhuutensa lohtu sekä ennen kaikkea luvatun siunauksen perillinen. Sellaisen pojan menettäminen onnettomuuden tai sairauden sattuessa olisi särkenyt rakastavan isän sydämen, ja hänen harmaantunut päänsä olisi painunut murheisena kumaraan. Mutta nyt häntä käskettiin omin käsin vuodattamaan tuon pojan veri. Se tuntui hänestä hirveältä ja mahdottomalta. {PJP 129.3}

Saatana oli paikalla vihjaamassa, että Aabraham oli varmasti erehtynyt, sillä sanoohan Jumala laissaan: ”Älä tapa”, eikä hän voisi vaatia sellaista minkä kerran on kieltänyt. Aabraham astui ulos teltastaan ja katseli pilvettömän tähtitaivaan tyyntä kirkkautta. Hän muisteli lähes viisikymmentä vuotta sitten saamaansa lupausta, jonka mukaan hänen jälkeläisensä tulisivat olemaan yhtä lukemattomat kuin tähdet. Jos tämä lupaus oli toteutuva Iisakin kautta, kuinka hänet voitiin surmata? Aabraham oli kiusattu uskomaan, että hän saattoi olla harhaluulon vallassa. Tuskaisin epäilyksin hän kumartui maahan rukoilemaan hartaammin kuin koskaan ennen jotakin vahvistusta tuolle käskylle, jos hänen kerran oli ryhdyttävä tähän hirveään tehtävään. Hän muisti luokseen lähetetyt enkelit, jotka kertoivat että Jumala aikoi hävittää Sodoman ja joilta hän kuuli lupauksen juuri tästä pojasta, Iisakista. Hän lähti siihen paikkaan, missä oli monesti tavannut taivaallisia sanansaattajia, ja toivoi nytkin saavansa heiltä joitakin lisäneuvoja. Mutta kukaan ei ilmaantunut hänen avukseen. Pimeys tuntui sulkevan hänet sisäänsä, ja hänen korvissaan kaikui vain Jumalan käsky: ”Ota Iisak, ainokainen poikasi, jota rakastat.” Tuota käskyä oli toteltava, eikä hän uskaltanut viivytellä. Päivä sarasti, ja hänen täytyi jo pian olla menossa. {PJP 129.4}

Hän palasi telttaan ja seisahtui Iisakin nukkumapaikan ääreen. Siinä poika nukkui syvää, rauhallista nuoruuden ja viattomuuden untaan. Isä katseli kotvan poikansa rakkaita kasvoja ja käännähti sitten vavisten poispäin. Hän siirtyi Saaran luo, joka samoin nukkui. Olisiko hänet herätettävä, jotta hän saisi vielä kerran syleillä lastaan? Pitäisikö hänelle kertoa Jumalan

vaatimuksesta? Mielellään hän olisi keventänyt sydäntään vaimolleen ja jakanut hänen kanssaan tämän hirveän vastuun, mutta hän pelkäsi että Saara estäisi häntä. Olihan Iisak äitinsäkin ilo ja ylpeys. Saara oli niin likeisesti kiintynyt poikaan, että äidin rakkaus olisi hyvinkin voinut kieltäytyä uhraamasta häntä. {PJP 130.1}

Lopulta Aabraham herätti poikansa ja kertoi hänelle uhrista, joka saadun käskyn mukaan oli suoritettava kaukaisella vuorella. Iisak oli usein käynyt isänsä kanssa uhraamassa niillä alttareilla, joita tämä oli vaeltaessaan rakentanut, eikä tämä lähtökutsu häntä lainkaan hämmästyttänyt. Matkan valmistelut oli pian suoritettu. Halotut polttopuut pantiin aasin selkään, ja kaksi miespalvelijaa mukanaan he lähtivät matkaan. {PJP 130.2}

Rinnatusten isä ja poika astelivat äänettöminä. Patriarkka pohti mielessään raskasta salaisuuttaan eikä tohtinut ryhtyä puheisiin. Hän ajatteli ylvästä, rakastavaa äitiä ja omaa yksinäistä palaamistaan hänen luokseen. Hän tiesi kyllä miten äidinkin sydäntä viiltäisi, kun hän kuulisi pojan kuolemasta. {PJP 130.3}

Päivä — pisin Aabrahamin kokemista — laahusti hitaasti iltaansa kohti. Poika ja palvelijat kävivät levolle, mutta isä käytti yön rukoukseen toivoen, että joku taivaallinen lähetti tulisi julistamaan kokeen päättyneeksi ja päästäisi nuorukaisen palaamaan vahingoittumattomana äitinsä luo. Mutta hänen kidutettu sielunsa ei saanut mitään lievitystä. Koitti toinen pitkä päivä ja toinen nöyryytyksen ja rukouksen yö, ja yhä hänen korvissaan soi käsky, joka tekisi hänet lapsettomaksi. Saatana oli lähellä kuiskimassa epäilyä ja epäuskoa, mutta Aabraham torjui hänen vihjailunsa. Kun he olivat lähdössä kolmannen päivän matkalle, katseli patriarkka pohjoiseen päin ja näki luvatun merkin, hohtopilven, Moorian vuoren yllä. Siitä hän tiesi, että hänelle puhunut ääni oli taivaasta. {PJP 130.4}

Nytkään hän ei napissut Jumalaa vastaan, vaan vahvisti sieluaan mietiskelemällä todisteita Herran hyvyydestä ja uskollisuudesta. Tämä poika saatiin vastoin odotuksia, ja eikö kalliin lahjan antajalla ollut oikeutta vaatia omaansa takaisin? Sitten usko toisti lupausta: ”Ainoastaan Iisakista sinä saat nimellesi jälkeläiset”, ja niitä olisi kuin meren hiekkaa. Iisak oli syntynyt ihmeen kautta, ja eikö sama voima, joka antoi hänelle elämän, voinut palauttaa sitä? Ulottaen katseensa näkyväisen tuolle puolen Aabraham piti kiinni Jumalan sanasta, ”sillä hän päätti, että Jumala on voimallinen kuolleistakin herättämään” (Hebr. 11: 19). {PJP 131.1}

Kuitenkin vain Jumala saattoi ymmärtää, miten suuri oli isän uhraus hänen luovuttaessaan poikansa kuolemaan; siksi Aabraham toivoikin, ettei kukaan muu kuin Jumala olisi läsnä tuona eron hetkenä. Hän pyysi palvelijoita jäämään pysähdyspaikkaan ja sanoi: ”Minä ja poika menemme tuonne rukoilemaan; sitten me palaamme luoksenne.” Polttopuut sälytettiin uhrattavan Iisakin selkään, isä otti veitsen ja tulen, ja yhdessä he nousivat vuoren huipulle nuoren miehen itsekseen miettiessä mistä uhri saataisiin, kun oltiin niin kaukana tarhoista ja laumoista. Lopulta hän lausahti: ”Isäni! — — Katso, tässä on tuli ja halot, mutta missä on lammas polttouhriksi?” Oi, mikä koetus tämä olikaan! Miten tuo herttainen sana, ”Isäni!”, riipaisikaan

Aabrahamin sydäntä! Ei vielä — hän ei voinut sanoa sitä hänelle nyt. Hän vastasi: ”Jumala on katsova itselleen lampaan polttouhriksi, poikani.” {PJP 131.2}

Määrätylle paikalle he pystyttivät alttarin ja latoivat sille halot. Sitten Aabraham ääni vavisten kertoi pojalleen jumalallisen sanoman. Hämmästyneenä ja kauhistuneena Iisak kuunteli kohtaloaan, muttei tehnyt mitään vastarintaa. Hän olisi voinut väistää tuomiotaan, jos olisi halunnut, sillä surun murtama vanha isä ei noiden kauheiden päivien uuvuttamana olisi mahtanut mitään voimakkaalle nuorukaiselle. Mutta Iisak oli lapsuudestaan asti harjaantunut tottelemaan auliisti ja luottavasti, ja kun hän sai kuulla Jumalan tarkoituksen, hän alistui siihen alttiisti. Hän uskoi samoin kuin Aabrahamkin ja piti kunnia-asianaan henkensä uhraamista Jumalalle. Hellästi hän koettaa lieventää isän surua ja auttaa hänen hervottomia käsiään sitomaan hänet köysillä kiinni alttariin. {PJP 131.3}

Ja nyt enää viimeiset rakastavat sanat, viimeiset kyyneleet ja viimeinen jäähyväissyleily. Isä kohottaa veitsen surmatakseen poikansa, mutta äkkiä hänen käsivartensa pysäytetään. Jumalan enkeli huutaa patriarkalle taivaasta: ”Aabraham, Aabraham!” Nopeasti hän vastaa: ”Tässä olen.” Ja ääni jatkaa: ”Älä satuta kättäsi poikaan äläkä tee hänelle mitään, sillä nyt minä tiedän, että sinä pelkäät Jumalaa, kun et kieltänyt minulta ainokaista poikaasi.” {PJP 132.1}

Sitten Aabraham huomasi ”oinaan, joka oli sarvistaan takertunut pensaikkoon”, ja niin hän nouti uuden uhrin ja uhrasi sen ”poikansa sijasta”. Ja Aabraham antoi iloissaan ja kiitollisena sille paikalle uuden nimen — ”Herra näkee”. {PJP 132.2}

Moorian vuorella Jumala jälleen uudisti liittonsa ja vahvisti juhlallisella valalla siunauksen Aabrahamille ja hänen siemenelleen kaikkina tulevina sukupolvina: ”Minä vannon itse kauttani, sanoo Herra: Sentähden että tämän teit etkä kieltänyt minulta ainokaista poikaasi, minä runsaasti siunaan sinua ja teen sinun jälkeläistesi luvun paljoksi kuin taivaan tähdet ja hiekka, joka on meren rannalla, ja sinun jälkeläisesi valtaavat vihollistensa portit. Ja sinun siemenessäsi tulevat siunatuiksi kaikki kansakunnat maan päällä, sentähden että olit minun äänelleni kuuliainen.” {PJP 132.3}

Aabrahamin suuri uskon teko valaisee majakan tavoin Jumalan lasten polkua kaikkina tulevina aikoina. Aabraham ei koettanut välttyä tekemästä Jumalan tahtoa. Tuon kolmen päivän matkan aikana hän olisi hyvin ehtinyt järkeillä ja epäillä Jumalaa, jos olisi ollut taipuvainen epäilemään. Hän olisi voinut järkeillä, että jos hän olisi surmannut poikansa, häntä olisi pidetty murhamiehenä, toisena Kainina, ja että hänen opetuksiaan olisi sen jälkeen vieroksuttu ja halveksittu, eikä hän niin muodoin enää olisi kyennyt tekemään hyvää lähimmäisilleen. Hän olisi voinut koettaa vapautua tottelemasta jo ikänsäkin perusteella. Mutta patriarkka ei turvautunut mihinkään tällaiseen verukkeeseen. Aabraham oli kyllä inhimillinen; hänen halunsa ja kiintymyksensä olivat samanlaiset kuin meidänkin. Mutta hän ei ruvennut kyselemään, miten lupaus olisi voinut täyttyä, jos Iisak surmattaisiin. Hän ei koettanut järkeilyllä tyynnyttää ahdistunutta sydäntään. Hän tiesi, että Jumala on oikeamielinen ja vanhurskas kaikissa vaatimuksissaan, ja hän totteli käskyä kirjaimellisesti. {PJP 132.4}

”Aabraham uskoi Jumalaa, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi, ja häntä sanottiin Jumalan ystäväksi” (Jaak. 2:23). Ja Paavali sanoo: ”Ne, jotka uskoon perustautuvat, ovat Aabrahamin lapsia” (Gal. 3:7). Mutta Aabraham osoitti uskonsa teoillaan. ”Eikö Aabraham, meidän isämme, tullut vanhurskaaksi teoista, kun vei poikansa Iisakin uhrialttarille? Sinä näet, että usko vaikutti hänen tekojensa mukana, ja teoista usko tuli täydelliseksi” (Jaak. 2: 21,22). On monia, jotka eivät ymmärrä uskon ja tekojen välistä suhdetta. He sanovat: ”Usko vain Kristukseen, niin olet turvassa. Sinulla ei ole mitään tekemistä lain pitämisen kanssa.” Mutta aito usko ilmenee kuuliaisuutena. Kristus sanoi epäuskoisille juutalaisille: ”Jos olisitte Aabrahamin lapsia, niin te tekisitte Aabrahamin tekoja” (Joh. 8: 39). Ja uskollisten isästä Herra lausuu: ”Aabraham kuuli minua ja noudatti, mitä minä noudatettavaksi annoin, minun käskyjäni, säädöksiäni ja opetuksiani” (1 Moos. 26: 5). Apostoli Jaakob sanoo: ”Samoin uskokin, jos sillä ei ole tekoja, on itsessään kuollut” (Jaak. 2: 17). Ja Johannes, joka kirjoittaa niin paljon rakkaudesta, sanoo meille: ”Rakkaus Jumalaan on se, että pidämme hänen käskynsä” (1 Joh. 5: 3). {PJP 133.1}

Esikuvin ja lupauksin Jumala ”julisti Aabrahamille edeltäpäin tämän hyvän sanoman” (Gal. 3: 8). Patriarkka uskoi tulevaan Lunastajaan. Kristus sanoi juutalaisille: ”Aabraham, teidän isänne, riemuitsi siitä, että hän oli näkevä minun päiväni; ja hän näki sen ja iloitsi” (Joh. 8:56). Iisakin sijasta uhrattu oinas kuvasi Jumalan Poikaa, joka myöhemmin tuli uhrattavaksi puolestamme. Kun Jumalan lain rikkominen tuomitsi ihmisen kuolemaan, sanoi Isä Poikaansa katsoen ihmiselle: ”Saat elää: tässä minulla on lunnaiden maksaja.” {PJP 133.2}

Jumala käski Aabrahamin surmata poikansa sekä selvittääkseen hänelle evankeliumin todellisuuden että koetellakseen hänen uskoaan. Ankaran koettelemuksensa tuskallisina päivinä hänen sallittiin kärsiä, jotta hän omasta kokemuksestaan voisi käsittää jotakin sen uhrin suuruudesta, jonka ääretön Jumala antoi lunastaakseen ihmisen. Mikään muu koetus ei olisi tuottanut Aabrahamille sellaisia sieluntuskia kuin oman poikansa uhraaminen. Jumala uhrasi Poikansa tuskalliseen ja häpeälliseen kuolemaan. Enkelit, jotka näkivät Jumalan Pojan nöyryytyksen ja sieluntuskan, eivät saaneet tulla avuksi niin kuin Iisakin tapauksessa. Mikään ääni ei huutanut: ”Jo riittää!” Kunnian Kuningas uhrasi henkensä pelastaakseen langenneen ihmissuvun. Voitaisiinko Jumalan säälivästä rakkaudesta antaa mitään parempaa todistusta? ”Hän, joka ei säästänyt omaa Poikaansakaan, vaan antoi hänet alttiiksi kaikkien meidän edestämme, kuinka hän ei lahjoittaisi meille kaikkea muutakin hänen kanssansa?” (Room. 8: 32). {PJP 134.1}

Aabrahamilta vaaditun uhrauksen tarkoituksena ei ollut hyödyttää vain hänen omaa parastaan tai tulevia sukupolvia, vaan olla opetuksena myös taivaan ja muiden maailmojen synnittömille olennoille. Kristuksen ja saatanan välillä käytävän kamppailun taistelukenttä, jolla pelastussuunnitelma toteutetaan, on kaikkeuden oppikirjana. Koska Aabraham ei ollut täysin uskonut Jumalan lupauksiin, oli saatana syyttänyt häntä enkelien ja Jumalan edessä liiton ehtojen rikkomisesta ja väittänyt hänen menettäneen oikeutensa sen siunauksiin. Siksi Jumala halusi koko taivaalle todistaa palvelijansa kuuliaisuuden ja oman täydellisen kuuliaisuuden vaatimuksensa sekä selvittää kaikille pelastussuunnitelmaa entistä täydellisemmin. {PJP 134.2}

Taivaalliset olennot saivat olla todistamassa, miten Aabrahamin uskoa ja Iisakin alistuvaisuutta koeteltiin. Aadam ei ollut joutunut läheskään niin ankaraan koetukseen. Ensimmäisille esivanhemmillemme annetun kiellon totteleminen ei merkinnyt mitään kärsimystä, mutta Aabrahamille annettu käsky vaati erittäin tuskallisen uhrauksen. Koko taivas katseli ihmetellen ja ihaillen Aabrahamin horjumatonta kuuliaisuutta ja kiitteli hänen uskollisuuttaan. Saatanan syytökset osoitettiin vääriksi. Jumala julisti palvelijalleen: ”Nyt minä tiedän, että sinä pelkäät Jumalaa [saatanan syytöksistä huolimatta], kun et kieltänyt minulta ainokaista poikaasi.” Ja Jumala vahvisti valalla liittonsa Aabrahamille muiden maailmojen olentojen nähden. Se oh todistuksena siitä että kuuliaisuus saa palkkansa. {PJP 134.3}

Enkelienkin oli ollut vaikea käsittää lunastuksen salaisuutta — ymmärtää että taivaan Päällikön, Jumalan Pojan, täytyi kuolla syyllisen ihmisen puolesta. Kun Aabrahamin käskettiin uhrata poikansa, se herätti kaikkien taivaallisten olentojen mielenkiin non. Tavattoman hartaasti he seurasivat tämän käskyn noudattamisen jokaista vaihetta. He kuulivat miten Iisak kysyi: ”Missä on lammas polttouhriksi?” ja miten Aabraham vastasi: ”Jumala on katsova itselleen lampaan polttouhriksi.” He näkivät, miten isän käsi pysäytettiin juuri kun hän oli iskemäisillään poikansa kuoliaaksi. Samoin he näkivät, miten Jumalan varaama oinas uhrattiin Iisakin sijasta. Ja silloin enkeleille selvisi lunastuksen salaisuus, ja he ymmärsivät entistä paremmin niitä ihmeellisiä toimenpiteitä, joihin Jumala oh ennalta ryhtynyt ihmisen pelastamiseksi (1 Piet. 1: 12). {PJP 135.1}

Luku 14—Sodoman hävitys

Kaunein kaikista Jordanin laakson kaupungeista oli Sodoma. Se sijaitsi lakeudella, joka hedelmällisenä ja kauniina oli ”kuin Herran puutarha”. Siellä kukoisti kuuman vyöhykkeen rehevä kasvillisuus. Siellä viihtyivät palmut, oliivipuut ja viiniköynnökset, ja kukat levittivät tuoksuaan vuodet läpeensä. Elopellot tuottivat runsasta satoa, ja ympäröivät vuoret olivat täynnä lintuparvia ja eläinlaumoja. Tuotteliaisuudellaan ja kaupallaan tuo lakeuden ylpeä kaupunki vaurastui. Idän aarteet koristivat sen palatseja, ja erämaan karavaanit kuljettivat kalleuksiaan sen kauppakeskuksiin. Kaikki elämisen tarpeet voitiin tyydyttää vähällä vaivannäöllä ja työllä, ja koko vuosi näytti kuluvan pelkässä juhlimisessa. {PJP 136.1}

Kaikkialla vallitseva runsaus johti ylellisyyteen ja ylpeyteen. Joutilaisuus ja rikkaus kovettavat mielen, jota puute tai suru eivät koskaan ole rasittaneet. Vauraus ja joutoaika lisäsivät huvittelunhalua, ja kansa rupesi vapaasti tyydyttämään aistillisia halujaan. ”Katso”, sanoo profeetta, ”tämä oli sisaresi Sodoman synti: ylpeys, leivän yltäkylläisyys ja huoleton lepo hänellä ja hänen tyttärinään; mutta kurjaa ja köyhää hän ei kädestä ottanut. He korskeilivat ja tekivät kauhistuksia minun edessäni, ja minä kun sen näin, toimitin heidät pois” (Hes. 16: 49, 50). Rikkaus ja joutoaika ovat ihmisten valtahaluja, ja kuitenkin ne johtivat synteihin, jotka tuottivat tuhon lakeuden kaupungeille. {PJP 136.2}

Hyödyttömässä joutilaisuudessaan he lankesivat helposti saatanan kiusauksiin, turmelivat Jumalan kuvan ja tulivat olennoltaan pikemmin saatanallisiksi kuin jumalallisiksi. Joutilaisuus on suurin kirous mikä ihmistä voi kohdata, sillä se tuo muassaan paheita ja rikoksia. Se heikentää mielen, turmelee ymmärryksen ja alentaa sielun. Saatana on väijyksissä, valmiina tuhoamaan ne, jotka eivät ole varuillaan ja joiden joutilaisuus päästää hänet lähestymään heitä jossakin miellyttävässä valepuvussa. Hän menestyy parhaiten lähestyessään ihmisiä heidän vapaahetkinään. {PJP 137.1}

Sodomassa oh riemua ja remua, juhlintaa ja juopottelua. Hurjimmissa ja raaimmissakin intohimoissa mentiin hillittömyyksiin. Ihmiset pilkkasivat avoimesti Jumalaa ja hänen lakiaan ja nauttivat väkivallantöistä. Jumalan viha oli kohdannut niitä, jotka hukkuivat vedenpaisumuksessa, mutta tämäkään esimerkki ei estänyt sodomalaisia vaipumasta samaan jumalattomuuteen. {PJP 137.2}

Siihen aikaan kun Loot siirtyi Sodomaan turmelus ei vielä ollut levinnyt kaikkialle. Armossaan Jumala salli valon säteiden vielä valaista siveellistä pimeyttä. Kun Aabraham vapautti vangit eelamilaisten käsistä, kiintyi ihmisten huomio oikeaan uskoon. Aabraham ei ollut outo Sodoman asukkaille, ja hänen näkymättömän Jumalan palvontansa oli heillä pilkan aiheena. Mutta hänen voittonsa paljon suuremmista vihollisjoukoista ja ylevämielinen suhtautumisensa vankeihin ja saaliiseen herättivät ihmetystä ja ihailua. Vaikka hänen taitavuuttaan ja urheuttaan ylistettiinkin, täytyi jokaisen mielessään myöntää, että hänen voittonsa oli jumalallisen voiman ansiota. Myös hänen jalo ja epäitsekäs mielensä, joka niin suuresti poikkesi Sodoman asukkaiden

itsekkyydestä, todisti sen uskonnon ylemmyydestä, jolle hän oh tuottanut kunniaa rohkeudellaan ja uskollisuudellaan. {PJP 137.3}

Siunatessaan Aabrahamin Melkisedek oli tunnustanut hänen saaneen voimansa ja voittonsa Herralta: ”Siunatkoon Abramia Jumala, Korkein, taivaan ja maan luoja. Ja kiitetty olkoon Jumala, Korkein, joka antoi vihollisesi sinun käsiisi” (1 Moos. 14: 19,20). Jumala puhui ihmisille kaitselmuksensa johdatuksella, mutta viimeinen valonsäde torjuttiin niin kuin kaikki aikaisemmatkin. {PJP 137.4}

Ja nyt kallistui Sodoman viimeinen päivä iltaansa. Koston pilvet varjostivat jo tuota tuomittua kaupunkia. Mutta ihmiset eivät huomanneet sitä. Enkelten tullessa suorittamaan hävitys- tehtäväänsä kaupungin asukkaat uneksivat onnesta ja nautinnoista. Viimeinen päivä oli jokaisen aikaisemman päivän kaltainen. Illan tullen kaikki näytti viihtyisältä ja turvalliselta. Verrattoman kaunis maisema kylpi laskevan auringon säteissä. Illan viileys oli houkutellut kaupungin asukkaat ulos hakeutumaan sankoin joukoin sen hetken huveihin. {PJP 138.1}

Hämärissä saapui kaksi muukalaista kaupungin portille. He vaikuttivat matkamiehiltä, jotka aikoivat yöpyä kaupungissa. Kukaan ei osannut pitää noita vaatimattomia vaeltajia jumalallisen tuomion mahtavina airuina. Tuo huolettoman iloinen väkijoukko ei aavistanut, että sen oma suhtautuminen noihin taivaallisiin sanansaattajiin täyttäisi sen synnin mitan, joka koituisi heidän ylpeän kaupunkinsa turmioksi. Mutta joukossa oli yksi, joka kiinnitti näihin muukalaisiin ystävällisen huomionsa ja kutsui heidät kotiinsa. Loot ei tiennyt keitä he oikeastaan olivat, mutta hän oli tottunut olemaan kohtelias ja vieraanvarainen; se oli hänen uskontonsa mukaista — sen opetuksen Aabraham oli antanut hänelle omalla esimerkillään. Ilman tuota kohteliasta mielenlaatua hän olisi kenties tuhoutunut muun Sodoman mukana. Moni koti on sulkiessaan ovensa muukalaiselta jättänyt ulkosalle Jumalan lähettilään, joka olisi tuonut tullessaan siunausta, toivoa ja rauhaa. {PJP 138.2}

Jokainen elämämme teko, vähäisinkin, vaikuttaa joko hyvää tai pahaa. Pieniltäkin tuntuvien velvollisuuksien uskollinen täyttäminen tai laiminlyönti voi joko tuottaa runsaita siunauksia tai suurta onnettomuutta. Juuri pikkuseikat koettelevat luonnetta. Kun päivittäistä kieltäymystä vaativat vähäiset askareet suoritetaan iloisesti ja auliisti, se juuri miellyttää Jumalaa. Meidän ei tule elää itsekkäästi vaan toisten hyväksi. Elämämme voi tulla siunaukseksi vain silloin kun mielenlaatumme on itsensä unohtava, rakastava ja avulias. Vähäiset huomaavaisuudet ja yksinkertaiset pikku kohteliaisuudet lisäävät suuresti elämän onnellisuutta, kun taas niiden laiminlyöminen tekee elämän huomattavasti kurjemmaksi. {PJP 138.3}

Loot tiesi miten huonon kohtelun alaiseksi muukalaiset joutuisivat Sodomassa ja otti sentähden suojatakseen heitä heti kaupunkiintulosta lähtien kutsumalla heidät kotiinsa. Vieraiden tullessa hän istui kaupungin portilla, ja kun hän näki heidät, nousi hän heitä vastaan, kumarsi kohteliaasti ja sanoi: ”Oi herrani, poiketkaa palvelijanne taloon yöksi.” Mutta he näyttivät torjuvan hänen vieraanvaraisuutensa ja sanoivat: ”Emme, vaan me jäämme yöksi tai vasalle.” Näin vastatessaan heillä oli mielessään kaksi ajatusta — he halusivat koetella Lootin

vilpittömyyttä ja lisäksi antaa itsestään sen käsityksen, etteivät he tunteneet sodomalaisten pahuutta eivätkä siis nähneet kadulla yöpymisessä mitään vaaraa. Mutta heidän vastauksensa sai Lootin päättämään entistä lujemmin, ettei hän jättäisi heitä roskaväen armoille. Hellittämättä hän kutsui heitä, kunnes he suostuivat tulemaan hänen taloonsa. {PJP 139.1}

Loot oli aikonut pitää aikeensa salassa portilla seisoskelevilta ja kuljettaa vieraat kotiinsa kiertoteitse. Mutta näiden epäröinti ja viivyttely sekä hänen sinnikäs pyytelynsä herättivät joutoväen huomion, ja ennen kuin he kävivät levolle, piiritti suuri irtolaisjoukko Lootin talon. Siinä oh miestä jos minkälaista, nuorta ja vanhaa, ja kaikki hurjina ja kiihkoissaan. Vieraat olivat kyselleet kaupungin oloja, ja Loot oli juuri varoittanut heitä lähtemästä ulos sinä iltana, kun alkoi kuulua kiihtyneitä huutoja ja vaatimuksia, että miehet oli tuotava ulos. {PJP 139.2}

Loot käsitti, että ärsytettynä väkijoukko vain vimmastuisi ja pääsisi helposti tunkeutumaan hänen taloonsa. Siksi hän meni ulos tyynnyttelemään joukkoa ja sanoi: ”Älkää, veljeni, tehkö niin pahoin.” Hän kutsui heitä naapureinaan ”veljiksi” ja koetti saada heidät rauhoittumaan ja häpeämään halpamaisia aikeitaan. Mutta hänen puheensa oli kuin öljyä liekkeihin. Heidän kiihkonsa yltyi raivoisaksi myrskyksi. He moittivat Lootia vallanhimoiseksi ja uhkasivat käsitellä häntä pahemmin kuin hänen vieraitaan. He kävivät hänen kimppunsa ja olisivat varmaan repineet hänet kappaleiksi, elleivät Jumalan enkelit olisi tulleet avuksi. Taivaan lähetit ”ojensivat kätensä, vetivät Lootin huoneeseen ja sulkivat oven”. Nyt selvisi sekin, minkä luonteisia vieraita Loot oli saanut pitää luonaan. ”He sokaisivat ne miehet, jotka olivat talon ovella, sekä nuoret että vanhat, niin että he turhaan koettivat löytää ovea.” Elleivät he sydämensä paatumuksessa olisi olleet kahdesti sokaistuneita, he olisivat tästä Jumalan iskusta pelästyneet ja lakanneet pahoista töistään. Eivät he tuota viimeistä iltaa viettäneet sen syntisemmin kuin aikaisemminkaan, mutta niin kauan väheksytty armo oli lopulta lakannut pyytelemästä. Sodoman asukkaat olivat ylittäneet jumalallisen pitkämielisyyden rajan — ”Jumalan kärsivällisyyden ja vihan välisen salatun rajan”. Hänen kostonsa liekit olivat viriämässä Siddimin laaksossa. {PJP 139.3}

Enkelit ilmoittivat Lootille tehtävänsä: ”Me hävitämme tämän paikan. Koska huuto heistä on käynyt suureksi Herran edessä, lähetti Herra meidät hävittämään sen.” Vieraat, joita hän oli koettanut suojella, lupasivat nyt varjella häntä ja pelastaa myös kaikki ne hänen perheensä jäsenet, jotka tahtoivat paeta hänen kanssaan tuosta jumalattomasta kaupungista. Väkijoukko oli väsyksissään poistunut, ja Loot lähti ulos varoittamaan lapsiaan. Hän toisti enkelten sanoja: ”Nouskaa, lähtekää pois tästä paikasta, sillä Herra hävittää tämän kaupungin.” Mutta he vain nauroivat hänen puhettaan ja pitivät sitä leikinlaskuna ja taikauskoisena pelkona. Hänen tyttäriinsä vaikuttivat heidän miestensä mielipiteet. He elivät hyvissä oloissa eivätkä nähneet minkään vaaran uhkaavan. Kaikki oli samoin kuin ennenkin. He olivat varakkaita eivätkä voineet uskoa mahdolliseksi sitä että kaunis Sodoma hävitettäisiin. {PJP 140.1}

Loot palasi murheellisena kotiinsa ja kertoi epäonnistuneensa. Enkelit kehottivat häntä ottamaan vaimonsa ja kaksi vielä kotona ollutta tytärtään mukaansa ja poistumaan kaupungista.

Mutta Loot viivytteli. Vaikka hän oli joka päivä huolissaan näkemistään väkivallanteoista, ei hän ollut täysin selvillä tuon jumalattoman kaupungin alentavista ja inhottavista paheista. Hän ei tajunnut, miten tuiki välttämätöntä Jumalan oli tuomioillaan lopettaa sen synninteko. Muutamat Lootin lapsista halusivat jäädä Sodomaan ja hänen vaimonsa kieltäytyi lähtemästä ilman heitä. Loot ei jaksanut ajatella, että hänen piti luopua niistä, jotka olivat hänelle rakkainta maailmassa. Oli vaikea jättää taakseen ylellinen koti ja kaikki se rikkaus, jonka hän oh elämänsä aikana työllään hankkinut, ja lähteä matkaan köyhänä kulkurina. Surun murtamana hän viivytteli vastenmielistä lähtöään. Ilman Jumalan enkeleitä he olisivat kaikki tuhoutuneet Sodoman mukana. Taivaan lähetit ottivat Lootia ja hänen vaimoaan ja tyttäriään kädestä ja johdattivat heidät pois kaupungista. {PJP 140.2}

Sitten enkelit poistuivat heidän luotaan ja palasivat Sodomaan suorittamaan hävitystyötänsä. Nyt Lootin luo tuli Olento, joka oli keskustellut Aabrahamin kanssa Sodomasta. Kaikissa lakeuden kaupungeissa ei löytynyt kymmentäkään vanhurskasta, mutta vastaukseksi patriarkan rukoukseen se ainoakin joka pelkäsi Jumalaa tempaistiin turvaan tuholta. Häntä käskettiin aivan hätkähdyttävän kiihkeästi: ”Pakene henkesi tähden, älä katso taaksesi äläkä pysähdy mihinkään lakeudella. Pakene vuorille, ettet hukkuisi.” Nyt olisi kohtalokasta enää epäröidä tai vitkastella. Yksikin viivyttelevä silmäys tuhoon tuomittuun kaupunkiin tai jääminen hetkeksikin pahoittelemaan luopumista niin ihanasta kodista olisi koitunut heidän kuolemakseen. Jumalallisen myrskyn puhkeaminen odotti vain näiden poloisten pakolaisten turvaan pääsyä. {PJP 141.1}

Mutta hämmentyneenä ja kauhuissaan Loot pelkäsi, että jos hänen pitäisi mennä vuorille asti, jokin onnettomuus voisi kohdata häntä matkalla ja surmata hänet. Eläessään tuossa jumalattomassa kaupungissa epäuskon keskellä hänkin oli tullut heikkouskoiseksi. Taivaan Ruhtinas oli hänen vierellään, ja kuitenkin hän pelkäsi henkensä puolesta aivan kuin Jumala ei enää varjelisikaan häntä, vaikka olikin pitänyt hänestä siihen asti niin hyvää huolta ja rakastanut häntä. Hänen olisi pitänyt täysin luottaa taivaalliseen sanansaattajaan ja jättää tahtonsa ja elämänsä Herran huostaan mitään epäilemättä tai kyselemättä. Mutta niin monien muiden tavoin hänkin koetti laatia omia suunnitelmiaan: ”Katso, tuolla on kaupunki lähellä, vähän matkan päässä, paetakseni sinne; salli minun pelastua sinne — onhan se vähän matkan päässä — jäädäkseni eloon.” Tässä mainittu kaupunki oli Bela, jota myöhemmin kutsuttiin Sooariksi. Se oli vain muutamien kilometrien päässä Sodomasta ja yhtä turmeltunut ja tuhoon tuomittu. Mutta Loot pyysi Herraa säästämään sen pitäen pyyntöään vain vähäisenä, ja Herra suostui siihen ja sanoi: ”Katso, minä teen sinulle mieliksi tässäkin kohden; en hävitä kaupunkia, josta puhut.” Oi miten armollinen Jumala onkaan erehtyväisiä luotujaan kohtaan! {PJP 141.2}

Jälleen heitä kehotettiin pakenemaan nopeasti, sillä tulimyrsky puhkeaisi pian. Mutta yksi pakenevista rohkeni vielä kääntyä katsomaan tuhoon tuomittua kaupunkia, ja niin hän muuttui Jumalan tuomion muistomerkiksi. Jos Loot itse olisi empimättä totellut enkelin varoitusta ja paennut vuorille ilman mitään verukkeita, hänen vaimonsakin olisi pelastunut. Lootin esimerkin vaikutus olisi varjellut hänen vaimonsa siitä synnistä, joka nyt koitui hänen tuhokseen. Mutta

kun hän epäröi ja vitkasteli, suhtautui vaimokin kevyesti Jumalan varoitukseen. Vaikka hän olikin jo pakomatkalla, hänen mielensä paloi yhä Sodoman puoleen, ja niin hän tuhoutui sen mukana. Hän kapinoi Jumalaa vastaan, koska tämän rangaistukset kohtasivat myös hänen omaisuuttaan ja lapsiaan, jotka jäivät raunioihin. Vaikka hänet niin suosiollisesti saatetiinkin ulos tuosta jumalattomasta kaupungista, hän katsoi itseään kohdellun kaltoin, koska vuosien varrella koottu omaisuus oli jätettävä tuhoutumaan. Sen sijaan että olisi ollut kiitollinen pelastuksestaan hän uhmaillen katsoi taakseen ja kaipasi mielessään niiden elämäntyyliä, jotka olivat hyljänneet jumalallisen varoituksen. Tällä synnillään hän osoittautui arvottomaksi elämään ja varjelukseen, josta hän ei osannut olla kiitollinen. {PJP 142.1}

Meidän tulisi varoa suhtautumasta kevyesti siihen, mitä Jumala armossaan on tehnyt pelastuksemme hyväksi. On kristittyjä jotka sanovat: ”En välitä pelastuksesta, elleivät puolisoni ja lapseni pelastu kanssani.” Heidän mielestään taivas.i tuntuisi taivaalta ilman heidän rakkaimpiensa mukanaoloa. Mutta onko näin ajattelevilla oikea käsitys omasta suhteestaan Jumalaan, ottavatko he huomioon hänen hyvyytensä ja armonsa heitä kohtaan? Ovatko he unohtaneet, miten vahvoin rakkauden, kunnioituksen ja uskollisen palveluksen sitein he ovatkaan liitetyt Luojaansa ja Lunastajaansa? Armon kutsut esitetään kaikille; mutta jos ystävämme torjuvat Vapahtajan vetoavan rakkauden, onko meidänkin hyljättävä hänet? Sielun lunastus on kallisarvoinen. Kristus on maksanut äärettömän kalliisti pelastuksestamme, eikä kukaan, joka arvostaa tätä suurta uhria tai sielun arvoa, väheksy Jumalan tarjoamaa armoa siksi etteivät toiset välitä siitä. Toisten välinpitämättömän suhtautumisen hänen oikeutettuihin vaatimuksiinsa pitäisi päinvastoin saada meidät sitä palavammin kunnioittamaan Jumalaa ja tekemään voitavamme, että kaikki vastaanottaisivat hänen rakkautensa. {PJP 142.2}

”Aurinko oli noussut, kun Loot saapui Sooariin.” Päivänkoiton kirkkaat säteet näyttivät lupaa van pelkkää hyvinvointia ja rauhaa lakeuden kaupungeille. Elämä alkoi taas juosta kaduilla tavallista latuaan. Toiset hakeutuivat päivän tehtäviinsä, toiset huveihinsa. Lootin vävyt laskivat leikkiä hassahtaneen vanhuksen pelosta ja varoituksista. Mutta silloin puhkesi myrsky yhtäkkiä ja yllättäen kuin salama kirkkaalta taivaalta. Herra antoi sataa tulikiveä ja tulta taivaasta kaupunkien ja hedelmällisten tasankojen päälle; ne hävittivät sen palatsit ja temppelit, kaihit asunnot, puutarhat ja viinitarhat sekä kevytmieliset ja huvinhaluiset asukkaat, jotka vielä edellisenä iltana olivat häväisseet taivaan lähettejä. Lieskojen keskeltä kohosi savu korkealle kuin suuren pätsin palosta. Siddimin kaunis laakso autioitui paikaksi, jossa ei koskaan rakennettaisi eikä asuttaisi — todistukseksi kaikille sukupolville siitä miten varmasti rikkomus saa Jumalalta rangaistuksensa. {PJP 143.1}

Niiden liekkien loimu, jotka kuluttivat lakeuden kaupungit, ulottuu varoittavana meidän aikaamme asti. Saamme siitä sen pelottavan ja vakavan opetuksen, että vaikka Jumala armossaan onkin pitkämielinen rikkojaa kohtaan, on synnillä kuitenkin olemassa raja, jota ihmiset eivät saa ylittää. Tuolla rajalla lakkaavat armon tarjoukset, ja tuomion täytäntöönpano alkaa. {PJP 143.2}

Maailman Lunastaja sanoo että on suurempiakin syntejä kuin ne, joiden vuoksi Sodoma ja Gomorra hävitettiin. Ne jotka kuulevat evankeliumin kutsun, joka kehottaa syntisiä parannukseen, mutta eivät noudata sitä, ovat Jumalan edessä syyllisempiä kuin aikoinaan Siddimin laakson asukkaat. Ja vielä suurempi on niiden synti, jotka tunnustavat tuntevansa Jumalan ja pitävänsä hänen käskynsä mutta kuitenkin kieltävät Kristuksen luonteellaan ja arkielämällään. Vapahtajan varoituksen valossa Sodoman kohtalo ei ole vakavana muistutuksena ainoastaan niille, jotka syyllistyvät avoimeen syntiin, vaan kaikille, jotka vähättelevät taivaan antamaa valoa ja etuoikeuksia. {PJP 143.3}

Näin sanoo uskollinen ja totinen Todistaja Efeson seurakunnalle: ”Se minulla on sinua vastaan, että olet hyljännyt ensimmäisen rakkautesi. Muista siis, mistä olet langennut, ja tee parannus, ja tee niitä ensimmäisiä tekoja; mutta jos et, niin minä tulen sinun tykösi ja työnnän sinun lampunjalkasi pois paikaltaan, ellet tee parannusta” (Ilm. 2: 4,5). Vapahtaja tarkkaa rakkauden ja anteeksiannon tarjoustensa vastaanottamista paljon hellemmällä myötätunnolla kuin maallinen vanhempi on sydämestään valmis antamaan anteeksi eksyneelle, kärsivälle pojalleen. Hän huutaa pois poikenneille vaeltajille: ”Kääntykää minun tyköni, niin minä käännyn teidän tykönne” (Mal. 3:7). Mutta jos tuo eksynyt itsepintaisesti kieltäytyy kuuntelemasta ääntä, joka hellästi ja säälivän rakastavasti kutsuu häntä, niin hänet lopulta jätetään pimeyteen. Sydän, joka kauan on vähätellyt Jumalan armoa, tulee synnin paaduttamaksi eikä Jumalan armo pysty enää vaikuttamaan siihen. Pelottava on sen sielun kohtalo, josta armollinen Vapahtaja joutuu lopulta sanomaan, että hän ”on liitossa epäjumalain kanssa — anna hänen olla” (Hoos. 4: 17). Lakeuden kaupunkien on tuomiopäivänä oleva helpompi kuin niiden, jotka ovat tunteneet Kristuksen rakkauden mutta kuitenkin luopuneet siitä ja valinneet tilalle synnin maailman nautinnot. {PJP 144.1}

Sinä, joka väheksyt armon tarjouksia, ajattele sitä pitkää luetteloa, mikä kertyy sinua vastaan taivaan kirjoihin, sillä niihin tehdään merkinnät niin kansojen kuin perheiden ja yksilöidenkin jumalattomuuksista. Näiden tilimerkintöjen jatkuessa Jumala voi olla pitkämielinen, kutsua katumukseen ja tarjota anteeksiantoa. Mutta tulee aika, jolloin tili päättyy, jolloin sielu on tehnyt päätöksensä ja ratkaissut oman kohtalonsa. Silloin tuomio annetaan täytäntöönpantavaksi. {PJP 144.2}

Uskonnollinen maailma on nykyään hälyttävässä tilassa. Jumalan armoa on väheksytty. Niitä on paljon, jotka julistavat Herran lain pätemättömäksi ”opettaen oppeja, jotka ovat ihmiskäskyjä” (Matt. 15:9). Monissa maamme kirkoissa rehottaa epäusko, ei sanan laajimmassa merkityksessä — julkisena Raamatun kieltämisenä — vaan kristillisyyteen verhoutuneena uskottomuutena, joka heikentää uskoa Raamattuun Jumalan ilmoituksena. Ontto muodollisuus on syrjäyttänyt palavan antaumuksen ja elävän hurskauden. Sen seurauksena luopumus ja aistillisuus ovat päässeet valtaan. Kristus julisti: ”Samoin kuin kävi Lootin päivinä, samoin käy sinä päivänä, jona Ihmisen Poika ilmestyy” (Luuk. 17: 28, 30). Päivän tapahtumien uutiset todistavat hänen sanojensa käyneen toteen. Maailma kypsyy nopeasti tuhoonsa. Pian Jumala panee täytäntöön tuomionsa, ja synti ja syntiset hävitetään. {PJP 144.3}

Vapahtajamme sanoi: ”Pitäkää vaari itsestänne, ettei teidän sydämiänne raskauta päihtymys ja juoppous ja elatuksen murheet, niin että se päivä yllättää teidät äkkiarvaamatta niinkuin paula; sillä se on saavuttava kaikki, jotka koko maan päällä asuvat” — kaikki ne, jotka keskittävät huomionsa tähän maailmaan. ”Valvokaa siis joka aika ja rukoilkaa, että saisitte voimaa paetaksenne tätä kaikkea, mikä tuleva on, ja seisoaksenne Ihmisen Pojan edessä” (Luuk. 21: 34—36). {PJP 145.1}

Ennen Sodoman hävitystä Jumala lähetti Lootille sanoman: ”Pakene henkesi tähden, älä katso taaksesi äläkä pysähdy mihinkään lakeudella. Pakene vuorille, ettet hukkuisi.” Kristuksen opetuslapset kuulivat saman varoittavan äänen ennen Jerusalemin hävitystä: ”Kun näette Jerusalemin sotajoukkojen ympäröimänä, silloin tietäkää, että sen hävitys on lähellä. Silloin ne, jotka Juudeassa ovat, paetkoot vuorille” (Luuk. 21: 20,21). Heidän tuli paeta päätä pahkaa jäämättä kokoilemaan tavaroita mukaansa. {PJP 145.2}

Kysymyksessä oli lähteminen ulos, selvä erottautuminen jumalattomista ja pakeneminen henkensä tähden. Näin kävi Nooan päivinä, samoin Lootin päivinä. Näin tekivät opetuslapset ennen Jerusalemin hävitystä, ja näin tulee käymään viimeisinä päivinä. Jälleen kuullaan Jumalan julistavan varoitussanomaansa ja kehottavan kansaansa erottautumaan vallitsevasta jumalattomuudesta. {PJP 145.3}

Uskonnollinen maailma olisi viimeisinä päivinä turmeluksen ja luopumuksen tilassa. Tätä kuvailtiin profeetta Johannekselle näyssä, jossa keskeisenä oli Babylon, ”se suuri kaupunki, jolla on maan kuninkaitten kuninkuus” (Ilm. 17: 18). Ennen sen hävitystä esitetään taivaasta kutsu: ”Lähtekää siitä ulos, te minun kansani, ettette tulisi hänen synteihinsä osallisiksi ja saisi tekin kärsiä hänen vitsauksistansa” (Ilm. 18: 4). Synnistä ja syntisistä täytyy olla selvästi erossa samoin kuin Nooan ja Lootin päivinäkin. Mikään sovittelu ei voi tulla kysymykseen Jumalan ja maailman välillä, eikä palaaminen noutamaan maallisia aarteita mukaansa. ”Ette voi palvella Jumalaa ja mammonaa” (Matt. 6: 24). {PJP 145.4}

Siddimin laakson asukasten tavoin ihmiset uneksivat hyvinvoinnista ja rauhasta. Jumalan enkelit varoittavat: ”Pakene henkesi tähden”, mutta toisten äänien kuullaan sanovan: ”Älkää hätäilkö, ei ole mitään syytä levottomuuteen.” Väkijoukot huutavat: ”Nyt on rauha, ei hätää mitään”, mutta taivas julistaa, että nopea tuho on kohtaamaisillaan synnintekijää. Hävityksensä edellisenä iltana lakeuden kaupungit mellastivat huveissaan ja pilkkasivat Jumalan sanansaattajan arkuutta ja varoituksia. Mutta nuo pilkkaajat tuhoutuivat liekeissä. Samana yönä armon ovi sulkeutui Sodoman jumalattomilta, huolettomilta asukkailta. Jumala ei aina salli itseään pilkattavan eikä vähäteltävän. ”Katso, Herran päivä tulee, tulee armottomana, tulee kiivaus ja vihan hehku, tekemään autioiksi maan ja hävittämään siitä sen syntiset” (Jes. 13: 9). Maailman kansojen laajat piirit tulevat hylkäämään Jumalan armon ja joutuvat nopeaan ja peruuttamattomaan tuhoonsa. Mutta joka ottaa varoituksesta vaarin, se ”Korkeimman suojassa istuu ja Kaikkivaltiaan varjossa yöpyy”. Herran totuus on oleva hänen kilpenään ja suojanaan,

ja hänelle luvataan: ”Minä ravitsen hänet pitkällä iällä ja suon hänen nähdä antamani pelastuksen” (Ps. 91: 1,4,16). {PJP 146.1}

Loot asui vain vähän aikaa Sooarissa. Siellä vallitsi jumalattomuus niin kuin Sodomassakin, eikä hän uskaltanut jäädä sinne siitä pelosta että sekin hävitettäisiin. Ei kestänytkään kauan kun Sooar tuhoutui, kuten Jumala oh aikonutkin. Loot suuntasi kulkunsa vuoristoon ja eleli luolassa kaiken sen menettäneenä, jonka puolesta hän tohti jättää perheensäkin alttiiksi jumalattoman kaupungin vaikutukselle. Mutta Sodoman kirous seurasi häntä vuoristoonkin. Hänen tyttäriensä synnillinen menettely oli sen huonon seuran vaikutusta, jota heillä oli ollut tuossa paheellisessa kaupungissa. Sen siveellinen turmelus oli niin piintynyt heidän luonteeseensa, etteivät he osanneet enää erottaa hyvää pahasta. Lootin ainoat jälkeläiset, mooabilaiset ja ammonilaiset, olivat kelvottomia, epäjumalia palvovia heimoja, jotka kapinoivat Jumalaa vastaan ja sotivat katkerasti hänen kansaansa vastaan. {PJP 146.2}

Miten suuresti Lootin elämä poikkesikaan Aabrahamin elämästä! Kerran he olivat olleet toveruksia, palvoneet Jumalaa saman alttarin ääressä ja asuneet vierekkäin py hiin väeltä janteltoissaan, mutta miten kauas he nyt olivatkaan loitonneet toisistaan! Loot oh valinnut Sodoman sen tarjoamien nautintojen ja hyödyn vuoksi. Hän oh poistunut Aabrahamin alttarin luota eikä enää uhrannut päivittäin elävälle Jumalalle. Hän oli sallinut lastensa seurustella turmeltuneiden ja epäjumalia palvovien kanssa. Kuitenkin hän oh sydämessään säilyttänyt Jumalan pelon, sillä Raamattu kertoo Jumalan pelastaneen ”hurskaan Lootin”; hän kiusaantui hurskaassa sielussaan kaikista päivittäin kuulemistaan inhottavista puheista ja siitä väkivallasta ja rikollisuudesta, jota hän oli voimaton estämään. Hänet pelastettiin lopulta kuin ”kekäle, joka on tulesta temmattu” (Sak. 3: 2). Hän menetti kaiken omaisuutensa, vaimonsa ja lapsensa, asui luolissa villipetojen lailla, häpeän tahraamana vielä vanhalla iällään. Eikä hän luovuttanut jälkimaailmalle vanhurskaiden miesten sukua, vaan kaksi epäjumalia palvovaa heimoa, jotka olivat vihamielisiä Jumalalle ja sotivat hänen kansaansa vastaan, kunnes pahuuden mittansa täytettyään tuhoutuivat. Miten hirvittävät olivatkaan yhden epäviisaan askeleen seuraukset! {PJP 147.1}

Viisas Salomo sanoo: ”Älä näe vaivaa rikastuaksesi, lakkaa käyttämästä ymmärrystäsi siihen.” ”Väärän voiton pyytäjä hävittää huoneensa, mutta joka lahjuksia vihaa, saa elää” (Sanani. 23: 4; 15: 27). Ja apostoli Paavali julistaa: ”Ne, jotka rikastua tahtovat, lankeavat kiusaukseen ja paulaan ja moniin mielettömiin ja vahingollisiin himoihin, jotka upottavat ihmiset turmioon ja kadotukseen” (1 Tim. 6: 9). {PJP 147.2}

Tullessaan Sodomaan Loot aikoi pysyttäytyä kokonaan erillään vääryydestä ja käskeä perhettäänkin noudattamaan Herran tietä. Mutta siinä hän epäonnistui pahoin. Ympäristön turmelus vaikutti hänen omaan uskoonsa, ja lasten seurustelu Sodoman asukkaiden kanssa veti osittain hänetkin mukaansa. Seuraukset olemme jo nähneet. {PJP 147.3}

Monet tekevät vieläkin saman virheen. Valitessaan asuinpaikkansa he kiinnittävät enemmän huomiota sen tarjoamiin ajallisiin etuihin kuin ympäristön siveelliseen ja seuralliseen

vaikutukseen, jonka alaisiksi he perheineen joutuvat. He valitsevat kauniin ja viljavan maan tai muuttavat kukoistavaan kaupunkiin pyrkien parempiin oloihin. Mutta heidän lapsensa joutuvat alttiiksi kiusauksille ja hakeutuvat liian usein sellaiseen seuraan, joka estää heitä kasvamasta hengellisesti ja kehittämästä hyvää luonnetta. Löyhän moraalin, epäuskon ja hengellisistä asioista piittaamattomuuden ilmapiiri pyrkii vastustamaan vanhempien vaikutusta. Nuoret näkevät aina esimerkkejä kapinoimisesta vanhempien ja Jumalan arvovaltaa vastaan, ja monet mieltyvät näihin vääräuskoisiin ja uskonnottomiin siirtyen lopulta kokonaan Jumalan vihollisten puolelle. {PJP 147.4}

Valitessamme paikkaa kodillemme Jumala tahtoisi meidän kiinnittävän päähuomiomme siihen, minkälainen sen ympäristön siveellinen ja uskonnollinen vaikutus tulee olemaan meihin ja perheeseemme. Saatamme joutua tässä vaikeuksiin, sillä monet eivät voi saada ympäristöään mieleisekseen. Missä tahansa velvollisuus vaatiikin meitä olemaan, Jumala auttaa meitä pysymään turmeltumattomina, jos vain valvomme ja rukoilemme luottaen Kristuksen armoon. Mutta meidän ei pitäisi tarpeettomasti asettua alttiiksi sellaiselle vaikutukselle, joka haittaa kristillisen luonteen kehitystä. Kun ehdoin tahdoin asetumme maailmallisuuden ja epäuskon ilmapiiriin, murehdutamme sillä Jumalaa ja karkotamme pyhät enkelit kodistamme. {PJP 148.1}

Ne, jotka hankkivat lapsilleen maailmallista rikkautta ja kunniaa heidän hengellisen elämänsä kustannuksella, joutuvat lopulta toteamaan nämä edut kauhistavaksi tappioksi. Lootin tavoin monet näkevät lastensa tuhoutuvan ja pelastuvat itse nipin napin. Heidän elämäntyönsä menee hukkaan, ja heidän elämänsä epäonnistuu surkeasti. Jos he olisivat menetelleet todella viisaasti, heidän lapsensa eivät ehkä olisi päässeet tässä maailmassa niin vaurastumaan mutta olisivat kuitenkin varmistaneet osuutensa kuolemattomaan perintöön. {PJP 148.2}

Perintö, jonka Jumala on luvannut kansalleen, ei ole tästä maailmasta. Aabraham ei omistanut maata, ”ei jalan leveyttäkään” (Ap.t. 7: 5). Muuta omaisuutta hänellä kyllä oli paljonkin ja hän käytti sitä Jumalan kunniaksi ja toisten hyväksi, mutta hän ei pitänyt tätä maailmaa kotinaan. Herra oli kutsunut hänet lähtemään pois epäjumalia palvovien maanmiestensä keskuudesta ja luvannut hänelle Kanaanin maan ikuiseksi omaisuudeksi, mutta kuitenkaan hän ei saanut sitä eikä hänen poikansa eikä pojanpoikansa. Kun Aabraham halusi hautapaikan vainajalleen, hänen oh ostettava se kanaanilaisilta. Luvatusta maasta hän ei omistanut muuta kuin kaihoon hakatun haudan Makpelan luolassa. {PJP 148.3}

Mutta Jumalan sana ei ollut rauennut tyhjiin, eikä se liioin lopullisesti täyttynyt juutalaisten valloittaessa Kanaanin. ”Mutta nyt lausuttiin lupaukset Aabrahamille ja hänen siemenelleen” (Gal. 3:16). Aabraham itsekin pääsisi osalliseksi perinnöstä. Jumalan lupauksen täyttymys näyttää viipyvän kauan — sillä ”yksi päivä on Herran edessä niinkuin tuhat vuotta ja tuhat vuotta niinkuin yksi päivä” (2 Piet. 3: 8). Se voi vaikuttaa viivyttelemiseltä, mutta määrättynä aikana ”varmasti se toteutuu, eikä se myöhästy” (Hab. 2: 3). Aabrahamille ja hänen siemenelleen luvattu lahja ei käsittänyt vain Kanaania vaan koko maan. Apostoli sanoo siitä: ”Se lupaus, että Aabraham oli perivä maailman, ei tullut hänelle eikä hänen siemenelleen lain kautta, vaan

uskonvanhurskauden kautta” (Room. 4: 13). Ja Raamattu opettaa selvästi, että Aabrahamille annettujen lupausten tulee täyttyä Kristuksen kautta. Kaikki, jotka ovat Kristuksen, ovat ”Aabrahamin siementä, perillisiä lupauksen mukaan” — osallisia ”turmeltumattomaan ja saastumattomaan ja katoamattomaan perintöön” — saaden perinnökseen synnin kirouksesta vapautetun maan (Gal. 3:29; 1 Piet. 1: 4). Sillä ”valtakunta ja valta ja valtakuntien voima kaiken taivaan alla annetaan Korkeimman pyhien kansalle”, ja ”nöyrät perivät maan ja iloitsevat suuresta rauhasta” (Dan. 7: 27; Ps. 37: 11). {PJP 149.1}

Jumala antoi Aabrahamin katsella tätä kuolematonta perintöä, ja tässä toivossaan Aabraham oli tyytyväinen. ”Uskon kautta hän eli muukalaisena lupauksen maassa niinkuin vieraassa maassa, asuen teltoissa Iisakin ja Jaakobin kanssa, jotka olivat saman lupauksen perillisiä; sillä hän odotti sitä kaupunkia, jolla on perustukset ja jonka rakentaja ja luoja on Jumala” (Hebr. 11: 9,10). {PJP 149.2}

Aabrahamin jälkeläisistä sanotaan: ”Uskossa nämä kaikki kuolivat eivätkä luvattua saavuttaneet, vaan kaukaa he olivat sen nähneet ja sitä tervehtineet ja tunnustaneet olevansa vieraita ja muukalaisia maan päällä” (jae 13). Meidän on asuttava täällä muukalaisina ja vieraina, jos mielimme päästä ”parempaan, se on taivaalliseen” (jae 16). Ne, jotka ovat Aabrahamin lapsia, pyrkivät siihen kaupunkiin, jota Aabraham odotti ”ja jonka rakentaja ja luoja on Jumala”. {PJP 149.3}

Luku 15—Iisakin avioliitto

Aabraham oli tullut vanhaksi ja odotti pian kuolevansa. Kuitenkin hänen oli vielä tehtävä jotakin varmistaakseen jälkeläisilleen annetun lupauksen täyttymyksen. Jumala oli määrännyt Iisakin lakinsa säilyttäjäksi hänen jälkeensä ja valitun kansan isäksi, mutta Iisak oli vielä naimaton. Kanaanin asukkaat olivat ryhtyneet palvelemaan epäjumalia, ja Jumala oli kieltänyt kansaansa menemästä naimisiin heidän kanssaan tietäen, että sellaiset avioliitot johtaisivat luopumukseen. Patriarkka pelkäsi ympäristön vaikuttavan turmelevasti poikaansa. Iisakin luonteessa heijastui se, että Aabraham uskoi käytännössä Jumalaan ja noudatti hänen tahtoaan, mutta nuorukainen oli vahvasti tunteikas sekä lempeä ja taipuisa. Sellaiseen liittyneenä, joka ei pelännyt Jumalaa, hän olisi ollut vaarassa luopua periaatteestaan sovun säilyttääkseen. Aabrahamin mielestä vaimon valinta hänen pojalleen oli tavattoman tärkeä asia. Hän halusi Iisakin menevän naimisiin sellaisen kanssa, joka ei vieroittaisi häntä Jumalasta. {PJP 151.1}

Muinaisina aikoina vanhemmat huolehtivat yleensä lastensa avioliitosta, ja se oli tapana myös niiden keskuudessa, jotka palvelivat Jumalaa. Ketään ei vaadittu menemään naimisiin sellaisen kanssa, jota hän ei voinut rakastaa, mutta rakkautensa kohteen valitsemisessa nuoret saivat opetusta kokeneilta ja Jumalaa pelkääväisiltä vanhemmiltaan. Tällaisen käytännön vastaista menettelyä pidettiin vanhempien häpäisynä ja jopa rikollisena. {PJP 151.2}

Iisak luotti isänsä viisauteen ja rakkauteen ja jätti asian mielellään hänen hoitoonsa uskoen myös, että Jumala itse johdatuksellaan auttaisi tekemään oikean ratkaisun. Aabrahamin ajatukset suuntautuivat hänen isänsä sukuun, joka asui Mesopotamiassa. Vaikkeivät he olleet täysin vapaita epäjumalain palvonnasta, he kuitenkin ylläpitivät oikean Jumalan tuntemusta ja palvontaa. Iisak ei saanut lähteä pois Kanaanista ja mennä asumaan heidän luokseen, mutta kenties heidän joukostaan löytyisi joku, joka oli halukas lähtemään kodistaan ja harrastamaan hänen kanssaan elävän Jumalan puhdasta palvontaa. Aabraham uskoi tämän tärkeän tehtävän ”palvelijallensa, talonsa vanhimmalle”, joka oli hurskas, kokenut ja arvostelukykyinen sekä palvellut häntä kauan uskollisesti. Hän vaati tältä palvelijaltaan juhlallisen valan Herran edessä, ettei hän ottaisi Iisakille vaimoa kanaanilaisista, vaan valitsisi tytön Mesopotamiassa asuvan Naahorin perheestä. Hän ei saanut viedä Iisakia sinne. Hän vapautuisi valastaan, ellei sieltä saataisi sopivaa tyttöä lähtemään sukunsa luota. Patriarkka rohkaisi palvelijaansa ja vakuutti, että Jumala auttaisi häntä suorittamaan menestyksellisesti tämän vaikean ja hienovaraisen tehtävän. ”Herra, taivaan Jumala, joka otti minut pois isäni kodista ja synnyinmaastani, lähettää enkelinsä sinun edelläsi.” {PJP 151.3}

Palvelija lähti matkaan viipymättä. Hän otti mukaansa kymmenen kamelia omaa matkaseuruettaan sekä paluumatkalle mukaan tulevaa morsiamen saattuetta varten. Hän otti myös lahjoja tulevalle vaimolle ja hänen ystävilleen, ja niin alkoi pitkä matka Damaskon tuolle puolen, kauas suuren Idän virran rehevöittämille lakeuksille. Saavuttuaan Harraniin, ”Naahorin kaupunkiin”, hän jäi muurien ulkopuolelle lähelle kaivoa, josta paikkakunnan naiset kävivät

iltaisin vettä hakemassa. Huolekkaat ajatukset risteilivät hänen mielessään. Hänen valinnallaan oli merkittävät seuraukset, ei vain hänen isäntänsä huonekunnalle vaan tuleville sukupolvillekin, ja miten hän nyt osaisi valita viisaasti täällä ventovieraiden parissa? Hän muisti Aabrahamin sanat enkelistä, jonka Jumala lähettäisi hänen edellään, ja rukoili hartaasti suotuisaa johdatusta. Isäntänsä perheessä hän oli tottunut aina näkemään ystävällisyyttä ja vieraanvaraisuutta, ja nyt hän pyysi sellaista merkkiä, että tyttö joka tekisi hänelle jotakin kohteliasta, olisi Jumalan valitsema. {PJP 152.1}

Tuskin hän oli lopettanut rukouksensa, kun siihen jo vastattiin. Kaivolle oli tullut naisia, ja hänen huomionsa kiintyi erääseen heistä, joka vaikutti erityisen kohteliaalta. Kun tyttö palasi kaivolta vesiastia olkapäällään, lähestyi muukalainen häntä ja pyysi vähän vettä juodakseen. Tyttö suostui pyyntöön mielihyvin ja tarjoutui lisäksi ammentamaan vettä kameleillekin. Tällaisen palveluksen olivat tavallisesti jopa ruhtinaiden tyttäret valmiit tekemään, kun oli kyse isän karjasta tai lampaista. Näin oli siis sovittu merkki saatu. ”Tyttö oli näöltään hyvin ihana”, ja hänen kohtelias alttiutensa osoitti, että hän oli sydämeltään ystävällinen ja luonteeltaan toimelias ja tarmokas. Tähän asti Jumala oli selvästi johdattanut muukalaista. Annettuaan tytölle runsaita lahjoja kiitokseksi ystävällisistä palveluksista hän kyseli tämän vanhempia ja sai kuulla, että tyttö oli Betuelin, Aabrahamin veljen pojan, tytär. ”Silloin mies kumartui maahan ja rukoili Herraa.” {PJP 152.2}

Vieras oli pyytänyt yösijaa tytön isän talosta, ja kiitosrukouksessaan hän oli ilmaissut yhteytensä Aabrahamiin. Kotiin palattuaan tyttö kertoi, mitä oli tapahtunut, ja Laaban, hänen veljensä, riensi heti hakemaan muukalaista ja tämän seuralaisia, joille nyt haluttiin osoittaa vieraanvaraisuutta. {PJP 153.1}

Mutta Elieser, heidän vieraansa, ei halunnut syödä ennen kuin oli kertonut asiansa, rukouksensa kaivolla ja kaiken muun asiaan kuuluvan. Sitten hän lisäsi: ”Ja jos nyt tahdotte osoittaa suosiota ja uskollisuutta minun herralleni, niin ilmoittakaa se minulle; jollette, niin ilmoittakaa minulle sekin, kääntyäkseni toisaalle, oikealle tai vasemmalle.” He vastasivat: ”Herralta tämä on tullut; emme voi tässä asiassa puhua sinulle hyvää emmekä pahaa. Katso, siinä on Rebekka edessäsi, ota hänet ja mene. Tulkoon hän herrasi pojan vaimoksi, niinkuin Herra on sanonut.” {PJP 153.2}

Kun perheen suostumus oli saatu, kysyttiin Rebekalta itseltään, tahtoiko hän lähteä kotoaan niin kauas mennäkseen naimisiin Aabrahamin pojan kanssa. Hän uskoi kaiken tapahtuneen perusteella, että Jumala oli valinnut hänet Iisakille vaimoksi, ja vastasi: ”Tahdon.” {PJP 153.3}

Palvelija, joka arveli isäntänsä iloitsevan matkan onnistumisesta, halusi kärsimättömästi jo palata kotiin, ja aamulla lähdettiinkin jo liikkeelle. Aabraham asui Beersebassa, ja Iisak, joka oli ollut lähiseudulla kaitsemassa lampaita, oli palannut isänsä leiriin odottelemaan palvelijan paluuta Harranista. ”Ja Iisak oli illan suussa lähtenyt kedolle käyskentelemään, ja kun hän nosti silmänsä, näki hän kamelien lähestyvän. Kun Rebekka nosti silmänsä ja näki Iisakin, laskeutui hän nopeasti maahan kamelin selästä ja kysyi palvelijalta: ’Kuka on tuo mies, joka tulee kedolla

meitä vastaan?’ Palvelija vastasi: ’Hän on minun herrani.’ Niin hän otti hunnun ja verhoutui siihen. Ja palvelija kertoi Iisakille kaikki, mitä hän oli toimittanut. Ja Iisak vei Rebekan äitinsä Saaran majaan ja otti hänet luokseen, ja hänestä tuli hänen vaimonsa, ja hän rakasti häntä. Niin Iisak sai lohdutuksen äitinsä kuoltua.” {PJP 153.4}

Aabraham oli tarkkaillut, mitä seurauksia Jumalaa pelkääväisten ja häntä pelkäämättömien välisistä avioliitoista oli ollut Kainin päivistä hänen omaan aikaansa asti. Hän saattoi nähdä seuraukset omasta liitostaan Haagarin kanssa samoin kuin Ismaelin ja Lootin avioliitoista. Aabrahamin ja Saaran osoittama uskon puute oli johtanut Ismaelin syntymään vanhurskaan siemenen yhdyttyä jumalattomaan. Isän vaikutus poikaansa kumoutui epäjumalia palvovan äidin suvun ja Ismaelin pakanallisten vaimojen vaikutukseen. Haagarin ja niiden vaimojen kateus, joita hän valitsi Ismaelille, olivat Aabrahamin perheessä haittana, jota hän turhaan yritti poistaa. {PJP 154.1}

Aabrahamin varhaiset opetukset tehosivat kyllä Ismaeliin, mutta hänen vaimojensa vaikutuksesta epäjumalain palvonta pääsi vallalle hänen perheessään. Erossa isästään ja vailla rakkautta ja Jumalan pelkoa olevan kotielämän erimielisyyksien ja riitojen katkeroittamana Ismaelista tuli ajan mittaan hurja, rosvoileva erämaanpäällikkö, jonka ”käsi” oli ”kaikkia vastaan, ja kaikkien käsi häntä vastaan” (1 Moos. 16: 12). Myöhempinä päivinään hän katui huonoa elämäänsä ja alkoi jälleen palvella isänsä Jumalaa, mutta hän oli jo antanut jälkeläisilleen perinnöksi hurjan luonteensa perussävyn. Niin voimakas kansa kuin hänestä polveutuikin, se oli kuritonta pakanaheimoa ja alituisena kiusana ja vaivana Iisakin jälkeläisille. {PJP 154.2}

Lootin vaimo oli itsekäs ja uskonnoton nainen, joka pyrki vaikutuksellaan erottamaan miehensä Aabrahamista. Ilman häntä Loot ei olisi jäänyt Sodomaan, vaille viisaan ja Jumalaa pelkääväisen patriarkan neuvoja. Vaimon vaikutus ja tuon jumalattoman kaupungin seuraelämä olisivat saaneet hänet luopumaan Jumalasta, ellei Aabraham jo varhain olisi uskollisesti opettanut häntä. Lootin avioliitto ja Sodoman valitseminen kotipaikaksi aloittivat pitkän tapahtumien sarjan, joka aiheutti paljon pahaa maailmassa monen sukupolven aikana. {PJP 154.3}

Kukaan Jumalaa pelkääväinen ei voi ilman vaaraa liittoutua sellaisen kanssa, joka ei pelkää Jumalaa. ”Kulkeeko kaksi yhdessä, elleivät ole keskenänsä sopineet?” (Aam. 3: 3). Avioliiton onni ja menestys riippuvat osapuolten sopusoinnusta, mutta uskovainen ja epäuskoinen poikkeavat toisistaan jyrkästi mielipiteiltään, taipumuksiltaan ja tarkoitusperiltään. He palvelevat eri isäntiä, jotka eivät voi sopia keskenään. Olkoot toisen periaatteet miten puhtaita ja oikeita tahansa, epäuskoisen kumppanin vaikutus on omiaan loitontamaan häntä Jumalasta. Kääntymättömänä naimisiin mennyttä velvoittaa hänen kääntymyksensä entistä enemmän olemaan uskollinen puolisolleen, olivatpa heidän erimielisyytensä uskonasioissa miten suuret tahansa. Kuitenkin olisi Jumalan vaatimuksia pidettävä kaikkia maallisia suhteita tärkeämpinä, vaikka se johtaisi vaikeuksiin tai vainoonkin. Rakkauden ja sävyisyyden hengessä tällainen uskollisuus saattaa voittaa epäuskoisen puolelleen. Mutta Raamattu kieltää kristittyjä menemästä

naimisiin Jumalaan uskomattomien kanssa. Herran neuvo kuuluu: ”Älkää autautuko kantamaan vierasta iestä yhdessä uskottomien kanssa” (2 Kor. 6: 17,18). {PJP 155.1}

Jumala soi Iisakille suuren kunnian tekemällä hänet niiden lupausten perilliseksi, joiden kautta maailma tulisi siunatuksi. Kuitenkin Iisak alistui neljäkymmentävuotiaana siihen että isä lähetti kokeneen, Jumalaa pelkääväisen palvelijansa valitsemaan hänelle vaimoa. Ja tämän avioliiton kotoista onnea Raamattu kuvailee näin herttaiseksi ja kauniiksi: ”Ja Iisak vei Rebekan äitinsä Saaran majaan ja otti hänet luokseen, ja hänestä tuli hänen vimonsa, ja hän rakasti häntä. Niin Iisak sai lohdutuksen äitinsä kuoltua.” {PJP 155.2}

Miten jyrkästi Iisakin menettelytapa poikkeaakaan siitä, jota aikamme nuoret, kristityiksi tunnustautuvatkin, noudattavat! Liian usein nuoret katsovat selviytyvänsä rakkauden asioissaan kysymättä neuvoa keneltäkään ja ilman mitään Jumalan tai vanhempien viisasta valvontaa. Jo paljon ennen kypsymistään mieheksi tai naiseksi he pitävät itseään pätevinä tekemään oman valintansa ilman vanhempiensa apua. Oltuaan muutaman vuoden naimisissa he tavallisesti huomaavat erehtyneensä, mutta usein on tällöin jo liian myöhäistä ehkäistä erehdyksen ikäviä seurauksia. Kun saman viisauden ja itsehillinnän puutteen, joka ensin johti niin hätäiseen valintaan, annetaan jatkua avioliitossakin, niin se vain lisää pahuutta ja tekee aviosuhteen lopulta kalvavaksi ikeeksi. Monet ovat siten tuhonneet onnensa tässä elämässä ja menettäneet tulevan elämän toivonsa. {PJP 155.3}

Jos mitä niin avioliittokysymystä pitäisi tutkistella huolellisesti ja kysellä vanhempien ja kokeneempien henkilöiden neuvoja. Ja ennen sen askeleen ottamista, joka liittää kaksi ihmistä toisiinsa loppuiäiksi, tarvitaan, jos koskaan, Raamatun neuvoja ja rukouksin etsittävää jumalallista johdatusta. {PJP 156.1}

Vanhempien tulisi aina muistaa vastuunsa lastensa tulevasta onnellisuudesta. Iisak kunnioitti isänsä arvostelukykyä, koska tämä oli harjaannuttanut hänet pitämään tottelevaisesta elämäntavasta. Vaikka Aabraham vaatikin lapsiaan kunnioittamaan vanhempien arvovaltaa, hän todisti elämällään, ettei se ollut itsekästä eikä mielivaltaista valvontaa, vaan perustui rakkauteen ja piti silmämääränään heidän hyvinvointiaan ja onnellisuuttaan. {PJP 156.2}

Isien ja äitien tulisi katsoa olevansa velvolliset opastamaan nuoria kohdistamaan mieltymyksensä sellaisiin, joista tulee kelvollisia kumppaneita. Heidän tulisi pitää velvollisuutenaan koettaa omalla opetuksellaan ja esimerkillään sekä Jumalan armon avulla muovata lastensa luonnetta näiden varhaisvuosista lähtien sellaiseksi, että he puhtaina ja jaloina mieltyisivät siihen mikä on hyvää ja oikeata. Samankaltaiset mieltyvät toisiinsa ja arvostavat toisiaan. Kun lapsia jo varhain opetetaan mieltymään totuuteen, puhtauteen ja hyvyyteen, niin silloin he nuoruudessaan hakeutuvat niiden seuraan, joilla on näitä luonteenpiirteitä. {PJP 156.3}

Pyrkiköötvanhemmat luonteessaan ja kotielämässään ilmentämään taivaallisen Isän rakkautta ja hyväntahtoisuutta. Olkoon koti täynnä auringonpaistetta. Tämä on lapsillenne paljon

arvokkaampaa kuin maat tai rahat. Pidettäköön heidät tiiviisti kodin rakkauden piirissä, jotta he muistaisivat lapsuuden kotiaan taivaan jälkeen parhaana rauhan ja onnen tyyssijana. Kaikilla perheen jäsenillä ei ole samaa luonteen sävyä, ja kotona tarjoutuu useinkin tilaisuus kärsivällisyyden ja pitkämielisyyden harjoittamiseen. Rakkauden ja itsekurin avulla kaikki voivat liittyä hyvin läheisesti toisiinsa. {PJP 156.4}

Tosi rakkaus on ylevä ja pyhä periaate, luonteeltaan perin toisenlainen kuin hetkellisen mielijohteen sytyttämä rakkaus, mikä taas äkisti sammuu jouduttuaan kovaan koetukseen. Täyttämällä uskollisesti velvollisuutensa vanhempien kodissa nuoret valmistautuvat omaa kotiaan varten. Harjoitelkoot he vanhempainsa luona kieltäymystä, ystävällisyyttä, kohteliaisuutta ja kristillistä myötätuntoa. Näin rakkaus säilyy lämpimänä sydämessä, ja joka sellaisesta kodista lähtee perustamaan omaa perhettään, tietää miten hän voi edistää sen onnellisuutta, jonka hän on valinnut elämäntoverikseen. Silloin avioliitto ei häiden jälkeen merkitse rakkauden loppua vaan vasta sen alkua. {PJP 157.1}

Luku 16—Jaakob ja Eesau

Jaakob ja Eesau, Iisakin kaksospojat, olivat jyrkästi toistensa vastakohtia niin luonteeltaan kuin elämältäänkin. Jumalan enkeli ilmoitti tämän erilaisuuden jo ennen heidän syntymäänsä. Vastaukseksi Rebekan huolissaan esittämään rukoukseen hän selitti, että tämä saisi kaksi poikaa. Samalla enkeli paljasti heidän tulevaisuudestaan sen, että kummastakin tulisi voimakkaan heimonsa päämies mutta että toinen olisi toista voimakkaampi nuoremman päästessä johtoasemaan. {PJP 158.1}

Eesau kasvoi seuraten omia mielihalujaan ja keskittäen kaiken harrastuksensa vain nykyhetkeen. Hän ei sietänyt kurinalaisuutta, vaan viehättyi vapaaseen metsäläiselämään ja rupesi jo varhain metsästäjäksi. Hän oli silti isänsä suosikki. Hiljainen, rauhaa rakastava paimen piti tämän vanhemman poikansa raisusta tarmokkuudesta ja kuunteli mielellään jännittäviä kertomuksia hänen huimista seikkailuistaan vuorilla ja erämaassa, mistä hän toi kotiin palatessaan riistaa isälleen. Jaakob puolestaan oli mietteliäs, uuttera ja huolellinen. Hän ajatteli aina enemmän tulevaisuutta kuin nykyisyyttä ja tyytyi asumaan kotona hoidellen karjaa ja viljelysmaita. Varsinkin äiti piti siitä, että Jaakob oli kärsivällisen sitkeä, säästäväinen ja harkitseva. Hänen kiintymyksensä oli syvää ja voimakasta, ja hänen ystävällinen, uupumaton huomaavaisuutensa teki äidin paljon onnellisemmaksi kuin Eesaun rajut ja hetkelliset ystävyydenosoitukset. Rebekka piti Jaakobia rakkaampana poikanaan. {PJP 158.2}

Aabrahamille annetut ja hänen pojalleen vahvistetut lupaukset olivat Iisakin ja Rebekan toiveiden suurena kohteena. Myös Eesau ja Jaakob tunsivat nämä lupaukset. Heitä opetettiin pita mään esikoisoikeutta hyvin tärkeänä, koska siihen sisältyi aineellisen varakkuuden perimisen lisäksi myös hengellinen etuisuus. Sen saanut toimi perheensä pappina, ja hänen sukuhaarastaan tulisi maailman Vapahtaja. Toisaalta oli esikoisoikeuden omaavalla myös tiettyjä velvoituksia. Sen siunausten saajan oli omistauduttava Jumalan palvelukseen. Aabrahamin tavoin hänen tuli noudattaa Jumalan käskyjä. Avioliitossaan, perhesuhteissaan ja julkisessa elämässään hänen täytyi kysellä Jumalan tahtoa. {PJP 158.3}

Iisak selosti pojilleen näitä etuuksia ja ehtoja ja esitti selvästi, että esikoisoikeus kuului Eesaulle, joka oli vanhempi. Mutta Eesau ei halunnut alistua palvelemaan ketään, eikä uskonnollinen elämä viehättänyt häntä. Hengelliseen esikoisoikeuteen liittyvät vaatimukset merkitsivät hänelle vastenmielistä rajoitusta. Jumalan lakia, joka oli Aabrahamin kanssa tehdyn liiton ehtona, Eesau piti orjuuden ikeenä. Kaikkein eniten hän halusi vapaasti noudattaa omia mielihalujaan. Hän piti onnena valtaa ja rikkautta, juhlia ja kemuja. Hän nautti siitä, että sai viettää vapaata, kuljeskelevaa elämää ilman mitään rajoituksia. Rebekka muisti, mitä enkeli oli sanonut, ja hän osasi tulkita poikainsa luonnetta paremmin kuin puolisonsa. Hän oli mielessään varma siitä, että Jumala tarkoitti lupauksensa perimyksen Jaakobille. Hän toisti Iisakille enkelin sanat, mutta tämä piti yhä edelleen vanhemman poikansa puolta eikä luopunut kannastaan. {PJP 159.1}

Jaakob oli saanut äidiltään kuulla jumalallisesta ilmoituksesta, jonka mukaan esikoisoikeus lankeaisi hänelle, ja hän alkoi kovin kiihkeästi kaivata siihen liittyviä etuuksia. Ei hän niinkään halunnut päästä käsiksi isänsä rikkauteen, vaan kaipasi lähinnä hengellistä esikoisoikeutta. Pitää yhteyttä Jumalaan samoin kuin vanhurskas Aabraham, suorittaa sovitusuhreja perheensä puolesta, olla valitun kansan ja luvatun Messiaan kantaisänä ja periä osallisuus kuolemattomuuteen liiton lopullisena siunauksena — tämä kaikki oli sitä etua ja kunniaa, jota hän kaikkein hartaimmin halusi. {PJP 159.2}

Salaisin kaipauksin hän kuunteli kaikkea, mitä isä kertoi esikoisoikeudesta, ja hän painoi tarkoin mieleensä sen, mitä oli kuullut äidiltään. Päivin ja öin tämä asia askarrutti hänen mieltään, kunnes se kehittyi hänen elämänsä päätavoitteeksi. Mutta vaikka Jaakob näin arvostikin iankaikkisia enemmän kuin ajallisia siunauksia, häneltä puuttui sen Jumalan kokemuksellista tuntemusta, jota hän kunnioitti. Jumalallinen armo ei ollut uudistanut hänen sydäntään. Hän luuli ettei häntä koskeva lupaus voinut täyttyä niin kauan kuin Eesau piti kiinni ensin syntyneen oikeuksistaan, ja siksi hän mietiskeli alati jotakin keinoa, jolla pääsisi osalliseksi kalliina pitämästään siunauksesta, jota hänen veljensä puolestaan väheksyi. {PJP 159.3}

Palatessaan eräänä päivänä metsältä uuvuksissa ja nälissään Eesau pyysi ruokaa Jaakobilta, joka oli juuri valmistamassa sitä. Jaakob puolestaan, joka ei koskaan unohtanut päätavoitettaan, käytti heti tilaisuutta hyväkseen ja tarjosi veljelleen ruokaa esikoisoikeuden hinnalla. ”Katso, minä kuolen kuitenkin”, huudahti mistään piittaamaton, nautinnonhaluinen metsämies, ”mitä minä esikoisuudellani teen?” Ja niin hän luovutti esikoisoikeutensa yhdestä annoksesta ruskeata keittoa ja vahvisti kaupan valalla. Ei olisi kestänyt kauankaan, kun hän olisi saanut ruokaa päästyään isänsä leiriin, mutta tyydyttääkseen sen hetken halunsa hän huolimattomasti vaihtoi ruokaan sen ihanan perinnön, jonka Jumala itse oli luvannut hänen isilleen. Hänen koko harrastuksensa kohdistui vain nykyhetkeen. Hän oli valmis uhraamaan taivaallisen saadakseen maallista ja vaihtamaan tulevaisen hyvän nykyhetken tarpeen tyydyttämiseen. {PJP 160.1}

”Niin halpana Eesau piti esikoisuutensa.” Luovuttuaan siitä hän tunsi eräänlaista helpotusta. Nyt hänen tiensä oli esteetön ja hän saattoi tehdä mitä halusi. Miten monet vaihtavatkaan vielä nykyäänkin taivaallisen esikoisoikeutensa — puhtaan, saastumattoman ja ikuisen taivasperintönsä — tähän hillittömään nautinnonhaluun, jota väärin sanotaan vapaudeksi! {PJP 160.2}

Ulkonaiseen ja maalliseen aina mieltyvänä Eesau otti itselleen kaksi heettiläistä vaimoa. He palvoivat vääriä jumalia, ja heidän epäjumalanpalvonnastaan tuli katkera suru Iisakille ja Rebekalle. Eesau oli rikkonut yhtä liiton ehtoa, joka kielsi valitun kansan ja pakanoiden väliset avioliitot. Siitä huolimatta Iisak halusi itsepintaisesti säilyttää esikoisuuden Eesaulla. Hän pysyi jyrkästi kannassaan, vaikka Rebekka olisi miten perustellut asiaa, Jaakob hartaasti toivonut siunausta tai Eesau ollut välittämättä sen velvoituksista. {PJP 160.3}

Kului vuosia, ja lopulta Iisak vanhentuneena, näkönsä menettäneenä ja arvellen pian kuolevansa päätti olla enää pitkittämättä siunauksen antamista vanhemmalle pojalleen. Mutta

kun hän tiesi Rebekan ja Jaakobin vastustavan sitä, hän päätti suorittaa tuon juhlallisen toimituksen heiltä salassa. Juhlistaakseen tilaisuutta, niin kuin tapana oli, patriarkka pyysi Eesauta: ”Mene kedolle ja pyydystä minulle riistaa. Ja laita minulle herkkuruoka, että minä siunaisin sinut, ennenkuin kuolen.” {PJP 161.1}

Rebekka aavisti hänen aikeensa. Hän piti sitä varmasti sen vastaisena, minkä Jumala oli ilmoittanut tahdokseen. Iisak oli vaarassa joutua Jumalan epäsuosioon ja syrjäyttää nuoremman poikansa siitä asemasta, johon Jumala oli kutsunut hänet. Tähän asti hän oli turhaan yrittänyt puhua järkeä Iisakille, mutta nyt hän päätti turvautua juoneen. {PJP 161.2}

Tuskin oli Eesau lähtenyt täyttämään isänsä pyyntöä kun Rebekka jo ryhtyi toteuttamaan omaa hankettaan. Hän kertoi tapahtuneesta Jaakobille ja selitti, että heidän oli pakko ryhtyä heti toimintaan, ettei siunaus tulisi nyt lopullisesti ja peruuttamattomasti annetuksi Eesaulle. Ja hän vakuutti pojalleen, että jos tämä vain seuraisi hänen ohjeitaan, siunaus voisi langeta hänelle Jumalan lupauksen mukaisesti. Jaakob ei kuitenkaan yhtynyt halukkaasti hänen tuumaansa. Ajatus isän pettämisestä vaivasi häntä kovin. Hänestä tuntui, että tuollainen synti tuotti pikemmin kirousta kuin siunausta. Mutta pian hän lakkasi empimästä ja alkoi toimia äidin neuvojen mukaan. Hän ei aikonut suoranaisesti valehdella, mutta päästyään isän puheille hän näytti menneen liian pitkälle voidakseen enää perääntyä, ja niin hän sai petoksella kipeästi kaipaamansa siunauksen. {PJP 161.3}

Jaakob ja Rebekka onnistuivat aikeessaan mutta saivat petoksensa takia kokea pelkkää surua ja murhetta. Jumala oli ilmoittanut että Jaakob saisi esikoisuuden, ja hän olisi aikanaan täyttänyt sanansa, jos he vain uskossa olisivat odottaneet hänen toimivan heidän hyväkseen. Mutta monien muiden Jumalan lapsiksi tunnustautuvien tavoin he eivät tahtoneet jättää asiaa hänen huolekseen. Rebekka katui katkerasti pojalleen antamaansa väärää neuvoa; se erotti hänet Jaakobista, eikä hän enää koskaan sen jälkeen saanut nähdä poikaansa. Jaakob puolestaan oli itsesyytösten vallassa siitä lähtien kun hän oli saanut esikoisuuden. Hän oli tehnyt syntiä sekä isäänsä ja veljeään vastaan että omaa sieluaan ja Jumalaa vastaan. Yhden hetken teossa riitti katumista koko eliniäksi. Tämä näky palautui hänen mieleensä elävästi vielä vuosikausia myöhemmin, kun hänen omien poikiensa pahat teot ahdistivat hänen sieluaan. {PJP 161.4}

Tuskin oli Jaakob poistunut isänsä teltasta kun jo Eesau astui sisään. Vaikka hän olikin myynyt esikoisuutensa ja vahvistanut kaupan juhlallisesti valalla, hän päätti nyt saada sen siunaukset itselleen veljensä vaatimuksista välittämättä. Hengelliseen esikoisoikeuteen liittyi myös maallinen, joka takasi hänelle päämiehen aseman ja kaksinkertaisen osuuden isän varoista. Näitä siunauksia hän kyllä osasi arvostaa. ”Nouse, isäni”, hän sanoi, ”ja syö poikasi riistaa, siunataksesi minut.” {PJP 162.1}

Sokea vanha isä säikähti kovin päästyään selville petoksesta, jonka kohteeksi hän oli joutunut. Hänen kaukaiset ja rakkaat toiveensa oli nyt tehty tyhjiksi, ja hän käsitti hyvin, miten pahoin vanhempi poika nyt pettyisikään tästä. Toisaalta hän tajusi senkin, että Jumala tässä oli sallimuksellaan kumonnut hänen aikeensa ja toteuttanut juuri sen, mitä hän oli koettanut estää.

Hän muisti, mitä enkeli oli sanonut Rebekalle, ja ymmärsi Jaakobin parhaiten soveltuvan täyttämään Jumalan tarkoituksen, vaikka olikin nyt vikapää syntiin. Lausuessaan siunauksen Jaakobille hän oli tuntenut Hengen innoitusta, ja käsittäen nyt asian kokonaisuudessaan hän vahvisti tuon tahtomattaan antamansa siunauksen: ”Siunattu hän myös on oleva.” {PJP 162.2}

Eesau oli väheksynyt siunausta silloin, kun se oli hänen säätävissään, mutta halusi saada sen nyt, kun se oli iäksi kaikonnut pois. Äkkipikaisen luonteensa kiihkeässä raivonpuuskassa, katkerana ja suruissaan hän huusi: ”Siunaa minutkin, isäni! Eikö sinulla ole mitään siunausta minun varalleni?” Mutta annettu lupaus ei ollut enää palautettavissa. Hän ei voinut saada takaisin siunausta, josta hän oli käynyt vaihtokauppaa niin kevytmielisesti. ”Yhdestä ateriasta”, täyttääkseen taas kerran ruokahalunsa, jota hän ei ollut koskaan hillinnyt, Eesau myi esikoisuutensa, mutta kun hän lopulta huomasi mielettömyytensä, hänen oli mahdotonta enää saada siunausta, ”sillä hän ei löytänyt tilaa peruutukselle, vaikka hän kyynelin sitä pyysi” (Hebr. 12: 16, 17). Ei Eesaulta poistettu oikeutta pyrkiä katumalla jälleen Jumalan suosioon, mutta esikoisuutta hän ei enää mitenkään saanut takaisin. Hänen murheensa ei perustunut todelliseen synnintuntoon eikä hän halunnut päästä sovintoon Jumalan kanssa. Hän suri syntinsä seurauksia mutta ei itse syntiä. {PJP 162.3}

Koska Eesau ei välittänyt Jumalan siunauksista ja vaatimuksista, Raamattu käyttää hänestä nimitystä ”epäpyhä”. Hän edustaa niitä, jotka väheksyvät Kristuksen aikaansaamaa lunastusta ja ovat valmiit uhraamaan taivasperintönsä saadakseen tämän maan katoavaa tavaraa. Suuret joukot elävät vain nykyhetkeä silmälläpitäen tuntematta mitään huolta huomisesta. Eesaun tavoin he huutavat: ”Syökäämme ja juokaamme, sillä huomenna me kuolemme” (1 Kor. 15: 32). He elävät vain vaistonvaraisesti eivätkä välitä arvokkaistakaan saavutuksista, jos ne vaativat kieltäymyksiä. Kun valittavaksi annetaan joko turmeltuneen ruokahalun tyydyttäminen tai vain itsensä kieltäville ja Jumalaa pelkääville luvatut taivaan siunaukset, niin halujen vaatimukset voittavat ja Jumala ja taivas saavat väistyä. Miten monet kristityiksi tunnustautuvatkin pitävätkään kiinni terveyttä turmelevista mieliteoistaan, jotka turruttavat mielen herkkyyden. Ja he loukkaantuvat, kun heitä kehotetaan puhdistautumaan kaikesta lihan ja hengen saastutuksesta ja saattamaan pyhityksensä täydelliseksi Jumalan pelossa. Käsittäen, etteivät voi päästä taivaaseen luopumatta tästä vahingollisesta mielihalujensa tyydyttämisestä, he katsovat parhaaksi lakata kulkemasta ikuiseen elämään johtavaa tietä, koska se on niin kaita. {PJP 163.1}

Suuret joukot vaihtavat esikoisoikeutensa aistillisten halujensa tyydyttämiseen. He uhraavat terveytensä, heikentävät henkiset kykynsä ja menettävät taivaan pelkän hetkellisen nautinnon vuoksi ja antavat periksi mielihalulleen, joka on omiaan sekä heikentämään että alentamaan ihmistä. Samoin kuin Eesau heräsi huomaamaan hätiköidyn vaihtokauppansa mielettömyyden vasta sitten kun menetetyn palauttaminen oli myöhäistä, tulevat Jumalan päivänä liian myöhään tajuamaan erehdyksensä ne, jotka ovat vaihtaneet taivasperintönsä itsekkäiden halujensa tyydyttämiseen. {PJP 163.2}

Luku 17—Jaakobin pako ja maanpakolaisuus

Vihoissaan Eesau oli uhannut tappaa Jaakobin, ja siksi tämä lähti pakolaisena pois isänsä kotoa. Mutta hänellä oli isän siunaus muassaan. Iisak oli uudistanut hänelle liiton lupauksen ja kehottanut häntä sen perillisenä noutamaan itselleen vaimon äidin sukulaisten luota Mesopotamiasta. Kuitenkin Jaakob lähti yksinäiselle matkalleen raskain mielin. Vain sauva kädessään hänen täytyi taivaltaa satoja kilometrejä halki seutujen, joissa asusti villejä, ryösteleviä heimoja. Tunnonvaivoissaan ja pelokkuudessaan hän koetti karttaa ihmisiä, jottei vihastunut veli pääsisi hänen jäljilleen. Hän pelkäsi iäksi menettäneensä sen siunauksen, jonka Jumala oli tarkoittanut hänelle, ja saatana oli valmiina kiusaamaan häntä. {PJP 164.1}

Toisen matkapäivän iltaan mennessä hän oli ehtinyt jo kauas isänsä leiristä. Hän tunsi itsensä hylkiöksi ja tiesi itse aiheuttaneensa oman ahdinkotilansa väärillä teoillaan. Epätoivon synkkyys ahdisti hänen sieluaan, ja hän uskalsi tuskin rukoillakaan. Mutta hän oli niin tavattoman yksinäinen ja tunsi tarvitsevansa Jumalan varjelusta enemmän kuin koskaan ennen. Itkien ja syvästi nöyrtyen hän tunnusti syntinsä ja anoi jotakin merkkiä siitä, ettei häntä ollut tyystin hyljätty. Kuitenkaan hänen ahdistunut mielensä ei päässyt tyyntymään. Hän oli menettänyt kaiken itseluottamuksensa ja pelkäsi, että hänen isiensä Jumala oli karkottanut hänet luotaan. {PJP 164.2}

Mutta Jumala ei hyljännyt Jaakobia. Hän oli yhä armollinen erehtyneelle ja luottamuksensa menettäneelle palvelijalleen. Säälivästi Herra ilmaisi Jaakobille juuri sen mitä hän tarvitsi — Vapahtajan. Hän oli tehnyt syntiä mutta oli nyt sydämestään kiitollinen nähdessään, miten hän jälleen voisi päästä Jumalan suosioon. {PJP 165.1}

Uupunut matkamies laskeutui maahan lepäämään ja otti kiven päänalusekseen. Nukkuessaan hän näki unessa loistavat tikapuut, jotka nojasivat maahan ja ulottuivat taivaaseen asti. Enkelit kulkivat näitä tikapuita ylös ja alas; ylhäällä loisti Herran kirkkaus, ja taivaista kuului hänen äänensä: ”Minä olen Herra, sinun isäsi Aabrahamin Jumala ja Iisakin Jumala.” Maan, jonka päällä hän pakolaisena makasi, Herra lupasi hänelle ja hänen jälkeläisilleen vakuuttaen: ”Sinussa ja sinun siemenessäsi tulevat siunatuiksi kaikki sukukunnat maan päällä.” Tämä lupaus oli annettu Aabrahamille ja Iisakille, ja nyt se uudistettiin Jaakobille. Sitten häntä lohdutettiin ja rohkaistiin erikoisesti ajatellen hänen yksinäisyyttään ja ahdinkotilaansa: ”Ja katso, minä olen sinun kanssasi ja varjelen sinua, missä ikinä kuljet, ja saatan sinut takaisin tähän maahan; sillä minä en jätä sinua, ennenkuin olen toteuttanut sen, minkä minä olen sinulle puhunut.” {PJP 165.2}

Herra tiesi, miten pahojen vaikutusten alaiseksi ja mihin vaaroihin Jaakob joutuisi. Armossaan hän ilmaisi tulevaisuuden katuvalle pakolaiselle, jotta tämä ymmärtäisi häntä koskevan jumalallisen suunnitelman ja olisi valmis kohtaamaan kiusauksia, joihin hän varmasti joutuisi ollessaan yksin epäjumalia palvovien ja juonittelevien ihmisten parissa. Hänen

mielessään pysyisi aina se korkea taso, jolle hänen tuli pyrkiä, ja tietoisuus siitä, että Jumala toteuttaisi hänen kauttaan suunnitelmansa, kannustaisi häntä alati uskollisuuteen. {PJP 165.3}

Tässä näyssä lunastussuunnitelma ilmoitettiin Jaakobille, ei kauttaaltaan, vaan vain niiltä osin, jotka olivat tarpeellisia hänelle sillä kertaa. Hänelle unessa näytetyt tikapuut olivat samat, joihin Kristus viittasi keskustellessaan Natanaelin kanssa, kun hän sanoi: ”Te saatte nähdä taivaan avoinna ja Jumalan enkelien nousevan ylös ja laskeutuvan alas Ihmisen Pojan päälle” (Joh. 1: 51). Jumalan ja ihmisen välillä oli ollut esteetön yhteys siihen saakka, jolloin ihminen kapinoi Jumalan hallitusta vastaan. Mutta Aadamin ja Eevan synti erotti maan taivaasta, niin ettei ihminen enää voinut seurustella Luojansa kanssa. Kuitenkaan ei maata hyljätty yksinäiseen toivottomuuteensa. Tikapuut kuvaavat Jeesusta, joka on annettu yhteyden välittäjäksi. Ellei hän omilla ansioillaan olisi silloittanut synnin aiheuttamaa kuilua, eivät palvelevat enkelit olisi mitenkään päässeet kosketuksiin langenneen ihmisen kanssa. Kristus yhdistää heikon ja avuttoman ihmisen rajattoman voiman lähteeseen. {PJP 165.4}

Kaikki tämä näytettiin Jaakobille unessa. Vaikka hän käsittikin heti osan ilmoituksesta, sen suurissa ja salaperäisissä totuuksissa riitti tutkimista koko eliniäksi, ja ne selvisivät hänelle vähitellen yhä paremmin. {PJP 166.1}

Jaakob heräsi unestaan yön syvän hiljaisuuden vielä vallitessa. Unen kirkkaat näkymät olivat poissa. Hänen katseensa erotti nyt vain yksinäisten kukkuloiden hämärät ääriviivat ja niiden yllä tuikkivat tähdet. Mutta hänellä oli juhlallinen tuntu Jumalan mukanaolosta. Näkymätön läsnäolo täytti yksinäisyyden. ”Herra on totisesti tässä paikassa, enkä minä sitä tiennyt”, hän sanoi. ”Tässä on varmasti Jumalan huone ja taivaan portti.” {PJP 166.2}

”Ja Jaakob nousi varhain aamulla, otti kiven, jonka hän oli pannut päänsä alaiseksi, ja nosti sen pystyyn patsaaksi ja vuodatti öljyä sen päälle.” Tapana oli viettää tärkeiden tapahtumien muistoa, ja sen mukaisesti Jaakob pystytti Jumalan armon muistomerkin voidakseen tällä pyhällä paikalla palvoa Herraa aina kun hän kulkisi sitä kautta. Ja hän antoi paikalle nimen Beetel eli ”Jumalan huone”. Syvästi kiitollisena hän toisti lupauksen, että Jumala olisi hänen kanssaan, ja sitten hän puolestaan lupasi juhlallisesti: ”Jos Jumala on minun kanssani ja varjelee minut sillä tiellä, jota nyt kuljen, ja antaa minulle leipää syödäkseni ja vaatteita pukeutuakseni, niin että saan palata rauhassa isäni kotiin, niin on Herra oleva minun Jumalani; ja tämä kivi, jonka olen patsaaksi pystyttänyt, on oleva Jumalan huone, ja kaikesta, mitä minulle suot, minä totisesti annan sinulle kymmenykset.” {PJP 166.3}

Jaakob ei tässä koettanut päästä sopimukseen Jumalan kanssa. Herra oli jo luvannut hänelle menestystä, ja Jaakob antoi nyt vuorostaan juhlallisen lupauksensa sydämestään kiitollisena siitä, että Jumala oli vakuuttanut hänelle rakkauttaan ja armoaan. Jaakob tajusi, että hänen täytyi noudattaa tiettyjä Jumalan vaatimuksia ja että hänelle suodut erikoiset jumalallisen suosion osoitukset vaativat vastapalveluksia. Samoin jokainen meille annettu siunaus kehottaa meitä vastaamaan jollakin tavoin kaikkien hyvien lahjojemme Antajalle. Kristityn pitäisi usein mietiskellä mennyttä elämäänsä ja muistella kiitollisena sitä, miten Jumala on auttanut häntä

selviytymään eri tilanteissa tukemalla häntä koetuksissa, avaamalla hänelle mahdollisuuksia kaiken näyttäessä synkältä ja vastaiselta sekä virvoittamalla häntä voimien ehtyessä. Hänen tulisi tajuta se kaikki taivaallisten enkeleiden vartiopalveluksena. Nähdessään nämä lukemattomat siunaukset hänen pitäisi usein kysyä nöyrin ja kiitollisin mielin: ”Kuinka minä maksan Herralle kaikki hänen hyvät tekonsa minua kohtaan?” (Ps. 116: 12). {PJP 166.4}

Aikamme, kykymme ja omaisuutemme meidän tulisi pyhästi omistaa hänelle, joka on uskonut nämä siunaukset huostaamme. Jokaisesta saamastamme erikoisesta avusta tai uudesta ja odottamattomasta suosiosta meidän tulisi antaa Jumalalle tunnustus hänen hyvyydestään, ei vain kiittämällä häntä kielellämme vaan Jaakobin tavoin uhraamalla lahjoja hänen asiansa edistämiseksi. Samoin kuin jatkuvasti vastaanotamme siunauksia Jumalalta, meidän tulisi myös olla alati antamassa hänelle. {PJP 167.1}

”Kaikesta, mitä minulle suot”, sanoi Jaakob, ”minä totisesti annan sinulle kymmenykset.” Tyydymmekö me, joille on suotu evankeliumin täysi valo ja etuoikeudet, antamaan Jumalalle vähemmän kuin ne, jotka elivät aikaisemman, epäedullisemman armotalouskauden aikana? Eivätkö velvoitteemme ole lisääntyneet sitä mukaa kuin siunauksemmekin ovat suurentuneet? Mutta miten vähäiseksi jääkään arvio ja miten turhaksi yritys rinnastaa matemaattisesti laskien antamaamme aikaa, rahaa ja rakkautta Jumalan mittaamattomaan rakkauteen ja käsittämättömän arvokkaaseen lahjaan. Kymmenykset Kristukselle! Oi mikä rahtunen, mikä hävettävä vastine siitä mikä maksoi niin paljon! Golgatan ristiltä Kristus kutsuu meitä varauksettomaan pyhitykseen. Kaikki mitä meillä on ja kaikki mitä olemme tulisi pyhittää Jumalalle. {PJP 167.2}

Jaakob oli saanut uutta ja kestävää uskoa jumalallisiin lupauksiin sekä varmuuden taivaan enkeleiden läsnäolosta ja varjeluksesta. Ja niin hän ”lähti matkaan ja tuli Idän miesten maalle” (1 Moos. 29: 1). Mutta miten toisella tavalla olikaan Aabrahamin palvelija saapunut sinne lähes sata vuotta aikaisemmin! Hän oli seurueineen ratsastanut sinne kameleilla ja tuonut mukanaan kulta- ja hopealahjoja. Jaakob tuli yksinäisenä, kipeäjalkaisena vaeltajana, vain sauva kädessään. Aabrahamin palvelijan tavoin Jaakobkin viivähti kaivolla, ja siellä hän tapasi Raakelin, Laabanin nuoremman tyttären. Tällä kertaa suoritti palvelusta Jaakob: hän vieritti kiven kaivon suulta ja juotti lampaat. Kerrottuaan sukulaisuudestaan hänet kutsuttiin vieraaksi Laabanin kotiin. Vaikkei hänellä ollut mukanaan kihlalahjoja eikä palvelijoita, osoittautui hän muutamassa viikossa niin uutteraksi ja taitavaksi, että häntä pyydettiin jäämään taloon. Sovittiin, että hän palvelisi Laabania seitsemän vuotta saadakseen vaimokseen Raakelin. {PJP 167.3}

Niinä aikoina oli tapana, että sulhanen maksoi ennen avioliiton vahvistamista jonkin rahamäärän tai vastaavasti muita lahjoja vaimonsa isälle. Tämän katsottiin turvaavan aviosuhteen. Isät eivät uskoneet tyttäriensä tulevan onnellisiksi sellaisten kanssa, jotka eivät saaneet kootuksi varoja perheensä toimeentuloa ajatellen. Ellei heidän aloitekykynsä ja tarmonsa riittänyt liikkeen hoitoon tai karjan tai maan hankintaan, niin pelättiin, ettei heistä ollut elämässä mihinkään. Silti voitiin panna koetteelle sellaiset, joilta puuttui varoja vaimon ostoon. He saivat tehdä työtä rakastamansa tytön isälle niin kauan että työn arvo vastasi vaaditun morsiuslahjan

hintaa. Kun sulhaspoika palveli uskollisesti ja osoittautui muutoinkin arvolliseksi, hän sai talon tyttären vaimokseen, ja yleensä isä antoi sulhaselta saamansa morsiuslahjan häiden yhteydessä tyttärelleen myötäjäisiksi. Mutta sekä Raakelin että Leean myötäjäiset Laaban jätti itsekkäästi antamatta heille. Niinpä tyttäret moittivatkin isäänsä vähän ennen Mesopotamiasta lähtöään siitä, että tämä ”myi meidät ja söi suuhunsa meistä saamansa hinnan”. {PJP 168.1}

Vaikka eräät, kuten Laaban, poikkesivatkin tuosta vanhasta tavasta, sitä yleensä noudatettiin hyvin tuloksin. Kun kosijaa vaadittiin suorittamaan työpalvelusta saadakseen vaimon, ei naimisiin päästy hätiköiden, vaan haluttiin saada ensin selville, oliko sulhasen rakkaus kyllin syvällistä ja pystyikö hän huolehtimaan perheestään. Meidän aikanamme saadaan usein huonoja kokemuksia päinvastaisesta menettelystä. Monesti käy niin, etteivät nuoret ennen naimisiin menoaan pääse paljonkaan tutustumaan toistensa tapoihin ja asenteisiin, ja arkielämän asioista heillä tuskin on mitään yhteistä näkemystä mennessään vihkialttarille. Monet huomaavat liian myöhään olevansa sopimattomia toisilleen, ja niin heidän liittonsa on pelkkää elinkautista surkeutta. Vaimo ja lapset joutuvat usein kärsimään siitä että puoliso ja isä on laiska ja saamaton tai huonotapainen. Jos sulhaspojan luonnetta olisi tutkittu ennen avioliittoa ikivanhan tavan mukaisesti, olisi vältytty paljolta pahalta. {PJP 168.2}

Seitsemän vuotta Jaakob palveli uskollisesti saadakseen Raakelin, ja hänen työvuotensa ”tuntuivat hänestä muutamilta päiviltä; niin hän rakasti häntä”. Mutta itsekäs ja ahne Laaban halusi pitää hyvän työmiehen jatkuvasti palveluksessaan ja petti Jaakobia kavalasti antamalla hänelle Leean Raakelin asemesta. Koska Leea itsekin osallistui petokseen, ei Jaakob voinut rakastaa häntä. Kun hän moitti Laabania, niin tämä tarjosi hänelle Raakelia seitsemän lisävuoden palvelun hinnalla. Mutta isä vaati, ettei Leeaa saanut hyljätä, koska siitä koituisi häpeää perheelle. Jaakob joutui siten pahaan ja kiusalliseen välikäteen. Lopulta hän salli Leean jäädä ja päätti naida Raakelin. Tätä hän sitten aina rakasti eniten, mutta se herätti kateutta ja mustasukkaisuutta, ja sisarusten välinen kilpailu katkeroitti hänen elämäänsä. {PJP 169.1}

Kaksikymmentä vuotta Jaakob viipyi Mesopotamiassa ja suoritti työpalvelusta Laabanille, joka sukulaisuussiteistä välittämättä pyrki saamaan kaiken hyödyn heidän suhteestaan. Kahdesta tyttärestään hän vaati neljäntoista vuoden työpalvelun, ja jäljelläolevana aikana hän muutti Jaakobin palkkaa kymmenen kertaa. Kuitenkin Jaakob palveli häntä ahkerasti ja uskollisesti. Uupumatta hän valvoi tarkan isäntänsä etuja, mikä kuvastuu elävästi hänen sanoistaan jotka hän lausui Laabanille heidän tavatessaan viimeisen kerran: ”Jo kaksikymmentä vuotta minä olen ollut sinun luonasi; sinun uuhesi ja vuohesi eivät ole synnyttäneet keskosia, enkä minä ole oinaita sinun laumastasi syönyt. Pedon haaskaamaa en ole sinulle tuonut, se oli minun itseni korvattava; minulta sinä sen vaadit, olipa se viety päivällä tai viety yöllä. Päivällä vaivasi minua helle, yöllä vilu, ja uni pakeni silmistäni.” {PJP 169.2}

Paimenen oli tarkkailtava laumaansa päivin ja öin. Sitä vaanivat rosvot sekä lukuisat ja julkeat pedot, jotka usein tekivät pahaa jälkeä huonosti vartioiduissa laumoissa. Jaakobilla oli monia apulaisia paimentamassa Laabanin suuria laumoja, mutta häntä itseään pidettiin vastuussa

niistä kaikista. Joitakin aikoja vuodesta hänen oli oltava jatkuvasti mukana paimenessa, varjelemassa laumaa kuivana kautena nääntymästä janoon ja paleltumasta kylmimpien kuukausien kovissa yöpakkasissa. Jaakob oli ylipaimen, hänen alaisensa taas olivat alipaimenia. Jos yksikin lampaista puuttui, joutui ylipaimen korvaamaan menetyksen, ja hän puolestaan vaati tarkan selvityksen palvelijoiltaan, joiden huostaan hän oli lauman uskonut, ellei lammasta löydetty hyväkuntoisena. {PJP 170.1}

Paimenen elämä on uutteraa ja huolehtivaista. Hellästi hän hoivaa avuttomia luontokappaleita, jotka on uskottu hänen hoitoonsa. Tästä ovat innoitetut kirjoittajat ottaneet kuvauksia valaistakseen niillä eräitä evankeliumin kalleimpia totuuksia. Niinpä Kristusta verrataan paimeneen, kun kyseessä on hänen suhteensa kansaansa. Syntiinlankeemuksen jälkeen hän näki lampaidensa kulkevan tuhoaan kohti synnin pimeillä teillä. Pelastaakseen nämä harhailevat hän luopui Isänsä huoneen kunniasta ja loistosta. Hän sanoo: ”Kadonneet minä tahdon etsiä, eksyneet tuoda takaisin, haavoittuneet sitoa, heikkoja vahvistaa; — — minä tahdon vapauttaa lampaani, etteivät ne enää jää ryöstettäviksi; eivätkä metsän pedot heitä syö” (Hes. 34: 16, 22,28). Äänellään hän kutsuu heitä hoiviinsa ollakseen heille ”verho varjoamassa päivän helteeltä sekä turvaamassa ja suojaamassa rajuilmalta ja sateelta” (Jes. 4:6). Väsymättä hän huolehtii laumastaan. Hän vahvistaa heikkoja, virvoittaa kärsiviä, kokoaa karitsat käsivarsilleen ja kantaa niitä sylissään. Hänen lampaansa rakastavat häntä. ”Mutta vierasta ne eivät seuraa, vaan pakenevat häntä, koska eivät tunne vierasten ääntä” (Joh. 10: 5). {PJP 170.2}

Edelleen Kristus sanoo: ”Hyvä paimen antaa henkensä lammasten edestä. Mutta palkkalainen, joka ei ole paimen ja jonka omia lampaat eivät ole, kun hän näkee suden tulevan, niin hän jättää lampaat ja pakenee; ja susi ryöstää ja hajottaa ne. Hän pakenee, sillä hän on palkattu eikä välitä lampaista. Minä olen se hyvä paimen, ja minä tunnen omani, ja minun omani tuntevat minut” (jakeet 11—14). {PJP 170.3}

Kristus, Ylipaimen, on uskonut lampaansa palvelijoittensa, alipaimenten, hoitoon. Ja hän kehottaa heitä osoittamaan samaa harrastusta kuin hänkin ja tuntemaan huostaansa uskotuista pyhää vastuuta. Hän on vakavasti käskenyt heitä olemaan uskollisia, kaitsemaan laumaa, vahvistamaan heikkoja, virvoittamaan nääntyviä ja varjelemaan heitä tuhoavilta susilta. {PJP 171.1}

Pelastaakseen lampaansa Kristus uhrasi oman henkensä, ja sellaista rakkautta hän suosittelee paimenilleen esimerkiksi. Mutta ”palkkalainen, — — jonka omia lampaat eivät ole”, ei ole todella kiinnostunut laumasta. Hän tekee työtä vain hyötyäkseen ja huolehtii vain itsestään. Hän katsoo vain omaa etuaan eikä saamansa tehtävän etua, ja hädän tai vaaran aikana hän pakenee ja hylkää lauman. {PJP 171.2}

Apostoli Pietari kehottaa alipaimenia: ”Kaitkaa teille uskottua Jumalan laumaa, ei pakosta, vaan vapaaehtoisesti, Jumalan tahdon mukaan, ei häpeällisen voiton tähden, vaan sydämen halusta, ei herroina halliten niitä, jotka ovat teidän osallenne tulleet, vaan ollen laumalle esikuvina” (1 Piet. 5: 2, 3). Paavali sanoo: ”Ottakaa siis itsestänne vaari ja kaikesta laumasta,

johon Pyhä Henki on teidät pannut kaitsijoiksi, paimentamaan Herran seurakuntaa, jonka hän omalla verellänsä on itselleen ansainnut. Minä tiedän, että minun lähtöni jälkeen teidän keskuuteenne tulee julmia susia, jotka eivät laumaa säästä" (Ap.t. 20:28,29). Kaikkia, jotka pitävät uskollisen paimenen osaksi tulevia huolia ja taakkoja vastenmielisenä rasituksena, apostoli oikaisee: "Ei pakosta, vaan vapaaehtoisesti, — — ei häpeällisen voiton tähden, vaan sydämen halusta" (1 Piet. 5: 2). Kaikki sellaiset uskottomat palvelijat Ylipaimen mielellään vapauttaisi tehtävistään. Kristuksen seurakunta on ostettu hänen verellään, ja jokaisen paimenen pitäisi tajuta, että hänen hoidossaan olevat lampaat on maksettu äärettömän kalliilla uhrilla. Hänen tulisi pitää heitä jokaista verrattoman arvokkaana ja ponnistella uupumatta, jotta he pysyisivät terveinä ja hyväkuntoisina. {PJP 171.3}

Paimen, joka Kristuksen hengen kyllästämänä seuraa hänen itsensäkieltävää esimerkkiään, huolehtii jatkuvasti hoidokkiensa hyvinvoinnista, ja lauma viihtyy ja menestyy hänen hoidossaan. {PJP 172.1}

Kaikki joutuvat tekemään tarkkaa tiliä palveluksestaan. Mestari kysyy jokaiselta paimenelta: "Missä on lauma, joka oli sinun haltuusi annettu, nuo sinun lampaasi, sinun kunniasi?" (Jer. 13: 20). Joka havaitaan uskolliseksi, on saava runsaan palkan. "Niin te, ylipaimenen ilmestyessä", sanoo apostoli, "saatte kirkkauden kuihtumattoman seppeleen" (1 Piet. 5:4). {PJP 172.2}

Kun Jaakob alkoi väsyä palvelemaan Laabania, hän aikoi palata Kanaaniin ja sanoi apelleen: "Päästä minut menemään kotiini ja omaan maahani. Anna minulle vaimoni ja lapseni, joiden vuoksi olen sinua palvellut, mennäkseni pois; sillä tiedäthän itse, kuinka olen sinua palvellut." Mutta Laaban pyysi häntä jäämään ja selitti: "Merkkini ilmoittavat, että Herra sinun tähtesi on siunannut minua." Hän näki omaisuutensa karttuvan vävypoikansa hoidossa. {PJP 172.3}

Jaakob myönsi sen: "Vähän sinulla oli ennen minun tuloani, mutta sitten se on karttunut suureksi." Mutta ajan mittaan Laaban alkoi kadehtia Jaakobin vaurastumista, sillä tämä "tuli ylen rikkaaksi; hän sai paljon pikkukarjaa sekä palvelijattaria, palvelijoita, kameleja ja aaseja". Laabanin kademieli tarttui hänen poikiinsakin, ja Jaakob sai kuulla, miten he panettelivat häntä: "'Jaakob on anastanut kaikki, mitä isämme omisti; isämme omaisuudesta hän on hankkinut itselleen kaiken tämän rikkauden.' Ja Jaakob huomasi Laabanin kasvoista, ettei hän ollut häntä kohtaan niinkuin ennen." {PJP 172.4}

Jaakob olisi lähtenyt viekkaan sukulaisensa luota jo ajat sitten, ellei olisi pelännyt Eesaun kohtaamista. Nyt hänestä tuntui, että vaara uhkasi häntä Laabanin poikien taholta, jotka pitivät hänen rikkauttaan omanaan ja kukaties yrittäisivät väkivalloin päästä siihen käsiksi. Ymmällään ja suuresti ahdistettuna hän ei tiennyt mihin ryhtyä. Mutta hän muisti Beetelissä saamansa armollisen lupauksen ja esitti asiansa Jumalalle anoen hänen johdatustaan. Unessa hänen rukoukseensa vastattiin: "Palaja maahasi ja sukusi luo, niin minä teen sinulle hyvää." {PJP 172.5}

Laabanin ollessa muualla he pääsivät lähtemään. Eläimet koottiin nopeasti ja lähetettiin edellä, ja sitten Jaakob vaimoineen, lapsineen ja palvelijoineen ylitti Eufratin ja suuntasi kulkunsa kohti Kanaanin rajoilla sijaitsevaa Gileadia. Kolmen päivän kuluttua Laaban sai kuulla heidän paostaan, lähti ajamaan heitä takaa ja saavutti seurueen, joka silloin oli seitsemättä päivää matkalla. Kiukusta punaisena hän käski heidän palata, ja hän saattoi pakottaakin heidät tottelemaan, sillä hänen joukkojensa vahvuus oli paljon suurempi. Pakolaiset olivat todella suuressa vaarassa. {PJP 172.6}

Hän ei kuitenkaan toteuttanut vihamielisiä aikeitaan, mikä johtui siitä että itse Jumala oli ilmestynyt puolustamaan palvelijaansa. ”Minulla olisi valta tehdä teille pahaa”, Laaban sanoi, ”mutta teidän isänne Jumala sanoi minulle viime yönä näin: ’Varo, ettet puhu Jaakobille hyvää etkä pahaa.’” Tämä tarkoitti sitä ettei hän saanut pakottaa Jaakobia palaamaan eikä toisaalta houkutella häntä imarteluilla. {PJP 173.1}

Laaban oli pidättänyt tyttäriensä myötäjäiset ja aina kohdellut Jaakobia viekkaasti ja ankarasti. Kuitenkin hän nyt tyypillisen teeskentelevästi nuhteli vävyään tämän salaisesta lähdöstä, mikä oli estänyt isää pitämästä lähtiäisiä tai edes hyvästelemästä tyttäriään ja näiden lapsia. {PJP 173.2}

Vastauksessaan Jaakob toi selvästi esiin Laabanin itsekkään ja ahneen menettelyn sekä haastoi hänet sen todistajaksi, miten hän, Jaakob, oli puolestaan ollut uskollinen ja rehellinen. ”Jos minun isäni Jumala, Aabrahamin Jumala, jota myöskin Iisak pelkää, ei olisi ollut minun puolellani”, Jaakob sanoi, ”niin sinä olisit nyt lähettänyt minut tyhjänä tieheni. Jumala on nähnyt minun kurjuuteni ja kätteni vaivannäön, ja hän ratkaisi viime yönä asian.” {PJP 173.3}

Laaban ei voinut kumota esiintuotuja tosiasioita, ja siksi hän nyt ehdotti rauhanliittoa. Jaakob suostui ehdotukseen, ja sopimuksen muistomerkiksi rakennettiin kivistä roukkio. Sille Laaban antoi nimeksi Mispa, ”vartiopaikka”, sanoen: ”Herra olkoon vartija meidän välillämme, minun ja sinun, kun joudumme loitolle toistemme näkyvistä.” {PJP 173.4}

”Ja Laaban sanoi vielä Jaakobille: ’Katso, tämä roukkio ja tämä patsas, jonka minä olen pystyttänyt meidän välillemme, minun ja sinun — tämä roukkio olkoon todistuksena, ja myöskin tämä patsas olkoon todistuksena siitä, etten minä kulje tämän roukkion ohi sinun luoksesi ja ettet sinäkään kulje tämän roukkion ja tämän patsaan ohi minun luokseni paha mielessä. Aabrahamin Jumala ja Naahorin Jumala, heidän isiensä Jumala, olkoon tuomarina meidän välillämme.’ Ja Jaakob vannoi valansa Jumalan kautta, jota hänen isänsä Iisak pelkäsi.” Vahvistaakseen sopimuksen osapuolet järjestivät juhlan. Iltaa vietettiin ystävällisesti seurustellen, ja aamun koitteessa Laaban seurueineen lähti kotimatkalle. Tähän eroon päättyvät tiedot Aabrahamin lasten ja Mesopotamian asukkaiden välisestä kanssakäymisestä. {PJP 173.5}

Luku 18—Öinen painiskelu

Vaikka Jaakob olikin lähtenyt Mesopotamiasta Jumalan ohjeiden mukaisesti, ei hän kuitenkaan voinut karkottaa mielestään pahoja aavistuksia palatessaan nyt samaa tietä, jota oli astellut pakolaisena kaksikymmentä vuotta aikaisemmin. Hän oli pettänyt isänsä; sen synnin hän aina muisti ja tiesi juuri sen aiheuttaneen hänen pitkän maanpakolaisuutensa. Näitä hän mietiskeli päivin ja öin, ja omantunnon syytökset tekivät hänen matkansa hyvinkin surulliseksi. Syvästi liikuttuneena hän tähyili kaukaa häämöttäviä kotimaansa kukkuloita. Menneet tapahtumat palautuivat elävästi hänen mieleensä. Samalla kun synnin muisto vaivasi häntä, tuli hänen mieleensä myös se, miten Jumala oli ollut suosiollinen häntä kohtaan ja luvannut auttaa ja opastaa häntä. {PJP 175.1}

Matkan pään lähestyessä alkoi Eesaun ajatteleminen yhä enemmän huolettaa häntä. Jaakobin paon jälkeen Eesau oli pitänyt itseään isänsä omaisuuden ainoana perijänä. Jos hän nyt saisi tietää, että Jaakob oli paluumatkalla, hän voisi pelätä tämän tulevan vaatimaan perintöään. Toisaalta Eesau saattoi, jos niin halusi, vaikka väkivalloin käydä veljensä kimppuun ja aiheuttaa paljon vahinkoa, ei vain kostonhalusta vaan päästäkseen rauhassa nauttimaan siitä varallisuudesta, jota hän jo niin kauan oli pitänyt omanaan. {PJP 175.2}

Jälleen Herra antoi Jaakobille merkin jumalallisesta huolenpidostaan. Hänen matkatessaan Gileadin vuorelta etelään näytti kaksi enkelijoukkoa piirittävän hänet edestä ja takaa ja etenevän hänen matkaseurueensa mukana aivan kuin suojaten sitä. Jaakob muisti Beetelissä aikoinaan näkemänsä unen, ja hänen ahdistettu mielensä keventyi. Jumalan lähetit, jotka olivat vahvistaneet hänen toivoaan ja rohkaisseet häntä pakomatkalla Kanaanista, olivat nyt hänen suojelijoinaan paluumatkalla. Ja hän sanoi: ”’Tämä on Jumalan sotajoukkoa.’ Ja hän antoi sille paikalle nimen Mahanaim” — ”kaksi sotajoukkoa tai leiriä”. {PJP 175.3}

Kuitenkin Jaakobista tuntui, että hänen oli myös itse jotenkin varmistettava turvallisuutensa. Siksi hän lähetti veljelleen sovittavan tervehdyksen sanansaattajien mukana. Hän neuvoi sanatarkasti, mitä heidän oli sanottava Eesaulle. Ennen näiden veljesten syntymää oli ennustettu että vanhempi oli palveleva nuorempaa, ja jottei tämän muistaminen herättäisi katkeruutta, Jaakob nimenomaan lähetti palvelijansa viemään tervehdyksen ”herralleni Eesaulle”. Päästyään tämän puheille heidän oli sanottava, että tervehdyksen lähetti ”sinun palvelijasi Jaakob”. Ja hälventääkseen sen pelon, että hän olisi köyhänä kulkurina tulossa vaatimaan isän perintöään, Jaakob kaiken varalta mainitsi sanomassaan: ”Minä olen saanut raavaita, aaseja, pikkukarjaa, palvelijoita ja palvelijattaria ja lähetän nyt sanan herralleni, että saisin armon sinun silmiesi edessä.” {PJP 176.1}

Mutta palvelijat kertoivat palattuaan, että Eesau oli jo tulossa neljäsataa miestä mukanaan ja ettei ystävälliseen tervehdykseen annettu mitään vastausta. Näytti ilmeiseltä että hän oli tulossa kostamaan. Koko leiri joutui kauhun valtaan. ”Silloin valtasi Jaakobin suuri pelko ja ahdistus.” Palata hän ei voinut ja edetä ei uskaltanut. Aseettomana hänen väkensä ei kyennyt

puolustautumaan eikä vastustamaan vihollista. Niinpä hän jakoi väen kahteen joukkoon, jotta ainakin toinen pääsisi pakoon jos toisen kimppuun hyökättäisiin. Hän lähetti suurista laumoistaan runsaita lahjoja Eesaulle ja tervehti tätä jälleen ystävällisellä sanomalla. Hän teki kaiken voitavansa sovittaakseen veljelleen tekemänsä vääryyden ja torjuakseen uhkaavan vaaran, ja sitten hän nöyrin ja katuvin mielin anoi Jumalalta varjelusta: ”Herra, sinä, joka sanoit minulle: ’Palaja maahasi ja sukusi luo, niin minä teen sinulle hyvää!’ Minä olen liian halpa kaikkeen siihen armoon ja kaikkeen siihen uskollisuuteen, jota sinä olet palvelijallesi osoittanut; sillä ainoastaan sauva kädessäni minä kuljin tämän Jordanin yli, ja nyt on minulle karttunut kaksi joukkoa. Pelasta minut veljeni Eesaun käsistä, sillä minä pelkään, että hän tulee ja tuhoaa minut ynnä äidit lapsineen.” {PJP 176.2}

He olivat nyt tulleet Jabbokin joelle, ja yötä myöten Jaakob lähetti perheensä kahluupaikasta joen yli ja jäi yksin jälkeen muista. Hän oli päättänyt käyttää yön rukoukseen ja halusi olla yksin Jumalan kanssa. Jumala saattoi pehmittää Eesaun sydämen. Yksin häneen kiinnitti patriarkka nyt toivonsa. {PJP 177.1}

Paikka oli yksinäistä vuoristoseutua, missä villipedot saalistivat ja rosvot ja murhamiehet piileskelivät. Yksin ja vailla suojaa Jaakob kumartui tuskaisena maahan. Oli keskiyö. Kaikki hänen rakkaansa olivat kaukana, vaaran ja kuoleman uhan alaisina. Katkerinta oli ajatella, että hänen oma syntinsä oli saattanut nämä syyttömät vaaraan. Huudoin ja kyynelin hän esitti hartaan rukouksensa Jumalalle. Äkkiä joku tarttui häneen lujin ottein. Hän luuli vihollisen koettavan tappaa hänet ja yritti vääntäytyä irti ahdista jansa otteesta. Pimeässä käytiin kovaa kamppailua voitosta. Kumpikaan ei puhunut sanaakaan, mutta Jaakob jännitti kaikki voimansa eikä hellittänyt hetkeksikään. Kun hän siinä taisteli henkensä edestä, syyllisyyden tunto ahdisti hänen sieluaan; hänen syntinsä kohosivat hänen eteensä erottamaan häntä Jumalasta. Mutta äärimmäisessä hädässään hän muisti Jumalan lupaukset, ja hän anoi koko sydämestään hänen armoaan. Painiskelua jatkui miltei päivänkoittoon asti, mutta vihdoin muukalainen painoi sormensa Jaakobin lonkalle, ja heti hän lamautui. Nyt Jaakob käsitti, minkälainen olento hänen vastustajansa todella oli. Hän tiesi painiskelleensa taivaallisen sanansaattajan kanssa, ja siksi hän ei miltei yli-inhimillisin ponnistuksinkaan ollut päässyt voitolle. Kristus, ”liiton Enkeli”, oli ilmaissut itsensä Jaakobille. Patriarkka oli nyt tais- telukyvytön, ja hänen vammaansa koski kovasti, mutta hän ei tahtonut päästää otettaan. Katuvana ja murtuneena hän tarrautui kiinni enkeliin, ”hän itki ja rukoili tätä” (Hoos. 12: 4) anoen siunausta. Hänen oli päästävä varmuuteen siitä että oli saanut syntinsä anteeksi. Ruumiillinen kipu ei riittänyt irrottamaan hänen mielestään tätä ajatusta. Hänen päätöksensä vain lujittui ja uskonsa tuli entistä hartaammaksi ja vahvemmaksi kestämään loppuun asti. Enkeli koetti irtautua hänestä ja pyysi: ”Päästä minut, sillä päivä koittaa.” Mutta Jaakob vastasi: ”En päästä sinua, ellet siunaa minua.” Jos tämä olisi ollut kerskuvaa, liian itsevarmaa luottamusta, Jaakob olisi heti tuhottu. Mutta se oli sellaisen ihmisen varmuutta, joka tuntee oman arvottomuutensa mutta luottaa kuitenkin liittonsa pitävän Jumalan uskollisuuteen. {PJP 177.2}

Jaakob ”taisteli enkelin kanssa ja voitti” (Hoos. 12: 4). Nöyryydellään, katumuksellaan ja alistuvaisuudellaan tämä syntinen, erehtyvä kuolevainen voitti taivaan Majesteetin. Hän oli kiinnittänyt vapisevan otteensa Jumalan lupauksiin, eikä rajattoman Rakkauden sydän voinut hyljätä syntisen anomusta. {PJP 178.1}

Nyt Jaakob käsitti selvästi syntinsä johtuneen siitä, että hän oli turvautunut petokseen saadakseen esikoisuuden. Hän ei ollut luottanut Jumalan lupauksiin, vaan oli omin ponnistuksin koettanut aikaansaada sen, minkä Jumala olisi toteuttanut omalla ajallaan ja tavallaan. Osoitukseksi anteeksiannosta hänen nimensä, joka muistutti häntä synnistään, vaihdettiin muistuttamaan tästä voitosta. ”Sinun nimesi”, sanoi enkeli, ”älköön enää olko Jaakob [petoksella syrjäyttäjä], vaan Israel, sillä sinä olet taistellut Jumalan ja ihmisten kanssa ja olet voittanut.” {PJP 178.2}

Jaakob oli nyt saanut kaipaamansa siunauksen. Hän oli saanut anteeksi syrjäyttäjänä ja pettäjänä tekemänsä synnin. Hänen elämänsä kriisivaihe oli päättynyt. Epäilys, neuvottomuus ja tunnonvaivat olivat katkeroittaneet hänen mielensä, mutta nyt oli kaikki toisin, ja suloinen oli Jumalan kanssa tehdyn sovinnon rauha. Jaakob ei enää pelännyt veljensä kohtaamistakaan. Jumala, joka oli antanut hänen syntinsä anteeksi, saattoi myös muuttaa Eesaun mielen suostuvaiseksi hyväksymään hänen nöyrtymisensä ja katumuksensa. {PJP 178.3}

Jaakobin painiskellessa enkelin kanssa lähetettiin toinen taivaallinen sanansaattaja Eesaun luo. Unessaan Eesau sai nähdä, miten hänen veljensä oli kaksikymmentä vuotta maanpakolaisena poissa isänsä kodista, hän katseli hänen suruaan, kun hän sai kuulla äitinsä kuolemasta, ja hän näki veljensä enkelijoukkojen suojaamana. Eesau kertoi tämän unensa sotilailleen ja kielsi heitä vahingoittamasta Jaakobia, koska hänen isänsä Jumala oli hänen kanssaan. {PJP 178.4}

Lopulta heidän joukkonsa lähestyivät toisiaan, erämaan

päällikkö johtaen väkeään ja Jaakob vaimoineen ja lapsineen, näiden mukana paimenia ja palvelijattaria ja perässä pitkät karja- jonot. Sauvaansa nojaten patriarkka käveli aseellista joukkoa vastaan. Kalpeana ja vammaisena äskeisestä kamppailustaan hän asteli verkkaan kipuaan arastellen ja joka askeltaan ontuen. Mutta hänen kasvonsa väikkyivät iloa ja rauhaa. {PJP 179.5}

Tuon kivuliaan raajarikon nähdessään ”Eesau riensi häntä vastaan ja sulki hänet syliinsä, halasi häntä kaulasta ja suuteli häntä; ja he itkivät”. Näkyä katsellessaan Eesaun jurot sotilaatkin liikuttuivat. Vaikka Eesau oli kertonut heille unensa, he eivät voineet käsittää päällikössään tapahtunutta muutosta. Katsellessaan horjahtelevaa patriarkkaa he eivät aavistaneet, että hänen heikkoudestaan oli tullut hänen voimansa. {PJP 179.1}

Ahdingon yönään Jabbokin joen rannalla, kun hän näytti olevan häviön partaalla, Jaakob oli saanut oppia, miten turhaa on ihmisen apu ja miten perusteetonta kaikki luottaminen inhimilliseen voimaan. Hän käsitti, että hänen täytyi saada apunsa yksin häneltä, jota vastaan

hän oli rikkonut niin raskaasti. Avuttomana ja arvottomana hän vetosi siihen, että Jumala oli luvannut armahtaa katuvan syntisen. Se lupaus takasi hänelle, että Jumala antaisi anteeksi ja hyväksyisi hänet. Pikemmin taivas ja maa katoaisivat kuin tuo sana raukeaisi tyhjiin. Tämä auttoi häntä kestämään tuossa pelottavassa kamppailussa. {PJP 179.2}

Jaakobin kokemus tuona painiskelun ja ahdistuksen yönä kuvaa sitä koetusta, joka Jumalan kansan on kestettävä vähän ennen Kristuksen toista tulemista. Profeetta Jeremia suuntaa pyhässä näyssä katseensa tähän aikaan ja sanoo: ”Pelon huudon me kuulemme: on hirmu, ei rauha! Miksi ovat kaikki kasvot käyneet valjuiksi? Voi! Suuri on se päivä, ei ole sen kaltaista. Se on Jaakobille ahdistuksen aika, mutta hän on pelastuva siitä” (Jer. 30: 5—7). {PJP 179.3}

Tämä ahdistuksen aika alkaa silloin kun Kristus lakkaa toimimasta ihmisen välimiehenä. Silloin jokaisen sielun tapaus on ratkaistu, eikä mikään sovintoveri enää puhdista synnistä. Kun Jeesus ei enää ole ihmisen puoltajana Jumalan edessä, silloin kuullaan vakava julistus: ”Vääryyden tekijä tehköön edelleen vääryyttä, ja joka on saastainen, saastukoon edelleen, ja joka on vanhurskas, tehköön edelleen vanhurskautta, ja joka on pyhä, pyhittyköön edelleen” (Ilm. 22:11). Silloin Jumalan hillitsevä Henki vetäytyy pois maan päältä. Samoin kuin vihastunut veli uhkasi tappaa Jaakobin, koettavat jumalattomatkin tuhota Jumalan kansan. Ja samoin kuin patriarkka painiskeli koko yön pelastuakseen Eesaun käsistä, tulevat vanhurskaatkin huutamaan yötä päivää Jumalaa vapauttamaan heidät vihollisista jotka ympäröivät heitä. {PJP 179.4}

Saatana oli syyttänyt Jaakobia Jumalan enkelien edessä väittäen olevansa oikeutettu tuhoamaan hänet hänen syntinsä vuoksi. Hän oli yllyttänyt Eesaun lähtemään veljeään vastaan, ja patriarkan pitkän yöllisen painiskelun aikana saatana koetti painostaa hänet tuntemaan itsensä syylliseksi, jotta hän masentuisi ja hellittäisi otteensa Jumalasta. Kun Jaakob ahdistuksessaan tarttui kiinni enkeliin ja itkien anoi siunausta, niin koetellakseen hänen uskoaan taivaallinen sanansaattajakin muistutti häntä synnistään ja koetti vapautua hänestä. Mutta Jaakob ei halunnut tulla käännytetyksi pois. Hän oli oppinut, että Jumala on armollinen, ja jättäytyi hänen armonsa varaan. Hän selitti katuneensa syntiään ja anoi anteeksiantoa. Muistellessaan elämäänsä hän miltei vaipui epätoivoon. Mutta hän piti kiinni enkelistä ja vakavin, tuskaisin huudoin aneli kunnes sai voiton. {PJP 180.1}

Tällaista saavat Jumalan lapset kokea lopullisessa taistelussaan pahuuden valtoja vastaan. Jumala tulee koettelemaan heidän uskoaan, kestävyyttään ja luottamustaan siihen että hän on voimallinen vapauttamaan heidät. Saatana koettaa saada heidät kauhistumaan siitä ajatuksesta, että heidän tapauksensa on toivoton ja että heidän syntinsä ovat liian suuret anteeksiannettaviksi. He tuntevat syvästi vajavaisuutensa, ja kun he muistelevat elämänsä vaiheita, heidän toivonsa raukeaa. Mutta muistaessaan Jumalan armon suuruuden ja oman vilpittömän katumuksensa he vetoavat hänen lupauksiinsa, jotka hän on Kristuksen kautta antanut avuttomille, katuville syntisille. He eivät menetä uskoaan, vakkei heidän rukouksiinsa heti vastatakaan. He turvaavat Jumalan voimaan samoin kuin Jaakob tarttui kiinni enkeliin ja sanovat sydämensä syvyydestä: ”En päästä sinua, ellet siunaa minua.” {PJP 180.2}

Ellei Jaakob olisi aikaisemmin katunut syntiään, jonka hän teki hankkiessaan itselleen esikoisoikeuden petoksella, ei Jumala olisi kuullut hänen rukoustaan eikä armollisesti pitänyt häntä hengissä. Samoin jos Jumalan omilla olisi tunnustamattomia syntejä pelon ja tuskan ahdistaessa heitä ahdingon aikana, he lannistuisivat, epätoivo tukahduttaisi heidän uskonsa, eivätkä he tohtisi luottavaisesti anoa Jumalalta vapautusta. Mutta vaikka he tuntevatkin syvästi arvottomuutensa, ei heillä ole mitään salattuja vääryyksiä paljastettavina. Kristuksen sovintoveri on pyyhkinyt pois heidän syntinsä, eivätkä he enää voi muistaa niitä. {PJP 180.3}

Saatana saa monet uskomaan, ettei Jumala kiinnitä huomiota heidän uskottomuuteensa elämän vähäisimmissä asioissa. Mutta menettelyllään Jaakobin suhteen Herra osoittaa, ettei hän mitenkään voi hyväksyä eikä sietää pahuutta. Saatana tulee voittamaan kaikki ne, jotka koettavat selitellä tai peitellä syntejään ja jättävät ne taivaan kirjoihin tunnustamattomina ja anteeksiantamattomina. Mitä ylevämpi on heidän tunnustuksensa ja mitä kunnioitettavampi heidän asemansa, sitä raskaampi on heidän rikkomuksensa Jumalan silmissä ja sitä varmemmin suuri vastustaja voittaa heidät. {PJP 181.1}

Kuitenkin Jaakobin vaiheet vakuuttavat, ettei Jumala hylkää niitä, jotka syntiin langenneina ovat sittemmin todella katuvina palanneet hänen tykönsä. Alistuvaisuudellaan ja luottavalla uskollaan Jaakob sai sen, mitä hän ei pystynyt saamaan taistelemalla omassa voimassaan. Näin Jumala opetti palvelijalleen, että hän saattoi saada kaipaamansa siunauksen vain Jumalan voiman ja armon avulla. Ne jotka elävät viimeisinä päivinä, ovat samassa tilanteessa. Kun vaarat ympäröivät heitä ja epäusko ahdistaa sielua, heidän on kokonaan turvauduttava sovituksen ansioihin. Omin voimin emme pysty aikaansaamaan mitään. Kaikessa avuttomassa arvottomuudessamme meidän täytyy luottaa ristiinnaulitun ja ylösnousseen Vapahtajamme ansioihin. Yksikään näin tekevä ei koskaan huku. Rikkomustemme pitkä, musta luettelo on Äärettömän nähtävissä. Niiden luettelo on täydellinen; yhtäkään ei ole unohdettu. Mutta hän, joka muinoin kuunteli palvelijainsa avun huutoja, kuulee myös meidän uskon rukouksemme ja antaa anteeksi rikkomuksemme. Hän on luvannut ja pitää sanansa. {PJP 181.2}

Jaakob voitti kestävyydellään ja päättäväisyydellään. Hänen kokemuksensa osoittaa hellittämättömän rukouksen voiman. Nyt meidän on opittava tämä kestävän rukouksen ja peräänantamattoman uskon läksy. Kristuksen seurakunta tai sen yksityiset jäsenet eivät saa suurimpia voittojaan kyvyillään, koulutuksellaan, varoillaan tai ihmisten suosiolla, vaan ollessaan Jumalan puheilla ja tarttumalla vakavalla, tuskaisesti kamppailevalla uskollaan voiman väkevään käsivarteen. {PJP 181.3}

Ne jotka eivät halua luopua jokaisesta synnistä ja tavoitella hartaasti Jumalan siunausta, eivät saa sitä. Mutta kaikki, jotka Jaakobin tavoin vetoavat Jumalan lupauksiin ja ovat yhtä hartaita ja kestäviä kuin hänkin, tulevat menestymään samoin kuin hän menestyi. ”Eikö sitten Jumala toimittaisi oikeutta valituillensa, jotka häntä yötä päivää avuksi huutavat, ja viivyttäisikö hän heiltä apuansa? Minä sanon teille: hän toimittaa heille oikeuden pian” (Luuk. 18: 7, 8). {PJP 182.1}

Luku 19—Paluu Kanaaniin

Ylitettyään Jordanin ”Jaakob saapui matkallansa Mesopotamiasta onnellisesti Sikemin kaupunkiin, joka on Kanaanin maassa” (1 Moos. 33: 18). Beetelissä patriarkka oli rukoillut, että Jumala antaisi hänen palata rauhassa omaan maahansa, ja nyt tämä rukous oli täyttynyt. Jonkin aikaa hän asui Sikemin laaksossa. Siellä Aabraham oli toistasataa vuotta sitten leiriytynyt ensi kerran ja pystyttänyt ensimmäisen alttarinsa Luvatussa maassa. Täältä Jaakob ”osti sen maapalstan, johon hän oli pystyttänyt telttansa, Hamorin, Sikemin isän, pojilta sadalla kesi- talla. Ja hän pystytti siihen alttarin ja antoi sille nimen Eel, Israelin Jumala” (jakeet 19,20). Aabrahamin tavoin Jaakob pystytti telttansa läheisyyteen alttarin Herralle ja kokosi kaiken kotiväkensä paikalle aamu- ja iltauhrin ajaksi. Siellä hän myös kaivoi kaivon, jolle seitsemäntoista vuosisataa myöhemmin tuli Jaakobin Poika ja Vapahtaja levähtämään puolipäivän aikaan ja kertomaan ihmetteleville kuulijoilleen sen veden lähteestä, ”joka kumpuaa iankaikkiseen elämään” (Joh. 4: 14). {PJP 183.1}

Jaakobin viipyminen Sikemissä sai väkivaltaisen ja verisen lopun. Yksi talon tyttäristä oli joutunut häpeään ja surun valtaan, kaksi veljestä syyllistyi murhaan, ja ryöstely ja verilöyly kohtasivat koko kaupunkia kostoksi hillittömän nuorukaisen pahanteosta. Kaikki tuo hirvittävä hävitys sai alkunsa siitä, että Jaakobin tytär ”meni tapaamaan sen maan tyttäriä” hakeutuen näin jumalattomien seuraan. Se, joka etsii viihtymystään niiden seurasta jotka eivät pelkää Jumalaa, siirtyy saatanan alueelle ja tulee alttiiksi hänen kiusauksilleen. {PJP 183.2}

Simeonin ja Leevin petollinen julmuus ei ollut aiheetonta, mutta kohtelemalla kaltoin sikemiläisiä he syyllistyivät vakavaan syntiin. He olivat tarkoin salanneet aikeensa Jaakobilta, ja tämä kauhistui saatuaan kuulla kostoretkestä. Murheissaan poikiensa petoksesta ja väkivaltaisuudesta hän vain sanoi: ”Te olette syösseet minut onnettomuuteen, saattaneet minut tämän maan asukkaiden — — vihoihin. Minun joukkoni on vähäinen; jos he kokoontuvat minua vastaan, niin he tuhoavat minut, ja niin minut ja minun sukuni hävitetään.” Mutta heidän veritekonsa aiheuttama suru ja inho ilmenee vielä lähes viisikymmentä vuotta myöhemmin hänen sanoistaan, jotka hän lausui maatessaan kuolinvuoteellaan Egyptissä: ”Simeon ja Leevi, veljekset, heidän aseensa ovat väkivallan aseet. Heidän neuvoonsa ei suostu minun sieluni, heidän seuraansa ei yhdy minun sydämeni; Kirottu olkoon heidän vihansa, sillä se on raju, heidän kiukkunsa, sillä se on julma” (1 Moos. 49: 5—7). {PJP 184.1}

Jaakobista tuntui, että nyt oli syytä syvään nöyrtymiseen. Hänen poikansa olivat luonteeltaan julmia ja vilpillisiä. Leirissä oli vääriä jumalia, ja epäjumalanpalvelus oli saanut jonkin verran jalansijaa hänen omassa perhepiirissäänkin. Jos Herra kohtelisi heitä ansion mukaan, niin eikö hän jättäisi heitä alttiiksi ympärillä asuvien kansojen kostolle? {PJP 184.2}

Jaakobin ollessa näin huolten masentamana Herra johdatti hänet suuntaamaan kulkunsa etelään, kohti Beeteliä. Tämän paikan muisteleminen palautti patriarkan mieleen paitsi näkyä enkeleistä ja Jumalan armon lupauksia myös hänen oman valansa, jonka hän oli siellä tehnyt

siitä, että Herra oli oleva hänen Jumalansa. Hän päätti että ennen lähtöä tähän pyhään paikkaan hänen väkensä pitäisi päästä vapaaksi epäjumalanpalveluksen saastutuksesta. Siksi hän antoi kaikille leirissä oleville seuraavat ohjeet: ”Poistakaa vieraat jumalat, joita teillä on keskuudessanne, puhdistautukaa ja muuttakaa vaatteenne. Ja nouskaamme ja menkäämme Beeteliin, rakentaakseni sinne alttarin Jumalalle, joka kuuli minua ahdistukseni aikana ja oli minun kanssani tiellä, jota vaelsin.” {PJP 184.3}

Kovin liikuttuneena Jaakob kertoi jälleen, miten hän oli ensi kerran käynyt Beetelissä lähdettyään isänsä kodista yksinäisenä vaeltajana pakenemaan henkensä edestä ja miten Herra oli ilmestynyt hänelle yöllä unessa. Kun hän kertaili, miten ihmeellisesti Jumala oli johdattanut häntä, hänen oma mielensä pehmeni ja hänen lapsensakin heltyivät alistuvaisiksi; hän oli kaikkein tehokkaimmalla tavalla valmistanut heitä kanssaan palvelemaan Jumalaa, kun he saapuisivat Beeteliin. ”Niin he jättivät Jaakobille kaikki vieraat jumalat, jotka olivat heidän hallussansa, sekä renkaat, jotka olivat heidän korvissaan, ja Jaakob kätki ne maahan tammen alle, joka oli Sikemissä.” {PJP 184.4}

Jumala oli saattanut maan asukkaat pelkäämään, niin etteivät he mitenkään yrittäneet kostaa Sikemin verilöylyä. Matkaajat saapuivat ilman häiriöitä Beeteliin. Siellä Herra ilmestyi jälleen Jaakobille ja uudisti hänelle liiton lupauksen. ”Ja Jaakob pystytti patsaan siihen paikkaan, jossa hän oli häntä puhutellut, kivipatsaan.” {PJP 185.1}

Beetelissä Jaakob joutui murehtimaan sellaisen henkilön menetystä, jota kauan oli kunnioitettu hänen isänsä perheen jäsenenä. Tämä oli Rebekan imettäjä Debora, joka oli seurannut emäntäänsä Mesopotamiasta Kanaanin maahan. Jaakob piti arvossa tämän iäkkään naisen mukanoloa, koska siten hänen mieleensä palautuivat lapsuuden ajat ja varsinkin äiti, joka oli rakastanut häntä niin paljon ja hellästi. Deboran poismeno aiheutti niin suuren surun, että tammikin, jonka juurelle hänen hautansa kaivettiin, sai siitä nimen ”Itkutammi”. On merkille pantavaa, että tämä perheen ystävän elinkautinen uskollinen palvelus ja hänen kuolemansa aiheuttama suru on katsottu arvolliseksi tullakseen merkityksi muistiin Jumalan sanaan. {PJP 185.2}

Beetelistä oli vain kahden päivän matka Hebroniin, mutta tällä taipaleella kohtasi Jaakobia suuri suru, kun hänen vaimonsa Raakel kuoli. Kahdesti hän oli joutunut palvelemaan hänen tähtensä seitsemän vuotta, ja hänen rakkautensa sai ne tuntumaan vain muutamilta päiviltä. Tämä rakkaus oli ollut niin syvällistä ja kestävää, että kun Jaakob makasi kuolemansairaana Egyptissä ja Joosef tuli tapaamaan isäänsä, oli Raakelin menetys ainoa tapaus, jonka iäkäs patriarkka halusi muistaa kerratessaan mielessään pitkän ja vaivalloisen elämänsä vaiheita: ”Palatessani Mesopotamiasta kuoli minulta Raakel matkalla Kanaanissa, kun vielä oli jonkun verran matkaa Efrataan; ja minä hautasin hänet siellä Efratan tien varteen” (1 Moos. 48: 7). {PJP 185.3}

Ennen kuolemaansa Raakel ehti synnyttää toisen poikansa. Ollessaan kuolemaisillaan hän antoi lapselle nimen Benoni, ”kärsimykseni poika”. Mutta isä antoi hänelle nimen Benjamin,

”onnen poika”, ”oikean käteni poika” tai ”voimani”. Raakel haudattiin tien varteen siinä paikassa, jossa hän kuoli, ja hänen haudalleen pystytettiin muistopatsas. {PJP 186.1}

Matkalla Efrataan tapahtui Jaakobin perheessä jälleen häpeällinen rikkomus, jonka johdosta Ruuben, hänen esikoisensa, menetti esikoisuuteen liittyvät oikeutensa ja kunniansa. {PJP 186.2}

Lopulta Jaakob pääsi perille ja ”saapui isänsä Iisakin luo Mamreen, Hebroniin, jossa Aabraham ja Iisak olivat asuneet muukalaisina”. Sinne hän jäi isänsä loppuvuosiksi. Tämän kauan poissa olleen pojan huolehtivassa hoidossa vietti heikoksi ja sokeaksi tullut Iisak sentään lohdullisesti nuo yksinäiset murheen vuotensa. {PJP 186.3}

Jaakob ja Eesau tapasivat toisensa isänsä kuolinvuoteen ääressä. Ennen oli vanhempi veli odottanut tätä tilaisuutta kostonsa hetkenä, mutta sittemmin hänen tunteensa olivat suuresti muuttuneet. Jaakob puolestaan tyytyi täysin esikoisuuden hengellisiin siunauksiin ja jätti vanhemmalle veljelleen isän varallisuuden perinnön — eikä Eesau taas muuta ollut halunnut tai arvostanutkaan. Kateus ja viha eivät enää erottaneet heitä toisistaan, mutta silti he lähtivät eri suuntiin, ja ”Eesau asettui Seirin vuoristoon”. Jumala, joka siunaa runsaasti, oli suonut Jaakobille maallista rikkautta sen taivaallisen hyvän lisäksi, jota hän oli tavoitellut. Veljesten omaisuus ”oli niin suuri, etteivät he voineet asua yhdessä, eikä se maa, jossa he asuivat muukalaisina, riittänyt heille heidän karjansa paljouden tähden”. Tämä ero oli myös sen tarkoituksen mukaista, mikä Jumalalla oli Jaakobin suhteen. Koska veljesten uskonnolliset käsitykset poikkesivat niin paljon toisistaan, heidän oli parempi asua erillään. {PJP 186.4}

Eesauta ja Jaakobia oli yhtäläisesti opetettu tuntemaan Jumalaa, ja molemmat saivat esteettä vaeltaa hänen käskyjensä tietä ja nauttia hänen suosiotaan, mutta molemmat eivät olleet valinneet tätä. Veljekset olivat kulkeneet eri teitä, ja vastaisuudessa heidän tiensä poikkesivat toisistaan yhä enemmän. {PJP 186.5}

Jumala ei puolestaan mitenkään mielivaltaisesti sulkenut Eesaulta pelastuksen siunauksia. Kristuksen kautta hänen armonsa lahjat ovat kaikkien saatavissa. Kukaan ei huku muutoin kuin oman valintansa perusteella. Jumala on esittänyt sanassaan ehdot, joilla jokainen sielu voi tulla valituksi iankaikkiseen elämään — kuuliaisuuden hänen käskyilleen uskon kautta Kristukseen. Jumala on valinnut hänen lakinsa kanssa sopusointuisen luonteen, ja kuka vain saavuttaa hänen vaatimustasonsa, pääsee kirkkauden valtakuntaan. Kristus itse sanoi: ”Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä; mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle, se ei ole elämää näkevä” (Joh. 3: 36). ”Ei jokainen, joka sanoo minulle: ’Herra, Herra!’, pääse taivasten valtakuntaan, vaan se, joka tekee minun taivaallisen Isäni tahdon” (Matt. 7:21). Ja Ilmestyskirjassa hän julistaa: ”Autuaat ne, jotka pitävät hänen käskynsä [engl. ja vanha suom. käänn.], että heillä olisi valta syödä elämän puusta ja he pääsisivät porteista sisälle kaupunkiin!” (Ilm. 22: 14). Kun on kyse ihmisen lopullisesta pelastuksesta, tämä on ainoa Jumalan sanan esittämä valinta. {PJP 187.1}

Jokainen sellainen sielu on valittu, joka ahkeroi pelolla ja vavistuksella, että pelastuisi. Se on valittu, joka pukee ylleen sota- asun ja taistelee uskon jalon taistelun. Se on valittu, joka

valvoo ja rukoilee, tutkii Raamattua ja pakenee kiusausta. Se on valittu, joka pitää uskon ja on kuuliainen jokaiselle sanalle joka Jumalan suusta lähtee. Lunastus on suoritettu kaikkien puolesta, mutta sen tuloksista pääsevät nauttimaan vain ne, jotka ovat täyttäneet ehdot. {PJP 187.2}

Eesau oli väheksynyt liiton siunauksia. Hän oli arvostanut enemmän ajallista kuin hengellistä hyvää ja saanut mitä oli halunnutkin. Ehdoin tahdoin hän erosi Jumalan kansasta. Jaakob taas oli valinnut uskon perintöosan. Hän oli yrittänyt saada sen viekkaudella, petoksella ja valheella, mutta Jumala oli sallinut hänen rikkomuksensa tulla korjatuksi. Myöhempien vuosiensa kaikista katkerista kokemuksista huolimatta Jaakob ei kuitenkaan koskaan poikennut tavoitteestaan eikä luopunut valinnastaan. Hän oli oppinut, että tavoittelemalla siunausta ihmiskyvyin ja viekkaasti hän oli sotinut Jumalaa vastaan. Yöllinen painiskelu Jabbokin joen varrella oli muuttanut Jaakobin kerrassaan toiseksi mieheksi. Itseluottamus oli tyystin poissa. Entisestä oveluudesta ei näkynyt enää merkkiäkään. Viekas ja petollinen elämäntapa oli muuttunut yksinkertaiseksi ja totuudelliseksi. Hän oli oppinut yksinkertaisesti turvautumaan Kaikkivaltiaan käsivarteen, ja koetuksissa ja ahdingoissa hän taipui nöyrän alistuvasti Jumalan tahtoon. Pätsin kuumuudessa luonteen epäjalot ainekset kuluivat pois ja aito kulta puhdistui, kunnes Aabrahamin ja Iisakin usko ilmeni himmentymättömänä myös Jaakobissa. {PJP 187.3}

Jaakobin synti ja sitä seuranneet tapahtumat eivät olleet jääneet vaille pahaa vaikutustaan, mikä ilmeni seurauksiltaan katkerana hänen poikiensa luonteessa ja elämässä. Miehuusikään mennessä heissä oli kehittynyt pahoja virheitä. Moniavioisuuden seuraukset ilmenivät kotipiirissä. Tämä hirveä pahe on omiaan kuivattamaan rakkauden alkulähteetkin, ja vaikutuksellaan se heikentää pyhimpiäkin siteitä. Useiden äitien välinen kateus oli katkeroittanut perhesuhdetta, lapset olivat tulleet riitaisiksi ja uhmamielisiksi, ja isän elämää synkensivät huolet ja murheet. {PJP 188.1}

Yksi pojista oli kuitenkin luonteeltaan täysin poikkeuksellinen — Raakelin vanhempi poika Joosef, jonka harvinainen ulkonainen kauneus näytti vain heijastavan mielen ja sydämen sisäistä kauneutta. Tuossa puhtaassa, vilkkaassa ja iloisessa poikasessa ilmeni myös siveellistä vakavuutta ja lujuutta. Hän otti vaarin isänsä opetuksista ja totteli mielellään Jumalaa. Ominaisuudet, jotka myöhemmin olivat hänelle luonteenomaisia Egyptissä — ystävällisyys, uskollisuus ja totuudellisuus — ilmenivät jo hänen kotoisessa arkielämässään. Äidin kuoleman jälkeen hänen rakkautensa isään tuli entistä läheisemmäksi, ja Jaakob puolestaan kiintyi sydämestään tähän vanhalla iällä saamaansa lapseen. Hän ”rakasti Joosefia enemmän kuin kaikkia muita poikiansa”. {PJP 188.2}

Mutta tästä kiintymyksestäkin koitui ikävyyksiä ja suruja. Epäviisaasti Jaakob näytti toisille pitävänsä eniten Joosefista, ja tämä teki tietenkin toiset pojat kateellisiksi. Veljien huono käytös ja pahat tavat vaivasivat Joosefia kovin. Hän koetti lempeästi oikaista heitä, mutta näiden viha ja kauna siitä vain yltyi. Mutta hän ei jaksanut nähdä, miten nämä tekivät syntiä Jumalaa vastaan,

ja niin hän esitti asian isälleen toivoen, että tämä arvovallallaan saisi heidät parantamaan tapansa. {PJP 188.3}

Jaakob varoi tarkoin ärsyttämästä heitä vihaan kovuudella tai ankaruudella. Syvästi liikuttuneena hän ilmaisi huolestuneisuutensa lapsistaan, kehotti heitä kunnioittamaan hänen harmaita hiuksiaan ja varomaan pilaamasta hänen hyvää mainettaan sekä ennen kaikkea häpäisemästä Jumalaa rikkomalla noin pahoin hänen käskyjään. Häpeissään siitä että heidän pahuutensa oli tullut ilmi nuorukaiset vaikuttivat katuvaisilta, mutta he vain salasivat todelliset tunteensa, jotka tästä ilmitulosta ärtyivät entistäänkin katkerammiksi. {PJP 189.1}

Sitten isä antoi Joosefille epäviisaasti lahjaksi kalliin viitan eli ihokkaan, jollaista tavallisesti pitivät vain huomattavat henkilöt. Tätä veljet pitivät jälleen osoituksena isän puolueellisuudesta. He alkoivat sen johdosta epäillä hänen syrjäyttävän vanhemmat lapsensa antaakseen esikoisuuden Raakelin pojalle. Veljien kauna vain kasvoi, kun Joosef eräänä päivänä kertoi näkemästään unesta. ”Katso”, hän sanoi, ”me olimme sitovinamme lyhteitä vainiolla, ja katso, minun lyhteeni nousi seisomaan, ja teidän lyhteenne asettuivat ympärille ja kumarsivat minun lyhdettäni.” {PJP 189.2}

”Sinäkö tulisit meidän kuninkaaksemme, sinäkö hallitsisit meitä?” huudahtivat pojat vihoissaan ja kateellisina. {PJP 189.3}

Pian sen jälkeen hän näki toisen samantapaisen unen ja kertoi senkin veljilleen: ”Katso, aurinko ja kuu ja yksitoista tähteä kumarsivat minua.” Tämä uni sai selityksensä yhtä nopeasti kuin edellinenkin. Paikalle osunut isä kysyi moittivasti: ”Mikä uni se on, jonka sinä olet nähnyt? Olisiko minun ja äitini ja veljiesi tultava kumartamaan sinun eteesi maahan?” Näennäisesti ankarista sanoistaan huolimatta Jaakob uskoi, että Herra näin ilmaisi tulevaisuuden Joosefille. {PJP 189.4}

Joosef seisoi siinä veljiensä edessä kauniit kasvot innoituksen hengen valaisemina, eivätkä he voineet muuta kuin ihailla häntä. Mutta he eivät luopuneet pahoista tavoistaan, ja he vihasivat puhtautta, joka nuhteli heitä synnistä. Heidän mielessään ailahteli samoja ajatuksia, jotka muinoin johtivat Kainin surma- tekoon. {PJP 189.5}

Veljesten oli siirtyiltävä paikasta toiseen saadakseen lammaslaumoilleen uutta laidunmaata, ja usein he olivat yhdessä kuukausimääriä poissa kotoa. Edellä kerrottujen tapausten jälkeen he menivät siihen paikkaan, jonka heidän isänsä oli ostanut Sikemistä. Kun heistä ei kotvaan aikaan kuulunut mitään, alkoi isä olla huolissaan heistä muistaessaan miten julmasti he aikoinaan kohtelivat sikemiläisiä. Siksi hän lähetti Joosefin ottamaan heistä selvää ja tuomaan sitten hänelle tiedon heidän voinnistaan. Jos Jaakob olisi ollut selvillä heidän todellisista tunteistaan Joosefia kohtaan, ei hän olisi uskaltanut päästää häntä yksin tapaamaan heitä, mutta he olivat pitäneet tuumailunsa tarkoin isältä salassa. {PJP 190.1}

Iloisin mielin Joosef lähti isänsä kotoa kummankaan heistä osaamatta aavistaa, mitä tulisi tapahtumaan ennen kuin he jälleen tapaisivat toisensa. Kun hän pitkän ja yksinäisen matkansa

jälkeen saapui Sikemiin, olivat veljet laumoineen jo poistuneet sieltä. Hän kyseli heitä, ja häntä neuvottiin menemään Dootaniin. Hän oli matkannut jo enemmän kuin 80 kilometriä, ja nyt olisi kuljettava vielä kaksikymmentäviisi, mutta hän kiiruhti eteenpäin unohtaen väsymyksensä ajatellessaan voivansa hälventää isän huolia ja pääsevänsä tapaamaan veljiään, joita hän yhä piti rakkaina, vaikka he olivatkin epäystävällisiä. {PJP 190.2}

Veljet näkivät kaukaa hänen lähestyvän. Heidät valtasi katkera viha, eikä sitä lievittänyt vähääkään ajatus siitä, että hän oli tullut niin kaukaa tapaamaan heitä ja tarvitsi väsyneenä ja nälkäisenä heidän vieraanvaraisuuttaan ja veljellistä rakkauttaan. Isän suosion merkin, ihokkaan näkeminen sai heidät raivoihinsa. ”Katso, tuolla tulee se unennäkijä!” he huusivat pilkallisesti. Kateus ja kostonhimo, joita he olivat niin kauan hautoneet mielessään, saivat nyt heissä vallan. ”Tappakaamme nyt hänet”, he sanoivat, ”ja heittäkäämme hänet johonkin kaivoon ja sanokaamme: villipeto on hänet syönyt. Saammepa sitten nähdä, mitä hänen unistaan tulee.” {PJP 190.3}

He olisivat toteuttaneet aikeensa, ellei Ruuben olisi kavahtanut osallistumista veljensä murhaan ja ehdottanut, että Joosef heitettäisiin tyhjään erämaakaivoon, jossa hän saisi nääntyä. Ruuben aikoi näet salaa pelastaa hänet ja palauttaa hänet isän luo. Saatuaan kaikki suostumaan tähän tuumaan Ruuben poistui paikalta peläten ettei jaksaisi hillitä tunteitaan ja siten paljastaisi todelliset aikeensa. {PJP 190.4}

Joosef saapui paikalle aavistamatta vaaraa ja iloisena siitä, että hänen pitkäaikainen etsiskelynsä oli lopultakin johtanut tulokseen. Mutta veljet eivät tervehtineetkään häntä niin kuin hän oli odottanut, vaan kauhistuttivat häntä vihaisilla ja kostonhimoisilla katseillaan. He kävivät häneen käsiksi ja riisuivat ihokkaan hänen yltään. Solvaukset ja uhkaukset ilmaisivat heidän tappoaikeensa. Hänen pyytelynsä kaikuivat kuuroille korville. Hän oli täysin noiden hurjistuneiden miesten vallassa. He raastoivat hänet syvän kaivonkuopan reunalle ja tyrkkäsivät hänet sinne. Varmistuttuaan siitä, ettei hänellä ollut mitään pakomahdollisuutta he jättivät hänet sinne kuolemaan nälkään ja itse ”he istuivat aterioimaan”. {PJP 191.1}

Mutta asia vaivasi muutamia heistä. He eivät saaneetkaan kostosta sitä tyydytystä, mitä olivät odottaneet. Pian ilmaantui näkyviin matkamiesten saatto. Ismaelilaisten karavaani siinä matkasi Jordanin toiselta puolen vieden Egyptiin mausteita ja muuta kauppatavaraa. Juuda ehdotti nyt, että Joosef myytäisiin näille pakanakauppiaille sen sijaan että hänet jätettäisiin kaivoon kuolemaan. Näin he saisivat hänet pois tieltään tahraamatta käsiään hänen vereensä, ”sillä”, hän tähdensi, ”hän on meidän veljemme, meidän omaa lihaamme”. Kaikki myöntyivät tähän ehdotukseen, ja Joosef vedettiin nopeasti ylös kaivosta. {PJP 191.2}

Pelottava totuus selvisi Joosefille heti kun hän näki kauppiaat. Orjaksi joutumista pelättiin enemmän kuin kuolemaa. Kauhuissaan hän vetosi yhteen jos toiseenkin veljeensä, mutta turhaan. Eräät heistä tunsivat sääliä mutta vaikenivat siitä pelosta, että heitä pilkattaisiin. Kaikista tuntui, että he olivat menneet liian pitkälle voidakseen enää kääntyä takaisin. Elleivät he luovuttaisi Joosefia, tämä epäilemättä kertoisi asian isälle, joka taas ei jättäisi rankaisematta

suosikkipoikansa julmaa kohtelua. Niinpä he karaisivat sydämensä kestämään säälimättä hänen avunpyyntö jään ja luovuttivat hänet pakanallisille kauppiaille. Karavaani lähti liikkeelle ja katosi pian näkyvistä. {PJP 191.3}

Ruubenin palatessa kaivolle Joosef oli jo poissa. Hätääntyneenä ja itsesyytösten valtaamana hän repäisi vaatteensa, riensi veljiensä luo ja huudahti: ”Poika on kadonnut. Voi minua, minne minä joudun!” Saatuaan kuulla miten Joosefin oli käynyt ja ettei häntä enää saataisi takaisin Ruuben lopulta suostui toisten tuumaan, jolla he pyrkivät salaamaan syyllisyytensä. He tappoivat vuohipukin, kastoivat Joosefin ihokkaan sen vereen ja veivät vaatteen sitten isälleen selittäen löytäneensä sen kedolta ja arvelleensa sen kuuluneen veljelleen. ”Tarkasta”, he sanoivat, ”onko se poikasi ihokas vai eikö.” He olivat pelänneet tätä kohtausta, mutta nyt he joutuivat katselemaan sellaista sydäntäsärkevää tuskaa ja riipaisevaa surua, johon eivät olleet osanneet varautua. ”Tämä on minun poikani ihokas”, sanoi Jaakob. ”Villipeto on hänet syönyt; totisesti, Joosef on raadeltu kuoliaaksi.” Turhaan hänen poikansa ja tyttärensä yrittivät lohduttaa häntä. ”Jaakob repäisi vaatteensa, pani säkin lanteilleen ja suri poikaansa pitkät ajat.” Aikakaan ei tuntunut lievittävän hänen suruaan. ”Murehtien minä menen tuonelaan poikani tykö”, hän vaikeroi epätoivoisena. Veljekset kauhistelivat tekoaan, mutta eivät isän moitteiden pelosta uskaltaneet ilmaista syyllisyyttään, mikä heistä itsestäänkin tuntui kovin raskaalta. {PJP 191.4}

Luku 20—Joosef egyptissä

Tällävälin Joosef oli vangitsijoidensa kanssa matkalla Egyptiin. Karavaanin edetessä etelään kohti Kanaanin rajaa hän saattoi kaukaa erottaa kukkulat, joiden lomaan isä oli pystyttänyt telttansa. Hän purskahti katkeraan itkuun ajatellessaan rakkaan isänsä yksinäisyyttä ja tuskaa. Ja Dootanin näkymät palautuivat jälleen hänen mieleensä. Hän muisti miten vihaiset veljet loivat häneen tuimia silmäyksiään, ja hänen korvissaan soivat yhä heidän pisteliäät, solvaavat vastauksensa hänen tuskaisiin avunpyyntöihinsä. Pelokkaana hän ajatteli tulevaisuuttaan. Miten jyrkästi hänen asemansa olikaan muuttunut — hellästi hoivatusta pojasta halveksituksi ja avuttomaksi orjaksi! Miten hänen kävisi yksin ja vailla ystäviä tuossa vieraassa maassa, johon hän nyt oli matkalla? Joosef antautui joksikin aikaa kokonaan surun ja kauhun valtaan. {PJP 193.1}

Mutta Jumala johti asiat, niin että tämäkin kokemus koitui Joosefille siunaukseksi. Hän oli muutamassa tunnissa oppinut sen, mitä vuosikaudetkaan eivät muutoin olisi pystyneet opettamaan hänelle. Niin voimakkaasti ja hellästi kuin isä olikin rakastanut häntä, hän oli puolueellisuudellaan ja hemmottelullaan vahingoittanut poikaansa. Pitämällä häntä epäviisaasti muita parempana hän oli ärsyttänyt veljet vihaamaan Joosefia ja ryhtymään niihin julmuuksiin, jotka lopulta veivät hänet kauas kodistaan. Väärän kasvatuksen seuraukset ilmenivät Joosefin luonteessakin vikoina, jotka nyt oli korjattava. Hän oli tulossa omahyväiseksi ja vaativaksi. Isän hellään huolenpitoon tottuneenä hän ei arvellut pystyvänsä selviytymään muukalaisen ja orjan ankean elämän vaikeuksista. {PJP 193.2}

Silloin hänen ajatuksensa suuntautuivat hänen isänsä Jumalaan. Jo lapsena häntä oli opetettu rakastamaan ja pelkäämään häntä. Isän teltassa hän oli usein kuunnellut kertomusta siitä, mitä tämä oli unessa nähnyt ollessaan matkalla maanpakolaisuuteen. Hänelle oli kerrottu, mitä Herra oli luvannut isälle ja miten nämä lupaukset olivat täyttyneet — miten hädän hetkenä Jumalan enkelit olivat tulleet opettamaan, lohduttamaan ja suojelemaan häntä. Ja hän oli oppinut, että Jumala oli rakkaudessaan varannut ihmisille Lunastajan. Kaikki nämä arvokkaat opetukset muistuivat nyt elävästi hänen mieleensä. Joosef uskoi, että hänen isiensä Jumala tulisi olemaan myös hänen Jumalansa. Ja niin hän siinä paikassa jättäytyi kokonaan Herralle ja rukoili, että Israelin Varjelija olisi hänen kanssaan hänen maanpakolaisuutensa maassa. {PJP 194.1}

Hänen sydämensä sykähti tästä ylevästä päätöksestä, että hän pysyisi uskollisena Jumalalle ja toimisi kaikissa olosuhteissa niin kuin taivaan Kuninkaan alamaiselle kuului. Hän palvelisi Herraa kokosydämisesti; hän suhtautuisi rohkeasti osakseen tuleviin koettelemuksiin ja suorittaisi jokaisen tehtävänsä uskollisesti. Yhden päivän kokemuksesta oli tullut käännekohta Joosefin elämässä. Kaikessa hirveydessään se oli muuttanut hänet hemmotellusta lapsesta ajattelevaksi, rohkeaksi ja hillityksi mieheksi. {PJP 194.2}

Kun saavuttiin Egyptiin, myytiin Joosef Potifarille, faaraon henkivartijain päällikölle, jonka palvelukseen hän jäi kymmeneksi vuodeksi. Täällä häntä ahdistivat aivan epätavalliset

kiusaukset, sillä kaikkialla hänen ympärillään palvottiin epäjumalia suorastaan kuninkaallisella komeudella ja kaiken sen rikkauden ja kulttuurin kannattamana, mitä sen ajan kehittynein valtio saattoi tarjota. Siitä huolimatta Joosef pysyi vilpittömänä ja kuuliaisena Jumalalle. Paheellista silmänruokaa ja houkutus- ääniä oli kaikkialla hänen ympärillään, mutta hän ei suostunut katsomaan eikä kuulemaan niitä. Hän ei päästänyt ajatuksiaan harhailemaan kielletyissä asioissa. Egyptiläisten suosioon pyrkiessäänkään hän ei salaillut periaatteitaan. Jos hän olisi koettanut salata niitä, hän olisi langennut kiusaukseen. Mutta hän ei hävennyt isiensä uskontoa eikä pyrkinyt mitenkään salaamaan sitä että oli Herran palvelija. {PJP 194.3}

”Mutta Herra oli Joosefin kanssa, niin että hän menestyi kaikessa. — — Ja hänen isäntänsä näki, että Herra oli hänen kanssaan ja että Herra antoi kaiken, mitä hän teki, menestyä hänen käsissään.” Päivä päivältä Potifar luotti Joosefiin yhä enemmän, kunnes lopulta korotti hänet talonsa ja kaiken omaisuutensa hoitajaksi. ”Niin hän jätti Joosefin haltuun kaikki, mitä hänellä oli, eikä hän itse välittänyt mistään, paitsi ruuasta, jota hän söi.” {PJP 195.1}

Kaiken Joosefin käsiin uskotun huomattava menestyminen ei ollut suoranainen ihme, vaan jumalallinen siunaus kruunasi hänen uutteruutensa, huolellisuutensa ja tarmokkuutensa. Joosef piti menestystään Jumalan suosiona, ja hänen epäjumalia palvova isäntänsäkin piti tätä hänen erinomaisen menestymisensä salaisuutena. Mutta ilman kestävää, suunnitelmallista yritystä ei menestykseen olisi koskaan päästy. Jumala sai kunnian palvelijansa uskollisuudesta. Hänen tarkoituksensa oli, että Jumalaan uskova erottuisi puhtaudessaan ja rehellisyydessään jyrkästi epäjumalien palvojista ja että taivaallisen armon valo pääsisi siten loistamaan pakanuuden pimeyden keskellä. {PJP 195.2}

Henkivartijani päällikkö mieltyi Joosefin ystävällisyyteen ja uskollisuuteen. Ennen pitkää hän piti Joosefia pikemmin poikanaan kuin orjana. Nuorukainen pääsi kosketuksiin arvohenkilöiden ja oppineiden kanssa ja tutustui luonnontieteisiin, kieliin ja liiketaitoon ja sai näin tulevalle Egyptin pääministerille tarpeellista kasvatusta. {PJP 195.3}

Mutta Joosefin usko ja turmeltumattomuus joutuivat vielä tulikokeeseen. Hänen isäntänsä vaimo koetti viekoitella nuorukaisen rikkomaan Jumalan lakia. Tähän asti hän oli varjeltunut tuon pakanallisen maan yleiseltä turmelukselta, mutta tämä kiusaus tuli niin yllättävänä, niin väkevänä ja viettelevänä — miten siitä voisi selviytyä? Joosef tiesi hyvin, mitä sen vastustamisesta seuraisi. Vaihtoehtoina olivat salaaminen, suosio ja palkkiot ja toisaalta epäsuosio, vankeus ja kenties kuolema. Hänen koko tulevaisuutensa riippui hetken ratkaisusta. Pääsisikö periaate voitolle? Pysyisikö Joosef yhä uskollisena Jumalalle? Tavattomasti huolissaan enkelit katselivat tuota näkyä. {PJP 195.4}

Joosefin vastaus kuvastaa uskonnollisen periaatteen voimaa. Hän ei pettäisi maallisen isäntänsä luottamusta, ja seurauksista välittämättä hän olisi uskollinen taivaalliselle Mestarilleen. Jumalan ja pyhien enkeleiden tarkkailevien katseiden edessä monet uskaltautuvat tekemään sellaista, mihin eivät tohtisi syyllistyä toisten ihmisten nähden, mutta Joosef ajatteli

lähinnä Jumalaa. ”Kuinka minä siis tekisin niin suuren pahanteon ja rikkoisin Jumalaa vastaan!” hän sanoi. {PJP 196.1}

Jos pitäisimme alati mielessämme, että Jumala näkee ja kuulee kaiken mitä teemme ja puhumme sekä pitää tarkoin kirjaa kaikista sanoistamme ja teoistamme ja että joudumme niistä kaikista tilille, niin pelkäisimme synnin tekemistä. Muistakoot nuoret aina, että missä he lienevätkin ja tekivätpä he mitä tahansa, Jumala on aina läsnä. Mikään toimintamme ei jää huomaamatta. Emme voi salata teitämme Korkeimmalta. Inhimillisiä lakeja, niin ankaria kuin ne välistä ovatkin, rikotaan usein rikoksen tulematta ilmi, ja siksi se jää myös rankaisematta. Mutta tämä ei käy päinsä kun on kyse Jumalan laista. Synkinkään keskiyön pimeys ei pysty peittämään syyllistä. Hän voi luulla olevansa yksin, mutta jokaista tekoa tarkkailee näkymätön todistaja. Taivaallinen tarkkailija on selvillä tekijän sisäisistä vaikuttimistakin. Jokainen teko, jokainen sana ja jokainen ajatus pannaan merkille niin tarkoin kuin koko maailmassa olisi vain tuo ainoa henkilö ja koko taivas olisi keskittänyt huomionsa häneen. {PJP 196.2}

Joosef joutui kärsimään turmeltumattomuutensa takia, sillä hänen viettelijänsä kosti syyttämällä häntä inhottavasta rikoksesta ja sai hänet viedyksi vankilaan. Jos Potifar olisi uskonut, mitä hänen vaimonsa väitti Joosefista, nuori heprealainen olisi menettänyt henkensä. Mutta hänen kaikelle käytökselleen tunnusomainen säädyllisyys ja rehtiys todistivat hänet syyttömäksi, ja vain talon maineen pelastamiseksi hänet syöstiin häpeään ja vankeuteen. {PJP 196.3}

Vanginvartijat kohtelivat Joosefia aluksi hyvin kovakouraisesti. Psalmista lausuu: ”Hänen jalkojansa vaivattiin kahleilla, hän joutui rautoihin, siksi kunnes hänen sanansa kävi toteen ja Herran puhe osoitti hänet puhtaaksi” (Ps. 105: 18,19). Mutta Joosefin todellinen luonne näyttäytyi kirkkaana vankityrmän pimeydessäkin. Hän säilytti uskonsa ja pysyi kärsivällisenä. Hän oli saanut julman korvauksen vuosikausien uskollisesta palveluksestaan, mutta sekään ei saanut häntä pahantuuliseksi ja epäluuloiseksi. Hänellä oli tietoiseen syyttömyyteen perustuva rauha, ja hän uskoi asiansa Jumalan huomaan. Hän ei hautonut kärsimiään vääryyksiä, vaan omat surunsa unohtaen koetti keventää toisten murheita. Vankilassakin hän löysi jotakin tehtävää. Jumala valmisti häntä ahdistusten koulussa laajempaan käyttöön, eikä Joosef kieltäytynyt tarpeellisesta kurista. Vankilassa hän sai nähdä sorron ja hirmuvallan samoin kuin rikosten seurauksia ja oppi oikeuden, myötätunnon ja armon läksyjä, joiden perusteella hän pystyi myöhemmin käyttämään valtaa viisaasti ja sääliväisesti. {PJP 196.4}

Vähitellen Joosef voitti puolelleen vankilan päällikön luottamuksen, ja lopulta tämä uskoi kaikki vangit hänen haltuunsa. Hänen käyttäytymisensä vankilassa — hänen moitteeton elämänsä ja myötätuntonsa vaikeuksissa ja ahdingoissa olevia kohtaan — avasi hänelle tien tulevaan menestykseen ja kunniaan. Jokainen valonsäde jonka kohdistamme toisiin, heijastuu meihin takaisin. Jokainen surevalle lausuttu ystävällinen ja myötätuntoinen sana, jokainen jonkun ahdinkoa lievittävä teko ja jokainen tarvitsevalle annettu lahja, mikäli niiden vaikuttimet ovat oikeat, tuottavat siunauksia antajalle. {PJP 197.1}

Kuninkaan ylimmäinen leipoja ja ylimmäinen juomanlaskija oli pantu vankeuteen jostakin rikkomuksesta, ja hekin joutuivat Joosefin hoiviin. Eräänä aamuna hän huomasi heidän olevan hyvin surullisia ja kysyi heiltä ystävällisesti, mikä heitä suretti. He kertoivat kumpikin nähneensä merkillisen unen, johon he halusivat kaikin mokomin tietää selityksen. ”Unien selitykset ovat Jumalan”, sanoi Joosef, ”kertokaa kuitenkin minulle.” Kummankin kerrottua unensa Joosef ilmoitti niiden selityksen: Kolmen päivän kuluttua juomanlaskija pääsisi takaisin virkaansa ja antamaan maljan faaraon käteen kuten ennenkin, kun taas ylimmäinen leipoja surmattaisiin kuninkaan käskystä. Molemmissa tapauksissa kävi niin kuin oli ennustettu. {PJP 197.2}

Kuninkaan juomanlaskija oli vakuuttanut olevansa Joosefille syvästi kiitollinen sekä ilahduttavasta unen selityksestä että monista ystävällisistä palveluksista. Joosef puolestaan kertoi liikuttavasti omasta epäoikeudenmukaisesta vankeudestaan ja pyysi vastapalvelukseksi, että hänen asiansa esitettäisiin kuninkaalle. ”Muista minua”, hän sanoi, ”kun sinun hyvin käy, ja tee minulle laupeus mainitsemalla minusta faaraolle ja toimittamalla minut pois tästä talosta. Sillä minut on varastettu heprealaisten maasta, enkä minä ole täälläkään tehnyt mitään, mistä minut olisi tullut panna tähän vankikuoppaan.” Ylimmäinen juomanlaskija näki unensa selityksen toteutuneena yksityiskohtia myöten, mutta kuninkaan suosioon päästyään hän ei enää muistanut hyväntekijäänsä. Joosef joutui olemaan vankilassa vielä kaksi vuotta. Hänen mielessään virinnyt toivo sammui vähitellen kokonaan, ja kaikkien muiden ahdistusten lisäksi mieltä kirveli nyt lisäksi juomanlaskijan kiittämättömyys. {PJP 197.3}

Mutta jumalallinen käsi oli pian aukaiseva vankilan portit. Egyptin kuningas näki eräänä yönä kaksi unta, jotka ilmeisesti viittasivat samaan tapahtumaan ja näyttivät enteilevän jotakin suurta onnettomuutta. Hän ei pystynyt selvittämään niiden merkitystä, ja siksi ne jäivät vaivaamaan hänen mieltään. Valtakunnan tietäjät ja viisaatkaan eivät kyenneet antamaan mitään selitystä. Kuninkaan neuvottomuus ja huolekkuus vain kasvoivat, ja pian oli koko palatsi kauhuissaan. Yleinen levottomuus palautti ylimmäisen juomanlaskijan mieleen hänen oman unensa aikaiset tapahtumat; niistä hän muisti Joosefin, ja nyt hänen sydäntään vihlaisi oma muistamattomuus ja kiittämättömyys. Heti hän kertoi kuninkaalle, miten muuan heprealainen vanki oli selittänyt sekä hänen omansa että ylimmäisen leipojan unen ja miten niiden selitykset olivat toteutuneet. {PJP 198.1}

Faaraosta oli nöyryyttävää kääntyä valtakunnan tietäjien ja viisaiden luota kysymään neuvoa muukalaiselta ja orjalta, mutta hän oli valmis vastaanottamaan palveluksia miten alhaiselta taholta tahansa, kunhan vain saisi levottoman mielensä rauhoittumaan. Joosef noudettiin tuota pikaa kuninkaan luo. Ennen kuin hänet johdettiin kuninkaan eteen, hän muutti vaatteensa ja ajatti hiuksensa, jotka olivat kasvaneet pitkiksi hänen ollessaan kauan epäsuosiossa ja vankeudessa. {PJP 198.2}

”Ja farao sanoi Joosefille: ’Minä olen nähnyt unen, eikä ole sen selittäjää, mutta olen kuullut kerrottavan sinusta, että kun kuulet unen, sinä voit sen selittää’. Joosef vastasi faraolle

sanoen: ’En minä; mutta Jumala antaa faraolle suotuisan vastauksen’.” Joosefin vastauksessa kuninkaalle ilmenee hänen nöyryytensä ja uskonsa Jumalaan. Vaatimattomuudessaan hän ei väitä sinänsä olevansa sen viisaampi kuin muutkaan. ”En minä.” Jumala yksin pystyy selittämään nämä salaisuudet. {PJP 199.3}

Sitten faarao alkoi kertoa uniaan: ”Olin seisovinani Niilinvirran rannalla. Ja katso, virrasta nousi seitsemän lihavaa ja kaunista lehmää, jotka kävivät laitumella kaislikossa. Ja katso, niiden jälkeen nousi virrasta toiset seitsemän lehmää, kurjia, kovin rumia ja laihoja; en ole koko Egyptin maassa nähnyt niin rumia kuin ne. Ja nämä laihat ja rumat lehmät söivät ne ensimmäiset, ne lihavat lehmät. Mutta vaikka ne olivat nielleet nämä, ei voinut huomata, että ne olivat nielleet ne, vaan ne olivat yhtä rumannäköisiä kuin ennenkin. Siihen minä heräsin. Mutta taas minä näin unta: seitsemän täyteläistä ja kaunista tähkäpäätä kasvoi samassa oljessa. Ja katso, niiden jälkeen kasvoi vielä seitsemän tähkäpäätä, kuivunutta, ohutta ja itätuulen polttamaa. Ja nämä ohuet tähkäpäät nielivät ne seitsemän kaunista tähkäpäätä. Minä kerroin tämän tietäjille, mutta ei kukaan kyennyt sanomaan minulle, mitä se merkitsee.” {PJP 199.1}

”Faraon unet merkitsevät kumpikin samaa”, sanoi Joosef. ”Jumala on ilmaissut faraolle, mitä hän on tekevä.” Oli tuleva seitsemän hyvin viljavaa vuotta. Pellot ja puutarhat tuottaisivat runsaampaa satoa kuin koskaan ennen. Ja tätä aikaa seuraisi seitsemän nälkävuotta. ”Eikä enää tiedetä mitään maassa vallinneesta viljavuudesta sitä seuraavan nälänhädän vuoksi, sillä se on oleva ylen kova.” Unen toistuminen korosti sen varmuutta ja pikaista toteutumista. Ja Joosef lisäsi: ”Nyt valitkoon siis farao ymmärtäväisen ja taitavan miehen ja asettakoon hänet Egyptin hallitusmieheksi. Näin tehköön farao: asettakoon päällysmiehiä maahan ja ottakoon viidennen osan Egyptin maan sadosta seitsemänä viljavuotena. Ja koottakoon näinä hyvinä vuosina, jotka tulevat, kaikki niiden sato ja kasattakoon viljaa faraon haltuun, talletettakoon sato kaupunkeihin ja säilytettäköön, niin että maalla on eloa säästössä seitsemän nälkävuoden varalle.” {PJP 199.2}

Selitys oli niin järkevää ja johdonmukaista ja sen suosittelemat toimenpiteet niin asiallisia ja älykkäitä, ettei sen todenmukaisuutta voinut epäillä. Mutta kenen tehtäväksi voitiin antaa suunnitelman toteuttaminen? Tämän valinnan viisaudesta riippui koko kansakunnan säilyminen. Kuningas oli huolissaan. Jonkin aikaa nimitysasia oli käsiteltävänä. Hallitsija oli kuullut ylimmäiseltä juomanlaskijalta, miten viisaasti ja harkitsevasti Joosef oli hoitanut vankilan asioita; ilmeisesti hän oli tavallista etevämpi suorittamaan hallinnollisia tehtäviä. Juomanlaskija koetti näin lievittää tunnon vaivojaan ja sovittaa aikaisempaa kiittämättömyyttään kehumalla hyväntekijäänsä erittäin sydämellisesti, ja kuninkaan lisätiedustelut vahvistivat hänen selostuksensa todeksi. Koko valtakunnassa Joosef oli ainoa, jolle oli annettu viisautta osoittaa mikä vaara kansakuntaa uhkasi ja miten siihen oli varauduttava, ja kuningas oli vakuuttunut siitä, että juuri Joosef kykeni parhaiten toteuttamaan ne suunnitelmat, jotka hän oli esittänyt. Hänessä oli aivan ilmeisesti jumalallista kykyä, eikä kuninkaan virkamiehistä kukaan pystynyt niin hyvin hoitamaan valtakunnan asioita tänä kriisikautena. Se että hän oli heprealainen ja vanki, ei paljonkaan merkinnyt verrattuna hänen ilmeiseen viisauteensa ja terveeseen arvostelukykyynsä.

”Voisimmeko löytää ketään, jossa on Jumalan henki niinkuin tässä?” sanoi kuningas neuvonantajilleen. {PJP 199.3}

Ja niin ratkaistiin nimitysasia, ja Joosefille esitettiin hämmästyttävä lausunto: ”Koska Jumala on sinulle ilmoittanut kaiken tämän, ei ole ketään niin ymmärtäväistä ja taitavaa kuin sinä olet. Hoida sinä minun taloani, ja sinun käskyäsi totelkoon kaikki minun kansani; ainoastaan valtaistuimen puolesta minä olen sinua korkeampi.” Sitten kuningas luovutti Joosefille hänen virkamerkkinsä. ”Ja farao otti sinettisormuksensa kädestään ja pani sen Joosefin käteen ja puetti hänen ylleen hienot pellavavaatteet ja ripusti kultakäädyt hänen kaulaansa. Ja hän antoi hänen ajaa omissa, lähinnä parhaissa vaunuissaan, ja hänen edellään huudettiin: abrek! [merkinnee: polvillenne!]”. {PJP 200.1}

”Hän pani hänet talonsa herraksi ja kaiken omaisuutensa haltijaksi, sitomaan mielensä mukaan hänen ruhtinaitansa ja opettamaan viisautta vanhimmille” (Ps. 105: 21,22). Vankityrmästä Joosef korotettiin hallitsemaan kaikkea Egyptin maata. Se oli korkea kunnia-asema, mutta siihen liittyi vaikeuksia ja vaaroja. Huipulla oleva on aina vaarassa. Samoin kuin myrsky jättää laakson vähäisen kukkasen vahingoittumattomaksi mutta tempaisee vuorenharjalla kasvavan mahtavan puun juurineen irti, saattavat vaatimattomassa elämässään nuhteettomina säilyneet tempautua alas maahan joutuessaan niihin kiusauksiin, jotka ahdistavat maallista menestystä ja kunniaa. Mutta Joosefin luonne kesti yhtä hyvin vastoinkäymisen kuin menestyksenkin kokeen. Hän oli yhtä uskollinen Jumalalle seisoessaan faaraon palatsissa kuin vankikomerossaankin. Hän oli yhä muukalaisena pakanallisessa maassa, erossa sukulaisistaan jotka palvelivat Jumalaa. Mutta hän uskoi lujasti, että jumalallinen käsi oli johtanut hänen kulkuaan, ja luottaen jatkuvasti Jumalaan hän suoritti uskollisesti tehtäväänsä kuuluvat velvollisuudet. Joosef kiinnitti kuninkaan ja Egyptin huomattavien miesten huomion oikeaan Jumalaan, ja vaikka he edelleen palvelivatkin epäjumalia, he oppivat kunnioittamaan niitä periaatteita, joita Herran palvelija ilmensi elämässään. {PJP 200.2}

Miten Joosef saattoi osoittaa sellaista luonteen lujuutta, rehtiyttä ja viisautta? Varhaisina vuosinaan hän oli kuunnellut mieluummin velvollisuuden ääntä kuin omia mielihalujaan, ja nuoruusajan turmeltumattomuus, yksinkertainen luottavaisuus ja jaloluontoisuus näyttäytyivät sittemmin miehuusajan teoissa. Puhdas ja yksinkertainen elämä oli voimakkaasti kehittänyt sekä ruumiin että älyn kykyjä. Yhteys Jumalaan hänen tekojensa välityksellä ja uskon perillisille uskottujen suurten totuuksien mietiskely oli edistänyt ja jalostanut hänen hengellistä luontoaan sekä avartanut ja vahvistanut hänen mieltään siinä määrin, ettei hän millään opiskelulla olisi päässyt niin pitkälle. Tehtävien uskollinen täyttäminen jokaisessa asemassa, alhaisimmasta ylhäisimpään, oli kehittänyt jokaisen kyvyn suorittamaan tehokkainta palvelustaan. Joka elää Luojan tahdon mukaisesti, varmistaa parhaiten luonteensa kehittymisen totuudelliseksi ja jaloksi. ”Herran pelko — se on viisautta, ja pahan karttaminen on ymmärrystä” (Job 28: 28). {PJP 201.1}

Vain harvat käsittävät elämän pikku asioiden vaikutuksen luonteen kehitykseen. Mikään minkä kanssa joudumme tekemisiin ei itse asiassa ole vähäistä. Eri olosuhteet joihin joudumme päivittäin koettelevat uskollisuuttamme ja valmistavat meitä yhä vaativampiin luottamustehtäviin. Periaattellinen arkielämä totuttaa mielen noudattamaan velvollisuuden vaatimuksia mieluummin kuin omia mielihaluja. Näin kurinalaisesti kehittynyt mieli ei horjahtele oikean ja väärän välillä niin kuin ruoho, jota tuuli huojuttaa, vaan pysyy velvollisuudentuntoisena harjaannuttuaan uskolliseksi ja totuudelliseksi. Ja olemalla uskollisia vähässä sellaiset henkilöt vahvistuvat pysymään paljossakin uskollisina. {PJP 201.2}

Rehti luonne on Oofirin kultaakin arvokkaampi. Ilman sitä ei kukaan voi yltää kunnioitettavaan arvoasemaan. Mutta luonnetta ei peritä eikä se ole ostettavissa. Siveellistä arvokkuutta ja jaloja henkisiä kykyjä ei saada sattumoisin. Parhaatkin kyvyt ovat arvottomia ellei niitä kehitetä. Jalon luonteen muodostaminen on elämänikäinen työ, joka pakostakin vaatii uutteraa ja kestävää ponnistusta. Jumala antaa tilaisuuksia; menestys riippuu siitä miten niitä käytetään. {PJP 202.1}

Luku 21—Joosef ja hänen veljensä

Heti viljavien vuosien alusta lähtien alettiin varustautua tulevaa nälänhätää varten. Joosefin johdolla rakennettiin suunnattomia varastoja kaikkiin Egyptin keskuspaikkoihin, jotta niihin voitaisiin tallettaa odotetun viljasadon koko ylijäämä. Näin tehtiin seitsemän viljavuoden aikana, kunnes varastoon koottu vilja ei ollut enää mitattavissa. {PJP 203.1}

Ja sitten alkoivat Joosefin ennustamat seitsemän nälkävuotta. ”ja tuli nälänhätä kaikkiin maihin, mutta Egyptin maassa oli leipäviljaa kaikkialla. Mutta koko Egyptin maa näki nälkää, ja kansa huusi faraolta leipää. Silloin farao sanoi kaikille egyptiläisille: ’Menkää Joosefin luo ja tehkää, mitä hän käskee teidän tehdä’. Kun nälkä ahdisti koko maata, avasi Joosef kaikki varastot ja myi viljaa egyptiläisille.” {PJP 203.2}

Nälänhätä ulottui myös Kanaanin maahan ja tuntui ankarana siinäkin maassa jossa Jaakob asui. Kuultuaan, että Egyptin kuningas oli koonnut varastoon runsaasti viljaa hän lähetti kymmenen poikaansa sinne ostamaan viljaa. Saavuttuaan maahan heidät ohjattiin muiden anojien mukana kuninkaan sijaisen puheille, joka oli vallanpitäjänä maassa. Ja niin he ”tulivat ja kumartuivat hänen edessään kasvoilleen maahan”. ”Ja Joosef tunsi veljensä, mutta he eivät tunteneet häntä”. Heprealaisen nimensä tilalle hän oli saanut kuninkaalta toisen nimen, eikä Egyptin pääministeri muutoinkaan juuri muistuttanut sitä poikapahaista, jonka he olivat myyneet ismaelilaisille. Kun Joosef näki, miten hänen veljensä lankesivat maahan ja kumarsivat häntä, hänen unensa ja menneet tapahtumat palasivat elävinä hänen mieleensä. Hän katseli tarkoin veljesten ryhmää ja huomasi, ettei Benjamin ollut heidän joukossaan. Oliko hänkin joutunut noiden hurjien miesten petollisen julmuuden uhriksi? Hän päätti ottaa asiasta selvän. ”Te olette vakoojia”, hän sanoi ankarasti, ”olette tulleet katsomaan, mistä maa olisi avoin.” {PJP 203.3}

He vastasivat: ”Ei, herra; palvelijasi ovat tulleet ostamaan elintarpeita. Me olemme kaikki saman miehen poikia, olemme rehellisiä miehiä; palvelijasi eivät ole vakoojia.” Hän halusi tietää, olivatko he yhtä ylimielisen kopeita kuin silloinkin, kun hän oli heidän parissaan, sekä miten kotona jaksettiin. Kuitenkin hän tiesi, että he saattoivat hyvinkin valehdella hänelle. Niinpä hän toisti syytöksensä, ja he vastasivat: ”Meitä, sinun palvelijoitasi, on kaksitoista veljestä, saman miehen poikia Kanaanin maasta; nuorin on nyt kotona isämme luona, ja yhtä ei enää ole.” {PJP 204.1}

Sanoen epäilevänsä heidän kertomuksensa todenperäisyyttä ja yhä pitävänsä heitä vakoojina valtias ilmoitti koettelevansa heitä vaatimalla heitä jäämään Egyptiin, kunnes yksi heistä olisi noutanut nuorimman veljensäkin sinne. Elleivät he suostuisi tähän, heitä pidettäisiin vakoojina. Mutta tällaiseen järjestelyyn eivät Jaakobin pojat voineet myöntyä, sillä sen toteuttaminen vaatisi niin paljon aikaa, että heidän perheensä joutuisivat nälänhätään, ja kukapa heistä olisi lähtenyt matkaan yksin ja jättänyt veljensä vankeuteen? Miten hän olisi selittänyt kaiken isälleen? Vaikutti todennäköiseltä, että heidät tapettaisiin tai tehtäisiin orjiksi, ja jos Benjamin noudettaisiin, hänen kävisi samoin kuin heidänkin. He päättivät jäädä kärsimään

yhdessä mieluummin kuin tuottaa isälleen lisäsurua ainoan jäljellä olevan poikansa menetyksen johdosta. Ja niin heidät pantiin vankilaan, jossa he viipyivät kolme päivää. {PJP 204.2}

Niiden vuosien aikana, jolloin Joosef oli ollut erossa veljistään, nämä Jaakobin pojat olivat muuttuneet luonteeltaan. He olivat olleet kateellisia, kurittomia, petollisia, julmia ja kostonhimoisia. Mutta nyt vastoinkäymisen koettelemina he osoittautuivat epäitsekkäiksi, toisilleen uskollisiksi sekä isäänsä kiintyneiksi ja hänen arvovaltaansa alistuviksi, niin keski-ikäisiä kuin jo olivatkin. {PJP 204.3}

Nuo kolme päivää egyptiläisessä vankilassa olivat veljeksille katkeran surun päiviä heidän muistellessaan menneitä syntejään. Näytti varmalta, että heidät tuomittaisiin vakoojina ellei Benjaminia saataisi noudetuksi, mutta toisaalta ei ollut paljonkaan toiveita siitä, että isä suostuisi luovuttamaan Benjaminia. Kolmantena päivänä Joosef kutsutti veljet luokseen. Hän ei uskaltanut pidättää heitä kauemmin, sillä isä ja hänen luonaan asuvat perheet olivat jo nyt saattaneet joutua kärsimään nälkää. ”Jos tahdotte elää, niin tehkää näin, sillä minä olen Jumalaa pelkääväinen: jos olette rehellisiä miehiä, niin jääköön yksi teistä, veljeksistä, vangiksi vankilaan, jossa teitä säilytettiin, mutta te muut menkää viemään kotiin viljaa perheittenne nälänhätään. Ja tuokaa nuorin veljenne minun luokseni. Jos teidän puheenne siten todeksi vahvistuu, niin vältätte kuoleman.” Tähän esitykseen he suostuivat, vaikkeivät tohtineetkaan luvata, että isä antaisi Benjaminin lähteä heidän mukaansa. Joosef oli puhunut heille tulkin välityksellä, ja kun veljet eivät aavistaneet hänen ymmärtävän heitä, he puhelivat keskenään vapaasti hänen läsnäollessaan. He syyttivät itseään siitä, mitä olivat tehneet Joosefille: ”Totisesti, me olemme syylliset sen tähden, mitä teimme veljellemme; sillä me näimme hänen sielunsa tuskan, kun hän anoi meiltä armoa, emmekä kuulleet häntä. Sentähden on meille tullut tämä tuska.” Ruuben, joka oli aikonut vapauttaa hänet Dootanissa, lisäsi: ”Enkö minä sanonut teille: ’Älkää tehkö pahoin nuorukaista vastaan!’ Mutta te ette kuulleet minua; katsokaa, nyt kostetaan hänen verensä.” Tämän kuultuaan ei Joosef jaksanut enää hillitä tunteitaan, vaan poistui paikalta itkemään. Palattuaan hän käski vangita Simeonin heidän nähtensä ja viedä hänet takaisin vankilaan. Silloin kun he kohtelivat julmasti Joosefia, Simeon oli ollut yllyttäjänä ja päätekijänä, ja siksi juuri hänet valittiin panttivangiksi. {PJP 205.1}

Ennen kuin Joosef päästi veljensä matkaan, hän käski antaa heille viljaa ja panna jokaisen rahat salaa takaisin tämän säk kiin viljan päälle. Matkan varrella yksi veljistä avasi säkkinsä ja löysi ihmeekseen rahakukkaronsa säkin suulta. Kun hän kertoi tästä veljilleen, nämä säikähtivät ja kysyivät kummissaan toisiltaan: ”Mitä Jumala on meille tehnyt?” Oliko heidän pidettävä sitä hyvänä merkkinä Herralta, vai oliko hän sallinut tämän tapahtua rangaistakseen heitä synneistään ja syöstäkseen heidät vielä pahempaan ahdinkoon? He tunnustivat, että Herra oli nähnyt heidän syntinsä ja rankaisi nyt heitä. {PJP 205.2}

Jaakob odotti huolissaan poikiensa paluuta, ja heidän saavuttuaan koko leiri kokoontui innokkaana kuuntelemaan, kun he kertoivat isälleen kaikesta tapahtuneesta. Uutiset herättivät kaikissa levottomuutta ja pelkoa. Egyptiläisen valtiaan menettely enteili jotakin pahansuopaa

asiain kehittelyä, ja heidän pelkonsa vain lisääntyi, kun veljekset avattuaan säkkinsä löysivät kukin rahansa sen suulta. Hädissään vanha isä huudahti: ”Te teette minut lapsettomaksi; Joosefia ei enää ole, Simeonia ei enää ole, ja Benjamininkin te tahdotte viedä minulta; kaikki tämä kohtaa minua.” Ruuben vastasi: ”Saat surmata minun molemmat poikani, jos en tuo häntä sinulle takaisin; anna hänet minun huostaani, niin minä tuon hänet sinulle takaisin.” Tämä harkitsematon puhe ei rauhoittanut Jaakobin mieltä. Hän vastasi: ”Ei minun poikani saa lähteä teidän kanssanne, sillä hänen veljensä on kuollut, ja hän on yksin jäljellä; jos onnettomuus kohtaa häntä matkalla, jolle aiotte lähteä, niin te saatatte minun harmaat hapseni vaipumaan murheella tuonelaan.” {PJP 206.1}

Mutta kuiva kausi jatkui yhä, ja ajan mittaan Egyptistä tuotu vilja hupeni miltei loppuun. Jaakobin pojat tiesivät, että Egyptiin oli turha palata ilman Benjaminia. Koska isäkään tuskin muuttaisi mieltään, he vain odottivat hiljakseen asiain kehitystä. Nälänhätä lähestyi yhä uhkaavampana. Vanhus näki jo kaikkien kasvoista, että koko leirissä oli puutetta ruuasta, ja niin hän lopulta sanoi: ”Menkää jälleen ostamaan meille vähän elin- tarpeita.” {PJP 206.2}

Juuda vastasi: ”Se mies teroitti meille teroittamalla: ’Ette saa tulla minun kasvojeni eteen, ellei veljenne ole teidän kanssanne’. Jos annat veljemme seurata meidän mukanamme, niin me lähdemme ostamaan sinulle elintarpeita. Mutta jos et anna, niin emme lähde; sillä se mies sanoi meille: ’Ette saa tulla minun kasvojeni eteen, ellei veljenne ole teidän kanssanne’.” Ja nähdessään isän jo alkavan luopua jyrkästä kannastaan hän lisäsi: ”Anna nuorukaisen seurata minun mukanani, niin me nousemme ja lähdemme matkalle, että jäisimme eloon, sekä me että sinä ja vaimomme ja lapsemme, emmekä kuolisi.” Ja hän lupasi vastata veljestään ja olla syyllinen koko ikänsä, ellei toisi Benjaminia takaisin isänsä luo. {PJP 206.3}

Jaakob ei enää voinut olla myöntymättä, ja niin hän neuvoi poikiaan valmistautumaan matkalle. Hän kehotti heitä myös viemään valtiaalle lahjaksi sellaista, mitä nälän vaivaamassa maassa vielä oli jäljellä — ”vähän balsamia ja vähän hunajaa, kumihartsia ja hajupihkaa, pähkinöitä ja manteleita” sekä kaksin verroin rahaa. ”Ottakaa sitten mukaanne myöskin veljenne”, hän lisäsi, ”ja nouskaa ja menkää jälleen sen miehen luo.” Ja kun pojat olivat juuri lähdössä epävarmalle matkalleen, vanha isä nousi ja kohottaen kätensä taivasta kohti rukoili: ”Jumala, Kaikkivaltias, suokoon, että se mies tekisi teille laupeuden ja antaisi toisen veljenne sekä Benjaminin palata kotiin teidän kanssanne. Mutta jos tulen lapsettomaksi, niin tulen lapsettomaksi.” {PJP 207.1}

Ja niin veljet matkasivat jälleen Egyptiin ja perille päästyään astuivat Joosefin eteen. Tämä liikuttui syvästi nähdessään Benjaminin, oman äitinsä pojan. Hän säläsi kuitenkin liikutuksensa ja käski viedä miehet hänen taloonsa ja ryhtyä päivällisen valmisteluihin, koska hän aikoi aterioida heidän kanssaan. Sisälle ohjattuina veljekset pelkäsivät kovin joutuvansa nyt vastaamaan säkeissä olleista rahoista. He arvelivat, että ne oli tahallaan pantu säkkeihin, jotta heidät sitten löydön perusteella voitaisiin ottaa orjiksi. Hädissään he selostivat edellisen Egyptinmatkansa Joosefin huoneenhaltijalle, ja todistukseksi syyttömyydestään kertoivat

tuoneensa mukanaan sekä säkeistä löytämänsä rahat että muuta rahaa viljan ostoon, ja lisäsivät: ”Emme tiedä, kuka on pannut meidän rahamme säkkeihimme.” Mies vastasi: ”Olkaa rauhassa, älkää peljätkö. Teidän Jumalanne ja teidän isänne Jumala on antanut teidän löytää aarteen säkeistänne. Teidän rahanne minä olen saanut.” Se rauhoitti heidän mieltään, ja kun Simeonkin päästettiin vankilasta heidän seuraansa, heistä tuntui että Jumala todella osoitti heille armoaan. {PJP 207.2}

Hallitusmiehen palattua taloonsa he antoivat hänelle lahjansa ”ja kumartuivat maahan hänen edessänsä”. Jälleen hän muisti unensa ja tervehdittyään vieraitaan kiirehti kysymään: ”Kuinka voi teidän vanha isänne, josta puhuitte? Vieläkö hän elää?” ”Palvelijasi, meidän isämme, voi hyvin; hän elää vielä”, he vastasivat ja heittäytyivät taas maahan. Sitten hän katsoi Benjaminia ja sanoi: ”Onko tämä teidän nuorin veljenne, josta puhuitte? — — Jumala olkoon sinulle, poikani, armollinen.” Mutta sitten hän herkistyi kyyneliin asti eikä voinut jatkaa puhettaan, ja ”niin hän meni sisähuoneeseen ja itki siellä”. {PJP 207.3}

Tyynnyttyään jälleen hän palasi, ja niin käytiin aterioimaan. Säätylakiensa mukaan egyptiläiset eivät saaneet syödä yhdessä muihin kansoihin kuuluvien kanssa. Siksi Jaakobin pojilla oli oma pöytänsä, hallitusmies söi korkean virka-asemansa vuoksi omassa pöydässään, ja egyptiläisillä oli niinikään eri pöytänsä. Kun kaikki olivat istuutuneet paikoilleen, veljekset huomasivat ihmeekseen istuvansa aivan ikänsä mukaisessa järjestyksessä. Joosef ”antoi kantaa omasta pöydästään ruokia heille, ja Benjaminin annos oli viisi kertaa suurempi kuin kaikkien muiden”. Olemalla näin erikoisen suopea Benjaminille hän halusi saada selville, oltiinko tälle nuorimmalle veljelle yhtä kateellisia kuin aikoinaan hänelle. Koska veljet eivät vieläkään tienneet, että Joosef ymmärsi heidän puhettaan, he keskustelivat vapaasti keskenään, ja näin hän saattoi päästä selville heidän todellisista tunteistaan. Vieläkin hän halusi koetella heitä, ja ennen heidän lähtöään hän käski panna oman hopeamaljansa nuorimman veljensä säkin suuhun. {PJP 208.1}

Iloisina veljekset lähtivät paluumatkalleen. Simeon ja Benjamin olivat heidän kanssaan, viljasäkit oli sälytetty juhtien selkään, ja kaikista tuntui että oli selvitty heitä uhanneista vaaroista. Mutta tuskin he olivat kunnolla päässeet ulos kaupungista, kun heidät tavoitti valtiaan huoneenhaltija, joka kysyi ankarasti: ”Minkätähden olette palkinneet hyvän pahalla? Onhan se juuri se, josta isäntäni juo ja josta hän salaisia tiedustelee. Te olette pahoin tehneet menetellessänne näin.” Tämän maljan uskottiin pystyvän paljastamaan siihen pannun myrkyn. Tällaisia maljoja pidettiin siihen aikaan arvokkaina varjelemaan käyttäjäänsä myrkytysmurhalta. {PJP 208.2}

Huoneenhaltijan syytökseen matkamiehet vastasivat: ”Minkätähden herramme puhuu näin? Pois se, että palvelijasi tekisivät niin! Katso, rahan, jonka löysimme säkkiemme suusta, me olemme tuoneet takaisin sinulle Kanaanin maasta; kuinka siis olisimme varastaneet hopeata tai kultaa herrasi talosta? Se palvelijoistasi, jolta se löydetään, kuolkoon; ja me muut tulemme herramme orjiksi.” {PJP 208.3}

”Olkoon niin, kuin olette puhuneet”, sanoi huoneenhaltija, ”se, jolta se löydetään, olkoon minun orjani. Mutta te muut pääsette vapaiksi.” {PJP 209.1}

Etsintä aloitettiin heti. ”He laskivat nopeasti säkkinsä maahan”, ja huoneenhaltija tutki jokaisen, Ruubenin säkistä alkaen nuorimman säkkiin asti. Benjaminin säkistä malja sitten löydettiin. {PJP 209.2}

Veljekset repäisivät vaatteensa äärimmäisen tuskansa merkiksi ja palasivat verkkaisesti kaupunkiin. Heidän oman lupauksensa perusteella Benjamin oli tuomittu elinkautiseen orjuuteen. He seurasivat huoneenhaltijaa tämän isännän taloon, ja tavattuaan valtiaan lankesivat hänen eteensä maahan. ”Mitä olettekaan tehneet!” hän sanoi. ”Ettekö tienneet, että minun kaltaiseni mies saa salatut ilmi?” Joosef aikoi saada heidät tunnustamaan syntinsä. Hän ei koskaan ollut suoraan väittänyt tietävänsä salattuja asioita, vaan halusi heidän uskovan, että hän oli selvillä heidän elämänsä salaisuuksista. {PJP 209.3}

Juuda vastasi: ”Mitä sanoisimmekaan herralleni, mitä puhuisimme ja millä puolustautuisimme! Jumala on paljastanut palveltaisi syyllisyyden. Katso, me olemme herrani orjat, niin hyvin me muut kuin se, jolta malja löytyi.” {PJP 209.4}

Mutta tähän valtias vastasi: ”Pois se, että minä tekisin niin! Se, jolta malja löytyi, olkoon minun orjani, mutta te muut menkää rauhassa kotiin isänne luo.” {PJP 209.5}

Syvästi huolestuneena Juuda astui valtiaan eteen ja sanoi: ”Oi herrani, salli palvelijasi puhua sananen herrani kuullen, älköönkä vihasi syttykö palvelijaasi kohtaan, sillä sinä olet niinkuin itse farao!” Liikuttavan kaunopuheisesti hän kuvaili sitten, miten hänen isänsä oli surrut Joosefin menetystä eikä olisi mitenkään päästänyt Benjaminia heidän kanssaan Egyptiin, koska tämä oli Jaakobin niin rakkaana pitämän Raakelin ainoa eloon jäänyt poika. ”Jos minä siis”, hän sanoi, ”tulisin kotiin palvelijasi, isäni, luo eikä meillä olisi mukanamme nuorukaista, johon hän on kaikesta sielustaan kiintynyt, niin hän nähdessään, ettei nuorukainen ole kanssamme, kuolisi, ja me, sinun palvelijasi, saattaisimme palvelijasi, isämme, harmaat hapset vaipumaan murheella tuonelaan. Sillä palvelijasi on luvannut isälleen vastata nuorukaisesta ja sanonut: ’Jos en tuo häntä takaisin luoksesi, niin minä olen syyllinen isäni edessä kaiken elinaikani’. Ja jääköön siis palvelijasi herralleni orjaksi nuorukaisen sijaan, ja nuorukainen menköön kotiin veljiensä kanssa. Sillä kuinka minä voisin mennä kotiin isäni luo, jollei nuorukainen olisi kanssani? En voisi nähdä sitä surkeutta, joka tulisi isäni osaksi.” {PJP 209.6}

Joosef oli nyt tyytyväinen. Hän oli nähnyt veljensä todella katuvaisina. Kuultuaan Juudan jalon tarjouksen hän käski kaikkien muiden paitsi veljiensä poistua huoneesta, purskahti ääneensä itkemään ja huudahti: ”Minä olen Joosef. Vieläkö minun isäni elää?” {PJP 210.1}

Veljet seisoivat aivan hievahtamatta, pelon ja hämmästyksen mykistäminä. Egyptin valtias oli heidän veljensä Joosef, jota he olivat kadehtineet ja jonka he olisivat tappaneet, elleivät lopulta olisi myyneet häntä orjaksi! Nyt he muistivat kaiken hänelle tekemänsä pahan. He muistivat, miten he olivat pilkanneet hänen uniaan ja pyrkineet parhaansa mukaan estämään niitä

toteutumasta. Ja nyt kun he olivat täysin hänen vallassaan, hän varmaan kostaisi heille kaiken kärsimänsä vääryyden. {PJP 210.2}

Nähdessään heidät siinä häkellyksissään hän sanoi ystävällisesti: ”Tulkaa tänne luokseni.” Ja kun he tulivat, hän lisäsi: ”Minä olen Joosef, teidän veljenne, jonka myitte Egyptiin. Mutta älkää nyt olko murheissanne älkääkä pahoitelko sitä, että olette myyneet minut tänne, sillä Jumala on minut lähettänyt teidän edellänne pitääkseen teidät hengissä.” Hänestä tuntui, että he olivat jo kärsineet kylliksi siitä julmuudesta, jota olivat osoittaneet hänelle, ja hän koetti jalosti hälventää heidän pelkoaan ja vähentää heidän itsesyytöstensä katkeruutta. {PJP 210.3}

”Kaksi vuotta”, hän jatkoi, ”on nyt nälänhätä ollut maassa, ja vielä on jäljellä viisi vuotta, joina ei kynnetä eikä eloa korjata. Niin Jumala lähetti minut teidän edellänne säilyttääkseen teille jälkeläisiä maan päällä ja pitääkseen teidät hengissä, pelastukseksi monille. Ette siis te ole lähettäneet minua tänne, vaan Jumala; hän asetti minut faraon neuvonantajaksi ja koko hänen hovinsa herraksi ja koko Egyptin maan valtiaaksi. {PJP 210.4}

Menkää, rientäkää minun isäni tykö ja sanokaa hänelle: ’Näin sanoo poikasi Joosef: Jumala on asettanut minut koko Egyptin herraksi, tule luokseni, älä viivyttele! Sinä saat asettua Goosenin maakuntaan ja olla minun läheisyydessäni, sinä ja sinun lapsesi ja lastesi lapset, pikkukarjasi ja raavaskarjasi, kaikki, mitä sinulla on. Minä elätän sinua siellä — vielä on näet viisi nälkävuotta — niin ettet sinä eikä sinun perheesi eikä kukaan omaisistasi ole sortuva puutteeseen.’ Te näette omin silmin, ja myöskin veljeni Benjamin näkee, että minä itse teille puhun.” ”Ja hän lankesi veljensä Benjaminin kaulaan ja itki, ja myöskin Benjamin itki hänen kaulassaan. Ja hän suuteli kaikkia veljiään ja itki heidän rinnoillaan. Sen jälkeen hänen veljensä puhelivat hänen kanssaan.” Nöyrästi he tunnustivat syntinsä ja pyysivät häneltä anteeksi. Huoli ja katumus olivat kauan jäytäneet heidän mieltään, ja nyt he iloitsivat siitä että hän oli vielä elossa. {PJP 211.1}

Uutinen tapahtuneesta kantautui pian kuninkaan korviin. Hän halusi sydämestään osoittaa kiitollisuuttaan Joosefia kohtaan ja vahvisti tämän kotiväelleen esittämän kutsun sanomalla: ”Mitä parasta on koko Egyptin maassa, se on oleva teidän omanne.” Veljekset lähetettiin matkaan varustettuina runsain eväin ja vaunuin sekä kaikin tarpeellisin tavaroin, jotta he voisivat muuttaa perheineen ja palvelijoineen Egyptiin. Benjaminille Joosef antoi arvokkaampia lahjoja kuin toisille. Vähän ennen lähtöä hän vielä varoitti heitä kotimatkalla syntyvistä erimielisyyksistä ja sanoi: ”Älkää riidelkö matkalla.” {PJP 211.2}

Jaakobin pojat palasivat isänsä luo kertomaan ilosanomaa: ”Joosef on vielä elossa ja on koko Egyptin maan valtias.” Aluksi vanhus ei voinut uskoa kuulemaansa, mutta nähdessään pitkän jonon vaunuja ja kuormajuhtia ja saatuaan myös Benjaminin onnellisesti takaisin hän uskoi, ja silmät ilon kirkastamina hän huudahti: ”Nyt on minulla kyllin; poikani Joosef elää vielä, minä menen häntä katsomaan, ennenkuin kuolen.” {PJP 211.3}

Kymmenen veljen tuli vielä nöyrtyen tunnustaa isälleen petoksensa ja julmuutensa, jotka niin monia vuosia olivat katkeroittaneet hänen ja heidän omaa elämäänsä. Jaakob ei ollut osannut epäilläkään heitä niin alhaisesta synnistä, mutta hän ymmärsi sen kaiken koituneen lopulta hyväksi, ja niin hän antoi anteeksi erehtyneille lapsilleen ja siunasi heidät. {PJP 211.4}

Isä ja hänen poikansa perheineen, pikkukarjoineen, raavaskarjoineen ja monine palvelijoineen olivat pian matkalla Egyptiin. Iloisin mielin he taittoivat matkaa, ja kun he saapuivat Beersebaan, patriarkka uhrasi Herralle kiitosuhreja ja pyysi häneltä varmuutta siitä että hän johtaisi heitä. Yöllisessä näyssä hänelle tuli Jumalalta tämä sana: ”Älä pelkää mennä Egyptiin, sillä minä teen sinut siellä suureksi kansaksi. Minä menen sinun kanssasi Egyptiin, ja minä myös johdatan sinut sieltä takaisin.” {PJP 212.1}

Vakuutus: ”Älä pelkää mennä Egyptiin, sillä minä teen sinut siellä suureksi kansaksi”, oli merkitsevä. Aabrahamin jälkeläiset tulivat lupauksen mukaan olemaan lukemattomia kuin tähdet, mutta valittu kansa oli toistaiseksi lisääntynyt vain hitaasti. Eikä Kanaanin maa tarjonnut edellytyksiä ennustuksen mukaisen kansakunnan kehittymiselle. Se oli voimakkaiden pakana-heimojen vallassa, jotka saataisiin väistymään vasta ”neljännessä polvessa”. Mikäli Israelin jälkeläiset mielivät täällä kasvaa runsasväkiseksi kansaksi, heidän oli joko karkotettava maan alkuasukkaat tai hajaannuttava heidän joukkoonsa. Edellistä he eivät Jumalan säätämän mukaan voineet tehdä, ja jos he olisivat sekaantuneet kanaanilaisiin, he olisivat olleet vaarassa langeta epäjumalain palvontaan. Mutta Egypti tarjosi jumalalliselle suunnitelmalle riittävät toteutumisen edellytykset. Siellä heille oli avoinna viljava ja runsasvetinen maa, joka tarjosi erinomaisen mahdollisuuden nopeaan lisääntymiseen. Ja se vastenmielisyys, jota egyptiläiset tunsivat heidän harjoittamaansa ammattia kohtaan — ”sillä kaikki paimenet ovat egyptiläisille kauhistus” — auttaisi heitä pysymään erillisenä kansana ja pitäisi heidät myös erossa Egyptin epäjumalain palvonnasta. {PJP 212.2}

Egyptiin saavuttuaan matkaseurue eteni suoraan Goosenin maakuntaan. Sinne tuli myös Joosef valtion vaunuissa ruhtinaallisine seurueineen. Kun hän näki matkamiesten lähestyvän, ei hän muistanut ympärillään olevaa komeutta eikä arvoasemaansa, vaan yksi ainoa ajatus täytti hänen mielensä, yksi ainoa kaipaus täytti hänen sydämensä. Vuosikaudet tuo kaipaava rakkaus oli ollut tukahdutettuna, mutta nyt sen täytyi päästä valloilleen. Hän hyppäsi alas vaunuistaan ja kiiruhti lausumaan isänsä tervetulleeksi. ”Ja kun hän saapui hänen eteensä, lankesi hän hänen kaulaansa ja itki kauan hänen kaulassaan. Ja Israel sanoi Joosefille: ’Nyt minä kuolen mielelläni, kun olen nähnyt sinun kasvosi ja tiedän että sinä vielä elät.’” {PJP 212.3}

Joosef otti viisi veljeään mukaansa esitelläkseen heidät faaraolle ja saadakseen tältä maata heidän tulevaksi asuinpaikakseen. Kiitollisena pääministerilleen hallitsija olisi halunnut tarjota heille valtion virkoja, mutta uskollisena Herran palvelijana Joosef koetti varjella veljiään kiusauksilta, joihin he joutuisivat pakanallisessa hovissa. Siksi hän neuvoi heitä suoraan ilmoittamaan ammattinsa, kun kuningas kysyisi sitä. Jaakobin pojat noudattivatkin hänen neuvoaan ja varovaisuussyistä mainitsivat myös tulleensa maahan vain joksikin ajaksi eikä

pysyväisesti varaten itselleen näin oikeuden poistua maasta silloin kun halusivat. Ja niin kuningas asetti heidät asumaan ”maan parhaaseen osaan”, Goosenin maakuntaan. {PJP 213.1}

Pian heidän saapumisensa jälkeen Joosef toi myös isänsä esiteltäväksi kuninkaalle. Patriarkka ei ollut tottunut esiintymään kuninkaallisissa hoveissa, mutta ylvään luonnon keskellä hän oli tavannut mahtavamman Valtiaan, ja tuosta ylemmyydestä tietoisena hän nyt kohotti kätensä ja toivotti faaraolle siunausta. {PJP 213.2}

Tervehtiessään Joosefia heti Egyptiin saavuttuaan Jaakob mainitsi kuolevansa mielellään nyt, kun hänen pitkällinen tuskansa ja surunsa oli näin onnellisesti loppunut. Mutta hänelle suotiin vielä seitsemäntoista rauhallista lepovuotta Goosenissa. Nämä onnen vuodet poikkesivat täysin aikaisemmista. Hän huomasi poikiensa tehneen todellisen parannuksen, hän sai nähdä perheensä sellaisissa oloissa, jotka olivat omiaan kehittämään sen suureksi kansaksi, ja hän uskoi lujasti siihen varmaan lupaukseen, että he saisivat vastaisuudessa Kanaanin maan pysyväiseksi asuinpaikakseen. Omakohtaisesti hän sai nauttia kaikkea sitä rakkautta ja suosiota, mitä Egyptin pääministeri vain saattoi tarjota, ja onnellisena kauan kadoksissa olleen poikansa seurasta hän vaipui hiljaa ja levollisesti hautaan. {PJP 213.3}

Tuntiessaan kuoleman lähestyvän hän lähetti noutamaan luokseen Joosefin. Pitäytyen lujasti Jumalan lupaukseen joka koski Kanaanin omistamista hän sanoi: ”Älä hautaa minua Egyptiin, sillä minä tahdon levätä isieni luona; vie siis minut Egyptistä ja hautaa minut heidän hautaansa.” Joosef lupasi tehdä sen, mutta Jaakob ei vielä ollut tyytyväinen; hän vaati poikaansa vannomaan juhlallisesti, että pääsisi lepoon isiensä viereen Makpelan luolaan. {PJP 213.4}

Vielä oli huolehdittava eräästä toisesta tärkeästä asiasta; Joosefin pojat oli myös muodollisesti luettava Israelin lasten joukkoon. Tullessaan nyt viimeistä kertaa isänsä pakeille Joosef toi mukanaan poikansa Efraimin ja Manassen. Nämä nuorukaiset polveutuivat äitinsä puolelta Egyptin ylhäisimmästä pappissuvusta, ja isänsä aseman turvin he saattoivat tulla varakkaiksi ja huomatuiksi, jos pysyisivät egyptiläisten yhteydessä. Joosef toivoi kuitenkin heidän liittyvän omaan kansaansa. Hän ilmoitti uskovansa liiton lupaukseen, ja poikainsa hyväksi hän luopui kaikesta Egyptin hovin tarjoamasta kunniasta saadakseen paikan halveksittujen paimentolaisheimojen joukossa, joille Jumala oli uskonut sanansa ja säädöksensä. {PJP 214.1}

Jaakob sanoi: ”Kaksi poikaasi, jotka ovat sinulle syntyneet Egyptin maassa, ennenkuin minä tulin luoksesi Egyptiin, olkoot minun omani; Efraim ja Manasse olkoot minun omani niinkuin Ruuben ja Simeon.” Heistä tulisi hänen ottopoikiaan ja eri heimojen päämiehiä. Näin oli Joosefille tuleva yksi esikoisuuden etuoikeuksista, jonka Ruuben oli menettänyt — kaksinkertainen perintöosa Israelissa. {PJP 214.2}

Ikä oli sumentanut Jaakobin silmät eikä hän ollut huomannut nuorukaisten läsnäoloa, mutta nähdessään nyt heidän hahmonsa hän kysyi: ”Keitä nämä ovat?” Saatuaan kuulla sen hän lisäsi: ”Tuo heidät minun luokseni siunatakseni heidät.” Heidän tultuaan lähemmäksi patriarkka syleili

ja suuteli heitä ja laski juhlallisesti kätensä heidän päänsä päälle siunatakseen heidät. Sitten hän rukoili: ”Jumala, jonka kasvojen edessä minun isäni Aabraham ja Iisak ovat vaeltaneet, Jumala, joka on minua kainnut syntymästäni hamaan tähän päivään asti, enkeli, joka on minut pelastanut kaikesta pahasta, siunatkoon näitä nuorukaisia.” Siinä ei nojauduttu vähääkään omiin voimiin eikä inhimillisiin kykyihin tai taitoihin. Jumala oli ollut hänen varjelijansa ja ylläpitäjänsä. Siinä ei myöskään valiteltu menneiden päivien pahuutta. Hän ei enää pitänyt menneitä koettelemuksia ja suruja häntä ”vastaan” olevina. Hän muisti vain, miten Jumalan armo ja laupeus oli seurannut häntä koko hänen vaelluksensa ajan. {PJP 214.3}

Siunauksen jälkeen Jaakob vakuutti pojalleen — ja antoi tuleville sukupolville ja niiden orjuuden ja surujen pitkien vuosien varrelle tämän todistuksen uskostaan: ”Katso, minä kuolen, mutta Jumala on teidän kanssanne ja vie teidät takaisin isienne maahan.” {PJP 215.1}

Sitten kaikki Jaakobin pojat kerääntyivät lopuksi hänen kuolinvuoteensa viereen noudattaen Jaakobin kutsua: ”Tulkaa kokoon ja kuulkaa, Jaakobin pojat, kuulkaa isäänne Israelia — — niin minä ilmoitan teille, mitä teille päivien lopulla tapahtuu.” Usein hän oli huolissaan mietiskellyt heidän tulevaisuuttaan ja koettanut kuvitella mielessään eri heimojen tulevia vaiheita. Kun hänen lapsensa nyt odottivat hänen viimeistä siunaustaan, antoi innoituksen Henki hänelle profeetallisen näkymän hänen jälkeläistensä tulevaisuudesta. Toinen toisensa jälkeen hänen poikiensa nimet mainittiin, jokaisen luonnetta kuvailtiin, ja heidän tulevat vaiheensa esitettiin lyhyesti. {PJP 215.2}

”Ruuben, sinä ole minun esikoiseni,
minun voimani ja minun miehuuteni ensimmäinen,
ensi sijalla arvossa, ensi sijalla vallassa.” {PJP 215.3}

Näin isä kuvaili Ruubenille alun perin kuuluvaa esikoisen asemaa. Mutta Karjatornin tuolla puolen hän oli langennut syvälle syntiin ja tullut arvottomaksi saamaan esikoisuuden siunausta. Jaakob jatkoi: {PJP 215.4}

”Mutta sinä kuohahdat kuin vesi,
et pysy ensi sijalla.” {PJP 215.5}

Pappeus annettiin Leeville, valtakunta ja messiaaninen lupaus Juudalle ja kaksinkertainen perintöosa Joosefille. Ruubenin heimo ei koskaan päässyt johtoasemaan Israelissa. Se oli väkiluvultaan Juudan, Joosefin tai Daanin heimoa vähäisempi, ja ensimmäisten joukossa se joutui maanpakolaisuuteen. {PJP 215.6}

Ruubenin jälkeen olivat Simeon ja Leevi iältään vanhimpia. Yhdessä he olivat syyllistyneet julmuuksiin sikemiläisiä kohtaan sekä olleet lähinnä syypäitä Joosefin myymiseen. Heistä sanottiin: {PJP 215.7}

”Minä jakelen heidät Jaakobin sekaan
ja hajotan heidät Israelin sekaan.” {PJP 215.8}

Kun Israelin väkiluku laskettiin juuri ennen sen tuloa Kanaaniin, todettiin Simeonin heimo pienimmäksi. Viimeisessä siunauksessaan Mooses ei lainkaan maininnut Simeonia. Kanaanin asutus jaossa tämä heimo sai vain pienen osan Juudan alueesta, ja kun eräät sen perheet myöhemmin voimistuivat, ne perustivat erillisiä siirtokuntia Pyhän maan rajojen ulkopuolelle. Leevin ainoana perintöosana oli neljäkymmentä kahdeksan maan eri puolilla sijainnutta kaupunkia. Mutta kun tämä heimo pysyi uskollisena Herralle muiden luopuessa hänestä, sille uskottiin pyhäkön pyhäin palvelusten hoito, ja niin kirous muuttui siunaukseksi. {PJP 216.1}

Esikoisuuden parhaat siunaukset annettiin Juudalle. Hänen nimensä tarkoittaa ylistystä, mikä ilmenee tämän heimon vaiheita kuvailevasta profeetallisesta ilmoituksesta: {PJP 216.2}

”Juuda, sinua sinun veljesi ylistävät; sinun kätesi on vihollistesi niskassa, sinua kumartavat isäsi pojat. Juuda on nuori leijona; saaliilta olet, poikani, noussut. Hän on asettunut makaamaan, hän lepää kuin leijona, kuin naarasleijona — kuka uskaltaa häntä häiritä? Ei siirry valtikka pois Juudalta eikä hallitsijansauva hänen polviensa välistä, kunnes tulee hän, jonka se on ja jota kansat tottelevat.” {PJP 216.3}

Leijona, metsien kuningas, sopii hyvin kuvaamaan tätä heimoa, josta polveutuivat Daavid ja Daavidin Poika, Messias, tosi ”jalopeura Juudan sukukunnasta”, jota kaikki vallat lopulta kumartavat ja kaikki kansat kunnioittavat. {PJP 216.4}

Useimmille lapsilleen Jaakob ennusti suotuisaa tulevaisuutta. Kun sitten lopuksi tultiin Joosefin nimen kohdalle, herkistyi isä täydestä sydämestään rukoilemaan että siunaukset laskeutuisivat tämän ”veljiensä ruhtinaan päälaelle”; {PJP 216.5}

”Joosef on nuori hedelmäpuu, nuori hedelmäpuu lähteen reunalla; sen oksat ulottuvat yli muurin. Jousimiehet hätyyttävät häntä, ampuvat ja ahdistavat häntä. {PJP 216.6}

Mutta hänen jousensa pysyy lujana, ja hänen käsivartensa ovat notkeat Jaakobin Väkevän avulla, kaitsijan, Israelin kallion, isäsi Jumalan, avulla, joka sinua auttakoon, Kaikkivaltiaan avulla, joka sinua siunatkoon, antakoon siunauksia taivaasta ylhäältä,

siunauksia syvyydestä alhaalta,
siunauksia nisistä ja kohdusta.
Sinun isäsi siunaukset kohoavat
yli minun vanhempaini siunausten,
yli ikuisten kukkulain ihanuuden.
Ne laskeutukoot Joosefin pään päälle,
veljiensä ruhtinaan päälaelle." {PJP 217.1}

Jaakob oli aina ollut syvästi ja palavasti rakastava mies; hän rakasti poikiaan väkevästi ja hellästi, ja hänen viimeiset jäähyväisensä olivat vapaat kaikesta puolueellisuudesta ja kaunasta. Hän oli antanut heille kaiken anteeksi ja rakasti heitä loppuun asti. Isällisessä rakkaudessaan hän olisi lausunut heille vain rohkaisevia ja toivoa herättäviä sanoja, mutta hänen ylleen laskeutunut Jumalan voima ja Innoituksen vaikutus pakottivat hänet julistamaan totuuden, niin kipeää kuin se tekikin. {PJP 217.2}

Lausuttuaan viimeiset siunaukset Jaakob toisti vielä hautapaikkaansa koskevan määräyksensä: "Haudatkaa minut isieni viereen, — — luolaan, joka on Makpelan vainiolla. Siihen on haudattu Aabraham ja hänen vaimonsa Saara, siihen on haudattu Iisak ja hänen vaimonsa Rebekka, ja siihen minäkin hautasin Leean." Näin hän vielä viimeisillään osoitti uskovansa Jumalan lupaukseen. {PJP 217.3}

Jaakobin viimeiset vuodet tyyntyivät vaivalloisen ja väsyttävän päivän jälkeen levolliseksi elämän illaksi. Synkät pilvet olivat varjostaneet hänen polkuaan, mutta hänen auringonlaskunsa oli pilvetön, ja taivaan kirkkaus valaisi hänen viime hetkiään. Raamattu sanookin: "Ehtoolla on oleva valoisata" ja "Ota nuhteettomasta vaari, katso rehellistä; rauhan miehellä on tulevaisuus" (Sak. 14: 7; Ps. 37: 37). {PJP 217.4}

Jaakob oli tehnyt syntiä ja joutunut paljon kärsimään. Monet työn, huolten ja surujen täyttämät vuodet alkoivat siitä kun

hän suuren syntinsä vuoksi joutui lähtemään isänsä leiristä. Kodittomana pakolaisena, erossa äidistään, jota hän ei enää koskaan saanut nähdä, hän joutui uurastamaan seitsemän vuotta rakastettunsa tähden vain tullakseen kavalasti petetyksi. Kaksikymmentä vuotta hän palveli kitsasta ja ahnetta sukulaistaan, vaurastui ja näki poikainsa kasvavan ympärillään, muttei saanut paljoakaan iloita tuossa riitaisassa ja eripuraisessa kodissa. Surun aiheita riitti: tyttären häpäisy ja tämän veljien kostoretki, Raakelin kuolema, Ruubenin luonnoton rikos, Juudan synti ja Joosefin joutuminen veljiensä petoksen ja julmuuden uhriksi — miten pitkäksi venyykään tämä pahuuksien luettelo! Moneen kertaan hän oli joutunut korjaamaan tuon ensimmäisen väärän kylvönsä satoa. Jatkuvasti hän sai nähdä omien syntiensä toistuvan pojissaan. Mutta kova kuri oli tehnyt tehtävänsä. Ankara kuritus oli jälkeenpäin tuottanut "vanhurskauden rauhanhedelmän" (Hebr. 12: 11). {PJP 218.5}

Innoitettu sana kertoo uskollisesti niidenkin hyvien ihmisten virheet, jotka ovat erikoisesti olleet Jumalan suosiossa, jopa esittäen ne täydemmin kuin heidän hyveensä. Tämä on herättänyt ihmetystä monissa ja antanut epäuskoisille aihetta pilkata Raamattua. Mutta se vain todistaa Raamatun todeksi, niin ettei se kaunistele tosiasioita eikä peittele päähenkilöidensä syntejä. Ihmiset ovat mieleltään niin ennakkoluuloisia, etteivät he pysty esittämään historian tapahtumia ehdottoman puolueettomasti. Jos innoittamattomat henkilöt olisivat kirjoittaneet Raamatun, sen kunnioitetut persoonallisuudet olisi epäilemättä kuvattu mairittelevammin. Mutta nyt meillä on todenmukainen kuvaus heidän vaiheistaan. {PJP 218.1}

Jumalan suosimat ihmiset, joille hän uskoi vastuullisia tehtäviä, lankesivat usein kiusauksiin ja tekivät syntiä samoin kuin me nykyään ponnistelemme, horjumme ja usein lankeamme erehdykseen. Saamme katsella heidän elämäänsä kaikkine virheineen ja mielettömyyksineen sekä rohkaisevaksi opiksemme että varoitukseksi. Jos heidät olisi esitetty virheettömiksi, masentuisimme synnillisessä luonnossamme lopullisesti omista virheistämme ja lankeemuksistamme. Mutta kun huomaamme miten toiset selvisivät taistellen samanlaisista masennuskausis- ta joita meilläkin on ja lankesivat kiusauksiin samoin kuin mekin, kuitenkin jälleen rohkaistuen ja voittaen Jumalan armon avulla, se rohkaisee meitäkin tavoittelemaan vanhurskautta. Kuten he, vaikka joutuivatkin toisinaan perääntymään, pääsivät jälleen entisiin asemiinsa ja kokivat Jumalan siunauksia, niin mekin voimme voittaa Jeesuksen voimassa. Toisaalta kertomus heidän elämästään voi olla meille varoitukseksi. Se osoittaa ettei Jumala kuitenkaan jätä rankaisematta. Hän havaitsee synnin eniten suosimissaankin ja suhtautuu siihen heissä havaittuna jopa ankarammin kuin niissä nähtynä, joilla on vähemmän valoa ja vastuuta. {PJP 218.2}

Jaakobin hautauksen jälkeen Joosefin veljet alkoivat taas pelätä. Vaikka hän oli ollutkin heille ystävällinen, heidän oma syyllisyydentuntonsa teki heidät aroiksi ja epäluuloisiksi. Saattoihan olla, että hän oli vain pidätellyt kostoaan kunnioituksesta isää kohtaan ja että hän nyt vihdoinkin rankaisisi heitä rikoksestaan. He eivät uskaltaneet mennä hänen luokseen vaan lähettivät sanan: ”Isäsi käski ennen kuolemaansa ja sanoi: ’Sanokaa Joosefille näin: Oi, anna anteeksi veljiesi rikos ja synti, sillä pahasti he ovat menetelleet sinua kohtaan’. Anna siis isäsi Jumalan palvelijoille anteeksi heidän rikoksensa.” Tämä sanoma sai Joosefin itkemään, ja siitä rohkaistuneina veljet tulivat, lankesivat maahan hänen eteensä ja sanoivat: ”Katso, me olemme sinun orjiasi!” Joosef rakasti veljiään syvästi ja epäitsekkäästi, ja häntä vaivasi ajatus siitä, että he saattoivat epäillä hänen hautovan kostoa heitä kohtaan. ”Älkää peljätkö”, hän sanoi, ”olenko minä Jumalan sijassa? Te tosin hankitsitte minua vastaan pahaa, mutta Jumala on kääntänyt sen hyväksi, että hän saisi aikaan sen, mikä nyt on tapahtunut, ja pitäisi hengissä paljon kansaa. Älkää siis peljätkö; minä elätän teidät ja teidän vaimonne ja lapsenne.” {PJP 219.1}

Joosefin elämä kuvaa Kristuksen elämää. Kateus sai Joosefin veljet myymään hänet orjaksi; siten he toivoivat estävänsä häntä tulemasta heitä mahtavammaksi. Ja kun hänet vietiin Egyptiin, he uskottelivat itselleen, etteivät hänen unensa enää häiritsisi heitä, koska he olivat tehneet niiden täyttymisen mahdottomaksi. Mutta juuri heidän toimenpiteillään Jumala toteutti sen mitä he

koettivat estää. Samoin juutalaiset papit ja vanhimmat kadehtivat Kristusta peläten hänen riistävän heiltä kansan suosion itselleen. He surmasivat hänet estääkseen häntä pääsemästä kuninkaaksi, mutta kuitenkin juuri se oli tuloksena tästä teosta. {PJP 219.2}

Oltuaan orjana Egyptissä Joosefista tuli isänsä perheen pelastaja, mutta se seikka ei vähentänyt hänen veljiensä syyllisyyttä. Samoin Kristus vihamiestensä ristiinnaulitsemana tuli ihmiskunnan Lunastajaksi, langenneen ihmissuvun Vapahtajaksi ja koko maailman Valtiaaksi, mutta hänen murhaajiensa rikos oli yhtä inhottava kuin jos Jumala ei kaitselmuksessaan olisikaan ohjannut tapahtumia omaksi kunniakseen ja ihmisen hyväksi. {PJP 220.1}

Samoin kuin Joosefin omat veljet myivät hänet pakanoille, myi yksi omista opetuslapsista Kristuksen hänen katkerimmille vihamiehilleen. Joosefia syytettiin väärin ja hänet heitettiin vankeuteen hyveellisyytensä tähden. Samoin Kristusta halveksittiin ja hänet hyljättiin, koska hänen vanhurskas, itsensä kieltävä elämänsä oli nuhteena synnille. Ja vaikkei hän ollut syypää mihinkään vääryyteen, hänet tuomittiin väärien todistajien todistuksen nojalla. Ja kun Joosef kesti kärsivällisesti epäoikeudenmukaisuutta ja sortoa sekä oli valmis antamaan anteeksi ja osoittamaan jalosti hyvyyttään häntä pahoin kohdelleille veljilleen, se kuvaa sitä miten Vapahtaja kesti valittamatta jumalattomien ihmisten pahuutta ja solvauksia sekä antoi anteeksi ei vain murhaajilleen vaan kaikille, jotka tulevat hänen luokseen tunnustaen syntinsä ja anoen anteeksiantoa. {PJP 220.2}

Isänsä kuoleman jälkeen Joosef eli vielä viisikymmentä neljä vuotta. Hän ”sai nähdä Efraimin lapsia kolmanteen polveen; myöskin Maakirista, Manassen pojasta, syntyi lapsia Joosefin polville”. Hän näki kansansa lisääntyvän ja menestyvän ja uskoi koko ikänsä horjumatta siihen, että Jumala palauttaisi Israelin Luvattuun maahan. {PJP 220.3}

Tuntiessaan loppunsa lähestyvän hän kutsui sukulaisensa luokseen. Vaikka hän olikin saanut mainetta faaraoiden maassa, hän piti Egyptiä vain maanpakolaisuutensa paikkana, ja viimeisillä ohjeillaan hän osoitti kuuluvansa Israelin yhteyteen. Hänen viimeiset sanansa olivat: ”Jumala pitää huolen teistä ja johdattaa teidät tästä maasta siihen maahan, jonka hän valalla vannoen on luvannut Aabrahamille, Iisakille ja Jaakobille.” Ja hän vannotti Israelin lapsia viemään hänen luunsa mukanaan Kanaanin maahan. ”Ja Joosef kuoli sadan kymmenen vuoden vanhana. Ja hänet balsamoitiin ja pantiin arkkuun Egyptissä.” Ja seuraavina ankaran työn vuosisatoina tuo arkku muistutti Israelia Joosefin viimeisistä sanoista ja todisti heidän olevan vain muukalaisina Egyptissä. Se kehotti heitä pitämään toivonsa suunnattuna Lupauksen maahan ja heidän vapautuksensa aikaan joka oli varmasti tuleva. {PJP 220.4}

Luku 22—Mooses

Saadakseen itselleen ruokaa nälänhädän aikana Egyptin kansa oli myynyt valtiolle karjansa ja maansa joutuen lopulta elinikäiseen orjuuteen. Joosef järjesti heille viisaasti vapautumisen mahdollisuuden; hän salli heidän jäädä kuninkaan alustalaisina viljelemään valtiolle luovuttamiaan tiluksia ja maksaa viidennen osan sadosta vuotuisena vuokrana. {PJP 222.1}

Mutta Jaakobin lapsia eivät tällaiset sopimusehdot koskeneet. Joosef oli palvellut Egyptin valtiota niin ansiokkaasti, että he eivät ainoastaan saaneet maakuntaa asuttavakseen vaan nauttivat lisäksi verovapautta, ja koko nälänhädän ajan heille tuotiin runsaasti ruokatarpeita. Kuningas tunnusti julkisesti, että vain Joosefin Jumalan armollinen asioihin puuttuminen oli suonut Egyptin nauttia runsautta muiden kansojen kärsiessä nälkää. Hän näki myös maansa vaurastuneen suuresti Joosefin huolehtiessa valtakunnan asioista, ja niin hän osoitti kiitollisena suosiotaan myös Jaakobin perheelle. {PJP 222.2}

Mutta ajan mittaan tuo suuri mies, jota Egypti sai kiittää niin paljosta, sekä hänen teoistaan nauttimaan päässyt sukupolvi vaipuivat hautaan. ”Niin Egyptiin tuli uusi kuningas, joka ei Joosefista mitään tiennyt.” Kyllä hän oli tietoinen Joosefin palveluksista valtiolle, mutta hän ei tahtonut antaa niille mitään tunnustusta, vaan halusi niin pitkälle kuin mahdollista painaa ne unohduksiin. ”Tämä sanoi kansallensa: ’Katso, israelilaisten kansa on suurempi ja väkevämpi kuin me. Tulkaa, menetelkäämme siis viisaasti heitä kohtaan, että he eivät lisääntyisi eivätkä, jos sota syttyisi, liittyisi hekin vihollisiimme ja sotisi meitä vastaan ja lähtisi maasta pois.’” {PJP 222.3}

Israelilaisten lukumäärä oli jo suuresti kasvanut; he ”olivat hedelmälliset ja sikisivät, lisääntyivät ja enenivät hyvin suuri- lukuisiksi, niin että maa tuli heitä täyteen”. Joosefin hyvässä hoidossa ja silloisen kuninkaan suosiossa he olivat nopeasti levinneet koko maahan. He olivat kuitenkin pysyneet erillisenä kansana eivätkä olleet vähääkään omaksuneet Egyptin tapoja tai uskontoa. Siksi heidän voimakas lisääntymisensä sai kuninkaan ja hänen kansansa pelkäämään, että he sodan syttyessä liittyisivät Egyptin vihollisiin. Kuitenkaan heidän karkottamisensa maasta ei ollut edullista. Monet heistä olivat ammattitaitoisia ja taitavia työmiehiä, ja maan vaurastuminen oli suureksi osaksi heidän ansiotaan. Kuningas tarvitsi sellaisia työläisiä rakentaessaan suurenmoisia palatsejaan ja temppeleitään. Niinpä hän rinnasti heidät egyptiläisiin, jotka olivat myyneet omaisuutensa valtiolle. Pian heille asetettiin työnjohtajia, jotka orjuuttivat heidät täydellisesti. ”Niin egyptiläiset pitivät israelilaisia orjantyössä väkivalloin ja katkeroittivat heidän elämänsä kovalla laasti- ja tiilityöllä ja kaikenlaisella työllä ulkona kedolla, kaikenlaisella työllä, jota he teettivät heillä väkivalloin.” ”Mutta kuta enemmän kansaa rasitettiin, sitä enemmän se lisääntyi, ja sitä enemmän se levisi.” {PJP 223.1}

Kuningas ja hänen neuvonantajansa olivat toivoneet voivansa alistaa israelilaiset kovalla työllä, vähentää siten heidän lukumääränsä ja lannistaa heidän itsenäisen mielensä. Mutta epäonnistuttuaan tässä he jyrkensivät toimenpiteitään. Egyptiläisille kätilövaimoille annettiin

käsky surmata heprealaiset poikalapset synnytyksen yhteydessä. Tämä käsky oli lähtöisin saatanasta. Hän tiesi että vapauttaja nousisi israelilaisten keskuudesta, ja saamalla kuninkaan tuhoamaan heidän lapsensa hän toivoi estävänsä jumalallista suunnitelmaa toteutumasta. Mutta kätilö- vaimot pelkäsivät Jumalaa eivätkä uskaltaneet toteuttaa julmaa käskyä. Herra hyväksyi heidän menettelynsä ja antoi heidän menestyä. Mutta aikeensa epäonnistumisesta suuttuneena kuningas vielä tehosti ja laajensi käskyään. Koko kansa määrättiin nyt etsimään ja tappamaan näitä avuttomia uhreja. ”Niin farao antoi käskyn kaikelle kansallensa, sanoen: ’Kaikki poikalapset, jotka syntyvät, heittäkää Niilivirtaan, mutta kaikkien tyttölasten antakaa elää. ’” {PJP 223.2}

Tämän käskyn voimassa ollessa syntyi poika Amramille ja Jookebedille, jotka olivat Leevin sukuun kuuluvia hartaita israelilaisia. Pienokainen oli ”ihana lapsi”, ja vanhemmat päättivät olla uhraamatta lastaan, koska he uskoivat että Israelin vapauttamisen aika lähestyi ja että Jumala herättäisi vapauttajan kansalleen. Usko Jumalaan rohkaisi heitä ”eivätkä he peljänneet kuninkaan käskyä” (Hebr. 11: 23). {PJP 224.1}

Kolmen kuukauden ajan äidin onnistui piilotella lastaan. Huomattuaan ettei enää voisi salata sitä hän tiivisti pienen kaisla- arkun vedenpitäväksi maapihkalla ja piellä, pani sitten pienokaisensa siihen ja sujautti arkun virran rantakaislikkoon. Hän tiesi vaarantavansa sekä lapsen että oman henkensä, jos jäisi paikalle vahtiin, mutta lapsen sisar Mirjam pysytteli lähettyvillä näköjään välinpitämättömänä mutta kuitenkin tarkoin pitäen silmällä miten pikkuveljen kävisi. Ja paikalla oli muitakin tarkkailijoita. Äiti oli hartain rukouksin uskonut lapsensa Jumalan hoivaan, ja enkelit leijuivat näkymättöminä tuon vaatimattoman leposijan yllä. Enkelit ohjasivat faaron tyttären paikalle. Pieni kaisla-arkku herätti hänen uteliaisuutensa, ja nähdessään siinä lepäävän kauniin lapsen hän tajusi heti tilanteen. Hänen tuli sääli itkevää pienokaista ja hän ajatteli myötätuntoisesti tuntematonta äitiä, joka oli tällä tavoin koettanut pysyttää rakkaan pienoisensa hengissä. Ja niin hän päätti pelastaa lapsen itselleen ottopojaksi. {PJP 224.2}

Mirjam oli salaa seurannut tapahtumain kehitystä, ja huomatessaan miten hellästi lapseen suhtauduttiin hän uskaltautui lähemmäksi ja lopulta kysäisi: ”Menenkö kutsumaan sinulle hebrealaisen imettäjän, joka voi imettää sen lapsen sinulle?” Tähän suostuttiin. {PJP 224.3}

Sisar riensi kertomaan äidille iloista uutista, ja palasi kohta äidin kanssa faaraon tyttären luo. Tämä sanoi: ”Ota tämä lapsi ja imetä se minulle, niin minä maksan sinulle siitä palkan.” {PJP 224.4}

Jumala oli kuullut äidin rukoukset ja palkinnut hänen uskonsa. Syvästi kiitollisena hän ryhtyi nyt turvattuun ja onnekkaaseen tehtäväänsä. Uskollisesti hän käytti saamansa tilaisuuden kasvattaakseen lapsensa Jumalalle. Hän uskoi lapsen pelastuneen jotakin suurta tehtävää varten ja tiesi joutuvansa pian luovuttamaan hänet kuninkaalliselle äidille ja siihen ympäristöön, joka oli omiaan vieroittamaan lasta Jumalasta. Tämä kaikki sai hänet opettamaan häntä uutterammin ja huolellisemmin kuin muita lapsiaan. Hän koetti juurruttaa poikansa mieleen Jumalan pelkoa

ja saada hänet mieltymään totuuteen ja oikeuteen, ja hän rukoili hartaasti, että hänen lapsensa varjeltuisi kaikelta turmelevalta vaikutukselta. Hän osoitti tälle epäjumalien palvonnan mielettömyyden ja synnillisyyden ja opetti hänet pienestä pitäen kumartamaan ja rukoilemaan elävää Jumalaa, joka yksin saattoi kuulla häntä ja auttaa häntä jokaisena vaaran hetkenä. {PJP 224.5}

Äiti piti lastaan luonaan mahdollisimman kauan mutta joutui luopumaan hänestä, kun poika oli noin kahdentoista ikäinen. Vaatimattomasta kotimajasta lapsi vietiin kuninkaan palatsiin faaraon tyttären hoiviin, ”ja tämä otti sen pojaksensa”. Mutta sielläkään hän ei unohtanut pienenä saamiaan vaikutteita eikä äitinsä antamia opetuksia. Ne varjelivat häntä ylpeydeltä, uskottomuudelta ja paheilta, joka rehottivat tuossa loistoisassa hovissa. {PJP 225.1}

Miten kauaskantoinen olikaan seurauksiltaan tuon heprealaisen vaimon vaikutus, niin maanpakolainen ja orja kuin hän olikin! Mooseksen koko vastainen elämä ja hänen valtava tehtävänsä Israelin johtajana todistavat uskovan äidin työn tärkeydestä. Mikään muu työ ei ole sen veroista. Hyvin suureksi osaksi äiti pitelee käsissään lastensa kohtaloa. Hän käsittelee kehittyvää mieltä ja luonnetta eikä työskentele vain aikaa vaan myös iäisyyttä silmälläpitäen. Hän kylvää siementä, joka versoo ja tuottaa joko hyvää tai huonoa satoa. Hänen tehtävänään ei ole vain maalata kaunista muotoa kankaalle tai hakata sitä marmoriin vaan saada jumalallinen kuva painetuksi ihmissieluun. Varsinkin lasten varhaisvuosina heidän luonteensa muodostaminen on äidin vastuulla. Vaikutukset, jotka silloin painetaan heidän kehittyvään mieleensä, säilyvät siellä koko iän. Vanhempien tulisi opettaa ja harjoittaa lapsiaan näiden ollessa hyvin nuoria, jotta heistä tulisi kristittyjä. Heidät on annettu huostaamme kasvatettaviksi, ei minkään maisen maailmanvallan perijöiksi vaan Jumalan ruhtinaiksi, hallitsemaan halki ikuisuuksien. {PJP 225.2}

Tuntekoon jokainen äiti hetkensä verrattomiksi; hänen työnsä joutuu koetukselle vakavana tilinteon päivänä. Silloin todetaan että monet miesten ja naisten epäonnistumisista ja rikoksista ovat aiheutuneet niiden tietämättömyydestä ja laiminlyönneistä, joiden velvollisuutena oli ohjata heidän lapsuusiän askeleitaan oikealle tielle. Silloin havaitaan että monet, jotka ovat levittäneet nerokkuuden, totuuden ja pyhyyden valoa maailman siunaukseksi, saavat kiittää rukoilevaa, kristittyä äitiään niistä periaatteista, joita noudattaen he saivat vaikutusvaltaa ja menestystä. {PJP 225.3}

Faaraon hovissa Mooses sai korkeimman siviili- ja sotilaskasvatuksen. Yksinvaltias oli päättänyt tehdä tyttärensä ottopojasta valtaistuimensa perijän, ja nuorukainen kasvatettiin korkeaa asemaansa silmälläpitäen. ”Ja Mooses kasvatettiin kaikkeen egyptiläisten viisauteen, ja hän oli voimallinen sanoissa ja teoissa” (Ap.t. 7: 22). Hänen kyvykkyytensä sotapäällikkönä piti hä net Egyptin armeijan suosiossa, ja yleensäkin hän oli hyvässä maineessa. Saatanan aikeet olivat jälleen rauenneet tyhjiin. Heprealaisten lasten surmaamispäätöskään ei estänyt Jumalaa hankkimasta kansansa tulevalle johtajalle asianmukaista kasvatusta ja koulutusta. {PJP 226.1}

Enkelit ilmoittivat Israelin vanhimmille, että heidän vapautuksensa aika lähestyi ja että Jumala tulisi käyttämään Moosesta sen toteuttamiseen. Enkelit ilmoittivat myös Mosekselle, että Herra oli valinnut hänet lopettamaan kansansa orjuuden. Luullen heidän joutuvan asevoimin hankkimaan vapautensa hän odotti saavansa johtaa heprealaisten joukkoja Egyptin armeijaa vastaan, ja sitä silmälläpitäen hän hillitsi tunteensa, jottei hänen kiintymyksensä kasvatusäitiinsä tai faaraoon estäisi häntä vapaasti täyttämästä Jumalan tahtoa. {PJP 226.2}

Egyptin lakien mukaan piti kaikkien faaraoiden kuulua myös pappissäätyyn, ja niin tuli Mooseksenkin perintöprinssinä perehtyä kansallisen uskonnon salaisuuksiin. Tämä opetustehtävä uskottiin papeille. Mutta vaikka hän olikin innokas ja väsymätön oppilas, ei häntä saatu houkutelluksi osallistumaan jumalien palvontaan. Häntä uhattiin kruunun menetyksellä ja varoitettiin, että prinsessa hylkäisi hänet jos hän itsepintaisesti pysyisi heprealaisessa uskossaan. Mutta hän ei horjunut siinä päätöksessään, ettei palvoisi ketään muuta kuin yhtä Jumalaa, taivaan ja maan Luojaa. Hän keskusteli pappien ja epäjumalien palvojien kanssa ja osoitti, miten järjetöntä heidän oli taikauskoisesti kunnioittaa elottomia esineitä. Kukaan ei voinut kumota hänen väitteitään eikä muuttaa hänen kantaansa, mutta toistaiseksi hänen päättäväisyyttään siedettiin hänen korkean asemansa vuoksi ja koska hän oli sekä kuninkaan että kansan suosiossa. {PJP 226.3}

”Uskon kautta kieltäytyi Mooses suureksi tultuaan kantamasta faraon tyttären pojan nimeä. Hän otti mieluummin kärsiäkseen vaivaa yhdessä Jumalan kansan kanssa kuin saadakseen synnistä lyhytaikaista nautintoa, katsoen ’Kristuksen pilkan’ suuremmaksi rikkaudeksi kuin Egyptin aarteet; sillä hän käänsi katseensa palkintoa kohti” (Hebr. 11: 24—26). Mooses oli kypsä täyttämään paikkansa tämän maan valioiden joukossa, esiintymään loistokkaasti sen johtavan suurvallan hovissa ja pitämään kädessään tämän valtikkaa. Älyltään hän poikkeaa edukseen kaikkien aikojen suurmiehistä. Historioitsijana, runoilijana, filosofina, sotapäällikkönä ja lainsäätäjänä hän on vertaansa vailla. Mutta vaikka maailma oli hänen edessään, hänellä oli kuitenkin siveellistä voimaa kieltäytyä rikkauden, suuruuden ja maineen imartelevista tarjouksista ja ottaa ”mieluummin kärsiäkseen vaivaa yhdessä Jumalan kansan kanssa kuin saadakseen synnistä lyhytaikaista nautintoa”. {PJP 227.1}

Moosekselle oli selitetty, mikä lopullinen palkinto annettaisiin Jumalan nöyrille ja kuuliaisille palvelijoille, ja sen rinnalla maailmalliset edut jäivät omaan vähäiseen arvoonsa. Moosesta yritettiin suostutella kuninkaallisen palatsin ja valtaistuimen houkutuksilla, mutta hän tiesi loistoisan hovielämän synnillisten nautintojen vain saavan ihmiset unohtamaan Jumalan. Hän suuntasi katseensa ohi komean palatsin ja hallitsijan kruunun siihen kirkkauteen ja kunniaan, joka on tuleva Korkeimman pyhien osaksi siinä valtakunnassa, jota synti ei ole saastuttanut. Hän loi uskon katseensa siihen katoamattomaan seppeleeseen, jonka taivaan Kuningas on painava voittajan kulmille. Tämä usko sai hänet luopumaan maan mahtavista ja liittymään siihen vaatimattomaan, köyhään ja halveksittuun kansaan, joka halusi mieluummin totella Jumalaa kuin palvella syntiä. {PJP 227.2}

Mooses viipyi hovissa neljänkymmenen vuoden ikäänsä asti. Hän ajatteli usein kansansa alennustilaa, kävi tapaamassa orjuudessa eläviä veljiään ja rohkaisi heitä vakuuttamalla että Jumala kyllä huolehtisi heidän vapautuksestaan. Usein hän vihastui nähdessään, miten heitä kohdeltiin epäoikeudenmukaisesti ja sorrettiin, ja paloi halusta saada kostaa heidän kärsimänsä vääryydet. Eräänä päivänä, kun hän näin oli ulkosalla, hän näki egyptiläisen miehen lyövän israelilaista. Silloin hän riensi paikalle ja iski egyptiläisen kuoliaaksi. Israelilaisen lisäksi ei paikalla ollut ketään näkemässä tapahtumaa, ja Mooses kätki ruumiin heti hiekkaan. Hän oli nyt osoittanut olevansa valmis puolustamaan kansansa asiaa ja toivoi näkevänsä heidän nyt nousevan saadakseen takaisin vapautensa. ”Ja hän luuli veljiensä ymmärtävän, että Jumala hänen kätensä kautta oli antava heille pelastuksen, mutta he eivät sitä ymmärtäneet” (Ap.t. 7: 25). He eivät olleet vielä valmiit vapauteen. Seuraavana päivänä Mooses näki kahden heprealaisen tappelevan keskenään, ja toinen heistä näkyi ilmeisesti olevan syypää kinaan. Mooses nuhteli syyllistä, mutta tämä ei katsonut hänellä olevan mitään oikeutta puuttua heidän välienselvittelyynsä, koska oli itsekin syypää rikokseen. ”Kuka on asettanut sinut meidän päämieheksemme ja tuomariksemme”, hän sanoi halpamaisesti. ”Aiotko tappaa minutkin, niinkuin tapoit egyptiläisen?” {PJP 227.3}

Koko asia tuli pian egyptiläisten tietoon ja kantautui suuresti liioiteltuna myös faaraon korviin. Kuninkaalle selitettiin, että tällä teolla oli suuri merkityksensä: Mooses näet aikoi nostattaa kansansa egyptiläisiä vastaan, kukistaa hallituksen ja nousta itse valtaistuimelle. Valtakunta ei voinut olla turvassa niin kauan kuin hän eli. Ja niin kuningas päätti heti että Mooseksen oli kuoltava, mutta saatuaan vihiä häntä uhkaavasta vaarasta Mooses pakeni ja suuntasi kulkunsa Arabiaan. {PJP 228.1}

Herra ohjasi hänen matkaansa, ja niin hän pääsi asumaan Jetron, Midianin papin ja ruhtinaan, kotiin. Jetro oli myös Jumalan palvelija. Jonkin ajan kuluttua Mooses sai vaimokseen yhden hänen tyttäristään ja jäi sinne appensa palvelukseen, paimentamaan hänen lampaitaan, neljäksikymmeneksi vuodeksi. {PJP 228.2}

Surmatessaan egyptiläisen Mooses syyllistyi samaan virheeseen, jonka hänen isänsä niin usein tekivät ottamalla omiin käsiinsä työn, jonka Jumala oli luvannut tehdä. Jumala ei tahtonut vapauttaa kansaansa sodankäynnillä, kuten Mooses luuli, vaan omalla väkevällä voimallaan, jotta hän yksin saisi siitä kunnian. Mutta Jumala käänsi Mooseksen ajattelemattoman teonkin palvelemaan tarkoituksiaan. Mooses ei vielä ollut valmis suureen tehtäväänsä. Hänen oli vielä opittava sama läksy, jonka Jumala oli opettanut Aabrahamille ja Jaakobille — ettei tullut luottaa inhimilliseen voimaan tai viisauteen vaan Jumalan voimaan, kun oli kyse hänen lupaustensa täyttämisestä. Ja siellä vuorten yksinäisyydessä Mooses saisi muitakin opetuksia. Kieltäymysten ja ankaran elämän koulussa hänen tuli oppia olemaan kärsivällinen ja hillitsemään väkevät tunteensa. Hänen tuli harjaantua kuuliaiseksi ennen kuin hän osaisi hallita viisaasti. Hänen oman sydämensä oli oltava täysin sopusoinnussa Jumalan kanssa ennen kuin hän saattoi opettaa Israelille hänen tahtonsa tuntemusta. Oman kokemuksen tuli valmistaa häntä huolehtimaan isällisesti kaikista, jotka tarvitsivat hänen apuaan. {PJP 228.3}

Ihminen olisi myöntänyt helpotusta tuosta pitkästä aherruksen ja syrjässäolon kaudesta pitäen sitä suurena ajanhukkana. Mutta ääretön viisaus kutsui tulevan kansansa johtajan viettämään neljäkymmentä vuotta vaatimattomasti lammasten paimenena. Näin hän vähitellen tottuisi unohtamaan itsensä ja vartioimaan ja hellästi hoivaamaan laumaansa, ja näin hänestä kehittyisi sääliväinen ja kärsivällinen paimen myös Israelille. Mitkään inhimillisen koulutuksen tai sivistyksen tarjoamat edut eivät voineet korvata tätä kokemusta. {PJP 229.1}

Mooses oli oppinut paljon sellaista, mikä hänen täytyi unohtaa. Egyptin olojen vaikutukset — hänen kasvatusäitinsä rakkaus, hänen oma korkea asemansa kuninkaan tyttären poikana, ylellinen ja tuhlaileva elämä, hienostuneisuus, oveluus, väärän uskonnon mystiikka, epäjumalanpalveluksen loistokkuus, suurenmoiset rakennukset ja veistokset — kaikki nämä olivat vaikuttaneet syvästi hänen kehittyvään mieleensä ja jossakin määrin muovanneet hänen tapojaan ja luonnettaan. Aika, ympäristön muutos ja yhteys Jumalaan saattoivat hälventää nämä vaikutukset. Mooseksen tuli itsensä taistella kuin henkensä edestä voidakseen luopua väryydestä ja omaksua totuuden, mutta Jumala auttaisi häntä milloin taistelu kävisi hänelle inhimillisin voimin liian vaikeaksi. {PJP 229.2}

Kaikissa, jotka on valittu suorittamaan jotakin tehtävää Jumalalle, ilmenee inhimillisiä piirteitä. He eivät kuitenkaan ole olleet kaavoittuneita tavoiltaan ja luonteeltaan eivätkä ole tyytyneet jäämään tuohon tilaan. He ovat hartaasti halunneet saada viisautta Jumalalta ja oppia työskentelemään hänen palveluksessaan. Apostoli sanoo: ”Jos joltakin teistä puuttuu viisautta, anokoon sitä Jumalalta, joka antaa kaikille alttiisti ja soimaamatta, niin se hänelle annetaan” (Jaak. 1:5). Mutta Jumala ei anna jumalallista valoa niille, jotka tyytyvät jäämään pimeyteen. Saadakseen apua Jumalalta ihmisen on tunnettava heikkoutensa ja vajavuutensa. Hänen on mielessään varauduttava hänessä aikaansaatavaan suureen muutokseen, ja hänen on ryhdyttävä vakavasti ja kestävästi rukoilemaan ja toimimaan. Väärät tavat ja tottumukset on karistettava pois, ja voitto voidaan saavuttaa vain pyrkimällä päättävästi korjaamaan näitä virheitä ja mukautumalla oikeisiin periaatteisiin. Monet eivät koskaan tavoita sitä asemaa mihin voisivat päästä, koska he odottavat Jumalan tekevän heidän puolestaan sen mitä varten Jumala on antanut heille kykyä jotta he tekisivät sen itse. Kaikkien joita Jumala pitää käyttökelpoisina on harjaannuttava erittäin ankaran henkisen ja siveellisen kurin alaisina, ja Jumala auttaa heitä liittämällä jumalallisen voimansa inhimilliseen toimintaan. {PJP 230.1}

Vuorenharjanteiden ympäröimänä Mooses oli yksin Jumalan kanssa. Egyptin suurenmoiset temppelit eivät enää vaikuttaneet hänen mieleensä taikauskollaan ja vääryyksillään. Ikuisten kukkuloiden juhlallinen ylevyys kuvasti hänelle Korkeimman majesteettiutta, johon verrattuina hän totesi Egyptin jumalat kovin voimattomiksi ja merkityksettömiksi. Luojan nimi oli nähtävissä kaikkialla. Mooses tunsi olevansa hänen läheisyydessään ja hänen voimansa verhoamana. Täällä hänen ylpeytensä ja itseriittoisuutensa häipyivät pois. Hänen erämaan elämänsä karu yksinkertaisuus hälvensi Egyptin joutilaisuuden ja ylellisyyden vaikutukset. Mooseksesta tuli kärsivällinen, kunnioittava ja nöyrä, ”sangen nöyrä mies, nöyrempi kuin

kukaan muu ihminen maan päällä” (4 Moos. 12: 3). Mutta hän uskoi lujasti Jaakobin voimalliseen Jumalaan. {PJP 230.2}

Vuosien vieriessä hän kuljeskeli laumoineen noita yksinäisiä seutuja pohtien kansansa sorrettua tilaa. Hän muisteli miten Jumala oli kohdellut hänen isiään ja mietiskeli lupauksia, jotka olivat valitun kansan perintöä, ja rukoili öin ja päivin Israelin puolesta. Taivaan enkelit levittivät valoaan hänen ympärilleen, ja täällä hän Pyhän Hengen innoittamana kirjoitti Ensimmäisen Mooseksen kirjan. Autiomaan yksinäisyydessä vietetyt pitkät vuodet olivat suureksi siunaukseksi paitsi Moosekselle ja hänen kansalleen myös koko maailmalle kaikkina tulevina aikoina. {PJP 230.3}

”Ja kun oli kulunut pitkä aika, kuoli Egyptin kuningas. Ja israelilaiset huokailivat orjuuttansa ja valittivat; ja heidän huutonsa heidän orjuutensa tähden nousi Jumalan tykö. Ja Jumala kuuli heidän vaikeroimisensa, ja Jumala muisti liittonsa Aabrahamin, Iisakin ja Jaakobin kanssa. Ja Jumala katsoi israelilaisten puoleen, ja Jumala piti heistä huolta.” Israelin vapauttamisen aika oli tullut. Mutta Jumalan tarkoituksena oli suorittaa se sillä tavoin että inhimillinen ylpeys joutuisi häpeään. Vapauttaja joutuisi esiintymään vaatimattomana paimenena, vain sauva kädessään, mutta Jumala tekisi tuosta sauvasta voimansa tunnuskuvan. Kun Mooses eräänä päivänä johdatti laumaansa ”Jumalan vuoren, Hoorebin, juurelle”, hän näki pensaan liekehtivän. Sen oksat, lehdet ja runko olivat tulessa, mutta se ei kuitenkaan näyttänyt palaessaan kuluvan. Hän asteli lähemmäksi tuota ihmeellistä näkyä, ja silloin hän kuuli miten ääni pensaasta kutsui häntä nimeltä. Vapisevin huulin hän vastasi: ”Tässä olen.” Häntä varoitettiin lähestymästä pensasta epäkunnioittavasti: ”Riisu kengät jalastasi, sillä paikka, jossa seisot, on pyhä maa. — — Minä olen sinun isäsi Jumala, Aabrahamin Jumala, Iisakin Jumala ja Jaakobin Jumala.” Siinä oli hän, joka liiton Enkelinä oli ilmestynyt isille menneinä aikoina. ”Ja Mooses peitti kasvonsa, sillä hän pelkäsi katsoa Jumalaa.” {PJP 231.1}

Kaikkien jotka lähestyvät Jumalaa tulisi käyttäytyä nöyrästi ja kunnioittavasti. Jeesuksen nimessä saamme tulla hänen eteensä luottavaisesti, mutta emme saa lähestyä häntä julkean itsevarmasti aivan kuin hän olisi meidän tasollamme. Eräät puhuttelevat suurta, kaikkivaltiasta ja pyhää Jumalaa, joka asuu luoksepääsemättömässä valossa, samoin kuin puhutelisivat vertaistaan tai jopa alempaansa. Ja on niitä jotka käyttäytyvät Jumalan huoneessa tavalla jolla eivät tohtisi käyttäytyä maallisen hallitsijan vastaanotolla. Heidän olisi syytä muistaa olevansa hänen edessään, jota serafit palvovat ja jonka edessä enkelit verhoavat kasvonsa. Jumalaa tulee syvästi kunnioittaa; kaikki jotka todella tajuavat hänen läsnäolonsa kumartuvat nöyrästi hänen edessään, ja kuten Jaakob katsellessaan jumalallista näkyä, he huudahtavat: ”Kuinka peljättävä onkaan tämä paikka! Tässä on varmasti Jumalan huone ja taivaan portti.” {PJP 231.2}

Odottaessaan siinä arkana ja kunnioittavana Jumalan edessä Mooses kuuli Herran puhuvan edelleen: ”Minä olen nähnyt kansani kurjuuden Egyptissä ja kuullut heidän huutonsa sortajainsa tähden; niin, minä tiedän heidän tuskansa. Sentähden minä olen astunut alas vapauttamaan heidät

egyptiläisten kädestä ja johdattamaan heidät siitä maasta hyvään ja tilavaan maahan, maahan, joka vuotaa maitoa ja mettä. — — Niin mene nyt, minä lähetän sinut faraon tykö, ja vie minun kansani, israelilaiset, pois Egyptistä.” {PJP 232.1}

Hämillään ja järkyttyneenä tästä käskystä Mooses kavahti taaksepäin ja sanoi: ”Mikä minä olen menemään faraon tykö ja viemään israelilaisia pois Egyptistä?” Mutta Herra vastasi: ”Minä olen sinun kanssasi; ja tämä olkoon sinulle tunnusmerkkinä, että minä olen sinut lähettänyt: kun olet vienyt kansan pois Egyptistä, niin te palvelette Jumalaa tällä vuorella.” {PJP 232.2}

Mooses ajatteli vastaisia vaikeuksia ja kansansa sokeutta, tietämättömyyttä ja epäuskoa; monet sen jäsenistä tuskin lainkaan enää tunsivat Jumalaa. ”Katso”, hän sanoi, ”kun minä menen israelilaisten luo ja sanon heille: ’Teidän isienne Jumala on lähettänyt minut teidän luoksenne’, ja kun he kysyvät minulta: ’Mikä hänen nimensä on?’ niin mitä minä heille vastaan?” Siihen Herra vastasi: ”MINÄ OLEN SE, JOKA MINÄ OLEN. — — Sano israelilaisille näin: ’MINÄ OLEN lähetti minut teidän luoksenne.’” {PJP 232.3}

Mooseksen piti ensin koota Israelin vanhimmat, jaloimmat ja hurskaimmat heidän joukostaan, jotka olivat kauan murehtineet heidän orjuuttaan, ja julistaa heille Jumalan sanoma ja lupaus vapautuksesta. Sitten hänen tuli näiden vanhimpien kanssa mennä kuninkaan luo ja sanoa: {PJP 232.4}

”Herra, hebrealaisten Jumala, on kohdannut meitä. Anna siis meidän mennä kolmen päivän matka erämaahan uhraamaan Herralle, Jumalallemme.” {PJP 232.5}

Moosesta oli edeltä varoitettu siitä, ettei faarao suostuisi Israelin pyyntöön eikä päästäisi sitä menemään. Mutta Jumalan palvelija ei saisi masentua, sillä Herra käyttäisi tätä tilaisuutta ilmaistakseen voimansa egyptiläisille ja kansalleen. ”Minä ojennan käteni ja lyön Egyptiä kaikenlaisilla ihmeilläni, jotka minä olen siellä tekevä, ja sitten hän päästää teidät.” {PJP 233.1}

Herra antoi myös ohjeita siitä, mitä heidän oli otettava matkalle mukaansa, ja hän auttaisi ”niin että te lähtiessänne ette lähde tyhjin käsin. Vaan jokainen vaimo on pyytävä naapuriltaan ja luonaan majailevalta vaimolta hopea- ja kultakaluja ja vaatteita.” Egyptiläiset olivat rikastuneet siitä työstä, jota he teettivät israelilaisilla väkivalloin, ja kun nämä nyt olivat lähdössä matkalle kotimaahansa, oli vain oikein että he pyysivät palkkaa vuosikausien kovasta työstään. Heidän piti pyytää arvoesineitä, joita oli helppo kuljettaa mukana, ja Jumala antaisi heidän päästä egyptiläisten suosioon. Heidän vapauttamisekseen suoritettavat voimalliset ihmeet herättäisivät kauhua heidän sortajissaan niin että nämä suostuisivat maaorjien pyyntöihin. {PJP 233.2}

Mooseksen mielestä edessä olevat vaikeudet olivat ylipääsemättömiä. Miten hän voisi todistaa kansalleen, että Jumala todella oli lähettänyt hänet? ”Katso”, hän sanoi, ”he eivät usko minua eivätkä kuule minua, vaan sanovat: ’Ei Herra ole sinulle ilmestynyt.’” Hänelle annettiin nyt todisteita, jotka hän saattoi havaita omilla aisteillaan. Hänen käskettiin heittää sauvansa maahan, ja kun hän teki niin, ”se muuttui käärmeeksi; ja Mooses pakeni sitä.” Hänen käskettiin tarttua siihen, ja hänen kädessään se muuttui taas sauvaksi. Sitten hänen käskettiin pistää kätensä

poveensa. Hän totteli, ”ja kun hän veti sen ulos, niin katso, hänen kätensä oli pitaalista valkoinen niinkuin lumi.” Kun hän käskystä pisti kätensä takaisin poveensa ja veti sen jälleen ulos, se oli tullut taas muun ihon kaltaiseksi. Näillä merkeillä Herra vakuutti Moosekselle, että sekä hänen oma kansansa että faarao uskoisivat, että Egyptin kuningasta mahtavampi Olento vaikutti heidän keskuudessaan. {PJP 233.3}

Mutta Jumalan palvelija piti tätä outoa ja ihmeellistä tehtävää itselleen vieläkin ylivoimaisena. Huolissaan ja peloissaan hän nyt esteli sillä perusteella, ettei hän ollut mikään sanavalmis mies: ”Oi Herra, minä en ole puhetaitoinen mies; en ole ollut ennen enkä senkään jälkeen, kun sinä puhuit palvelijallesi; sillä minulla on hidas puhe ja kankea kieli.” Hän oli ollut niin kauan poissa egyptiläisten parista, ettei hän enää niin hyvin muistanut eikä pystynyt käyttämään heidän kieltään kuin Egyptissä ollessaan. {PJP 233.4}

Herra vastasi hänelle: ”Kuka on antanut ihmiselle suun, tahi kuka tekee mykän tai kuuron, näkevän tai sokean? Enkö minä, Herra?” Ja tähän lisättiin jälleen vakuutus jumalallisesta avusta: ”Mene siis nyt, minä olen sinun suusi apuna ja opetan sinulle, mitä sinun on puhuttava.” Mutta Mooses pyysi vieläkin, että hänen tilalleen valittaisiin joku pätevämpi henkilö. Aluksi nämä estelyt johtuivat vaatimattomuudesta ja arkuudesta. Mutta kun Herra oli luvannut poistaa kaikki vaikeudet ja turvata hänen lopullisen menestyksensä, ilmaisi syrjään vetäytyminen ja oman kelvottomuuden valittelu vain epäluottamusta Jumalaa kohtaan. Se osoitti Mooseksen pelkäävän, ettei Jumala pystynytkään tekemään häntä sopivaksi siihen suureen tehtävään, johon hän oli kutsunut hänet, tai että Jumala oli erehtynyt valitsemaan väärän miehen. {PJP 234.1}

Herra kiinnitti Mooseksen huomion nyt Aaroniin, vanhempaan veljeen, joka käytettyään päivittäin egyptin kieltä osasi puhua sitä täydellisesti. Herra ilmoitti Aaronin tulevan juuri veljeään vastaan. Ja sitten Herra antoi Moosekselle seuraavan ehdottoman käskyn: {PJP 234.2}

”Puhu sinä hänelle ja pane sanat hänen suuhunsa. Ja minä olen sinun suusi apuna ja hänen suunsa apuna ja opetan teille, mitä teidän on tehtävä. Ja hän on puhuva sinun puolestasi kansalle; niin hän on oleva sinulla suuna, ja sinä olet oleva hänelle jumalana. Ja ota käteesi tämä sauva, jolla olet tekevä nuo tunnusteot.” Nyt hän ei voinut enää vastustella, sillä kaikki estelyjen perusteet oli poistettu. {PJP 234.3}

Saadessaan Jumalalta käskyn Mooses oli vailla itseluottamusta, hidaspuheinen ja arka. Hän tunsi itsensä kelvottomaksi toimimaan Jumalan puhetorvena Israelille. Mutta kun hän sitten vastaanotti tehtävän, hän kävi siihen käsiksi kokosydämisesti ja täysin Herraan luottaen. Hänen tehtävänsä suuruus herätti toimintaan hänen parhaat sielunkykynsä. Jumala siunasi hänen aulista kuuliaisuuttaan, ja hänestä tuli kaunopuheinen, toiveikas, maltillinen ja hyvin kykenevä tuohon suurimpaan tehtävään, joka koskaan on ihmiselle uskottu. Tämä on vain yksi esimerkki siitä mitä Jumala tekee vahvistaakseen niiden luonnetta, jotka täysin luottavat häneen ja ryhtyvät varauksetta noudattamaan hänen käskyjään. {PJP 234.4}

Ihminen saa kykyä ja tehokkuutta ottaessaan suorittaakseen Jumalan antamia tehtäviä ja pyrkiessään koko sydämestään tekemään ne oikein. Joka Jumalan voimaan luottaen koettaa suorittaa työnsä uskollisesti, kasvaa tosi suuruuteen, vaikka hänen asemansa olisi miten vaatimaton ja kykynsä miten rajoittunut tahansa. Jos Mooses olisi turvautunut omaan voimaansa ja viisauteensa ja innokkaasti ottanut suorittaakseen tuon suuren tehtävän, hän olisi piankin osoittautunut täysin sopimattomaksi sellaiseen työhön. Kun ihminen tuntee heikkoutensa, hän ainakin jossain määrin osoittaa siten tajuavansa saamansa tehtävän suuruuden ja ottavansa Jumalan neuvonantajakseen ja voimakseen. {PJP 235.1}

Mooses palasi appensa luo ja kertoi haluavansa käydä tapaamassa Egyptissä olevia veljiään. Jetro antoi suostumuksensa ja siunauksensa ja sanoi: ”Mene rauhassa.” Ja niin Mooses lähti vaimonsa ja lastensa kanssa matkalle. Hän ei uskaltanut ilmaista matkansa varsinaista tarkoitusta siitä pelosta, ettei heitä olisi päästetty hänen mukaansa. Ennen Egyptiin saapumista hän kuitenkin itse katsoi parhaaksi heidän turvallisuuttaan ajatellen lähettää heidät takaisin kotiin Midianiin. {PJP 235.2}

Niin kauan kuin Mooses mielessään salaa pelkäsi faaraota ja egyptiläisiä, jotka olivat vihastuneet hänelle neljäkymmentä vuotta sitten, hän oli suhtautunut Egyptiin palaamiseen varsin vastahakoisesti. Mutta kun hän suostui noudattamaan jumalallista käskyä, Herra ilmoitti hänelle että hänen vihamiehensä olivat kuolleet. {PJP 235.3}

Matkallaan Midianista Mooses sai hätkähdyttävän ja ankaran varoituksen Herran epäsuosiosta. Hänelle ilmestyi enkeli, ja näytti siltä kuin tämä olisi tahtonut heti surmata hänet. Mitään selitystä ei annettu, mutta Mooses muisti laiminlyöneensä Jumalan erään vaatimuksen: vaimonsa pyynnöstä hän oli jättänyt suorittamatta ympärileikkauksen menot nuorimmalle pojalleen. Hän ei ollut täyttänyt sitä ehtoa, jolla hänen lapsensa olisi päässyt osallistumaan Israelin kanssa tehdyn Jumalan liiton siunauksista, ja heidän johtajakseen valitun syyllistyminen moiseen laiminlyöntiin olisi pakostakin vähentänyt kansalle annettavien Jumalan määräysten tehokkuutta. Peläten miehensä tulevan surmatuksi Sippora suoritti nämä menot itse, jonka jälkeen enkeli salli Mooseksen jatkaa matkaansa. Suorittaessaan tehtäväänsä faaraon edessä Mooses joutui suureen vaaraan, ja vain pyhät enkelit saattoivat varjella hänen henkeään. Mutta hän ei olisi ollut turvassa niin kauan kuin hän ei ollut tehnyt sitä minkä tiesi velvollisuudekseen, sillä Jumalan enkelit eivät tuolloin olisi voineet suojata häntä. {PJP 235.4}

Vähän ennen Kristuksen tuloa vallitsevana ahdingon aikana taivaalliset enkelit varjelevat vanhurskaita. Mutta Jumalan lain rikkojilla ei ole mitään turvaa. Enkelit eivät voi suojella niitä, jotka suhtautuvat välinpitämättömästi yhteenkin jumalalliseen käskyyn. {PJP 236.1}

Luku 23—Egyptin vitsaukset

Enkelien neuvomana Aaron lähti tapaamaan veljeään, josta hän oli ollut niin kauan erossa, ja he kohtasivat autiomaassa lähellä Hoorebia. Siellä he keskustelivat yhdessä, ”ja Mooses kertoi Aaronille kaikki, mitä Herra oli puhunut lähettäessään hänet, ja kaikki ne tunnusteot, jotka hän oli käskenyt hänen tehdä” (2 Moos. 4: 28). Yhdessä he matkasivat Egyptiin, ja Goosenin maakuntaan saavuttuaan he kutsuivat koolle Israelin vanhimmat. Aaron kertoi heille kaiken, mitä Jumala oli tehnyt ja sanonut Moosekselle, ja sitten tämä teki kansan nähden Jumalan antamat tunnusteot. ”Ja kansa uskoi. Ja kun he kuulivat, että Herra oli pitänyt huolta israelilaisista ja nähnyt heidän kurjuutensa, kumartuivat he maahan ja rukoilivat” (Jae 31). {PJP 237.1}

Mooses oli saanut myös kuninkaalle esitettävän sanoman. Vei jekset astuivat sisälle faaraon palatsiin kuningasten Kuninkaan lähettiläinä ja puhuivat hänen nimessään: ”Näin sanoo Herra, Israelin Jumala: Päästä minun kansani viettämään minulle juhlaa erämaassa.” {PJP 237.2}

”Kuka on Herra, jota minun pitäisi kuulla ja päästää Israel?” kysyi yksinvaltias. ”Minä en tunne Herraa enkä päästä Israelia.” {PJP 237.3}

He vastasivat: ”Hebrealaisten Jumala on kohdannut meitä. Anna siis meidän mennä kolmen päivän matka erämaahan uhraamaan Herralle, Jumalallemme, ettei hän rankaisisi meitä rutolla tai miekalla.” {PJP 237.4}

Kuningas oli jo saanut kuulla heidän tulostaan ja sen herättämästä huomiosta kansan keskuudessa, ja se sai hänet vihastumaan. ”Miksi te, Mooses ja Aaron, pidätätte kansaa työnteosta?” hän sanoi. ”Menkää töihinne.” Valtio oli jo kärsinyt tappiota näiden muukalaisten aiheuttamista häiriöistä. Sitä ajatellen hän vielä lisäsi: ”Katsokaa, liian paljon on joutoväkeä muutenkin maassa, ja te tahdotte saattaa heidät kulkemaan työttöminä.” {PJP 237.5}

Orjuudessaan israelilaiset olivat osittain menettäneet Jumalan lain tuntemuksensa ja poikenneet sen käskyistä. Sapattia oli rikottu yleisesti, ja heidän työnjohtajiensa vaatimukset tekivät sen viettämisen miltei mahdottomaksi. Mutta Mooses oli julistanut kansalle, että vapautuksen ensimmäisenä ehtona oli kuuliaisuus Jumalalle; ja heidän sortajansa olivat huomanneet, miten he pyrkivät palauttamaan sapatin viettämisen ennalleen.(Katso liite, viite n:o 1.) {PJP 238.1}

Kovin kiihtynyt kuningas epäili israelilaisten suunnittelevan kapinallista työlakkoa. Mutta hän tulkitsi tyytymättömyyden johtuvan laiskuudesta, ja hän kyllä pitäisi huolen siitä ettei heille jäisi aikaa vaaralliseen juonitteluun. Heti hän tiukensi heidän työvaatimuksiaan lannistaakseen heidän itsenäisen mielensä. Samana päivänä annettiin määräyksiä, jotka oikeuttivat heidän työnjohtajansa entistä julmempiin sortotoimiin. Siinä maassa käytettiin yleisimpänä rakennusaineena auringossa kuivatettuja tiiliä; niistä tehtiin komeimmatkin rakennukset, joiden seinät sitten päällystettiin kivillä. Tiilten valmistukseen tarvittiin paljon orjatyövoimaa. Työssä

tarvittiin myös runsaasti silputtuja olkia, joita sekoitettiin saveen sideaineeksi. Kuningas määräsi nyt, ettei olkia enää tuotaisi tiilentekijöille, vaan heidän täytyi itse hankkia olkensa mistä löysivät. Silti vaadittiin tiiliä sama määrä kuin ennenkin. {PJP 238.2}

Tämä määräys saattoi israelilaiset suureen pulaan koko maassa. Egyptiläiset työnteettäjät olivat antaneet kansan työn valvomisen heprealaisten päällysmiesten huoleksi, jotka vastasivat alaistensa työstä. Kuninkaan määräyksen tultua voimaan väki hajosi kaikkialle maahan kokoamaan pehkuja olkien asemesta, mutta heidän oli mahdotonta päästä tavanomaisiin työtuloksiin. Ja niiden alittamisesta piestiin heprealaisia päällysmiehiä julmasti. {PJP 238.3}

Nämä päällysmiehet luulivat, että vain työnteettäjät sortivat

heitä eikä itse kuningas, ja niin he valittivat asiasta hänelle. Mutta faarao kivahti heille tylysti: ”Te olette laiskoja, laiskoja olette; sentähden te sanotte: ’Menkäämme uhraamaan Herralle.’” Heidän käskettiin palata töihinsä, eikä heidän rasituksiaan lievennettäisi missään tapauksessa. Poistuttuaan palatsista he tapasivat Mooseksen ja Aaronin, ja huusivat heille: ”Herra kostakoon teille ja tuomitkoon teidät; sillä te olette saattaneet meidät faraon ja hänen palvelijainsa vihoihin ja antaneet heidän käteensä miekan, meille surmaksi.” {PJP 238.4}

Mooses joutui suureen ahdinkoon kuunnellessaan näitä moitteita. Kansan kärsimykset olivat suuresti lisääntyneet. Kaikkialla maassa vanhat ja nuoret huusivat epätoivoisina, ja yhteen ääneen kaikki syyttivät häntä oloissaan tapahtuneesta onnettomasta käänteestä. Katkeralla mielellä hän lähestyi Jumalaa huudahtaen: ”Herra, miksi olet tehnyt niin pahoin tälle kansalle? Miksi olet lähettänyt minut? Sillä siitä asti, kun minä menin faraon tykö puhumaan sinun nimessäsi, hän on tehnyt pahaa tälle kansalle, etkä sinä suinkaan ole kansaasi vapahtanut.” Herra vastasi: ”Nyt saat nähdä, mitä minä faraolle teen; sillä väkevän käden pakottamana hän on päästävä heidät, ja väkevän käden pakottamana hän on ajava heidät maastansa.” Jälleen häntä muistutettiin siitä liitosta, jonka Jumala oli tehnyt isien kanssa, ja hänelle vakuutettiin Herran muistavan liittonsa. {PJP 239.1}

Israelilaisten joukossa oli koko Egyptin orjuuden ajan niitä, jotka palvelivat Herraa. Nämä olivat hyvin huolissaan, kun näkivät lastensa katselevan pakanain iljettävyyksiä ja jopa kumartavan heidän epäjumaliaan. Ahdistuksissaan he rukoilivat Herraa vapauttamaan heidät Egyptin ikeestä ja epäjumalain palvonnan turmelevasta vaikutuksesta. He eivät salanneet uskoaan vaan julistivat egyptiläisille palvovansa taivaan ja maan Luojaa, ainoaa oikeaa ja elävää Jumalaa. He kertasivat todisteita hänen olemassaolostaan ja voimastaan luomisesta lähtien Jaakobin päiviin asti. Egyptiläiset saattoivat näin tutustua heprealaisten uskontoon, mutta kun eivät katsoneet arvolleen sopivaksi olla orjiensa opetettavina, he koettivat vietellä Jumalan palvelijoita lahjalupauksin ja kun eivät siinä onnistuneet, uhkauksin ja julmuuksin. {PJP 239.2}

Israelin vanhimmat koettivat kohentaa veljiensä sammuvaa uskoa toistamalla heidän isilleen annettuja lupauksia ja Joosefin ennen kuolemaansa lausumia profeetallisia sanoja, jotka ennustivat heidän vapauttamisensa Egyptistä. Jotkut kuuntelivat ja uskoivat. Toiset ajattelivat

vallitsevia kurjia oloja eivätkä jaksaneet toivoa. Kun egyptiläisille kerrottiin, mitä heidän orjansa keskenään puhelivat, he ivasivat heidän toiveitaan ja pilkaten kielsivät heidän Jumalansa voiman. He totesivat heidän olevan orjakansaa ja sanoivat pisteliäästi: ”Jos teidän Jumalanne kerran on oikeamielinen ja armollinen ja voimallisempi Egyptin jumalia, niin miksei hän tee teistä itsenäistä ja vapaata kansaa?” Ja he viittasivat omaan asemaansa. He palvoivat jumaluuksia, joita israelilaiset pitivät epäjumalina, ja kuitenkin heillä oli rikas ja mahtava valtio. He selittivät jumaliensa siunanneen heitä hyvinvoinnilla ja antaneen heille israelilaiset palvelijoiksi, ja kehuivat pystyvänsä sortamaan ja hävittämään Herran palvelijoita. Faaraokin kerskui, ettei heprealaisten Jumala kyennyt vapauttamaan heitä hänen vallastaan. {PJP 239.3}

Tällaiset puheet saivat monet israelilaiset masentumaan. Asiat näyttivät heidän mielestään olevan kutakuinkin egyptiläisten esitysten mukaiset. Orjiahan he olivat, ja heidän täytyi sietää kaikkea, mitä vain heidän julmien työnjohtajiensa mieleen juolahti. Heidän lapsiaan oli jahdattu ja tapettu, ja heidän oma elämänsä oli pelkkää raatamista. Kuitenkin he palvoivat taivaan Jumalaa. Jos Herra todella oli kaikkia jumalia ylempi, ei hän varmaan jättäisi heitä epäjumalain palvelijoiden orjiksi. Mutta Jumalalle uskolliset ymmärsivät, että Herra oli sallinut heidän joutua orjuuteen siksi, että Israel oli luopunut hänestä, sekaantunut pakanakansoihin ja siten langennut palvelemaan epäjumalia. Ja luottavaisina nämä uskolliset vakuuttivat veljilleen, että Herra pian murtaisi sortajan ikeen. {PJP 240.1}

Heprealaiset olivat odottaneet pääsevänsä vapauteen ilman mitään erikoista uskon koetusta tai todellista kärsimystä tai vaikeutta. Mutta he eivät olleet vielä valmiita vapautettaviksi. Heillä oli vain vähän uskoa Jumalaan, eivätkä he halunneet kärsivällisesti kestää ahdinkoaan, kunnes hän näkisi ajan sopivaksi ryhtyäkseen toimimaan heidän hyväkseen. Monet tyytyivät jäämään orjuuteen mieluummin kuin kärsimään vieraaseen maahan muuttamiseen liittyviä vaivoja. Muutamat olivat taas tavoiltaan niin egyptiläistyneet, että pitivät Egyptissä asumista parempana. Siksi Herra ei vapauttanut heitä heti kun oli ensi kerran ilmaissut voimansa faaraolle. Hän ohjasi tapahtumia niin että ne yhä paremmin paljastivat Egyptin kuninkaan sortovaltaisen luonteen, ja hän halusi myös ilmaista itsensä kansalleen. Kun he havaitsivat hänen oikeamielisyytensä, voimansa ja rakkautensa, he lähtisivät mielellään Egyptistä ja ryhtyisivät palvelemaan häntä. Mooseksen tehtävä olisi ollut paljon helpompi, elleivät monet israelilaiset olisi siinä määrin turmeltuneet, etteivät halunneet lähteä Egyptistä. {PJP 240.2}

Herra kehotti Moosesta jälleen menemään kansan luo ja toistamaan vapautuksen lupauksen sekä uudelleen vakuuttamaan heille Jumalan suosiollisuutta. Hän noudatti kehotusta, mutta he eivät kuunnelleet. Raamattu sanoo siitä: ”He eivät kuulleet Moosesta tuskaantumisensa ja raskaan orjuutensa tähden.” Mooses sai taas Herralta sanoman: ”Mene ja sano faraolle, Egyptin kuninkaalle, että hän päästää israelilaiset maastansa.” Masennuksissaan Mooses vastasi: ”Katso, israelilaiset eivät kuulleet minua; kuinka sitten farao kuulisi minua?” Nyt hänen käskettiin ottaa Aaron mukaansa ja mennä faaraon luo uudelleen vaatimaan häneltä lupaa siihen että israelilaiset vietäisiin ”pois Egyptin maasta”. {PJP 241.1}

Herra ilmoitti Moosekselle, ettei kuningas taipuisi ennen kuin Jumala antaisi rangaistustuomioiden kohdata Egyptiä ja veisi pois Israelin niin että siinä yhteydessä nähtäisiin erikoisen selvästi hänen voimansa. Ennen jokaista vitsausta Mooseksen oli kuvailtava sen laatua ja vaikutusta, jotta kuningas voisi varjeltua siitä, jos haluaisi. Jokainen seuraava rangaistus olisi edellistä ankarampi, kunnes hänen ylpeä sydämensä nöyrtyisi tunnustamaan, että taivaan ja maan Luoja oli oikea ja elävä Jumala. Herra antaisi egyptiläisille tilaisuuden nähdä miten tyhjänpäiväistä oli heidän mahtimiestensä viisaus ja miten heikkoa heidän jumaltensa voima Herran käskyjä vastustettaessa. Hän rankaisisi Egyptin kansaa heidän epäjumalain palvonnastaan ja vaientaisi heidän kerskailunsa niistä siunauksista, joita nuo elottomat jumalat muka tuottivat heille. Jumala kirkastaisi oman nimensä, jotta muut kansat saisivat kuulla hänen voimastaan ja vavisten katsella hänen voimallisia tekojaan ja jotta hänen kansansa kääntyisi pois epäjumalistaan hänen puhtaaseen palvontaansa. {PJP 241.2}

Niin Mooses ja Aaron astuivat jälleen Egyptin kuninkaan loistaviin saleihin. Siellä, korkeiden pylväiden ja välkkyvien koristeiden keskellä, runsaiden maalausten ja veistettyjen pakana- jumalien kuvien ympäröiminä nuo kaksi orjuutetun kansan edustajaa seisoivat silloisen mahtavimman valtakunnan hallitsijan edessä vaatimassa uudelleen Jumalansa käskystä Israelin päästämistä vapaaksi. Kuningas puolestaan vaati jotakin ihmetekoa todistukseksi siitä että he olivat Jumalan lähettämät. Mooses ja Aaron olivat saaneet ohjeita siltä varalta että tällainen vaatimus esitettäisiin, ja niin Aaron otti nyt sauvan ja heitti sen maahan faaraon eteen. Se muuttui käärmeeksi. Silloin kuningas ”kutsui maansa viisaat ja velhot; ja — — he heittivät kukin sauvansa maahan, ja ne muuttuivat käärmeiksi. Mutta Aaronin sauva nieli heidän sauvansa.” Silloin kuningas entistä päättäväisempänä julisti omat taikurinsa Mooseksen ja Aaronin veroisiksi; hän leimasi Herran palvelijat petkuttajiksi ja katsoi nyt voivansa vaaratta evätä heidän pyyntönsä. Mutta jumalallinen voima esti häntä vahingoittamasta heitä, vaikka hän väheksyikin heidän sanomaansa. {PJP 242.1}

Jumalan käsi suoritti ihmeteot faaraon edessä eikä mikään Mooseksen ja Aaronin inhimillinen vaikutus tai voima. Noiden tunnustekojen ja ihmeiden tarkoituksena oli saada faarao vakuuttumaan siitä, että suuri ”MINÄ OLEN” oli lähettänyt Mooseksen ja että kuninkaan velvollisuus oli päästää israelilaiset lähtemään, jotta he voisivat palvella elävää Jumalaa. Taikurit suorittivat myös merkkejä ja ihmeitä, mutta eivät hekään pelkästään omalla taidollaan vaan jumalansa saatanan voimalla, joka auttoi heitä jäljittelemään Herran tekoja. {PJP 242.2}

Taikurit eivät todellisuudessa saaneet sauvojaan muuttumaan käärmeiksi, mutta suuren pettäjän avulla he saivat taioillaan syntymään sellaisen näköharhan. Sauvojen muuttaminen eläviksi käärmeiksi ylitti saatanan kyvyt. Vaikka pahuuden ruhtinaalla onkin kaikki langenneen enkelin viisaus ja voima, hän ei kuitenkaan pysty luomaan eikä antamaan elämää; tämä voima on yksin Jumalalla. Mutta saatana teki kaiken mikä hänen vallassaan oli; hän aikaansai väärennyksen. Ihmisten silmissä sauvat muuttuivat käärmeiksi. Faarao ja koko hänen hovinsa pitivät niitä käärmeinä. Ne eivät näköjään mitenkään poikenneet Mooseksen käärmeistä. Vaikka

Herra saattoi oikean käärmeen nielemään valekäärmeet, ei faarao pitänyt sitäkään Jumalan voimatekona vaan taikuutena, joka tosin ylitti hänen palvelijainsa taidot. {PJP 242.3}

Faarao halusi jotenkin puolustaa sitä, että hän niin itsepäisesti vastusti jumalallista käskyä. Siksi hän koetti keksiä jonkin verukkeen, jolla voisi selittää perättömiksi ne ihmeet, jotka Jumala oli tehnyt Mooseksen välityksellä. Saatana antoi hänelle juuri sen mitä hän halusikin. Avustamillaan taikurien tempuilla hän sai kaiken näyttämään egyptiläisten silmissä siltä, että he saattoivat pitää Moosesta ja Aaronia pelkkinä taikureina ja velhoina ja olla kunnioittamatta heidän sanomaansa sellaisena, jonka joku ylimaallinen olento olisi lähettänyt. Näin saatana sai väärennyksellään toiveensa mukaan egyptiläiset rohkaistumaan kapinassaan Jumalaa vastaan ja faaraon paaduttamaan sydämensä vastoin vakuuttavia tosiasioita. Saatana toivoi myös horjuttavansa Moseksen ja Aaronin uskoa tehtävänsä jumalalliseen alkuperään, jotta hänen omat apurinsa pääsisivät voitolle. Hän ei sietänyt sitä että israelilaiset päästettäisiin orjuudesta palvelemaan elävää Jumalaa. {PJP 243.1}

Mutta pahuuden ruhtinaalla oli syvempikin tarkoituksensa suorittaessaan ihmeitään taikureiden välityksellä. Hän tiesi hyvin, että Mooses murtaessaan Israelin lasten orjuuden ikeen kuvasi Kristusta, joka tulisi vapauttamaan ihmisperheen synnin vallasta. Hän tiesi, että Kristuksen tullessa tapahtuisi voimallisia ihmetekoja todistukseksi maailmalle siitä että Jumala oli lähettänyt hänet. Saatana vapisi ajatellessaan hänen voimaansa. Jäljittelemällä sitä työtä jota Jumala suoritti Mooseksen kautta hän toivoi paitsi estävänsä Israelin vapauttamisen myös vaikuttavansa kauas tulevaisuuteen sillä tavoin ettei Kristuksen ihmeitä uskottaisi. Saatana koettaa alati vääristellen jäljitellä Kristuksen toimintaa ja lujittaa valtaansa ja pyrkimyksiään. Saamalla Kristuksen ihmeet näyttämään inhimillisen taidon ja voiman aikaansaannoksilta hän houkuttelee ihmiset selittämään niitä. Näin hän estää monia uskomasta Kristukseen Jumalan Poikana ja saa heidät hylkäämään pelastussuunnitelman yhteydessä esitetyt armon tarjoukset. {PJP 243.2}

Sitten Herra kehotti Moosesta ja Aaronia menemään Seuraavana aamuna virran rannalle, jonne kuninkaan oli tapana vetäytyä. Koska Niilin tulviminen merkitsi ruokaa ja vaurautta koko Egyptille, virtaa palvottiin jumalana, ja kuningas kävi rannalla joka päivä viettämässä hartaushetkiään. Täällä kaksi veljestä taas toistivat hänelle sanomansa, ja sitten he ojensivat sauvansa ja löivät sillä vettä. Pyhä virta muuttui vereksi, kalat kuolivat ja se tuli pahanhajuiseksi. Taloihin ja vesisäiliöihin kerätty vesi muuttui samoin vereksi. ”Mutta Egyptin tietäjät tekivät samoin taioillansa. Ja farao kääntyi ja palasi kotiinsa eikä välittänyt tästäkään.” Vitsausta kesti seitsemän päivää mutta ilman toivottua tulosta. {PJP 244.1}

Kun sauva jälleen ojennettiin vetten yli, nousi virrasta sammakoita, jotka levisivät kaikkialle maahan. Ne hyppivät taloihin, makuuhuoneisiin ja jopa uuneihin ja taikinakaukaloihin. Egyptiläiset pitivät sammakkoa jumalana eivätkä tohtineet tappaa sitä, mutta nuo niljakkaat kiusanhenget olivat nyt käyneet sietämättömiksi. Ne levittäytyivät faaraon palatsiinkin, ja kiusaantunut kuningas halusi päästä eroon niistä. Taikurit näyttivät myös

nostattavan sammakoita mutta eivät saaneet niitä poistumaan. Tämän huomatessaan faarao nöyrtyi jonkin verran. Hän kutsui luokseen Mooseksen ja Aaronin ja sanoi: ”Rukoilkaa Herraa, että hän ottaisi pois sammakot vaivaamasta minua ja minun kansaani, niin minä päästän kansan uhraamaan Herralle.” Muistutettuaan kuningasta hänen aikaisemmasta kerskailustaan he pyysivät häntä määräämään ajan jolloin he rukoilisivat vitsauksen lopetettavaksi. Hän asetti määräajaksi seuraavan päivän toivoen mielessään sammakoiden häviävän sillä välin itsestään ja säästävän hänet siltä katkeralta nöyryytykseltä että hänen olisi taivuttava Israelin Jumalan edessä. Vitsausta jatkui kuitenkin määräaikaan asti, ja vasta sitten sammakot kuolivat kaikkialla Egyptissä, mutta niiden mädäntyneet raadot saastuttivat ilman. {PJP 244.2}

Herra olisi voinut palauttaa ne hetkessä tomuksi, mutta hän ei tehnyt sitä, jotteivät kuningas ja hänen kansansa niiden hävittyä olisi sanoneet kaiken olleen taian tai noituuden aikaansaannosta kuten taikureiden temput. Sammakot vain kuolivat ja koottiin sitten kasoihin. Tätä todistetta ei kuningas kaikkine Egyptin väkineen voinut kumota; heidän oli myönnettävä, ettei tämä ollut mitään noituutta, vaan taivaan Jumalan rangaistus- tuomio. {PJP 244.3}

”Mutta kun farao näki päässeensä hengähtämään, kovensi hän sydämensä.” Jumalan käskystä Aaron ojensi taas kätensä, ja maan tomusta tuli sääskiä kaikkialle Egyptin maahan. Faarao kehotti taikureitaan tekemään samoin, mutta he eivät kyenneet. Jumalan tekojen todistettiin siten ylittävän saatanan toiminnan. Taikuritkin tunnustivat: ”Tämä on Jumalan sormi.” Mutta sekään ei liikuttanut kuningasta. {PJP 245.1}

Kun vetoomukset ja varoitukset eivät tehonneet, langetettiin taas uusi rangaistustuomio. Sen ilmaantumisen päivä ilmoitettiin etukäteen, ettei voitaisi sanoa vitsauksen tulleen sattumalta. Paarmoja levisi parveittain taloihin ja kaikkialle maahan, kunnes ”paarmat tulivat maan turmioksi”. Nämä paarmat olivat suuria ja myrkyllisiä, ja niiden tuskalliset puremat vaivasivat kovin ihmisiä ja eläimiä. Ennalta oli myös ilmoitettu, ettei tämä vitsaus ulottuisi Goosenin maakuntaan, ja niin kävikin. {PJP 245.2}

Faarao lupasi nyt israelilaisille, että he saisivat uhrata Jumalalleen Egyptissä, mutta he eivät voineet hyväksyä sellaisia ehtoja. ”Ei sovi niin tehdä”, sanoi Mooses. ”Jos me nyt uhraamme egyptiläisten nähden sellaista, joka on heille kauhistus, niin eivätkö he kivitä meitä?” Heprealaiset uhraisivat sellaisia eläimiä, joita egyptiläiset pitivät pyhinä ja joiden tappaminen, vaikkapa vahingossa, oli kuolemalla rangaistava rikos. Heprealaisten oli mahdotonta suorittaa uhripalvelustaan Egyptissä loukkaamatta isäntiään. Mooses ehdotti jälleen kolmen päivän matkaa erämaahan. Kuningas suostui siihen ja pyysi Jumalan palvelijoita rukoilemaan vitsausta lopetettavaksi. He lupasivat rukoilla mutta varoittivat faaraota enää pettämästä heitä. Herra lopetti vitsauksen, mutta jatkuva kapinointi oli niin kovettanut kuninkaan sydämen, ettei hän vieläkään antanut periksi. {PJP 245.3}

Seuraava isku oli entistä ankarampi — Herra löi kaikkea Egyptin kedoilla olevaa karjaa ”ylen ankaralla ruttotaudilla”. Sekä pyhät eläimet että kuormajuhdat — naudat ja

lampaat, hevoset, kamelit ja aasit — kaikki kuolivat. Ennalta sanottiin selvästi, että heprealaisten karja säästyisi, ja faarao tarkisti Mooseksen ennustuksen lähettämällä palvelijoitaan israelilaisten koteihin, ja ”israelilaisten karjasta ei kuollut ainoatakaan”. Mutta kuningas pysyi yhä uppiniskaisena. {PJP 245.4}

Sitten Herra kehotti Moosesta ottamaan pätsin nokea ja heittämään sen ”taivasta kohti faraon silmien edessä”. Tällä teolla oli syvällinen merkityksensä. Neljäsataa vuotta aikaisemmin Jumala oli näyttänyt Aabrahamille kansansa tulevan ahdingon suitsuavan pätsin ja liekehtivän tulen vertauskuvilla. Hän oli selittänyt, että hän tuomitsisi heidän sortajansa ja että he pää-sisivät vapaaksi ja saisivat mukaansa paljon tavaraa. Egyptissä Israel oli kauan riutunut ahdistusten pätsissä. Tämä Mooseksen teko vakuutti heille, että Jumala muisti liittonsa ja että heidän vapautuksensa hetki oli koittanut. {PJP 246.1}

Taivasta kohti viskattuna noki hajosi pieniksi hiukkasiksi, jotka levisivät kaikkialle Egyptin maahan, ja minne tahansa nokea laskeutuikin, siellä ”märkäpaiseita tuli ihmisiin ja karjaan”. Papit ja taikurit olivat tähän saakka rohkaisseet faaraota pysymään jyrkkänä, mutta nyt hekin joutuivat kärsimään vitsauksesta. Inhottavan ja tuskallisen taudin tartuttamina he herättivät vain halveksuntaa kerskatessaan kyvyistään, eivätkä he enää kyenneet vastustamaan Israelin Jumalaa. Nyt selvisi kaikelle kansalle, miten mieletöntä oli luottaa taikureihin, kun nämä eivät pystyneet suojaamaan edes itseään. {PJP 246.2}

Faaraon sydän paatui kuitenkin entistäänkin kovemmaksi. Ja nyt Herra lähetti hänelle tämän sanoman: ”Minä tällä kertaa lähetän kaikki vitsaukseni vaivaamaan sinua itseäsi, sinun palvelijoitasi ja kansaasi, tietääksesi, ettei ketään ole minun vertäistäni koko maan päällä. — — Juuri sitä varten minä olen antanut sinun säilyä, että näyttäisin sinulle voimani.” Ei Jumala ollut antanut hänen syntyä nimenomaan tätä tarkoitusta varten, vaan oli kaitselmuksellaan ohjannut hänet valtaistuimelle juuri Israelin vapauttamisen ajaksi. Vaikka tämä korskea sortovaltias oli rikostensa tähden menettänyt Jumalan armon, Herra oli kuitenkin antanut hänen säilyä hengissä tuodakseen ilmi hänen uppiniskaisuutensa yhteydessä suuret ihmetekonsa Egyptin maassa. Tapahtumien kulku noudattaa Jumalan sallimusta. Hän olisi voinut kohottaa valtaistuimelle armeliaamman kuninkaan, joka ei olisi uskaltanut vastustaa jumalallisen voiman mahtavia ilmauksia. Mutta se ei olisi täyttänyt Herran tarkoitusta. Hän salli kansan joutua kärsimään egyptiläisten julmaa sortoa, jotta he saisivat oikean käsityksen epäjumalain palvonnan alentavasta vaikutuksesta. Faaraon kohtelussaan Herra ilmaisi vihaavansa epäjumalain palvontaa ja päättäneensä rangaista julmuutta ja sortoa. {PJP 246.3}

Jumala oli sanonut faaraosta: ”Minä paadutan hänen sydämensä, niin että hän ei päästä kansaa” (2 Moos. 4: 21). Mutta kuninkaan sydän ei paatunut minkään yliluonnollisen voiman vaikutuksesta. Jumala antoi faaraolle hämmästyttäviä todisteita jumalallisesta voimastaan, mutta itsevaltias kieltäytyi itsepintaisesti ottamasta niitä huomioon. Ja joka kerta kun hän suhtautui kielteisesti äärettömän voiman ilmauksiin, hänen kapinallinen mielialansa vain jyrkistyi. Ensimmäisen ihmeen hylkäämisen kapinallinen siemenkylvö tuotti satoaan. Kun hän yhä

uppiniskaisemmin noudatti omaa uhittelevaa suuntaansa, hänen sydämensä paatumus vain lisääntyi, kunnes hän joutui katselemaan kuolleen esikoisensa kylmän kalvakkaita kasvoja. {PJP 247.1}

Jumala puhuttelee ihmisiä palvelijoidensa välityksellä neuvoen varovaisuuteen, varoittaen ja nuhdellen synnistä. Hän antaa jokaiselle tilaisuuden korjata virheensä ennen kuin ne piintyvät luonteenpiirteiksi. Mutta jos joku ei suostu korjattavaksi, ei jumalallinen voima väkisin muuta hänen omavalintaisen toimintansa suuntausta. Hän havaitsee jatkamisen samaan suuntaan sujuvan entistä helpommin. Näin hän kovettaa mielensä vastustamaan Pyhän Hengen vaikutusta. Valon jatkuva hylkääminen tekee hänet lopulta sellaiseksi, ettei paljon voimakkaampi Hengen toimintakaan pysty jättämään häneen pysyvää vaikutusta. {PJP 247.2}

Joka kerran on antanut myöten kiusaukselle, lankeaa siihen helpommin toisenkin kerran. Jokainen synnin toistaminen vähentää hänen vastustuskykyään, sokaisee häntä ja heikentää hänen vakaumustaan. Jokainen hillittömyyden siemen tuottaa hedelmän. Jumala ei millään ihmeteollaan estä sitä tuottamasta satoa, ”sillä mitä ihminen kylvää, sitä hän myös niittää” (Gal. 6: 7). Joka epäuskoisen julkeana suhtautuu hidasjärkisen välinpitämättömästi jumalalliseen totuuteen, niittää vain oman kylvönsä satoa. Näin tulevat monet kuuntelemaan levollisen välinpitämättömästi totuuksia, jotka kerran sykähdyttivät heidän mieltään. Totuuden laiminlyönnin ja vastustamisen kylvö tuotti tällaista satoa. {PJP 247.3}

Ne jotka vaientavat syyttävän omantunnon äänen ajattelemalla, että voivat muuttaa pahan vaelluksensa suunnan milloin vain haluavat, tai vähätellä armon kutsuja ja kuitenkin tuntea kerran toisensa jälkeen Hengen vaikutusta, ovat valinneet vaarallisen suunnan. He luulevat voivansa kaikella arvovallallaan edistää suuren kapinallisen asiaa ja sitten äärimmäisen hädän hetkenä ja vaaran uhatessa heitä joka taholta vaihtaa johtajaa. Mutta se ei käykään niin helposti päinsä. Synnillisen hillittömyyden suvaitseva kokemus, kasvatus ja elämän koulu on niin syvällisesti muovannut luonteen, etteivät he enää pystykään heijastamaan Jeesuksen kuvaa. Ellei heidän polulleen olisi koskaan langennut mitään valoa, olisi asia ollut aivan toinen. Armo olisi saattanut puuttua asiaan ja antanut heille tilaisuuden hyväksyä tarjouksensa. Mutta kun he ovat pitkän aikaa hyljänneet saamansa valon ja väheksyneet sitä, se vedetään lopulta pois. {PJP 248.1}

Faaraota uhkasi seuraavaksi raesade, josta varoitettiin: ”Lähetä siis nyt saattamaan suojaan karjasi ja kaikki, mitä sinulla on kedolla. Sillä kaikki ihmiset ja karja, jotka ovat kedolla ja joita ei ole korjattu kotiin, joutuvat raesateen alle ja kuolevat.” Sade ja rakeet olivat epätavallisia Egyptissä, ja ennustetun kaltainen myrsky oli ennen näkemätön. Tieto varoituksesta levisi nopeasti, ja kaikki jotka uskoivat Herran sanan, kokosivat karjansa suojaan, kun taas ne jotka väheksyivät varoitusta, jättivät ne kedolle. Näin Jumala ilmaisi armonsa kesken vitsauksiakin. Näin ihmiset joutuivat kokeeseen, joka osoitti kuinka monia Jumalan voiman ilmaukset olivat saattaneet pelkäämään häntä. {PJP 248.2}

Myrsky puhkesi niin kuin oli ennustettu — ukkonen salamoi ja jyrisi, ja rakeet pieksivät maata. ”Raesade oli ylen ankara, niin ettei sellainen ollut kohdannut koko Egyptin maata siitä ajasta saakka, jolloin se tuli asutuksi. Ja rakeet löivät maahan kaikkialla Egyptin maassa kaiken, mitä kedolla oli, sekä ihmiset että karjan; ja rakeet tuhosivat kaikki maan kasvit ja pirstoivat kaikki kedon puut.” Tuhoava enkeli jätti jälkeensä hävitystä ja raunioita. Vain Goosenin maakunta säästyi taas. Egyptiläisille näytettiin, että maa on elävän Jumalan hallinnassa, että luonnonvoimat tottelevat hänen ääntään ja että vain hänelle kuuliaiset ovat turvassa. {PJP 248.3}

Koko Egypti vapisi jumallisen tuomion kauhistavan toimeenpanon alaisena. Faarao lähetti kiireesti hakemaan Mooseksen ja Aaronin ja huudahti: ”Minä olen tehnyt syntiä tällä kertaa. Herra on oikeassa, mutta minä ja minun kansani olemme väärässä. Rukoilkaa Herraa, sillä jo on meillä kyllin Jumalan jylinää ja rakeita. Minä päästän teidät, eikä teidän tarvitse enää viipyä.” Mooses vastasi: ”Kun lähden kaupungista, niin minä ojennan käteni Herran puoleen, ja jylinä lakkaa eikä rakeita enää tule, tietääksesi, että maa on Herran. Mutta et sinä eivätkä sinun palvelijasi, sen kyllä tiedän, vielä nytkään pelkää Herraa Jumalaa.” {PJP 249.1}

Mooses tiesi ettei taistelu ollut vielä lopussa. Faaraon tunnustukset ja lupaukset eivät johtuneet mistään jyrkästä mielen tai sydämen muutoksesta, vaan olivat kauhun ja ahdistuksen esiin pusertamia. Mooses lupasi kuitenkin suostua hänen pyyntöönsä, koska hän ei enää saisi jatkaa uppiniskaisuuttaan. Myrskyn raivosta välittämättä profeetta poistui, ja faarao kaikkine väkineen sai nähdä miten Herra varjeli sanansaattajaansa. Päästyään ulos kaupungista Mooses ”ojensi kätensä Herran puoleen; ja jylinä ja rakeet lakkasivat, eikä sade enää vuotanut maahan”. Mutta kuningas oli tuskin selvinnyt kauhustaan kun hän jo taas paadutti sydämensä. {PJP 249.2}

Silloin Herra sanoi Moosekselle: ”Mene faraon tykö, sillä minä olen koventanut hänen sydämensä ja hänen palvelijainsa sydämet, että tekisin nämä tunnustekoni heidän keskellänsä ja että sinä kertoisit lapsillesi ja lastesi lapsille, mitä minä olen tehnyt egyptiläisille, ja minun tunnustekoni, jotka olen tehnyt heidän keskellänsä, tietääksenne, että minä olen Herra.” Herra ilmaisi voimansa vahvistaakseen Israelin uskomaan häneen ainoana oikeana ja elävänä Jumalana. Hän antaisi kiistattoman todisteen siitä, että hän piti heitä eri asemassa olevina kuin egyptiläisiä ja saattaisi kaikki kansat tietämään, että kaikkien halveksimat ja sortamat heprealaiset olivat taivaan Jumalan suojeluksessa. {PJP 249.3}

Mooses varoitti itsevaltiasta, että jos tämä yhä niskoittelisi, annettaisiin heinäsirkkaparvien hävittää maata. Ne peittäisivät koko maan ja söisivät kaiken jäljelläolevan. Ne täyttäisivät talot ja kuninkaan palatsinkin. Se olisi sellainen vitsaus, ”ettei sinun isäsi eivätkä esi-isäsi ole sellaista nähneet siitä päivästä, jona tulivat maailmaan, hamaan tähän päivään asti”. {PJP 250.1}

Faaraon neuvonantajat tyrmistyivät. Karjan hävitys oli jo aiheuttanut maalle suuria tappioita. Rakeet olivat lisäksi surmanneet ihmisiäkin. Myrsky oli kaatanut metsää ja tuhonnut laihot. Heiltä näytti hupenevan nopeasti kaikki, mitä heprealaisten työllä oli hankittu. Nälänhätä uhkasi koko maata. Ruhtinaat ja hovin väki tungeksivat kuninkaan läheisyydessä ja kysyivät vihaisina: ”Kuinka kauan tämä mies on oleva meille paulaksi? Päästä miehet palvelemaan

Herraa, heidän Jumalaansa. Etkö vieläkään ymmärrä, että Egypti joutuu perikatoon?” {PJP 250.2}

Mooses ja Aaron kutsuttiin takaisin, ja yksinvaltias sanoi heille: ”Menkää ja palvelkaa Herraa, Jumalaanne. Vaan ketkä menevät?” {PJP 250.3}

Mooses vastasi: ”Me menemme, nuoret ja vanhat, me menemme poikinemme ja tyttärinemme, lampainemme ja karjoinemme; sillä meillä on Herran juhla.” {PJP 250.4}

Kuningas raivostui. ”Olkoon vain Herra teidän kanssanne”, hän huusi, ”’kunhan minä ensin päästän teidät ja teidän vaimonne ja lapsenne. Katsokaa, teillä on paha mielessä.* Siitä ei tule mitään. Mutta menkää te, miehet, ja palvelkaa Herraa, sillä sitähän te olette pyytäneetkin.’ Ja heidät ajettiin pois faraon edestä.” Faarao oli koettanut tuhota israelilaiset kovalla työllä, mutta nyt hän oli olevinaan kovin kiinnostunut heidän hyvinvoinnistaan ja huolehtivansa hellästi heidän lapsistaan. Mutta hänen todellinen tarkoituksensa oli pitää vaimot ja lapset takeena miesten palaamisesta. {PJP 250.5}

Mooses ojensi nyt sauvansa maan yli; itätuuli puhalsi ja toi heinäsirkat mukanaan. ”Niin paljon ei heinäsirkkoja ollut koskaan sitä ennen tullut eikä sen jälkeen tule.” Niiden parvet peittivät taivaan niin että maa synkkeni ja söivät kaiken vihreän mitä jäljellä oli. Faarao lähetti kiireesti hakemaan profeetat ja sanoi: ”Minä olen rikkonut Herraa, teidän Jumalaanne, ja teitä vastaan. Anna nyt anteeksi minun rikkomukseni vielä tämä kerta, ja rukoilkaa Herraa, Jumalaanne, että hän poistaisi minulta ainakin tämän surman.” He tekivät niin, ja voimakas länsituuli ajoi heinäsirkat Punaiseen mereen. Mutta kuningas pysyi yhä jyrkässä kannassaan. {PJP 250.6}

Egyptin kansa oli joutumassa epätoivon valtaan. Koetut vitsaukset olivat käyneet jo miltei sietämättömiksi, ja kansa pelkäsi tulevaisuuttaan. Se oli palvonut faaraota jumalansa edustajana, mutta monet olivat jo nyt vakuuttuneita siitä että hän vastusti Olentoa, joka sai kaikki luonnonvoimatkin tottelemaan tahtoaan. Heprealaiset orjat, joita oli varjeltu niin ihmeellisesti, alkoivat uskoa pääsevänsä vapaiksi. Heidän työnjohtajansa eivät uskaltaneet enää sortaa heitä entiseen tapaan. Kaikkialla Egyptissä vallitsi salainen pelko siitä että tuo orjuutettu kansa nousisi kostamaan kärsimänsä vääryydet. Kansa kyseli kaikkialla henkeään pidätellen, mitä seuraavaksi tapahtuisi. {PJP 251.1}

Yhtäkkiä maa peittyi niin paksuun pimeyteen, ”että siihen voi käsin tarttua”. Se ei vain poistanut ihmisiltä kaikkea valoa vaan teki ilmankin niin tukahduttavaksi, että sitä oli vaikea hengittää. ”Ei kukaan voinut nähdä toistansa, eikä kukaan voinut liikkua paikaltansa kolmeen päivään. Mutta kaikilla israelilaisilla oli valoisata asuinpaikoissansa.” Egyptiläiset palvoivat aurinkoa ja kuuta, mutta tässä salaperäisessä pimeydessä saivat kansa ja heidän jumalansa samalla tavoin tuntea sen voiman vaikutusta, joka oli ottanut hoitaakseen orjien asian.(Katso liite, viite n:o 2.) Niin pelottava kuin tämä rangaistustuomio olikin, se osoittaa Jumalan olevan

sääliväinen ja haluton tuhoamaan. Hän antoi ihmisille nytkin aikaa mietiskelyyn ja parannuksen tekoon ennen viimeisen ja kauheimman vitsauksen langettamista. {PJP 251.2}

Pelko oli lopulta pusertanut faaraosta ilmoille uuden myönnytyksen. Kolmannen pimeän päivän lopussa hän kutsutti luokseen Mooseksen ja suostui päästämään kansan, kunhan vain lampaat ja karja jäisivät Egyptiin. ”Ei sorkkaakaan saa jäädä”, vastasi päättäväinen heprealainen, ”emmekä itsekään tiedä, ennenkuin tulemme sinne, mitä meidän on uhrattava palvelussamme Herraa.” Vihoissaan kuningas menetti kokonaan malttinsa. ”Mene pois luotani”, hän huusi, ”ja varo, ettet enää tule minun kasvojeni eteen; sillä sinä päivänä, jona tulet minun kasvojeni eteen, sinä olet kuoleva.” {PJP 251.3}

Mooses vastasi: ”Oikein sinä puhuit; minä en tule tämän jälkeen sinun kasvojesi eteen.” {PJP 252.1}

”Mooses oli hyvin arvossapidetty mies Egyptin maassa, sekä faraon palvelijain että kansan silmissä.” Egyptiläiset kunnioittivat ja pelkäsivät häntä. Ei kuningaskaan tohtinut vahingoittaa häntä, sillä kansa katsoi vain Mooseksen kykenevän poistamaan vitsaukset. Kansa toivoi että israelilaisten annettaisiin lähteä Egyptistä. Vain kuningas ja papit vastustivat viimeiseen asti Mooseksen vaatimuksia. {PJP 252.2}

Luku 24—Pääsiäinen

Kun Egyptin kuningasta ensi kerran vaadittiin päästämään Israel, esitettiin jo silloin varoitus kaikkein kauheimmasta vitsauksesta. Mooseksen tuli sanoa faaraolle: ”Näin sanoo Herra: Israel on minun esikoispoikani; sentähden minä sanon sinulle: Päästä minun poikani palvelemaan minua. Mutta jos kieltäydyt päästämästä häntä, niin katso, minä tapan sinun esikoispoikasi” (2 Moos. 4: 22, 23). Jumala oli kunnioittanut egyptiläisten halveksimia israelilaisia valitsemalla heidät lakinsa hoitajiksi. Erikoisia siunauksia ja etuoikeuksia saaneina he olivat paremmassa asemassa kuin muut kansat samoin kuin esikoispojalla oli etunsa muiden veljesten joukossa. {PJP 253.1}

Rangaistustuomio, josta Egyptiä varoitettiin ensiksi, langetettaisiin viimeisenä. Jumala on pitkämielinen ja suuri armossaan. Hän huolehtii hellästi luoduistaan, jotka hän on tehnyt kuvikseen. Jos laihojen, lampaiden ja karjan menetys olisi johtanut Egyptin parannukseen, ei lapsia olisi tarvinnut surmata; mutta kansakunta oli itsepäisesti vastustanut jumalallista käskyä, ja nyt annettaisiin lopullinen isku. {PJP 253.2}

Mooses oli uhattu tappaa, jos hän vielä tulisi faaraon eteen. Mutta Jumalan viimeinen sanoma oli vietävä kapinoivalle itsevaltiaalle, ja jälleen Mooses tuli hänen eteensä ja esitti tämän kauhean julistuksen: ”Näin sanoo Herra: Puoliyön aikana minä lähden kulkemaan kautta Egyptin maan. Ja kaikki esikoiset Egyptin maassa kuolevat, valtaistuimellansa istuvan faraon esikoisesta käsikiveä vääntävän orjattaren esikoiseen asti, ynnä kaikki karjan esikoiset. Ja koko Egyptin maassa on oleva kova valitus, jonka kaltaista ei ole ollut eikä koskaan tule. Mutta kenellekään israelilaiselle ei koirakaan ole muriseva, ei ihmiselle eikä eläimelle, tietääksesi, että Herra tekee erotuksen egyptiläisten ja Israelin välillä. Ja kaikki nämä sinun palvelijasi tulevat minun luokseni, kumartavat minua ja sanovat: ’Mene pois, sinä ja kaikki kansa, joka sinua seuraa.’ Ja sen jälkeen minä menen.” {PJP 253.3}

Ennen tämän tuomion täytäntöönpanoa israelilaiset saivat Herralta Mooseksen välityksellä ohjeita, jotka koskivat heidän lähtöään Egyptistä ja varjelemistaan tulevalta vitsaukselta. Jokaisen perheen, yksin tai toisten yhteydessä asuvan, tuli teurastaa ”virheetön” karitsa tai vohla ja isoppikimpulla sivellä sen verellä talon ”molemmat pihtipielet ja ovenpäällinen”, jotta tuhoava enkeli ei tulisi siihen taloon. Heidän oli syötävä liha paistettuna, happamattoman leivän ja katkerien yrttien kanssa, samana yönä ja, kuten Mooses sanoi, ”kupeet vyötettyinä, kengät jalassanne ja sauva kädessänne; ja syökää se kiiruusti. Tämä on pääsiäinen Herran kunniaksi.” {PJP 254.1}

Herra julisti: ”Minä kuljen sinä yönä kautta Egyptin maan ja surmaan kaikki esikoiset Egyptin maassa, sekä ihmiset että eläimet, ja panen toimeen rangaistustuomion, jonka minä olen langettanut kaikista Egyptin jumalista. — — Ja veri on oleva merkki, teille suojelukseksi, taloissa, joissa olette; sillä kun minä näen veren, niin minä menen teidän ohitsenne, eikä rangaistus ole tuhoava teitä, kun minä rankaisen Egyptin maata.” {PJP 254.2}

Israelin kansan tuli kaikkina tulevina sukupolvina viettää vuosittain tämän suuren vapautuksen muistojuhlaa. ”Ja tämä päivä olkoon teille muistopäivä, ja viettäkää sitä Herran juhlana; sukupolvesta sukupolveen viettäkää sitä ikuisena säädöksenä.” Kun he vastaisina vuosina viettäisivät tätä juhlaa, heidän tuli kertoa lapsilleen tästä suuresta vapautuksesta Mooseksen kehotuksen tapaan: ”Tämä on pääsiäisuhri Herralle, joka meni israelilaisten talojen ohi Egyptissä, kun hän rankaisi egyptiläisiä, mutta säästi meidän kotimme.” {PJP 254.3}

Sekä ihmisten että karjan esikoiset kuuluivat Herralle ja voitiin vain lunnailla saada takaisin. Näin he myönsivät, että kun egyptiläisten esikoiset surmattiin, olivat israelilaistenkin esikoiset saman tuomion alaisia mutta pelastuivat armosta sovitus- uhrin avulla. ”Sillä minun omani on jokainen esikoinen”, Herra julisti. ”Sinä päivänä, jona minä surmasin kaikki Egyptin maan esikoiset, minä pyhitin itselleni kaikki Israelin esikoiset, sekä ihmisten että karjan; minun omani ne ovat” (4 Moos. 3: 13). Pyhäkköpalveluksen säätämisen jälkeen Herra valitsi itselleen Leevin heimon palvelemaan pyhäkössä kansan esikoisten sijasta. ”He ovat kokonaan annetut minun omikseni israelilaisten keskuudesta”, hän sanoi. ”Israelilaisten kaikkien esikoisten sijaan minä olen heidät ottanut omikseni” (4 Moos. 8: 16). Kuitenkin vaadittiin kaikkea kansaa yhä tunnustamaan Jumalan armo suorittamalla lunnaat esikoisistaan (ks. 4 Moos. 18: 15, 16). {PJP 254.4}

Muistojuhlana pääsiäinen viittasi Egyptistä vapautumiseen, mutta esikuvallisena se suuntasi ajatukset siihen suurempaan vapautukseen, jonka Kristus oli suorittava vapauttamalla kansansa synnin orjuudesta. Uhrilampaan esikuvana oli ”Jumalan Karitsa”, pelastuksen ainoa toivomme. Apostoli sanookin: ”Onhan meidän pääsiäislampaamme, Kristus, teurastettu” (1 Kor. 5: 7). Pääsiäislampaan teurastaminen ei riittänyt, vaan sen verta oli lisäksi siveltävä ovenpieliin. Samoin on Kristuksen veren ansiot sovellettava ihmisen sieluun. Ei riitä että uskomme hänen kuolleen maailman puolesta. Meidän on uskottava, että hän on kuollut henkilökohtaisesti meidän puolestamme. Ja meidän on sovellettava hänen sovitusuhrinsa ansio itseemme. {PJP 255.1}

Veren sivelyyn käytetystä isopista tuli puhdistuksen vertauskuva. Sillä puhdistettiin pitaalisia ja niitä, jotka olivat saastuneet kosketettuaan kuolleeseen. Sen merkitys kuvastuu myös psalmistan rukouksesta: ”Puhdista minut isopilla, että minä puhdistuisin, pese minut, että minä lunta valkeammaksi tulisin” (Ps. 51: 9). {PJP 255.2}

Pääsiäislammas oli valmistettava kokonaisena rikkomatta siitä yhtäkään luuta. Samoin ei saanut rikkoa luuta Jumalan Karitsalta, joka kuoli puolestamme (ks. Joh. 19: 36). Tämä kuvasi Kristuksen uhrin kokonaisuutta ja täydellisyyttä. {PJP 255.3}

Karitsan liha oli syötävä. Ei sekään riitä, että uskomme Kristukselta saavamme syntimme anteeksi, vaan meidän on uskon kautta jatkuvasti vastaanotettava häneltä hengellistä voimaa ja ravintoa hänen sanansa välittämänä. Kristus sanoi: ”Ellette syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo hänen vertansa, ei teillä ole elämää itsessänne. Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, sillä on iankaikkinen elämä” (Joh. 6: 53, 54). Ja selittäen tarkoitustaan hän lisäsi: ”Ne sanat, jotka minä olen teille puhunut, ovat henki ja ovat elämä” (jae63). Jeesus hyväksyi Isänsä lain, toteutti sen

periaatteita elämässään, ilmensi sen henkeä ja osoitti mitä hyvää se saa aikaan sydämessä. Johannes sanoo: ”Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskellämme, ja me katselimme hänen kirkkauttansa, senkaltaista kirkkautta, kuin ainokaisella Pojalla on Isältä; ja hän oli täynnä armoa ja totuutta” (Joh. 1: 14). Kristuksen seuraajien täytyy osallistua hänen kokemuksestaan. Heidän on vastaanotettava ja omaksuttava Jumalan sana, niin että siitä tulee elämän ja toiminnan voimallinen vaikutin. Kristuksen voiman tulee muuttaa heidät hänen kaltaisuuteensa, niin että jumalalliset ominaisuudet heijastuvat heistä. Heidän on syötävä Jumalan Pojan lihaa ja juotava hänen vertansa, tai muutoin heillä ei ole elämää itsessään. Kristuksen hengen ja toiminnan on tultava hänen opetuslastensa elämäksi ja toiminnaksi. {PJP 255.4}

Karitsa oli syötävä katkerain yrttien kanssa, mikä muistutti Egyptin orjuuden katkeruudesta. Samoin meidän tulee nauttia Kristus-ravintoa syntiemme tähden murtunein mielin. Happamattoman leivän käytöllä oli myös merkityksensä. Pääsiäislaissa nimenomaan sanottiin, ja juutalaiset noudattivat sitä tarkoin käytännössään, ettei juhlan aikana saanut olla mitään hapanta heidän talossaan. Samoin on synnin hapatus poistettava kaikista, jotka mielivät saada elämää ja ravintoa Kristukselta. Paavali kirjoittaa tästä Korinton seurakunnalle: ”Peratkaa pois vanha hapatus, että teistä tulisi uusi taikina — — sillä onhan meidän pääsiäislampaamme, Kristus, teurastettu. Viettäkäämme siis juhlaa, ei vanhassa hapatuksessa eikä ilkeyden ja pahuuden hapatuksessa, vaan puhtauden ja totuuden happamattomuudessa” (1 Kor. 5: 7, 8). {PJP 256.1}

Ennen vapautustaan orjien täytyi osoittaa uskovansa pian tapahtuvaan suureen vapauttamiseen. Heidän oli merkittävä talonsa verellä, ja heidän täytyi perheineen erottautua egyptiläisistä ja hakeutua omiin asumuksiinsa. Jos israelilaiset olisivat vähänkin poikenneet saamistaan ohjeista tai jättäneet erottamatta lapsensa egyptiläisistä; jos he olisivat teurastaneet karitsan mutta jättäneet sivelemättä verellä oviensa pihtipieliä tai poistuneet kotoaan, he eivät olisi olleet turvassa. He olisivat saattaneet rehellisesti uskoa tehneensä kaiken tarpeellisen, mutta heidän vilpittömyytensä ei olisi pelastanut heitä. Tuhoojan käsi olisi surmannut kaikkien niiden esikoisen, jotka eivät olisi noudattaneet Herran ohjeita. {PJP 256.2}

Kuuliaisuudellaan kansa osoittaisi uskonsa. Samoin kaikkien niiden, jotka toivovat pelastuvansa Kristuksen veren ansiosta, tulisi käsittää, että heidän itsensäkin on tehtävä jotakin pelastuakseen. Vaikka yksin Kristus voikin lunastaa meidät rikkomuksen rangaistuksesta, meidän on käännyttävä synnistä kuuliaisuuteen. Ihminen pelastuu vain uskosta, ei tekojen avulla, mutta hänen uskonsa täytyy näkyä hänen teoissaan. Jumala on antanut Poikansa kuolemaan synnin sovittajana; hän on ilmaissut valon ja totuuden, elämän tien. Hän on luonut edellytyksiä ja antanut ohjeita ja etuoikeuksia, ja nyt ihmisen on arvostettava ja käytettävä näitä Jumalan antamia pelastusvälineitä ja oltava yhteistoiminnassa niiden kanssa — uskottava ja noudatettava kaikkia jumalallisia vaatimuksia. {PJP 257.1}

Kun Mooses luetteli Israelille toimenpiteet, joihin Jumala oli ryhtynyt vapauttaakseen heidät, ”kansa kumartui maahan ja rukoili”. Vapauden iloinen odotus, kauhistava tieto heidän

sortajiaan pian kohtaavasta tuomiosta, heidän omaan pikaiseen lähtöönsä liittyvät huolet ja valmistelut — kaikki nämä sulautuivat sillä hetkellä kiitollisuudeksi heidän armollista Vapauttajaansa kohtaan. Monet egyptiläiset olivat kaiken tapahtuneen perusteella tunnustaneet heprealaisten Jumalan ainoaksi oikeaksi Jumalaksi, ja nämä pyysivät nyt päästä Israelin kotien suojaan, kun hävittävä enkeli kulkisi maan halki. Heidät lausuttiin ilomielin tervetulleiksi, ja he lupasivat vastedes palvella Jaakobin Jumalaa ja lähteä Egyptistä hänen kansansa kanssa. {PJP 257.2}

Israelilaiset noudattivat Jumalan antamia ohjeita. Nopeasti ja salaisesti he valmistelivat lähtöään. He kokosivat perheensä, teurastivat pääsiäislampaan, paistoivat sen lihan sekä valmistivat happamattoman leivän ja katkerat yrtit. Kodin pappina isä siveli verta ovenpieliin ja tuli sen jälkeen sisälle perheensä pariin. Pääsiäislammas syötiin kiireesti ja ääneti. Kansa valvoi ja rukoili syvän kunnioittavasti, ja esikoiset, olkoot sitten vahvoja miehiä tai pikku lapsia, tunsivat epämääräisen pelon kouristavan sydäntään. Isät ja äidit syleilivät rakkaita esikoisiaan ajatellessaan sinä yönä annettavaa pelottavaa iskua. Mutta tuhoava enkeli ei käynyt yhdessäkään Israelin asumuksessa. Niiden ovilla oli veren merkki — merkki Vapahtajan suojeluksesta — eikä tuhooja tullut sisälle. {PJP 257.3}

Puoliyön aikana ”kova valitus oli Egyptissä; sillä ei ollut yhtään taloa, jossa ei ollut kuollutta”. Tuhooja oli surmannut maan kaikki esikoiset, ”valtaistuimellaan istuvan faraon esikoisesta vankikuopassa olevan vangin esikoiseen asti, ynnä kaikki karjan esikoiset”. Koko laajassa Egyptin valtakunnassa oli jokaisen huonekunnan ylpeys lannistettu. Surevien huudot ja valitukset täyttivät ilman. Kuningas ja hänen hoviväkensä katselivat kasvot kalvenneina ja vavisten tuota tyrmistyttävää kauhu- näkyä. Faarao muisti kerran huudahtaneensa: ”Kuka on Herra, jota minun pitäisi kuulla ja päästää Israel? Minä en tunne Herraa enkä päästä Israelia.” Nyt kun hänen taivasta uhmaava ylpeytensä oli painettu maan tomuun, hän ”kutsutti yöllä Mooseksen ja Aaronin ja sanoi: .’Nouskaa ja menkää pois minun kansani joukosta, sekä te että israelilaiset; menkää ja palvelkaa Herraa, niinkuin olette puhuneet. Ottakaa myös lampaanne ja karjanne mukaanne, niinkuin olette puhuneet, ja menkää ja rukoilkaa minullekin siunausta.’” Myös kuninkaan neuvonantajat ja kansa ahdistivat israelilaisia ”jouduttaaksensa heidän lähtöänsä maasta pois, sillä he ajattelivat: ’Me kuolemme kaikki.’” {PJP 258.1}

Luku 25—Lähtö egyptistä

Kupeet vyötettyinä, kengät jalassa ja sauva kädessä Israelin kansa oli valmiina ja pelokkaan vaiteliaana odottanut kuninkaallista lähtökäskyä. Ennen aamunkoittoa he olivat jo matkalla. Vitsausten aikana, Jumalan voimatekojen herättäessä orjien toivoa ja kauhistaessa heidän sortajiaan, israelilaiset olivat vähitellen kerääntyneet Goosenin maakuntaan. Vaikka heidän lähtönsä tapahtuikin äkkiä, oli ehditty suunnitella, miten tuota liikkeellä olevaa kansan paljoutta voitaisiin hallita ja ohjata. Niinpä se oli järjestetty ryhmiin, joille kullekin oli määrätty johtajansa. {PJP 259.1}

Ja niin heitä lähti ”noin kuusisataa tuhatta jalkamiestä, paitsi vaimoja ja lapsia. Ja myös paljon sekakansaa meni heidän kanssansa.” Tässä väkijoukossa ei ollut vain niitä, jotka usko Israelin Jumalaan oli saanut liikkeelle, vaan paljon enemmän sellaisia, jotka lähtivät vain vitsauksia pakoon tai seurasivat joukon jatkona palkästä jännityksestä tai uteliaisuudesta. Tämä sekakansa oli Israelille alinomaisena haittana ja paulana. {PJP 259.2}

Kansa otti mukaansa myös ”lampaita ja raavaskarjaa suuret laumat”. Nämä olivat israelilaisten omaisuutta, sillä he eivät olleet koskaan myyneet omaisuuttaan kuninkaalle kuten egyptiläiset. Jaakob ja hänen poikansa olivat tuoneet lampaansa ja karjalaumansa mukanaan Egyptiin, ja siellä ne olivat suuresti lisääntyneet. Ennen lähtöään Egyptistä kansa oli Mooseksen kehotuksesta pyytänyt korvausta maksamattomista työsuorituksistaan, ja egyptiläiset halusivat niin kiihkeästi päästä eroon heistä, etteivät voineet kieltäytyä maksamasta. Ja niin orjat lähtivät matkaan vieden mukanaan saalista sortajiltaan. {PJP 259.3}

Tuo päivä päätti ajanjakson, joka ilmaistiin Aabrahamille profeetallisessa näyssä vuosisatoja aikaisemmin: ”Sinun jälkeläisesi tulevat elämään muukalaisina maassa, joka ei ole heidän omansa, ja heidän on niitä palveleminen, ja ne sortavat heitä neljäsataa vuotta. Mutta myös sen kansan, jota he palvelevat, minä tuomitsen; ja sitten he pääsevät lähtemään, mukanaan paljon tavaraa” (1 Moos. 15: 13,14).(Katso liite, viite n:o 3.) Nuo neljäsataa vuotta olivat kuluneet. ”Ja juuri sinä päivänä Herra vei israelilaiset jouk koinensa pois Egyptin maasta.” Lähtiessään Egyptistä israelilaiset ottivat mukaansa Joosefin luut, tuon kalliin perinnön, joka niin kauan oli odottanut Jumalan lupauksen täyttymystä ja ollut noiden synkkien orjuuden vuosien varrella alati muistuttamassa Israelin vapautuksesta. {PJP 260.1}

Sen sijaan että olisi valinnut suoran tien, joka johti Kanaanin maahan filistealaisten maan halki, Herra ohjasi heidän kulkunsa etelään, Punaista merta kohti, ”sillä Jumala ajatteli, että kansa ehkä katuisi nähdessään sodan syttyvän ja palaisi Egyptiin”. Jos he olisivat yrittäneet kulkea Filistean läpi, heidän etenemisensä olisi estetty, sillä filistealaiset pitivät heitä isäntiensä luota karanneina orjina eivätkä olisi epäröineet käydä sotimaan heitä vastaan. Ja israelilaiset olivat liian kehnosti varustettuja kyetäkseen vastustamaan tuota voimakasta ja sotaisaa kansaa. Heillä oli vain vähän Jumalan tuntemusta ja uskoa häneen, ja niin he olisivat kauhistuneet ja masentuneet. He olivat aseettomia ja tottumattomia käymään sotaa. Pitkä sortokausi oli

vaikuttanut masentavasti heidän mielialaansa, ja lisäksi heidän haittanaan olivat vaimot ja lapset, lampaat ja karja. Johtamalla heitä Punaisen meren tietä Herra ilmaisi olevansa sääliväinen yhtä hyvin kuin tuomitsevakin. {PJP 260.2}

”Ja he lähtivät liikkeelle Sukkotista ja leiriytyivät Eetamiin, erämaan reunaan. Ja Herra kulki heidän edellänsä, päivällä pilvenpatsaassa johdattaaksensa heitä tietä myöten ja yöllä tulenpatsaassa valaistaksensa heidän kulkunsa, niin että he voivat vaeltaa sekä päivällä että yöllä. Pilvenpatsas ei poistunut päivällä eikä tulenpatsas yöllä kansan edestä.” Psalmista sanoo: ”Hän levitti suojaksi pilven ja tulen valaisemaan yötä” (Ps. 105: 39; ks. myös 1 Kor. 10: 1,2). Heidän näkymättömän Johtajansa lippu oli alati heidän kanssaan. Päivällä pilvi johdatti heidän kulkuaan tai levittäytyi koko joukon ylle suojaamaan sitä paahtavalta helteeltä, ja viileydellään ja kosteudellaan se virvoitti kuivaksi kärventynyttä ja janoista erämaata. Yöllä se muuttui tulenpatsaaksi, joka valaisi heidän leiriään ja muistutti aina Jumalan läsnäolosta. {PJP 260.3}

Eräässä ennustuksensa kauneimmista ja lohdullisimmista kohdista Jesaja viittaa pilven- ja tulenpatsaaseen kuvaillessaan sitä, miten Jumala huolehtii kansastaan suuressa lopputaistelussa pahuuden valtoja vastaan: ”Ja Herra luo Siionin vuorelle koko asuinsijansa ylle ja sen juhlakokousten ylle pilven päivän ajaksi ja savun ynnä tulenliekin hohteen yöksi, sillä kaiken kirkkauden yllä on oleva peite ja verho varjoamassa päivän helteeltä sekä turvaamassa ja suojaamassa rajuilmalta ja sateelta” (Jes. 4: 5, 6). {PJP 261.1}

Erämaan kaltaisen, uuvuttavan aavikon halki he matkasivat. He alkoivat jo kummastella matkansa määrää; rasittava tie väsytti, ja muutamat alkoivat mielessään pelätä egyptiläisten lähtevän ajamaan heitä takaa. Mutta pilvi liikkui yhä eteenpäin, ja he seurasivat sitä. Ja nyt Herra ohjasi Moosesta kääntymään sivulle erääseen vuoren solaan ja leiriytymään meren rannalle. Mooses sai kuulla, että faarao ajaisi heitä takaa mutta että Jumala vapauttaisi heidät oman kunniansa tähden. {PJP 261.2}

Egyptissä oli jo levinnyt tieto siitä, etteivät Israelin lapset jääneetkään erämaahan pitämään jumalanpalveluksiaan, vaan työntyivät Punaista merta kohti. Faaraon neuvonantajat julistivat kuninkaalle, että heidän orjansa olivat nyt paenneet eivätkä ikinä enää palaisi. Kansa surkutteli sitä, että oli tullut pitäneeksi esikoisten kuolemaa Jumalan voiman ilmauksena. Ja kun maan huomatuimmat miehet selvisivät pelostaan, he katsoivat vitsausten aiheutuneen aivan luonnollisista syistä. ”Mitä teimmekään, kun päästimme Israelin meitä palvelemasta!” he huudahtivat katkerina. {PJP 261.3}

Faarao kokosi joukkonsa, ”kuudetsadat valitut sotavaunut sekä kaikki muut Egyptin sotavaunut”, ratsumiehet, vaunu- soturit ja jalkamiehet. Hyökkäävää armeijaa johti kuningas itse Egyptin valtaherrojen avustamana. Jumalten suosion varmistamiseksi ja turvaamaan yrityksen onnistuminen otettiin papitkin mukaan. Kuningas päätti pelottaa israelilaiset joukkojensa suurella esiinmarssilla. Egyptiläiset pelkäsivät joutuvansa muiden kansojen pilkan alaisiksi, jos heidän olisi alistuttava kumartamaan Israelin Jumalaa; toisaalta he säilyttäisivät maineensa ja

saisivat orjansakin jälleen palvelukseensa, jos nyt suurella voimansa näytöllä saisivat pakolaiset palaamaan. {PJP 261.4}

Heprealaiset olivat leiriytyneet meren rannalle, jonka ylittäminen näytti mahdottomalta. Etelässä taas esti jylhä vuori heidän etenemisensä. Äkkiä he huomasivat kaukana välkkyviä aseita ja kiitäviä sotavaunuja, jotka kuuluivat suuren armeijan etujoukkoihin. Niiden lähestyessä tulivat vähitellen näkyviin kaikki Egyptin takaa-ajavat joukot. Kauhu valtasi israelilaiset. Jotkut huusivat avukseen Herraa, mutta suuri enemmistö riensi valittamaan Moosekselle: ”Eikö Egyptissä ollut hautoja, kun toit meidät tänne erämaahan kuolemaan? Mitä teit meille, kun johdatit meidät pois Egyptistä! Emmekö sanoneet tätä sinulle Egyptissä? Sanoimmehan: Anna meidän olla rauhassa, että palvelisimme egyptiläisiä. Sillä parempi olisi ollut palvella egyptiläisiä kuin kuolla erämaahan.” {PJP 262.1}

Moosesta suretti kovin se, että hänen kansansa ilmaisi uskovansa näin heikosti Jumalaan, vaikka hän oli moneen kertaan osoittanut suurta voimaansa heidän hyväkseen. Miten he saattoivat syyttää häntä nykytilanteen vaaroista ja vaikeuksista, kun hän oli vain noudattanut Jumalan selvää käskyä? Tosin heidän oli mahdotonta selviytyä tästä, ellei Jumala itse tulisi päästämään heitä tästä tukalasta tilanteesta. Mutta Mooses oli jo siinä määrin tottunut kuuliaisesti noudattamaan jumalallista johdatusta, ettei hän nytkään pelännyt seurauksia. Hän vastasi kansalle tyynesti ja vakuuttavasti: ”Älkää peljätkö; pysykää paikoillanne, niin te näette, minkä pelastuksen Herra tänä päivänä antaa teille; sillä sellaista, minkä näette egyptiläisille tapahtuvan tänä päivänä, ette koskaan enää tule näkemään. Herra sotii teidän puolestanne, ja te olkaa hiljaa.” {PJP 262.2}

Ei ollut helppoa pitää Israelin joukkoja paikoillaan odottamassa Herran edessä. Heiltä puuttui kuria ja itsehillintää, ja niin he tulivat hillittömiksi ja väkivaltaisiksi. He luulivat piankin joutuvansa vainoojiensa käsiin, ja sitä he vaikeroivat ja voivottelivat yhteen ääneen ja haikeasti. Verratonta pilvenpat- sasta oli seurattu Jumalan eteenpäin kehottavana merkkinä, mutta nyt he pohtivat keskenään, eikö se sittenkin mahtanut enteillä jotakin suurta onnettomuutta, sillä eikö se ollut johdattanut heitä vuoren väärälle sivustalle, mereen päättyvään solaan? Näin vaikutti Jumalan enkeli heidän harhautuneessa mielessään suorastaan tuhon airuelta. {PJP 262.3}

Mutta nyt, kun Egyptin joukot lähestyivät heitä luullen saavansa heidät helposti saaliikseen, tuo pilvenpatsas kohosi ylväästi korkeuteen, siirtyi israelilaisten ylitse ja laskeutui heidän ja Egyptin sotajoukkojen väliin. Takaa-ajettujen ja heidän ta- kaa-ajajiensa välille muodostui pimeä seinä. Egyptiläiset eivät enää voineet nähdä heprealaisten leiriä, ja heidän oli pakko pysähtyä. Mutta yön pimeyden syvetessä pilviseinä muuttui heprealaisten puolella niin kirkkaaksi valoksi, että koko leirissä oli yhtä valoisaa kuin päivällä. {PJP 263.1}

Toivo heräsi jälleen israelilaisten mielessä. Ja Mooses korotti äänensä Herran puoleen. ”Ja Herra sanoi Moosekselle: ’Miksi huudat minulle? Sano israelilaisille, että he lähtevät liikkeelle. Mutta sinä nosta sauvasi ja ojenna kätesi meren yli ja halkaise se, niin että israelilaiset voivat käydä meren poikki kuivaa myöten.’” {PJP 263.2}

Israelin kulkua meren yli kuvaileva psalmista lauloi: ”Meren halki kävi sinun tiesi, sinun polkusi läpi suurten vetten, eivätkä sinun jälkesi tuntuneet. Sinä kuljetit kansasi niinkuin lammaslauman Mooseksen ja Aaronin kädellä” (Ps. 77: 20, 21). Kun Mooses ojensi sauvansa, niin vedet jakautuivat, ja Israel kulki meren poikki kuivaa merenpohjaa myöten, vesimuurin kohotessa kummallakin sivustalla. Jumalan tulenpatsas valaisi vaahtopäisiä aaltoja ja tietä, joka aivan kuin valtavan suurena vakona halkaisi meren ja häipyi vastarannan hämäryyteen. {PJP 263.3}

”Ja egyptiläiset, kaikki faraon hevoset, hänen sotavaununsa ja ratsumiehensä, ajoivat heitä takaa ja tulivat heidän perässänsä keskelle merta. Kun aamuvartio tuli, katsahti Herra egyptiläisten joukkoa tulenpatsaasta ja pilvestä ja saattoi hämminkiin egyptiläisten joukon.” Salaperäinen pilvi muuttui tulen- patsaaksi heidän katsellessaan ja hämmästellessään sitä. Ukkonen jyrähteli ja salamat leimahtelivat. ”Pilvet purkivat vettä, pilvet antoivat jylinänsä, sinun nuolesi lensivät. Sinun pauhinasi ääni vyöryi, salamat valaisivat maan piirin, maa vapisi ja järkkyi” (Ps. 77: 18, 19). {PJP 263.4}

Egyptiläiset joutuivat sekasorron ja kauhun valtaan. Luonnonvoimien raivosta he olivat erottavinaan vihaisen Jumalan äänen ja pyrkivät nyt kaikin voiminensa kääntymään ja palaamaan rannalle. Mutta Mooses ojensi taas sauvansa, ja korkeiksi muureiksi erottuneet vedet alkoivat kohisten ja ärjyen kuin saalistaan tavoitellen vyöryä yhteen niellen pian koko Egyptin sotajoukon mustan kitansa syvyyksiin. {PJP 264.1}

Vaikeneva aamu toi israelilaisten näkyville sen, mitä heidän mahtavasta vihollisestaan oli jäljellä — aaltojen rannalle heittämiä sotavarusteisia ruumiita. Yhdessä yössä he olivat täysin pelastuneet mitä hirveimmästä vaarasta. Tuo lukuisa, avuton kansanjoukko — taistelemaan tottumatonta orjaväkeä vaimoineen, lapsineen ja karjoineen, voimakkaiden egyptiläisjoukkojen takaa-ajamina ja merenrantaan ahtautuneina — oli nähnyt, miten tie avattiin heille vetten halki ja miten heidän vihollisensa menehtyivät kesken suurvoiton odotuksiaan. Herra yksin saattoi heidät näin vapauttaa, ja häntä he nyt halusivat sydämestään kiittää ja häneen uskoa. Heidän tunteensa purkautuivat ilmoille ylistyslauluina. Jumalan Hengen innoittamana Mooses johti kansaa seuraavan voitonvirren veisuussa. Tämä hymni on varhaisin ja yksi ylevimmistä jälkipolville säilyneistä kiitos- lauluista. {PJP 264.2}

”Minä veisaan Herralle, sillä hän on ylen korkea;
hevoset ja miehet hän mereen syöksi.
Herra on minun väkevyyteni ja ylistysvirteni,
ja hänestä tuli minulle pelastus.
Hän on minun Jumalani, ja minä ylistän häntä.
Hän on minun isäni Jumala, ja minä kunnioitan häntä.
Herra on sotasankari,
Herra on hänen nimensä.
Faraon vaunut ja hänen sotajoukkonsa hän suisti mereen,

hänen valitut vaunusoturinsa hukkuivat Kaislamereen. Syvyys peitti heidät; he vajosivat pohjaan niinkuin kivi. {PJP 264.3}

Sinun oikea kätesi, Herra, sinä voimassa jalo, sinun oikea kätesi, Herra, murskaa vihollisen. — — Herra, kuka on sinun vertaisesi jumalien joukossa! Kuka on sinun vertaisesi, sinä pyhyydessä jalo; sinä ylistettävissä teoissa peljättävä, sinä ihmeitten tekijä! — — Mutta armossasi sinä johdatit lunastamaasi kansaa, sinä veit sen voimallasi pyhään asuntoosi. Kansat kuulivat sen ja vapisivat. — — Kauhu ja väristys valtasi heidät; sinun käsivartesi väkevyyden tähden he kävivät mykiksi niinkuin kivi. Niin sinun kansasi, Herra, kulkee perille, kulkee perille se kansa, jonka olet itsellesi hankkinut. Sinä viet heidät perille ja istutat heidät vuorelle, joka on sinun perintöosasi, paikkaan, jonka sinä, Herra, olet asunnoksesi valmistanut."

(2 Moos. 15: 1—16) {PJP 265.1}

Kuin suuresta syvyydestä kantautuvana kohosi tämän juhlallisen ylistysvirren ääni Israelin valtaisan kansanjoukon keskeltä. Siihen yhtyivät Israelin naiset Mirjamin, Mooseksen sisaren, johdolla vaskirumpuja lyöden ja karkeloiden. Iloinen laulu kantautui kauas erämaahan ja merelle, ja vuoren kyljestä kajahtivat kaikuna takaisin heidän ylistyslaulunsa sanat: "Veisatkaa Herralle, sillä hän on ylen korkea." {PJP 265.2}

Tämä laulu ja sen kertoma suuri vapautus on painunut lähtemättömästi heprealaisen kansan mieleen. Aikakaudesta toiseen sitä kaiuttivat Israelin profeetat ja laulajat todistaen, että Herra on häneen luottavien voima ja pelastus. Mutta tämä laulu ei kuulu vain juutalaisille. Se viittaa eteenpäin vanhurskauden kaikkien vihollisten häviöön ja Jumalan Israelin lopulliseen voittoon. Patmos-saaren profeetta saa nähdä valkoisiin puettuina niiden, "jotka olivat saaneet voiton", seisovan "lasisen meren, tulella sekoitetun", päällä, ja heillä on "Jumalan kanteleet" ja he veisaavat "Mooseksen, Jumalan palvelijan, virttä ja Karitsan virttä" (Ilm. 15: 2,3). {PJP 265.3}

"Älä meille, Herra, älä meille, vaan omalle nimellesi anna kunnia armosi ja totuutesi tähden" (Ps. 115: 1). Tällainen mieli oli kauttaaltaan Israelin vapautuksen laulussa, ja tällaisen mielen tulisi vallita kaikissa, jotka rakastavat ja pelkäävät Jumalaa. Vapauttamalla sielumme synnin orjuudesta Jumala on aikaansaanut meille suuremman vapautuksen kuin sen minkä heprealaiset saivat kokea Punaisen meren rannalla. Heprealaisten joukon tavoin meidän tulisi

ylistää Herraa mielellämme ja kielellämme ”hänen ihmeellisistä teoistaan ihmislapsia kohtaan”. Ne jotka mietiskelevät Jumalan suuria armon osoituksia eivätkä unohda hänen vähäisempiä lahjojaankaan, vyöttävät itsensä riemulla veisatakseen sydämessään kiitosta Herralle. Meidän tulisi jatkuvasti kiittää päivittäisistä siunauksista, joita saamme Jumalan kädestä, ja ennen muuta siitä että Jeesus on kuolemallaan tuonut onnen ja taivaan ulottuvillemme. Mitä armahtavaisuutta ja verratonta rakkautta Jumala onkaan osoittanut meitä kadotettuja syntisiä kohtaan yhdistämällä meidät itseensä ollaksemme hänen omaisuutensa! Minkä uhrin onkaan Vapahtajamme antanut, jotta meitä voitaisiin kutsua Jumalan lapsiksi! Meidän pitäisi ylistää Jumalaa siitä autuaasta toivosta, jonka pelastussuunnitelma antaa meille; meidän pitäisi ylistää häntä taivaallisesta perinnöstä ja hänen runsaista lupauksistaan, ylistää häntä siitä että Jeesus elää rukoillakseen meidän puolestamme. {PJP 265.4}

”Joka kiitosta uhraa”, sanoo Luojamme, ”se kunnioittaa minua” (Ps. 50:23). Kaikki taivaan asukkaat yhtyvät ylistämään Jumalaa. Opetelkaamme tuota enkelten laulua jo nyt osataksemme laulaa sitä sitten kun yhdymme heidän loistavaan joukkoonsa. Yhtykäämme psalmistan sanoihin: ”Minä ylistän Herraa kaiken ikäni, veisaan kiitosta Jumalalleni, niin kauan kuin elän.” ”Sinua, Jumala, kansat kiittäkööt, sinua kaikki kansat kiittäkööt” (Ps. 146: 2; 67: 6). {PJP 266.1}

Kaitselmuksessaan Jumala johti heprealaiset meren edessä olevaan vuoristoon voidakseen heidän vapauttamisensa yhteydessä ilmaista voimansa ja nöyryyttääkseen heidän sortajainsa ylpeyden. Hän olisi voinut pelastaa heidät miten tahansa muutenkin, mutta hän valitsi tämän tavan koetellakseen heidän uskoaan ja vahvistaakseen heidän luottamustaan häneen. Väki oli uupunutta ja kauhuissaan, mutta elleivät he Mooseksen käskyn mukaan olisi lähteneet liikkeelle, ei Jumala koskaan olisi aukaissut heille tietä. ”Uskon kautta he kulkivat poikki Punaisen meren ikäänkuin kuivalla maalla” (Hebr. 11: 29). Astumalla suorastaan veteen he osoittivat uskovansa Mooseksen esittämän Jumalan sanan. He tekivät kaiken voitavansa, ja sitten Israelin Väkevä halkaisi meren aukaisten siten tien heidän kuljettavak- seen. {PJP 266.2}

Tähän sisältyy suuri opetus kaikille ajoille. Kristityn elämä on usein vaaran alaista, ja velvollisuuden täyttäminen näyttää vaikealta. Mielikuvitus näkee vain edessä uhkaavan tuhon ja takana orjuuden tai kuoleman. Kuitenkin Jumala lausuu selvästi: ”Käy eteenpäin.” Meidän pitäisi totella tätä käskyä, vaikkemme näkisikään eteemme pimeässä ja vaikka olisimmekin jo astuneet kylmään veteen. Etenemisemme esteet eivät väisty niin kauan kuin emmimme ja epäilemme. Ne jotka aikovat totella vasta sitten kun ei enää ole mitään epävarmuutta eikä epäonnistumisen tai tappion vaaraa, eivät tottele koskaan. Epäusko kuiskaa: ”Odottakaamme kunnes esteet poistuvat ja näemme selvästi eteemme.” Mutta usko kehottaa meitä rohkeasti etenemään toivoen kaiken ja uskoen kaiken. {PJP 267.1}

Pilvi, joka egyptiläisille oli pimeänä muurina, valaisi kirkkaasti koko heprealaisten leirin ja heidän edessään olevan tien. Samoin kokee epäuskoinen Jumalan sallimuksen pelkkänä pimeytenä ja epätoivona, kun se taas Jumalaan luottavalle tuo runsaasti valoa ja rauhaa. Jumala

saattaa johtaa kulkumme erämaan halki tai meren poikki, mutta hänen tiensä on aina turvallinen. {PJP 267.2}

Luku 26—Punaiselta mereltä Siinaille

Punaiselta mereltä Israelin joukot jatkoivat edelleen matkaansa pilvenpatsaan johtamina. Maisemat vaikuttivat kovin ikäviltä — puutonta, vuorista autiomaata ja karuja tasankoja. Kaukana aukeni meri, jonka rannalla vielä oli heidän vihollistensa ruumiita. Mutta tietoisuus vapaudesta sai heidän mielensä iloiseksi, ja tyytymättömät ajatukset olivat tyystin hälventyneet. {PJP 268.1}

Mutta kolmen vaelluspäivän aikana he eivät löytäneet yhtään juomavettä. Mukana tuodut varastot olivat loppuneet, eivätkä he voineet millään sammuttaa janoaan laahustaessaan väsyneinä pitkin auringon paahtamia tasankoja. Seutu oli Moosekselle tuttua ja hän tiesi, vaikkeivät muut olleet siitä selvillä, että lähimmässä keidaspaikassa Määrässä lähteen vesi ei kelvannut juotavaksi. Huolissaan hän tarkkaili opastavaa pilveä. Häntä suretti, kun hän kuuli iloisia huutoja: ”Vettä! Vettä!” Miehiä, naisia ja lapsia riensi iloissaan lähteelle, mutta kohta alkoi joukosta kuulua tuskaisia huutoja — vesi olikin karvasta. {PJP 268.2}

Kauhuissaan ja epätoivoisina he moittivat Moosesta siitä, että tämä oli johtanut heitä sellaista tietä, eivätkä he muistaneet, että tuohon salaperäiseen pilveen kätkeytynyt jumalallisuuden läsnäolo oli opastanut häntä samoin kuin heitäkin. Suruissaan ja nähdessään heidän hätänsä Mooses teki sen, mikä heiltä oli unohtunut: rukoili hartaasti apua Jumalalta. ”Ja Herra osoitti hänelle puun, jonka hän heitti veteen, ja vesi tuli makeaksi.” Täällä Israel sai Mooseksen välittämänä lupauksen: ”Jos sinä kuulet Herraa, Jumalaasi, ja teet, mikä on oikein hänen silmissänsä, tarkkaat hänen käskyjänsä ja noudatat kaikkea hänen lakiansa, niin minä en pane sinun kärsittäväksesi yhtäkään niistä vaivoista, jotka olen pannut egyptiläisten kärsittäviksi, sillä minä olen Herra, sinun parantajasi.” {PJP 268.3}

Maarasta kansa siirtyi Eelimiin, ja ”siellä oli kaksitoista vesilähdettä ja seitsemänkymmentä palmupuuta”. Täällä he viipyivät useita päiviä ennen kuin lähtivät Siinain erämaahan. Oltuaan kuukauden poissa Egyptistä he ensi kerran leiriytyivät erämaahan. Heidän elintarvikevarastonsa alkoivat nyt loppua. Erämaassa tuskin oli nimeksikään laidunmaata, ja heidän lammaslaumansa alkoivat vähentyä. Ja mistä tälle kaikelle väelle saataisiin ruokaa? Epäilys alkoi vallata mieliä, ja taas kansa napisi. Heidän päällysmiehensä ja vanhimpansakin yhtyivät muiden kanssa moittimaan Jumalan asettamia johtajia: ”Jospa olisimme saaneet surmamme Herran kädestä Egyptin maassa, jossa istuimme lihapatain ääressä ja leipää oli kyllin syödäksemme! Mutta te olette tuoneet meidät tähän erämaahan an- taaksenne koko tämän joukon kuolla nälkään.” {PJP 269.1}

Eivät he vielä olleet kärsineet nälkää; nyky tarpeiksi ruokaa kyllä oli, mutta he pelkäsivät tulevaisuutta. He eivät voineet ymmärtää, miten nämä valtavat joukot tulisivat toimeen vaeltaessaan erämaassa, ja he kuvittelivat lastensa nälkiintyvän. Herra salli heidän joutua

vaikeuksiin ja heidän ruokavarojensa huveta, jotta he kääntyisivät hänen puoleensa, joka tähän asti oli ollut heidän Vapauttajansa. Jos he pulassaan pyytäisivät apua häneltä, hän antaisi heidän edelleenkin kokea tuntuvasti rakkauttaan ja huolenpitoaan. Hän oli luvannut, että jos he noudattaisivat hänen käskyjään, eivät he sairastuisi mihinkään vaivaan, ja heidän puoleltaan oli synnillistä epäuskoa pelätä, että he itse tai heidän lapsensa voisivat kuolla nälkään. {PJP 269.2}

Jumala oli luvannut olla heidän Jumalansa, ottaa heidät omai- suuskansakseen ja johtaa heidät avaraan ja hyvään maahan. Mutta he olivat valmiit masentumaan joka kerta kun kohtasi-vat jonkin esteen matkallaan tuohon maahan. Aivan ihmeellisellä tavalla hän oli vapauttanut heidät Egyptin orjuudesta kohottaakseen heidän tasonsa niin yleväksi ja jaloksi, että koko maa kiittäisi heitä. Mutta heidän oli tarpeellista joutua vaikeuksiin ja puutteeseenkin. Jumala oli siirtämässä heitä alennustilasta kunnioitettavaan asemaan kansojen joukossa ja aikoi uskoa heille tärkeitä ja pyhiä tehtäviä. Jos he olisivat uskoneet häneen kaiken sen perusteella, mitä hän oli tehnyt heidän hyväkseen, he olisivat ilomielin kestäneet epämukavuuksia, puutetta ja todellista kärsimystäkin. Mutta he eivät halunneet luottaa Herraan muulloin kuin silloin kun hän antoi heille jatkuvasti todisteita voimastaan. He unohtivat katkeran orjuutensa Egyptin ajalta. He unohtivat orjuudesta vapautuessaan kokemansa Jumalan hyvyyden ja voiman. He unohtivat, miten tuhoava enkeli säästi heidän lapsensa surmatessaan kaikki Egyptin esikoiset. He unohtivat, miten väkevästi Jumala ilmaisi voimansa Punaisen meren ylityksessä. He unohtivat, miten hän oli avannut heille tien, jota myöten he pääsivät turvallisesti toiselle rannalle, ja miten vedet hukuttivat heitä takaa-ajaneet vihollisjoukot. He huomasivat ja tunsivat vain nykyiset kiusansa ja koetuksensa. Heillä olisi ollut aihetta sanoa: ”Jumala on tehnyt suuria asioita hyväksemme. Ja nyt hän tekee meistä, entisistä orjista, suuren kansakunnan.” Mutta he puhuivat vain tien kovuudesta ja matkan vaikeuksista ja miettivät milloin heidän vaivalloinen pyhiinvaellusmatkansa vihdoinkin loppuisi. {PJP 269.3}

Israelin erämaan vaelluksen vaiheet merkittiin muistiin opetukseksi Jumalan Israelin ajan loppuun asti. Kertomus siitä miten Jumala kohteli noita erämaan vaeltajia heidän siirtyillessään milloin minnekin, heidän kärsiessään nälkää, janoa ja väsymystä sekä kokiessaan hänen ihmeellisesti auttavaa voimaansa, oli täynnään hänen kansalleen kaikkina aikoina soveltuvia varoituksia ja opetuksia. Heprealaisten vaihtelevat kokemukset valmensivat ja kouluttivat heitä luvattua Kanaanin kotiaan varten. Jumala toivoisi kansansa näinä päivinä kertaavan nöyrin ja opinhaluisin mielin muinaisen Israelin läpikäymiä vaikeuksia, jotta niistä saadut opetukset auttaisivat heitä valmistautumaan taivaallista Kanaania varten. {PJP 270.1}

Monet ajattelevat israelilaisten vaiheita ja ihmettelevät heidän epäuskoaan ja napinaansa arvellen, etteivät he itse ainakaan olisi niin kiittämättömiä. Mutta kun he joutuvat vaikkapa vähäiseenkin uskon koetukseen, ei heissä ilmene sen enempää uskoa ja kärsivällisyyttä kuin muinaisessa Israelissakaan. Joutuessaan ahtaalle he napisevat sitä menettelyä vastaan, jolla Jumala tahtoo puhdistaa heitä. Vaikka heidän nykyiset tarpeensa ovat tyydytetyt, he eivät halua uskoa tulevaisuuttaan Jumalan huomaan, vaan pelkäävät alati köyhtyvänsä ja lastensa joutuvan kärsimään. Jotkut uumoilevat aina pahaa tai suurentele- vat todellisia vaikeuksia, niin etteivät

lainkaan huomaa niitä siunauksia, joista heidän olisi syytä kiittää Jumalaa. Heidän kohtaamansa esteet eivät johda heitä etsimään apua Jumalalta, ainoalta voiman lähteeltä, vaan erottavat heidät hänestä ja tekevät heidät levottomiksi ja nurkuviksi. {PJP 270.2}

Teemmekö oikein olemalla noin epäuskoisia? Miksi olisimme epäkiitollisia ja epäluuloisia? Jeesus on ystävämme; koko taivas on kiinnostunut hyvinvoinnistamme, ja huolekkuutemme ja pelkomme vain murehduttavat Jumalan Pyhää Henkeä. Emme saa päästää itseämme huolestumaan, sillä se vain kiusaa ja kuluttaa meitä eikä vähääkään auta meitä kestämään koetuksissa. Älkäämme koskaan suhtautuko Jumalaan niin epäuskoisesti, että harrastaisimme elämässämme pääasiassa vain varautumista tulevaisuuden varalle, ikään kuin onnemme olisi näiden maisten asioiden varassa. Jumala ei halua kansansa olevan huolten painama. Mutta ei Herramme liioin sano meille, etteikö tiellämme olisi vaaroja. Ei hän ota kansaansa pois tästä synnin ja pahuuden maailmasta vaan osoittaa meille varman turvapaikan. Hän kutsuu väsyneet ja huolten painamat luokseen: ”Tulkaa minun tyköni, kaikki työtätekeväiset ja raskautetut, niin minä annan teille levon.” Irrottautukaa levottomuuden ja maailmallisten huolten ikeestä, jonka olette ottaneet kantaaksenne, ja ”ottakaa minun ikeeni päällenne ja oppikaa minusta, sillä minä olen hiljainen ja nöyrä sydämeltä; niin te löydätte levon sielullenne” (Matt. 11: 28,29). Löydämme levon ja rauhan Jumalassa heittämällä kaikki huolemme hänen päällensä, sillä hän pitää meistä huolen (ks. 1 Piet. 5: 7). {PJP 271.1}

Apostoli Paavali sanoo: ”Katsokaa, veljet, ettei vain kenelläkään teistä ole paha, epäuskoinen sydän, niin että hän luopuu elävästä Jumalasta” (Hebr. 3: 12). Kaiken sen perusteella mitä Jumala on tehnyt hyväksemme meillä pitäisi olla voimakas, toimiva ja kestävä usko. Sen sijaan että napisisimme ja valittaisimme, meidän tulisi sydämestämme sanoa: ”Kiitä Herraa, minun sieluni, ja kaikki, mitä minussa on, hänen pyhää nimeänsä. Kiitä Herraa, minun sieluni, äläkä unhota, mitä hyvää hän on sinulle tehnyt” (Ps. 103: 1,2). {PJP 271.2}

Jumala kyllä huolehti Israelin tarpeista. Hän sanoi heidän johtajalleen: ”Minä annan sataa teille leipää taivaasta.” Ja hän neuvoi, että kansan tuli koota päivittäinen annoksensa ja kuudentena päivänä kaksinkertainen annos, jotta sapatti voitaisiin jatkuvasti pitää pyhänä. {PJP 272.1}

Mooses vakuutti kansalle, että heidän tarpeensa tyydytettäisiin: ”Herra antaa teille tänä iltana lihaa syödäksenne ja huomenna leipää yltäkyllin.” Ja hän lisäsi: ”Sillä mitä olemme me? Ette ole napisseet meitä vastaan, vaan Herraa vastaan.” Hän pyysi lisäksi Aaronia sanomaan heille: ”Astukaa Herran eteen, sillä hän on kuullut teidän napinanne.” Ja kun Aaron puhui, ”kääntyivät he erämaahan päin, ja katso, Herran kunnia näkyi pilvessä”. Kirkkaus, jonka kaltaista he eivät olleet koskaan nähneet, kuvasi jumaluuden läsnäoloa. Heidän aisteillaan havaittavilla ilmestyksillä Jumala halusi opettaa heille tuntemustaan. Heidän oli opittava, ettei heidän johtajansa ollut vain ihminen, Mooses, vaan Korkein, jotta he pelkäisivät hänen nimeään ja tottelisivat hänen ääntään. {PJP 272.2}

Illan tultua leirin ympärillä oli niin suuret parvet viiriäisiä, että koko joukko sai niistä ruokansa. Aamulla oli maan pinnalla ”jotakin hienoa, suomujen tapaista, jotakin hienoa niinkuin härmä”. ”Ja se oli valkean korianderinsiemenen kaltaista.” Kansa antoi sille nimen ”manna”. Mooses sanoi: ”Tämä on se leipä, jonka Herra on antanut teille syötäväksi.” Kansa kokosi mannaa ja huomasi sitä hyvin riittävän kaikille. Väki ”jauhoi sitä käsikivillä tai survoi huhmaressa; sitten he keittivät sitä padassa ja valmistivat siitä kaltiaisia” (4 Moos. 11: 8). Manna ”maistui hunajakakulta”. Heitä neuvottiin kokoamaan päivittäin goomer-mitta henkilöä kohti, eikä siitä saanut jättää mitään seuraavaksi päiväksi. Jotkut yrittivät säästää jotakin huomiseksi, mutta silloin se ei enää kelvannut syötäväksi. Päivän annos oli koottava aamulla, sillä maahan jäänyt manna suli päivän paahteessa. {PJP 272.3}

Mannaa koottaessa havaittiin sitä kertyvän toisille sovittua määrää enemmän, toisille taas vähemmän. ”Mutta kun he mit- tasivat sen goomer-mitalla, niin ei sille jäänyt liikaa, joka oli koonnut enemmän, eikä siltä puuttunut, joka oli koonnut vähemmän.” Apostoli Paavali selittää tämän raamatunkohdan ja antaa siitä käytännöllisen opetuksen toisessa Korinttolaiskirjeessä. Hän sanoo: ”Sillä ei ole tarkoitus, että muilla olisi huojennus, teillä rasitus, vaan tasauksen vuoksi tulkoon tätä nykyä teidän yltäkylläisyytenne heidän puutteensa hyväksi, että heidänkin yltäkylläisyytensä tulisi teidän puutteenne hyväksi, niin että syntyisi tasaus, niinkuin kirjoitettu on: ’Joka oli paljon koonnut, sille ei jäänyt liikaa, ja joka oli koonnut vähän, siltä ei mitään puuttunut’” (2 Kor. 8: 13—15). {PJP 273.1}

Kuudentena päivänä kansa kokosi kaksi goomeria henkilöä kohti. Silloin kansan päämiehet kiiruhtivat kertomaan asiasta Moosekselle. Hän vastasi: ”Tämä tapahtuu Herran sanan mukaan; huomenna on levon päivä, Herralle pyhitetty sapatti. Mitä leivotte, se leipokaa, ja mitä keitätte, se keittäkää; mutta kaikki, mitä tähteeksi jää, pankaa talteen huomiseksi.” He tekivät niin ja huomasivat ettei se pilaantunut. ”Ja Mooses sanoi: ’Syökää se tänä päivänä, sillä tänä päivänä on Herran sapatti; tänään ette löydä kedolta mitään. Kuutena päivänä on teidän sitä koottava, mutta seitsemäntenä päivänä on sapatti; silloin ei sitä ole.’” {PJP 273.2}

Jumala vaatii pyhää päiväänsä vietettävän yhtä pyhästi nyt kuin Israelin aikaankin. Kaikkien kristittyjen tulisi pitää heprealaisille annettua määräystä itselleen kuuluvana Herran käskynä. Sapattia edeltävä päivä tulisi tehdä valmistuspäiväksi, jotta kaikki olisi valmista sen pyhien hetkien koittaessa. Missään tapauksessa ei oman työmme pitäisi sallia ulottuvan loukkaamaan pyhää aikaa. Jumala on kehottanut huolehtimaan sairaista ja kärsivistä; heidän olonsa huojentamisen vaatima työ on laupeudentyötä eikä riko sapattia; mutta kaikkea tarpeetonta työtä pitäisi välttää. Monet jättävät huolimattomasti sapatin alkuun sellaisia pikku askareita, jotka olisi voitu suorittaa valmistuspäivänä. Näin ei pitäisi tehdä. Työ joka on laiminlyöty sapatin alkuun asti, pitäisi jättää tekemättä kunnes sapatti on loppunut. Näin autettaisiin näiden ajattelemattomien muistia ja saataisiin heidät huolehtimaan töistään kuuden työpäivän aikana. {PJP 273.3}

Joka viikko pitkän erämaavaelluksensa aikana israelilaiset saivat kokea kolminkertaisen ihmeen, jotta sapatin pyhyys jäisi pysyvästi heidän mieleensä: kuudentena päivänä tuli mannaa kaksinkertainen määrä, seitsemäntenä ei yhtään, ja sapattina tarvittava määrä säilyi makeana ja puhtaana, kun taas muina päivinä huomiseksi jätetty manna pilaantui käyttökelvottomaksi. {PJP 274.1}

Mannan antamiseen liittyvät seikat todistavat ratkaisevasti, ettei sapattia asetettu Siinailla annetun lain yhteydessä, kuten monet väittävät. Jo ennen Siinaille tuloaan israelilaiset käsittivät sapatin velvoittavan heitä. Lepopäivän pyhyyttä tähdennettiin heille jatkuvasti siten, että heidän oli joka perjantai koottava mannaa kaksinkertainen määrä, jotta sitä riittäisi myös sapatiksi, jolloin sitä ei saatu. Ja kun jotkut menivät sapattina keräämään mannaa, niin Herra kysyi: ”Kuinka kauan aiotte kieltäytyä noudattamasta minun käskyjäni ja lakejani?” {PJP 274.2}

”Ja israelilaiset söivät mannaa neljäkymmentä vuotta, kunnes he tulivat asuttuun maahan; he söivät mannaa siihen asti, kunnes tulivat Kanaanin maan rajalle.” Neljänkymmenen vuoden ajan heitä muistutettiin päivittäin siitä, miten ihmeellisesti Jumala jatkuvalla huolenpidollaan ja hellällä rakkaudellaan näin täytti heidän tarpeensa. Psalmistan sanojen mukaan Jumala ”antoi heille taivaan viljaa. Ihmiset söivät enkelien leipää” (Ps. 78: 24, 25) eli enkelien heille tuomaa leipää. Saadessaan ”taivaan viljaa” he joutuivat päivittäin oppimaan sen, että Jumalan lupauksen varassa he olivat yhtä turvatut puutetta vastaan kuin jos heidän ympärillään olisivat lainehtineet Kanaanin hedelmällisten tasankojen laihot. {PJP 274.3}

Taivaasta Israelin ylläpidoksi langennut manna kuvasi häntä, joka tuli Jumalan tyköä antamaan elämän maailmalle. Jeesus sanoi: ”Minä olen elämän leipä. Teidän isänne söivät mannaa erämaassa, ja he kuolivat. Mutta tämä on se leipä, joka tulee alas taivaasta. Jos joku syö tätä leipää, hän elää iankaikkisesti. Ja se leipä, jonka minä annan, on minun lihani, maailman elämän puolesta” (Joh. 6: 48—51). Ja vielä tulevassa elämässä Jumalan kansalle annettaviin siunauksiin liittyy tämä lupaus: ”Sille, joka voittaa, minä annan salattua mannaa” (Ilm. 2: 17). {PJP 274.4}

Siinin erämaasta selvittyään israelilaiset leiriytyivät Refidi- miin. Siellä ei ollut vettä, ja jälleen he epäilivät Jumalan huolenpitoa. Typerinä mutta itsevarmoina he esittivät Moosekselle vaatimuksensa: ”Antakaa meille vettä juoda!” Hän ei kuitenkaan menettänyt malttiaan vaan vastasi: ”Miksi riitelette minua vastaan? Miksi kiusaatte Herraa?” Mutta vihoissaan he huusivat: ”Minkätähden olet tuonut meidät Egyptistä, antaaksesi meidän ja meidän lastemme ja karjamme kuolla janoon?” Silloin kun he saivat yltäkyllin ruokaa, he muistivat häveten epäuskoaan ja napinaansa ja lupasivat vastaisuudessa luottaa Herraan. Mutta pian he unohtivat lupauksensa ja lankesivat heti ensimmäisellä kerralla, kun heidän uskoaan taas koeteltiin. Heitä johdattavaan pilvenpatsaaseen näytti verhoutuvan jotakin pelottavan salamyhkäistä. Ja Mooses — kuka hän sitten oli, he kyselivät, ja mitä hän mahtoi tavoitella johtaessaan heidät pois Egyptistä? Heidän epäluulonsa ja epäluottamuksensa vain lisääntyi kunnes he julkesivat suoraan syyttää häntä siitä, että hän aikoi tappaa heidät lapsineen puutteeseen ja matkan vaivoi hin päästäkseen rikastumaan

heidän omaisuudellaan. Vihoissaan he lopulta raivostuivat, niin että olivat vähällä kivittää hänet. {PJP 275.1}

Hädissään Mooses huusi Herraa ja sanoi: ”Mitä minä teen tälle kansalle?” Herra kehotti häntä ottamaan mukaansa Israelin vanhimpia sekä sauvan, jolla hän oli tehnyt ihmeitä Egyptissä, ja menemään kansan edellä. Ja Herra sanoi hänelle: ”Katso, minä seison siellä sinun edessäsi kalliolla Hoorebin luona; lyö kallioon, ja siitä on vuotava vettä, niin että kansa saa juoda.” Hän totteli, ja kalliosta puhkesi vuolas virta, josta riitti vettä koko leirille. Herra ei käskenyt Moosesta kohottamaan sauvaansa ja langettamaan tämän epäuskoisen napinan johtajille jotakin Egyptin vitsauksien kaltaista hirveää rangaistusta, vaan armossaan käytti sauvaa pelastaakseen heidät pulasta. {PJP 275.2}

”Hän halkoi kalliot erämaassa ja juotti heitä runsaasti, kuin syvistä vesistä. Hän juoksutti puroja kalliosta ja vuodatti virtanaan vettä” (Ps. 78: 15,16). Mooses löi kallioon, mutta Jumalan Poika se pilvenpatsaaseen verhoutuneena oli siinä Mooseksen vieressä ja sai elämää antavan veden virtaamaan. Mooseksen ja vanhimpien lisäksi myös taaempana seisonut kansa näki Herran kirkkauden, mutta jos pilvi olisi väistynyt pois, olisi sen verhoaman olennon häikäisevä kirkkaus surmannut heidät. {PJP 275.3}

Janoissaan kansa oli kiusannut Jumalaa sanomalla: ”Onko Herra meidän keskellämme vai ei?” ”Jos Jumala on tuonut meidät tänne, niin miksei hän anna vettä kun kerran antoi leipääkin?” Tällainen epäusko oli rikollista, ja Mooses pelkäsi Jumalan rankaisevan heitä. Ja niin hän antoi paikalle nimet Massa, ”kiusaus”, ja Meriba, ”riita”, muistoksi heidän synnistään. {PJP 276.1}

Mutta nyt heitä uhkasi uusi vaara. Koska he napisivat Herraa vastaan, hän salli vihollisten hyökätä heidän kimppuunsa. Amalekilaiset, jotka olivat sen alueen rajua, sotaista heimoa, lähtivät heitä vastaan ja surmasivat niitä, jotka heikkoina ja uupuneina olivat jääneet joukosta jälkeen. Mooses tiesi ettei kansasta yleensä ollut sodankävijäksi, ja siksi hän kehotti Joosuaa valitsemaan eri heimoista sotakuntoisia miehiä ja käymään heidän kanssaan huomenissa vihollista vastaan. Itse hän lupasi asettua läheisen vuoren huipulle Jumalan sauva kädessään. Sen mukaisesti Joosua Seuraavana päivänä hyökkäsi miehineen vihollista vastaan, ja Mooses, Aaron ja Huur asettuivat kukkulan laelle, josta näki yli taistelukentän. Mooses ojensi molemmat kätensä taivasta kohti ja pitäen Jumalan sauvaa oikeassa kädessään rukoili menestystä Israelin joukoille. Taistelun pitkittyessä havaittiin, että niin kauan kuin hän piti käsiään koholla, oli Israel voitolla, mutta hänen laskettuaan kätensä alas pääsi vihollinen voitolle. Mooseksen väsyttyä Aaron ja Huur pitivät hänen käsiään koholla auringonlaskuun asti, jolloin vihollinen ajettiin pakosalle. {PJP 276.2}

Kannattelemalla Mooseksen käsiä Aaron ja Huur osoittivat kansan olevan velvollinen tukemaan häntä hänen vaikeassa tehtävässään, Jumalan sanojen välittämisessä heille. Samoin oli Mooseksen teko merkittävä; se osoitti että Jumala piti heidän kohtaloaan käsissään, ja jos he luottaisivat häneen, hän taistelisi heidän puolestaan ja kukistaisi heidän vihollisensa. Mutta jos

he päästäisivät otteensa hänestä ja luottaisivat omaan voimaansa, he olisivat jopa heikompia kuin ne, jotka eivät tunteneet Jumalaa, eivätkä he pystyisi voittamaan vihollisiaan. {PJP 276.3}

Samoin kuin heprealaiset voittivat Mooseksen toimiessa kädet taivasta kohti kohotettuina heidän välimiehenään, on Jumalan Israel myös voittava tarttumalla uskossa lujasti väkevän Auttajansa voimaan. Tämä jumalallinen voima yhdistetään kuitenkin inhimilliseen yritykseen. Mooses ei uskonut, että Jumala kukistaisi heidän vihollisiaan Israelin pysyessä toimettomana. Samaan aikaan kun tuo suuri johtaja rukoili Herraa, Joosua roh- keine seuraajineen yritti kaikin voiminensa lyödä takaisin Israelin ja Jumalan vihollisia. {PJP 276.4}

Kun amalekilaiset oli voitettu, Jumala neuvoi Moosesta: ”Kirjoita tämä kirjaan muistoksi ja teroita se Joosuan mieleen: Minä pyyhin pois amalekilaisten muiston taivaan alta.” Vähän ennen kuolemaansa Mooses teroitti kansalleen vakavasti: ”Muista, mitä Amalek teki sinulle matkalla, kun olit lähtenyt Egyptistä, kuinka hän, Jumalaa pelkäämättä, tuli sinua vastaan tiellä, kun sinä olit väsynyt ja uuvuksissa, ja eristi sinun yhteydestäsi kaikki heikoimmat, jotka kulkivat jälkipäässä. Sentähden — — pyyhi pois Amalekin muisto taivaan alta. Älä tätä unhota” (5 Moos. 25:17—19). Tästä jumalattomasta kansasta lausuttiin ennustus: ”Herra sotii amalekilaisia vastaan sukupolvesta sukupolveen” (2 Moos. 17: 16). {PJP 277.1}

Jumalan luonne tai herraus ei ollut tuntematonta amalekilai- sille, mutta pelkäämättä ja kunnioittamatta häntä he tohtivat uhmata hänen voimaansa. Ihmeet, jotka Mooses suoritti egyptiläisten nähden, joutuivat pilkan alaisiksi amalekilaisten keskuudessa, ja he ivasivat myös ympärillä asuvien kansojen pelkoa. He olivat vannoneet jumaliensa nimeen, että hävittäisivät heprealaiset niin ettei yksikään pääsisi pakoon, ja he kerskuivat ettei Israelin Jumalakaan pystyisi vastustamaan heitä. Israelilaiset eivät olleet tehneet heille mitään vahinkoa eivätkä olleet uhanneet heitä. Heidän hyökkäyksensä oli täysin aiheeton. Vain osoittaakseen vihaansa ja uhmaansa Jumalaa kohtaan he koettivat tuhota hänen kansansa. Amalekilaiset olivat kauan olleet julkisyntisiä, ja heidän rikoksensa vaativat Jumalan kostoa. Armossaan hän oli kuitenkin yhä kehottanut heitä parannukseen, mutta käymällä Israelin uupuneiden ja puolustuskyvyttömien kimppuun Amalekin miehet sinetöivät kansansa lopullisen tuomion. Jumala pitää huolen heikoimmistakin lapsistaan. Taivas ei jätä huomaamatta mitään heihin kohdistettua julmuutta tai sortoa. Hän ojentaa kätensä suojaamaan kaikkia, jotka rakastavat ja pelkäävät häntä. Varokoot ihmiset kajoamasta tuohon käteen, sillä se käyttelee oikeuden miekkaa. {PJP 277.2}

Jetro, Mooseksen appi, ei asunut kaukana siitä paikasta, johon israelilaiset nyt leiriytyivät. Jetro oli kuullut heprealaisten vapauttamisesta, ja nyt hän lähti tervehtimään heitä ja palauttamaan Moosekselle hänen vaimonsa ja kaksi poikaansa. Sanantuojat ilmoittivat suurelle johtajalle heidän lähestymisestään, ja hän lähti iloiten heitä vastaan. Tervehdittyään heitä hän opasti heidät telttaansa. Hän oli lähettänyt perheensä takaisin ollessaan matkalla kohti niitä vaaroja, jotka liittyivät Israelin vapauttamiseen Egyptistä. Mutta nyt hän saattoi jälleen nauttia heidän seuransa suomaa virvoitusta ja huojennusta. Hän kertoi Jetrolle, miten ihmeellisesti Jumala oli auttanut ja johdattanut Israelia, ja patriarkka iloitsi ja ylisti Herraa. Yhdessä

Moosekseksen ja vanhimpien kanssa hän sitten uhrasi ja vietti juhlaa Jumalan armon muistoksi. {PJP 278.1}

Vietettyään jonkin aikaa leirissä Jetro huomasi, miten rasittavia Mooseksen vastuulliset tehtävät olivat. Järjestyksen ja kurin ylläpitäminen tuon suuren, tietämättömän ja kouluttamattoman kansanjoukon keskuudessa oli todellakin valtavan vaikea tehtävä. Mooses oli heidän tunnustettu johtajansa ja rauhantuomarinsa, eikä hänen ratkaistavakseen annettu ainoastaan kansan yleisiä etuja ja velvollisuuksia koskevia asioita vaan myös sen keskuudessa ilmeneviä riitaisuuksia. Hän oli sallinut tämän, sillä näin hän sai tilaisuuden opettaa heitä, ja hän sanoikin: ”Minä ratkaisen heidän riitansa ja ilmoitan heille Jumalan säädökset ja lait.” Mutta Jetro ei pitänyt tätä hyvänä vaan sanoi: ”Tämä tehtävä on sinulle liian raskas, etkä sinä voi sitä yksinäsi toimittaa.” ”Sinä uuvutat — — itsesi”, ja hän neuvoi Moosesta asettamaan kelvollisia miehiä ”tuhannen, sadan, viidenkymmenen ja kymmenen päämiehiksi”. Heidän tuli olla ”kelvollisia ja Jumalaa pelkääväisiä, luotettavia ja väärää voittoa vihaavia miehiä”. Näiden piti ratkaista kaikki vähäiset asiat, mutta vaikeimmat ja tärkeimmät tapaukset oli edelleen esitettävä Moosekselle, josta Jetro sanoi: ”Ole sinä kansan edusmies Jumalan edessä, ja saata sinä sen asiat Jumalan eteen. Ja opeta heille säädökset ja lait, ja neuvo heille tie, jota heidän on kuljettava, ja mitä heidän on tehtävä.” Mooses hyväksyi tämän ehdotuksen, joka ei ainoastaan huojentanut hänen välitöntä vastuutaan, vaan myös paransi järjestystä kansan keskuudessa. {PJP 278.2}

Herra oli suuresti kunnioittanut Moosesta ja tehnyt ihmeitä hänen välityksellään, mutta vaikka hänet oli näin valittu opettamaan toisia, ei hän saanut sitä käsitystä, ettei hän itse tarvinnut mitään opetusta. Israelin valittu johtaja kuunteli mielellään Midianin hurskaan papin ehdotuksia ja hyväksyi hänen suunnitelmansa viisaana järjestelynä. {PJP 279.1}

Refidimistä kansa jatkoi vaellustaan seuraten pilvenpatsaan etenemistä. Heidän tiensä oli johtanut erämaan lakeuksien halki, yli jyrkkärinteisten kukkuloiden ja läpi vuoriston solien. Ylittäessään hiekka-aavikoita he olivat usein nähneet edessään karuja kallioita, jotka suojavarustuksen tavoin näyttivät peräti sulkevan heidän tiensä ja katkaisevan etenemisen siihen paikkaan. Mutta lähelle päästyään he havaitsivat siellä täällä kallio- seinän katveesta avautuvan läpikulkupaikkoja, ja niistä päästiin taas uusille lakeuksille. Nytkin heitä johdateltiin läpi syvän, sorapohjaisen solan. Se oli valtaisa ja vaikuttava näky. Kymmenien metrien korkeuteen kohoavien kielekkeisten kallioiden välistä solui kuin elävänä, silmänkantamattomiin ulottuvana virtana israelilaisia lammaslaumoineen ja karjoineen. Ja sitten heidän edessään kohosi juhlallisen ma j esteettisenä ja massiivisena Siinain vuori. Pilvenpatsas pysähtyi sen huipulle, ja kansa levitti telttansa sen juurella aukeavalle tasangolle. Tähän he majoittuisivat miltei vuodeksi. Yön aikana tulenpatsas oli heille vakuutena Jumalan varjeluksesta, ja heidän nukkuessaan rauhassa laskeutui taivaan leipää hiljaisesti leirialueelle. {PJP 279.2}

Aamuaurinko kultasi vuorten tummat harjanteet ja tunki kultaiset säteensä syviin soliin, niin että nämä väsyneet vaeltajat pitivät niitä suoraan Jumalan valtaistuimelta lankeavina armon säteinä. Joka taholla korkealle kohoavat jyhkeät rosokalliot näyttivät karussa suuruudessaan

kertovan ikuisesta kestävyydestä ja majesteettiudesta. Täällä mielen valtasi juhlavan pelonsekainen kunnioitus. Se sai ihmisen tuntemaan itsensä tietämättömäksi ja heikoksi hänen edessään, joka on ”puntarilla punninnut vuoret, vaa’alla kukkulat” (Jes. 40:12). Täällä Jumala antaisi Israelille ihmeellisimmän ja ennennäkemättömän ilmes

tyksen itsestään. Herra oli koonnut kansansa tänne saadakseen tähdentää heille vaatimustensa pyhyyttä julistamalla omalla äänellään pyhän lakinsa. Heissä olisi tehtävä suuria ja jyrkkiä muutoksia, sillä orjuuden alentavat vaikutukset ja pitkäaikainen yhteydenpito epäjumalanpalvelijoihin olivat jättäneet merkkinsä heidän tapoihinsa ja luonteeseensa. Jumala aikoi kohottaa heidät korkeammalle siveelliselle tasolle antamalla heidän oppia tuntemaan hänet. {PJP 280.3}

Luku 27—Laki annetaan Israelille

Kohta Siinaille leiriytymisen jälkeen Mooses kutsuttiin ylös vuorelle kohtaamaan Jumalaa. Yksin hän kiipesi pitkin jyrkkää ja rosoista polkua ja lähestyi lopulta pilveä, joka ilmaisi Herran läsnäolon paikan. Israel pääsisi nyt läheiseen ja erikoiseen suhteeseen Korkeimman kanssa — yhteiseksi seurakunnalliseksi ja kansalliseksi kokonaisuudeksi, joka olisi Jumalan hallinnon alainen. Herra käski Mooseksen sanoa kansalle: {PJP 281.1}

”Te olette nähneet, mitä minä olen tehnyt egyptiläisille ja kuinka minä olen kantanut teitä kotkan siivillä ja tuonut teidät luokseni. Jos te nyt kuulette minun ääntäni ja pidätte minun liittoni, niin te olette minun omaisuuteni ennen kaikkia muita kansoja; sillä koko maa on minun. Ja te olette minulle Pappisvaltakunta ja pyhä kansa.” {PJP 281.2}

Mooses palasi leiriin, kutsui koolle Israelin vanhimmat ja toisti heille Jumalan sanoman. He vastasivat: ”Kaiken, mitä Herra on puhunut, me teemme.” Näin he tekivät juhlallisen liiton Jumalan kanssa, sitoutuivat hyväksymään hänet hallitsijakseen ja itsensä aivan erikoisessa mielessä hänen alamaisik- seen. {PJP 281.3}

Jälleen heidän johtajansa kiipesi vuorelle, ja Herra sanoi hänelle: ”Katso, minä tulen sinun tykösi paksussa pilvessä, että kansa kuulisi, kun minä puhun sinun kanssasi, ja uskoisi myös sinua ainiaan.” Kun he kohtasivat vaikeuksia matkallaan, he olivat valmiit napisemaan Moosesta ja Aaronia vastaan ja syyttämään heitä siitä, että he olivat johtaneet Israelin joukot pois Egyptistä tuhotakseen heidät. Herra halusi kohottaa Mooseksen kunniaan heidän nähtensä, että he uskoisivat hänen ohjeitaan. {PJP 281.4}

Jumala halusi tehdä lakinsa julistamisen tilaisuuden pelottavan juhlalliseksi, niin että se vastasi sen ylevää luonnetta. Kansan oli saatava se vaikutelma, että sen tuli suhtautua syvän kunnioittavasti kaikkeen mikä liittyi Jumalan palvelukseen. Herra sanoi Moosekselle: ”Mene kansan luo ja pyhitä heidät tänä päivänä ja huomenna, ja pesköötheet vaatteensa. Ja olkoot valmiit kolmanneksi päiväksi; sillä kolmantena päivänä Herra astuu koko kansan nähden alas Siinain vuorelle.” Näinä välipäivinä kaikkien oli vakavasti valmistauduttava käymään Jumalan eteen. Heidän tuli puhdistaa itsensä ja vaatteensa. Ja kun he saivat Moosekselta kuulla syntinsä, heidän tuli nöyrtyä, paastota ja rukoilla puhdistuakseen sisäisesti kaikesta vääryydestä. {PJP 282.1}

Valmistukset tehtiin käskyn mukaisesti, ja saamiaan lisäohjeita noudattaen Mooses aidoitti vuoren ympäriinsä, jottei yksikään ihminen tai eläin tunkeutuisi pyhälle alueelle. Joka vain uskaltaisi koskeakin aitaan, olisi heti surmattava. {PJP 282.2}

Kolmannen päivän aamuna, kun koko kansa kiinnitti katseensa vuoreen, sen huippu peittyi paksuun pilveen, joka synkkeni ja tiheni, kunnes alaspäin levittäytyen kääri koko vuoren pimeään ja pelottavan salaperäiseen verhoonsa. Silloin kuului kuin pasuunan jylyä, joka kutsui kansaa kohtaamaan Jumalaansa; ja Mooses johti väen vuoren juurelle. Paksusta pilvestä leimahteli kirkkaita salamoita, ja ukkosen jyrähtelyt kiirivät kaikuina pitkin ympäröivien vuorten

rinteitä. ”Ja koko Siinain vuori peittyi savuun, kun Herra astui sille alas tulessa, ja siitä nousi savu niinkuin pätsin savu, ja koko vuori vapisi kovasti.” ”Herran kirkkaus vuoren kukkulalla näytti — — kuluttavalta tulelta” kokoontuneen väkijoukon silmissä. ”Ja pasunan ääni koveni kovenemistaan.” Herran läsnäolon ilmaukset olivat niin kauhistavia, että kansa peloissaan lankesi kasvoilleen hänen eteensä. Mooseskin huudahti: ”Minä olen peljästynyt ja vapisen” (Hebr. 12 : 21). {PJP 282.3}

Sitten jyrinä lakkasi, pasuunan jyly taukosi, eikä maakaan enää vavahdellut. Hetken vallitsi juhlallinen hiljaisuus, ja sitten kuultiin Jumalan ääni. Herra seisoi vuoren laella enkeljoukon ympäröimänä, ja puhuen paksun pilven keskeltä hän ilmoitti lakinsa. Mooses kuvailee tätä tapahtumaa seuraavasti: ”Herra tuli Siinailta, Seiristä hän nousi loistaen heille; hän ilmestyi kirkkaudessa Paaranin vuoristosta, hän tuli kymmentuhantisesta pyhien joukosta; hänen oikealla puolellaan liekitsi lain tuli. Hän rakastaa kansoja; kaikki niiden pyhät ovat sinun kädessäsi. He asettuvat sinun jalkojesi juureen, ottavat oppia sinun sanoistasi” (5 Moos. 33: 2, 3). {PJP 282.4}

Herra ei ilmaissut olevansa ainoastaan pelottavan majesteetti- nen tuomari ja lainanta j a vaan myös kansansa sääliväinen suojelija: ”Minä olen Herra, sinun Jumalasi, joka vein sinut pois Egyptin maasta, orjuuden pesästä.” He olivat jo oppineet tuntemaan hänet Oppaanaan ja Vapauttajanaan. Hän oli johtanut heidät ulos Egyptistä, avannut heille tien meren halki ja kukistanut faaraon ja hänen sotajoukkonsa. Ja hän, joka näin oli osoittautunut kaikkia Egyptin jumalia ylemmäksi, julisti nyt lakinsa. {PJP 283.1}

Mutta lakia ei annettu tällä kertaa yksinomaan heprealaisten hyödyksi. Jumala kunnioitti heitä tekemällä heidät lakinsa valvojiksi ja säilyttäjiksi, mutta heidän tuli tallettaa se pyhänä koko maailmaa varten. Kymmenen käskyn säädökset soveltuvat koko ihmiskunnalle, ja ne on annettu opettamaan ja ohjaamaan kaikkia. Nuo kymmenen lyhyttä, sisällökästä ja arvovaltaista käskyä käsittävät ihmisen velvollisuuden Jumalaa ja toista ihmistä kohtaan, ja ne kaikki perustuvat rakkauden suureen perusperiaatteeseen. ”Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydämestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta voimastasi ja kaikesta mielestäsi, ja lähimmäistäsi niinkuin itseäsi” (Luuk. 10:27; ks. myös 5 Moos. 6:4, 5; 3 Moos. 19: 18). Kymmenissä käskyissä näitä periaatteita noudatetaan yksityiskohtaisesti, ja ne sovelletaan ihmisen tilaan ja olosuhteisiin. {PJP 283.2}

”Älä pidä muita jumalia minun rinnallani.” {PJP 283.3}

Iankaikkisena, itsestään olemassaolevana, luomattomana Olentona Herra on itse kaiken alkulähde ja ylläpitäjä ja sellaisena ainoa oikeutettu saamaan osakseen ylimmän kunnioituksen ja palvonnan. Ihmistä kielletään antamasta ensijaisesti rakkauttaan tai palvelustaan millekään muulle kohteelle. Jos hellien vaalimme mitä tahansa sellaista, mikä on omiaan vähentämään rakkauttamme Jumalaan tai ehkäisemään hänelle kuuluvaa palvelusta, teemme siitä itsellemme jumalan. {PJP 283.4}

”Älä tee itsellesi jumalankuvaa äläkä mitään kuvaa, älä niistä, jotka ovat ylhäällä taivaassa, älä niistä, jotka ovat alhaalla maan päällä, äläkä niistä, jotka ovat vesissä maan alla. Älä kumarra niitä äläkä palvele niitä.” {PJP 284.1}

Toinen käsky kieltää palvomasta oikeaa Jumalaa kuvien ja hahmojen avulla. Monet pakanakansat väittivät epäjumalankuviensa vain ilmentävän vertauskuvallisesti sitä jumaluutta jota he palvoivat, mutta Jumala on julistanut tällaisen palvonnan olevan syntiä. Jos iankaikkista Olentoa yritetään kuvata esineellisesti, se vain alentaa ihmisen käsitystä Jumalasta. Mieli kääntyy pois Herran äärettömästä täydellisyydestä kiintyäkseen luotuun enemmän kuin Luojaan. Ja ihminen rappeutuisi itsekin sitä mukaa kuin hänen käsityksensä Jumalasta madaltuisivat. {PJP 284.2}

”Sillä minä, Herra, sinun Jumalasi, olen kiivas Jumala.” Jumalan läheistä ja pyhää suhdetta kansaansa rinnastetaan vertauskuvallisesti avioliittoon. Ja koska epäjumalanpalvelus merkitsee hengellistä aviorikosta, voi aviollinen mustasukkaisuus sopivasti kuvata tässä mainitun ”kiivauden” laatua. {PJP 284.3}

”Joka kostan isien pahat teot lapsille kolmanteen ja neljänteen polveen, niille, jotka minua vihaavat.” Lapset joutuvat pakostakin kärsimään vanhempiensa tekemien vääryyksien seurauksista, mutta heitä ei rangaista vanhempiensa rikkomuksista, elleivät he osallistu heidän synteihinsä. Tavallisesti lapset kuitenkin astuvat vanhempiensa jälkiä. Perinnöllisyyden ja esimerkin vaikutuksesta pojat osallistuvat isänsä synnistä. Väärät taipumukset, turmeltuneet mieliteot ja pilaantuneet tavat samoin kuin ruumiilliset sairaudet ja rappeutuminen siirtyvät perintönä isältä pojalle, kolmanteen ja neljänteen polveen. Tämän pelottavan totuuden tulisi vakavana pidäkkeenä estää ihmisiä ajautumasta synnin teille. {PJP 284.4}

”Mutta teen laupeuden tuhansille, jotka minua rakastavat ja pitävät minun käskyni.” Kieltämällä palvelemasta epäjumalia toinen käsky epäsuorasti kehottaa palvomaan oikeaa Jumalaa. Ja niille, jotka uskollisesti palvelevat häntä, luvataan laupeus, ei vain kolmanteen ja neljänteen polveen, kuten kostoa uhataan niille jotka vihaavat häntä, vaan tuhansiin sukupolviin. {PJP 284.5}

”Älä turhaan lausu Herran, sinun Jumalasi, nimeä, sillä Herra ei jätä rankaisematta sitä, joka hänen nimensä turhaan lausuu.” {PJP 284.6}

Tämä käsky ei kiellä ainoastaan vääriä valoja ja tavallista sadattelua, vaan se kieltää meitä lausumasta Jumalan nimeä kevytmielisesti tai ajattelemattomasti sen pelkoa herättävästä merkityksestä välittämättä. Häpäisemme Jumalaa, jos mainitsemme hänet ajattelemattomasti tavallisessa keskustelussamme, vetoamme häneen tyhjänpäiväisissä asioissa tai toistamme usein ja harkitsematta hänen nimeään. ”Pyhä ja pel jättävä on hänen nimensä” (Ps. 111: 9). Kaikkien tulisi mietiskellä hänen majes- teettiuttaan, puhtauttaan ja pyhyyttään saadakseen sydämeensä vaikutelman hänen ylevästä luonteestaan; ja hänen pyhä nimensä pitäisi lausua juhlallisen kunnioittavasti. {PJP 285.1}

”Muista pyhittää lepopäivä. Kuusi päivää tee työtä ja toimita kaikki askareesi; mutta seitsemäs päivä on Herran, sinun Jumalasi, sapatti; silloin älä mitään askaretta toimita, älä sinä älköönkä sinun poikasi tai tyttäresi, sinun palvelijasi tai palvelijattaresi tai juhtasi älköönkä muukalaisesi, joka sinun porteissasi on. Sillä kuutena päivänä Herra teki taivaan ja maan ja meren ja kaikki, mitä niissä on, mutta seitsemäntenä päivänä hän lepäsi; Sentähden Herra siunasi lepopäivän ja pyhitti sen.” {PJP 285.2}

Sapattia ei esitetä uutena säädöksenä vaan sellaisena, joka on asetettu luomisen yhteydessä. Sitä on muistettava ja vietettävä Luojan työn muistomerkkinä. Viittaamalla Jumalaan taivaiden ja maan Luojana se erottaa oikean Jumalan kaikista epäjumalista. Kaikki seitsemännen päivän viettäjät osoittavat tällä teollaan olevansa Herran palvojia. Näin siis sapatti pysyy merkkinä ihmisen alamaisesta kuuliaisuudesta Jumalalle niin kauan, kuin maan päällä yleensä on niitä jotka palvelevat häntä. Neljäs käsky on ainoa kymmenestä käskystä, jossa ilmenee Lainantajan nimi ja arvo. Yksin se osoittaa, kenen arvovallalla laki on annettu. Siksi se sisältää Jumalan sinetin, jonka hän on painanut lakiinsa todistukseksi sen aitoudesta ja sitovuudesta. {PJP 285.3}

Jumala on antanut ihmisille kuusi päivää työntekoa varten, ja hän vaatii heitä tekemään omaa työtään kuutena työpäivänä. Hädän sanelemat ja laupeudenteot ovat sallittuja sapattina, sairaista ja kärsivistä on joka aika pidettävä huolta; mutta tarpeetonta työtä on tarkoin kartettava. Jos mielit viettää sapattia oikein, ”sinä pidätät jalkasi sapattia rikkomasta, niin ettet toimitä omia asioitasi minun pyhäpäivänäni, vaan kutsut sapatin ilopäiväksi, Herran pyhäpäivän kunnioitettavaksi ja kunnioitat sitä, niin ettet toimita omia toimiasi, et aja omia asioitasi” (Jes. 58: 13). Ja profeetta lisää vielä: ”etkä puhu joutavia.” Ne jotka keskustelevat liikeasioista tai laativat työsuunnitelmia sapattina, ovat Jumalan mielestä samassa asemassa kuin jos todella suorittaisivat noita liiketoimiaan. Pitääksemme sapatin pyhänä emme saisi sallia edes ajatustemme viipyä maailmallisissa asioissa. Ja käsky käsittää kaikki porteissamme olevat. Talon asukkaiden tulee panna syrjään maailmalliset tehtävänsä pyhiksi hetkiksi. Kaikkien pitäisi yhtyä kunnioittamaan Jumalaa palvelemalla häntä halukkaasti hänen pyhänä päivänään. {PJP 285.4}

”Kunnioita isääsi ja äitiäsi, että kauan eläisit siinä maassa, jonka Herra, sinun Jumalasi, sinulle antaa.” {PJP 286.1}

Vanhemmat ovat oikeutettuja sellaiseen rakkauden ja kunnioituksen määrään, joka ei kuulu kenellekään muulle henkilölle. Jumala itse, joka on antanut vanhemmille vastuun heidän huostaansa uskotuista sieluista, on määrännyt heidät olemaan sijaisinaan lapsille näiden varhaisvuosina. Ja joka hyljeksii vanhempiensa oikeutettua arvovaltaa, hyljeksii Jumalan arvovaltaa. Viides käsky ei ainoastaan vaadi lapsia kunnioittamaan vanhempiaan, olemaan heille alamaisia ja tottelemaan heitä, vaan myös osoittamaan heille rakkautta ja hellyyttä, keventämään heidän huoliaan, suojelemaan heidän mainettaan sekä auttamaan ja lohduttamaan heitä vanhalla iällä. Se käskee myös kunnioittamaan sananpalvelijoita, hallitusmiehiä ja kaikkia muita, joille Jumala on suonut toimivallan. {PJP 286.2}

”Tämä”, sanoo apostoli ”on ensimmäinen käsky, jota seuraa lupaus” (Ef. 6: 2). Lausuttuna israelilaisille, jotka odottivat pian pääsevänsä Kanaaniin, se lupasi kuuliaisille pitkää ikää tuossa hyvässä maassa; mutta sillä on myös laajempi merkityksensä. Sulkien piiriinsä Jumalan kaiken Israelin se lupaa iankaikkisen elämän tämän maan päällä sen päästyä kerran vapaaksi synnin kirouksesta. {PJP 286.3}

”Älä tapa.” {PJP 286.4}

Tämä käsky käsittää kaikki elämää lyhentävät väärät teot, vihan ja koston hautomisen, toisten vahingoksi koituvat aikeet ja pahan toivomisenkin heille, sillä ”jokainen, joka vihaa vel jeänsä, on murhaaja”. Tämän lisäksi toisten tarpeista tai kärsimyksistä piittaamaton itsekkyys, kaikki sellainen nautinnonhalu tai tarpeeton puute tai liiallinen työ, mikä on omiaan vahingoittamaan terveyttä, on enemmän tai vähemmän kuudennen käskyn rikkomista. {PJP 286.5}

”Älä tee huorin.” {PJP 287.1}

Tämä käsky kieltää epäpuhtaiden tekojen lisäksi aistilliset ajatukset ja halut tai niiden kiihottamisen millään tavalla. Se vaatii että ulkoisen elämän lisäksi myös sydämen salaiset aikeet ja tunteet ovat puhtaat. Kristus, joka selitti Jumalan lain laajalle ulottuvaa velvoitusta, sanoi, että himokas ajatus tai katse olivat yhtä lailla syntiä kuin lainvastainen tekokin. {PJP 287.2}

”Älä varasta.” {PJP 287.3}

Tämä käsky käsittää sekä yleiset että yksityiset synnit. Kahdeksas käsky tuomitsee ihmisryöstön ja orjakaupan ja kieltää valloitussodat. Se tuomitsee varkauden ja rosvoilun. Se vaatii hoitamaan ehdottoman rehellisesti elämän kaikki toimet pienimpiä yksityiskohtia myöten. Se kieltää petkutuksen kaupankäynnissä ja vaatii täsmällisesti suorittamaan sovitut velat tai palkat. Jokainen toisen tietämättömyyden, heikkouden tai epäonnen hyväksikäytön yrityskin merkitään sen mukaan petoksena taivaan kirjoihin. {PJP 287.4}

”Älä sano väärää todistusta lähimmäisestäsi.” {PJP 287.5}

Tämä käsky käsittää kaiken valheellisuuden ja kieltää yrittämästä pettää lähimmäistämme millään tavalla. Vilppi syntyy juuri pettämisen aikomuksesta. Yhdellä silmäyksellä, käden liikkeellä tai kasvojen ilmeellä voidaan vilpistellä yhtä tehokkaasti kuin valheellisella puheellakin. Valhetta on kaikki tarkoituksellinen liioittelu, erehdyttävä tai suurenteleva vihjailu ja jopa tosiasioiden esittäminen harhaanjohtavalla tavalla. Tämä käsky kieltää vähääkään pilaamasta lähimmäisen mainetta vääristelyillä, mustamaalauksella, panettelulla tai kielittelyllä. Tahallinen totuuden salaaminenkin toisten vahingoksi on yhdeksännen käskyn rikkomista. {PJP 287.6}

”Älä himoitse lähimmäisesi huonetta. Älä himoitse lähimmäisesi vaimoa äläkä hänen palvelijaansa, palvelijatartaan, härkäänsä, aasiansa äläkä mitään, mikä on lähimmäisesi omaa.” {PJP 287.7}

Kymmenes käsky osuu kaikkien syntien alkujuureen kieltämällä itsekkään halun, joka johtaa synnilliseen tekoon. Joka kuuliaisena Jumalan laille pidättyy haluamasta synnillisesti sitä mikä kuuluu toiselle, ei syyllisty tekemään mitään väärää lähimmäisilleen. {PJP 287.8}

Tällaisia olivat kymmenien käskyjen pyhät määräykset, jotka suuri Lainantaja julisti salamoiden ja ukkosen jyrähtelyjen keskeltä ilmaisten samalla suurenmoisella tavalla voimansa ja valtasuuruutensa. Jumala liitti lakinsa julistamiseen voimansa ja kirkkautensa ilmennyksiä, jottei hänen kansansa koskaan unohtaisi tätä tapahtumaa ja jotta se oppisi syvästi kunnioittamaan lain Laatijaa, taivaan ja maan Luojaa. Hän halusi myös osoittaa kaikille ihimisille lakinsa pyhyyden, tärkeyden ja pysyvyyden. {PJP 288.1}

Israelin kansa joutui kauhun valtaan. Jumalan sanojen pelottava voima tuntui pakahduttavan heidän vapisevan sydämensä. Sillä saatuaan kuulla Jumalan suuren oikeussäännöksen he tajusivat selvemmin kuin koskaan ennen, miten inhottavaa synti oli ja miten syyllisiä he itse olivat pyhän Jumalan edessä. Peloissaan ja kauhuissaan he pysyttelivät loitolla vuoresta ja huusivat Moosekselle: ”Puhu sinä meidän kanssamme, niin me kuulemme. Älköön Jumala puhuko meidän kanssamme, ettemme kuolisi.” Mutta Mooses vastasi: ”Älkää peljätkö, sillä Jumala on tullut koettelemaan teitä, että Herran pelko olisi teidän silmäinne edessä ja ettette syntiä tekisi.” Kansa jäi kuitenkin taempaa seuraamaan kauhuissaan tapahtumaa, kun ”Mooses lähestyi pimeyttä, jossa Jumala oli”. {PJP 288.2}

Kansa oli mieleltään orjuuden ja pakanuuden sokaisemaa ja huonontamaa eikä pystynyt täysin arvostamaan Jumalan kymmenen käskyn kauaskantoisia periaatteita. Jotta dekalogin velvoitukset voitaisiin paremmin ymmärtää ja omaksua, annettiin lisäsäännöksiä, jotka kuvailivat ja sovelsivat kymmenien käskyjen periaatteita. Näitä lakeja kutsuttiin oikeuksiksi, koska ne perustuivat äärettömään viisauteen ja oikeudenmukaisuuteen ja koska kansalle jaettiin oikeutta niiden mukaan. Toisin kuin kymmenet käskyt, nämä annettiin kahdenkeskisesti Moosekselle, jonka piti sitten tiedottaa ne kansalle. {PJP 288.3}

Ensimmäinen näistä oikeuksista koski orjia. Muinaisina aikoina tuomarit toisinaan myivät rikollisia orjiksi, eräissä tapauksissa velkojat myivät velallisiaan, ja köyhyyden pakottamina toiset joutuivat myymään itsensä tai lapsensa orjiksi. Mutta heprealaista ei saanut myydä eliniäkseen orjaksi. Hänen pal- velusaikansa rajoitettiin kuuteen vuoteen, ja seitsemäntenä hänet oli päästettävä vapaaksi. Ihmisryöstö, harkittu murha ja kapinointi vanhempien arvovaltaa vastaan oli rangaistava kuolemalla. Sellaisten orjien pitäminen oli luvallista, jotka eivät syntyperältään olleet israelilaisia, mutta heidän henkeään ja olemustaan varjeltiin tarkoin. Orjan murhaajaa oli rangaistava, ja jos isäntä aiheutti orjalleen jonkin vamman, vaikkapa vain hampaan menetyksen, pääsi orja sen perusteella vapaaksi. {PJP 288.4}

Israelilaiset olivat vastikään olleet itsekin orjuudessa, ja kun heillä nyt oli palvelijoinaan orjia, heidän oli varottava osoittamasta samanlaista julmuutta ja kiristystä, jota he saivat kärsiä egyptiläisten työnjohtajiensa alaisina. Muistaessaan omaa katkeraa orjuuttaan he saattoivat

asettua orjien asemaan ja suhtautua heihin ystävällisesti ja säälivästi. Se auttoi heitä kohtelemaan toisia niin kuin he toivoivat itseään kohdeltavan. {PJP 289.1}

Leskien ja orpojen oikeuksia valvottiin erikoisen tarkoin, ja näitä heikossa asemassa olevia tuli hellästi hoivata. ”Sillä jos sinä sorrat heitä”, sanoi Herra, ”ja he huutavat minua avuksensa, niin minä totisesti kuulen heidän huutonsa, ja minun vihani syttyy, ja minä surmaan teidät miekalla, niin että teidän vaimonne joutuvat leskiksi ja lapsenne orvoiksi.” Israeliin liittyneitä muukalaisia oli varjeltava vääryyksiltä ja sorrolta. ”Älä sorra äläkä ahdista muukalaista, sillä te olette itse olleet muukalaisina Egyptin maassa.” {PJP 289.2}

Koron ottaminen köyhiltä kiellettiin. Köyhältä pantiksi otettu vaippa tai huopa oli palautettava hänelle iltaan mennessä. Varkauteen syyllistyneeltä vaadittiin kaksinkertainen korvaus. Kansan ruhtinaiden ja päämiesten kunnioittamista tähdennettiin, ja tuomareita varoitettiin vääristämästä oikeutta, ajamasta väärää asiaa tai ottamasta lahjuksia. Parjaus ja panettelu kiellettiin, ja ystävällistä apua kehotettiin antamaan vihamiehille- kin. {PJP 289.3}

Kansaa muistutettiin jälleen sapatin pyhästä velvoituksesta. Sitten säädettiin vuotuiset juhlat, jolloin kaiken miesväen tuli kokoontua Herran eteen ja tuoda hänelle kiitosuhrinsa ja uutis- lahjansa hänen suomastaan runsaasta sadosta. Kaikkien näiden säännösten tarkoitus tehtiin selväksi: ne eivät olleet mitään mielivaltaisen yliherruuden ilmauksia, vaan ne kaikki annettiin Israelin hyväksi. Herra sanoi: ”Ja te olkaa minulle pyhä kansa” — kelvollinen pyhän Jumalan hyväksyttäväksi. {PJP 289.4}

Mooseksen tuli kirjoittaa muistiin nämä lait ja tallettaa ne huolellisesti arvokkaana kansallisena perustuslakina. Niiden kymmenen käskyn ohella, joita ne oli annettu valaisemaan, ne olivat Jumalan Israelille antamien lupausten täyttämisen ehtona. {PJP 290.1}

Nyt he saivat Herralta sanoman: ”Katso, minä lähetän enkelin sinun edelläsi varjelemaan sinua tiellä ja johdattamaan sinua siihen paikkaan, jonka minä olen valmistanut. Ole varuillasi hänen edessään ja kuule häntä äläkä pahoita hänen mieltänsä. Hän ei jätä teidän rikoksianne rankaisematta, sillä minun nimeni on hänessä. Mutta jos sinä kuulet häntä ja teet kaikki, mitä minä käsken, niin minä olen sinun vihollistesi vihollinen ja vastustajaisi vastustaja.” Israelin kaiken vaeltelun aikana Kristus oli pilven- ja tulenpatsaassa heidän Johtajanaan. Heillä oli vertauskuvia, jotka viittasivat tulevaan Vapahtajaan, mutta heillä oli myös läsnäoleva Vapahtaja, joka antoi käskyjä Moosekselle kansaa varten ja joka esitettiin heidän ainoaksi siunauksen tuojakseen. {PJP 290.2}

Laskeuduttuaan vuorelta ”Mooses tuli ja kertoi kansalle kaikki Herran sanat ja kaikki hänen säädöksensä. Niin koko kansa vastasi yhteen ääneen ja sanoi: ’Kaiken, mitä Herra on puhunut, me teemme.’” Mooses kirjoitti kirjaan tämän lupauksen samoin kuin ne Herran sanat, joita he näin sitoutuivat noudattamaan. {PJP 290.3}

Sitten seurasi liiton vahvistaminen. Vuoren juurelle rakennettiin alttari ja sen viereen pystytettiin kaksitoista patsasta ”Israelin kahdentoista sukukunnan mukaan” todistukseksi siitä,

että he hyväksyivät liiton. Sitten toimitusta varten valitut nuoret miehet uhrasivat polttouhreja. {PJP 290.4}

Vihmottuaan alttarille uhrien verta Mooses ”otti liitonkirjan ja luki sen kansan kuullen”. Näin liiton ehdot toistettiin juhlallisesti, ja kaikki saivat vapaasti ratkaista, halusivatko vai eivät noudattaa niitä. He olivat ensiksi luvanneet totella Jumalan ääntä, mutta sen jälkeen heille oli esitetty hänen lakinsa ja selvitetty yksityiskohtaisesti sen periaatteet, jotta he tietäisivät mitä kaikkea tähän liittoon sisältyi. Taas kansa vastasi yhteen ääneen: ”Kaikkea, mitä Herra on puhunut, me noudatamme ja tottelemme.” ”Kun Mooses oli kaikelle kansalle julkilukenut kaikki käskyt, niinkuin ne laissa kuuluvat, otti hän — — veren — — ja vihmoi sekä itse kirjan että kaiken kansan, sanoen: ’Tämä on sen liiton veri, jonka Jumala on teille säätänyt’” (Hebr. 9: 19,20). {PJP 290.5}

Nyt oli ryhdyttävä järjestelyihin, joilla Herran kuninkuuden alainen valittu kansakunta saataisiin täysin vahvistetuksi. Mooses oli saanut käskyn: ”Nouse Herran tykö, sinä ja Aaron, Naadab ja Abihu ynnä seitsemänkymmentä Israelin vanhinta; ja kumartakaa ja rukoilkaa taampana. Mooses yksinään lähestyköön Herraa.” Nämä valitut miehet kutsuttiin vuorelle muun kansan jäädessä sen juurelle rukoilemaan. Seitsemänkymmenen vanhimman tuli avustaa Moosesta Israelin hallitsemisessa, ja Jumala antoi heille Henkeään ja sen kunnian, että he saivat nähdä hänen voimansa ja suuruutensa. ”Ja he näkivät Israelin Jumalan; ja hänen jalkainsa alla oli alusta, niinkuin safiirikivistä, kirkas kuin itse taivas.” Itseään jumaluutta he eivät nähneet mutta näkivät kyllä hänen läsnäolonsa kirkkauden. Aikaisemmin he eivät olisi kestäneet tuollaista näkyä, mutta Jumalan pelottavan voiman ilmaus oli saattanut heidät katumukseen. He olivat mietiskelleet hänen kirkkauttaan, puhtauttaan ja ar- moaan, kunnes saattoivat lähestyä mietiskelynsä kohdetta. {PJP 291.1}

Mooses ja ”hänen palvelijansa Joosua” kutsuttiin nyt kohtaamaan Jumalaa. Ja koska he joutuivat olemaan poissa jonkin aikaa, Mooses määräsi Aaronin ja Huurin toimimaan sijaisinaan vanhimpien avustamina. ”Kun Mooses oli noussut vuorelle, peitti pilvi vuoren. Ja Herran kirkkaus laskeutui Siinain vuorelle.” Kuuden päivän ajan pilvi peitti vuoren Jumalan erikoisen läsnäolon merkiksi, mutta hän ei kuitenkaan tänä aikana ilmaissut itseään eikä tahtoaan. Nämä päivät Mooses vain odotti kutsua Korkeimman vastaanottohuoneeseen. Hänelle oli sanottu: ”Nouse minun tyköni vuorelle ja ole siellä”, ja vaikka hänen kärsivällisyyttään ja kuuliaisuuttaan näin koeteltiin, hän ei menettänyt valppauttaan eikä poistunut paikaltaan. Hänen tuli tänä odotusaikana valmistautua ja tarkoin tutkia itseään. Tämä Jumalan mielen mukainen palvelijakaan ei voinut heti tulla hänen läheisyyteensä ja kestää hänen kirkkautensa ilmestystä. Kuuden päivän ajan hänen täytyi pyhittäytyä Jumalalle tutkimalla sydäntään, mietiskelemällä ja rukoilemalla, ennen kuin hän saattoi olla valmis välittömään kanssakäymiseen Luojansa kanssa. {PJP 291.2}

Seitsemäntenä päivänä, joka oli sapatti, Mooses kutsuttiin pilven keskelle. Paksu pilvi aukeni kaiken Israelin nähden, ja Herran kirkkaus tulvahti esille kuluttavan tulen kaltaisena. ”Ja

Mooses meni pilven keskelle ja nousi vuorelle. Ja Mooses oli vuorella neljäkymmentä päivää ja neljäkymmentä yötä.” Kuusi valmistuspäivää eivät sisältyneet vuorella vietettyihin neljäänkymmeneen päivään. Noiden kuuden päivän aikana Joosua oli Mooseksen mukana, ja yhdessä he söivät mannaa ja joivat purosta, ”joka juoksi vuorelta”. Mutta Joosua ei astunut Mooseksen mukana pilven keskelle. Hän jäi ulkopuolelle odottamaan Mooseksen paluuta ja söi ja joi päivittäin, kun taas Mooses paastosi koko neljänkymmenen päivän ajan. {PJP 292.1}

Vuorella olon aikana Mooses sai rakennusohjeita pyhäkköä varten, jossa Herra erikoisesti tulisi ilmaisemaan läsnäolonsa. ”Tehköot he minulle pyhäkön asuakseni heidän keskellään” (2 Moos. 25: 8), kuului Jumalan käsky. Ja hän tähdensi sapatin viettämistä nyt kolmannen kerran. ”Se on oleva ikuinen merkki minun ja israelilaisten välillä”, Herra julisti, ”tietääksenne, että minä olen Herra, joka pyhitän teidät. Siis pitäkää sapatti, sillä se on teille pyhä. Kuka ikinä silloin työtä tekee, hävitettäköön kansastansa” (2 Moos. 31: 17,13,14). Vastikään oli saatu ohjeet, että Jumalan palvelusta varten oli heti rakennettava pyhäkkö. Koska tämä hanke edisti Jumalan kunniaa ja koska jumalanpalveluspaikka todella oli tarpeellinen, saattoi kansa arvella olevan luvallista rakentaa pyhäkköä sapattisinkin. Siksi heitä varoitettiin tekemästä tätä virhettä. Jumalalle tehtävän erikoistyön pyhyys ja kiireellisyyskään eivät saaneet johtaa heitä rikkomaan hänen pyhää lepopäiväänsä. {PJP 292.2}

Tästä lähtien heidän Kuninkaansa tulisi kunnioittamaan kansaansa jatkuvalla läsnäolollaan. ”Minä asun israelilaisten keskellä ja olen heidän Jumalansa”, ”ja se on oleva minun kirkkauteni pyhittämä” (2 Moos. 29: 45, 43), vakuutettiin Moosekselle. Jumala itse kaiversi sormellaan kymmenet käskyt kahteen kivitauluun (5 Moos. 9:10; 2 Moos. 32: 15,16) ja antoi ne Moosekselle valtasuuruutensa merkkinä ja tahtonsa ilmauksena, säilytettäviksi pyhästi kohta rakennettavassa pyhäkössä, josta oli tuleva koko kansakunnan jumalanpalveluksen keskus. {PJP 292.3}

Orjaheimosta israelilaiset oli korotettu kaikkien kansojen yläpuolelle kuningasten Kuninkaan omaisuuskansaksi. Jumala oli erottanut heidät maailmasta voidakseen uskoa heille pyhän luottamustehtävän. Hän oli tehnyt heidät lakinsa tallettajiksi ja aikoi heidän avullaan säilyttää oman tuntemuksensa ihmisten keskuudessa. Näin tuli taivaan valon päästä loistamaan pimeyden peittämään maailmaan ja äänen päästä kuulumaan, joka kutsuisi kaikkia kansoja luopumaan epäjumalistaan ja palvelemaan elävää Jumalaa. Jos israelilaiset täyttäisivät uskollisesti tämän luottamustehtävän, he pääsisivät valta-asemaan maailmassa. Jumala olisi heidän varjelijansa, ja hän korottaisi heidät kaikkien muiden kansojen yläpuolelle. He levittäisivät hänen valoaan ja totuuttaan ja olisivat hänen viisaassa ja pyhässä hallinnassaan esimerkkinä hänen palvelemisensa paremmuudesta verrattuna epäjumalanpalvonnan eri muotoihin. {PJP 293.1}

Luku 28—Epäjumalan palvontaa Siinailla

Mooseksen poissaolo oli Israelille epävarmaa odotuksen aikaa. Kansa tiesi, että hän oli noussut vuorelle Joosuan kanssa ja astunut huippua peittäneen synkän pilven keskelle, joka voitiin nähdä alhaalta laaksosta. Jumalallisen läsnäolon leimahdukset valaisivat aika ajoin vuoren huippua. Väki odotti innokkaasti hänen paluutaan. Egyptissä he olivat tottuneet näkemään jumaluudesta aineellisia kuvauksia, ja siksi heidän oli ollut vaikea luottaa näkymättömään olentoon. Siksi he olivat alkaneet nojautua Moosekseen, joka näytti pystyvän ylläpitämään heidän uskoaan. Mutta nyt hänet oli viety heiltä pois. Päivät kuluivat ja viikot vierivät, eikä häntä vain kuulunut takaisin. Vaikka pilvi olikin yhä näkyvissä, monet leiriläiset alkoivat katsoa johtajansa hyljänneen heidät tai sitten joutuneen tuhoavan tulen uhriksi. {PJP 294.1}

Siinä odotellessaan heillä oli tilaisuus mietiskellä kuulemaansa Jumalan lakia ja valmistautua sisäisesti vastaanottamaan häneltä mahdollista uutta ilmoitusta. Tätä varten he tarvitsivat kaiken tarjolla olevan ajan, ja jos he olisivat siten pyrkineet ymmärtämään Jumalan vaatimuksia ja sydämestään nöyrtyneet hänen edessään, he olisivat varjeltuneet kiusaukselta. Mutta he eivät tehneet sitä, ja niin heistä tuli pian välinpitämättömiä, huolimattomia ja hillittömiä. Tällaista ilmeni varsinkin sekakansan keskuudessa. He halusivat kärsimättömästi päästä jatkamaan matkaansa kohti Luvattua maata, joka vuoti maitoa ja mettä. Tuo hyvä maa luvattiin heille kuuliaisuuden ehdolla, mutta he olivat menettäneet käsityksensä siitä. Muutamat ehdottivat paluuta Egyptiin, mutta jatkettiinpa matkaa Kanaaniin tai palattiin Egyptiin, suuri osa kansasta oli sitä mieltä, ettei Moosesta enää kannattanut odottaa. {PJP 294.2}

Tuntien olonsa turvattomaksi johtajansa poissaollessa kansa ajautui takaisin entiseen taikauskoonsa. ”Sekakansa” oli ensimmäisenä käynyt kärsimättömäksi ja alkanut napista, ja se johti nytkin alkanutta luopumusta. Egyptiläiset pitivät yhtenä jumaluuden tunnuskuvana härkää tai vasikkaa, ja ne jotka olivat palvoneet sellaista epäjumalaa Egyptissä, ehdottivat nyt että tehtäisiin valettu vasikka, jota sitten kumarrettaisiin. Kansa halusi jonkin kuvan edustavan Jumalaa ja käyvän heidän edellään Mooseksen sijasta. Jumala ei ollut millään tavoin ilmaissut ulkonäköään ja oli kieltänyt mitenkään yrittämästä kuvata häntä aineellisesti. Egyptissä ja Punaisen meren luona suoritetut valtavat ihmeteot oli tarkoitettu lujittamaan heidän uskoaan häneen Israelin näkymättömänä, kaikkivoipana Auttajana ja ainoana oikeana Jumalana. Ja kun he kaipasivat jotakin näkyvää ilmaisua hänen läsnäolostaan, hän antoi heille pilvenpat- saan ja tulenpatsaan ohjaamaan heidän joukkoaan sekä ilmaisi kirkkautensa Siinain vuorella. Mutta vaikka hänen läsnäolonsa pilvi yhä oli heidän nähtävissään, he ikävöivät entisiä Egyptin epäjumaliaan ja panivat härän kuvan edustamaan näkymättömän Jumalan kunniaa! {PJP 295.1}

Mooseksen poissalon ajaksi oikeudelliset asiat oli jätetty Aaronin hoidettaviksi, ja hänen telttansa ympärille kerääntyi suuri väkijoukko esittämään vaatimuksen: ”Nouse, tee meille jumala, joka käy meidän edellämme. Sillä me emme tiedä, mitä on tapahtunut Moosekselle, tälle

miehelle, joka johdatti meidät Egyptin maasta.”(Ks. Liite , viite n:o 4.) He sanoivat, että pilvi joka siihen asti oli johtanut heitä oli nyt pysyvästi vuoren yllä eikä enää ohjaisi heidän kulkuaan. Heidän oli saatava kuva sen tilalle, ja jos he, kuten oli ehdotettu, päättäisivät palata Egyptiin, olisivat egyptiläiset heille suopeita nähdessään heidän kantavan edellään tätä kuvaa ja tunnustavan sen jumalakseen. {PJP 295.2}

Tuollainen vaikea tilanne vaati lujaa, päättäväistä ja järkähtämättömän rohkeaa miestä, joka etsi Jumalan kunniaa vaikka menettäisi kansan suosion, oman turvallisuutensa tai henkensäkin. Mutta Israelin nykyinen johtaja ei ollut luonteeltaan tällainen. Aaron koetti vaisusti nuhdella kansaa, mutta hänen horjuvuutensa ja arkuutensa vain lujitti sen päättäväisyyttä, ja meteli vain yltyi. Väkijoukko näytti joutuvan sokean, hillittömän raivon valtaan. Oli niitäkin, jotka pysyivät uskollisina Jumalan kanssa tekemälleen liitolle, mutta kansan enemmistö yhtyi luopumukseen. Muutamat jotka uskalsivat sanoa, että aiottu kuvan tekeminen oli epäjumalanpalvelusta, joutuivat väkijoukon hyökkäilyn ja pahoinpitelyn kohteiksi ja menettivät mylläkässä lopulta henkensä. {PJP 295.3}

Aaron pelkäsi oman turvallisuutensa puolesta, ja sen sijaan että olisi jalosti käynyt puolustamaan Jumalan kunniaa, hän taipui väkijoukon vaatimuksiin. Ensi työkseen hän käski kerätä ja tuoda hänelle kultaiset korvarenkaat kaikelta kansalta toivoen, että ylpeys saisi heidät kieltäytymään moisesta uhrauksesta. Mutta he luopuivat mielellään koruistaan, ja niistä hän teki valetun vasikan, Egyptin jumalien jäljennöksen. Ja kansa julisti: ”Tämä on sinun jumalasi, Israel, se, joka on johdattanut sinut Egyptin maasta.” Alhaisesti Aaron salli kansan näin häpäistä Herraa. Mutta nähdessään miten hyvillä mielin kansa oli tästä kultaisesta jumalasta, hän teki lisäksi sille alttarin ja julisti: ”Huomenna on Herran juhla.” Torvensoittajat kaiuttivat tätä tiedotusta ryhmästä toiseen kautta koko leirin. ”Ja he nousivat varhain Seuraavana päivänä ja uhrasivat polttouhreja ja toivat yhteysuhreja; ja kansa istui syömään ja juomaan, ja sitten he nousivat iloa pitämään.” ”Herran juhlan” varjolla he antautuivat hurjiin syöminkeihin ja mässäilyyn. {PJP 296.1}

Miten usein meidänkin aikanamme ”jumalisuuden ulkokuori” peittää nautinnonhalun! Kansanjoukkoja miellyttää nykyään yhtä hyvin kuin Israelin päivinäkin sellainen uskonto, joka sallii ihmisten tyydyttää itsekkäitä tai aistillisia pyyteitään, kunhan vain noudattavat jumalanpalveluksen ulkonaisia muotomenoja. Ja yhä vieläkin on myöntyväisiä Aaroneja kirkon arvovaltaisissa asemissa valmiina taipumaan pyhittymättömien pyyteisiin ja rohkaisemaan heitä syntiin. {PJP 296.2}

Oli kulunut vasta muutamia päiviä siitä kun heprealaiset olivat tehneet juhlallisen liiton Jumalan kanssa ja luvanneet totella hänen ääntään. Pelosta vavisten he olivat seisoneet vuoren juurella ja kuunnelleet Herran sanoja: ”Älä pidä muita jumalia minun rinnallani.” Jumalan kunnian loiste väikkyi vielä Siinain yllä koko kansan nähden, kun he jo kääntyivät toisaalle vaatimaan itselleen muita jumalia. ”He tekivät vasikan Hoorebin juurella ja kumarsivat valettua kuvaa; he vaihtoivat Kunniansa ruohoa syövän härän kuvaan” (Ps. 106: 19,20). Olisiko voitu

osoittaa suurempaa kiittämättömyyttä tai esittää julkeampaa loukkausta hänelle, joka oli ilmaissut heille olevansa hellä isä ja kaikkivoipa kuningas! {PJP 296.3}

Mooses sai vuorella kuulla leirissä tapahtuneesta luopumuksesta, ja hänen käskettiin heti palata alas. Jumala sanoi: ”Mene, astu alas, sillä sinun kansasi, jonka johdatit Egyptin maasta, on turmion tehnyt. Pian he poikkesivat siltä tieltä, jota minä käskin heidän kulkea; he tekivät itselleen valetun vasikan. Sitä he ovat kumartaneet.” Jumala olisi kyllä saanut hankkeen raukeamaan alkuunsa, mutta hän antoi sen kehittyä täyteen mittaansa, jotta kaikki oppisivat tietämään, miten hän rankaisee niitä jotka pettävät ja hylkäävät hänet. {PJP 297.1}

Liitto jonka Jumala oli tehnyt kansansa kanssa, oli nyt täysin kumottu, ja hän sanoi Moosekselle: ”Anna minun olla, että vihani leimahtaisi heitä vastaan, hukuttaakseni heidät; mutta sinusta minä teen suuren kansan.” Israelin kansa ja varsinkin siihen liittynyt sekakansa tulisi alituiseen olemaan taipuvainen kapinoimaan Jumalaa vastaan. He tulisivat myös napisemaan johtajaansa vastaan ja tuottamaan hänelle surua epäuskollaan ja uppiniskaisuudellaan, ja heidän johdattamisensa perille Luvattuun maahan tulisi olemaan työlästä ja rasittavaa. He olivat synneillään jo menettäneet Jumalan suosion ja olivat nyt oikeudenmukaisesti tuhon omia. Siksi Herra aikoikin hukuttaa heidät ja tehdä Mooseksesta suuren kansan. {PJP 297.2}

”Anna minun olla hukuttaakseni heidät”, kuuluivat Herran sanat. Ja jos Jumala aikoi hävittää Israelin, niin kuka saattoi enää puhua heidän puolestaan? Useimmat olisivat jättäneet syntiset oman onnensa nojaan! Ja useimmat olisivat ilomielin vaihtaneet raatamista, rasitusta ja uhrauksia merkitsevän ja pelkkää kiittämättömyyttä ja napinaa tuottavan tehtävän levolliseen ja kunniakkaaseen asemaan, kun kerran Jumala itse tarjosi tuota helpotusta. {PJP 297.3}

Mutta Mooses jaksoi vielä toivoa kaiken tuon masennuksen ja vihan keskelläkin. Hän käsitti, etteivät Jumalan sanat, ”Anna minun olla”, merkinneet suoranaista kieltoa vaan kehotusta ryhtyä välittämään. Ne antoivat ymmärtää, että vain Mooseksen rukoukset saattoivat pelastaa Israelin mutta että Jumala säästäisi kansaansa jos hänen puoleensa näin käännyttäisiin. Ja niin hän ”rukoili armoa Herralta, Jumalaltansa, ja sanoi: ’Herra, miksi sinun vihasi syttyy omaa kansaasi vastaan, jonka olet vienyt pois Egyptin maasta suurella voimalla ja väkevällä kädellä?’” {PJP 298.1}

Jumala oli ilmaissut ettei hän halunnut tunnustaa kansaansa omakseen. Hän oli Moosekselle puhuessaan käyttänyt siitä sanontaa ”sinun kansasi, jonka [sinä] johdatit Egyptin maasta.” Mutta Mooses oli siksi nöyrä ettei halunnut käydä Israelin johtajasta. Ei kansa hänen ollut vaan Jumalan; ”miksi sinun vihasi syttyy omaa kansaasi vastaan, jonka [sinä] olet vienyt — — suurella voimalla ja väkevällä kädellä. Miksi”, hän tiukkasi, ”egyptiläiset saisivat sanoa: ’Heidän onnettomuudekseen hän vei heidät pois, tappaaksensa heidät vuorilla ja hävittääksensä heidät maan päältä?’” {PJP 298.2}

Niinä muutamina kuukausina, jotka olivat kuluneet Israelin lähdöstä pois Egyptistä, kaikki ympäristökansat olivat kuulleet heidän ihmeellisestä vapautuksestaan. Pakanat olivat pelon ja kaameiden ounastelujen vallassa. Kaikki tarkkailivat jännittyneinä, mitä Israelin Jumala tekisi kansalleen. Jos se nyt tuhottaisiin, sen viholliset riemuitsisivat, ja Jumala saisi häpeän. Egyptiläiset väittäisivät osuneensa oikeaan syytöksissään —sen sijaan että Herra olisi johtanut kansansa erämaahan uhraamaan, hän olikin vienyt sen uhrattavaksi. Eivät he ottaisi huomioon Israelin syntejä; jos Jumala tuhoaisi kansan, jota hän niin selvästi oli osoittanut kunnioittavansa, siitä koituisi häpeää hänen nimelleen. Miten vakavasti Jumalan suuresti kunnioittamat ovatkaan vastuussa siitä, että he tekevät hänen nimensä ylistettäväksi maan päällä! Miten tarkoin heidän tulisikaan varoa tekemästä syntiä ja saattamasta siten hänen rangaistustuomioitaan lankeamaan alas, niin että jumalattomat pääsisivät soimaamaan hänen nimeään! {PJP 298.3}

Puhuessaan Israelin puolesta Mooses unohti arkuutensa; niin syvästi hän oli kiinnostunut siitä ja rakasti niitä, joiden hyväksi hän Jumalan välikappaleena oli aikaansaanut niin paljon. Herra kuuli hänen rukouksensa ja suostui hänen epäitsekkääseen pyyntöönsä. Jumala oli koetellut palvelijaansa. Hän oli koetellut Mooseksen uskollisuutta ja rakkautta tuota hairahtuvaa, kiittämätöntä kansaa kohtaan, ja Mooses oli uljaasti selviytynyt kokeesta. Hänen kiinnostuksensa Israelia kohtaan ei ollut lähtöisin mistään itsekkäästä vaikuttimesta. Hän piti Jumalan valitun kansan menestystä tärkeämpänä kuin omaa kunniaansa tai sitä etuoikeutta, että hänestä olisi tullut suuren kansan kantaisä. Jumala mieltyi hänen uskollisuuteensa, sydämensä yksinkertaisuuteen ja rehellisyyteensä, ja niin hän uskoi tälle kuin konsanaan uskolliselle paimenelle suurena tehtävänä Israelin kansan johdattamisen Luvattuun maahan. {PJP 299.1}

Kun Mooses ja Joosua laskeutuivat vuorelta, oli edellisellä kädessään ”kaksi laintaulua”. Heidän korviinsa kantautui kiihtyneen kansanjoukon hälinää ja huutoja. Kansa oli ilmeisesti riehaantunut metelöimään. Joosuan mieleen juolahti ensi alkuun vihollisen hyökkäys, hän kun oli sotilas. ”Sotahuuto kuuluu leiristä”, hän sanoi. Mutta Mooses oli paremmin selvillä metelin luonteesta. Ei tuo ollut taistelun vaan kemujen hälinää. ”Se ei ole voittajien huutoa, eikä se ole voitettujen huutoa; minä kuulen laulua.” {PJP 299.2}

Lähestyessään leiriä he näkivät miten kansa huusi ja karkeloi epäjumalansa ympärillä. Se oli pakanallista riehaa ja muistutti Egyptin epäjumalien palvontajuhlia. Miten se poikkesikaan Jumalan arvokkaan juhlallisesta ja kunnioittavasta palvonnasta! Mooses oli suunniltaan. Hän oli juuri laskeutunut Jumalan kunnian ja kirkkauden parista, ja vaikka häntä oli varoitettu siitä mitä alhaalla tapahtui, ei hän osannut arvata Israelin langenneen moisiin kauheuksiin. Hän aivan kiehui vihasta. Osoittaakseen miten hän inhosi heidän rikostaan hän paiskasi maahan ne kaksi kivitaulua, ja ne rikkoontuivat kaiken kansan nähden aivan kuin merkiksi siitä, että samoin kuin he olivat rikkoneet Jumalan kanssa tekemänsä liiton, oli Jumalakin rikkonut heidän kanssaan tekemänsä liiton. {PJP 299.3}

Leiriin asti päästyään Mooses tunkeutui remuavan väkijoukon läpi epäjumalan luo, tarttui siihen ja heitti sen tuleen. Myöhemmin hän murensi sen hienoksi jauhoksi ja hajotti sen vuorelta

juoksevaan virtaan. Sitten hän käski kansan juoda siitä. Näin hän todisti heidän palvomansa jumalan täysin arvottomaksi. {PJP 299.4}

Sitten hän kutsui luokseen syyllisen veljensä ja kysyi häneltä ankarasti: ”Mitä tämä kansa on tehnyt sinulle, kun olet saattanut heidät näin suureen syntiin?” Aaron esitti puolustuksekseen kansan vaatimukset ja selitti, että hänet olisi surmattu ellei hän olisi suostunut niihin. ”Älköön herrani viha syttykö”, hän sanoi, ”sinä tiedät itse, että tämä kansa on paha. He sanoivat minulle: ’Tee meille jumala, joka käy meidän edellämme; sillä emme tiedä, mitä on tapahtunut Mosekselle, tälle miehelle, joka johdatti meidät Egyptin maasta.’ Niin minä sanoin heille: ’Jolla on kultaa, irroittakoon sen yltänsä’; ja he antoivat sen minulle. Ja minä heitin sen tuleen, ja siitä tuli tämä vasikka.” Hän koetti saada Mooseksen uskomaan, että ihme oli tapahtunut — että kun kulta oli heitetty tuleen, se oli yliluonnollisen voiman vaikutuksesta muuttunut vasikaksi. Mutta hänen vilpistelevä selittelynsä oli turhaa. Pääsyyllisenä hän sai ansionsa mukaisen kohtelun. {PJP 300.1}

Aaronin synti oli sitäkin inhottavampi sen vuoksi, että hän oli saanut tavallista kansaa paljon suuremman siunauksen ja kunnian. ”Aaronia, Herran pyhää” (Ps. 106: 16), oli vaikea uskoa epäjumalan tekijäksi ja sen palvontamenojen julistajaksi. Hän se kuitenkin oli, sama mies, jonka Jumala oli antanut hidaspuheisen Mooseksen avustajaksi ja josta hän oli sanonut: ”Minä tiedän, että hän osaa puhua” (2 Moos. 4: 14). Ja sitten tämä mies ei pystynyt estämään epäjumalanpalvelukseen langenneiden taivasta uhmaavia aikeita. Hän jonka välityksellä Jumala oli langettanut tuomionsa egyptiläisille ja heidän jumalilleen. oli nyt vaiti kuunnellut valetun epäjumalankuvan edessä annettua julistusta: ”Tämä on sinun jumalasi, Israel, se, joka on johdattanut sinut Egyptin maasta.” Hän oli ollut Mooseksen kanssa vuorella ja katsellessaan Herran kunnian kirkkautta saanut todeta, ettei mikään ihmisen tekele pystynyt kuvaamaan sitä — ja hän se sitten vaihtoi tuon kunnian härän kuvaan. Hän jolle Jumala oli uskonut kansan hallinnon Mooseksen poissa ollessa, syyllistyi sen kapinoinnin hyväksymiseen. ”Aaroniin Herra vihastui niin suuresti, että hän aikoi tuhota hänet” (5 Moos. 9: 20). Mutta Mooses puhui hänen puolestaan niin hartaasti, että Herra säästi hänen henkensä, ja kaduttuaan nöyrästi suurta syntiään Aaron pääsi jälleen Jumalan suosioon. {PJP 300.2}

Jos Aaronilla olisi ollut rohkeutta puolustaa oikeaa asiaa seurauksista välittämättä, hän olisi voinut ehkäistä tuon luopumuksen. Jos hän olisi itse pysynyt uskollisena Jumalalle, jos hän olisi tähdentänyt kansalle Siinain vaaroja ja muistuttanut siitä juhlallisesta liitosta, jonka se oli tehnyt Jumalan kanssa lupaamalla noudattaa hänen lakiaan, ei tuota pahaa olisi tapahtunut. Mutta kun hän suostui kansan toivomuksiin ja ryhtyi vakuuttavan tyynesti toteuttamaan heidän suunnitelmiaan, se rohkaisi heitä etenemään synnin tiellä pitemmälle kuin he alun perin olivat aikoneetkaan. {PJP 301.1}

Kun Mooses leiriin palattuaan ankarasti nuhteli kapinallisia ja ilmaisi vastenmielisyytensä rikkomalla pyhät laintaulut, vertasi kansa tätä hänen veljensä miellyttävään puhetapaan ja hillittyyn käytökseen ja asettui Aaronin puolelle. Vaikka tämä koettikin itseään puolustaakseen

vierittää kansan niskoille syyn siitä, että oli heikkona taipunut heidän vaatimuksiinsa, he ihastelivat hänen lempeyttään ja kärsivällisyyttään. Mutta Jumala näkee asiat toisin kuin ihminen. Aaronin myöntyväinen mieli ja miellyttämisen halu olivat sokaisseet hänet niin ettei hän käsittänyt sen rikoksen suuruutta johon hän oli suostunut. Yhdistämällä oman vaikutuksensa Israelissa ilmenneeseen syntiin hän aiheutti tuhansien kuoleman. Miten vastakohtaista tämä olikaan Mooseksen menettelylle, kun tämä noudattamalla uskollisesti Jumalan tahtoa osoitti arvostavansa Israelin hyvinvointia enemmän kuin omaa menestystään tai kunniaansa tai henkeäänkin. {PJP 301.2}

Kaikista rankaisemistaan synneistä Jumala pitää raskaimpina niitä, jotka rohkaisevat toisia tekemään pahaa. Jumala haluaisi palvelijainsa osoittavan kuuliaisuutensa nuhtelemalla uskollisesti rikkomuksista, vaikka se olisi miten tuskallista. Ne joille hän on uskonut jumalallisen tehtävän, eivät saa olla heikkoja, myöntyväisiä pyrkyreitä. He eivät saa pyrkiä korottamaan itseään eivätkä kaihtaa vastenmielisiä tehtäviä, vaan heidän on tehtävä Jumalan työtä järkkymättömän uskollisesti. {PJP 301.3}

Vaikka Jumala oli Mooseksen rukoukseen suostuen säästänyt Israelin tuholta, oli heidän luopumuksensa selvästi rangaistava. Ellei sitä laittomuutta ja uppiniskaisuutta, johon Aaron oli päästänyt heidät lankeamaan, olisi nopeasti lannistettu, se olisi puhjennut julki jumalattomuudeksi ja syössyt kansan väistämättömään perikatoon. Pahuus oli poistettava pelottavalla ankaruudella. Mooses asettui leirin portille ja huusi kansalle: ”Joka on Herran oma, se tulkoon minun luokseni.” Luopumukseen liittymättömien tuli asettua Mooseksen oikealle puolelle ja niiden taas vasemmalle, jotka olivat syyllisiä mutta katuvia. Käskyä noudatettiin. Huomattiin, ettei Leevin heimo ollut lainkaan osallistunut epäjumalan palvelukseen. Muista heimoista oli paljon niitä, jotka kyllä olivat tehneet syntiä mutta nyt ilmaisivat katuvansa. Mutta suuri joukko, lähinnä sekakansaa, jonka aloitteesta vasikka valettiin, pysyi itsepintaisesti kapinallisena. Herran, Israelin Jumalan, nimessä Mooses kehotti oikealla puolellaan olevia, jotka eivät olleet sekaantuneet epäjumalanpalvelukseen, sitomaan miekkansa vyölleen ja tappamaan kaikki, jotka eivät luopuneet kapinallisesta asenteestaan. ”Ja sinä päivänä kaatui kansaa noin kolmetuhatta miestä.” Asemaan, sukulaisuuteen tai ystävyyteen katsomatta surmattiin kaikki jumalattomuuteen yllyttäjät, mutta kaikki katuvat ja nöyrtyvät säästettiin. {PJP 301.4}

Tämän kauhean tuhoamistuomion täytäntöönpanijat toimivat Jumalan valtuuttamina ja toteuttivat taivaan Kuninkaan tuomion. Ihmisten on oltava varovaisia langettaessaan inhimillisessä sokeudessaan tuomioitaan lähimmäisilleen. Mutta kun Jumala langettaa tuomionsa jumalattomuudelle ja käskee heidän toteuttaa sen, häntä on toteltava. Ne jotka täyttivät tämän tuskallisen tehtävän, ilmaisivat siten inhoavansa kapinaa ja epäjumalanpalvelusta ja pyhittäytyivät entistä ehyemmin palvelemaan oikeaa Jumalaa. Herra arvosti heidän uskollisuuttaan asettamalla Leevin heimon erikoisasemaan. {PJP 302.1}

Israelilaiset olivat syyllistyneet maanpetokseen, vieläpä sellaista Kuningasta vastaan, joka oli suonut heille runsaasti kaikkea hyvää ja jonka arvovaltaa he olivat vapaaehtoisesti sitoutuneet

tottelemaan. Jotta taivaallinen hallitus voisi pysyä vallassa, oli maanpetturien saatava oikeutettu rangaistuksensa. Mutta tässäkin Jumala osoitti armoaan. Samalla kun hän säilytti lakinsa voimassa hän soi valinnan vapauden ja katumuksen tilaisuuden kaikille. Vain ne tuhottiin, jotka itsepintaisesti jatkoivat kapinoimistaan. {PJP 302.2}

Tämä synti oli välttämättä rangaistava osoitukseksi ympärillä asuville kansoille siitä, ettei Jumala suvainnut epäjumalanpalvelusta. Antamalla syyllisten kärsiä ansaitsemansa rangaistuksen Mooses joutui Jumalan välikappaleena merkitsemään muistiin vakavan ja julkisen vastalauseen heidän rikostaan vastaan. Kun israelilaiset tämän jälkeen tulisivat tuomitsemaan naapuriheimojensa epäjumalanpalveluksen, heidän vihollisensa esittäisivät vastasyytökseksi sen, että kansa joka piti Jehovaa Jumalanaan oli tehnyt vasikan ja palvonut sitä Hoorebilla. Vaikka Israelin olikin pakko tunnustaa tuo häpeä todeksi, se saattoi silloin kuitenkin kertoa rikkomuksen tekijöiden kauheasta kohtalosta ja siten todistaa, ettei heidän syntiään aikanaan hyväksytty eikä puolusteltu. {PJP 303.1}

Rakkaus vaati tätä syntiä rangaistavaksi yhtä hyvin kuin oikeuskin. Jumala on kansansa suojelija yhtä hyvin kuin sen valtiaskin. Hän tuhoaa parantumattomat kapinalliset, jotteivät he johtaisi toisia perikatoon. Säästäessään Kainin hengen Jumala oli näyttänyt koko maailmankaikkeudelle, mikä olisi tuloksena, jos synti saisi jäädä rankaisematta. Hänen elämänsä ja opetuksensa vaikuttivat jälkipolviin niin turmelevasti, että lopulta koko maailma oli tuhottava vedenpaisumuksella. Sitä edeltävien sukupolvien vaiheista ilmenee, ettei pitkä ikä ole siunaukseksi syntiselle; ei Jumalan suuri pitkämielisyyskään hillinnyt heidän jumalattomuuttaan. Mitä kauemmin ihmiset elivät, sitä enemmän he turmeltuivat. {PJP 303.2}

Asia oli samoin Siinailla tapahtuneessa luopumuksessa. Ellei rikkomusta olisi nopeasti rangaistu, olisi taas saatu nähdä samanlaisia seurauksia. Maa olisi turmeltunut samalla tavoin kuin Nooan päivinäkin. Jos nämä syntiset olisi säästetty, olisi seurauksena ollut enemmän pahuutta kuin Kainin hengen säästämisestä johtui. Oli Jumalan armoa antaa tuhansien joutua kärsimään, sillä muutoin olisi ollut pakko langettaa tuomiot miljoonille. Pelastaakseen monet hänen täytyi rangaista muutamia. Lisäksi kansa oli rikkomalla Jumalan kanssa tekemänsä liiton menettänyt jumalallisen varjeluksensa ja oli näin suojatonna vihollistensa armoilla. Ellei pahaa olisi heti poistettu, he olisivat pian jääneet lukuisten ja voimakkaiden vihollistensa saaliiksi. Israelin parhaaksi ja opetukseksi kaikille tuleville sukupolville oli tarpeen, että tämä rikos rangaistiin heti. Eikä syntisille itselleenkään ollut yhtään vähemmän armollista, että heitä estettiin menemästä pitemmälle pahuudessaan. Jos heidän henkensä olisi säästetty, olisi sama mieli, joka oli saattanut heidät kapinoimaan Jumalaa vastaan, kehittynyt keskinäiseksi vihaksi ja taisteluksi, ja lopulta he olisivat tuhonneet toisensa. Rakkaudessaan maailmaa kohtaan, Israelia ja jopa näitä synnin tekijöitä kohtaan Jumala rankaisi tämän rikoksen niin nopeasti ja hirvittävän ankarasti. {PJP 303.3}

Kun kansa sai nähdä syyllisyytensä koko laajuuden, joutui koko leiri kauhun valtaan. Pelättiin jokaisen rikkojan tulevan tuhotuksi. Heidän hätänsä herätti sääliä Mooseksessa, ja hän lupasi vielä kerran rukoilla Jumalaa heidän puolestaan. {PJP 304.1}

”Te olette tehneet suuren synnin”, hän sanoi. ”Minä nousen nyt Herran tykö — jos ehkä voisin sovittaa teidän rikoksenne.” Hän lähti, ja tunnustuksessaan Jumalalle hän sanoi: ”Voi, tämä kansa on tehnyt suuren synnin! He ovat tehneet itselleen jumalan kullasta. Jospa nyt antaisit heidän rikoksensa anteeksi! Mutta jos et, niin pyyhi minut pois kirjastasi, johon kirjoitat.” Herra vastasi: ”Joka on tehnyt syntiä minua vastaan, sen minä pyyhin pois kirjastani. Mene nyt ja johdata kansa siihen paikkaan, josta minä olen sinulle puhunut; katso, minun enkelini käy sinun edelläsi. Mutta kostoni päivänä minä kostan heille heidän rikoksensa.” {PJP 304.2}

Mooseksen rukous johtaa ajatuksemme taivaallisiin kirjoihin, joihin kaikkien ihmisten nimet on kirjoitettu ja heidän tekonsa, hyvät niin kuin pahatkin, tarkoin merkitty muistiin. Elämän kirjassa ovat kaikkien niiden nimet, jotka jolloinkin ovat ryhtyneet palvelemaan Jumalaa. Jos joku näistä loittonee hänestä ja pysyttelee itsepintaisesti synnissä kunnes lopulta paatuu hänen Pyhän Henkensä vaikutukselle tunnottomaksi, pyyhitään hänen nimensä tuomiolla elämän kirjasta, ja hän itse joutuu tuhon omaksi. Mooses käsitti, miten kauhistava olisi syntisen kohtalo. Mutta jos Herra hylkäisi Israelin kansan, hän halusi nimensä pyyhittävän pois heidän nimensä yhteydessä. Hän ei jaksaisi nähdä rangaistustuomioiden kohtaavan niitä, jotka Herra niin armollisesti oli vapauttanut. Mooseksen rukous Israelin puolesta kuvaa Kristuksen välitystoimintaa syntisten ihmisten hyväksi. Mutta Herra ei sallinut Mooseksen ottaa kannettavakseen, kuten Jeesus otti, rikkojan syyllisyyttä. ”Joka on tehnyt syntiä minua vastaan”, hän sanoi, ”sen minä pyyhin pois kirjastani.” {PJP 304.3}

Syvän surun vallassa kansa oli haudannut kuolleensa. Kolme tuhatta oli kaatunut miekkaan; pian sen jälkeen oli ruttotauti puhjennut leirissä, ja nyt saatiin kuulla ettei Herra enää läsnäolollaan seuraisi heitä matkalla. Hän oli julistanut: ”Minä en itse vaella sinun kanssasi, koska olet niskurikansa, etten minä sinua tiellä hukuttaisi.” Ja sitten hän käski: ”Riisu nyt koristuksesi yltäsi, niin minä a j at telen, mitä sinulle tekisin.” Nyt oltiin murheellisia kaikkialla leirissä. Katuvina ja nöyrtyneinä ”israelilaiset riisuivat koristuksensa ja olivat Hoorebin vuoren luota lähtien ilman niitä”. {PJP 305.1}

Jumalan ohjeen mukaisesti siirrettiin maja, jota oli käytetty väliaikaisena jumalanpalveluspaikkana, ”jonkun matkan päähän leiristä”. Tämäkin osoitti Jumalan vetäytyneen pois heidän keskeltään. Hän ilmestyisi kyllä Moosekselle muttei tuollaiselle kansalle. Omantuntonsa soimaama kansa tunsi syvästi Herran nuhtelun, joka sen mielestä saattoi enteillä suurempaakin onnettomuutta. Eikö Herra vain mahtanut erottaa Moosesta leiristä voidakseen tyystin hävittää heidät? Mutta heitä ei jätetty toivottomiksi. Maja pystytettiin tosin leirin ulkopuolelle, mutta Mooses ”kutsui sen ilmestysmajaksi”. Kaikkia jotka todella katuivat ja halusivat palata Herran tykö, kehotettiin käymään majalle tunnustamaan syntinsä ja etsimään Herran armoa. Kun he olivat palanneet telttoihinsa, meni Mooses majaan. Kiinnostuneena mutta

tuskaisin mielin kansa tarkkaili nähdäkseen jonkin merkin siitä, että Herra hyväksyi hänen rukouksensa heidän puolestaan. Jos Jumala suostuisi tapaamaan hänet, he saattaisivat toivoa, ettei heitä tyystin tuhottaisi. Kun pilvenpat- sas laskeutui ja pysytteli majan ovella, kansa itki ilosta, ja he nousivat ja ”kumartuivat itsekukin majansa ovella”. {PJP 305.2}

Mooses tiesi hyvin, miten turmeltuneita ja sokeita hänen hoitoonsa uskotut olivat; hän tiesi mitä vaikeuksia hän joutuisi kestämään. Mutta hän oli oppinut sen, että tullakseen toimeen kansan kanssa hänen oli saatava apua Jumalalta. Hän rukoili selvempää ilmoitusta Jumalan tahdosta ja vakuutusta hänen läsnäolostaan: ”Katso, sinä sanot minulle: ’Johdata tämä kansa sinne’, mutta et ole ilmoittanut minulle, kenen sinä lähetät minun kanssani. Ja kuitenkin sinä sanoit: ’Minä tunnen sinut niineltäsi, ja sinä olet myös saanut armon minun silmieni edessä.’ Jos siis olen saanut armon sinun silmiesi edessä, niin ilmoita minulle tiesi, että tulisin tuntemaan sinut ja tietäisin saaneeni armon sinun silmiesi edessä; ja katso: tämä kansa on sinun kansasi.” {PJP 305.3}

Herra vastasi: ”Pitäisikö minun kasvojeni käymän sinun kans sasi ja minun viemän sinut lepoon?” Tämä ei kuitenkaan tyydyttänyt Moosesta. Hänen sieluaan ahdisti kun hän ajatteli miten kauheat seuraukset olisivat, jos Jumala jättäisi Israelin paatumaan katumattomana. Eroon joutuminen veljistään oli hänestä sietämätöntä, ja hän rukoili että Jumala ottaisi kansansa jälleen suosioonsa ja johdattaisi läsnäolonsa merkillä heidän vaellustaan: ”Elleivät sinun kasvosi käy meidän kanssamme, niin älä johdata meitä täältä pois. Sillä mistä muutoin tiedetään, että minä olen saanut armon sinun silmiesi edessä, minä ja sinun kansasi, ellei siitä, että sinä käyt meidän kanssamme, niin että me, minä ja sinun kansasi, olemme erikoiset kaikkien kansojen joukossa, jotka maan päällä ovat?” {PJP 306.1}

Ja Herra sanoi: ”Mitä sinä nyt pyydät, sen minä myös teen; sillä sinä olet saanut armon minun silmieni edessä, ja minä tunnen sinut niineltäsi.” Mutta profeetta ei vieläkään lakannut anomasta. Tähän mennessä oli jokaiseen rukoukseen vastattu, mutta hän janosi suurempia todisteita Jumalan suosiosta. Nyt hän anoi sellaista, mitä kukaan ihminen ei koskaan vielä ollut pyytänyt: ”Anna siis minun nähdä sinun kirkkautesi.” {PJP 306.2}

Jumala ei moittinut hänen pyyntöään liian uskaliaaksi, vaan lausui armollisesti: ”Minä annan kaiken ihanuuteni käydä sinun ohitsesi.” Jumalan verhoamatonta kirkkautta ei yksikään ihminen voi katsella tässä kuolevaisuutensa tilassa ja jäädä eloon; mutta Moosekselle vakuutettiin, että hän saisi nähdä jumalallista kirkkautta niin paljon kuin kestäisi katsella. Jälleen hänet kutsuttiin vuoren huipulle. Ja sitten käsi, joka teki maailman ja joka ”siirtää vuoret äkkiarvaamatta” (Job 9: 5), tarttui tähän tomuolentoon, tähän voimalliseen uskon mieheen, ja asetti hänet kallion rotkoon, missä hänen ohitseen kulki Jumalan kirkkaus ja kaikki hänen ihanuutensa. {PJP 306.3}

Tämä kokemus — ennen muuta lupaus Jumalan jatkuvasta läsnäolosta — vakuutti Moosekselle, että hän tulisi menestymään tulevassa tehtävässään, ja hän piti sitä verrattomasti arvokkaampana kuin kaikkea Egyptin viisautta tai kaikkia saavutuksiaan valtiomiehenä tai

sotapäällikkönä. Mikään maallinen valta tai taito tai oppineisuus ei voi vastata Jumalan pysyväistä läsnäoloa. {PJP 307.1}

Syntisen on pelottavaa langeta elävän Jumalan käsiin, mutta Mooses seisoi yksinään Iankaikkisen edessä eikä pelännyt, sillä hänen sielunsa oli sopusoinnussa hänen Luojansa tahdon kanssa. Psalmista sanoo: ”Jos minulla olisi vääryys sydämessäni, ei Herra minua kuulisi” (Ps. 66:18). Mutta ”Herran neuvo on tunnettu niille, jotka häntä pelkäävät, ja hän ilmoittaa heille liittonsa” (Ps. 25: 14). {PJP 307.2}

Ja näin Jumala esittäytyi: ”Herra, Herra on laupias ja armahtavainen Jumala, pitkämielinen ja suuri armossa ja uskollisuudessa, joka pysyy armollisena tuhansille, joka antaa anteeksi pahat teot, rikokset ja synnit, mutta ei kuitenkaan jätä rankaisematta.” {PJP 307.3}

”Niin Mooses kumartui nopeasti maahan ja rukoili.” Jälleen hän pyysi että Jumala antaisi anteeksi kansansa pahuuden ja ottaisi sen perintöosakseen. Herra suostui tähän pyyntöön ja armossaan lupasi ottaa Israelin jälleen suosioonsa sekä tehdä sen nähden sellaisia ihmeitä, ”joiden kaltaisia ei ole tehty yhdessäkään maassa, ei minkään kansan keskuudessa”. {PJP 307.4}

Mooses viipyi vuorella neljäkymmentä päivää ja yötä, ja koko tämän ajan, kuten edellisellä kerrallakin, häntä ylläpidettiin ihmeellisesti. Kenenkään ei sallittu nousta ylös hänen kanssaan, eikä hänen poissaollessaan kukaan saanut lähestyä vuorta. Jumalan käskystä hän oli valmistanut kaksi kivitaulua ja ottanut ne mukaansa vuoren huipulle; ja jälleen Herra ”kirjoitti tauluihin liiton sanat, ne kymmenen sanaa”.(Ks. Liite , viite n:o 5.) {PJP 307.5}

Tuon vuorella Jumalan seurassa vietetyn pitkän ajan kestäessä Mooseksen kasvot olivat heijastaneet jumalallisen läsnäolon kirkkautta. Mooses ei tiennyt vuorelta laskeutuessaan, että hänen kasvonsa vieläkin sädehtivät kirkasta valoa. Stefanuksen kasvot säteilivät samanlaista valoa, kun hänet vietiin tuomariensa eteen, ”ja kaikki, jotka neuvostossa istuivat, loivat katseensa häneen, ja hänen kasvonsa olivat heistä niinkuin enkelin kasvot” (Ap.t. 6: 15). Kun Aaron ja kansa näkivät Mooseksen, ”pelkäsivät he lähestyä häntä”. Havaitessaan heidän hämmästyksensä ja pelkonsa mutta tietämättä sen syytä Mooses kehotti heitä tulemaan luokseen. Hän vakuutti heille, että Jumala oli luvannut käydä sovintoon heidän kanssaan ja ottaa heidät jälleen suosioonsa. He eivät havainneet hänen äänessään muuta kuin rakkautta ja hellyyttä, ja lopulta yksi uskalsi lähestyä häntä. Liian pelokkaana pystyäkseen puhumaan hän vain ääneti osoitti Mooseksen kasvoja ja sitten taivasta. Mooses ymmärsi hänen tarkoituksensa. Tuntien vielä syyllisyyttä ja katsoen yhä olevansa Jumalan epäsuosiossa he eivät kestäneet taivaallista valoa, joka muutoin, jos he olisivat olleet kuuliaisia Jumalalle, olisi täyttänyt heidät ilolla. Syyllisyyteen liittyy pelkoa. Synnistä vapaa sielu ei pyri kätkeytymään taivaan valolta. {PJP 307.6}

Mooseksella oli paljon ilmoitettavaa heille, ja ymmärtäen heidän pelkonsa hän verhosi kasvonsa hunnulla tämän jälkeen joka kerta, kun hän palasi leiriin oltuaan Herran puheilla. {PJP 308.1}

Tällä kirkkaudella Jumala halusi tähdentää Israelille lakinsa pyhää ja ylevää luonnetta sekä Kristuksen kautta ilmoitetun evankeliumin kirkkautta. Sillä ollessaan vuorella Mooses sai Jumalalta lain taulujen lisäksi kuulla myös pelastussuunnitelmasta. Hän sai nähdä, miten juutalaisen aikakauden kaikki vertauskuvat viittasivat Kristuksen uhriin, ja hänen kasvonsa säteilivät yhtä hyvin Golgatalta virtaavaa taivaallista valoa kuin Jumalan lain kirkkauttakin. Tuo jumalallinen valo kuvasi sen armotalouden kirkkautta, jonka näkyvänä välimiehenä Mooses oli ainoan oikean Välimiehen edustajana. {PJP 308.2}

Mooseksen kasvoilta heijastunut kirkkaus kuvaa niitä siunauksia, joita Jumalan käskyjä noudattava kansa saa Kristuksen välityksellä. Se todistaa että mitä läheisempi on yhteytemme Jumalaan ja mitä paremmin tunnemme hänen vaatimuksensa, sitä täydemmin me muutumme jumalallisen kuvan kaltaisiksi ja sitä helpommin osallistumme jumalallisesta luonnosta. {PJP 308.3}

Mooses oli esikuva Kristuksesta. Samoin kuin hän Israelin välimiehenä verhosi kasvonsa, koska kansa ei voinut katsella niiden kirkkautta, verhosi Kristuskin jumalallisena Välimiehenä jumaluutensa inhimillisyydellä, kun hän tuli tähän maailmaan. Jos hän olisi tullut taivaallisessa kirkkaudessaan, ei hän olisi päässyt lähelle synnin tilassa olevia ihmisiä. He eivät olisi kestäneet hänen läsnäolonsa kirkkautta. Siksi hän nöyrrytti itsensä ja pääsi ”syntisen lihan kaltaisuudessa” (Room. 8:3) niin lähelle langennutta ihmissukua, että saattoi kohottaa sen ylös. {PJP 309.1}

Luku 29—Saatanan vihollisuus lakia vastaan

Kun saatana ensi kerran yritti kumota Jumalan lakia — taivaan synnittömien olentojen keskuudessa — hänen hankkeensa näytti aluksi menestyvän. Hän sai vietellyksi suuren joukon enkeleitä, mutta tuo hänen näennäinen voittonsa päätyi lopulliseen tappioon, eroon Jumalasta ja karkottamiseen taivaasta. {PJP 310.1}

Taistelun päästessä uudelleen vauhtiin maan päällä saatana näytti jälleen saavuttavan menestystä. Langettuaan syntiin ihminen joutui hänen vangikseen, ja myös ihmisen valtakunnan sai pääkapinallinen petoksella haltuunsa. Nyt näytti saatanan olevan mahdollista perustaa oma itsenäinen valtakuntansa, joka olisi riippumaton Jumalan ja hänen Poikansa arvovallasta. Mutta pelastussuunnitelma teki ihmiselle jälleen mahdolliseksi pääsyn sopusointuun Jumalan kanssa ja hänen lakinsa kuuliaisen noudattamisen. Sen avulla sekä ihminen että maa saattoivat lopullisesti tulla lunastetuiksi paholaisen vallasta. {PJP 310.2}

Jälleen saatana joutui tappiolle, ja taas hän turvautui petokseen toivoen saavansa tappion siten kääntymään voitokseen. Saadakseen yllytetyksi langenneen ihmissuvun kapinaan hän väitti nyt, että Jumala oli epäoikeudenmukainen salliessaan ihmisen rikkoa lakinsa. ”Miksi”, kysyi ovela kiusaaja, ”Jumala joka tiesi lopputuloksen, salli ihmisen joutua koetukseen, langeta syntiin ja tuottaa maailmaan kärsimystä ja kuolemaa?” Ja Aadamin lapset kuuntelivat kiusaajaa. He unohtivat että Jumala oli pitkämielisessä armossaan suonut ihmiselle toisen koeajan siitä huolimatta, että hänen kapinansa oli vaatinut taivaan Kuninkaalta hämmästyttävän, jopa kauhistavan uhrin. Ja niin he napisivat sitä ainoata Olentoa vastaan, joka saattoi pelastaa heidät saatanan turmiollisesta vallasta. {PJP 310.3}

Nykyään tuhannet toistavat samaa kapinallista moitetta Jumalaa vastaan. He eivät huomaa, että jos ihmiseltä otettaisiin valinnan vapaus, se merkitsisi että hän älyolentona menettäisi erään perusoikeuksistaan ja tulisi vain koneentapaisesti toimivaksi. Jumala ei halua pakolla kahlita ihmisen tahtoa. Ihminen luotiin siveellisesti vapaaksi. Kaikkien muiden maailmojen asukasten tavoin hänenkin oli alistuttava kuuliaisuuden kokeeseen, mutta hän ei koskaan joudu sellaiseen asemaan, että hänen olisi pakko taipua pahaan. Hänen ei sallita joutua mihinkään sellaiseen kiusaukseen tai koetukseen, jota hän ei kykenisi vastustamaan. Jumala varasi ihmiselle niin paljon apua, ettei hänen olisi koskaan tarvinnut joutua tappiolle taistelussaan saatanaa vastaan. {PJP 311.1}

Kun ihmiset lisääntyivät maan päällä, liittyi miltei koko maailma kapinallisten riveihin. Taaskin näytti siltä kuin saatana olisi voittanut. Mutta Kaikkivaltias katkaisi jälleen voimallaan pahuuden kasvun, ja vedenpaisumus puhdisti maan sen siveellisestä saasteesta. {PJP 311.2}

Profeetta lausuu: ”Kun sinun tuomiosi kohtaavat maata, oppivat maanpiirin asukkaat vanhurskautta. Jos jumalaton saa armon, ei hän opi vanhurskautta eikä näe Herran korkeutta” (Jes. 26: 9,10). Näin kävi vedenpaisumuksen jälkeen. Vapautuneina Herran tuomioista maan

asukkaat kapinoivat jälleen häntä vastaan. Kahdesti maailma oli hyljännyt Jumalan liiton ja hänen säädöksensä. Sekä vedenpaisumusta edeltäneet ihmiset että Nooan jälkeläiset väheksyivät jumalallista arvovaltaa. Silloin Jumala teki liiton Aabrahamin kanssa ja valitsi itselleen kansan, joka säilyttäisi hänen lakinsa. Saatana alkoi heti punoa juomaan saadakseen tämän kansan vietellyksi ja tuhotuksi. Jaakobin lapsia kiusattiin solmimaan avioliittoja pakanoiden kanssa ja palvomaan heidän epäjumaliaan. Mutta Joosef pysyi uskollisena Jumalalle, ja hänen kuuliaisuutensa oli jatkuvana todistuksena tosi uskosta. Tukahduttaakseen tämän valon saatana sai kateellisten veljesten toimesta myydyksi Joosefin orjaksi pakanalliseen maahan. Jumala johti kuitenkin tapahtumien kulkua, niin että Egyptin kansakin oppisi tuntemaan hänet. Sekä Potifarin talossa että vankilassa Joosef sai sellaista kasvatusta ja harjaannusta, että se yhdessä hänen jumalanpelkonsa kanssa valmisti häntä tulevaan korkeaan tehtäväänsä koko valtakunnan käskynhaltijana. Faaraon palatsista hänen vaikutuksensa ulottui kaikkialle koko maahan, ja tieto Jumalasta levisi laajalle. Myös Egyptissä asuneet israelilaiset menestyivät ja vaurastuivat, ja ne jotka pysyivät uskollisina Jumalalle, levittivät samoin vaikutustaan laajalle ympäristöönsä. Pakanalliset papit olivat huolissaan, kun näkivät uuden uskonnon tulevan suosituksi. Yllyttämällä heitä omalla vihallaan taivaan Jumalaa kohtaan saatana sai heidät päättämään, että tämä valo oli tukahdutettava. Valtaistuimen perijän kasvatus oli uskottu papeille, ja tämä päättävä Jumalan vastustaminen ja epäjumalain palvonnan innokas tukeminen juurrutettiin tulevan yksinvaltiaan luonteeseen. Aikanaan hän ryhtyikin sitten julmiin sortotoimiin heprealaisia vastaan. {PJP 311.3}

Niiden neljänkymmenen vuoden aikana, jotka seurasivat Mooseksen pakoa Egyptistä, näytti epäjumalanpalvelus päässeen voitolle. Vuosi vuodelta israelilaisten toiveet hupenivat yhä heikommiksi. Sekä kuningas että kansa ylvästelivät voimansa tunnossa ja pilkkasivat Israelin Jumalaa. Tämä yltyi yhä pahemmaksi ja saavutti huippunsa sen faaraon aikana, jonka Mooses kohtasi. Kun heprealaisten johtaja aloitti sanomansa: ”Näin sanoo Herra, Israelin Jumala”, vastasi kuningas: ”Kuka on Herra, jota minun pitäisi kuulla? — — Minä en tunne Herraa.” Mutta hän ei sanonut näin siksi, etteikö hän olisi tuntenut tosi Jumalaa, vaan koska hän uhmasi hänen valtaansa. Alusta loppuun faaraon vastustava asenne jumalallista käskyä kohtaan ei johtunut tietämättömyydestä vaan vihasta ja uhmasta. {PJP 312.1}

Vaikka egyptiläiset olivat niin kauan kieltäytyneet tutustumasta Jumalaan, antoi Herra heille vielä tilaisuuden parannuksen tekoon. Joosefin aikana Egypti oli ollut turvapaikkana Israelille. Jumalaa oli kunnioitettu osoittamalla ystävällisyyttä hänen kansaansa kohtaan, ja nyt hän pitkämielisenä ja sääliväisenä antoi jokaiselle tuomiolle riittävästi täytäntöönpanoaikaa. Egyptiläisille koituivat juuri heidän palvontansa kohteet kiroukseksi, ja niin he saivat todistuksen Herran voimasta. Kaikki jotka halusivat, saattoivat jättäytyä Jumalalle ja välttyä hänen rangaistuksiltaan. Kuninkaan kiihkoilusta ja uppiniskaisuudesta oli vain seurauksena, että tieto Jumalasta levisi ja käännytti monia egyptiläisiä hänen palvelijoikseen. {PJP 312.2}

Koska israelilaiset olivat niin taipuvaisia hakeutumaan pakanoiden yhteyteen ja mukautumaan heidän epäjumalanpalvelukseensa, Jumala salli heidän siirtyä Egyptiin, missä

Joosefin vaikutus oli laajalti tunnettua ja missä suotuisat olosuhteet sallivat heidän pysytellä kansana muista erillään. Täällä myös egyptiläisten karkean epäjumalanpalveluksen ja heidän harjoittamansa julmuuden ja sorron heprealaisten siellä olon jälkipuoliskolla olisi pitänyt saada israelilaiset kammoamaan epäjumalanpalvelusta ja pakenemaan isiensä Jumalan turviin. Mutta tämänkin kaitselmuksen johdon saatana koetti saada palvelemaan omia tarkoituksiaan. Hän sumensi israelilaisten mielen ja sai heidät noudattamaan pakanallisten isäntiensä tapoja. Koska egyptiläiset kunnioittivat taikauskoisesti eläimiä, eivät heprealaiset saaneet orjuutensa aikana suorittaa uhritoimituksiaan. Siksi uhri- palvelus ei päässyt suuntaamaan heidän ajatuksiaan suureen Uhriin, ja heidän uskonsa heikentyi. Kun sitten Israelin vapauttamisen aika koitti, ryhtyi saatana vastustamaan Jumalan suunnitelmia. Hän päätti pitää tuon yli kaksimiljoonaisen kansan tietämättömänä ja taikauskoisena. Jumala oli luvannut siunata ja lisätä kansaansa, tehdä sen maailmanvallaksi, ilmaista sen välityksellä tahtonsa ja tehdä siitä lakinsa säilyttäjän. Mutta juuri tämän kansan saatana puolestaan koetti pitää huomaamattomassa asemassa ja orjuudessa saadakseen sen tyystin unohtamaan Jumalan. {PJP 313.1}

Kun ihmeteot suoritettiin kuninkaan edessä, oli saatana maassa kumotakseen niiden vaikutuksen ja estääkseen faaraota tunnustamasta Jumalan herruutta ja tottelemasta hänen hallintoaan. Kaikin keinoin hän koetti väärentäen jäljitellä Jumalan tekoja ja vastustaa hänen tahtoaan. Mutta hän ei aikaansaanut muuta kuin sen että Jumalan voima ja kunnia pääsivät ilmenemään yhä voimallisemmin, niin että oikean ja elävän Jumalan olemassaolo ja valtius tulivat entistä ilmeisemmiksi sekä israelilaisille että koko Egyptille. {PJP 313.2}

Vapauttaessaan Israelin Jumala ilmaisi väkevästi voimansa ja rankaisi kaikkia Egyptin jumalia. ”Niin hän vei kansansa pois sen iloitessa, valittunsa heidän riemuitessaan, että he noudattaisivat hänen käskyjänsä ja ottaisivat hänen laeistansa vaarin” (Ps. 105: 43: 45). Hän vapautti heidät orjuudesta saattaakseen heidät hyvään maahan, jonka hän kaitselmuksellaan oli valmistanut heille turvapaikaksi vihollisilta, jossa he voisivat asua hänen siipiensä suojassa. Hän vetäisi heidät tykönsä ja kietoisi heidän ympärilleen iankaikkiset käsivartensa. Kaiken hänen hyvyytensä ja armonsa vastapalvelukseksi he eivät saisi pitää hänen rinnallaan mitään muita jumalia, vaan heidän tulisi tunnustaa hänet eläväksi Jumalaksi, ja korottaa hänen nimeään ja kirkastaa sitä maan päällä. {PJP 313.3}

Ollessaan orjina Egyptissä monet israelilaiset olivat suureksi osaksi menettäneet Jumalan lain tuntemuksensa ja sekoittaneet sen säädöksiin pakanallisia tapoja ja perimätietoa. Jumala toi heidät Siinaille ja julisti siellä omalla äänellään lakinsa. {PJP 314.1}

Saatana ja pahat enkelit olivat paikalla. Vieläpä silloin kun Jumala julisti parhaillaan lakiaan kansalleen, saatana vehkeili saadakseen tämän lankeamaan syntiin. Tämän kansan, jonka Jumala oli valinnut, hän riuhtaisi eroon hänestä taivaan nähden. Johtamalla heidät epäjumalanpalvelukseen hän tekisi tehottomaksi kaiken jumalanpalveluksen, sillä miten voisi ihminen jalostua palvomalla sellaista, joka ei ole häntä itseään ylempi ja jota hän voi kuvata omien kättensä valmisteilla? Jos ihmiset saataisiin siinä määrin sokaistuiksi, etteivät he käsittäisi

äärettömän Jumalan voimaa, majesteettiutta ja kirkkautta, vaan sallisivat jonkin veistoksen, nelijalkaisen eläimen tai jopa matelijan kuvata häntä; jos heidät saataisiin unohtamaan oma jumalallinen sukulaisuutensa Luojansa kuvan kaltaisiksi tehtyinä, niin että he alentuisivat kumartamaan näitä inhottavia ja mielettömiä käsitekojaan — silloin avautuisi tie kaikelle kurittomuudelle; sydämen pahat intohimot pääsisivät riehumaan ja saatana voisi toimia täysin vapaasti. {PJP 314.2}

Aivan Siinain vuoren juurella saatana alkoi toteuttaa suunnitelmiaan, joilla hän pyrki kumoamaan Jumalan lain. Näin hän jatkoi jo taivaassa aloittamaansa työtä. Niiden neljänkymmenen päivän aikana, jotka Mooses vietti vuorella Jumalan seurassa, saatana oli täydessä toimessa herättäen epäilyä, luopumusta ja kapinaa. Ja samaan aikaan kun Jumala parhaillaan kirjoitti lakiaan annettavaksi hänen kanssaan liittoutuneelle kansalle, israelilaiset luopuneina kuuliaisuudestaan Herralle vaativat kullasta tehtyjä jumalia! Kun Mooses laskeutui Jumalan läsnäolon kirkkauden kunnioitusta herättävästä ilmapiiristä tuoden mukanaan lain määräyksiä, joita he olivat sitoutuneet noudattamaan, hän tapasi heidät avoimesti uhmaten lain käskyjä kumartamasta palvoen kultaista epäjumalankuvaa. {PJP 314.3}

Saatana oli suunnitellut saattavansa Israelin perikatoon johtamalla heidät näin uskalletusti loukkaamaan ja pilkkaamaan Herraa. Koska he olivat osoittaneet olevansa näin läpeensä turmeltuneita ja menettäneensä kaiken käsityksensä Jumalan heille tarjoamista etuoikeuksista ja siunauksista samoin kuin omista juhlallisista ja toistuvista kuuliaisuuden lupauksistaan, saatana arveli Herran erottavan heidät yhteydestään ja jättävän heidät tuhon omiksi. Näin hänen onnistuisi tuhota Aabrahamin siemen, tuo luvattu siemen, jonka tuli säilyttää elävän Jumalan tuntemus ja jonka kautta tulisi se tosi Siemen, joka tulisi voittamaan saatanan. Suuri kapinoitsija oli suunnitellut hävittävänsä Israelin ja tekevänsä siten Jumalan aikeet tyhjiksi. Mutta taaskin hän joutui tappiolle. Israelin kansaa ei hävitetty, niin syntistä kuin se olikin. Vaikka itsepintaiset saatanan puoluelaiset poistetuinkin kansasta, sai se kuitenkin nöyrtyneenä ja katuvana armollisesti syntinsä anteeksi. Kertomus tästä synnin teosta oli säilyvä pysyväisenä todistuksena epäjumalanpalveluksen syyllisyydestä ja rangaistuksesta ja toisaalta Jumalan oikeudenmukaisuudesta ja pitkämielisestä armosta. {PJP 315.1}

Koko maailmankaikkeus oli saanut katsella Siinain tapahtumia. Niissä ilmeni selvästi Jumalan ja saatanan hallitusten vastakkaisuus. Toisten maailmojen synnittömät asukkaat saivat jälleen todeta saatanan luopumuksen sekä nähdä, minkälaisen hallinnon hän olisi aikaansaanut taivaassa, jos olisi päässyt toteuttamaan tahtonsa. {PJP 315.2}

Saattamalla ihmiset rikkomaan toisen käskyn saatana halusi turmella heidän käsityksensä Jumalasta. Ja syrjäyttämällä neljännen [lepopäivä-] käskyn hän saisi heidät tyystin unohtamaan Jumalan. Kun Jumala vaatii kunnioittamaan ja palvomaan häntä ennen kaikkia pakanoiden jumalia, hän perustelee sitä sillä, että hän on Luoja joka on antanut olemassaolon kaikille muille olennoille. Näin Raamattu esittää asian. Profeetta Jeremia julistaa: ”Herra on totinen Jumala; hän on elävä Jumala ja iankaikkinen kuningas. Jumalat, jotka eivät ole tehneet taivasta eikä

maata, ne katoavat maan päältä ja taivaan alta. Hän on tehnyt maan voimallansa, vahvistanut maanpiirin viisaudellansa ja levittänyt taivaat taidollansa. — — Järjetön on jokainen ihminen, tietoa vailla, häpeän saa jokainen kultaseppä veistetystä kuvasta, petosta on hänen valamansa kuva, eikä niissä henkeä ole. Turhuutta ne ovat, naurettavia tekeleitä; kun niiden rangaistus tulee, ne hukkuvat. Näiden kaltainen ei ole hän, joka on Jaakobin osa, sillä hän on kaiken Luoja" (Jer. 10: 10—12, 14—16). Jumalan luomisvoiman muistomerkkinä sapatti viittaa häneen taivaiden ja maan Luojana. Se todistaa siis alati hänen olemassaolostaan ja muistuttaa hänen suuruudestaan, viisaudestaan ja rakkaudestaan. Jos sapattia olisi aina pidetty pyhänä, ei koskaan olisi voinut olla yhtään jumalankieltäjää eikä epäjumalanpalvelijaa. {PJP 315.3}

Eedenissä alkunsa saanut sapattiasetus on yhtä vanha kuin maailmakin. Luomisesta lähtien kaikki patriarkat noudattivat sitä. Egyptiläisten työnjohtajiensa pakottamina israelilaiset orjuutensa aikana rikkoivat sapattia ja menettivät suureksi osaksi käsityksensä sen pyhyydestä. Kun laki julistettiin Siinailla, kuuluivat neljännen käskyn alkusanat: "Muista pyhittää lepopäivä" — mikä osoittaa, ettei sapattia silloin säädetty; saamme viitteen siitä että se on lähtöisin luomisen ajalta. Pyyhkiäkseen Jumalan pois ihmisten mielestä saatana aikoi syöstä maahan tämän suuren muistomerkin. Jos ihmiset saataisiin unohtamaan Luojansa, he eivät yrittäisikään vastustaa pahuuden valtaa, ja niin saatana olisi varma saaliistaan. {PJP 316.1}

Vastustaessaan Jumalan lakia saatanan oli pakko taistella kymmenien käskyjen jokaista säädöstä vastaan. Jumalalle kaikkien Isänä osoitetun rakkauden ja kuuliaisuuden suureen periaatteeseen liittyy läheisesti lapsen rakkauden ja tottelevaisuuden periaate. Vanhempien arvovallan väheksyminen johtaa pian myös Jumalan arvovallan halveksimiseen. Siksi saatana pyrkii vähentämään viidennen käskyn velvoitusta. Pakanakansojen keskuudessa ei paljonkaan piitattu tämän käskyn tähdentämästä periaatteesta. Monissa maissa vanhemmat karkotettiin tai surmattiin heidän tultuaan siihen ikään, etteivät he enää pystyneet huolehtimaan itsestään. Perheessä ei äitiä kohdeltu kovinkaan kunnioittavasti, ja jäätyään leskeksi hän joutui vanhimman poikansa kurin alaiseksi. Mooses tähdensi lasten tottelevaisuutta, mutta kun israelilaiset luopuivat Herrasta, he rikkoivat muiden käskyjen ohella myös viidettä käskyä. {PJP 316.2}

Saatana "on ollut murhaaja alusta asti" (Joh. 8:44); ja niin pian kuin hän oli saanut ihmissuvun valtaansa, hän ei ainoastaan yllyttänyt heitä vihaamaan ja surmaamaan toisiaan, vaan vieläkin julkeammin uhmatakseen Jumalan arvovaltaa hän sai heidät sisällyttämään kuudennen käskyn rikkomisen uskontoonsa. {PJP 317.1}

Omaksuttuaan vääriä käsityksiä jumalallisista ominaisuuksista pakanakansat alkoivat uskoa tarvittavan ihmisuhreja lepyttämään heidän jumaliaan, ja monien epäjumalien palvonta-menojen yhteydessä on harjoitettu mitä kauheimpia julmuuksia. Eräs niistä oli lasten juoksuttaminen tulen läpi epäjumalankuvien edessä. Milloin joku näistä selvisi tästä tulikokeesta palovammoitta, kansa uskoi uhrinsa tulleen hyväksytyksi. Näin selviytyneen katsottiin nauttivan erikoista jumalten suosiota. Hä nelle suotiin monia etuuksia, ja myöhemminkin häntä pidettiin suuressa arvossa. Häntä ei myöskään koskaan rangaistu, vaikka hän olisi tehnyt miten raskaita

rikoksia. Mutta jos taas joku tulen läpi kulkiessaan kärventyi, hänen kohtalonsa oli sinetöity. Uskottiin, että jumalat saatettiin tällöin lepyttää vain surmaamalla tuo onneton. Ja niin hänet sitten uhrattiin. Suuren luopumuksen aikoina näitä iljetyksiä harjoitettiin jossakin määrin myös israelilaisten keskuudessa. {PJP 317.2}

Seitsemättä käskyä rikottiin samoin jo varhain uskonnon varjolla. Pakanalliseen palvontaan sisällytettiin mitä irstaimpia ja inhottavimpia menoja. Itse jumalatkin kuvattiin epäpuhtaiksi, ja niin niiden palvojatkin päästivät alhaiset himonsa valloilleen. Harjoitettiin luonnonvastaisia paheita, ja uskonnolliset juhlat muodostuivat suorastaan yleisen ja julkisen saastaisuuden tyyssijoiksi. {PJP 317.3}

Moniaviollisuutta harjoitettiin jo varhaisina aikoina. Se oli niitä syntejä, joiden johdosta Jumalan viha kohtasi vedenpaisumusta edeltänyttä maailmaa. Mutta sen jälkeen se uudelleen levisi laajalle. Sen avulla saatana oli harkinnut voivansa turmella avioliiton, heikentää sen velvoituksia ja vähentää sen pyhyyttä, sillä siten hän parhaiten voisi hävittää ihmisestä Jumalan kaltaisuuden ja korvata sen paheilla ja kurjuudella. {PJP 317.4}

Suuren taistelun alusta asti saatana on koettanut antaa ihmisille väärän kuvan Jumalan luonteesta ja nostattaa heitä kapinaan hänen lakiaan vastaan. Tässä työssä hän näyttääkin menestyneen erinomaisesti. Kansanjoukot kuuntelevat saatanan petollisia puheita ja nousevat vastustamaan Jumalaa. Mutta tästä pahuuden toiminnasta huolimatta Jumala toteuttaa järkkymättä suunnitelmiaan ja ilmaisee kaikille järjellisille luoduilleen oikeudenmukaisuutensa ja hyväntahtoisuutensa. Saatana on kiusauksillaan saanut koko ihmissuvun rikkomaan Jumalan lakia, mutta Jumalan Poika on uhrillaan tehnyt palaamisen Jumalan luo ihmisille mahdolliseksi. Kristuksen armon avulla he voivat noudattaa Isän lakia. Ja niin Jumala kaikkina aikakausina, luopumuksen ja kapinan vallitessakin, kokoaa itselleen kansan, joka on hänelle uskollinen ja ”jonka sydämessä on minun lakini” (Jes. 51: 7). {PJP 318.1}

Petoksella saatana vietteli enkeleitä, petoksin hän on jatkanut toimintaansa ihmisten keskuudessa, ja niin hän tulee toimimaan loppuun asti. Jos hän tunnustaisi avoimesti taistelevansa Jumalaa ja hänen lakiaan vastaan, olisivat ihmiset varuillaan, mutta hän naamioituu ja sekoittaa toisiinsa totuutta ja valhetta. Vaarallisimpia valheita ovatkin ne, joihin sekoittuu totuutta. Näin omaksutaan valheet, jotka valtaavat ja lopulta tuhoavat sielun. Näin saatana saa mukaansa koko maailman. Mutta tulossa on päivä jolloin hänen voitonriemunsa on iäksi päättyvä. {PJP 318.2}

Jumalan toimenpiteet kapinan suhteen tulevat täysin paljastamaan sen toiminnan, jota niin kauan on harjoitettu salassa. Kaikki luodut tulevat näkemään, mihin saatanan hallitus ja jumalallisten säädösten syrjäyttäminen lopulta johtaa. Jumalan laki osoitetaan täysin oikeudenmukaiseksi. Tullaan näkemään, että Jumala on tehnyt kaiken kansansa ja luomiensa maailmojen ikuiseksi parhaaksi. Saatanakin tulee tunnustamaan todistavan maailmankaikkeuden edessä Jumalan hallituksen oikeudenmukaisuuden ja hänen lakinsa vanhurskauden. {PJP 318.3}

Ei kestä enää kauan kun Jumala on osoittava oikeutetuksi arvovaltansa jota on loukattu. ”Herra lähtee asuinsijastaan kostamaan maan asukkaille heidän pahat tekonsa” (Jes. 26:21). ”Mutta kuka kestää hänen tulemisensa päivän, ja kuka voi pysyä, kun hän ilmestyy?” (Mal. 3:2). Syntisyytensä tähden israelilaisia kiellettiin lähestymästä vuorta, kun Jumala aikoi laskeutua sille julistamaan lakinsa, jottei hänen läsnäolonsa polttava kirkkaus olisi tuhonnut heitä. Jos Jumalan lain julistamisen paikkaankin liittyi tuollaisia hänen voimansa ilmauksia, niin miten kauhistava onkaan hänen oikeudenkäyntinsä, jossa hän soveltaa näitä pyhiä asetuksiaan. Miten saattavatkaan hänen arvovaltaansa loukanneet kestää hänen kirkkauttaan lopullisen tuomion suurena päivänä? Siinain kauhujen tuli kuvata kansalle tuomion näkymiä. Pasuunain soitolla kutsuttiin Israelia kohtaamaan Jumalaa. Ylienkelin ääni ja Jumalan pasuuna tulevat kutsumaan kaikkialta maailmasta sekä elävät että kuolleet heidän Tuomarinsa eteen. Isä ja Poika sekä lukuisa joukko enkeleitä olivat läsnä vuorella. Suurena tuomiopäivänä Kristus ”on tuleva Isänsä kirkkaudessa enkeliensä kanssa” (Matt. 16: 27). Silloin hän istuu kirkkautensa valtaistuimella, ja hänen eteensä kootaan kaikki kansat. {PJP 319.1}

Kun Jumala ilmaisi läsnäolonsa Siinailla, oli Herran kirkkaus kaikelle Israelille kuin kuluttava tuli. Mutta kun Kristus on tuleva kirkkaudessaan pyhien enkeliensä kanssa, on hänen läsnäolonsa kauhistava valo häikäisevä koko maan. ”Meidän Jumalamme tulee eikä vaikene, hänen edellänsä käy kuluttava tuli ja hänen ympärillänsä väkevä myrsky. Hän kutsuu taivaat ylhäältä ja maan, tuomitakseen kansansa” (Ps. 50: 3,4). Hänestä vuotaa ulos tulivirta, jonka vaikutuksesta alkuaineet kuumuudesta hajoavat, ja maa ja kaikki, mitä siihen on tehty, palavat. ”Herra Jeesus ilmestyy taivaasta voimansa enkelien kanssa tulen liekissä ja kostaa niille, jotka eivät tunne Jumalaa eivätkä ole kuuliaisia evankeliumille” (2 Tess. 1: 7, 8). {PJP 319.2}

Ihmisen luomisesta lähtien ei koskaan ollut nähtävissä sellaista jumalallisen voiman ilmausta kuin Siinailla lakia julistettaessa. ”Maa vapisi ja taivaat tiukkuivat Jumalan kasvojen edessä, Siinai vapisi Jumalan, Israelin Jumalan, kasvojen edessä” (Ps. 68: 9). Kauhistavien luonnonmullistusten keskeltä kuului pilvistä Jumalan ääni kuin pasuuna olisi jylissyt. Vuori tärähteli juurelta huipulle saakka, ja kalvenneet ja kauhusta vapisevat israelilaiset olivat heittäytyneet kasvoilleen maahan. Hän jonka ääni silloin järisytti maata on julistanut: ”Vielä kerran minä liikutan maan, jopa taivaankin” (Hebr. 12: 26). Raamattu sanoo: ”Herra ärjyy korkeudesta, antaa äänensä kaikua pyhästä asunnostansa”; ”ja taivaat ja maa järkkyvät” (Jer. 25: 30; Jooel 3: 16). Tuona tulevana suurena päivänä taivaskin väistyy pois ”niinkuin kirja, joka kääritään kokoon” (Ilm. 6: 14). Ja kaikki vuoret ja saaret siirtyvät paikoiltaan. ”Maa hoippuu ja hoipertelee niinkuin juopunut, huojuu niinkuin lehvämaja. Raskaana painaa sitä sen rikkomus, se kaatuu eikä enää nouse” (Jes. 24: 20). {PJP 319.3}

”Sentähden herpoavat kaikki kädet”, ”ovat kaikki kasvot käyneet valjuiksi”, ”ja kaikki ihmissydämet raukeavat. He peljästyvät, kivut ja tuskat valtaavat heidät.” ”Minä kostan maanpiirille sen pahuuden”, sanoo Herra, ”minä lopetan julkeitten kopeuden ja painan maahan väkivaltaisten ylpeyden” (Jes. 13: 7,8,11; Jer. 30: 6). {PJP 320.1}

Kun Mooses laskeutui vuorelta Jumalan luota, missä hän oli saanut todistuksen taulut, ei syyllinen Israel voinut kestää hänen kasvojaan kirkastavaa valoa. Miten paljon vähemmän voivatkaan syntiset katsella Jumalan Poikaa, kun hän ilmestyy Isänsä kirkkaudessa ja kaikkien taivaallisten joukkojen ympäröimänä tuomitsemaan lakinsa rikkojat ja sovituksensa hylkääjät. Ne jotka ovat väheksyneet Jumalan lakia ja halveksineet Kristuksen verta, ”maan kuninkaat ja ylimykset ja sotapäälliköt ja rikkaat ja väkevät, kätkeytyvät luoliin ja vuorten rotkoihin” ja sanovat vuorille ja kallioille: ”Langetkaa meidän päällemme ja kätkekää meidät hänen kasvoiltansa, joka valtaistuimella istuu, ja Karitsan vihalta! Sillä heidän vihansa suuri päivä on tullut, ja kuka voi kestää?” (Ilm. 6: 15—17). ”Sinä päivänä ihmiset viskaavat pois myyrille ja yököille hopea- ja kulta- jumalansa. — — Ja he menevät vuorenrotkoihin ja kallionkoloihin Herran kauhua ja hänen valtansa kirkkautta pakoon, kun hän nousee maata kauhistuttamaan” (Jes. 2: 20, 21). {PJP 320.2}

Silloin nähdään että saatanan kapina Jumalaa vastaan on johtanut perikatoon hänet itsensä ja kaikki, jotka ovat ruvenneet hänen alamaisikseen. Hän on selittänyt rikkomuksesta koituvan paljon hyvää, mutta tullaan havaitsemaan, että ”synnin palkka on kuolema.” ”Sillä katso: se päivä on tuleva, joka palaa kuin pätsi. Ja kaikki julkeat ja kaikki, jotka tekevät sitä, mikä jumalatonta on, ovat oljenkorsia; ja heidät polttaa se päivä, joka tuleva on, sanoo Herra Sebaot, niin ettei se jätä heistä juurta eikä oksaa” (Mal. 4: 1). Saatana, kaiken synnin juuri, ja kaikki pahuuden tekijät jotka ovat hänen oksiaan, hakataan tyystin pois. Synnistä tehdään loppu ja samoin kaikesta sen aiheuttamasta kärsimyksestä ja tuhosta. Psalmista sanoo: ”Sinä — — tuhosit jumalattomat; sinä pyyhit pois heidän nimensä iäksi ja ainiaaksi. Viholliset ovat tuhotut, ikuisiksi raunioiksi tulleet” (Ps. 9: 6,7). {PJP 320.3}

Mutta jumalallisen tuomion raivotessa ei Jumalan lapsilla ole mitään syytä pelkoon. ”Herra on kansansa suoja, Israelin lasten turva” (Jooei3: 16). Päivä joka tuo Jumalan lain rikkojille kauhua ja hävitystä, kohtaa kuuliaiset ”sanomattomalla ja kirkastuneella ilolla”. ”Kootkaa minun eteeni minun hurskaani”, sanoo Herra, ”jotka uhreja uhraten ovat tehneet minun kanssani liiton. Ja taivaat julistavat hänen vanhurskauttansa, sillä Jumala on tuomari.” {PJP 321.1}

”Ja te näette jälleen, mikä on ero vanhurskaan ja jumalattoman välillä, sen välillä, joka palvelee Jumalaa, ja sen, joka ei häntä palvele” (Mal. 3: 18). ”Kuulkaa minua, te jotka vanhurskauden tunnette, kansa, jonka sydämessä on minun lakini.” {PJP 321.2}

”Katso, minä otan sinun kädestäsi päihdyttävän maljan — — ei tarvitse sinun siitä enää juoda.” ”Minä, minä olen teidän lohduttajanne” (Jes. 51: 7,22,12). ”Sillä vuoret väistyköot ja kukkulat horjukoot, mutta minun armoni ei sinusta väisty, eikä minun rauhanliittoni horju, sanoo Herra, sinun armahtajasi” (Jes. 54: 10). {PJP 321.3}

Suuri lunastussuunnitelma saattaa maailman jälleen täysin Jumalan suosioon. Kaikki synnin kadottama palautetaan ennalleen. Ei vain ihminen vaan myös maa tulee lunastetuksi, ja se tulee kuuliaisten ikuiseksi asuinsijaksi. Kuusi tuhatta vuotta saatana on kamppaillut pitääkseen maata hallussaan. Nyt täyttyy se tarkoitus, joka Jumalalla alun perin oli luodessaan maailman.

”Korkeimman pyhät saavat valtakunnan ja omistavat valtakunnan iankaikkisesti — iankaikkisesta iankaikkiseen” (Dan. 7: 18). {PJP 321.4}

”Auringon noususta sen laskuun saakka olkoon Herran nimi ylistetty” (Ps. 113: 3). ”Sinä päivänä on Herra oleva yksi ja hänen nimensä yksi.” Ja ”Herra on oleva koko maan kuningas” (Sak. 14: 9). Raamattu sanoo: ”Iankaikkisesti pysyy sinun sanasi, Herra, vahvana taivaissa.” ”Luotettavat ovat kaikki hänen asetuksensa. Ne pysyvät järkkymättä aina ja iankaikkisesti” (Ps. 119: 89; 111:7,8). Koko synnitön maailmankaikkeus tulee pitämään kunniassa niitä pyhiä asetuksia, joita saatana on vihannut ja pyrkinyt hävittämään. Ja ”niinkuin maa tuottaa kasvunsa ja niinkuin kasvitarha saa siemenkylvönsä versomaan, niin saattaa Herra, Herra versomaan vanhurskauden ja kiitok sen kaikkien kansojen nähden” (Jes. 61: 11). {PJP 322.1}

Luku 30—Pyhäkkö ja sen palvelukset

Mooseksen ollessa vuorella Jumalan kanssa hänelle annettiin käsky: ”Tehkööt he minulle pyhäkön asuakseni heidän keskellään.” Hän sai myös pyhäkön täydet rakennusohjeet. Mutta luopumuksensa tähden israelilaiset menettivät Jumalan läsnäolon siunauksen, eikä pyhäkön pystyttäminen Jumalalle heidän keskuuteensa ollut tällöin mahdollista. Mutta heidän päästyään jälleen taivaan suosioon Mooses alkoi täyttää saamaansa taivaallista käskyä. {PJP 323.1}

Jumala antoi työhön valituille miehille erikoista taitoa ja viisautta pyhän rakennuksen pystyttämiseen. Jumala itse antoi rakenneselityksen ja yksityiskohtaiset ohjeet pyhäkön koosta ja muodosta, siihen käytettävistä rakennustarvikkeista ja kalusteista. Pyhäkkö ja kaikki siihen ihmiskätten työnä tehtävät pyhät esineet olisivat ”sen oikean kuva” ja ”taivaallisten kuvat” (Hebr. 9: 24,23) — pienoiskuva taivaallisesta temppelistä, jossa Kristus, suuri Ylimmäinen pappimme, oli uhrattuaan henkensä suorittava palvelustaan syntisen hyväksi. Jumala näytti Moosekselle vuorella taivaallisen pyhäkön ja käski hänen tehdä kaiken näkemänsä mallin mukaisesti. Mooses kirjoitti tarkoin muistiin kaikki nämä ohjeet ja tiedotti ne kansan johtajille. {PJP 323.2}

Pyhäkön rakentaminen edellytti suuria ja kalliita valmisteluja. Siihen vaadittiin suuret määrät arvokkaita ja kalliita tarve- aineita. Mutta Herra hyväksyi vain vapaaehtoiset lahjat. ”Jokaiselta, jonka sydän on siihen altis, ottakaa vastaan anti minulle”, kuului Jumalan käsky, jonka Mooses toisti kansalle. Jumalalle pyhittäytyminen ja uhrimieli olivat Korkeimman asuinsijan rakentamisen tärkeimpiä edellytyksiä. {PJP 323.3}

Koko kansa oli yksimielisesti valmis uhraamaan. Sitten he tulivat takaisin, jokainen, jonka sydän häntä siihen vaati, ja jokainen, jonka henki oli siihen altis, ja toivat antinsa Herralle ilmestysmajan valmistamista varten ja kaikkea siinä vietettävää jumalanpalvelusta varten ja pyhiä vaatteita varten. He tulivat, sekä miehet että naiset, jokainen, jonka sydän oli siihen altis, ja toivat solkia, korvarenkaita, sormuksia ja kaulakoristeita, kaikkinaisia kultakaluja — jokainen, joka toi Herralle kultaa heilutusuhriksi. {PJP 324.1}

”Ja jokainen, jolla oli punasinisiä, purppuranpunaisia ja helakanpunaisia lankoja, valkoisia pellavalankoja, vuohenkarvoja, punaisia oinaannahkoja tai sireeninnahkoja, toi niitä. Ja jokainen, joka voi antaa anniksi hopeata ja vaskea, toi annin Herralle. Ja jokainen, jolla oli akasiapuuta, toi sitä kaikkinaisten töiden valmistamista varten.” {PJP 324.2}

”Ja kaikki taitavat naiset kehräsivät omin käsin ja toivat kehräämänsä punasiniset, purppuranpunaiset ja helakanpunaiset langat ja valkoiset pellavalangat; ja kaikki naiset, joiden taidollinen sydän heitä siihen vaati, kehräsivät vuohenkarvoja.” {PJP 324.3}

”Mutta päämiehet toivat onyks-kiviä ja muita jalokiviä kasukkaa ja rintakilpeä varten, ja hajuaineita ja öljyä seitsenhaaraista lamppua varten sekä voiteluöljyksi ja hyvänhajuiseksi suitsutukseksi” (2 Moos. 35:23—28). {PJP 324.4}

Pyhäkköä rakennettaessa toivat vanhat ja nuoret — miehet, naiset ja lapset — jatkuvasti uhrilahjojaan, kunnes työnjohtajat totesivat saadun tarpeeksi ja enemmänkin kuin voitiin käyttää. Ja Mooses antoi kuuluttaa koko leirissä: ” ’Älköön kukaan, mies tai nainen, enää valmistako mitään anniksi pyhäkköä varten.’ Ja niin kansa lakkasi tuomasta lahjoja.” Israelilaisten napinat ja Jumalan rangaistustuomiot heidän syntiensä tähden ovat kirjoitetut muistiin varoitukseksi jälkipolville. Toisaalta heidän antaumuksensa, intonsa ja anteliaisuutensa ovat seurattavaksi kelpaavana esimerkkinä. Kaikki jotka sydämestään haluavat palvella Jumalaa ja arvostavat hänen pyhän läsnäolonsa siunausta, osoittavat samaa uhrimieltä valmistaessaan pyhättöä, jossa hän voisi kohdata heitä. He haluavat tuoda Herralle uhrin parhaasta mitä heillä on. Herralle rakennettua huonetta ei saisi jättää velkaiseksi, sillä se tuottaa häpeää hänelle. Annettakoon auliisti niin paljon kuin tarvitaan työn saattamiseksi päätökseen, niin että työmiehet voisivat sanoa pyhäkön rakentajien tavoin: ”Älkää enää tuoko mitään anteja.” {PJP 324.5}

Pyhäkkö oli rakennettu sellaiseksi, että israelilaiset saattoivat purkaa sen ja kuljettaa sitä mukanaan kaikilla matkoillaan. Se oli Sentähden pieni, pituudeltaan noin 18 metriä ja kuutisen metriä leveydeltään ja korkeudeltaan. Rakennukseen ja sen kalusteisiin käytettiin akasiapuuta, joka oli kestävintä kaikista Siinailla tavattavista puulajeista. Seinät tehtiin pystylaudoista, jotka tuettiin hopea j alustoilla, pylväillä ja poikkitangoilla, ja kaikki silattiin kullalla, niin että koko rakennus vaikutti kullasta tehdyltä. Kattona oli nelinkertainen peite, jonka sisimmäinen kerros tehtiin ”kerratuista valkoisista pellavalangoista ja punasinisistä, purppuranpunaisista ja helakanpunaisista langoista; ja niihin tehtiin taidokkaasti kudottuja kerubeja”; muut kerrokset tehtiin vuohenkarvoista, punaisiksi värjätyistä oinaannahois- ta ja päällimmäinen sireeninnahoista, kaikki niin järjestettyinä että ne antoivat rakennukselle täyden suojan. {PJP 325.1}

Rakennuksen jakoi kahteen osaan kallisarvoinen ja kaunis verho eli esirippu, jota kullalla silatut pylväät kannattivat; ja samanlainen uudin sulki etummaisen osan oviaukon. Nämä verhot samoin kuin katon sisin peite olivat loistavan värikkäitä: sinipunaisia, purppuraisia ja helakanpunaisia, värit keskenään taidokkaasti järjestettyinä. Niihin oli kulta- ja hopealangoilla kirjailtu kerubeja kuvaamaan taivaallisen pyhäkön toimintaan liittyviä joukkoja, jotka palvelevina henkinä avustavat maan päällä olevaa Jumalan kansaa. {PJP 325.2}

Pyhäkkö sijaitsi aukiolla, jota kutsuttiin esipihaksi. Sen suoja- aitana olivat vaskipylväiden tukemat ympärysverhot. Tähän aitaukseen päästiin itäiseltä sivulta. Sen portissa oli kalliista materiaalista taidokkaasti tehty kaunis uudin, joka kuitenkaan ei ollut pyhäkön verhojen vertainen. Koska pihan aitaverho oli vain likimain puoliksi niin korkea kuin pyhäkön seinät, saattoi kansa pihan ulkopuoleltakin hyvin nähdä rakennuksen. Esipihassa ja lähinnä sisäänkäyntiä oli vaskinen polttouhrialttari. Tällä alttarilla suoritettiin kaikki polttouhrit Herralle, ja sen sarviin siveltiin sovintoverta. Alttarin ja pyhäkön oven välillä oli niinikään vaskinen pesuallas. Se oli tehty peileistä, jotka Israelin naiset olivat vapaaehtoisesti lahjoittaneet. Pesualtaassa tuli pappien pestä kätensä ja jalkansa aina kun he menivät sisälle pyhäkköön tai lähestyivät alttaria uhratakseen polttouhrin Herralle. {PJP 325.3}

Pyhäkön etuosassa eli pyhässä sijaitsivat näkyleipäpöytä, seitsenhaarainen lamppu ja suitsutusalttari. Näkyleipäpöytä oli huoneen pohjoisseinustalla. Se oli silattu puhtaalla kullalla, ja sitä kiersi koristeellinen kultareunus. Tälle pöydälle pappien tuli joka sapatti latoa kaksitoista leipää kahteen pinoon ja panna niiden päälle suitsuketta. Pöydältä poistettavat leivät katsottiin pyhiksi, ja pappien tuli syödä ne. Eteläseinustalla oli seitsenhaarainen lampunjalka ja siinä seitsemän lamppua. Se oli kokonaan kullasta tehty ja sen haarat erittäin kauniisti koristeltu liljoja muistuttavilla kukkakuvioilla. Koska pyhäkössä ei ollut ikkunoita, eivät kaikki lamput koskaan olleet samalla kertaa sammuksissa, vaan lampunvaloa oli kaiken aikaa öin ja päivin. Aivan pyhän ja kaikkeinpyhimmän välisen esiripun edessä oli kultainen suitsutusalttari. Tällä alttarilla papin tuli polttaa suitsuketta joka aamu ja ilta; sen sarviin siveltiin syntiuhrin verta, ja sille pirskotettiin verta suurena sovituspäivänä. Jumala itse sytytti tulen tälle alttarille, ja pyhänä tulena siitä pidettiin hyvää huolta. Yötä päivää pyhä suitsutus levitti tuoksuaan pyhäkön joka puolelle ja uloskin kauas pyhäkön ympäristöön. {PJP 326.1}

Sisemmän esiripun takana oli kaikkeinpyhin, jonne keskittyi sovitusta ja välitystoimintaa kuvaava palvelus sekä taivaan ja maan välinen yhteydenpito. Pyhäkön tässä osassa sijaitsi akasia- puusta tehty arkki. Se oli silattu kullalla sekä sisältä että päältä, ja kultareunus kiersi sen kantta. Se valmistettiin niiden kivitaulujen säilytyspaikaksi, joihin Jumala oli kirjoittanut kymmenen käskysanaa. Tästä syystä arkkia kutsuttiin Jumalan liiton arkiksi, koska kymmenet käskyt olivat Jumalan ja Israelin välisen liiton perustana. {PJP 326.2}

Pyhän arkin kantta kutsuttiin armoistuimeksi. Se oli täyttä kultaa, ja sen päällä oli kaksi kultaista kerubia, yksi kannen kummassakin päässä. Kummankin enkelin toinen siipi oli kohotettu ylöspäin ja toinen taivutettu peittämään ruumista (ks. Hes. 1: 11) kunnioituksen ja nöyryyden merkiksi. Kerubien kasvot olivat vastakkain ja käännetyt kunnioittavasti alas arkkia kohti. Tämä asento ilmaisi taivaallisen väen kunnioitusta Jumalan lakia kohtaan ja mielenkiintoa lunastussuunnitelmaa kohtaan. {PJP 326.3}

Armoistuimen yläpuolella oli Sekina, Jumalan läsnäolon ilmestys; ja kerubien välistä Jumala ilmaisi tahtonsa. Toisinaan pilvestä kuuluva ääni tiedotti ylimmäiselle papille jumalallisia sanomia. Toisin ajoin oikeanpuoleisen enkelin ylle lankesi valo, joka merkitsi hyväksymistä tai suostumusta, välistä taas peittyi vasemmanpuoleinen varjoon tai pilveen, mikä merkitsi asian hylkäämistä tai kieltämistä. {PJP 327.1}

Arkissa säilytetty Jumalan laki oli vanhurskauden ja tuomio- oikeuden suuri ohjesääntö. Tuo laki julisti kuoleman rikkojalleen; mutta lain yläpuolella oli armoistuin, ja sen yllä Jumala ilmaisi läsnäolonsa ja siitä suotiin katuvalle syntiselle anteeksianto sovituksen ansion perusteella. Näin siinä Kristuksen lunas- tustyössä, jota pyhäkköpalvelus kuvasi, ”armo ja totuus tapaa- vat toisensa”, ja ”vanhurskaus ja rauha antavat suuta toisillensa” (Ps. 85: 10). {PJP 327.2}

Mikään kieli ei pysty kuvailemaan pyhän sisänäkymien loistokkuutta. Kullalla silatut seinät heijastivat kultaisen seitsen- haaraisen lampun valoa. Runsaasti kirjaillut verhot välkkyvine enkelikuvioineen antoivat pyhäkölle omaa monisävyistä väri- loistoaan. Pöytä ja suitsutusalttari

lisäsivät osaltaan kullan kimallusta. Ja sisäverhon takana oli pyhä arkki salaperäisine kerubeineen, ja sen yllä pyhä Sekina, Herran läsnäolon näkyvä ilmestys. Ja kuitenkin tämä kaikki oli vain vähäistä kajastusta taivaassa olevan Jumalan temppelin kirkkaudesta, ihmisen hyväksi tehtävän lunastustoiminnan suuren keskuksen ihanuuksista. {PJP 327.3}

Pyhäkön rakentaminen kesti noin puoli vuotta. Sen valmistuttua Mooses tarkasti rakentajien kaiken työn ja vertasi sitä vuorella näkemäänsä malliin ja Jumalalta saamiinsa ohjeisiin. ”He olivat tehneet sen niin, kuin Herra oli käskenyt. — — Silloin Mooses siunasi heidät.” Innokkaina israelilaiset kerääntyivät katselemaan tuota pyhää rakennusta. Heidän mietiskelles- sään näkemäänsä kunnioittavan tyytyväisinä pilvenpatsas leijui pyhäkön kohdalle ja laskeutuen sen ylle peitti sen. ”Ja Herran kirkkaus täytti asumuksen.” Jumalallinen ylevyys ilmeni niin voimakkaana, ettei Mooseskaan voinut vähään aikaan mennä sisälle. Syvästi liikuttuneena kansa katseli tuota merkkiä siitä, että Herra hyväksyi heidän kättensä työn. Mutta he eivät puhjenneet osoittamaan iloaan äänekkäästi. Kaikkien mielen täytti pelonsekainen juhlallisuus. Silti sisäinen riemu purkautui ilon kyyneleinä, ja he kuiskailivat hartaasti kiitostaan siitä, että Jumala oli suostunut pysymään heidän keskuudessaan. {PJP 327.4}

Jumalan ohjeen mukaisesti Leevin heimo erotettiin hoitamaan pyhäkön palvelusta. Varhaisimpina aikoina jokainen mies toimi pappina omassa perhekunnassaan. Aabrahamin päivien pappeutta pidettiin vanhimman pojan esikoisoikeutena. Kaikkien Israelin esikoisten asemesta Herra hyväksyi Leevin heimon huolehtimaan pyhäkön tehtävistä. Korottamalla heidät tähän kunniaan Herra osoitti hyväksyvänsä heidän uskollisen palveluksensa sekä hänen rankaisutuomionsa toimeenpanon silloin kun Israel lankesi palvomaan kultaista vasikkaa. Pappeus rajoitettiin kuitenkin vain Aaronin perheeseen. Vain Aaron poikineen sai palvella Herran edessä; muille heimon jäsenille uskottiin pyhäkön ja sen kalusteiden hoito. Heidän tuli myös avustaa pappeja näiden palvelustehtävissä, mutta he eivät saaneet uhrata, polttaa suitsuketta eivätkä nähdä pyhiä esineitä näiden ollessa peittämättöminä. {PJP 328.1}

Papeille säädettiin erikoiset virkapuvut. ”Teetä veljellesi Aaronille pyhät vaatteet, kunniaksi ja kaunistukseksi”, kuului Mooseksen saama jumalallinen ohje. Tavallisen papin pukuna oli valkeasta pellavasta tehty saumaton viitta. Se ulottui miltei jalkateriin asti, ja se sidottiin vyötärölle vyöllä, joka oli tehty sinipunaisesta, purppuranpunaisesta ja helakanpunaisesta kirjo- kudoksesta. Pukua täydensi vielä pellavainen käärelakki eli turbaani. Palavan pensaan luona Moosesta käskettiin riisumaan kenkänsä, koska hän seisoi pyhällä paikalla. Samoin eivät papitkaan saaneet mennä kengät jalassa pyhäkköön. Pölyiset asusteet saastuttaisivat pyhän paikan. Ennen pyhäkköön menoaan heidän piti jättää jalkineensa esipihalle. Heidän piti myös pestä kätensä ja jalkansa ennen kuin ryhtyivät palvelemaan pyhäkössä tai polttouhrialttarin luona. Näin tähdennettiin jatkuvasti sitä, että Jumalaa lähestyvien tuli poistaa itsestään kaikki saastaisuus. {PJP 328.2}

Ylimmäisen papin vaatteet olivat hänen korkeaan asemaansa soveltuvasti kallista materiaalia ja kaunista tekoa. Ensin hänellä oli tavallisen papin vaatetta vastaava pellavainen

ihokas ja sen päällä saumaton sinipunainen viitta. Sen helma koristeltiin ympäriinsä kultatiu'uilla ja granaattiomenilla, jotka tehtiin puna- sini-, purppura- ja helakanpunalangoista. Viitan päällä oli vielä sitä lyhyempi kasukka, joka tehtiin kullasta ja sinipunaisista, purppuranpunaisista, helakanpunaisista ja valkeista langoista. Se kiinnitettiin kauniisti tehdyllä vyöllä, jossa olivat kaikki nämä samat värit. Kasukka oli hihaton, ja sen kullalla kirjailtuihin olkakappaleisiin pantiin kaksi onykskiveä, joihin kaiverrettiin Israelin kahdentoista heimon nimi. {PJP 329.1}

Kasukan päällä oli rintakilpi, kaikkein pyhin pappisasusteista. Se oli samaa ainetta kuin kasukka, neliön muotoinen ja vaaksan mittainen. Kultarenkaiden välille solmitun punasinisen nauhan varassa se riippui olkakappaleista. Rintakilven etupinnaksi siihen kiinnitettiin kultakehyksiin ja neljään riviin samoja kalliita kiviä, jotka muodostavat Jumalan kaupungin kaksitoista perustusta. Rintakilven kiviä oli kaksitoista, ja niihin oli kaiverrettu heimojen nimet, yksi kuhunkin kiveen. Herran ohje kuului: "Aaron kantakoon jumalanvastausten rintakilvessä sydämensä päällä, astuessaan pyhäkköön, Israelin poikain nimet, että heidät alati johdatettaisiin muistoon Herran edessä" (2 Moos. 28: 29). Samoin Kristuksella, joka suurena ylimmäisenä pappina vetoaa verensä ansioon Isän edessä syntisen puolesta, on sydämellään jokaisen katuvan, uskovan sielun nimi. Psalmista sanoo: "Minä olen kurja ja köyhä, mutta Herra pitää minusta huolen" (Ps. 40: 18). {PJP 329.2}

Rintakilven oikealla ja vasemmalla sivustalla oli kaksi suurta ja erinomaisen kirkasta kiveä. Nimeltään ne olivat uurim ja tummim. Niiden avulla Jumala ilmaisi tahtonsa ylimmäisen papin välitettäväksi edelleen. Kun asioita esitettiin Herran ratkaistaviksi, ilmaisi oikeanpuoleisen kiven ympärillä oleva valo Herran suostumusta eli myönteistä vastausta, kun taas pilven varjostaessa vasemmanpuoleisen kiven tiedettiin Herran vastauksen olevan kielteinen tai hylkäävä. {PJP 329.3}

Ylimmäisen papin päähineenä oli valkoinen pellavaturbaani, ja siihen oli punasinisellä nauhalla sidottu kiinni kultainen otsakoriste, johon oli kaiverrettu sanat: "Herralle pyhitetty". Pappien asun ja esiintymisen tuli antaa katsojalle vaikutelma Jumalan ja hänen palvontansa pyhyydestä ja häntä lähestyvältä vaadittavasta puhtaudesta. {PJP 329.4}

Koska sekä pyhäkkö että siinä tehtäviään hoitavat papit "palvelevat siinä, mikä on taivaallisten kuva ja varjo" (Hebr. 8: 5), oli se erinomaisen tärkeää, ja siksi Herra antoikin Mooseksen välityksellä erittäin tarkkoja ohjeita tämän vertauskuvallisen palveluksen jokaisesta yksityiskohdasta. Pyhäkköpalvelus jakaantui päivittäiseen ja vuotuiseen palvelukseen. Päivittäistä palvelusta suoritettiin pyhäkön esipihalla sijainneen polttouhrialttarin luona sekä sisällä pyhäkön etummaisessa osassa eli pyhässä, kun taas vuotuinen palvelus suoritettiin kaikkeinpyhimmässä eli pyhäkön takaosassa. {PJP 330.1}

Tätä pyhäkön sisempää osastoa ei saanut nähdä kukaan muu kuin ylimmäinen pappi, ja hänkin sai mennä sinne vain kerran vuodessa ja vain huolellisten ja juhlallisten valmistelujen jälkeen. Vavisten hän astui sisälle Jumalan eteen, ja kunnioittavan hiljaisuuden vallitessa kansa

odotti hänen paluutaan ylentäen mielensä hartaasti rukoilemaan Jumalan siunausta. Armoistuimen edessä ylimmäinen pappi toimitti sovituksen Israelin synneistä, ja kirkkaassa pilvessä Jumala ilmestyi hänelle. Jos hän viipyi sisällä tavallista kauemmin, pelkäsi kansa että Herran kirkkaus oli saattanut tuhota hänet joko heidän tai omien syntiensä vuoksi. {PJP 330.2}

Päivittäinen palvelus käsitti aamun ja illan polttouhrin, hyväntuoksuisen suitsutusuhrin kultaisella alttarilla sekä tiettyjä yksilöllisiä syntiuhreja. Lisäksi uhrattiin määrättyinä sapatteina, uudenkuun aikoina ja erikoisina juhla-aikoina. {PJP 330.3}

Joka aamu ja ilta poltettiin alttarilla vuoden vanha karitsa ja sen yhteyteen kuuluva ruokauhri. Näin kuvattiin kansan päivittäistä pyhittäytymistä Herralle ja sen jatkuvaa riippuvuutta Kristuksen sovitusverestä. Jumala tähdensi erikoisesti sitä, että pyhäkköpalveluksen yhteydessä tuli jokaisen uhrin olla ”virheetön” (2 Moos. 12: 5). Pappien oli tarkastettava kaikki paikalle tuodut uhrieläimet ja hylätä jokainen sellainen, jossa todettiin jokin virhe. Vain ”virheetön” uhri saattoi kuvata hänen täydellistä puhtauttaan, joka tulisi uhraamaan itsensä virheettömänä ja tahrattomana karitsana (ks. lPiet. 1:19). Apostoli Paavali käyttää näitä uhreja kuvauksenaan puhuessaan siitä, mitä Kristuksen seuraajista pitäisi tulla. Hän sanoo: ”Niin minä Jumalan armahtavan laupeuden kautta kehoitan teitä, veljet, antamaan ruumiinne eläväksi, pyhäksi, Jumalalle otolliseksi uhriksi; tämä on teidän järjellinen jumalanpalveluksenne” (Room. 12: 1). Meidän tulee antautua palvelemaan Jumalaa ja pyrkiä tekemään tämä uhrimme mahdollisimman täydelliseksi. Jumala ei hyväksy mitään vähempää kuin parhaan mitä voimme tarjota. Ne jotka rakastavat häntä koko sydämestään, pyrkivät antamaan hänelle elämänsä parhaan palveluksen, ja he koettavat jatkuvasti saattaa koko olemuksensa sopusointuun niiden lakien kanssa, jotka auttavat heitä tekemään hänen tahtoaan. {PJP 330.4}

Suitsutusuhri lähensi pappia Jumalaan välittömämmin kuin mikään muu päivittäinen palvelus. Koska pyhäkön sisempi esirippu ei ulottunut kattoon asti, pääsi armoistuimen yllä oleva Jumalan kirkkaus kajastamaan pyhäkön etuosaan. Uhratessaan suitsuketta Herran edessä pappi katsoi arkkiin päin, ja kun suitsutus kohosi pilvenä ylös, laskeutui jumalallinen kirkkaus armoistuimen päälle sekä täytti kaikkeinpyhimmän ja usein pyhäkön molemmat osat, niin että papin oli pakko perääntyä ulko-ovelle asti. Samoin kuin tässä esikuvallisessa palveluksessa pappi katsoi uskossa armoistuimeen päin, jota hän ei voinut nähdä, on Jumalan kansan nyt kohdistettava rukouksensa Kristukseen, suureen ylimmäiseen pappiinsa, joka inhimilliselle katseelle näkymättömänä rukoilee heidän puolestaan taivaallisessa pyhäkössä. {PJP 331.1}

Israelin rukousten ohessa ylös kohoava suitsutus kuvaa Kristuksen ansioita ja välitystoimintaa sekä hänen täydellistä vanhurskauttaan, joka uskon kautta luetaan hänen kansansa hyväksi ja joka yksin voi tehdä syntisten olentojen palvonnan kelvolliseksi Jumalalle. Pyhäkön pyhimmän osaston verhon edessä oli ikuisen välitystoiminnan alttari ja sen etummaisen osaston edessä oli jatkuvan sovituksen alttari. Jumalaa oli lähestyttävä veren ja suitsutuksen välityksellä. Nämä kuvasivat suurta Välimiestä, jonka kautta syntiset saavat lähestyä Herraa ja

jonka ainoan välityksellä armo ja pelastus voidaan suoda katuvalle, uskovalle sielulle. {PJP 331.2}

Kun papit aamuin ja illoin astuivat sisälle pyhäkköön suitsutuksen aikana, oltiin esipihalla valmiina suorittamaan päivittäinen uhraaminen siellä olevalla alttarilla. Jumalanpalvelukseen kokoontuneet seurasivat tätä suurella mielenkiinnolla. Ennen kuin he papin palveluksen välityksellä pääsivät Jumalan eteen, heidän oli vakavasti tutkisteltava sydäntään ja tunnustettava syntinsä. Katse pyhäkköön suunnattuna he yhtyivät hiljaiseen rukoukseen. Näin heidän pyyntönsä kohosivat suitsutuksen pilvessä ylös ja uskonsa kiinnittyi sen luvatun Vapahtajan ansioihin, jota sovitusuhri kuvasi. Aamun ja illan uhriaikoja pidettiin pyhinä, ja myöhemmin niitä noudatettiin jumalanpalvelukseen määrättyinä aikoina koko Israelissa. Ja kun juutalaiset sitten aikanaan joutuivat maanpakolaisina hajaantumaan kaukaisiin maihin, he näinä määräaikoina yhä käänsivät kas vonsa Jerusalemia kohti ja rukoilivat Israelin Jumalaa. Tästä tavasta kristitytkin saavat esimerkin aamu- ja iltarukouksesta. Vaikka Jumala ei hyväksykään pelkkiä muotomenoja, jotka ovat vailla jumalanpalveluksen henkeä, hän mielihyvin näkee häntä rakastavien kumartuvan aamuin ja illoin pyytämään anteeksi tekemiään syntejä ja anomaan tarvitsemiaan siunauksia. {PJP 332.1}

Näkyleivät pidettiin aina Herran edessä jatkuvana uhrina. Näin ne sisältyivät päivittäiseen uhraamiseen. Näkyleipää kutsuttiin myös ”läsnäolon leiväksi”, koska se oli aina Herran kas vojen edessä. Se oli ihmisen tunnustus siitä, että hän on riippuvainen Jumalan antamasta sekä ajallisesta että hengellisestä ruuasta ja että hän saa sitä vain Kristuksen välitystoiminnan avulla. Jumala oli ruokkinut Israelia erämaassa taivaan leivällä, ja häneen heidän täytyi yhä turvautua saadakseen sekä ajallista ruokaa että hengellisiä siunauksia. Sekä manna että näkyleipä viittasivat Kristukseen, elävään leipään, joka aina Jumalan luona ollen edustaa meitä. Hän itse sanoi: ”Minä olen se elävä leipä, joka on tullut alas taivaasta” (Joh. 6: 48—51). Leipien päälle pantiin suitsuketta. Kun leivät sapattisin vaihdettiin tuoreisiin, poltettiin suitsuke alttarilla uhriksi Jumalalle. {PJP 332.2}

Tärkeimpänä osana päivittäisistä toimituksista oli eri henkilöiden hyväksi suoritettu palvelus. Katuva syntinen toi uhrinsa pyhäkön ovelle ja pannen kätensä uhrieläimen pään päälle tunnusti syntinsä. Näin hän vertauskuvallisesti siirsi ne itseltään viattomalle uhrille. Omin käsin hän sitten surmasi eläimen, ja pappi kantoi veren pyhäkköön ja pirskotti sitä sen esiripun edessä, jonka takana oli arkin sisällä syntisen rikkoma laki. Tällä toimituksella synti siirrettiin veren välityksellä vertauskuvallisesti pyhäkköön.(Ks. Liite , viite n:o 6.) Papin tuli sen jälkeen syödä uhrieläi men liha, Aaronin poikien Moosekselta saaman seuraavan ohjeen mukaisesti: ”Hän [Jumala] on antanut sen teille, että poistaisitte kansan syntivelan” (3 Moos. 10: 17). Molemmat uhri- nenot kuvasivat samanvertaisesti synnin siirtämistä katuvalta pyhäkköön. {PJP 332.3}

Tämänkaltainen toiminta jatkui vuoden mittaan päivästä toiseen. Israelin synnit tällä tavoin pyhäkköön siirrettyinä saastuttivat sen, ja niin oli synnit poistettava sieltä erikoisin toimenpitein.

Jumala käski toimittaa pyhäkön molempien osien sovituksen, ja alttari oli puhdistettava ja pyhitettävä ”israelilaisten saastaisuudesta” (3 Moos. 16: 19). {PJP 333.1}

Kerran vuodessa, suurena sovituspäivänä, pappi astui sisälle kaikkeinpyhimpään puhdistaakseen pyhäkön. Siellä suoritettu työ päätti pyhäkköpalveluksen vuotuisen kierron. {PJP 333.2}

Sovituspäivänä tuotiin kaksi kaurista pyhäkön ovelle, ja ylimmäinen pappi heitti niistä arpaa, ”toisen arvan Herralle ja toisen Asaselille”. Se kauris, jonka arpa määräsi Herralle, oli uhrattava kansan syntiuhriksi. Ja papin oli vietävä sen verta esiripun sisäpuolelle ja pirskotettava sitä armoistuimelle. ”Ja näin hän toimittakoon pyhäkölle sovituksen israelilaisten saastaisuudesta ja heidän rikoksistaan, olivatpa heidän syntinsä minkälaiset tahansa; näin hän tehköön myös ilmestysmajalle, joka on heidän tykönänsä, keskellä heidän saastaisuuttansa.” {PJP 333.3}

”Ja Aaron laskekoon molemmat kätensä elävän kauriin päälle ja tunnustakoon siinä kaikki israelilaisten pahat teot ja kaikki heidän rikkomuksensa, olipa heillä mitä syntejä tahansa, ja pankoon ne kauriin pään päälle ja lähettäköön sen, sitä varten varatun miehen viemänä, erämaahan. Näin kauris kantakoon kaikki heidän pahat tekonsa autioon seutuun.” Kansa tunsi vapautuneensa syntiensä taakasta vasta sitten kun kauris oli näin lähetetty pois. Jokaisen oli tutkisteltava sieluaan niin kauan kuin sovitustyö oli käynnissä. Kaikki maiset toimet pantiin syrjään, ja koko Israelin kansa käytti sen päivän vakavaan nöyrtymiseen Jumalan edessä, rukoukseen, paastoon ja syvään sydämen tutkisteluun. {PJP 333.4}

Tämä vuosittainen palvelus opetti kansalle tärkeitä totuuksia sovituksesta. Vuoden varrella toimitetuissa syntiuhreissa oli sijainen hyväksytty syntisen tilalle, mutta uhrieläimen veri ei ollut aikaansaanut synnille täyttä sovitusta. Se oli vain mahdollistanut synnin siirtämisen pyhäkköön. Veriuhrilla syntinen tunnusti lain sitovuuden ja oman syyllisyytensä sen rikkomiseen sekä ilmaisi uskovansa häneen, joka oli ottava pois maailman synnin. Mutta hän ei vielä päässyt täysin vapaaksi lain tuomiosta. Kun ylimmäinen pappi oli sovituspäivänä toimittanut kansan syntiuhrin, hän vei sen verta kaikkeinpyhimpään ja pirskotti sitä armoistuimelle, lain taulujen yläpuolelle. Näin täytettiin se lain vaatimus, joka langetti kuoleman syntiselle. Sitten pappi välimiehen tehtävänsä mukaisesti sälytti synnit itselleen ja poistuen pyhäköstä kantoi muassaan Israelin syyllisyyden taakan. Pyhäkön ovella hän laski molemmat kätensä elävän kauriin pään päälle ja tunnusti siinä ”kaikki israelilaisten pahat teot ja kaikki heidän rikkomuksensa, olipa heillä mitä syntejä tahansa” ja pani ”ne kauriin pään päälle”. Ja kun kauris nämä synnit kantavana lähetettiin pois, niiden katsottiin sen mukana tulleen ikuisesti erotetuiksi kansasta. Näin toimitettiin se palvelus, ”mikä on taivaallisten kuva ja varjo” (Hebr. 8: 5). {PJP 334.1}

Kuten edellä on jo mainittu, Mooses rakensi maanpäällisen pyhäkön sen mallin mukaan, joka hänelle näytettiin vuorella. Se oli ”nykyistä aikaa tarkoittava vertauskuva, ja sen mukaisesti” siinä uhrattiin ”lahjoja ja uhreja”. Sen pyhät osastot olivat ”taivaallisten kuvat”. Kristus, suuri ylimmäinen pappimme, tekee pappispalvelusta ”kaikkeinpyhimmässä, siinä

oikeassa majassa, jonka on rakentanut Herra eikä ihminen” (Hebr. 9: 9,23; 8: 2). Apostoli Johannes sai näyssä katsella taivaassa olevaa Jumalan temppeliä, ja hän näki, miten ”valtaistuimen edessä paloi seitsemän tulisoihtua”. Hän näki enkelin tulevan ”pitäen kultaista suitsutusastiaa, ja hänelle annettiin paljon suitsukkeita pantavaksi kaikkien pyhien rukouksiin kultaiselle alttarille, joka oli valtaistuimen edessä” (Ilm. 4:5; 8:3). Tässä profeetta sai katsella taivaallisen pyhäkön etummaista osaa, ja hän näki siellä ”seitsemän tulisoihtua” sekä kultaisen alttarin, joita maanpäällisessä pyhäkössä kuvasivat seitsenhaarainen lamppu ja suitsutusalttari. Edelleen ”Jumalan temppeli taivaassa aukeni” (Ilm. li: 19), ja hän katsoi sisemmän esiripun taa kaikkeinpyhimpään. Siellä näkyi ”hänen liittonsa arkki” (Ilm. 11: 19). Sitä kuvasi Mooseksen rakentama pyhä arkki, jossa oli määrä säilyttää Jumalan laki. {PJP 334.2}

Maanpäällinen pyhäkkö rakennettiin ”sen kaavan mukaan, minkä Mooses oli nähnyt”. ”Majan ja kaikki palvelukseen kuuluvat esineet” Paavali katsoo valmistuneina olevan ”taivaallisten kuvat” (Ap.t. 7: 44; Hebr. 9: 21,23). Ja Johannes sanoo nähneensä taivaallisen pyhäkön. Tämä pyhäkkö, jossa Jeesus palvelee hyväksemme, on se suuri alkuperäiskappale, josta Mooseksen rakentama pyhäkkö oli jäljennös. {PJP 335.1}

Taivaallinen temppeli, kuningasten Kuninkaan vakituinen olinpaikka, jossa ”tuhannen tuhatta palveli häntä, ja kymmenen tuhatta kertaa kymmenen tuhatta seisoi hänen edessänsä” (Dan. 7: 10), on iankaikkisen valtaistuimen kirkkauden täyttämä, niin että serafitkin, sen loistavat vartijat, verhoavat kasvonsa kunnioituksesta. Sen avaruutta ja kirkkautta ei mikään maallinen rakennus voinut esittää. Kuitenkin maanpäällisen pyhäkön ja sen palvelusten oli määrä opettaa tärkeitä totuuksia taivaallisesta pyhäköstä ja siitä suuresta työstä, jota siellä suoritettiin ihmisen lunastamiseksi. {PJP 335.2}

Taivaaseen astumisensa jälkeen Vapahtajamme oli määrä aloittaa toimintansa ylimmäisenä pappinamme. Paavali sanoo: ”Kristus ei mennyt käsillä tehtyyn kaikkeinpyhimpään, joka vain on sen oikean kuva, vaan itse taivaaseen, nyt ilmestyäkseen Jumalan kasvojen eteen meidän hyväksemme” (Hebr. 9:24). Kristuksen toiminnassa tulisi olemaan kaksi suurta vaihetta, jotka kumpikin täyttivät tietyn ajanjakson ja oman määrätyn paikkansa taivaallisessa pyhäkössä. Sitä kuvaavasti jakautui maanpäällinenkin pyhäkköpalvelus kahteen vaiheeseen, päivittäiseen ja vuotuiseen palvelukseen, ja pyhäkössä oli näille kummallekin omistettu oma osastonsa. {PJP 335.3}

Samoin kuin Kristus taivaaseen noustuaan ilmestyi Jumalan eteen vedotakseen verensä ansioon katuvien uskovaisten puoIestä, pirskotti pappi pyhäkössä päivittäin uhrieläimen verta syntisen puolesta. {PJP 335.4}

Joskin Kristuksen veren tuli vapauttaa syntinen lain tuomiosta, se ei kuitenkaan tyystin poistanut syntiä, vaan tämä pysyi muistiin merkittynä pyhäkössä lopulliseen sovitukseen saakka. Samoin esikuvallisesti syntiuhrin veri poisti synnin katuvalta, mutta se jäi pyhäkköön sovituspäivään asti. {PJP 336.1}

Johannes sai nähdä, miten suurena lopullisen palkanmaksun päivänä ”kuolleet tuomittiin sen perusteella, mitä kirjoihin oli kirjoitettu, tekojensa mukaan” (Ilm. 20:12). Silloin kaikkien todella katuvien synnit pyyhitään pois taivaan kirjoista Kristuksen sovitusveren ansion perusteella. Siten pyhäkkö vapautetaan eli puhdistetaan syntien muistimerkinnöistä. Esikuvallisesti tätä suurta sovitustyötä eli syntien pyyhkimistä pois vastasi se palvelus, joka suoritettiin sovituspäivänä — maanpäällisen pyhäkön puhdistaminen, joka tapahtui poistamalla sieltä syntiuhrin veren perusteella ne synnit jotka sen olivat saastuttaneet. {PJP 336.2}

Kuten lopullisessa sovituksessa todella katuvien synnit poistetaan taivaan kirjoista, niin ettei niitä enää muisteta eivätkä ne enää mieleen johdu, niin ne esikuvallisestikin kannettiin ulos erämaahan, ikuisesti eroon kansasta. {PJP 336.3}

Koska saatana on synnin alkuunpanija ja suoranainen yllyttäjä kaikkiin niihin synteihin, jotka aiheuttivat Jumalan Pojan kuoleman, vaatii oikeudenmukaisuus, että saatanan on kärsittävä lopullinen rangaistus. Kun Kristus lopullisesti lunastaa ihmiset ja puhdistaa kaikkeuden synnistä, päättyy tämä toiminta siihen, että synti poistetaan taivaallisesta pyhäköstä, ja nämä synnit sälytetään saatanalle, joka näin joutuu kantamaan niiden lopullisen rangaistuksen. Samoin esikuvallisesti päättyi vuotuinen palveluksen kierto pyhäkön puhdistamiseen ja syntien tunnustamiseen kädet laskettuina sen kauriin pään päälle, joka lähetettiin erämaahan. {PJP 336.4}

Näin pyhäkkö ja myöhemmin sen sijaan tullut temppeli opettivat toimituksillaan kansalle päivittäin suuria totuuksia Kristuksen kuolemasta ja palveluksesta. Ja kerran vuodessa heidän ajatuksensa suunnattiin Kristuksen ja saatanan välisen suuren taistelun loppuvaiheisiin, maailmankaikkeuden lopulliseen puhdistamiseen synnistä ja syntisistä. {PJP 336.5}

Luku 31—Naadabin ja Abihun synti

Pyhäkön vihkimisen jälkeen vihittiin myös papit pyhään virkaansa. Nämä toimitukset kestivät seitsemän päivää, niin että kullakin päivällä oli erikoiset juhlamenonsa. Kahdeksantena päivänä he ryhtyivät palvelustehtäviinsä. Poikiensa avustamana Aaron suoritti Jumalan vaatimat uhrit, kohotti kätensä ja siu- nasi kansan. Kaikki oli tehty Jumalan käskyn mukaisesti, ja hän hyväksyi uhrin ja ilmaisi kirkkautensa ihmeellisellä tavalla; tuli lähti Herran tyköä ja kulutti alttarilla olleen uhrin. Kansa katseli tätä suurenmoista jumalallisen voiman ilmausta pelokkaana ja kovin kiinnostuneena. He näkivät siinä merkin Jumalan kirkkaudesta ja suosiosta, ja riemuiten yhteen ääneen ja ylistäen ja kunnioittaen Jumalaa he lankesivat kasvoilleen aivan kuin Herra itse olisi ollut paikalla. {PJP 337.1}

Mutta pian tämän jälkeen äkillinen ja hirveä onnettomuus kohtasi ylimmäisen papin perhettä. Jumalanpalveluksen aikana, kansan rukousten ja ylistysten kohotessa Jumalan puoleen, kaksi Aaronin pojista otti kumpikin hiilipannunsa ja poltti sen päällä hyvänhajuista suitsuketta suloisesti tuoksuavaksi uhriksi Herralle. Mutta vastoin Herran käskyä he ”toivat vierasta tulta” suitsutukseen. Herra oli käskenyt käyttämään siihen hänen itse sytyttämäänsä pyhää tulta, mutta sen sijasta he ottivat siihen tavallista. Tämän synnin vuoksi lähti tuli Herran tyköä ja kulutti heidät kansan nähden. {PJP 337.2}

Mooseksen ja Aaronin jälkeen Naadab ja Abihu olivat olleet korkeimmassa asemassa Israelissa. Herra oli antanut heille erikoisen kunnian sallimalla heidän seitsemänkymmenen vanhimman seurassa katsella hänen kirkkauttaan vuorella. Mutta sen perusteella ei heidän rikkomustaan sopinut puolustella eikä vähätellä. Päinvastoin se vain pahensi heidän syntiään. Vaikka ihmisillä olisi paljon totuuden valoa, vaikka he olisivat Israelin vanhimpien tavoin saaneet nousta vuorelle sekä seurustella etuoikeutetusti Jumalan kanssa ja oleskella hänen kirkkautensa valossa, ei heidän sovi kuvitella, että he myöhemmin voivat tehdä syntiä rankaisematta ja ettei Jumala, suotuaan heille sellaisen kunnian, kovinkaan ankarasti rankaisisi heidän pahuuttaan. Tämä on kohtalokas erehdys. Suodut etuoikeudet ja suuri valo vaativat vastaanottajaltaan annettua valoa vastaavia hyveitä ja pyhyyttä. Jumala ei voi hyväksyä mitään vähempää kuin tämän. Suuret siunaukset tai etuoikeudet eivät saisi tuudittaa ketään väärään varmuuteen tai huolimattomuuteen. Niiden saajat eivät saisi koskaan tuntea olevansa vapaita tekemään syntiä, luullen, ettei Jumala ole niin tarkka heidän suhteensa. Kaikkien Jumalan antamien etujen tarkoituksena on lisätä hengen palavuutta, intoa toimintaan ja tarmoa hänen pyhän tahtonsa toteuttamiseen. {PJP 337.3}

Naadabia ja Abihua ei ollut nuoruudessa totutettu hillitsemään itseään. Isä antoi helposti periksi eikä vaatinut ehdottomasti noudattamaan sitä mikä oli oikeaa, ja niin hänen lapsensakin saivat kasvaa kurittomasti. Hän salli poikiensa seurata omia taipumuksiaan, ja kun he pitkän aikaa hemmottelivat itseään, tottuivat he niin noudattamaan omia mieliteko jaan, etteivät osanneet poiketa niistä silloinkaan, kun joutuivat hoitamaan kaikkein pyhintä virkaa. He eivät

olleet oppineet kunnioittamaan isänsä arvovaltaa eivätkä siksi käsittäneet, että Jumalan vaatimuksia oli noudatettava ehdottoman tarkasti. Jumala joutui rankaisemaan Aaronin poikia, koska tämä oli erehtynyt olemaan heille liian peräänantava. {PJP 338.1}

Jumala halusi opettaa kansalle, että sen oli lähestyttävä häntä erittäin kunnioittavasti ja hänen määräämällään tavalla. Hän ei voi hyväksyä osittaista kuuliaisuutta. Ei riittänyt, että tänä jumalanpalveluksen juhlallisena aikana miltei kaikki tehtiin hänen ohjeidensa mukaisesti. Hän on julistanut kirouksen niille, jotka poikkeavat hänen käskyistään eivätkä tee eroa arkisten

ja pyhien asioiden välillä. Profeetan välityksellä hän lausuu: ”Voi niitä, jotka sanovat pahan hyväksi ja hyvän pahaksi, jotka tekevät pimeyden valkeudeksi ja valkeuden pimeydeksi! — — Voi niitä, jotka ovat viisaita omissa silmissään ja ymmärtäväisiä omasta mielestänsä, — — jotka lahjuksesta julistavat syyllisen syyttömäksi ja ottavat oikeuden siltä, joka oikeassa on! — — He ovat ylenkatsoneet Herran Sebaotin lain ja pitäneet pilkkanansa Israelin Pyhän sanaa” (Jes. 5:20—24). Älköön kukaan eksykö uskomaan, että eräät Jumalan käskyt olisivat vähemmän tärkeitä tai että hän hyväksyisi jotakin muuta sen tilalle, mitä on vaatinut. Profeetta Jeremia lausui: ”Onko kukaan sanonut, ja se on tapahtunut, jos ei Herra ole käskenyt?” (Val.v. 3: 37). Jumala ei ole pannut sanaansa yhtään sellaista käskyä, jota ihmiset saisivat vapaasti joko totella tai olla tottelematta ilman että joutuisivat kärsimään seurauksista. Jos ihmiset haluavat vähänkin poiketa ehdottoman kuuliaisuuden polulta, he saavat havaita valinneensa tien, ”joka lopulta on kuoleman tie” (Sanani. 14: 12). {PJP 338.2}

”Mooses sanoi Aaronille ja hänen pojillensa Eleasarille ja Iitamarille: ’Älkää päästäkö tukkaanne hajalle älkääkä repikö vaatteitanne, ettette kuolisi, — — sillä Herran voiteluöljy on teissä.’” Mooses muistutti veljeään Jumalan sanoista: ”Niissä, jotka ovat minua lähellä, minä osoitan pyhyyteni ja kaiken kansan edessä kirkkauteni.” Aaron oli vaiti. Tuska raastoi hänen isänsydäntään, kun hänen poikansa oli niin äkkiä ja varoittamatta surmattu. Mutta heidän syntinsäkin oli niin hirvittävä, ja nyt hän käsitti sen aiheutuneen siitä, että hän oli laiminlyönyt velvollisuutensa. Hän ei kuitenkaan ilmaissut tunteitaan millään tavoin. Hän ei saanut mitenkään ilmaisemalla suruaan näyttää olevansa myötätuntoinen synnille. Kansaa ei saanut yllyttää napisemaan Jumalaa vastaan. {PJP 339.1}

Herra halusi opettaa kansaansa tunnustamaan ojennustensa oikeudenmukaisuuden, jotta toiset pelkäisivät. Israelissa oli niitä, joita varoitus tästä hirvittävästä rangaistuksesta saattoi varjella luottamasta yltiöpäisesti Jumalan pitkämielisyyteen siihen asti, että hekin olisivat jo ratkaisseet kohtalonsa. Jumala nuhtelee niitä, jotka osoittavat syntiselle sellaista väärää myötätuntoa mikä pyrkii puolustelemaan hänen syntiään. Synti kuolettaa siveelliset käsitykset, niin ettei vääryyden tekijä tajua rikkomuksensa valtavuutta, ja ilman Pyhän Hengen vakuuttavaa voimaa hän jää puolittain sokeaksi syntinsä suhteen. Kristuksen palvelijain velvollisuutena on osoittaa näille erehtyville heidän vaaransa. Ne jotka kumoavat varoituksen vaikutuksen estämällä syntisiä näkemästä synnin todellista luonnetta ja seurauksia, kehuvat usein että he siten vain osoittavat rakkauttaan. Mutta toiminnallaan he päinvastoin estävät ja vastustavat Jumalan

Pyhän Hengen työtä. He tuudittavat syntisen uneen aivan häviönsä partaalla. Näin he syyllistyvät itsekin hänen rikkomukseensa ja joutuvat raskaaseen vastuuseen hänen katumattomuudestaan. Tällainen väärä ja petollinen myötätunto on johtanut monen monta perikatoon. {PJP 339.2}

Naadab ja Abihu eivät olisi lainkaan tehneet tuota kohtalokasta syntiä, elleivät ensin olisi juopuneet paljon viinin käytöstä. He käsittivät, että ennen esiintymistään pyhäkössä heidän oli valmistauduttava erittäin huolellisesti ja vakavasti; ilmaisihan Jumala siellä läsnäolonsa. Mutta epäraittius teki heidät kelvottomiksi pyhään virkaansa. Heidän mielensä tuli sekavaksi ja käsityksensä sumeni, niin etteivät he pystyneet erottamaan pyhiä asioita arkisista. Aaronia ja hänen eloon jääneitä poikiaan varoitettiin: ”Viiniä ja väkijuomaa älkää juoko, älä sinä älköötkä sinun poikasi sinun kanssasi, kun menette ilmestysmajaan, ettette kuolisi. Tämä olkoon teille ikuinen säädös sukupolvesta sukupolveen, tehdäksenne erotuksen pyhän ja epäpyhän, saastaisen ja puhtaan välillä, ja opettaaksenne israelilaisille kaikki ne käskyt, jotka Herra on heille Mooseksen kautta puhunut.” Väkijuomien käyttö heikentää ruumista, tekee mielen sekavaksi ja alentaa siveellistä tasoa. Se estää ihmisiä tajuamasta taivaallisten asioiden pyhyyttä ja Jumalan vaatimusten sitovuutta. Kaikkien niiden, joiden asemaan liittyi pyhää vastuuta, oli oltava täysin raittiita, jotta he olisivat osanneet tehdä selvän eron oikean ja väärän välillä ja lujasti periaatteellisina pystyneet viisaasti jakamaan oikeutta ja osoittamaan armoa. {PJP 340.1}

Tämä sama velvollisuus on jokaisella Kristuksen seuraajalla. Apostoli Pietari julistaa: ”Te olette valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä heimo, omaisuuskansa” (1 Piet. 2: 9). Jumala vaatii meitä säilyttämään jokaisen kykymme mahdollisimman hyvässä kunnossa voidaksemme palvella Luojaamme hyväksyttävästi. Väkijuomia käytettäessä tulokset ovat samat kuin noiden Israelin pappien tapauksessa. Omatunto menettää herkkyytensä synnin suhteen, ja ihminen alkaa varmasti paatua yhä pahemmaksi, kunnes hän ei enää osaa tehdä mitään eroa arkisen ja pyhän välillä. Miten sitten voimme päästä Jumalan vaatimalle tasolle? ”Ettekö tiedä, että teidän ruumiinne on Pyhän Hengen temppeli, joka Henki teissä on ja jonka te olette saaneet Jumalalta, ja ettette ole itsenne omat? Sillä te olette kalliisti ostetut. Kirkastakaa siis Jumala ruumiissanne” (1 Kor. 6: 19,20). ”Söittepä siis tai joitte tai teittepä mitä hyvänsä, tehkää kaikki Jumalan kunniaksi” (1 Kor. 10: 31). Kristuksen seurakunnalle kaikkina aikoina annetaan tämä vakava ja pelottava varoitus: ”Jos joku turmelee Jumalan temppelin, on Jumala turmeleva hänet; sillä Jumalan temppeli on pyhä, ja sellaisia te olette” (1 Kor. 3: 17). {PJP 340.2}

Luku 32—Laki ja liitot

Luomisestaan lähtien Aadam ja Eeva tunsivat Jumalan lain. He olivat selvillä siitä mitä se vaati heiltä, ja sen käskyt olivat kirjoitetut heidän sydämeensä. Kun ihminen lankesi syntiin, ei lakia muutettu, vaan laadittiin parannussuunnitelma hänen palauttamisekseen kuuliaisuuteen. Annettiin lupaus Vapahtajasta ja säädettiin Uhrijärjestelmä, joka viittasi siihen että Kristus tulisi kuolemaan suurena syntiuhrina. Mutta ellei Jumalan lakia olisi koskaan rikottu, ei kuolemaakaan olisi koskaan ollut eikä olisi tarvittu Vapahtajaa. Niin muodoin ei olisi myöskään tarvittu uhreja. {PJP 342.1}

Aadam opetti jälkeläisilleen Jumalan lakia, ja tulevien sukupolvien aikana se siirtyi isältä pojalle. Mutta kaikesta siitä huolimatta, mitä ihmisen lunastamiseksi oli niin armollisesti tehty, vain muutamat ottivat sen vastaan ja olivat kuuliaisia. Syntisyydessään maailma saastui niin pahoin, että se oli vedenpaisumuksella puhdistettava turmeluksestaan. Nooa perheineen säilytti lain, ja hän opetti jälkeläisilleen kymmenet käskyt. Ihmisten jälleen luopuessa Jumalasta Herra valitsi Aabrahamin, josta hän lausui: ”Aabraham kuuli minua ja noudatti, mitä minä noudatettavaksi annoin, minun käskyjäni, säädöksiäni ja opetuksiani” (1 Moos. 26: 5). Hänelle säädettiin ympärileikkaus merkiksi siitä, että ne joille se tehtiin olivat antautuneet palvelemaan Jumalaa ja sitoutuneet pysymään erossa epäjumalanpalveluksesta sekä noudattamaan Jumalan lakia. Aabrahamin jälkeläiset eivät täyttäneet tätä sitoumusta, vaan liittoutuivat pakanoiden kanssa ja omaksuivat heidän tapojaan, ja niin he joutuivat vaeltelemaan ja lopulta orjiksi Egyptiin. Mutta heidän ollessaan läheisessä yhteydessä epäjumalanpalvelijoihin ja pakotettuina egyptiläisten vallanalaisuuteen pakanuuden inhottavat ja julmat opetukset turmelivat entistä pahemmin heidän jumalalliset säädöksensä. Sen tähden Herra, vapautettuaan heidät Egyptistä, laskeutui Siinaille kirkkautensa loistossa ja enkeleidensä ympäröimänä ja pelottavan ma j esteettisesti julisti lakinsa kaiken kansan kuullen. {PJP 342.2}

Mutta hän ei jättänyt käskyjään sellaisen kansan muistin varaan, joka oli taipuvainen unohtamaan hänen vaatimuksensa, vaan kirjoitti ne kivitauluihin. Hän ei jättäisi Israelille mitään mahdollisuutta sekoittaa pakanallista perimätietoa hänen pyhiin käskyihinsä tai halventaa hänen vaatimuksiaan ihmisten säädöksillä tai tavoilla. Mutta hän ei tyytynyt vain antamaan heille kymmenen käskyn lakia. Kansa oli osoittautunut niin helposti harhaan johdettavaksi, ettei hän halunnut jättää yhtään kiusauksen ovea vartioimatta. Mooseksen tuli kirjoittaa Jumalan ohjeiden mukaisesti hänen yksityiskohtaiset oikeutensa ja lakinsa, joista he saisivat tarkoin oppia tuntemaan hänen vaatimuksensa. Nämä ohjeet esittivät heille, miten heidän tuli suhtautua Jumalaan, toisiinsa ja muukalaisiin, ja ne selostivat erikoisesti ja seikkaperäisesti kymmenen käskyn periaatteita, jottei kenenkään tarvitsisi erehtyä. Ne annettiin turvaamaan kivitauluihin kaiverrettujen kymmenien käskyjen pyhyys. {PJP 343.1}

Jos ihminen olisi pitänyt Jumalan lain, jonka Aadam sai lankeemuksensa jälkeen, jonka Nooa säilytti ja jota Aabraham noudatti, ei ympärileikkauksen säädökseen olisi ollut mitään

aihetta. Ja jos Aabrahamin jälkeläiset olisivat pitäneet sen liiton, jonka merkkinä ympärileikkaus oli, ei heitä olisi koskaan saatu vietellyiksi palvelemaan epäjumalia, eikä heidän olisi tarvinnut joutua kärsimään Egyptin orjuutta. He olisivat säilyttäneet Jumalan lain mielessään, eikä sitä olisi tarvinnut julistaa Siinailta eikä kaivertaa kivitauluihin. Ja jos kansa olisi soveltanut käytäntöön kymmenen käskyn periaatteita, ei Moosekselle olisi tarvinnut antaa mitään lisäohjeita. {PJP 343.2}

Aadamin jälkeläiset vääristivät myös hänen saamansa uhri- järjestelmän. Taikausko, epäjumalanpalvelus, julmuus ja irstailu turmelivat Jumalan säätämän yksinkertaisen ja merkitsevän palveluksen. Ollessaan niin kauan tekemisissä epäjumalanpalvelijoiden kanssa Israelin kansa liitti monia pakanallisia tapoja jumalanpalvelukseensa. Siksi Herra antoi heille Siinailla myös uhripalvelusta koskevia täsmällisiä ohjeita. Pyhäkön tultua valmiiksi hän antoi Moosekselle armoistuimen yllä olevasta pilvestä täydet ohjeet pyhäkössä suoritettavien uhrien järjestelmästä ja jumalanpalveluksen muodoista. Näin Moosekselle annettiin seremonialaki, ja hän kirjoitti sen kirjaan. Mutta kymmenen käskyn lain, joka julistettiin Siinailta, Jumala itse oli kirjoittanut kivitauluihin, ja se säilytettiin pyhänä kalleutena arkissa. {PJP 343.3}

Monet pyrkivät sekoittamaan nämä kaksi järjestelmää toisiinsa lainaamalla seremonialaista puhuvia raamatunkohtia sen väitteen tueksi, että siveyslaki on poistettu. Mutta tämä on Raamatun vääristelyä. Nämä kaksi järjestelmää eroavat toisistaan jyrkästi ja selvästi. Seremonialaki käsitti vertauskuvia, jotka viittasivat Kristukseen, hänen uhriinsa ja pappeuteensa. Heprealaisten tuli noudattaa tätä jumalanpalvelusmenoja koskevaa lakia uhreineen ja muotomenoineen, kunnes vertauskuva tapasi perikuvansa silloin kun Kristus kuoli Jumalan Karitsana, joka ottaa pois maailman synnin. Silloin piti kaikkien uhritoimitusten lakata. Tämän lain Kristus ”otti meidän tieltämme pois ja naulitsi ristiin” (Kol. 2:14). Mutta kymmenen käskyn laista psalmista lausuu: ”Iankaikkisesti pysyy sinun sanasi, Herra, vahvana taivaissa” (Ps. 119: 89). Ja Kristus itse sanoo: ”Älkää luulko, että minä olen tullut lakia — — kumoamaan. — — Sillä totisesti minä sanon teille:” — näin hän tekee lausuntonsa mahdollisimman korostetuksi — ”kunnes taivas ja maa katoavat, ei laista katoa pieninkään kirjain, ei ainoakaan piirto, ennenkuin kaikki on tapahtunut” (Matt. 5: 17,18). Tässä hän ei opeta vain sitä, mitä Jumalan lain vaatimukset olivat olleet ja silloin olivat, vaan että nämä vaatimukset pysyisivät voimassa niin kauan kuin taivaat ja maa ovat olemassa. Jumalan laki on yhtä järkkymätön kuin hänen valtaistuimensa. Sen vaatimukset koskevat ihmiskuntaa kaikkina aikoina. {PJP 344.1}

Siinailta julistetusta laista Nehemia sanoo: ”Sinä astuit alas Siinain vuorelle ja puhuit heille taivaasta ja annoit heille oikeat tuomiot ja totiset lait, hyvät säädökset ja käskyt” (Neh. 9: 13). Ja Paavali, ”pakanain apostoli”, julistaa: ”Laki on kuitenkin pyhä ja käskysana pyhä, vanhurskas ja hyvä” (Room. 7:12). Tämä ei voi tarkoittaa mitään muuta kuin kymmenen käskyn lakia, sillä se sanoo: ”Älä himoitse” (Jae 7.). {PJP 344.2}

Kun Vapahtajan kuolema lakkautti vertauskuvien ja varjojen lain, se ei vähääkään vähentänyt siveyslain velvoittavaa arvoa. Sen muuttumattomuutta todisti päinvastoin se tosiasia, että Kristuksen oli kuolemallaan sovitettava sen rikkominen. {PJP 345.1}

Ne jotka väittävät Kristuksen tulleen kumoamaan Jumalan lain ja poistamaan Vanhan testamentin, esittävät juutalaisen aikakauden hyvin synkäksi ja heprealaisten uskonnon pelkiksi muotomenoiksi. Mutta tämä ei pidä paikkaansa. Suuri MINÄ OLEN on jättänyt palavat merkkinsä kaikkialle pyhän historian lehdille, joille Jumalan ja hänen kansansa väliset vaiheet on merkitty muistiin. Hän ei ole ihmislapsille koskaan ilmaissut voimaansa ja kirkkauttaan avoimemmin kuin silloin, kun hänet yksin tunnustettiin Israelin hallitsijaksi ja hän antoi lakinsa kansalleen. Hänen valtikkaansa ei yksikään ihminen ollut pitänyt kädessään, ja tämän näkymättömän israelilaisten Kuninkaan arvokkaat esiintymiset olivat sanomattoman ylväitä ja pelottavan juhlallisia. {PJP 345.2}

Kaikissa näissä jumalallisen läsnäolon ilmestyksissä Jumala ilmaisi kirkkautensa Kristuksen välityksellä. Ei vain Vapahtajan tultua maailmaan, vaan kaikkina syntiinlankeemusta ja lunas- tuslupausta seuranneina aikoina ”Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa” (2 Kor. 5: 19). Kristus oli uhri- järjestelmän perustuksena ja keskuksena sekä patriarkaalisena että juutalaisena kautena. Ensimmäisten vanhempiemme synnin jälkeen ei Jumalan ja ihmisen välillä ole ollut välitöntä kanssakäymistä. Isä on antanut maailman Kristuksen käsiin, jotta hän välimiehen toiminnallaan lunastaisi ihmisen ja todistaisi Jumalan lain arvovaltaiseksi ja pyhäksi. Kaikki taivaan ja langenneen ihmissuvun välinen yhteydenpito on tapahtunut Kristuksen välityksellä. Jumalan Poika se ensimmäisille vanhemmillemmekin antoi lupauksen lunastuksesta. Hän se ilmaisi itsensä patriarkoille. Aadam, Nooa, Aabraham, Iisak, Jaakob ja Mooses ymmärsivät evankeliumin. He odottivat ihmisen Sijaisen ja Takaajan aikaansaamaa pelastusta. Nämä muinaiset pyhät pitivät yhteyttä Vapahtajaan, joka oli tuleva ihmiseksi maailmaamme. ja eräät heistä puhuivat Kristuksen ja taivaan enkeleiden kanssa kasvotusten. {PJP 345.3}

Kristus ei ollut ainoastaan heprealaisten johtajana erämaassa — enkelinä jossa oli Herran nimi ja joka pilvenpatsaaseen verhoutuneena kävi joukon edellä — vaan hän myös antoi lain Israelille.(Ks. Liite, viite n:o 7.) Siinain pelottavan juhlallisen kirkkauden keskeltä Kristus julisti kaiken kansan kuullen Isänsä lain kymmenen käskyä. Hän se ojensi Moosekselle kivitauluihin kaiverretun lain. {PJP 346.1}

Samoin se oli Kristus, joka puhui kansalleen profeettain välityksellä. Kristittyjen seurakunnalle kirjoittaessaan Pietari sanoo, että ”profeetat, jotka ovat ennustaneet teidän osaksenne tulevasta armosta, ovat tutkineet, mihin tai millaiseen aikaan heissä oleva Kristuksen Henki viittasi, edeltäpäin todistaessaan Kristusta kohtaavista kärsimyksistä ja niiden jälkeen tulevasta kunniasta” (1 Piet. 1: 10,11). Kristuksen ääni puhuu meille Vanhan testamentin lehdiltä. ”Jeesuksen todistus on profetian henki” (Ilm. 19: 10). {PJP 346.2}

Ollessaan maan päällä Jeesus kohdisti opetuksillaan kansan huomion Vanhaan testamenttiin. Hän sanoi juutalaisille: ”Te tutkitte kirjoituksia, sillä teillä on mielestänne niissä iakaikkinen elämä, ja ne juuri todistavat minusta” (Joh. 5: 39). Siihen aikaan ei Raamatussa muuta ollutkaan kuin Vanhan testamentin kirjat. Jumalan Poika julisti edelleen: ”Heillä on Mooses ja profeetat; kuulkoot niitä.” Ja hän jatkoi: ”Jos he eivät kuule Moosesta ja profeettoja, niin eivät he usko, vaikka joku kuolleistakin nousisi ylös” (Luuk. 16: 29,31). {PJP 346.3}

Seremonialaki oli Kristuksen antama. Vaikkei sitä enää ollutkaan noudatettava, Paavali esitti sen juutalaisille oikeassa asemassaan ja arvossaan sekä suhteessa lunastussuunnitelmaan ja Kristuksen tehtävään. Suuri apostoli julistaa tämän lain ihanaksi ja jumalallisen säätäjänsä arvoiseksi. Pyhäkön juhlallinen palvelus esitti vertauskuvallisesti suuria totuuksia, jotka selviäisivät lopullisesti tulevien sukupolvien aikana. Israelin rukousten yhteydessä kohoava suitsutuspilvi kuvaa hänen vanhurskauttaan, joka yksin voi tehdä syntisen rukouksen kelvolliseksi Jumalalle. Uhrialttarilla verensä vuodattanut uhrieläin todisti tulevasta Lunastajasta, ja kaikkeinpyhimmästä loisti Jumalan läsnäolon näkyvä ilmaus. Näin ylläpidettiin uskoa ihmisten sydämessä halki monien synkkien luopumusten kausien, kunnes koitti luvatun Messiaan tulemisen aika. {PJP 346.4}

Jeesus oli kansansa valo — maailman valkeus — jo ennen kuin hän tuli ihmisenä maailmaan. Ensimmäinen valon pilkahdus tähän synnin synkentämään maailmaan tuli Kristukselta. Ja häneltä on sen jälkeen tullut jokainen valonsäde, joka taivaallisella kirkkaudellaan on valistanut maan asukkaita. Kristus on lunastussuunnitelman Alfa ja Omega — alku ja loppu. {PJP 347.1}

Siitä lähtien kun Vapahtaja vuodatti verensä syntien sovitukseksi ja nousi taivaaseen ”ilmestyäkseen Jumalan kasvojen eteen meidän hyväksemme” (Hebr. 9:24), on valoa virrannut Golgatan ristiltä ja taivaallisesta pyhäköstä. Mutta vaikka me olemme saaneet selvemmän valon, ei meidän silti pitäisi väheksyä sitä valoa, jota saatiin tulevaan Vapahtajaan viittaavien vertauskuvien välityksellä. Kristuksen evankeliumi selvittää juutalaista taloudenhoitoa ja seremonialain merkitystä. Sitä mukaa kuin opitaan uusia totuuksia ja entistä paremmin kaikkea sitä, mikä on ollut tunnettua alusta asti, saadaan myös selvyyttä Jumalan luonteesta ja suunnitelmista tarkkailemalla sitä, mitä hän on tehnyt valitulle kansalleen. Kaikki lisätieto minkä näin saamme, auttaa meitä ymmärtämään paremmin lunastussuun- nitelmaa, jossa Jumalan tahto toteutuu ihmisen pelastukseksi. Havaitsemme innoitetussa Sanassa uutta kauneutta ja voimaa, ja tutkimme sen sivuja yhä syvemmin kiinnostuneesti ja vastaanottavin mielin. {PJP 347.2}

Monet ovat sitä mieltä, että Jumala pystytti erottavan muurin heprealaisten ja ulkomaailman välille ja että hän pidätti huolenpitonsa ja rakkautensa suureksi osaksi muulta ihmiskunnalta ja keskitti sen Israeliin. Mutta hänen tarkoituksensa ei ollut, että hänen kansansa pystyttäisi erottavan väliseinän itsensä ja toisten ihmisten välille. Rajaton rakkaus sulki piiriinsä kaikki maan asukkaat. Vaikka he olivat hyljänneet hänet, hän koetti alati ilmaista itsensä heille ja saada

heidät osallistumaan rakkaudestaan ja armostaan. Hän soi siunauksiaan valitulle kansalle, jotta se jakaisi niitä muille. {PJP 347.3}

Jumala kutsui Aabrahamin ja soi hänelle menestystä ja kunniaa; ja patriarkan uskollisuus oli todistukseksi kaikille niille kansoille, joiden keskuudessa hän oleskeli. Aabraham ei sulkeutunut erilleen ympäristöstään. Hän ylläpiti ystävällisiä suhteita naapurivaltioiden kuninkaisiin, joista muutamat kohtelivat häntä erittäin kunnioittavasti; ja rehellisyydellään, epäitsekkyydellään, urheudellaan ja hyväntahtoisuudellaan hän edusti Jumalan luonnetta. Mesopotamian, Kanaanin, Egyptin ja jopa Sodoman asukkaat tutustuivat taivaan Jumalaan hänen edustajansa välityksellä. {PJP 347.4}

Samoin Jumala ilmaisi itsensä Joosefin välityksellä Egyptin kansalle ja kaikille niille kansoille, jotka olivat tekemisissä tuon mahtavan valtakunnan kanssa. Miksi Herra johdatti Joosefin niin korkeaan asemaan Egyptissä? Hän olisi kyllä voinut muutoinkin toteuttaa sen, mitä oli aikonut tehdä Jaakobin lasten hyväksi, mutta hän halusi tehdä Joosefin valoksi ja asetti hänet kuninkaan palatsiin, jotta taivaan valo pääsisi loistamaan lähelle ja kauas. Joosef edusti Kristusta olemalla viisas ja oikeudenmukainen, puhdas ja hyväntahtoinen sekä harrastamalla kansan parasta, niin epäjumalanpalvelijoita kuin kaikki olivatkin. Tuossa hyväntekijässään, johon koko Egypti katsoi kiitol lisena ja ihastellen, tuon pakanakansan oli nähtävä Luojansa ja Lunastajansa rakkauden ilmennystä. Samoin Jumala sijoitti Mooseksen valoksi maailman mahtavimman valtakunnan valtaistuimen vierelle, niin että kaikki jotka halusivat olisivat voineet oppia tuntemaan oikean ja elävän Jumalan. Ja kaikkea tätä valoa annettiin egyptiläisille, ennen kuin Jumala ojensi kätensä rankaisemaan heitä. {PJP 348.1}

Israelin vapauttaminen Egyptistä levitti laajalti tietoa Jumalan voimasta. Pelko valtasi Jerikon linnoituksen sotaisan väenkin. ”Kun me sen kuulimme”, kertoi Raahab, ”raukesi meidän sydämemme, eikä kenessäkään ole enää rohkeutta asettua teitä vastaan; sillä Herra, teidän Jumalanne, on Jumala ylhäällä taivaassa ja alhaalla maan päällä” (Joos. 2: 11). Vuosisatoja Egyp tistä lähdön jälkeenkin filistealaisten papit muistuttivat kansaansa Egyptin vitsauksista ja varoittivat sitä vastustamasta Israelin Jumalaa. {PJP 348.2}

Jumala kutsui Israelin ja soi sille siunausta ja menestystä. Sen ei kuitenkaan pitänyt pyrkiä lainkuuliaisuudellaan saamaan hänen suosiotaan tai yksinoikeutettuja siunauksiaan, sillä Herran tarkoitus oli siunata kansaansa, jotta hän pääsisi sen välityksellä ilmaisemaan itsensä kaikille maan asukkaille. Ja nimenomaan sitä varten hän käski kansaansa pysymään erossa ympärillä olevista kansoista, jotka palvelivat epäjumalia. {PJP 348.3}

Jumala inhosi epäjumalanpalvelusta ja kaikkea siihen liittyvää syntiä, ja hän kielsi kansaansa sekaantumasta muihin kansoihin sekä tekemästä ”niinkuin he tekevät” ja unohtamasta häntä. Hän kielsi heitä menemästä naimisiin epäjumalanpalvelijoiden kanssa, jotteivät he vieraantuisi hänestä. Jumalan kansan oli silloin yhtä tärkeää kuin nytkin ”varjella itsensä niin, ettei maailma saastuta”. Sen on pysyttävä erossa sen totuutta ja vanhurskautta vastustavasta

mielestä. Mutta Jumalan tarkoitus ei ollut, että hänen omansa vetäytyisivät itsevanhurskaasti syrjään maailmasta niin etteivät voisi mitenkään vaikuttaa siihen. {PJP 349.1}

Mestarinsa tavoin Kristuksen seuraajien tuli kaikkina aikoina olla maailman valona. Vapahtaja sanoo: ”Ei voi ylhäällä vuorella oleva kaupunki olla kätkössä; eikä lamppua sytytetä ja panna vakan alle, vaan lampunjalkaan, ja niin se loistaa kaikille huoneessa oleville” eli maailmalle. Ja hän lisää: ”Niin loistakoon teidän valonne ihmisten edessä, että he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylistäisivät teidän Isäänne, joka on taivaissa” (Matt. 5: 14—16). Juuri näin tekivät Eenok ja Nooa, Aabraham, Joosef ja Mooses. Ja juuri tätä halusi Jumala kansansa Israelin tekevän. {PJP 349.2}

Heidän oma paha ja epäuskoinen sydämensä, jota saatana piti vallassaan, sai heidät kätkemään valonsa sen sijaan että olisivat antaneet sen loistaa ympärillä oleville kansoille. Tuo sama kiihkoileva mielenlaatu sai heidät joko omaksumaan pakanoiden huonoja tapoja tai sulkeutumaan ylpeinä omiin oloihinsa, ikään kuin Jumalan rakkaus ja huolenpito kuuluisivat vain heille. {PJP 349.3}

Kuten Raamattu esittää kaksi lakia, toisen muuttumattomana ja iankaikkisena ja toisen väliaikaisena ja ajallisena, on myös olemassa kaksi liittoa. Armon liitto tehtiin ensin ihmisen kanssa Eedenissä, kun Jumala syntiinlankeemuksen jälkeen lupasi, että vaimon siemen polkisi rikki käärmeen pään. Uskon kautta Kristukseen tämä liitto tarjosi ihmisille anteeksiannon ja Jumalan armoa avuksi vastaiseen kuuliaisuuteen. Se lupasi heille myös iankaikkisen elämän, jonka ehtona oli kuuliaisuus Jumalan laille. Näin patriarkat saivat pelastuksen toivon. {PJP 349.4}

Tämä sama liitto uudistettiin Aabrahamille, kun hänelle luvattiin: ”Sinun siemenessäsi tulevat siunatuiksi kaikki kansakunnat maan päällä” (1 Moos. 22: 18). Tämä lupaus viittasi Kristukseen. Aabraham ymmärsi sen siten (ks. Gal. 3: 8,16) ja uskoi Kristukseen syntien anteeksiantajana. Tämä usko luettiin hänelle vanhurskaudeksi. Aabrahamin kanssa tehty liitto ylläpiti myös Jumalan lain arvovaltaa. Herra ilmestyi Aabrahamille ja sanoi: ”Minä olen Jumala, Kaikkivaltias; vaella minun edessäni ja ole nuhteeton” (1 Moos. 17: 1). Myöhemmin Jumala todisti uskollisesta palvelijastaan: ”Aabraham kuuli minua ja noudatti, mitä minä noudatettavaksi annoin, minun käskyjäni, säädöksiäni ja opetuksiani” (1 Moos. 26: 5). Ja Herra ilmoitti hänelle: ”Minä teen liiton sinun kanssasi ja sinun jälkeläistesi kanssa, sukupolvesta sukupolveen, iankaikkisen liiton, ollakseni sinun ja sinun jälkeläistesi Jumala” (1 Moos. 17: 7). {PJP 350.1}

Vaikka tämä liitto tehtiin Aadamin kanssa ja uudistettiin Aabrahamille, vasta Kristuksen kuolema saattoi vahvistaa sen. Se oli ollut olemassa Jumalan lupauksen varassa siitä lähtien kun ensimmäinen ilmoitus lunastuksesta annettiin, ja uskon avulla se oli vastaanotettu. Kuitenkin sitä Kristuksen vahvistamana kutsutaan uudeksi liitoksi. Jumalan laki oli perustuksena tässä liitossa, joka yksinkertaisesti pyrki saattamaan ihmiset jälleen sopusointuun Jumalan tahdon kanssa ja kuuliaisiksi hänen lailleen. {PJP 350.2}

Toinen sopimus, jota Raamattu nimittää ”vanhaksi” liitoksi, solmittiin Jumalan ja Israelin välillä Siinailla. Se vahvistettiin silloin uhrieläimen verellä. Aabrahamin kanssa tehty liitto vahvistettiin Kristuksen verellä, ja sitä kutsutaan ”toiseksi” eli ”uudeksi” liitoksi, koska veri jolla se sinetöitiin vuodatettiin ensimmäisen liiton veren jälkeen. Se, että uusi liitto oli voimassa Aabrahamin päivinä, ilmenee ”näistä kahdesta muuttumattomasta asiasta, joissa Jumala ei ole voinut valhetella” (Hebr. 6: 18): lupauksesta ja valasta, joilla Jumala vahvisti liittonsa. {PJP 350.3}

Mutta jos kerran Aabrahamin kanssa tehdyssä liitossa oli lupaus lunastuksesta, niin miksi solmittiin vielä toinen liitto Siinailla? Orjuutensa aikana kansa oli suureksi osaksi unohtanut Jumalan ja Aabrahamin kanssa tehdyn liiton periaatteet. Vapauttaessaan heidät Egyptistä Jumala koetti ilmaista heille voimansa ja armonsa, jotta he oppisivat rakastamaan häntä ja luottamaan häneen. Hän johdatti heidät Punaisen meren keskelle, miissä heidän näytti olevan mahdotonta selviytyä egyptiläisten takaa-ajosta, jotta he tajuaisivat äärimmäisen avuttomuutensa ja jumalallisen avun tarpeensa; ja sitten hän pelasti heidät. Niin he tunsivat syvää rakkautta ja kiitollisuutta Jumalaa kohtaan ja uskoivat hänen kykenevän auttamaan heitä. Hän oli sitonut heidät itseensä vapauttamalla heidät ajallisesta orjuudesta. {PJP 350.4}

Mutta heidän mieleensä oli painettava vielä tärkeämpi totuus. Epäjumalanpalveluksen ja turmeluksen keskellä eläessään heillä ei ollut oikeaa käsitystä Jumalan pyhyydestä, oman mielensä syntisyydestä, ei siitä, miten täysin kykenemättömiä he olivat omassa voimassaan noudattamaan Jumalan lakia, eikä Vapahtajan tarpeestaan. Kaikki tämä oli opetettava heille. {PJP 351.1}

Jumala johdatti heidät Siinaille. Siellä hän ilmaisi kirkkautensa ja antoi heille lakinsa sekä runsaan siunauksen lupauksen kuuliaisuuden ehdolla: ”Jos te nyt kuulette minun ääntäni ja pidätte minun liittoni, niin te olette minulle Pappisvaltakunta ja pyhä kansa” (2 Moos. 19: 5, 6). Kansa ei tajunnut oman sydämensä syntisyyttä ja ettei heidän ollut mahdollista pitää Jumalan lakia ilman Kristusta. Niinpä he auliisti kävivät liittoon Jumalan kanssa. Tuntien voivansa nojata omaan vanhurskauteensa he julistivat: ”Kaikkea, mitä Herra on puhunut, me noudatamme ja tottelemme” (2 Moos. 24: 7). He olivat kuulleet, miten pelottavan juhlallisesti laki julistettiin, ja olivat vavisseet kauhusta vuoren juurella. Kuitenkin jo muutaman viikon kuluttua he rikkoivat Jumalan kanssa tekemänsä liiton ja kumarsivat valettua epäjumalankuvaa. He eivät voineet toivoakaan pysyvänsä Jumalan suosiossa sen liiton nojalla, jonka he olivat rikkoneet. Ja siksi he nyt nähdessään syntisyytensä ja anteeksiannon tarpeensa tunsivat tarvitsevansa sitä Vapahtajaa, joka ilmoitettiin Aabrahamin kanssa tehdyssä liitossa ja jota vertauskuvalliset uhrit esittivät. Nyt Jumala uskon ja rakkauden avulla liitti heidät itseensä heidän vapauttajanaan synnin orjuudesta. Nyt he olivat valmiit arvostamaan uuden liiton siunauksia. {PJP 351.2}

”Vanhan liiton” ehdot olivat: Ole kuuliainen, niin saat elää. ”Se ihminen, joka ne pitää, on niistä elävä” (Hes. 20: 11; 3 Moos. 18: 5), mutta: ”Kirottu olkoon se, joka ei pidä tämän lain sanoja eikä täytä niitä” (5 Moos. 27: 26). ”Uusi liitto” perustettiin ”paremmille lupauksille”

syntien anteeksiannosta ja siitä, että Jumalan armo uudistaa sydämen saattaen sen sopusointuun Jumalan lain periaatteiden kanssa. ”Tämä on se liitto, jonka minä teen Israelin heimon kanssa niiden päivien tultua, sanoo Herra: Minä panen lakini heidän sisimpäänsä ja kirjoitan sen heidän sydämiinsä. Minä annan anteeksi heidän rikoksensa enkä enää muista heidän syntejänsä” (Jer. 31: 33,34). {PJP 352.1}

Saman lain, joka kaivei rettiin kivitauluihin, kirjoittaa Pyhä Henki sydämen tauluihin. Sen sijaan että ryhtyisimme pystyttämään omaa vanhurskauttamme, me vastaanotamme Kristuksen vanhurskauden. Hänen verensä sovittaa syntimme. Hänen kuuliaisuutensa luetaan hyväksemme. Sitten Pyhän Hengen uudistama sydän tuottaa ”Hengen hedelmän”. Kristuksen armon avulla elämme kuuliaisina Jumalan laille, joka on kirjoitettu sydämeemme. Kun Kristuksen Henki pysyy meissä, vaellamme niin kuin hän vaelsi. Profeetan välityksellä hän sanoi itsestään: ”Sinun tahtosi, minun Jumalani, minä teen mielelläni, ja sinun lakisi on minun sydämessäni” (Ps. 40: 8). Ja eläessään ihmisten keskuudessa hän sanoi: ”Hän [Isä] ei ole jättänyt minua yksinäni, koska minä aina teen sitä, mikä hänelle on otollista” (Joh. 8: 29). {PJP 352.2}

Apostoli Paavali esittää selvästi uskon ja lain välisen suhteen uudessa liitossa. Hän sanoo: ”Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta.” ”Teemmekö siis lain mitättömäksi uskon kautta? Pois se! Vaan me vahvistamme lain.” ”Sillä mikä laille oli mahdotonta, koska se oli lihan kautta heikoksi tullut” — se ei voinut vanhurskauttaa ihmistä, koska hän syntisessä luonnossaan ei voinut pitää lakia — ”sen Jumala teki, lähettämällä oman Poikansa syntisen lihan kaltaisuudessa ja synnin tähden ja tuomitsemalla synnin lihassa, että lain vanhurskaus täytettäisiin meissä, jotka emme vaella lihan mukaan, vaan Hengen” (Room. 5: 1; 3: 31; 8: 3,4). {PJP 352.3}

Jumalan toiminta on samanlaista kaikkina aikoina, joskin hän sopeuttaa sitä ja voimansa erilaisia ilmauksia vastaamaan eri aikojen ihmisten tarpeita. Jumala on toteuttanut pelastussuunnitelmansa tarkoitusperiä asteittain siitä lähtien, kun hän antoi ensimmäisen lupauksen evankeliumista, ja sen jälkeen halki patriarkkojen ja juutalaisten kausien aina nykyaikaan asti. Juutalaisten lain uhritoimitusten ja menojen vertauskuvallisesti esittämä Vapahtaja oli aivan sama kuin se, jonka evankeliumit ilmoittavat. Hänen jumalallista muotoaan verhonneet pilvet ovat häipyneet pois, usvat ja varjot ovat hälventyneet jättäen Jeesuksen, maailman Lunastajan, selvästi näkyviin. Hän joka julisti lain Siinailta ja antoi Moosekselle uhritoimitusten lakisäädökset, on sama joka esitti vuorisaarnan. Jumalan rakkauden suuret periaatteet, jotka hän esitti lain ja profeettain perustuksena, ovat vain sen toistoa, mitä hän oli lausunut Mooseksen välityksellä heprealaisille: ”Kuule, Israel! Herra, meidän Jumalamme, Herra on yksi. Ja rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kaikesta sydämestäsi ja kaikesta sielustasi ja kaikesta voimastasi” (5 Moos. 6:4,5). ”Rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi” (3 Moos. 19: 18). Molemmissa armotalouksissa on sama opettaja. Jumalan vaatimukset ovat samat. Hänen hallintonsa periaatteet ovat samat. Sillä kaikki on lähtöisin hänestä, ”jonka tykönä ei ole muutosta, ei vaihteen varjoa” (Jaak. 1: 17). {PJP 352.4}

Luku 33—Siinailta Kaadekseen

Pyhäkön rakentamiseen ryhdyttiin vasta Israelin viivyttyä jonkin aikaa Siinailla, ja se valmistui toisen vuoden alkaessa Egyptistä lähdön jälkeen. Sen jälkeen vihittiin papit virkaansa, vietettiin pääsiäistä, suoritettiin väenlasku ja erinäisiä välttämättömiä siviilihallintoon ja uskonnon järjestelmään liittyviä asioita, niin että Siinailla oltiin leiriintyneenä lähes vuoden päivät. Siellä heidän uskonnonharjoituksensa sai entistä täsmällisemmät muotonsa, he saivat kansallista hallintoaan koskevat lait, ja heidän järjestäytymisensä vakiintui sopivasti ennen heidän siirtymistään Kanaanin maahan. {PJP 354.1}

Israelin hallinto oli erittäin huolellisesti laadittu; se oli ihmeellisesti kaiken käsittävä mutta silti yksinkertainen. Heprealaisessa yhteiskunnassa ilmeni sama järjestys, joka niin selvästi on havaittavissa kaikissa Jumalan luomistöiden täydellisissä järjestelyissä. Jumala oli Israelin Valtias, arvovallan ja hallinnon keskus. Mooses oli heidän näkyvä johtajansa, joka Jumalan asettamana jakoi oikeutta hänen nimessään. Myöhemmin valittiin eri heimoista seitsemänkymmenen neuvosto avustamaan Moosesta kansan yleisten asiain hoidossa. Sitten tulivat papit, jotka kysyivät Herralta neuvoa pyhäkössä. Päälliköt eli ruhtinaat olivat heimojen johdossa. Heidän alaisikseen asetettiin sukukuntien päämiehiä ”tuhannen-, sadan-, viidenkymmenen- ja kymmenenjohtajiksi” (5 Moos. 1:15) sekä toimenhaltijoita erikoistehtäviin. {PJP 354.2}

Heprealaisten leirijärjestys oli tarkoin määrätty. Leiri jaettiin kolmeen osastoon, ja kullakin oli leirissä tietty paikkansa. Keskellä oli Pyhäkkö, näkymättömän Kuninkaan olinpaikka. Sen ympärille asettuivat papit ja leeviläiset. Näiden taa leiriytyivät kaikki muut heimot. {PJP 354.3}

Leeviläiset saivat hoidettavakseen pyhäkön ja kaiken siihen kuuluvan, sekä leirissä että liikkeellä oltaessa. Leirin lähtiessä matkaan heidän tuli purkaa pyhä teltta; pysähdyspaikkaan tultua heidän oli jälleen pystytettävä se. Kukaan toisten heimojen jäsen ei saanut tulla lähelle, kuolemanrangaistuksen uhalla. Leeviläiset jaettiin Leevin kolmen pojan jälkeläisten kolmeen osastoon, joista kukin sai oman asemansa ja tehtävänsä. Mooseksen ja Aaronin teltat olivat pyhäkön edessä ja lähinnä sitä. Etelän puolella olivat kehatilaiset, joiden tehtävänä oli huolehtia arkista ja muusta kalustosta; pohjoispuolella olevien merarilaisten hoitoon annettiin pyhäkön laudat, poikkitangot, pylväät, jalustat yms.; takana olevat geersonilaiset saivat hoitoonsa pyhäkön telttakankaat, peitteet ja uutimet. {PJP 355.1}

Jokaisen heimon sijoitus oli samoin tarkoin määrätty. Kunkin tuli marssia lippuaan seuraten ja leiriytyä sen luokse Herran käskyn mukaan: ”Israelilaiset leiriytyköötkukin lippunsa luo, perhekuntiensa sotamerkkien kohdalle; he leiriytyköötkööt taammas ilmestysmajan ympärille. Niinkuin olivat leiriytyneet, niin lähteköötkin, kukin kohdallansa, lippukunnittain” (4 Moos. 2:2,17). Sekakansa, joka oli seurannut Israelia Egyptistä, ei saanut sijoittua heimojen

leiripaikkoihin, vaan heidän oli pysyteltävä leirin laitamilla, ja heidän jälkeläisensä pääsivät vasta kolmannessa polvessa liittymään seurakuntaan (ks. 5 Moos. 23: 7,8). {PJP 355.2}

Leiri ja sen lähitienoo oli pidettävä tarkoin siistinä ja hyvässä järjestyksessä. Jyrkkiä terveydenhoito-ohjeita oli noudatettava. Leiriin ei saanut tulla kukaan, joka jostakin syystä oli epäpuhdas. Niin suuren kansanjoukon säilyttäminen terveenä vaati välttämättä tällaisia toimenpiteitä, ja täydellinen järjestys ja puhtaus oli samoin tarpeen pyhän Jumalan läheisyydessä. Hän itse julisti: ”Herra, sinun Jumalasi, vaeltaa leirissä auttaaksensa sinua ja antaakseen vihollisesi sinulle alttiiksi; Sentähden olkoon sinun leirisi pyhä.” {PJP 355.3}

Aina kun Israel oli liikkeellä, ”Herran liitonarkki kulki heidän edellänsä — — etsimässä heille levähdyspaikkaa” (4 Moos. 10:33). Kehatin poikien kantamana tuli Jumalan pyhän lain sisältävän pyhän arkin käydä kärkijoukon edessä. Sen edessä kulkivat Mooses ja Aaron, ja sen lähellä papit hopeatorvineen. Näillä he välittivät kansalle Moosekselta saamiaan ohjeita. Torvitiedotusten mukaisesti oli kunkin ryhmän johtajien annettava edelleen täsmälliset ohjeet joukkonsa kaikista liikkeistä. Kaikkien oli noudatettava saamiaan käskyjä kuolemanrangaistuksen uhalla. {PJP 355.4}

Jumala on järjestyksen Jumala. Kaikki taivaaseen liittyvä on täydellisessä järjestyksessä. Enkelijoukotkin suorittavat alamaisesti kaikki liikkeensä täydessä kurinalaisuudessa. Vain järjestys ja sopusointuinen toiminta johtavat menestykseen. Jumala vaatii työssään yhtä hyvää järjestystä ja järjestelmällisyyttä nyt kuin Israelin päivinäkin. Kaikkien hänen työssään olevien on toimittava järkevästi eikä huolimattomasti ja umpimähkään. Hän haluaa työtään tehtävän uskossa ja täsmällisesti voidakseen painaa siihen hyväksymisensä sinetin. {PJP 356.1}

Jumala itse johdatti Israelia kaikilla heidän matkoillaan. Pilvenpatsas ilmaisi laskeutumisellaan heidän leiripaikkansa, ja niin kauan kuin heidän tuli olla leiriytyneinä, pilvi viipyi pyhäkön yllä. Kun heidän oli taas lähdettävä liikkeelle, pilvi kohosi korkealle pyhän teltan yläpuolelle. Sekä liikkeelle lähdöstä että pysähtymisestä tiedotettiin juhlallisella kuulutuksella. ”Kun arkki lähti liikkeelle, niin Mooses lausui: ’Nouse, Herra, hajaantukoot sinun vihollisesi, ja sinun vihamiehesi paetkoot sinua.’ Ja kun arkki laskettiin maahan, lausui hän: ’Palaja, Herra, Israelin heimojen kymmentuhansien tykö’” (4 Moos. 10: 35,36). {PJP 356.2}

Siinailta oli yhdentoista päivän matka Kanaanin rajaseudulla olevaan Kaadekseen; ja Israelin joukot toivoivat hyvinkin pian pääsevänsä tuohon hyvään maahan lähtiessään liikkeelle, kun pilvi kohotessaan lopultakin antoi heille siihen luvan. Olihan Herra suurin ihmeteoin johdattanut heidät pois Egyptistä; eivätkö he siis voisi odottaa häneltä vielä runsaampia siunauksia nyt kun he olivat muodollisestikin liittoutuneet hänen kanssaan, hyväksyneet hänet Valtiaakseen ja saaneet varmuuden siitä, että olivat Korkeimman valittua kansaa? {PJP 356.3}

Kuitenkin lähtivät monet miltei vastahakoisesti tuosta pitkäaikaisesta leiripaikastaan. He olivat jo miltei kotiutuneet siihen. Noiden vuorenseinien suojaan Jumala oli koonnut kansansa erilleen muista kansoista toistaakseen heille pyhän lakinsa. He katselivat mielellään

tuota pyhää vuorta, jonka harmaantuneilla huipuilla ja paljailla harjanteilla Jumala niin usein oli ilmaissut kirkkautensa. Paikkaan liittyi niin läheisesti Jumalan ja pyhien enkelien läsnäolon tuntua, että se vaikutti liian pyhältä, jotta sen voisi ilman muuta tai ilomielin jättää taakseen. {PJP 356.4}

Mutta kun torvensoittajat kajauttivat merkkitoitotuksensa, lähti koko leiri liikkeelle lippukunnittain, pyhäkkö keskellään ja kukin heimo omalla kohdallaan. Kaikki tarkkailivat innokkaina, mihin suuntaan pilvi johdattaisi heitä. Sen siirtyessä itää kohti, missä oli pelkkää sokkeloista vuoristoa, synkkää ja autiota, alkoivat monet jo mielessään surra ja epäillä. {PJP 357.1}

Sitä mukaa kuin he kulkivat eteenpäin, tie kävi yhä vaikeammaksi. Se kulki rosoisen maaston halki ja paljaiden kallioiden lomitse. Ennen pitkää he huomasivat olevansa suuressa ”erämaassa, arojen ja kuilujen maassa, kuivuuden ja synkeyden maassa, maassa, jossa ei kukaan kulje eikä yksikään ihminen asu” (Jer. 2: 6). Kalliorotkoihin oli lähellä ja kaukana ahtautunut miehiä, naisia ja lapsia vaunuineen ja tavaroineen. Lammas- ja karjalaumat seurasivat joukkoa pitkinä jonoina. Heidän kulkunsa oli pakostakin hidasta ja vaivalloista, eikä pitkällinen leirilläolo niinkään ollut karaissut heitä kestämään matkan vaaroja ja rasituksia. {PJP 357.2}

Kolmen päivän vaelluksen jälkeen alkoi jo kuulua valituksia. Niitä esittivät monet sekakansaan kuuluvat, jotka eivät olleet täysin yhtyneet Israeliin ja siksi etsivät alituiseen jotakin moitteen aihetta. Nämä moitiskelijat eivät hyväksyneet marssisuun- taa, ja Mooseksen johtotavassa oli aina jotakin vikaa, vaikka he hyvin tiesivät hänen ja heidän kaikkien vain seuraavan pilven johdatusta. Tyytymättömyys on tarttuvaa, ja pian se levisikin leirissä. {PJP 357.3}

Taas he alkoivat vaatia ruuakseen lihaa. Eivät he tyytyneet siihen että saivat päivittäin yllin kyllin mannaa. Orjuutensa aikana israelilaisten oli ollut Egyptissä pakko tyytyä kovin vaatimattomaan ja yksinkertaiseen ruokaan, mutta sekin oli puutteen ja ankaran työn höystämänä ollut maittavaa. Mutta heidän joukossaan oli nyt monia egyptiläisiä, jotka olivat tottuneet ylelliseen ruokaan, ja nämä aloittivat ensimmäisinä napinansa. {PJP 357.4}

Kun israelilaisille annettiin mannaa vähän ennen heidän saapumistaan Siinaille, soi Herra lihaakin näille napisijoille, mutta vain yhdeksi päiväksi. {PJP 358.1}

Jumala olisi yhtä helposti voinut toimittaa heille lihaa kuin mannaakin, mutta hän rajoitti ruokavaliota heidän parhaakseen. Hän halusi antaa heille ruokaa mikä tyydytti heidän tarpeensa paremmin kuin se kiihottava ruoka, johon monet olivat tottuneet Egyptissä. Tarkoitus oli parantaa heidän pilaantunut ruokahalunsa, jotta he oppisivat nauttimaan ihmisen alkuperäisestä ruuasta — maan hedelmistä, joita Jumala antoi Aadamille ja Eevalle Eedenissä. Siitä syystä israelilaiset oli suureksi osaksi jätetty vaille eläinkunnasta saatavaa ruokaa. {PJP 358.2}

Saatana kiusasi heitä pitämään tätä rajoitusta epäoikeudenmukaisena ja julmana. Hän sai heidät himoitsemaan sellaista mikä oli kiellettyä, sillä hän tiesi ruokahalun hillittömyyden

johtavan aistillisuuteen, ja siten hän saisi helposti kansan valvontaansa. Sairauden ja kurjuuden aiheuttaja käy ihmisten kimppuun siinä kohdin, missä hän voi menestyä parhaiten. Ruokahaluun kohdistuvilla kiusauksillaan hän on suureksi osaksi saanut ihmiset tekemään syntiä siitä lähtien, kun hän houkutteli Eevan syömään kiellettyä hedelmää. Tällä samalla keinolla hän sai Israelin napisemaan Jumalaa vastaan. Epäraitis syöminen ja juominen päästää alhaiset himot valloilleen ja villitsee ihmiset unohtamaan siveelliset velvoituksensa. Kun he sitten joutuvat kiusaukseen, ei heillä ole mitään voimaa sen vastustamiseen. {PJP 358.3}

Jumala johdatti israelilaiset pois Egyptistä voidakseen sijoittaa heidät Kanaanin maahan puhtaana, pyhänä ja onnellisena kansana. Tästä syystä hän kasvatti heitä kurinalaisesti sekä heidän itsensä että heidän jälkeläistensä parhaaksi. Jos he olisivat suostuneet hillitsemään ruokahalunsa hänen viisaiden rajoitustensa mukaisesti, ei heidän parissaan olisi tavattu raihnaita eikä sairaita. Heidän jälkeläisensä olisivat olleet voimakkaita niin ruumiillisesti kuin henkisestikin. He olisivat käsittäneet selvästi totuuden ja velvollisuutensa sekä omanneet terävää arvostelukykyä ja tervettä järkeä. Mutta koska he eivät halunneet alistua Jumalan rajoituksiin ja vaatimuksiin, esti se pääasiassa heitä pääsemästä hänen haluamalleen tasolle ja saamasta niitä siunauksia, joita hän oli valmis antamaan heille. {PJP 358.4}

Psalmista sanoo: ”He kiusasivat Jumalaa sydämessänsä, vaatien ruokaa himonsa tyydyttämiseksi. Ja he puhuivat Jumalaa vastaan sanoen: ’Voikohan Jumala kattaa pöydän erämaassa? Katso, hän kyllä kallioon iski, ja vedet vuotivat ja purot tulvivat; mutta voiko hän antaa myös leipää tai hankkia kansallensa lihaa?’ Sentähden Herra, kun hän sen kuuli, julmistui” (Ps. 78: 18—21). He olivat usein napisseet ja mellakoineet matkallaan Punaiselta mereltä Siinaille, mutta säälien heidän tietämättömyyttään ja sokeuttaan Jumala ei ollut rangaissut heidän syntiään. Mutta sen jälkeen hän oli ilmaissut itsensä heille Hoore- bissa. Heidän tietonsa oli suuresti lisääntynyt, kun he olivat nähneet Jumalan ylevyyden, voiman ja armon, ja heidän epäuskonsa ja tyytymättömyytensä merkitsi nyt suurempaa syyllisyyttä. Lisäksi he olivat sitoutuneet hyväksymään Herran kuninkaakseen ja alistumaan hänen arvovaltaansa. Heidän napinansa oli nyt kapinaa ja ansaitsi sellaisena pikaisen ja ankaran rangaistuksen, jos haluttiin varjella Israelia joutumasta sekasortoon ja perikatoon. ”Herran tuli syttyi heidän keskellään, ja se kulutti ulommaisen osan leiriä.” Pilvestä iskevä salama tuhosi pahimmat moitiskelijat. {PJP 359.1}

Kauhuissaan kansa pyysi Moosesta rukoilemaan puolestaan. Mooses rukoili, ja tuli sammui. Tämän rangaistuksen muistoksi sen paikan nimeksi pantiin Tabeera, joka merkitsee syttymistä. {PJP 359.2}

Mutta pahuus vain lisääntyi entisestään. Sen sijaan että eloon jääneet olisivat nöyrtyneet ja katuneet, tämä ankara rangaistus näytti vain lisäävän heidän napinaansa. Joka taholla kansaa kerääntyi telttojen edustalle itkemään ja valittamaan. ”Heidän keskuuteensa kerääntyneessä hylkyväessä heräsivät himot, ja niin israelilaisetkin rupesivat jälleen itkemään sanoen: ’Voi jospa meillä olisi lihaa syödäksemme! Me muistelemme kaloja, joita söimme Egyptissä

ilmaiseksi, kurkkuja, melooneja, ruoho- laukkaa, sipulia ja kynsilaukkaa. Mutta nyt me näännymme, sillä eihän täällä ole mitään; emme saa nähdäkään muuta kuin tuota mannaa.’” Näin he ilmaisivat olevansa tyytymättömiä siihen ruokaan, jota heidän Luojansa hankki heille. Kuitenkin heillä oli jatkuvia todisteita siitä, että se täytti hyvin heidän tarpeensa; kaikista matkan rasituksista huolimatta ei heidän heimoissaan ollut yhtään raihnaista. {PJP 359.3}

Mooses masentui. Hän oli rukoillut, ettei Israelia hävitettäisi, vaikka hänen omista jälkeläisistään olisi siinä tapauksessa tullut suuri kansa. Rakkaudesta heihin hän oli rukoillut, että hänen nimensä olisi poistettu elämän kirjasta mieluummin kuin heidät olisi jätetty tuhon omiksi. Hän oli vaarantanut kaikkensa heidän hyväkseen, ja tämä oli heidän vastauksensa. Kaikista vaikeuksistaan, jopa kuvitelluista kärsimyksistään he syyttivät häntä, ja heidän jumalaton napinansa teki hänen raskaan huolten ja vastuun taakkansa kaksin verroin painavammaksi. Ahdingossaan hän oh jopa kiusattu epäilemään Jumalaa. Miltei moittien hän rukoili: ”Miksi olet tehnyt niin pahoin palvelijallesi, ja miksi en ole saanut armoa sinun silmiesi edessä, koska olet pannut kaiken tämän kansan minun taakakseni? — — Mistä minulla on lihaa antaa kaikelle kansalle, kun he ahdistavat minua itkullaan sanoen: ’Anna meille lihaa syödäksemme’? En minä jaksa yksinäni kantaa koko tätä kansaa, sillä se on minulle liian raskas.” {PJP 360.1}

Herra kuuli hänen rukouksensa ja kehotti häntä kutsumaan kokoon seitsemänkymmentä Israelin vanhinta. He eivät olleet pelkästään ikämiehiä, vaan heillä oli arvokkuutta, tervettä harkintakykyä ja kokemusta. ”Tuo heidät ilmestysmajalle”, Herra sanoi, ”ja he asettukoot sinne sinun kanssasi. Minä sitten astun alas ja puhun siellä sinun kanssasi ja otan henkeä, joka sinussa on, ja annan heille; siten he voivat auttaa sinua tuon kansataakan kantamisessa, ettei sinun tarvitse sitä yksinäsi kantaa.” {PJP 360.2}

Herra antoi Mooseksen valita itselleen kaikkein uskollisimmat ja tehokkaimmat miehet kantamaan vastuuta hänen kanssaan. He auttaisivat vaikutuksellaan hillitsemään kansan väkivaltaa ja tukahduttamaan kapinan yritykset. Kuitenkin tästä heidän virkaan asettamisestaan oli myöhemmin ikäviä seurauksia. Heitä ei olisi lainkaan valittu, jos Mooses Jumalan voimaa ja hyvyyttä kokeneena olisi ilmaissut kokemustaan vastaavaa uskoa. Mutta hän oli suurennellut taakkojaan ja palveluksiaan miltei unohtaen olleensa vain välikappaleena Jumalan kädessä. Hänen ei sopinut vähääkään yhtyä siihen napinaan, joka oli Israelin kirouksena. Jos hän olisi täysin luottanut Jumalaan, Herra olisi alati opastanut häntä ja vahvistanut häntä kaikissa vaikeuksissa. {PJP 360.3}

Jumala kehotti Moosesta valmistamaan kansaa sitä varten, mitä hän aikoi tehdä sille: ”Pyhittäytykää huomiseksi, niin saatte syödä lihaa, koska itkitte Herran kuullen, sanoen: ’Voi, jospa meillä olisi lihaa syödäksemme! Egyptissä meidän oli hyvä olla.’ Herra antaa nyt teille lihaa syödäksenne. Eikä siinä ole teille syömistä ainoastaan päiväksi tai kahdeksi, tai viideksi tai kymmeneksi tai kahdeksikymmeneksi päiväksi, vaan kuukauden päiviksi, kunnes ette enää siedä

sen hajua ja se iljettää teitä. Sillä te olette pitäneet halpana Herran, joka on teidän keskellänne, ja itkeneet hänen edessänsä sanoen: 'Miksi lähdimme- kään Egyptistä!'" {PJP 361.1}

Mutta Mooses huudahti: "Kuusisataa tuhatta jalkamiestä on sitä kansaa, jonka keskuudessa minä elän, ja kuitenkin sinä sanot: 'Minä annan heille lihaa, niin että heillä on sitä syödä kuukauden päivät'. Onko lampaita ja raavaita teurastettaviksi heille, niin että heille riittää, vai kootaanko heille kaikki meren kalat?" Herra nuhteli häntä tästä epäluottamuksesta: "Onko Herran käsi lyhyt? Nyt saat nähdä, toteutuuko sinulle minun sanani vai eikö." {PJP 361.2}

Mooses toisti seurakunnalle Herran sanat ja ilmoitti seitsemänkymmenen vanhimman nimittämisen virkaan. Hänen neuvonsa näille valituille miehille soveltuu mainiosti oikeudellisen lahjo- mattomuuden ohjeeksi myös nykyajan tuomareille ja lainsäätäjille: "Kuulustelkaa veljiänne ja tuomitkaa oikein, jos jollakulla on riita-asia veljensä tai luonaan asuvan muukalaisen kanssa. Älkää katsoko henkilöön tuomitessanne, vaan kuulkaa pientä yhtä hyvin kuin suurtakin; älkää peljätkö ketään ihmistä, sillä tuomio on Jumalan" (5 Moos. 1: 16,17). {PJP 361.3}

Sitten Mooses kutsui ne seitsemänkymmentä koolle pyhäkön luo. "Silloin Herra astui alas pilvessä ja puhutteli häntä, otti henkeä, joka hänessä oli, ja antoi sitä niille seitsemällekymmenelle vanhimmalle. Kun henki laskeutui heihin, niin he joutuivat hurmoksiin." Heille vuodatettiin, kuten opetuslapsille helluntaipäivänä, "voima korkeudesta", Herra halusi näin valmistaa heitä tehtäväänsä ja osoittaa heille kunniaa seurakunnan nähden, niin että heihin luotettaisiin miehinä, jotka Jumala oli valinnut avustamaan Moosesta Israelin hallinnossa. {PJP 361.4}

Jälleen Mooses ilmaisi jalon ja epäitsekkään mielenlaatunsa. Kaksi niistä seitsemästäkymmenestä oli jäänyt menemättä pyhäkön luo, koska he katsoivat vaatimattomasti olevansa niin arvottomia vastuulliseen tehtävään. Jumalan henki laskeutui silti heihinkin siellä missä he olivat, ja hekin joutuivat hurmoksiin. Saatuaan kuulla tästä Joosua halusi estää tällaisen ohjeista poikkeamisen peläten sen aiheuttavan hajaannusta. Hän halusi myös suojata esimiehensä mainetta ja sanoi siksi: "Oi, herrani Mooses, kiellä heitä!" Mutta Mooses vastasi: "Oletko kateellinen minun puolestani? Oi, jospa koko Herran kansa olisi profeettoja, niin Herra antaisi henkensä heihin!" {PJP 361.5}

Mereltä alkoi nyt puhaltaa voimakas tuuli, joka ajoi edellään laumoittain viiriäisiä "ja painoi niitä leiriin päivänmatkan laajuudelta joka suunnalle leiristä, lähes kahden kyynärän korkeuteen maasta" (4 Moos. 11: 31). Koko sen päivän ja yön ja vielä seuraavankin päivän kansa kokosi tuota ihmeellisesti järjestettyä ruokaa. Sitä saatiin valtavat määrät. "Vähin määrä, jonka joku sai kootuksi, oli kymmenen hoomer-mittaa." Kaikki se mitä ei sillä kertaa tarvittu, levitettiin kuivumaan, ja niin ruokaa riitti koko kuukaudeksi niin kuin oli luvattukin. {PJP 362.1}

Jumala antoi kansalle sellaista mikä ei ollut heille parasta, koska he itsepintaisesti halusivat sitä. He eivät olisi tyytyneet sellaiseen, mikä olisi osoittautunut heille hyödylliseksi. Heidän kapinalliset halunsa tyydytettiin, mutta heidät jätettiin kärsimään niiden seurauksista. He juhlivat

hillittömästi, mutta ylensyöminen kostautui heti. ”Herra tuotti kansalle hyvin suuren surman.” Suuret joukot sortuivat kovaan kuumeeseen, kun taas eniten lihaa himoinneet sairastuivat kuolettavasti jo maistettuaankin sitä. {PJP 362.2}

Haserotissa, joka oli seuraava pysähdyspaikka Tabeerasta lähdettyä, Mooses joutui vieläkin katkerampaan koetukseen. Aaron ja Mirjam olivat olleet kunnioitetussa johtoasemassa Israelissa. Molemmat olivat saaneet profetoimisen lahjan ja Jumalan määrääminä avustaneet Moosesta, kun heprealaiset vapautettiin. Profeetta Miikan välityksellä Herra todistaa: ”Minä lähetin Mooseksen, Aaronin ja Mirjamin käymään sinun edelläsi” (Miika 6: 4). Mirjam oli jo varhain osoittanut luonteen lujuuttaan vartioidessaan Niilin rannalla pientä kaisla-arkkua, jossa Mooses-lasta pidettiin piilossa. Jumala käytti hyväkseen hänen itsehillintäänsä ja tahdikkuuttaan varjellessaan kansansa vapauttajaa. Runollisesti ja musikaalisesti lahjakkaana Mirjam oli johtanut Israelin naisia heidän laulaessaan ja karkeloi- dessaan Punaisen meren rannalla. Kansa rakasti ja taivas kunnioitti häntä eniten Mooseksen ja Aaronin jälkeen. Mutta sama pahe, joka ensiksi herätti epäsopua taivaassa, heräsi vaikuttamaan myös tämän israelilaisen naisen mielessä, eikä hänen tarvinnut jäädä olemaan yksin tyytymättömänä. {PJP 362.3}

Kun seitsemänkymmentä vanhinta nimitettiin virkaansa, ei asiasta neuvoteltu Mirjamin ja Aaronin kanssa, ja niin he alkoivat kadehtia Moosesta. Jetron vierailun aikana, jolloin israelilaiset olivat matkalla Siinaille, oli Mooses niin auliisti hyväksynyt appensa neuvon, että Aaron ja Mirjam pelkäsivät tämän jo heitä voimakkaammin vaikuttavan Moosekseen. Ja vanhinten nimitysasiassa he katsoivat tulleensa syrjäytetyiksi arvoasemastaan huolimatta. Mirjam ja Aaron eivät olleet koskaan tunteneet Mooseksen kannettavana olevan huolen ja vastuun painoa. Mutta koska heidät oli valittu hänen avustajikseen, he katsoivat johtamisen vastuun kuuluvan tasaveroisesti myös heille, eikä heidän mielestään ollut tarpeellista valita lisää avustajia. {PJP 363.1}

Mooses tunsi saamansa tehtävän tärkeyden syvemmin kuin kukaan muu ennen häntä. Hän tajusi oman heikkoutensa ja otti Jumalan neuvonantajakseen. Aaron piti itseään suuremmassa arvossa ja luotti vähemmän Jumalaan. Saatuaan vastuuta hän oli epäonnistunut ja ilmaissut luonteensa heikkouden myöntymällä alhaisesti epäjumalanpalvelukseen Siinailla. Mutta kateuden ja kunnianhimon sokaisemina Mirjam ja Aaron unohtivat tämän. Jumala oli antanut Aaronille suuren kunnian asettamalla hänen perheensä pappeuden pyhään tehtävään, mutta tämäkin seikka vain yllytti häntä korostamaan itseään. ”Ja he sanoivat: ’Ainoastaan Mooseksen kauttako Herra puhuu? Eikö hän puhu myös meidän kauttamme?’” He katsoivat olevansa yhtä hyvin Jumalan suosiossa ja oikeutettuja samaan asemaan ja arvovaltaan. {PJP 363.2}

Tyytymättömyydessään Mirjam havaitsi moitittavaa Jumalan johdatuksellisessa asiain hoidossakin. Varsinkin Mooseksen avioliitto harmitti häntä. Perhettä ja kansallista ylpeyttä loukkasi se, ettei Mooses valinnut vaimokseen heprealaista vaan toiseen kansaan kuuluvan naisen. Sipporaan suhtauduttiin karsaan halveksivasti. {PJP 363.3}

Vaikka sanotaankin, että Mooses ”oli ottanut vaimokseen etiopialaisen naisen” (4 Moos. 12: 1), tämä oli midianilainen ja niin muodoin Abrahamin jälkeläinen. Hänen ihonsa väri oli hiukan tummempi kuin heprealaisten. Mutta vaikkei Sippora ollutkaan israelilainen, hän pelkäsi silti oikeaa Jumalaa. Hän oli arka, syrjään vetäytyvä, lempeä ja helläluonteinen. Kärsimyksen näkeminen teki hänet kovin onnettomaksi, ja siksi Mooses Egyptiin matkatessaan suostuikin lähettämään hänet takaisin Midianiin. Hän halusi säästää vaimoaan niiltä ahdistuksilta, joihin tämä olisi joutunut nähdessään, miten Jumala rankaisi Egyptiä. {PJP 364.1}

Palattuaan miehensä luo erämaahan Sippora huomasi, miten vastuun rasitukset kuluttivat tämän voimia. Hän kertoi pahoista aavistuksistaan Jetrolle, joka ehdotti Moosekselle helpotuksia. Tästä syystä Mirjam tunsi vastenmielisyyttä Sipporaa kohtaan. Kuvitellen ja harmitellen mielessään omaa ja Aaronin syrjäyttämistä hän uskoi kaiken olleen lähtöisin Mooseksen vaimosta, jonka hän päätteli vaikutuksellaan estäneen miestään kutsumasta heitä neuvotteluihin kuten tavallisesti. Jos Aaron olisi lujasti puolustanut oikeutta, hän olisi voinut ehkäistä pahan. Mutta sen sijaan että hän olisi osoittanut Mirjamille hänen menettelynsä synnillisyyden, hän asettui tämän puolelle, kuunteli hänen moitteitaan ja yhtyi kadehtimaan Moosesta. {PJP 364.2}

Mooses kesti heidän syyttelynsä ääneti ja valittelematta. Työskennellessään ankarasti ja odotettuaan vuosikaudet Mooses oli kehittynyt mieleltään nöyräksi ja pitkämieliseksi, ja tämä kokemus auttoi häntä suhtautumaan kärsivällisesti kansan epäuskoon ja napinaan samoin kuin niiden ylpeyteen ja kateuteen, joiden olisi pitänyt järkkymättä pysyä hänen avustajinaan. ”Mooses oli sangen nöyrä mies, nöyrempi kuin kukaan muu ihminen maan päällä”, ja siksi hänelle suotiin taivaallista viisautta ja johdatusta enemmän kuin kenellekään toiselle. Raamattu sanoo: ”Hän johdattaa nöyriä oikein, hän opettaa nöyrille tiensä” (Ps. 25:9). Herra johdattaa nöyriä, koska he suostuvat opetettaviksi. He haluavat vilpittömästi oppia tuntemaan ja tekemään Jumalan tahdon. Vapahtaja lupaa: ”Jos joku tahtoo tehdä hänen tahtonsa, tulee hän tuntemaan, onko tämä oppi Jumalasta” (Joh. 7:17). Ja apostoli Jaakobin välityksellä hän kehottaa: ”Jos joltakin teistä puuttuu viisautta, anokoon sitä Jumalalta, joka antaa kaikille alttiisti ja soimaamatta, niin se hänelle annetaan” (Jaak. 1:5). Mutta hänen lupauksensa kuuluu vain niille, jotka ovat valmiit kaikessa seuraamaan Herraa. Jumala ei pakota kenenkään tahtoa; siksi hän ei voi johdattaa niitä, jotka ovat liian ylpeitä opetettaviksi ja taipuvaisia toimimaan mielensä mukaan. Kaksimielisestä ihmisestä, joka pyrkii noudattamaan omaa tahtoaan samalla kun sanoo tekevänsä Jumalan tahdon, on kirjoitettu: ”Älköön sellainen ihminen luulko Herralta mitään saavansa” (Jaak. 1:7). {PJP 364.3}

Jumala oli valinnut Mooseksen ja pannut henkensä häneen. Nyt Mirjam ja Aaron syyllistyivät napinallaan tottelemattomuuteen paitsi heille määrättyä johtajaa myös itse Jumalaa kohtaan. Niskoittelevat kuiskuttelijat kutsuttiin ilmestysmajalle, ja siellä he joutuivat olemaan kasvokkain Mooseksen kanssa. ”Silloin Herra astui alas pilvenpatsaassa, asettui majan ovelle ja kutsui Aaronia ja Mirjamia.” Ei heidän profeetallista lahjaansa kielletty; Jumala olisi voinut puhua heille näyssä ja unessa. Mutta Mooses, jonka Herra itse julisti olevan ”uskollinen koko

minun talossani", pääsi läheisempään kanssakäymiseen. Hänen kanssaan Herra puhui suusta suuhun. "'Miksi ette siis peljänneet puhua minun palvelijaani Moosesta vastaan?' Ja Herran viha syttyi heitä kohtaan, ja hän meni pois." Pilvi poistui pyhäkön yltä merkiksi Jumalan mielipahasta, ja Mirjam sairastui ja "oli lumivalkea pitalista". Aaron säästyi, mutta hänelle oli Mirjamin rankaiseminen ankaraksi nuhteeksi. Nyt kun heidän ylpeytensä oli painettu tomuun, Aaron tunnusti heidän syntinsä ja pyysi hartaasti, ettei hänen sisarensa tarvitsisi jäädä tuon inhottavan ja Kuolettavan vitsauksen tuhottavaksi. Vastaukseksi Mooseksen rukoukseen Mirjam puhdistui sairaudestaan mutta suljettiin seitsemäksi päiväksi leirin ulkopuolelle. Vasta kun hänet oli karkotettu leiristä, laskeutui Jumalan suosion merkki jälleen pyhäkön ylle. Kunnioittaen Mirjamin korkeaa asemaa ja surren hänen saamaansa ankaraa iskua koko kansa odotteli Haserotissa hänen paluutaan. {PJP 365.1}

Tämä Herran mielipahan ilmaus oli tarkoitettu varoitukseksi koko Israelille. Sen oli määrä torjua lisääntyvää tyytymättömyyttä ja uppiniskaisuutta. Ellei Mirjamia olisi kaikkien nähden nuhdeltu tyytymättömyydestään, se olisi aiheuttanut paljon pahaa. Kateus on ihmismielen saatanallisimpia ja seurauksiltaan tuhoisimpia piirteitä. Viisas Salomo sanoo luulevaisesta kateudesta: "Kiukku on julma, viha on niinkuin tulva; mutta kuka voi kestää luulevaisuutta?" (Sanani. 27: 4). Kateus aiheutti ensimmäisen epäsovun taivaassa, ja sen leviäminen on aikaansaanut sanomattoman paljon pahaa ihmisten keskuudessa. Se synnyttää riitaisuutta, josta apostoli Jaakob sanoo: "Missä kiivaus ja riitaisuus on, siellä on epäjärjestys ja kaikkinainen paha meno" (Jaak. 3: 16). {PJP 366.1}

Toisten panettelua tai heidän vaikuttimiensa tai tekojensa tuomitsemista emme saisi vähätellä. "Joka veljeään panettelee tai veljensä tuomitsee, se panettelee lakia ja tuomitsee lain; mutta jos sinä tuomitset lain, niin et ole lain noudattaja, vaan sen tuomari" (Jaak. 4: 11). Mutta on vain yksi tuomari, Herra, "joka myös on saattava valoon pimeyden kätköt ja tuova ilmi sydänten aivoitukset" (1 Kor. 4:5). Mutta joka laittautuu toisten tuomariksi ja ryhtyy tuomitsemaan heitä, anastaa itselleen Luojalle kuuluvan etuoikeuden. {PJP 366.2}

Raamattu opettaa meitä tarkoin pidättymään niiden syyttelystä, jotka Jumala on kutsunut lähettiläikseen. Apostoli Pietari sanoo paatuneista syntisistä: "Nuo uhkarohkeat, itserakkaat eivät kammo herjata henkivaltoja, vaikka enkelitkään, jotka väkevyydeltään ja voimaltaan ovat suuremmat, eivät lausu heitä vastaan herjaavaa tuomiota Herran edessä" (2 Piet. 2: 10,11). Ja Paavali neuvoo seurakunnan kaitsijaa: "Älä ota huomioon syytettä vanhinta vastaan, ellei ole kahta tai kolmea todistajaa" (ITim. 5: 19). Hän joka on asettanut henkilöitä kansansa johtajien ja opettajien vastuullisiin tehtäviin, vaatii kansaansa vastaamaan siitä miten he kohtelevat hänen palvelijoitaan. Meidän on kunnioitettava niitä, joita Jumala on kunnioittanut. Mirjamin saaman rangaistuksen tulisi varoittaa kaikkia niitä, jotka antavat mielessään sijaa kateudelle ja napisevat niitä vastaan joiden kannettavaksi Herra antaa työnsä taakan. {PJP 366.3}

Luku 34—Kaksitoista vakoojaa

Lähdettyään Hoorebin vuorelta heprealaisten joukko leiriytyi yksitoista päivää myöhemmin Kaadekseen, joka oli Paaranin erämaassa, lähellä luvatun maan rajaa. Siellä kansa ehdotti, että lähetettäisiin miehiä vakoilemaan maata. Mooses esitti asian Herralle, joka antoi suostumuksensa sekä ohjeen, jonka mukaan kustakin sukukunnasta oli valittava joku ruhtinaista tähän tehtävään. Tämän neuvon mukaan miehet valittiin, ja Mooses lähetti heidät ottamaan selvää, minkälainen maa oli asemaltaan ja luonnontuotteiltaan, ja asuiko siellä vähän vai paljon, voimakasta vai heikkoa kansaa. Heidän tuli tutkia myös maaperän laatua ja sen tuottavuutta sekä tuoda näytteitä maan hedelmistä. {PJP 367.1}

Miehet lähtivät ja vakoilivat koko maata etelärajalta edeten sen pohjoisseutuihin asti. He palasivat oltuaan poissa neljäkymmentä päivää. Suurin toivein Israelin kansa odotti innokkaasti heidän paluutaan, ja kun tieto siitä levisi heimolta toiselle, sitä tervehdittiin riemuiten. Kansa riensi vakoojia vastaan, jotka olivat turvallisesti selviytyneet vaarallisesta tehtävästään. Heillä oli muassaan hedelmänäytteitä, jotka todistivat maan viljavuudesta. Viinirypäleet olivat juuri silloin kypsiä, ja he toivat mukanaan niin suuren rypäletertun, että kahden miehen oli kannettava sitä korennolla. He toivat myös viikunoita ja granaattiomenoita, joita siellä kasvoi runsaasti. {PJP 367.2}

Kansa iloitsi siitä, että nyt päästäisiin omistamaan niin hyvä maa, ja kun retken tuloksia esitettiin Moosekselle, kuuntelivat kaikki niin innokkaasti, ettei vain sanaakaan menisi hukkaan. {PJP 367.3}

”Me menisimme siihen maahan, jonne meidät lähetit”, vakoojat aloittivat. ”Ja se tosiaankin vuotaa maitoa ja mettä, ja tällaisia ovat sen hedelmät.” Kansa oli haltioissaan; nyt kyllä toteltaisiin halukkaasti Herran ääntä, jotta päästäisiin heti valtaamaan tuo maa. Mutta kuvailtuaan maan kauneutta ja hedelmällisyyttä kaikki vakoojat, kahta lukuunottamatta, alkoivat suurennella vaikeuksia ja vaaroja jotka uhkasivat israelilaisia, jos he yrittäisivät valloittaa Kanaanin. He luettelivat, mitä voimallisia kansoja asusti maan eri osissa ja kertoivat, että sen kaupungit olivat hyvin vallitettuja ja niiden asukkaat erittäin vahvoja ja että niitä oli mahdoton valloittaa. He mainitsivat nähneensä jättiläisiäkin, Anakin jälkeläisiä, joten maan haltuun ottamista ei kannattanut ajatellakaan. {PJP 368.1}

Näin koko tilanne muuttui. Toivo ja rohkeus vaihtuivat pelkurimaiseksi epätoivoksi, kun vakoojat purkivat käsityksiään epäuskoisesta mielestään, jonka saatana oli masentanut. Heidän epäuskonsa synkisti koko seurakunnan, ja se unohti tyystin Jumalan väkevän voiman, jonka hän niin usein oli ilmaissut valitun kansansa hyväksi. Kansa ei pysähtynyt päättelemään, että hän joka oli johdattanut heidät siihen asti, antaisi varmasti maan heidän haltuunsa. He eivät muistelleet, miten ihmeellisesti Jumala oli vapauttanut heidät sortajien vallasta, aukaissut tien halki meren ja tuhonnut faaraon takaa-ajavat joukot. He jättivät Jumalan kokonaan pois laskuista ja toimivat niin kuin asevoima olisi ollut heidän ainoa turvansa. {PJP 368.2}

Epäuskossaan he rajoittivat Jumalan voimaa eivätkä luottaneet siihen käteen, joka oli siihen asti niin turvallisesti johdattanut heitä. Ja niin he entiseen tapaansa alkoivat taas napista Moosesta ja Aaronia vastaan. ”Näin siis raukesivat ihanat toiveemme”, he sanoivat. ”Tällaista maata me olemme taivaltaneet Egyptistä asti muka ottamaan haltuumme.” He syyttivät johtajiaan kansan pettämisestä ja Israelin saattamisesta vaikeuksiin. {PJP 368.3}

Suuri pettymys sai kansan aivan epätoivoiseksi. Sen napinakin alkoi saada tuskaista sävyä. Kaaleb tajusi tilanteen ja koetti parhaansa mukaan puolustaa rohkeasti Jumalan sanaa ja vastustaa uskottomien tovereidensa masentavaa vaikutusta. Hetkeksi kansa hiljeni kuuntelemaan, kun hän toiveikkaasti ja rohkeasti kehui tuota hyvää maata. Ei hän väittänyt vääräksi sitä, mitä siitä oli sanottu; muurit olivat kyllä korkeita ja kanaanilaiset väkeviä. Mutta Jumala oli luvannut maan Israelille. ”Menkäämme sittenkin sinne ja ottakaamme se haltuumme”, Kaaleb innosti heitä, ”sillä varmasti me sen voitamme.” {PJP 368.4}

Mutta ne kymmenen muuta vakoojaa keskeyttivät hänet ja kuvailivat vaikeuksia entistä synkemmin värein: ”Emme me kykene käymään sen kansan kimppuun, sillä se on meitä voimakkaampi. — — Kaikki kansa, jota me siellä näimme, oli kookasta väkeä. Näimmepä siellä jättiläisiäkin, Anakin jättiläisheimon jälkeläisiä, ja me olimme mielestämme kuin heinäsirkkoja; sellaisia me heistäkin olimme.” {PJP 369.1}

Kun nämä miehet kerran olivat omaksuneet väärän asenteen, he nyt vastustivat itsepintaisesti Kaalebia ja Joosuaa, Moosesta ja Jumalaakin. Jokainen askel eteenpäin sai heidät yhä päättä- väisemmiksi: kaikki Kanaanin valloitusyritykset oli tukahdutettava! He turvautuivat valheeseenkin lisätäkseen tuhoisaa vaikutustaan. Se ”on maa, joka syö omat asukkaansa”, he sanoivat. Tämä masentava raportti oli silkkaa valhetta ja täysin ristiriitainen. Vakoojat olivat kehuneet maata hedelmälliseksi ja tuottoisaksi ja sen kansaa kookkaaksi, mikä kaikki olisi ollut mahdotonta, jos maasta voitiin sanoa, että se epäedullisen ilmastonsa vuoksi ”söi omat asukkaansa”. Mutta kun epäusko pääsee valtaamaan mielen, ottaa saatana sen valvontaansa, eikä kukaan pysty sanomaan, miten pitkälle hän riepottaa sitä. {PJP 369.2}

”Silloin koko kansa alkoi huutaa ja parkua, ja kansa itki sen yön.” Tilanne kehittyi pian avoimeksi kapinaksi, sillä saatana pääsi nyt riehumaan vapaasti, ja kansa näytti menettäneen järkensä. He kirosivat Moosesta ja Aaronia ja unohtivat, että Jumala kuunteli heidän jumalatonta puhettaan ja että pilvenpatsaaseen verhoutuneena hänen läsnäolonsa Enkeli oli todistamassa heidän vihansa raivokkaita purkauksia. Katkerina he huusivat: ”Jospa olisimme kuolleet Egyptin maahan tai tähän erämaahan! Jospa olisimme kuolleet!” Sitten he purkivat tunteitaan Jumalaakin vastaan: ”’Miksi viekään Herra meitä tuohon maahan, jossa me kaadumme miekkaan ja vaimomme ja lapsemme joutuvat vihollisen saaliiksi! Eikö meidän olisi parempi palata Egyptiin?’ Ja he puhuivat toinen toisilleen: ’Valitkaamme johtaja ja palatkaamme Egyptiin.’” Näin he eivät syyttaneet ainoastaan Moosesta vaan myös itse Jumalaa siitä, että tämä oli petollisesti luvannut heille maan jota he eivät pystyneet valtaamaan. Ja he menivätkin niin

pitkälle, että valitsivat päällikön johtamaan heidät takaisin kärsimystensä ja orjuutensa maahan, josta Kaikkivaltias oli väkevällä käsivarrellaan vapauttanut heidät. {PJP 369.3}

Nöyryytettyinä ja ahdistuksissaan ”Mooses ja Aaron lankesivat kasvoilleen Israelin kansan koko seurakunnan eteen” tietämättä, miten saisivat heidät luopumaan äkkipikaisista hankkeistaan. Kaaleb ja Joosua koettivat tyynnyttää meteliä. He repäisivät vaatteensa surun ja suuttumuksen merkiksi ja syöksyivät kansan keskelle korottaen äänensä kaikumaan yli väkijoukon vaikertelun ja kapinallisen kohun: ”Maa, jota kävimme vakoilemassa, on ylen ihana maa. Jos Herra on meille suosiollinen, niin hän vie meidät siihen maahan ja antaa sen meille, maan, joka vuotaa maitoa ja mettä. Älkää vain kapinoiko Herraa vastaan älkääkä peljätkö sen maan kansaa, sillä heitä ei ole meille kuin suupalaksi. Heidän varjelijansa on väistynyt heistä, mutta meidän kanssamme on Herra. Älkää te heitä peljätkö.” {PJP 370.1}

Kanaanilaiset olivat täyttäneet pahuuden mittansa, eikä Herra enää kärsinyt heitä. Hänen poistettuaan heiltä varjeluksensa he olisivat helposti voitettavissa. Jumalan liitto takasi maan Israelille. Mutta kun uskottomien vakoojien valheellinen raportti hyväksyttiin, se eksytti koko kansan. Petturit olivat tehneet tehtävänsä. Ja vaikka huonon raportin esittäjiä olisi ollut vain kaksi ja muut kymmenen olisivat rohkaisseet kansaa valloittamaan maan Herran nimessä, se olisi jumalattoman epäuskonsa tähden noudattanut noiden kahden neuvoa mieluummin kuin kymmenen muun. Mutta nyt vain kaksi puolusti oikeutta ja kymmenen tuki kapinaa. {PJP 370.2}

Kelvottomat vakoojat tuomitsivat jyrkästi Kaalebin ja Joosuan, ja kansa vaati heitä jo kivitettäviksi. Villiintynyt väkijoukko keräili jo kaikkea heitettävää noiden uskollisten pään menoksi. Raivoten ja kiljuen joukko syöksyi heitä kohti, kun yhtäkkiä kivet kirposivat käsistä ja väkijoukko hiljeni kuin kauhun lamauttamana. Jumala oli väliintulollaan ryhtynyt hillitsemään heidän murhanhimoaan. Hänen läsnäolonsa kirkkaus oli liekehtivänä leimuna valaissut pyhäkön. Kaikki kansa katseli Herran merkkiä. Heitä väkevämpi oli ilmaissut itsensä, eikä kukaan tohtinut enää vastustella. Huonon raportin tuoneet vakoojat kyyristelivät kauhuissaan ja hakeutuivat henki kurkussa teltoilleen. {PJP 370.3}

Mooses nousi nyt ja meni pyhäkköön. Herra sanoi hänelle kansasta: ”Minä tuhoan sen rutolla ja hävitän sen perinjuurin, mutta sinusta minä teen suuremman ja väkevämmän kansan.” Mutta jälleen Mooses rukoili kansansa puolesta. Ei hän voinut suostua siihen, että se hävitettäisiin ja hänestä tehtäisiin väkevämpi kansa. Vedoten Jumalan armoon hän sanoi: ”Osoittautukoon nyt sinun suuri voimasi, Herra, niinkuin olet puhunut sanoen: ’Herra on pitkämielinen ja suuri armossa. — — Anna siis anteeksi tämän kansan pahat teot suuressa armossasi, niinkuin sinä ennenkin olet anteeksi antanut tälle kansalle, Egyptistä tänne saakka.” {PJP 371.1}

Herra lupasi säästää Israelin välittömältä tuholta, mutta heidän epäuskonsa ja pelkuruutensa tähden hän ei voinut käyttää voimaansa heidän vihollistensa kukistamiseen. Siksi hän armossaan neuvoi heille ainoana turvallisena reittinä paluun Punaista merta kohti. {PJP 371.2}

Kapinoidessaan kansa oli huutanut: ”Jospa olisimme kuolleet tähän erämaahan!” Nyt he saivat tämän pyyntönsä täyttymään. Herra julisti: ”Aivan niinkuin te olette minulle puhuneet, niin minä teille teen. Tähän erämaahan kaatuvat teidän ruumiinne, teidän kaikkien, jotka olette katselmuksessa olleet, niin monta kuin teitä on kaksikymmenvuotisia ja sitä vanhempia. — — Mutta teidän lapsenne, joiden sanoitte joutuvan vihollisen saaliiksi, heidät minä vien sinne, ja he saavat tulla tuntemaan sen maan, jota te halveksitte.” Ja Kaalebista hän sanoi: ”Koska minun palvelijassani Kaalebissa on toinen henki, niin että hän on minua uskollisesti seurannut, niin hänet minä vien siihen maahan, jossa hän kävi, ja hänen jälkeläisensä saavat sen omakseen.” Niin kuin vakoojat olivat viipyneet retkellään neljäkymmentä päivää, joutui Israel samoin vaeltamaan erämaassa neljäkymmentä vuotta. {PJP 371.3}

Kun Mooses ilmoitti kansalle Jumalan päätöksen, heidän raivonsa vaihtui suruun. He tiesivät, että heidän rangaistuksensa oli oikeudenmukainen. Kymmenen uskotonta vakoojaa kuolivat äkkiä Jumalan lyöminä kaiken Israelin nähden, ja heidän kohtalossaan kansa näki oman tuomionsa. {PJP 371.4}

Nyt he näyttivät vilpittömästi katuvan synnillistä menettelyään. Mutta he surivat pahojen tekojensa seurauksia pikemmin kuin omaa kiittämättömyyttään ja tottelemattomuuttaan. Kun he havaitsivat, ettei Herra heltynyt päätöksestään, he herkesivät taas itsepäisiksi ja julistivat, etteivät he enää palaisi erämaahan. Käskemällä heidän vetäytyä vihollistensa maasta Jumala koetteli heidän esittämäänsä alistuvaisuutta ja todisti ettei se ollut aitoa. He tiesivät tehneensä syntiä kovin pahoin aikoessaan pikaistuksissaan surmata vakoojat, jotka olivat kehottaneet heitä tottelemaan Jumalaa, mutta nyt he olivat kauhuissaan huomatessaan tehneensä pelottavan virheen, jonka seuraukset koituisivat heille kohtalokkaiksi. Heidän mielensä ei ollut muuttunut, ja he olivat valmiit samanlaiseen purkaukseen kunhan vain aihetta ilmaantuisi. He saivatkin siihen syytä, kun Mooses Jumalan valtuuttamana käski heidän palata erämaahan. {PJP 372.1}

Mooses ja Aaron, Kaaleb ja Joosua pettyivät katkerasti, kun Israelilta evättiin neljäksikymmeneksi vuodeksi pääsy Kanaaniin. Kuitenkin he hyväksyivät napisematta jumalallisen määräyksen. Mutta ne jotka olivat moittineet Jumalalta saamaansa kohtelua ja uhanneet palata Egyptiin, itkivät ja surivat kovin, kun heiltä otettiin pois ne siunaukset, joita he olivat väheksyneet. He olivat syyttä vaikeroineet, ja nyt Jumala antoi heille syytä itkuun. Jos he olisivat surreet syntiään silloin kun se tunnollisesti paljastettiin heille, ei tätä tuomiota olisi langetettu. {PJP 372.2}

Mutta he surivat tuomiota; heidän surunsa ei ollut katumusta eikä voinut saada heidän tuomiotaan kumotuksi. {PJP 372.3}

Koko yön he itkivät ja valittivat, mutta aamulla virisi jälleen toivo. He päättivät nyt näyttää, etteivät olleet pelkureita. Kun Jumala oli käskenyt heidän lähteä valtaamaan maata, he olivat kieltäytyneet. Ja nyt kun hän kehotti heitä perääntymään, he olivat yhtä vastahankaisia. He päättivät hyökätä maahan ja ottaa sen haltuunsa; kukaties Jumala hyväksyisi heidän toimenpiteensä ja peruisi omat suunnitelmansa heidän suhteensa. {PJP 372.4}

Jumalan antamana etuoikeutena ja velvollisuutena heidän tuli mennä siihen maahan hänen määräämänään aikana, mutta hän oli peruuttanut tämän luvan heidän tahallisen vastahakoisuutensa vuoksi. Saatanan oli onnistunut estää heitä pääsemästä Kanaaniin, ja nyt hän yllytti heitä tekemään vastoin Jumalan käskyä juuri sen, jota he olivat kieltäytyneet tekemästä, kun Jumala vaati sitä. Näin tuo suuri pettäjä pääsi voitolle saadessaan heidät kapinoimaan jo toisen kerran. He olivat epäilleet, ettei Jumala voimallaan kyennyt tukemaan heitä, niin että he olisivat saaneet Kanaanin haltuunsa. Mutta nyt he kuitenkin havittelivat tuota samaa omin voimin ja ilman Jumalan apua. ”Me olemme tehneet syntiä Herraa vastaan”, he huusivat. ”Me menemme ja taistelemme aivan niinkuin Herra, meidän Jumalamme, on meitä käskenyt” (5 Moos. 1: 41). Näin täysin oli rikkomus sokaissut heidät. Herra ei koskaan ollut käskenyt heitä menemään ja taistelemaan. Hänen tarkoituksensa ei ollut, että he olisivat valloittaneet maan sotimalla, vaan noudattamalla tarkoin hänen käskyjään. {PJP 372.5}

Vaikkei kansan mieli ollutkaan muuttunut, heidän oli ollut pakko tunnustaa syntisyytensä ja se tyhmyys, että olivat ryhtyneet kapinoimaan vakoojien esitettyä raporttinsa. Nyt he käsittivät sen siunauksen arvon, jonka he niin äkkipikaisesti olivat hyljänneet. He tunnustivat oman epäuskonsa estäneen heitä pääsemästä Kanaaniin. ”Me olemme tehneet syntiä”, he sanoivat myöntäen vian olevan heissä itsessään eikä Jumalassa, jota he niin pahoin olivat syyttäneet heille antamiensa lupausten rikkomisesta. Vaikkei heidän tunnustuksensa pohjautunutkaan todelliseen katumukseen, se kuitenkin osoitti kaiken sen oikeudenmukaiseksi, mitä Jumala oli tehnyt heille. {PJP 373.1}

Herra toimii vieläkin samoin kirkastaakseen nimensä saattamalla ihmiset tunnustamaan hänen oikeamielisyytensä. Kun ne, jotka sanovat rakastavansa häntä, moittivat hänen johdatustaan, väheksyvät hänen lupauksiaan langeten kiusaukseen ja ryhtyvät pahojen enkelien kanssa vastustamaan Jumalan suunnitelmia, Herra usein puuttuu asioiden kulkuun. Vaikka nämä henkilöt eivät todella katuisikaan, hän saa heidät vakuuttumaan synneistään, niin että heidän on pakko tunnustaa oman menettelynsä vääryys ja toisaalta Jumalan oikeudenmukaisuus ja hyvyys heitä kohtaan. Näin Jumala vastatoimin paljastaa pimeyden teot. Ja vaikkei pahuuteen johtanut mielenlaatu täysin muuttuisikaan, tehdyt tunnustukset aikaansaavat sen, että Jumala saa kunnian, ja hänen palvelijansa, joita on vastustettu ja ymmärretty väärin, havaitaan uskollisiksi nuhtelijoiksi. Näin tulee käymään silloin, kun Jumala lopullisesti vuodattaa vihansa. Raamattu sanoo siitä: ”Herra tulee tuhannen tuhansine pyhinensä tuomitsemaan kaikkia ja rankaisemaan kaikkia jumalattomia kaikista heidän jumalattomista teoistansa” (Juud. 14,15). Tällöin jokainen syntinen joutuu näkemään ja tunnustamaan tuomionsa oikeutuksen. {PJP 373.2}

Jumalan päätöksestä välittämättä israelilaiset valmistautuivat valloittamaan Kanaania. Sotavarusteineen ja aseineen he katsoivat kyllä selviytyvänsä taistelusta, mutta Jumalan ja hänen murheellisten palvelijoidensa mielestä ne eivät likimainkaan riittäneet takaamaan voittoa. Kun Herra lähes neljäkymmentä vuotta myöhemmin johdatti Israelin valtaamaan Jerikoa, hän lupasi kulkea heidän kanssaan. Arkkia, joka sisälsi hänen lakinsa, kannettiin heidän aseväkensä edellä. Hänen määräämiensä johtajien tuli ohjata heidän liikkeitään Jumalan valvonnassa. Tällainen

johdatus varjeli heitä kaikelta vahingolta. Mutta tällä kertaa he lähtivät vihollisen joukkoja vastaan Jumalan käskyn vastaisesti ja uhmaten johtajiensa vakavaa varoitusta, ilman arkkia ja vailla Moosesta. {PJP 374.1}

Torvilla annettiin hälytys, ja Mooses kiiruhti heidän jälkeensä varoittamaan: ”Minkätähden te nyt käytte rikkomaan Herran käskyä. Ei se onnistu. Älkää lähtekö sinne, sillä Herra ei ole teidän keskellänne; älkää lähtekö, etteivät vihollisenne voittaisi teitä. Sillä amalekilaiset ja kanaanilaiset ovat siellä teitä vastassa, ja niin te kaadutte miekkaan.” {PJP 374.2}

Kanaanilaiset olivat kuulleet salaperäisestä mahdista, joka näytti varjelevan tätä kansaa sekä heidän hyväkseen tehdyistä ihmeistä. Niinpä he nyt kokosivat vahvan joukon torjumaan maahan tunkeutuvia. Hyökkäävillä joukoilla ei ollut päällikköä. Kukaan ei rukoillut Jumalaa suomaan heille voittoa. He lähtivät matkaan joko saadakseen epätoivoisella yrityksellään kohtalonsa käännetyksi tai kuollakseen taistelussa. Vaikka heiltä puuttuikin sotakokemusta, oli heillä siksi paljon aseväkeä, että he toivoivat voivansa yllättävällä ja kiivaalla hyökkäyksellään lannistaa kaiken vastarinnan. Yltiöpäisesti he haastoivat taisteluun vihollisen, joka ei uskaltanut hyökätä heitä vastaan. {PJP 374.3}

Kanaanilaiset olivat sijoittuneet kallioiselle ylätasangolle, jonne päästiin vain jyrkkien ja vaarallisten nousujen tai ahtaiden solien kautta. Tämä vain lisäsi suurten heprealaisjoukkojen surkean tappion todennäköisyyttä. Astellessaan hitaasti pitkin vuoriston polkuja he olivat helppona maalitauluna kaikelle, mitä vihollinen ylhäältä sinkosi. Isoja kivenjärkäleitä tulla jyristi rinteitä alas jättäen alleen kaatamiensa verestä punettuneen vaon taakseen. Ne jotka noususta uupuneina pääsivät huipulle, syöstiin kiivaasti alas tai ajettiin raskain tappioin pakosalle. Kaatuneita jäi runsaasti kuoleman kylvönä verilöylyn paikalle. Israelin joukot kärsivät musertavan tappion. Heidän uhitteleva kokeilunsa päättyi hävitykseen ja kuolemaan. {PJP 375.1}

Lopultakin nöyryytettyinä henkiin jääneet palasivat ja itkivät ”Herran edessä. Mutta Herra ei kuullut” heidän huutoaan (5 Moos. 1: 45). Saatuaan näin merkittävän voiton Israelin viholliset, jotka aiemmin olivat vavisten odottaneet tuon valtaisan joukon tuloa, rohkaistuivat entistä luottavaisemmin vastustamaan heitä. He pitivät nyt valheellisina kaikkia niitä tietoja, joita he olivat saaneet siitä, miten ihmeellisesti Jumala oli auttanut kansaansa, eivätkä he enää katsoneet olevan mitään aihetta pelkoon. Tuo Israelin ensimmäinen tappio innosti kanaanilaisia olemaan rohkeita ja päättäväisiä, ja siksi se vaikeutti huomattavasti maan valloittamista. Israelin ei auttanut muu kuin perääntyä voitokkaan vihollisensa näkyvistä erämaahan tietäen että sinne oli kokonaisen sukupolven kuoltava. {PJP 375.2}

Luku 35—Koorahin kapina

Israelin kärsimät rangaistustuomion hillitsivät joksikin aikaa kansan napinaa ja uppiniskaisuutta, mutta kapinamieli kyti vielä ja puhkesi lopulta ilmoille kovin katkerin seurauksin. Aikaisemmat kapinat olivat pelkkiä mellakoita, jotka syntyivät kiihtyneen kansanjoukon mielijohteesta. Mutta nyt oli tekeillä harkittu salaliitto, jonka herätteenä oli päättäväinen pyrkimys kukistaa itsensä Jumalan asettamien johtajien arvovalta. {PJP 376.1}

Tämän liikkeen johtavana hahmona oli leeviläinen Koorah, joka oli Kehatin perheestä ja Mooseksen serkku. Hän oli kyvykäs ja vaikutusvaltainen mies. Vaikka hän oli päässyt pyhäkön palvelukseen, ei hän ajan mittaan tyytynyt asemaansa, vaan havitteli papin arvostettua asemaa. {PJP 376.2}

Kun Aaron ja hänen perheensä saivat papinviran, joka aiemmin lankesi luonnostaan jokaisen perheen esikoispojalle, herätti tämä kateutta ja tyytymättömyyttä. Niinpä Koorah jo jonkin aikaa oli salaa vastustanut Mooseksen ja Aaronin arvovaltaa, vaikkei hän uskaltanutkaan nousta ilinikapinaan. Lopulta hän alkoi rohkeasti valmistella sekä siviilihallinnon että uskonnollisen johdon kaatamista. Hankkeelle löytyi kyllä kannattajiakin. Koorahin ja kehatilaisten telttojen lähellä, pyhäkön eteläsivustalla, oli Ruubenin heimon leiripaikka, ja kahden tämän heimon johtavan miehen, Daatanin ja Abiramin, teltat olivat lähellä Koorahin telttaa. Nämä ruhtinaat liittyivät halukkaasti tukemaan hänen kunnianhimoisia suunnitelmiaan. Jaakobin vanhimman pojan jälkeläisinä he vaativat siviilihallintoa itselleen, ja kunnioitetun pappisviran he päättivät jakaa keskenään Koorahin kanssa. {PJP 376.3}

Kansan mielialat soveltuivat hyvin Koorahin hankkeisiin. Pettymyksestään masentuneina he palasivat jälleen entisiin epäilyksiinsä, kateuteensa ja kaunaisuuteensa ja alkoivat taas moitiskella kärsivällistä johtajaansa. Israelilaiset eivät jaksaneet pitää mielessään sitä tosiasiaa, että he olivat Jumalan johdossa. He unohtivat, että liiton Enkeli oli heidän näkymätön johtajansa, että pilvenpatsaan verhoamana Kristus itse kulki heidän edellään ja että Mooses sai häneltä kaikki ohjeensa. {PJP 377.1}

Haluamatta alistua siihen kauhistavaan päätökseen, että heidän oli kaikkien kuoltava erämaassa, he olivat valmiit tarttumaan mihin tahansa tekosyyhyn voidakseen uskoa, ettei Jumala vaan Mooses heitä johti ja oli langettanut heidän tuomionsa. Maailman nöyrin mies ei parhaalla tahdollaankaan saanut hillityksi tämän kansan härkäpäisyyttä. He eivät ottaneet opikseen aikaisempaakaan niskoitteluaan, vaikka Jumala oli siitä pahastuneena juuri äsken harventanut heidän rivejään ja vähentänyt heidän määräänsä. Ja niin he taas lankesivat kiusaukseen. {PJP 377.2}

Mooseksen vaatimaton paimentolaiselämä oli ollut paljon rauhallisempaa ja onnellisempaa kuin hänen nykyinen tehtävänsä tämän kurittoman kansan johtajana. Hänellä ei kuitenkaan ollut

valinnan varaa. Paimensauvan sijaan hän oli saanut voiman valtikan, ja sitä sauvaa hän ei voinut laskea kädestään ennen kuin Jumala vapauttaisi hänet tehtävästään. {PJP 377.3}

Hän joka lukee sydänten salaisuudet, oli huomannut Koorahin ja hänen kumppaniensa aikeet ja varoittanut ja opettanut kansaansa, niin että se olisi kyllä voinut välttyä näiden juoniaan punovien miesten eksytykseltä. He olivat nähneet miten Jumala rankaisi Mirjamia siitä, että tämä kadehti ja moitti Moosesta. Herra oli selittänyt, että Mooses oli enemmän kuin profeetta. ”Hänen kanssaan minä puhun suusta suuhun.” Ja hän lisäsi: ”Miksi ette siis peljänneet puhua minun palvelijaani Moosesta vastaan?” (4 Moos. 12: 8). Tämä opetus ei koskenut vain Aaro- nia ja Mirjamia vaan koko Israelia. {PJP 377.4}

Koorah ja hänen salaliittolaisensa olivat saaneet nähdä aivan erikoisia Jumalan voiman ja suuruuden ilmauksia. He olivat päässeet Mooseksen mukana vuorelle katselemaan Jumalan kirkkautta. Mutta sen jälkeen heissä oli tapahtunut muutos. Ensin he olivat päästäneet vähäisen kiusauksen pesiytymään mieleensä, ja siellä vaalittuna se oli vahvistunut, kunnes saatana oli saanut heidän mielensä valtaansa ja uskaltautuivat nurja-mieliseen hankkeeseensa. Julkisesti väittäen ajavansa vain kan-san etuja he ensin kuiskailivat tyytymättömyyttään toinen toi-selleen ja sitten Israelin päämiehille. Nämä kuuntelivat heidän kuiskuttelu jaan niin halukkaasti, että he julkesivat mennä yhä pitemmälle, kunnes lopulta uskoivat että kiivaus Jumalan puolestä oli saanut heidät tarttumaan asiaan. {PJP 377.5}

Heidän onnistui houkutella puolelleen kaksisataa viisikym-mentä kansan huomattavaa päämiestä. Tämän vahvan ja vaiku-tusvaltaisen kannatuksen turvin he uskoivat aikaansaavansa jyr-kän muutoksen hallinnossa ja suuria parannuksia Mooseksen ja Aaronin asiainhoitoon tui. {PJP 378.1}

Kyräily oli herättänyt kateuden, ja kateus oli johtanut kapi-naan. He olivat keskustelleet Mooseksen oikeudesta suureen arvoonsa ja kunniaansa jo niin kauan, että olivat alkaneet pitää hänen asemaansa hyvin kadehdittavana. Toisaalta kukin heistä katsoi pystyvänsä hoitamaan sen tehtävän yhtä hyvin kuin hän-kin. Ja niin he luulottelivat itselleen ja toisilleen, että Mooses ja Aaron olivat omavaltaisesti anastaneet itselleen nykyisen asemansa. Tyytymättömät sanoivat, että nämä johtajat olivat korottaneet itsensä Herran seurakunnan yläpuolelle ottamalla käsiinsä pappeuden ja hallitusohjat, vaikkei heidän perheensä ollut Israelin muita perhekuntia kummempi. Eivät he olleet sen pyhempiä kuin muutkaan, ja heidän olisi sopinut tyytyä olemaan veljiensä tasolla, joita Jumala suosi yhtä hyvin läsnä-olollaan ja varjeluksellaan. {PJP 378.2}

Sitten salaliittolaiset keskittivät toimintansa kansaan. Niille jotka ovat väärässä ja ojennuksen tarpeessa, ei mikään ole mie- ^ luisampaa kuin toisilta saatu myötätunto ja kiitos. Ja niin Koo-rah ja hänen kumppaninsa kiinnittivät puoleensa kansan huomion ja hankkivat sen kannatuksen. He selittivät virheelliseksi sen väitteen, että kansa oli napinallaan vetänyt ylleen Jumalan vihan. He vakuuttivat, ettei syy toki ollut seurakunnan, koskei se halunnut muuta kuin oikeuksiaan, vaan että Mooses oli kovin mahdikas hallitsija; olihan hän nuhdellut heitä syntisinä, vaikka he olivat pyhää kansaa ja vaikka Herra oli heidän keskellään. r Koorah kertasi heidän

vaelluksensa vaiheita. Erämaassa heidat oli johdettu ahtaisiin soliin, ja monet olivat menehtyneet napinansa ja tottelemattomuutensa tähden. Hänen kuulijansa olisivat mielestään hyvinkin voineet välttyä vaikeuksiltaan, jos Mooses olisi valinnut toisen reitin. He katsoivat hänen aiheuttaneen kaikki heidän onnettomuutensa ja pitivät Mooseksen ja Aaronin huonoa hoitoa syynä siihenkin, etteivät päässeet Kanaaniin. Jos Koorah olisi heidän johtajansa ja rohkaisisi heitä eikä moittisi heitä synnistä, vaan kehuisi heidän hyviä tekojaan, he saattaisivat rauhallisesti ja onnellisesti edetä suoraan Luvattuun maahan sen sijaan että joutuisivat harhailemaan erämaassa. {PJP 378.3}

Koskaan aikaisemmin eivät kansan tyytymättömät ainekset olleet näin läheisesti yhteen lyöttäytyneinä ruvenneet yksissä tuumin lietsomaan eripuraisuutta. Koorahin kansansuosio lisäsi hänen itseluottamustaan ja vahvisti hänen käsitystään siitä, että ellei Mooseksen vallananastusta ehkäistäisi, menettäisivät israelilaiset pian kaikki kansalaisoikeutensa. Koorah väitti niinikään, että Jumala oli selvittänyt asiat hänelle ja valtuuttanut hänet aikaansaamaan muutoksen hallinnossa ennen kuin se olisi liian myöhäistä. Mutta monet eivät olleet vielä valmiit uskomaan kaikkea, mitä Koorah syyti Moosesta vastaan. He muistivat miten kärsivällisesti ja uhrautuvasti tämä oli uurastanut heidän hyväkseen, ja heidän omatuntonsa tuli rauhattomaksi. Siksi koko hänen syvälle harrastukselleen Israelin hyväksi oli keksittävä jokin itsekäs vaikutin, ja niin turvauduttiin siihen vanhaan syytökseen, että hän oli johtanut heidät erämaahan kuolemaan saadakseen sitten haltuunsa heidän omaisuutensa. {PJP 379.1}

Ensi alkuun nämä hankkeet pidettiin salassa. Mutta niin pian kuin liike sai tarpeeksi tuulta purjeisiinsa, astui Koorah esiin syyttämään julkisesti Moosesta ja Aaronia siitä että hän anasti itselleen vallan, josta Koorah ja hänen toverinsa olivat yhtä oikeutetut saamaan osansa. Edelleen syytettiin, että kansalta oli riistetty vapaus ja itsenäisyys. ”Jo riittää!” sanoivat salaliittolaiset. ”Koko seurakunta, he kaikki, ovat pyhät, ja Herra on heidän keskellänsä. Miksi te siis korotatte itsenne Herran seurakunnan yli?” {PJP 379.2}

Mooses oli kovin yllättynyt näin syvälle käyvästä vehkeilystä, ja kun hänelle selvisi salahankkeen koko kauheus, hän lankesi kasvoilleen Herran eteen ja syventyi hiljaiseen rukoukseen. {PJP 379.3}

Siitä hän nousi kovin murheisena mutta tyynenä ja vahvistuneena. Jumala oli antanut hänelle ohjeensa. ”Huomenna”, Mooses sanoi, ”Herra ilmoittaa, kuka on hänen omansa ja kuka on pyhä ja kenen hän sallii käydä tykönsä. Kenen hän valitsee, sen hän sallii käydä tykönsä.” Ratkaisu siirrettiin seuraavaan päivään, jotta kaikille jäisi miettimisaikaa. Sitten oli niiden jotka tavoittelivat pappeutta tultava hiilipannuineen ilmestysmajalle uhraamaan suitsuketta Herran edessä ja seurakunnan läsnäollessa. Laki rajoitti tarkoin vain pyhään virkaan vihityt palvelemaan pyhäkössä. Ja kun Naadab ja Abihu toivat kerran ”vierasta tulta” Herran eteen, vastoin hänen käskyään, tuhottiin heidät vaikka he olivatkin pappeja. Silti Mooses vaati niitä, jotka nyt olivat esittäneet näin raskaan syytöksen, tuomaan asian Jumalan ratkaistavaksi. {PJP 380.1}

Siirrettyään Koorahin ja hänen leeviläistoverinsa erilleen kansasta Mooses sanoi: ”Eikö teille jo riitä se, että Israelin Jumala on erottanut teidät Israelin seurakunnasta, sallinut teidän käydä hänen tykönsä toimittamaan palvelusta Herran asumuksessa ja seisomaan seurakunnan edessä palvelemassa heitä? Hän salli käydä tykönsä sinun ja kaikkien veljiesi, leeviläisten, sinun kanssasi; ja nyt te tavoittelette pappeuttakin. Niin siis sinä ja koko sinun joukkosi käytte kapinoimaan Herraa vastaan; sillä mikä on Aaron, että te häntä vastaan napisette?” {PJP 380.2}

Daatanin ja Abiramin asenne ei ollut niin jyrkkä kuin Koorahin, ja Mooses toivoi että he olisivat joutuneet houkutelluiksi salaliittoon olematta täysin turmeltuneita. Niinpä hän kutsui heidät luokseen kuullakseen mitä heillä oli häntä vastaan. Mutta he eivät tahtoneetkaan tulla, vaan kieltäytyivät julkeasti tunnustamasta hänen arvovaltaansa. Seurakunnan kuullen he vastasivat: ”Eikö jo riitä, että olet tuonut meidät tänne maasta, joka vuotaa maitoa ja mettä, hukuttaaksesi meidät erämaahan? Pyritkö vielä meidän valtiaaksemme? Oletpa totisesti tuonut meidät maahan, joka vuotaa maitoa ja mettä, ja antanut meille perintöosaksi vainioita ja viinitarhoja! Luuletko voivasi sokaista silmät näiltä ihmisiltä? Me emme tule.” {PJP 380.3}

Näin he käyttivät orjuutensa maasta samoja sanoja, joilla Herra oli kuvaillut luvattua perintöosaa. He syyttivät, että Mooses pönkitti vain omaa arvovaltaansa uskotellen toisille olevansa jumalallisen johdatuksen alaisena. Ja nyt he selittivät ettei heitä sopinut enää sokeiden tavoin siirrellä paikasta toiseen milloin Kanaanin suuntaan, milloin taas erämaahan päin aina sen mukaan, miten se sopi hänen kunnianhimoisimpiin suunnitelmiinsa. Näin hänet, joka oli ollut heille hellänä isänä ja kärsivällisenä paimenena, leimattiin kaikkein pahimman luonteiseksi hirmuvaltiaaksi ja vallananastajaksi. Hänen syykseen luettiin nyt se, etteivät he omien syntiensä tähden päässeet Kanaaniin. {PJP 380.4}

Oli ilmeistä että kansa kallistui kapinoivien puolelle. Mutta Mooses ei mitenkään ruvennut puolustelemaan itseään. Juhlallisesti hän kaiken kansan nähden vetosi Jumalaan, jotta tämä todistaisi hänen vaikuttimensa puhtaiksi ja toimintansa vilpittömäksi sekä olisi tuomarina hänen asiassaan. {PJP 381.1}

Seuraavana aamuna tuli paikalle kaksisataa viisikymmentä päämiestä hiilipannuineen, Koorah etunenässään. Heidät ohjattiin pyhäkön pihalle kansan kokoontuessa sen ulkopuolelle odottamaan ratkaisua. Mooses ei koonnut seurakuntaa katsomaan Koorahin ja hänen joukkionsa tappiota, vaan kapinalliset ne sokeudessaan olivat kutsuneet kansan paikalle näkemään heidän voittonsa. Suuri osa seurakunnasta oli avoimesti Koorahin puolella, ja tämä arveli melko varmasti syrjäyttävänsä Aaronin. {PJP 381.2}

Heidän ollessaan siinä koolla Jumalan edessä ”Herran kirkkaus näkyi koko seurakunnalle”. Jumala varoitti Moosesta ja Aaronia: ”Erottautukaa te tästä joukosta, niin minä tuokiossa heidät tuhoan.” Mutta he lankesivat kasvoilleen ja rukoilivat: ”Oi Jumala, sinä Jumala, jonka vallassa on kaiken lihan henki: jos yksi mies rikkoo, vihastutko silloin koko seurakuntaan?” {PJP 381.3}

Koorah oli vetäytynyt joukosta liittyäkseen Daataniin ja Abi- ramiin, kun Mooses seitsemänkymmenen vanhimman seurassa laskeutui varoittamaan viimeistä kertaa niitä miehiä, jotka olivat kieltäytyneet tulemasta hänen luokseen. Väkijoukko seurasi heitä, mutta ennen varsinaisen sanomansa esittämistä Mooses kehotti kansaa: ”Siirtykää pois näiden jumalattomien miesten majoilta älkääkä koskeko mihinkään, mikä on heidän, ettette tuhoutuisi kaikkien heidän syntiensä tähden.” Väki totteli varoitusta, sillä lähestyvän tuomion tunne oli vallannut kaikki. Pääkapinoitsijat näkivät olevansa niiden hylkäämiä jotka he olivat pettäneet, mutta se ei järkyttänyt heidän julkeuttaan. Perheineen he asettuivat telttojensa edustalle aivan kuin uhmaamaan Jumalan varoitusta. {PJP 381.4}

Israelin Jumalan nimessä Mooses julisti nyt seurakunnan kuullen: ”Tästä te tietäkää, että Herra on minut lähettänyt tekemään kaikki nämä teot ja etteivät ne ole tapahtuneet minun omasta tahdostani: jos nämä kuolevat samalla tavalla, kuin muut ihmiset kuolevat, ja heidän käy, niinkuin kaikkien muiden ihmisten käy, niin ei Herra ole minua lähettänyt. Mutta jos Herra antaa jotakin erikoista tapahtua ja maa avaa kitansa ja nielaisee heidät kaikkinensa, niin että he elävältä suistuvat tuonelaan, niin siitä tietäkää, että nämä miehet ovat pilkanneet Herraa.” {PJP 382.1}

Kaikki kansa katsoi Moosekseen odottaessaan kauhuissaan, mitä tuleman piti. Kun hän oli lakannut puhumasta, halkesi kiinteä maa, ja kapinalliset suistuivat elävinä syvyyteen kaikkine tavaroineen, ”ja niin heidät hävitettiin seurakunnan keskeltä”. Kansa pakeni itsesyytösten vallassa tuntien osallistuneensa samaan syntiin. {PJP 382.2}

Mutta tuomion tuho ei loppunut tähän. Pilvestä leimahtava tuli kulutti suitsuketta uhranneet kaksisataa viisikymmentä päämiestä. Koska nämä miehet eivät olleet ensimmäisinä lietsomassa kapinaa, heitä ei hävitetty pääsalaliittolaisten yhteydessä. He saivat nähdä miten näiden kävi, jotta he vielä katuisivat. Mutta heidän myötätuntonsa oli kapinallisten puolella, ja niin hekin tuhoutuivat. {PJP 382.3}

Kun Mooses kehotti vakavasti Israelia pakenemaan lähestyvää tuhoa, olisi Jumala vieläkin pidättänyt rangaistustaan, jos Koorah ja hänen kannattajansa olisivat katuneet ja pyytäneet tekoaan anteeksi. Mutta jatkuvalla itsepäisyydellään he sinetöivät tuomionsa. Koko seurakunta osallistui heidän syyllisyyteensä, sillä kaikki olivat olleet heille enemmän tai vähemmän myötätuntoisia. Kuitenkin Jumala suuressa armossaan teki eron kapinan johtajien ja heidän johdettaviensa välillä. Petettäväksi suostuneelle kansalle annettiin vielä katumisen mahdollisuus. Silti oli täysin pätevästi todistettu, että he olivat väärässä ja Mooses oikeassa. Voimansa ilmauksella Jumala oli poistanut kaiken epävarmuuden. {PJP 382.4}

Jeesus, joka enkelinä kulki heprealaisten edellä, koetti varjella heitä tuholta. Anteeksianto olisi niin mielellään suotu heille. Jumalan rangaistustuomio oli osunut aivan heidän lähelleen ja kehottanut heitä parannukseen. Taivaan erikoinen, vastustamaton väliintulo oli tukahduttanut heidän kapinansa. Jos he nyt ottaisivat varteen Jumalan sallimuksen väliintulon, he voisivat pelastua. Mutta vaikka he häviöön joutumisen pelosta pakeni- vatkin tuomion ankaruutta, ei

heidän kapinamielensä ollut silti muuttunut. He palasivat sinä iltana teltoilleen kauhuissaan mutta katumattomina. {PJP 382.5}

Koorah oli kumppaneineen kehunut ja imarrellut heitä, niin että he lopulta todella uskoivat olevansa erinomaista kansaa, jota Mooses oli kohdellut huonosti ja väärin. Jos he myöntäisivät Koorahin ja hänen puoluelaistensa olleen väärässä ja Mooseksen oikeassa, niin heidän olisi pakostakin hyväksyttävä Jumalan sanaksi se tuomio, jonka mukaan heidän täytyi kuolla erämaahan. Tähän he eivät halunneet suostua, ja siksi he koettivat uskoa, että Mooses oli pettänyt heitä. He olivat toivoneet ja uskotelleet itselleen, että asiat saataisiin peräti uudelle tolalle, niin että moitteen sijasta kuultaisiin kiitosta, ja huolet ja taistelut vaihtuisivat lepoon ja rauhaan. Tuhon omiksi joutuneiden miesten puheet olivat olleet mieluisaa kuultavaa. He olivat sanoneet tuntevansa suurta mielenkiintoa ja rakkautta kansaa kohtaan, ja niin kansa päättelikin, että Koorahin ja hänen tovereidensa täytyi olla kunnon miehiä ja että Mooses oli jollakin keinoin aiheuttanut heidän tuhonsa. {PJP 383.1}

Ihmisten on tuskin mahdollista muulla tavoin loukata Jumalaa pahemmin kuin halveksimalla ja hyljeksimällä niitä välikappaleita, joilla hän pyrkii pelastamaan heitä. Israelilaiset olivat kaiken tämän lisäksi aikoneet jopa surmata Mooseksen ja Aaronin. Kuitenkaan he eivät käsittäneet, miten tärkeää heidän oli anoa Jumalalta anteeksiantoa tälle raskaalle synnilleen. Sitä armon iltaa ei käytetty katumukseen ja synnintunnustukseen, vaan jonkin keinon keksimiseen niiden todisteiden kumoamiseksi, jotka osoittivat heidän olevan syntisistä suurimpia. He tunsivat yhä vihaa noita Jumalan asettamia miehiä kohtaan ja kohentautuivat vastustamaan heidän arvovaltaansa. Saatana oli paikalla häiritsemässä heidän harkintaansa ja johtamassa heitä sokaistuina tuhoa kohti. {PJP 383.2}

Kuullessaan miten tuomitut syntiset huusivat vajotessaan syvyyteen israelilaiset olivat paenneet järkyttyneinä, ”sillä he pelkäsivät maan nielaisevan heidätkin”. ”Mutta Seuraavana päivänä kaikki israelilaisten seurakunta napisi Moosesta ja Aaronia vastaan sanoen: ’Te olette surmanneet Herran kansaa.’” Ja he olivat vähällä käydä käsiksi noihin uskollisiin, uhrautuviin johtajiinsa. {PJP 384.1}

Mutta silloin näkyi Herran kirkkaus pyhäkön yllä olevassa pilvessä, ja sen keskeltä hän sanoi Moosekselle ja Aaronille: ”Poistukaa tämän joukon luota, niin minä tuokiossa heidät tuhoan.” {PJP 384.2}

Synnin syyllisyys ei vaivannut Moosesta, eikä hän siksi pelännyt ja paennut kiireesti eikä jättänyt seurakuntaa tuhon omaksi. Mooses jäi paikalleen ja osoitti tämän pelottavan koetuksen hetkenä huolehtivansa tosi paimenen tavoin hoidossaan olevasta laumasta. Hän rukoili, ettei Jumala vihassaan tyystin tuhoaisi hänen valitsemaansa kansaa. Tällä esirukouksellaan hän esti rankaisevaa käsivartta kokonaan lopettamasta tottelematonta ja kapinallista Israelia. {PJP 384.3}

Mutta rankaisun toimeenpanija oli jo työssään; ”vitsaus oli jo alkanut kansan keskuudessa”. Veljensä ohjeiden mukaisesti Aaron otti hiilipannun ja kiiruhti seurakunnan keskelle toimittamaan ”kansalle sovituksen. Ja hänen siinä seisoessaan kuolleitten ja elävien vaiheella” suitsutuksen savu kohosi ja Mooseksen rukoukset ylenivät pyhäköstä Jumalan puoleen. Vitsaus lakkasi, mutta vasta kun yli seitsemäntoista tuhatta israelilaista oli kuollut napinansa ja kapinan johdosta. {PJP 384.4}

Mutta Herra antoi vielä lisätodisteen sitä, että pappeus oli uskottu Aaronin perheelle. Herran käskystä jokainen heimo teki sauvan ja kirjoitti siihen heimon nimen. Leevin heimon sauvassa oli Aaronin nimi. Sauvat vietiin sitten pyhäkköön ja pantiin ”lain arkin eteen”. Jonkin sauvan versominen olisi merkkinä siitä, että Herra oli valinnut sen heimon hoitamaan pappeutta. Seuraavana päivänä ”katso, Aaronin sauva, joka oli siinä Leevin sukukunnan puolesta, oli alkanut versoa, siihen oli ilmestynyt silmuja, puhjennut kukkia ja kasvanut kypsiä manteleita”. Se näytettiin kansalle ja pantiin myöhemmin talteen pyhäktöön todistukseksi tuleville sukupolville. Tämä ihme ratkaisi lopullisesti pappeuskysymyksen. {PJP 384.5}

Samoin oli nyt täysin selvitetty se, että Mooses ja Aaron olivat puhuneet jumalallisen arvovallan nojalla. Ja kansan oli uskottava se vastenmielinen totuus, että he joutuisivat kuolemaan erämaahan. ”Katso”, he valittivat, ”me menehdymme, me hukumme, kaikki me hukumme!” He tunnustivat, että olivat teh- leet syntiä kapinoimalla johtajiaan vastaan ja että Koorah puo- iluelaisineen oli saanut Jumalalta oikeudenmukaisen rangaistuksen. {PJP 385.1}

Koorahin kapinassa nähdään suppeammassa määrin saman hengen toimintaa, joka taivaassa johti saatanan kapinaan. Yl- Deys ja kunnianhimo saivat Lusiferin moittimaan Jumalan hallintoa ja yrittämään taivaallisen asiaintilan ja järjestyksen ku- moamista. Lankeemuksensa jälkeen hän on ottanut kylvääkseen ihmisten mieleen samaa kateuden ja tyytymättömyyden mieltä, samaa kunnianhimoa ja ylhäisen aseman tavoittelua. Näin hän vaikutti Koorahin, Daatanin ja Abiramin mieleen yllyttäen heitä itsekorotukseen, kateuteen, epäluottamukseen ja kapinaan. Saatana sai heidät hylkäämään Jumalan asettamat miehet ja siten hylkäämään Jumalan johtajanaan. Napistessaan Moosesta ja Aaronia vastaan he pilkkasivat Jumalaa mutta olivat samalla niin harhaan johdettuja, että pitivät itseään vanhurskaina ja toisaalta niitä saatanan kätyreinä, jotka uskollisesti nuhtelivat heitä synnistä. {PJP 385.2}

Eikö yhä vieläkin ole olemassa samoja paheita, jotka aiheuttivat Koorahin perikadon? Ylpeys ja kunnianhimo ovat laajalle levinneitä, ja missä niitä suositaan, siellä ne herättävät kateutta ja vallanhimoa. Näin sielu loittonee Jumalasta ja joutuu tietämättään saatanan puolelle. Koorahin ja hänen kumppaniensa tavoin monet Kristuksen seuraajiksi tunnustautuvatkin korottavat itseään ajatuksin, sanoin ja teoin niin innokkaasti, että saadakseen puolelleen ihmisten myötätunnon ja tuen ovat valmiit vääntämään kieroon totuuden, panettelemaan ja esittämään väärässä valossa Herran palvelijoita ja jopa syyttämään heidän vaikuttimiaan alhaisiksi ja itsekkäiksi, vaikka heidän oman sydämensä herätteet ovat juuri sellaisia. Toistamalla itsepintaisesti valhetta vastoin kaikkia todisteita he lopulta uskovat sen todeksi. Koettaessaan

saada Jumalan miehet menettämään kansan luottamuksen he todella uskovat tekevänsä hyvää työtä ja edistävänsä Jumalan asiaa. {PJP 385.3}

Heprealaiset eivät suostuneet noudattamaan Herran ohjeita ja rajoituksia. Hillitseminen teki heidät levottomiksi, ja he kuuntelivat vastahakoisesti nuhteita. Tähän perustui heidän napinansa Moosesta vastaan. Jos he olisivat saaneet vapaasti toimia mielensä mukaan, eivät he olisi kovinkaan paljon moitiskelleet johtajaansa. Tällaista mielialaa Jumalan palvelijat ovat työssään tavanneet koko kirkkohistorian ajan. {PJP 386.1}

Noudattamalla synnillisiä halujaan ihmiset päästävät saatanan vaikuttamaan mieleensä, ja niin he kulkeutuvat yhä pitemmälle jumalattomuuteen. Valon hylkääminen pimentää mielen ja paaduttaa sydämen, niin että heidän on yhä helpompi edetä synnin tiellä ja hyljätä entistä selvempääkin valoa, kunnes heidän tapansa vakiintuvat lopullisesti pahoiksi. Synti ei enää näytä heistä synnilliseltä. Siksi se joka uskollisesti saarnaa Jumalan sanaa ja joutuu sen perusteella tuomitsemaan heidän syntinsä, saa kovin usein niskoilleen heidän vihansa. Haluttomina kestämään parannuksen vaatimaa vaivaa ja uhrausta he ryhtyvät moitiskelemaan Jumalan palvelijan nuhteita aiheettomiksi ja ankariksi. Koorahin tavoin he selittävät, ettei vika ole kansassa; kaikki vaikeudet johtuvat nuhtelijasta. Ja tyynnytellen näin omaatuntoaan nuo kateelliset ja tyytymättömät lyöttäytyvät yhdessä kylvämään epäsopua seurakuntaan ja heikentävät niiden toimintaa, jotka pyrkivät edistämään sen kasvua. {PJP 386.2}

Aina kun ne jotka Jumala on kutsunut johtamaan työtään ovat vähänkin edenneet, se on herättänyt epäluuloja; kateelliset ja moitiskelijat ovat esittäneet heidän kaiken toimintansa väärässä valossa. Näin kävi Lutherin, Wesleyn ja muiden uskonpuhdistajien aikana. Ja niin käy nykyäänkin. {PJP 386.3}

Koorah ei olisi ryhtynyt kapinoimaan, jos olisi tiennyt, että kaikki Israelille annetut ohjeet ja nuhteet tulivat Jumalalta. Mutta hän olisi voinut tietää tämän. Jumala oli antanut yllin kyllin todisteita siitä että hän johti Israelia. Mutta Koorah ja hänen toverinsa hylkäsivät tämän valon, kunnes sokaistuivat niin etteivät Jumalan voiman selvimmätkään ilmaukset saaneet heitä vakuuttumaan, vaan he pitivät niitä kaikkia vain inhimillisten tai saatanallisten voimien aikaansaannoksina. Samoin menetteli kansakin, joka Koorahin ja hänen puoluelaistensa hävityksen jälkeisenä päivänä tuli sanomaan Moosekselle ja Aaronille: ”Te olette surmanneet Herran kansaa.” Vaikka Jumala oli vakuuttavan selvästi osoittanut paheksuvansa heidän menettelyään tuhoamalla ne miehet, jotka olivat johtaneet heidät harhaan, he julkesivat väittää, että hänen rangaistuksensa olivat lähtöisin saatanasta ja että Mooses ja Aaron olivat paholaisen voimalla aiheuttaneet hyvien ja pyhien miesten kuoleman. Tällä teollaan kansa sinetöi tuomionsa. He olivat tehneet synnin Pyhää Henkeä vastaan, mikä merkitsee ihmissydämen täyttä paatumusta jumalallisen armon vaikutukselle. ”Jos joku sanoo sanan Ihmisen Poikaa vastaan, niin hänelle annetaan anteeksi; mutta jos joku sanoo jotakin Pyhää Henkeä vastaan, niin hänelle ei anteeksi anneta” (Matt. 12: 32). Vapahtaja lausui nämä sanansa, kun juutalaiset väittivät hänen tehneen Beelsebulin voimalla ne armotyönsä, jotka hän oli suorittanut Jumalan voi maila. Jumala

pitää yhteyttä ihmiseen Pyhän Hengen välityksellä, ja ne jotka tahallaan torjuvat tämän toiminnan saatanallisena, ovat katkaisseet sielun ja taivaan välisen yhteyslinjan. {PJP 386.4}

Jumala pyrkii saamaan Pyhän Henkensä nuhtelulla syntisen vakuuttuneeksi, ja jos Hengen työ lopullisesti torjutaan, ei Jumala enää voi tehdä mitään sielun hyväksi. Hän on käyttänyt jumalallisen armonsa viimeisenkin keinon. Synnintekijä on irrottautunut Jumalasta, eikä synti voi mitenkään parantaa itseään. Jumalalla ei ole mitään varavoimia, joilla hän saisi syntisen vakuuttumaan ja kääntymään. ”Anna hänen olla” (Hoos. 4: 17), kuuluu jumalallinen käsky. Silloin ”ei ole enää uhria meidän syntiemme edestä, vaan hirmuinen tuomion odotus ja tulen kiivaus, joka on kuluttava vastustajat” (Hebr. 10: 26, 27). {PJP 387.1}

Luku 36—Erämaassa

Lähes neljäkymmentä vuotta Israelin lapset olivat poissa näkyvistä erämaan kätkössä. ”Ja aika”, kertoo Mooses, ”joka kului vaellukseemme Kaades-Barneasta siihen asti, että kuljimme Seredin puron yli, oli kolmekymmentä kahdeksan vuotta, kunnes hävisi koko se sukupolvi, kaikki sotakuntoiset miehet, leiristä, niinkuin Herra oli heille vannonut. Myös oli Herran käsi heitä vastaan hävittämässä heitä leiristä, viimeiseen mieheen asti” (5 Moos. 2: 14,15). {PJP 388.1}

Näinä vuosina kansaa muistutettiin jatkuvasti siitä, että se oli jumalallisen nuhtelun alaisena. Kapinoimisellaan Kaadek- sessa he olivat hyljänneet Jumalan, ja Jumala oli tuoksi ajaksi hyljännyt heidät. Koska he olivat rikkoneet hänen liittonsa, ei heidän sopinut suorittaa liiton merkiksi ympärileikkausta. Ja koska he halusivat palata orjuutensa maahan, osoitti se, etteivät he olleet vapauden arvoisia, eikä heidän siis sopinut viettää pääsiäistäkään orjuudesta vapautumisen muistoksi. {PJP 388.2}

Kuitenkin pyhäkköpalveluksen jatkuminen todisti, ettei Jumala ollut tyystin hyljännyt kansaansa. Ja kaitselmuksellaan hän yhä tyydytti heidän tarpeensa. ”Herra, sinun Jumalasi, on siunannut sinua kaikissa kättesi töissä”, sanoi Mooses kerratessaan heidän vaelluksensa historiaa. ”Hän on pitänyt huolen sinun vaelluksestasi tässä suuressa erämaassa. Jo neljäkymmentä vuotta on Herra, sinun Jumalasi, ollut sinun kanssasi, eikä sinulta ole mitään puuttunut.” Ja leeviläisten hymnissä, jonka Nehemia on kirjoittanut muistiin, kuvaillaan värikkäästi Jumalan huolenpitoa Israelista näinä hylkäämisen ja karkotuksen vuosinakin: ”Sinä suuressa laupeudessasi et kuitenkaan hyljännyt heitä erämaassa. Pilvenpatsas ei väistynyt heidän luotansa päivällä, johtamasta heitä tiellä, eikä tulenpatsas yöllä, valaisemasta heille tietä, jota heidän oli kuljettava. Hyvän Henkesi sinä annoit heitä opettamaan, mannaasi et kieltänyt heidän suustansa, ja vettä sinä annoit heille heidän janoonsa. Neljäkymmentä vuotta sinä elätit heitä erämaassa, — — eivät heidän vaatteensa kuluneet, eivätkä heidän jalkansa ajettuneet” (Neh. 9: 19—21). {PJP 388.3}

Erämaassa vaeltamista ei määrätty vain kapinoivien ja napisevien rangaistukseksi, vaan sen tarkoituksena oli myös kasvattaa nousevaa sukupolvea ja valmistaa sitä siirtymään Luvattuun maahan. Mooses sanoi heille: ”Herra, sinun Jumalasi, kasvattaa sinua, niinkuin isä kasvattaa poikaansa — — nöyryyt-tääksensä sinua ja koetellaksensa sinua ja tietääksensä, mitä sinun sydämessäsi on: tahdotko noudattaa hänen käskyjänsä vai etkö. Hän antoi sinun nähdä nälkää, ja hän antoi sinulle mannaa syödä, jota et ennen tuntenut ja jota eivät isäsi- kään tunteneet, opettaaksensa sinut ymmärtämään, että ihminen ei elä ainoastaan leivästä, vaan että hän elää jokaisesta sanasta, joka Herran suusta lähtee” (5 Moos. 8: 5,2,3). {PJP 389.1}

”Erämaasta hän löysi hänet, autiosta, ulvovasta korvesta; hän otti hänet suojaansa ja hoitoonsa, varjeli häntä kuin silmäte- räänsä.” ”Kaikissa heidän ahdistuksissansa oli hänelläkin ahdistus, ja hänen kasvojensa enkeli vapahti heidät. Rakkaudessaan ja sääliväisyydessään hän

lunasti heidät, nosti heitä ja kantoi heitä kaikkina muinaisina päivinä” (5 Moos. 32: 10; Jes. 63: 9). {PJP 389.2}

Kuitenkin ainoat muistiinpanot heidän erämaan elämästään koskettelevat heidän kapinointiaan Herraa vastaan. Koorahin kapinan yhteydessä kuoli neljätoista tuhatta israelilaista. Ja muut erilliset tapaukset osoittavat tuolloin osoitetun samaa jumalallisen arvovallan vastaista mieltä. {PJP 389.3}

Niinpä kerrankin muuan israelilaisen vaimon ja egyptiläisen miehen poika, sen sekakansan jäseniä joka oli lähtenyt Egyptistä seuraamaan Israelia, siirtyi omalta leirialueeltaan israelilaisten asuinsijoille ja väitti olevansa oikeutettu pystyttämään telttansa sinne. Tämä oli jumalallisen lain vastaista, sillä sen mukaan egyptiläisten oli pysyttävä seurakunnan ulkopuolella kolmanteen sukupolveen asti. Hän rupesi riitelemään asiasta erään israelilaisen kanssa, ja kun siitä vedottiin tuomareihin, he ratkaisivat asian rikkojan tappioksi. {PJP 389.4}

Tästä päätöksestä kiihtyneenä hän kirosi tuomarin ja raivoissaan jopa pilkkasi Jumalan nimeä. Silloin hänet vietiin heti Mooseksen eteen. Oli jo saatu käsky: ”Joka kiroaa isäänsä tai äitiänsä, se rangaistakoon kuolemalla” (2 Moos. 21: 17), mutta tällaisen tapauksen varalta ei ollut minkäänlaista ohjetta. Rikos oli niin hirvittävä, että katsottiin olevan syytä erikoisesti kysyä neuvoa Jumalalta. Miestä pidettiin vangittuna siihen asti, kunnes Jumalan tahto saataisiin selville. Jumala itse langetti tuomion; hänen käskystään pilkkaaja vietiin leirin ulkopuolelle ja kivitettiin kuoliaaksi. Ne jotka olivat olleet tapauksen silminnäkijöinä, laskivat kätensä hänen päänsä päälle hänen syytöksensä todenperäisyyden juhlalliseksi vakuudeksi. Sitten he aloittivat kivittämisen, johon muu paikalla ollut väki yhtyi. {PJP 390.1}

Sen jälkeen säädettiin samanlaisia rikkomuksia koskeva laki: ”Puhu israelilaisille ja sano: Kuka ikinä Jumalansa kiroaa, se joutuu syynalaiseksi. Ja joka Herran nimeä pilkkaa, rangaistakoon kuolemalla; koko kansa kivittäköön hänet kuoliaaksi. Olipa se muukalainen tai maassa syntynyt, joka pilkkaa Herran nimeä, hänet surmattakoon” (3 Moos. 24: 15,16). {PJP 390.2}

Jotkut saattavat epäillä Jumalan rakkautta ja oikeamielisyyttä sen johdosta, että hän näin ankarasti rankaisi pikaistuksissa lausuttuja sanoja. Mutta sekä rakkaus että oikeus vaativat selvitettäväksi, että pahansuovat mielenpurkaukset Jumalaa vastaan ovat hyvin synnillisiä. Ensimmäisen rikkojan saama rangaistus oli toisille varoitukseksi siitä, että Jumalan nimeä oli kunnioitettava. Jos tämän miehen syntiä ei olisi rangaistu, olisi se heikentänyt toisten moraalia, ja sen seurauksena olisivat lopulta monet joutuneet menettämään henkensä. {PJP 390.3}

Egyptistä mukaan lähtenyt sekakansa oli israelilaisille alituisena kiusauksena ja vaivana. He kyllä tunnustivat hyljänneensä epäjumalain palvonnan ja palvelevansa oikeaa Jumalaa. Mutta heidän varhainen kasvatuksensa ja tottumuksensa oli niin muovannut ja turmellut heidän tapansa ja luonteensa, että he yhä pitivät osittain kiinni epäjumalanpalveluksesta eivätkä kunnioittaneet

Jumalaa. Useimmiten juuri he alkoivat ensiksi riidellä ja valitella hapattaen koko leirin pakanallisilla menoillaan ja napisemalla Jumalaa vastaan. {PJP 390.4}

Kohta kansan palattua erämaahan sattui muuan sapatin rikkomus sellaisissa olosuhteissa, jotka tekivät sen erikoisen raskaaksi. Herran ilmoitus Israelin jättämisestä perinnöttömäksi oli herättänyt kapinamieltä. Muuan israelilainen oli kovin vihoissaan siitä ettei päässyt Kanaaniin ja päätti uhmata Jumalan lakia. Hän julkesi aivan avoimesti rikkoa neljättä käskyä lähtemällä sapattina kokoamaan puita. Erämaavaelluksen, aikana oli tulien sytyttäminen sapattina jyrkästi kielletty. Kielto ei ulottunut Kanaanin maahan, minkä ankara ilmasto vaati usein virittämään lämmittäviä nuotioita, mutta erämaassa ei näitä tulia tarvittu. Tämä mies loukkasi tahallaan ja harkitusti neljättä käskyä, eikä hänen syntinsä johtunut ajattelemattomuudesta tai tietämättömyydestä vaan julkeudesta. {PJP 391.1}

Hänet pidätettiin kesken puiden keräämisen ja tuotiin Mooseksen eteen. Sapattikäskyn rikkomisesta oli jo määrätty kuolemanrangaistus, mutta sen toimeenpanon tapaa ei vielä tiedetty. Mooses esitti asian Herralle ja sai ohjeen: ”Se mies rangaistakoon kuolemalla, koko seurakunta kivittäköön hänet leirin ulkopuolella” (4 Moos. 15: 35). Jumalanpilkasta ja sapatinrikko- misesta säädettiin sama rangaistus, koska kumpikin synti oli samalla tavoin Jumalan arvovallan halventamista. {PJP 391.2}

Nykyään monet hylkäävät luomisen sapatin juutalaisena säädöksenä ja sanovat että jos se olisi pidettävä, täytyisi myös sen rikkomiseen soveltaa kuolemanrangaistusta. Mutta huomaamme jumalanpilkasta rangaistun samalla tavoin kuin sapa- tinrikkomisesta. Olisiko meidän sen perusteella pidettävä myös kolmatta käskyä vain juutalaisille kuuluvana? Kuitenkin kuolemanrangaistusta koskeva lausuma soveltuu yhtä hyvin kolmanteen, viidenteen ja itse asiassa melkein jokaiseen kymmenestä käskystä yhtä hyvin kuin neljänteen. Vaikkei Jumala nyt langet- taisikaan lakinsa rikkomisesta ajallisia rangaistuksia, julistaa hänen sanansa kuitenkin, että synnin palkka on kuolema. Ja lopullisella tuomiolla havaitaan, että kuolema on niiden osa, jotka rikkovat hänen pyhiä käskyjään. {PJP 391.3}

Mannan ihme muistutti kansaa erämaassa koko neljänkymmenen vuoden ajan sapatin pyhästä velvoituksesta. Mutta sekään ei tehnyt heitä kuuliaisiksi. Joskaan he eivät tohtineet rikkoa sitä yhtä avoimesti ja julkeasti kuin ne, joita oli rangaistu muillekin varoitukseksi, oltiin neljännen käskyn noudattamisessa yhtä kaikki varsin leväperäisiä. Profeettansa välityksellä Jumala lausuu: ”Minun sapattini he kovin rikkoivat” (Hes. 20: 13—24). Ja tämä mainitaan yhdeksi niistä syistä, jotka estivät vanhaa sukupolvea pääsemästä Luvattuun maahan. {PJP 391.4}

Kaadeksesta Israelin lapset olivat kääntyneet takaisin erämaahan; ja erämaanvaelluksensa lopussa he, ”koko seurakunta, tulivat Siinin erämaahan ensimmäisenä kuukautena, ja kansa asettui Kaadekseen” (4 Moos. 20: 1). {PJP 392.1}

”Siellä Mirjam kuoli, ja hänet haudattiin sinne.” Punaisen meren rantamilta lähdettiin Herran riemujuhlan merkeissä laulaen ja karkeloiden eliniän kestävälle vaellukselle, joka päättyi erämaan hautaan — sen olivat saaneet kokea ne miljoonat, jotka suurin toivein olivat lähteneet Egyptistä. Synti oli tempaissut heidän huuliltaan siunauksen maljan. Painaisiko uusi sukupolvi tämän opetuksen mieleensä? {PJP 392.2}

”Mutta sittenkin he yhä vielä tekivät syntiä eivätkä uskoneet hänen ihmeitänsä. — — Kun hän surmasi heitä, kysyivät he häntä, kääntyivät ja etsivät Jumalaa. He muistivat, että Jumala oli heidän kallionsa ja että Jumala, Korkein, oli heidän lunastajansa” (Ps. 78: 32—35). Kuitenkaan he eivät vakaasti kääntyneet Jumalan puoleen. Vaikka he vihollistensa ahdistamina etsivätkin apua häneltä joka yksin saattoi pelastaa, ”heidän sydämensä ei ollut vakaa häntä kohtaan, eivätkä he olleet uskolliset hänen liitossansa. Mutta hän on laupias, antaa anteeksi rikkomukset eikä tahdo hukuttaa. Sentähden hän usein kääntyi vihastansa. Sillä hän muisti, että he ovat liha, tuulahdus, joka menee eikä enää palaja” (Jakeet37—39). {PJP 392.3}

Luku 37—Lyöty kallio

Hoorebissa vuoti lyödystä kalliosta ensi kerran se elävä virta, joka virvoitti Israelia erämaassa. Kaiken vaeltelunsa aikana he saivat janoonsa vettä Jumalan armon ihmeen tuomana. Mutta Hoorebista ei kuitenkaan virrannut vettä jatkuvasti. Missä tahansa he matkallaan tarvitsivatkin vettä, sitä kumpusi esiin kallion halkeamista heidän leiripaikkansa lähellä. {PJP 393.1}

Kristus se sanallaan sai virkistävän veden virtaamaan Israelin juotavaksi. ”He joivat hengellisestä kalliosta, joka heitä seurasi; ja se kallio oli Kristus” (1 Kor. 10: 4). Kaikki ajalliset ja hengelliset siunaukset tulivat häneltä. Kristus, tosi Kallio, oli mukana kaikissa heidän vaelluksissaan. ”Eivät he janoa kärsineet, kun hän heitä kuljetti erämaitten halki; hän vuodatti heille vettä kalliosta, hän halkaisi kallion, ja vettä virtasi.” ”Se juoksi virtana kautta erämaan” (Jes. 48: 21; Ps. 105: 41). {PJP 393.2}

Lyöty kallio kuvasi Kristusta, ja tähän vertauskuvaan liittyy erittäin arvokkaita hengellisiä opetuksia. Samoin kuin elämää antavat vedet virtasivat lyödystä kalliosta, niin Kristuksestakin joka ”Jumalan lyömänä” oli ”haavoitettu meidän rikkomustem- me tähden, runneltu meidän pahain tekojemme tähden”, vuotaa kadotetulle ihmissuvulle pelastuksen virta. Samoin kuin kalliota lyötiin vain kerran, oli ”Kristuskin kerran uhrattuna ottaakseen pois monien synnit” (Hebr. 9: 28). Vapahtajaamme ei uhrattaisi toista kertaa, eikä niiden jotka kaipaavat hänen armonsa siunauksia, tarvitse muuta kuin pyytää Jeesuksen nimessä ja esittää sydämensä kaipaus katuvassa rukouksessa. {PJP 393.3}

Sellainen rukous muistuttaa Herraa Sebaotia Jeesuksen haavoista, ja silloin kumpuaa jälleen esille elämää antava veri, josta Israelille vuotanut elävä vesi oli vertauskuva. {PJP 394.1}

Israelilaiset juhlivat Kanaaniin asetuttuaan suurella riemulla muistoa siitä, miten vettä oli virrannut erämaan kalliosta. Kristuksen aikana tämän muistojuhlan menot olivat kehittyneet hyvin vaikuttaviksi. Sitä vietettiin lehtimajanjuhlan yhteydessä, jolloin Jerusalemissa oli koolla väkeä kaikkialta maasta. Juhlan jokaisena seitsemänä päivänä papit menivät ulos soittajien ja leeviläisten laulajien kanssa ammentamaan vettä kultaiseen astiaan Siiloan lähteestä. Jumalanpalvelukseen tulleet seurasivat heitä sankkana joukkona. Jotka vain pääsivät lähelle virtaavaa puroa, joivat siitä, ja yhdessä kaiutettiin riemuvirttä: ”Te saatte ilolla ammentaa vettä pelastuksen lähteistä” (Jes. 12: 3). Sitten papit kantoivat ammentamansa veden temppeliin torvien kaikuessa ja laulajien veisatessa juhlavirttä: ”Meidän jalkamme saavat seisoa sinun porteissasi, Jerusalem” (Ps. 122: 2). Ylistyslaulujen raikuessa vesi kaadettiin polttouhrialttarille, ja kansa yhtyi riemulauluun, jota syvä-ääniset torvet ja muu soitanto säestivät. {PJP 394.2}

Vapahtaja käytti tätä vertauskuvallista palvelusta suunnatakseen sen avulla kansan ajatukset niihin siunauksiin, joita hän oli tullut jakamaan heille. ”Juhlan viimeisenä, suurena päivänä” hänen äänensä kuultiin kaikuvan yli temppelin pihojen: ”Jos joku janoaa, niin tulkoon minun tyköni ja juokoon. Joka uskoo minuun, hänen sisimmästään on, niinkuin Raamattu sanoo,

juokseva elämän veden virrat.” Tästä Johannes mainitsee: ”Mutta sen hän sanoi Hengestä, joka niiden piti saaman, jotka uskoivat häneen” (Joh. 7:37—39). Auringon kuivaksi paahtamasta maasta esiin kumpuava virkistävä vesi, joka saa erämaan kukoistamaan ja palauttaa nääntyneen elämään, kuvaa sitä jumalallista armoa, jota Kristus yksin voi antaa ja joka elävän veden tavoin puhdistaa, virkistää ja virvoittaa sielun. Sillä, jossa Kristus pysyy, on sisällään ehtymätön armon ja voiman lähde. Jeesus ilahduttaa kaikkien niiden elämän, jotka todella etsivät häntä, ja kirkastaa heidän polkunsa. Hänen elämänsä sydämeen vastaanotettuna kumpuaa hyvinä tekoina iankaikkiseen elämään. Eikä se siunaa vain sitä sielua, josta se kumpuaa, vaan elävä virta vuotaa vanhurskauden sanoina ja tekoina virvoittamaan janoavia hänen ympärillään. {PJP 394.3}

Kristus oli käyttänyt samaa kuvausta keskustellessaan samarialaisen naisen kanssa Jaakobin kaivolla: ”Joka juo sitä vettä, jota minä hänelle annan, se ei ikinä janoa; vaan se vesi, jonka minä hänelle annan, tulee hänessä sen veden lähteeksi, joka kumpuaa iankaikkiseen elämään” (Joh. 4: 14). Kristus yhdistää tässä kaksi vertauskuvaa. Hän on sekä kallio että elävä vesi. {PJP 395.1}

Näitä kauniita kuvallisia ilmauksia tavataan kaikkialta Raamatusta. Jo vuosisatoja ennen Kristuksen tuloa Mooses puhuu hänestä Israelin pelastuksen kalliona (5 Moos. 32: 15). Psalmista käytti hänestä lauluissaan sanontoja ”minun kallioni ja lunastajani”, ”minun väkevyyteni kallio”, kallio, ”joka on minulle liian korkea”, ”kallio, jolla saan asua”, ”minun sydämeni kallio” ja ”minun suojakallioni” (Ps. 19: 15; 62: 8; 61: 3; 71: 3; 73: 26; 94: 22). Salomo puhuu virtaavasta purosta ja viisauden lähteestä (Sanani. 18: 4), Jeremia elävän veden lähteestä (Jer. 2: 13) ja Sakarja avoimesta lähteestä syntiä ja saastaisuutta vastaan (Sak. 13: 1). {PJP 395.2}

Jesaja julistaa Herran olevan ”iankaikkinen kallio” ja ”korkean kallion varjo nääntyvässä maassa” (Jes. 26: 4; 32: 2. Vert. 25: 4). Ja hän toistaa Herran kalliin lupauksen, joka tuo niin elävästi mieleen Israelia virvoittaneen elävän virran: ”Kurjat ja köyhät etsivät vettä, eikä sitä ole; heidän kielensä kuivuu janosta. Mutta minä, Herra, kuulen heitä, minä Israelin Jumala, en heitä hylkää.” ”Sillä minä vuodatan vedet janoavaisen päälle ja virrat kuivan maan päälle”, ”sillä vedet puhkeavat erämaahan ja aromaahan purot.” Ja Herra kutsuu: ”Kuulkaa, kaikki janoavaiset, tulkaa veden ääreen” (Jes. 41: 17; 44: 3; 35: 6; 55: 1). Tämän kutsun kaiku kiirii Pyhän Sanan loppusivuille saakka. Elämän veden virta juoksee ”kirkkaana kuin kristalli Jumalan ja Karitsan valtaistuimesta”, ja halki aikojen kaikuu ar- mokutsu: ”Joka tahtoo, ottakoon elämän vettä lahjaksi” (Ilm. 22: 1,17). {PJP 395.3}

Vähän ennen heprealaisten saapumista Kaadekseen lakkasi tuo elävä virta juoksemasta kummuttuaan niin monia vuosia heidän leiripaikkansa lähellä. Herran tarkoituksena oli jälleen koetella kansaansa. Hän halusi nähdä, luottaisivatko he hänen huolenpitoonsa vai olisivatko isiensä tavoin epäuskoisia. {PJP 395.4}

He näkivät jo Kanaanin kukkulat. Muutaman päivän marssin jälkeen he olisivat jo Luvatun maan rajoilla. He olivat vain vähän matkan päässä Edomista, joka kuului Eesaun jälkeläisille ja jonka halki heidän oli määrä edetä Kanaaniin. Mooses oli saanut Herralta ohjeen: ”Kääntykää nyt pohjoista kohti. Ja käske kansaa sanoen: Te tulette kulkemaan Seirissä asuvien veljienne,

Eesaun jälkeläisten, alueen kautta. He pelkäävät teitä. — — Rahalla te ostakaa heiltä ruokaa syödäksenne; vesikin hankkikaa heiltä rahalla juodaksenne" (5 Moos. 2: 3—6). Näiden ohjeiden olisi pitänyt riittää selvittämään heille, miksei heidän entistä vesihuoltoaan enää jatkettu; he olivat nyt siirtymässä hyvin kastellun, hedelmällisen maan halki suoraan Kanaanin maahan. Herra oli luvannut, että he pääsisivät esteettä kulkemaan Edomin läpi ja saisivat ostaa koko joukolleen riittävästi ruokaa ja vettä. Heidän olisi pitänyt sen vuoksi iloita ihmeellisen vedensaantinsa päättymisestä, koska se merkitsi heidän erämaanvaelluksensa loppua. Mutta epäusko sokaisi heidät, niin etteivät he käsittäneet tätä. Ja niin he saivat aiheen epäilykseen- sä ja napinaansa juuri siitä, minkä olisi pitänyt todistaa heille Jumalan lupauksen täyttymyksestä. Kansa näytti menettäneen kaiken toivonsa siitä, että Jumala antaisi Kanaanin heidän haltuunsa, ja nyt he haikailivat vain erämaan siunauksia. {PJP 396.1}

Ennen kuin Jumala antaisi heidän päästä Kanaaniin, heidän täytyi osoittaa uskovansa hänen lupauksensa. Vedentulo lakkasi ennen heidän saapumistaan Edomiin. Tässä heillä oli tilaisuus hetken aikaa vaeltaa uskossa eikä näkemisessä. Mutta jo ensimmäisessä koetuksessa ilmeni samaa levotonta, kiittämätöntä mieltä, jota heidän isänsä olivat osoittaneet. Tuskin he olivat kuulleet, miten joku leirissä huutaen pyysi vettä, kun he jo unohtivat käden, joka niin monta vuotta oli täyttänyt heidän tarpeensa. Ja sen sijaan että he olisivat hakeneet apua Jumalalta, he napisivat häntä vastaan ja huusivat epätoivoissaan: "Jospa mekin olisimme hukkuneet silloin, kun veljemme hukkuivat Herran edessä!" (4 Moos. 20: 1—13); he olisivat toisin sanoen halunneet olla niiden joukossa, jotka tuhottiin Koorahin kapinan yhteydessä. {PJP 396.2}

He purkivat nyt kaiken Moosekselle ja Aaronille: "Minkätäh- den toitte Herran seurakunnan tähän erämaahan, kuollaksemme karjoinemme tänne? Ja minkätähden johdatitte meidät pois Egyptistä tuodaksenne meidät tähän pahaan paikkaan, jossa ei kasva viljaa eikä viikunoita, ei viiniköynnöksiä eikä granaattiomenia, ja jossa ei ole vettä juoda?" {PJP 397.1}

Mooses ja Aaron menivät pyhäkön ovelle ja lankesivat kasvoilleen. Jälleen "näkyi Herran kirkkaus", ja Mooses sai ohjeen: "Ota sauva ja kokoa seurakunta, sinä ja veljesi Aaron, ja puhukaa heidän silmiensä edessä kalliolle, niin se antaa vettä, ja sinä saat vettä tulemaan heille kalliosta." {PJP 397.2}

Veljekset astelivat kansan edellä kallion luo, Mooses Jumalan sauva kädessään. He olivat nyt jo iäkkäitä. Kauan he olivat sietäneet Israelin kapinoimista ja uppiniskaisuutta, mutta nyt loppui vihdoin Mooseksenkin kärsivällisyys. "Kuulkaa nyt, te niskurit!" hän huusi. "Onko meidän saatava teille vettä tästä kalliosta?" Ja sen sijaan että olisi puhunut kalliolle, kuten Jumala oli käskenyt häntä, hän "iski kalliota kahdesti sauvallansa". {PJP 397.3}

Vettä syöksyi esiin niin runsaasti, että kansa sai kylläksensä. Mutta tässä oli menetelty kovin pahoin. Mooses oli puhunut ärtyneenä; hänen sanansa ilmaisivat pikemmin inhimillistä kiivautta kuin pyhää mielipahaa Jumalan häpäisyn johdosta. "Kuulkaa nyt, te niskurit!" hän huusi. Tämä syytös oli kyllä tosi, mutta ei totuuttakaan saa lausua kiivaasti eikä kärsimättömästi. Kun Jumala oli käskenyt Mooseksen nuhdella Israelia kapinoi- misesta, se puhe oli ollut hänelle tuskallista

ja kansalle kovaa kuultavaa, mutta Jumala oli auttanut häntä julistamaan tuon sanoman. Mutta kun Mooses nyt otti itse syyttääkseen heitä, hän murehdutti Jumalan Henkeä ja aiheutti kansalle pelkkää vahinkoa. Hän oli selvästikin menettänyt kärsivällisyytensä ja itsehillintänsä. Näin kansa sai tilaisuuden epäillä, oliko hänenkään vaelluksensa aina ollut Jumalan johdatuksen alaista. Ja niin he alkoivat puolustella myös omia syntejään. Mooses oli rikkonut Jumalaa vastaan siinä kuin hekin. Hänen vaelluksessaan oli, he sanoivat, alusta lähtien ollut arvostelun ja moitteen aihetta. Nyt heillä oli syy, jonka perusteella he saattoivat torjua kaikki nuhteet, jotka Jumala oli antanut heille palvelijansa välityksellä. {PJP 397.4}

Mooseksen asenne ilmaisi epäluottamusta Jumalaa kohtaan. ”Onko meidän saatava teille vettä”, hän kysyi ikään kuin Herra ei täyttäisi lupaustaan. Te ”ette uskoneet minuun”, sanoi Herra veljeksille, ”ettekä pitäneet minua pyhänä israelilaisten silmien edessä.” Vedentulon loputtua kansan napina ja niskuroiminen oli horjuttanut heidän omaakin uskoaan Jumalan lupauksen täyttymiseen. Vanha sukupolvi oli tuomittu kuolemaan erämaahan epäuskonsa tähden, ja nyt ilmeni samaa mieltä heidän lapsissaankin. Eivätkö nämäkään saisi lupausta? Uupuneina ja masentuneina eivät Mooses ja Aaron yrittäneetkään vaimentaa yleistä mielialaa. Jos he itse olisivat ilmaisseet uskovansa järkkymättä Jumalaan, he olisivat voineet esittää asian kansalle siinä valossa, että se olisi auttanut heitä kestämään tämän kokeen. Käyttämällä ripeästi ja päättävästi rauhantuomarin valtuuksiaan he olisivat voineet tukahduttaa napinoimisen. Heidän velvollisuutensa oli pyrkiä kaikin voiminensa parantamaan asiaintilaa ennen kuin he pyysivät Jumalaa toimimaan puolestaan. Jos napina olisi Kaadeksessa viipymättä vaimennettu, miten paljolta pahalta olisikaan säästytty! {PJP 398.1}

Mooseksen äkkipikainen menettely esti kansaa saamasta Jumalan tarkoittamaa opetusta. Kristusta kuvaavaa kalliota oli jo kerran lyöty, kuten Kristus tulisi kerran uhrattavaksikin. Toisella kertaa tarvitsi kalliolle vain puhua, kuten meidänkin tarvitsee vain pyytää siunauksia Jeesuksen nimessä. Kallion uudelleen lyöminen särki tämän kauniin vertauskuvan Kristuksesta. {PJP 398.2}

Tämän lisäksi Mooses ja Aaron tässä anastivat itselleen valtaa, joka kuului vain Jumalalle. Jumalan puuttuminen asiaan vakavoitti tilannetta suuresti, ja Israelin johtajien olisi pitänyt vielä korostaa sitä saadakseen kansan kunnioittamaan Jumalaa ja uskomaan entistä lujemmin hänen voimaansa ja hyvyyteensä. Huutaessaan: ”Onko meidän saatava teille vettä tästä kalliosta?”, he asettuivat Jumalan paikalle ikään kuin heillä, poloisilla heikoilla ja vajavaisilla ihmisillä, olisi ollut voimaa itsessään. Kansan jatkuvan napinoimisen ja niskuroinnin väsyttämänä Mooses oli kadottanut näkyvistään kaikkivaltiaan Auttajansa ja jäänyt vailla jumalallista voimaa vain pilaamaan mainettaan paljastamalla inhimillisen heikkoutensa. Mies joka olisi voinut pysyä puhtaana, lujana ja epäitsekkäänä uransa loppuun asti, joutui sittenkin lopulta tappiolle. Jumala tuli häväistyksi Israelin seurakunnan edessä, vaikka häntä olisi pitänyt korottaa ja ylistää. {PJP 398.3}

Jumala ei tällä kertaa langettanut tuomiota niille, jotka pahalla menollaan olivat ärsyttäneet Moosesta ja Aaronia, vaan f kohdisti kaiken nuhteensa johtajiin. Ne joiden piti edustaa Jumalaa eivät olleet kunnioittaneet häntä. Mooses ja Aaron olivat loukkaantuneet unohtaen, ettei kansa napissut heitä vaan Jumalaa vastaan. Kiinnittämällä huomionsa itseensä ja ottaen huomioon vain omat mielialansa he tietämättään lankesivat syntiin eivätkä selittäneet kansalle, miten pahoin se oli rikkonut Jumalaa vastaan. {PJP 399.1}

Katkera ja nöyryyttävä oli viipymättä langetettu tuomio: ”Herra sanoi Moosekselle ja Aaronille: ’Koska ette uskoneet minuun ettekä pitäneet minua pyhänä israelilaisten silmien edessä, niin te ette saa viedä tätä seurakuntaa siihen maahan, jonka minä heille annan.’” Niskuroivan Israelin kanssa heidän oli kuoltava ennen Jordan-virran ylitystä. Jos Mooses ja Aaron olisivat ylpistelleet tai kiivailleet Jumalan varoitusta ja nuhtelua vastaan, heidän syntinsä olisi ollut paljon suurempi. Mutta he eivät syyllistyneet harkittuun ja tahalliseen syntiin. He olivat langenneet äkilliseen kiusaukseen ja katuivat heti vilpittömästi. Herra hyväksyi heidän katumuksensa, vaikkei voinutkaan perua rangaistusta sen vahingon vuoksi, mitä heidän syntinsä saattoi aiheuttaa kansan keskuudessa. {PJP 399.2}

Mooses ei salannut tuomiotaan vaan kertoi kansalle, ettei hän saanut johtaa heitä Luvattuun maahan, koskei ollut antanut kunniaa Jumalalle. Hän kehotti heitä huomaamaan, miten ankaran rangaistuksen hän oli saanut, ja sitten harkitsemaan sitä minkälaisena Jumalan täytyi pitää heidän napisemistaan lan- gettaessaan yhdelle ainoalle ne tuomiot, jotka he olivat synneillään ansainneet kohdalleen. Hän kertoi heille, miten hän oli pyytänyt Jumalaa peruuttamaan tuomionsa ja miten hänen pyyntönsä oli evätty. ”Herra oli julmistunut minuun teidän tähtenne”, hän sanoi, ”eikä kuullut minua” (5 Moos. 3: 26). {PJP 399.3}

Aina joutuessaan vaikeuksiin tai koetuksiin israelilaiset olivat olleet valmiita syyttämään Moosesta siitä, että hän oli johtanut

heidät Egyptistä, ikään kuin Jumalalla ei olisi ollut asian kanssa mitään tekemistä. Koko heidän vaelluksensa ajan, kun he olivat valittaneet matkan vaikeuksia ja napisseet johtajiaan vastaan, Mooses oli vakuuttanut heille: ”Ette ole napisseet meitä vastaan, vaan Herraa vastaan. En minä ole teitä vapauttanut, vaan Herra.” Mutta hänen äkkipikaiset sanansa kallion edessä: ”Onko meidän saatava teille vettä?”, merkitsivät itse asiassa heidän syytöksensä myöntämistä oikeaksi ja lujittivat siten heidän epäuskoaan ja oikeuttivat heidät napinoimaan. Herra halusi poistaa heidän mielestään tämän käsityksen iäksi estämällä Moosekselta pääsyn Luvattuun maahan. Tämä todisti epäämättömästi, ettei heidän johtajanaan ollut Mooses vaan voimallinen Enkeli, josta Herra oli sanonut: ”Katso, minä lähetän enkelin sinun edelläsi varjelemaan sinua tiellä ja johdattamaan sinua siihen paikkaan, jonka minä olen valmistanut. Ole varuillasi hänen edessään ja kuule häntä, — — sillä minun nimeni on hänessä” (2 Moos. 23: 20,21). {PJP 400.4}

”Herra oli julmistunut minuun teidän tähtenne”, sanoi Mooses. Koko Israel katsoi Moosesta, ja hänen syntinsä heijastui Jumalaan, joka oli valinnut hänet kansansa johtajaksi. Rikkomus tuli koko seurakunnan tietoon, ja jos sitä ei olisi rangaistu, siitä olisi saatu sellainen

käsitys, että vastuullisissa asemissa olevat saisivat ärsyttävän painostuksen alaisina langeta rankaisematta epäuskoon ja kärsimättömyyteen. Mutta kun julistettiin, etteivät Mooses ja Aaron tuon ainoan syntinsä vuoksi pääsisi Kanaaniin, niin kansa tiesi, ettei Jumala katso henkilöön eikä jätä rikkojaa rankaisematta. {PJP 400.1}

Israelin historia oli kirjoitettava muistiin opetukseksi ja varoitukseksi tuleville sukupolville. Kaikkien vastaisten aikojen ihmisten oli havaittava taivaan Jumala puolueettomaksi hallitsijaksi, joka ei missään tapauksessa hyväksy syntiä. Mutta vain harvat tajuavat synnin tavattoman synnillisyyden. Ihmiset uskottelevat itselleen, että Jumala on liian hyvä rangaistakseen rikkojaa. Mutta Raamatun historian perusteella ymmärrämme, että Jumalan hyvyys ja rakkaus saavat hänet suhtautumaan syntiin sellaisena pahana, joka on kohtalokasta kaikkeuden rauhalle ja onnelle. {PJP 400.2}

Ei Mooseksen vilpittömyys ja uskollisuuskaan voinut estää hänen virhettään tulemasta rangaistuksi. Jumala oli antanut kansalle anteeksi suurempiakin rikkomuksia, mutta johtajien syntiin hän ei voinut suhtautua samoin kuin johdettavien. Hän oli kunnioittanut Moosesta enemmän kuin ketään muuta maan päällä. Hän oli ilmaissut hänelle kirkkautensa ja hänen välityksellään tiedottanut säädöksensä Israelille. Mooseksen synti oli tavallista raskaampi sen tähden, että hänellä oli niin paljon valoa ja tietoa. Aikaisempi uskollisuus ei sovita yhtään väärää tekoa. Mitä enemmän valoa ja etuoikeuksia ihmiselle suodaan, sitä suurempi on hänen vastuunsa, sitä raskaampi hänen rikkomuksensa ja ankarampi hänen rangaistuksensa. {PJP 400.3}

Ihmisten käsityksen mukaan Mooses ei syyllistynyt mihinkään suureen rikokseen; hänen syntinsä oli pikemmin melko tavallinen. Psalmista sanoo, että ”hän puhui huulillaan ajattelemattomasti” (Ps. 106: 33). Ihmisten mielestä tämä voi näyttää vähäiseltä; mutta jos Jumala kerran rankaisi uskollisinta ja kunnioitetuinta palvelijaansa tästä synnistä niin ankarasti, ei hän hyväksy sitä muissakaan. Ylvästelevä ja toisia moitiskeleva asenne on vastenmielistä Jumalalle. Ne jotka antavat periksi näille paheille, saattavat Jumalan työn epäilyksenalaiseksi ja antavat epäilijöille aihetta puolustella epäuskoaan. Mitä tärkeämpi jonkun asema on ja mitä suurempi hänen vaikutuksensa, sitä tärkeämpää on että hän kehittää kärsivällisyyttään ja nöyryyttään. {PJP 401.1}

Saatana riemuitsee, jos Jumalan lapset, varsinkin vastuullisissa asemissa olevat, voidaan saada ottamaan itselleen kunniaa joka kuuluu Jumalalle. Hän on voittanut. Siten hän itsekin lankesi, ja siten hänen onnistuu parhaiten kiusauksillaan saattaa muita perikatoon. Auttaakseen meitä olemaan varuillamme kiusaajan juonia vastaan Jumala on antanut sanassaan niin monia opetuksia itsekorotuksen vaarasta. Kaikki sisäiset vaikutti- memme, mielen kykymme ja luontaiset taipumuksemme tarvitsevat hetki hetkeltä Jumalan Hengen valvontaa. Jokaisen siunauksen, jonka Jumala suo ihmiselle, tai jokaisen hänelle sallitun koetuksen saatana sekä pystyy ottamaan että todella ottaa kiusauksensa kohteeksi ahdistaakseen sielua ja tuhotakseen sen, jos vähänkin annamme hänelle periksi. Siksi jokaisen tulisi vaeltaa nöyrästi Herran edessä,

vaikka omaisi miten paljon hengellista valoa ja nauttisi Jumalan suosiota ja siunausta, ja pyytää uskossa Jumalaa johtamaan jokaista ajatusta ja valvomaan jokaista vaikutinta. {PJP 401.2}

Kaikkien jumalisuutta tunnustavien mitä pyhimpänä velvollisuutena on vartioida mieltään ja hillitä itseään ankarimmankin ärsytyksen alaisina. Mooseksen rasitukset olivat hyvin suuret; harvoja koetellaan koskaan niin ankarasti kuin häntä. Mutta silläkään hänen ei sopinut puolustaa syntiään. Jumala on varannut kansalleen riittävästi apua estääkseen heitä koskaan joutumasta olosuhteiden uhriksi, jos se vain turvautuu hänen voimaansa. Ankarinkaan kiusaus ei kelpaa synnin puolustukseksi. Vaikka sielua painostettaisiin kuinka ankarasti, on rikkomus silti oma tekomme. Ei ole maan eikä helvetinkään vallassa pakottaa ketään tekemään pahaa. Saatana hyökkää heikkoja koh tiamme vastaan, mutta meidän ei tarvitse joutua tappiolle. Olkoon hyökkäys miten ankara tai yllättävä tahansa, Jumala on varannut meille avun, ja hänen voimassaan voimme voittaa. {PJP 402.1}

Luku 38—Matka edomin ympäri

Israelin leiripaikka Kaadeksessa oli vain vähän matkan päässä Edomin rajalta, ja sekä Mooses että kansa halusivat kernaasti jatkaa matkaansa tämän alueen halki Luvattuun maahan. Niinpä he lähettivät Jumalan ohjeiden mukaisesti Edomin kuninkaalle seuraavan sanoman: {PJP 403.1}

”Näin sanoo veljesi Israel: Sinä tunnet kaiken vaivan, joka on meitä kohdannut, kuinka isämme lähtivät Egyptiin, kuinka olemme asuneet Egyptissä kauan aikaa ja kuinka egyptiläiset kohtelivat pahoin meitä ja meidän isiämme. Mutta me huusimme Herran puoleen, ja hän kuuli meidän huutomme ja lähetti enkelin, joka vei meidät pois Egyptistä. Ja katso, me olemme nyt Kaadeksessa, kaupungissa, joka on sinun maasi rajalla. Salli meidän kulkea maasi läpi. Me emme kulje peltojen emmekä viinitarhojen poikki emmekä juo vettä kaivoista. Poikkeamatta oikealle tai vasemmalle me kuljemme valtatietä, kunnes olemme päässeet alueesi läpi.” {PJP 403.2}

Tähän kohteliaaseen pyyntöön vastattiin uhkaavan kieltävästi: ”Älä kulje minun maani läpi; muutoin minä käyn miekka kädessä sinua vastaan.” {PJP 403.3}

Hämmästyneinä tästä torjuvasta asenteesta Israelin johtajat lähettivät kuninkaalle toisen pyynnön ja lupasivat: ”Maantietä me kuljemme, ja jos juomme vettäsi, me tai meidän karjamme, niin me maksamme sen, kun vain saamme jalkaisin kulkea sinun maasi läpi.” {PJP 403.4}

”Tästä et kulje!” kuului vastaus. Edomilaiset olivat jo sijoittaneet aseellisia ryhmiä ahtaisiin soliin, niin että rauhallinen eteneminen siihen suuntaan oli mahdotonta, ja heprealaisia oli kielletty käyttämästä väkivaltaa. Heidän oli kuljettava kaukaa Edomin maan ympäri. {PJP 404.1}

Jos kansa olisi koetukseen jouduttuaan luottanut Jumalaan, olisi Herran sotajoukkojen Päämies johdattanut heidät Edomin läpi, ja maan asukkaat olisivat edelleen peljänneet heitä, niin että he vihamielisyyden sijasta olisivat osoittaneet heille suosiotaan. Mutta israelilaiset eivät toimineet viipymättä Jumalan sanan mukaisesti, ja heidän valitellessaan ja napistessaan kultainen tilaisuus meni ohi. Ja kun he lopulta olivat valmiit esittämään anomuksensa kuninkaalle, se hyljättiin. Aina Egyptistä lähdöstä saakka saatana oli alituiseen heittänyt heidän tielleen esteitä ja kiusauksia, etteivät he pääsisi perimään Kanaania. Ja omalla epäuskollaan he olivat moneen kertaan päästäneet hänet vastustamaan Jumalan suunnitelmia. {PJP 404.2}

On tärkeää uskoa Jumalan sanaa ja toimia sen mukaan ripeästi hänen enkeliensä odottaessa saavansa toimia hyväksemme. Pahat enkelit ovat valmiina vastustamaan jokaista edistysaskelta. Ja kun Jumalan kaitselmus kehottaa hänen lapsiaan etenemään ja kun hän on valmis suuriin tekoihin heidän hyväkseen, kiusaa saatana heitä pahoittamaan Herran mielen epäröinnillään ja viivyttelyllään. Hän pyrkii herättämään riitaa, napinaa tai epäuskoa ja siten estämään heitä saamasta Jumalan heille varaamia siunauksia. Jumalan palvelijoiden tulisi olla alati

hälytysvalmiina lähteäkseen liikkeelle heti kun hänen kaitselmuksensa avaa tien. Jokainen viivyttely heidän taholtaan antaa saatanalle aikaa toimi heidän tappiokseen. {PJP 404.3}

Antaessaan ensimmäiset ohjeensa Moosekselle Israelin kulkemisesta Edomin maan läpi Herra oli selittänyt, että edomilaiset pelkäisivät heitä. Mutta hän oli kieltänyt kansaansa käyttämästä tätä etua heitä vastaan. Vaikka Jumalan voima oli israelilaisten tukena, ja israelilaisten olisi ollut helppo lannistaa peloissaan olevat edomilaiset, ei heidän silti sopinut käydä heidän kimppuunsa. He saivat Herralta käskyn: ”Te pitäkää itsestänne tarkka vaari: älkää ryhtykö taisteluun heidän kanssansa, sillä minä en anna teille jalanleveyttäkään heidän maastansa, koska minä olen antanut Seirin vuoriston Eesaun omaksi” (5 Moos. 2: 4,5). Edomilaiset olivat Aabrahamin ja Iisakin jälkeläisiä, ja näiden palvelijainsa tähden Jumala oli ollut suosiollinen Eesaun lapsille. Hän oli antanut Seirin vuoriston heidän omakseen, eikä heitä saanut häiritä, elleivät he syntiensä tähden ensin loittonisi hänen armonsa ulottumattomiin. Kanaanin maa heprealaisten tuli ottaa haltuunsa ja tuhota tyystin sen asukkaat, jotka olivat täyttäneet syntimittansa. Mutta edomilaiset olivat vielä koetus- ajassaan, ja siksi heitä oli kohdeltava armollisesti. Jumalalla on halu laupeuteen, ja hän osoittaa sääliään ennen kuin langettaa tuomioitaan. Hän opettaa israelilaisia säästämään Edomin kansaa ennen kuin vaatii heitä tuhoamaan Kanaanin asukkaat. {PJP 404.4}

Edomin ja Israelin esivanhemmat olivat veljeksiä, ja veljellisen ystävällisyyden ja kohteliaisuuden tuli vallita heidän välillään. Israelilaisia kiellettiin silloin ja vastaisuudessakaan kostamasta sitä, että heitä niin loukkaavasti estettiin kulkemasta maan läpi. He eivät myöskään saaneet havitella vähääkään Edomin maata. Vaikka israelilaiset olivat Jumalan valittua ja suosittua kansaa, heidän täytyi mukautua hänen asettamiinsa rajoituksiin. Jumala oli luvannut heille hyvän perintöosan. Mutta eivät he saaneet katsoa olevansa ainoita oikeudenomistajia maan päällä eikä pyrkiä tunkemaan pois kaikkia muita. Heitä kehotettiin aina ollessaan tekemisissä edomilaisten kanssa varomaan tekemästä heille vääryyttä. Heidän tuli ostaa heiltä kaikki se mitä tarvitsivat ja maksaa ostoksensa viipymättä. Ja Israelia rohkaistiin luottamaan Jumalaan ja tottelemaan hänen sanaansa muistuttamalla heille: ”Herra, sinun Jumalasi, on siunannut sinua, eikä sinulta ole mitään puuttunut” (5 Moos. 2: 7). He eivät olleet riippuvaisia edomilaisista, sillä heillä oli Jumala, jonka apulähteet ja voimavarat olivat runsaat. He eivät saaneet yrittää ottaa heiltä mitään väkisin tai petoksella, vaan kaikessa kanssakäymisessään heidän oli noudatettava jumalallisen lain periaatetta: ”Rakasta lähimmäistäsi niinkuin itseäsi.” {PJP 405.1}

Jos he olisivat tällä tavoin kulkeneet Edomin läpi Jumalan tarkoituksen mukaisesti, olisi heidän läpikulkunsa koitunut siunaukseksi sekä heille itselleen että maan asukkaille, jotka olisivat näin saaneet tilaisuuden tutustua Jumalan kansaan ja hänen palvontaansa sekä siihen, miten Jaakobin Jumala antoi menestystä niille jotka rakastivat ja pelkäsivät häntä. Mutta Israelin epäusko oli estänyt tämän kaiken. Jumala oli antanut kansalle vettä, kun he sitä vaativat, mutta hän salli heidän epäuskonsa saada ansaitsemansa rangaistuksen. Jälleen he joutuivat väeltä maan erämaan poikki ja sammuttamaan janonsa ihmelähteen vedellä, jota he eivät enää olisi tarvinneet, jos vain olisivat luottaneet häneen. {PJP 405.2}

Ja niin Israelin joukot kääntyivät jälleen etelää kohti ja aloittivat kulkunsa yli karujen autiomaiden, jotka näyttivät kovin kolkoilta nyt kun he olivat jo saaneet vehreyttäkin Edomin kukkuloilla ja laaksoissa. Tämän synkän erämaan reunustan vuori- selänteestä kohoaa Hoorin vuori, jonka huipulla Aaron tapaisi kuolemansa ja laskettaisiin hautaan. Israelilaisten saavuttua tämän vuoren juurelle Jumala käski Moosesta: ”Ota Aaron ja hänen poikansa Eleasar ja vie heidät Hoorin vuorelle. Ja riisu Aaronilta vaatteet ja pue ne hänen poikansa Eleasarin ylle. Aaron otetaan pois ja kuolee siellä.” {PJP 406.1}

Yhdessä nuoremman kanssa nämä kaksi iäkästä miestä kiipesivät vaivalloisesti vuoren huipulle. Mooseksen ja Aaronin valkeat hiukset kertoivat sadankahdenkymmenen talven lumesta. Heidän pitkään ja vaiheikkaaseen elämäänsä mahtui ankarampia koetuksia ja korkeampaa kunniaa kuin kenenkään osaksi koskaan oli tullut. Luonnonlahjoiltaan he olivat erittäin kyvykkäitä miehiä, ja seurustelu Äärettömän kanssa oli kehittänyt, jalostanut ja ylevöittänyt kaikkia heidän kykyjään. He olivat käyttäneet aikansa epäitsekkääseen työhön Jumalan ja lähimmäistensä hyväksi; heidän kasvonsa kuvastivat suurta älyllistä kyvykkyyttä, lujuutta, jaloa määrätietoisuutta ja voimakasta tunne-elämää. {PJP 406.2}

Vuosikaudet olivat Mooses ja Aaron yhdessä työskennelleet ja huolehtineet asioista. Rinnatusten he olivat kohdanneet lukemattomia vaaroja ja kaksin kokeneet suuria Jumalan siunauksia. Mutta nyt koitti hetki jolloin heidän täytyi erota. He astelivat hitaasti aivan kuin pitkittääkseen jokaista kallista yhdessäolon hetkeä. Nousu oli jyrkkää ja vaivalloista, ja usein pysähtyessään hengähtämään he keskustelivat menneistä ja tulevista asioista. Niin kauas kuin silmä kantoi he näkivät edessään sitä erämaata, jossa he olivat vaeltaneet. Vuoren juurella olivat tasangolle leiriytyneinä Israelin valtaisat joukot, joiden hyväksi nämä valitut miehet olivat käyttäneet parhaat vuotensa ja joiden hyvinvoinnista he olivat niin suurin uhrauksin koettaneet huolehtia. Jostakin Edomin vuorten taitse urkeni tie Luvattuun maahan — tuohon maahan, jonka siunauksista Mooses ja Aaron eivät päässeet nauttimaan. Ei heidän mielessään herännyt mitään kapinallisia tunteita eikä heidän huuliltaan purkautunut mitään napinan ääntä, mutta vakavin ilmein he muistelivat sitä, mikä oli estänyt heitä saamasta isäinsä perintöä. {PJP 406.3}

Aaronin toiminta Israelin hyväksi oli päättynyt. Jumala oli kutsunut hänet neljäkymmentä vuotta sitten, kahdeksankymme- nenkolmen vuoden ikäisenä osallistumaan Mooseksen suureen ja tärkeään tehtävään. Yhteistoimin veljekset olivat johtaneet Israelin lapset pois Egyptistä. Sitten hän oli kannattanut Mooseksen käsiä, kun heprealaiset taistelivat Amalekia vastaan. Hän oli saanut nousta Siinain vuorellekin, Jumalan läheisyyteen, ja katsella taivaallista kirkkautta. Herra oli uskonut Aaronin perheelle pappeuden viran ja kunnioittanut häntä vihkimällä hänet pyhästi ylimmäiseksi papiksi. Jumala oli pitänyt hänet pyhässä toimessaan silloinkin, kun hirveä jumalallinen rangaistus tuhosi Koorahin ja hänen joukkionsa. Aaronin toimiessa välimiehenä vitsaus lakkasi. Kun kaksi hänen pojistaan kuoli meneteltyään vastoin Jumalan nimenomaista käskyä, ei hän kapinoinut eikä edes napissut. Kuitenkin hänen jalon elämänsä vaiheisiin liittyi jotakin turmelevaa. Aaron teki raskaan synnin, kun hän kansan vaatimuksiin taipuen valmisti kultaisen vasikan Siinailla, ja toisen kerran ryhtyessään Mirjamin kanssa kadehtimaan Moosesta

ja napisemaan häntä vastaan. Ja Mooseksen kanssa hän vielä loukkasi Herraa Kaadeksessa tottelemattomuudellaan, kun heitä oli käsketty vain puhumaan kalliolle saadakseen siitä vettä. {PJP 407.1}

Jumalan tarkoitus oli, että nämä hänen kansansa suuret johtajat edustaisivat Kristusta. Aaronilla oli Israelin nimet rinta- kilvessään. Hän ilmoitti kansalle Jumalan tahdon. Koko Israelin välimiehenä hän astui sovituspäivänä kaikkeinpyhimpään, ”ei ilman verta”. Siitä uhripalveluksesta hän palasi siunaamaan seurakuntaa, kuten Kristus palaa siunaamaan odottavaa kansaansa suoritettuaan loppuun sovitustyönsä heidän hyväkseen. {PJP 407.2}

Aaronin synnin teki Kaadeksessa niin raskaaksi se, että hän pyhän virkansa ylevän luonteen mukaisesti edusti suurta Ylimmäistä pappiamme. {PJP 408.1}

Syvän surun vallassa Mooses riisui Aaronilta pyhät vaatteet ja puki ne Eleasarin ylle, josta näin tuli jumalallisen nimityksen mukaisesti isänsä seuraaja. Kaadeksessa tekemänsä synnin tähden Aaron ei saanut toimia Jumalan ylimmäisen papin virassa Kanaanissa. Hän ei päässyt uhraamaan ensimmäistä uhria tuossa hyvässä maassa eikä siten vihkimään Israelin perintöosaa. Mooseksen oli vielä jatkettava tehtäväänsä ja vietävä kansa aivan Kanaanin rajoille. Hän saisi nähdä Luvatun maan, muttei pääsisi sinne. Jos nämä Jumalan palvelijat olisivat Kaadeksen kallion edessä seisoessaan kestäneet napisematta kokeen johon olivat joutuneet, miten erilainen olisikaan heidän tulevaisuutensa ollut! Mutta väärää tekoa ei koskaan saa tekemättömäksi. Kenties koko elämän ikä ei riitä korvaamaan sitä, mitä on menetetty yhdessä ainoassa kiusauksen tai pelkän ajattelemattomuuden hetkessä. {PJP 408.2}

Noiden kahden suuren johtajan poistuminen leiristä Eleasarin seurassa, jonka hyvin tiedettiin saavan pyhän viran isänsä jälkeen, herätti pelokkuutta, ja heidän paluutaan odotettiin huolestuneina. Silmäillessään omaa joukkoaan, tuota suurta seurakuntaa, kansa havaitsi lähes kaikkien Egyptistä lähteneiden aikuisten kuolleen erämaahan. Pahat aavistukset valtasivat kaikkien mielen, kun he muistivat Moosekselle ja Aaronille julistetun tuomion. Jotkut olivat selvillä Hoorin vuoren huipulle suuntautuvan salaperäisen käynnin tarkoituksesta, ja katkerin muisteluin ja itsesyytöksin he ajattelivat levottomina johtajiaan. {PJP 408.3}

Lopulta nähtiin, miten Mooses ja Eleasar laskeutuivat hitaasti alas vuoren kuvetta, mutta Aaronia ei ollut heidän kanssaan. Eleasarin yllä olivat pyhät vaatteet, ja siitä tiedettiin hänen saaneen pyhän viran isänsä jälkeen. Kun kansa murheellisena kerääntyi johtajansa ympärille, Mooses kertoi heille että Aaron oli kuollut hänen käsivarsilleen Hoorin vuorella ja että he olivat haudanneet hänet sinne. Seurakunta puhkesi itkemään ja valittamaan, sillä kaikki rakastivat Aaronia, vaikka olivatkin niin usein murehduttaneet häntä. ”Niin he itkivät Aaronia kolmekymmentä päivää, koko Israelin heimo.” {PJP 408.4}

Israelin ylimmäisen papin hautauksesta Raamattu mainitsee vain lyhyesti: ”Siellä kuoli Aaron, ja hänet haudattiin sinne” (5 Moos. 10: 6). Miten suuresti Jumalan ohjeiden mukaan suoritettu hautaus poikkesikaan nykyajan hautajaismenoista. Nykyään toimitetaan korkeassa

asemassa olleen hautaaminen useinkin hyvin huomiota herättävällä ja tuhlaavaisen ylellisellä tavalla. Mutta kun Aaron, joka oli ihmiskunnan maineikkaimpia miehiä, kuoli ja haudattiin, oli läsnä vain kaksi hänen lähintä ystäväänsä. Eikä Israel koskaan saanut tietää, missä tuolla Hoorin vuorella hänen yksinäinen hautansa sijaitsi. Jumalaa eivät miellytä ne suuret huomionosoitukset, jotka usein kohdistetaan vainajiin, eivätkä heidän hautajaisiinsa liittyvät valtavat kustannukset. {PJP 409.1}

Koko seurakunta suri Aaronia, mutta Moosekseen hänen poismenonsa koski kuitenkin kipeimmin. Aaronin kuolema muistutti voimakkaasti hänen oman kuolemansa lähestymisestä. Vaikka hän eläisikin enää vain lyhyen ajan, hän suri syvästi läheisen kumppaninsa menetystä — olihan Aaron niin monet vuodet jakanut hänen kanssaan ilot ja surut, toivot ja pelot. Mooseksen täytyi nyt jatkaa työtään yksin, mutta hän tiesi että Jumala oli hänen ystävänsä, ja häneen hän turvasi nyt entistäkin läheisemmin. {PJP 409.2}

Pian sen jälkeen kun israelilaiset olivat lähteneet Hoorin vuoren luota, aiheutti muuan kanaanilaisten ruhtinaista, Aradin kuningas, heille tappioita. Mutta kun he vakavasti turvautuivat Jumalaan, hän auttoikin heitä kukistamaan viholliset. Mutta sen sijaan että tämä voitto olisi saanut kansan kiitollisena tuntemaan riippuvaisuutensa Jumalasta, he alkoivat sen johdosta kerskailla ja luottaa itseensä. Ja pian he alkoivat vanhaan tapaansa napista. Nyt heitä harmitti se, ettei Israelin joukkoja laskettu hyökkäämään Kanaaniin heti sen napinan jälkeen, mikä syntyi vakoojien tuomasta raportista lähes neljäkymmentä vuotta sitten. He väittivät joutuneensa aivan turhaan vaeltelemaan ja viipymään erämaassa niin kauan, koska olisivat mielestään selviytyneet silloin vihollisistaan yhtä helposti kuin nytkin. {PJP 409.3}

Jatkaessaan matkaansa etelää kohti he joutuivat kulkemaan kuuman, hiekkaisen laakson läpi, missä ei ollut varjon suojaa eikä kasvillisuutta. Tie tuntui pitkältä ja vaikealta, ja heitä alkoi uuvuttaa ja janottaa. Nytkään he eivät kestäneet uskon ja kärsivällisyyden koetustaan. Pohtimalla aina kokemustensa ikäviä puolia he loittonivat yhä kauemmas Jumalasta. He unohtivat senkin, että elleivät he olisi valittaneet veden loppumista Kaadeksessa, ei heidän olisi tarvinnut kiertää Edomin ympäri. Jumalalla oli ollut heitä varten paremmat suunnitelmat. Heidän olisi pitänyt olla kiitollisia hänelle siitä, että hän oli niin lievästi rangaissut heitä synnistä. Mutta sen sijaan he uskottelivat itselleen, että elleivät Mooses ja Jumala olisi puuttuneet asiaan, he olisivat ehkä jo saaneet Luvatun maan haltuunsa. Aiheutettuaan itselleen vaikeuksia ja vaikeutettuaan asemansa paljon pahemmaksi kuin Jumala oli aikonut he nyt kuitenkin syyttivät häntä kaikista kiusoistaan. He muistelivat katkerina sitä miten hän oli kohdellut heitä, ja lopulta he eivät enää olleet tyytyväisiä mihinkään. Egyptikin näytti lupaavammalta ja houkuttelevammalta kuin se maa, jonne Jumala oli johdattamassa heitä. {PJP 409.4}

Päästäessään tyytymättömyyden kokonaan myrkyttämään mielensä israelilaiset alkoivat moittia jopa saamiaan siunauksia. ”Ja kansa puhui Jumalaa ja Moosesta vastaan: ’Minkätähden te johdatitte meidät pois Egyptistä kuolemaan erämaahan? Eihän täällä ole leipää eikä vettä, ja me olemme kyllästyneet tähän huonoon ruokaan.’” {PJP 410.1}

Uskollisesti Mooses nuhteli kansaa heidän suuresta synnistään. Jumala se oli ylläpitänyt heitä voimallaan ”suuressa ja hirmuisessa, myrkyllisten käärmeiden ja skorpionien ja kuivien, vedettömien maiden erämaassa” (5 Moos. 8: 15). Vaelluksensa jokaisena päivänä he olivat olleet jumalallisen armon ihmeellisessä varjeluksessa. Ollessaan Jumalan johdatuksessa he olivat matkansa varrella löytäneet vettä sammuttaakseen janonsa, taivaan leipää tyydyttämään nälkäänsä ja rauhaa ja turvaa päivin pilvenpatsaan varjossa ja öin tulenpatsaan suojassa. Enkelit olivat palvelleet heitä heidän kavutessaan kallioisille kukkuloille tai tarpoessaan erämaan rosoisia polkuja. Kaikista matkan rasituksista huolimatta ei ”ollut hänen sukukunnissaan kompastuvaista” (Ps. 105: 37). Heidän jalkansa eivät ajettuneet pitkillä marsseilla, eivätkä heidän vaatteensa kuluneet. Jumala oli estänyt metsien ja erämaan villipetoja ja myrkkykäärmeitä käymästä heidän kimppuunsa. Jos kansa kaikista näistä hänen rakkautensa todisteista huolimatta yhä valitti, poistaisi Herra varjeluksensa kunnes he oppisivat arvostamaan hänen armollista huo- lenpitoaan ja palaisivat hänen tykönsä katuvina ja nöyrtyneinä. {PJP 410.2}

Koska Jumala oli suojannut heitä voimallaan, eivät he olleet havainneetkaan niitä lukemattomia vaaroja, jotka aina ympäröivät heitä. Mutta kun he nyt kiittämättömyydessään ja epäuskossaan odottivat kuolevansa, antoi Herra kuoleman tulla heidän keskuuteensa. Erämaassa oli pahoja myrkkykäärmeitä, joiden purema aiheutti heti polttavan tulehduksen ja johti nopeasti kuolemaan. Kun Jumala poisti Israelilta varjeluksensa, joutui paljon kansaa näiden myrkyllisten käärmeiden uhreiksi. {PJP 411.1}

Nyt meni elämä leirissä täysin sekaisin. Kaikki olivat kauhuissaan, kun miltei joka teltassa oli kuolevia tai kuolleita. Kukaan ei ollut turvassa. Yön hiljaisuuden katkaisivat usein uusien uhrien läpitunkevat huudot. Kaikilla oli kiire; toiset auttoivat kärsiviä, toiset koettivat tuskaisina suojella niitä, joita käärmeet eivät vielä olleet purreet. Nyt ei kukaan napissut. Aikaisempia vaikeuksia ja koetuksia ei maksanut ajatellakaan nykyisissä kärsimyksissä; niin ankaria nämä olivat. {PJP 411.2}

Kansa nöyrtyi nyt Jumalan edessä. Nyt tultiin Mooseksen luo tunnustamaan ja rukoilemaan. ”Me teimme syntiä”, he sanoivat, ”kun puhuimme Herraa ja sinua vastaan.” Vasta äsken he olivat syyttäneet häntä pahimmaksi viholliseksi ja kaikkien vaivojensa ja ahdistustensa aiheuttajaksi. Mutta jo syyttäessään he tiesivät olevansa väärässä, ja toden tullen he turvasivat nyt häneen, joka yksin saattoi esittää heidän asiansa Jumalalle. ”Rukoile Herraa”, he huusivat, ”että hän poistaa käärmeet meidän kimpustamme.” {PJP 411.3}

Jumala käski Moosesta tekemään elävien käärmeiden näköisen vaskikäärmeen ja nostamaan sen korkealle kansan nähtäväksi. Siihen oli kaikkien purtujen katsottava, ja niin he paranisivat. Mooses teki käskyn mukaan, ja koko leirille ilmoitettiin ilouutinen: kaikki joita käärmeet olivat purreet jäisivät eloon, jos katsoisivat vaskikäärmeeseen. Monet olivat jo kuolleet, ja kun Mooses nosti käärmeen tangon päähän, eivät jotkut halunneet uskoa että paranisivat pelkästään katsomalla metallista käärmeen kuvaa; ja niin nämäkin kuolivat

epäuskonsa vuoksi. Mutta oli monia sellaisiakin, jotka uskoivat Jumalan järjestämään apuun. Isät, äidit, veljet ja siskot koettivat hädissään auttaa kärsiviä, kuolevia ystäviään kohottamaan raukean katseensa käärmettä kohti. Vaikka nämä olivat aivan kuolemaisillaan, he paranivat täydelleen, kun vain kerrankin katsoivat sitä. {PJP 411.4}

Kansa tiesi hyvin, ettei vaskikäärme sinänsä voinut aikaansaada mitään muutosta niissä jotka katsoivat siihen. Parantava voima tuli yksin Jumalalta. Hän vain viisaudessaan valitsi voimalleen tällaisen ilmaisutavan. Näin yksinkertaisella tavalla kansa saatiin käsittämään, että tämä ahdinko oli sen omien syntien seurausta. Heille selvisi myös, että niin kauan kuin he tottelivat Jumalaa, ei ollut mitään syytä pelkoon, sillä hän pitäisi heistä huolen. {PJP 412.1}

Israelin tuli saada tärkeä opetus korkealle kohotetusta vaski- käärmeestä. He eivät itse voineet estää puremahaavoissaan olevaa myrkkyä vaikuttamasta kuolettavasti. Vain Jumala kykeni parantamaan heidät. Mutta heidän oli uskottava siihen apuun, jonka hän oli järjestänyt heille. Heidän oli katsottava jäädäkseen eloon. Jumala hyväksyi heidän uskonsa, ja katsomalla käärmeeseen he ilmaisivat uskovansa. He tiesivät ettei käärmeessä sinänsä ollut mitään parantavaa kykyä, mutta se kuvasi Kristusta, ja heidän oli näin opittava uskomaan hänen ansioonsa. Siihen asti monet olivat tuoneet uhrejaan Jumalalle ja katsoneet siten sovittaneensa syntinsä. He eivät turvanneet tulevaan Lunastajaan, josta nämä uhrit olivat vain esikuvia. Herra halusi nyt opettaa heille, ettei heidän uhreissaan sinänsä ollut sen kummenpaa voimaa tai ansiota kuin vaskikäärmeessäkään. Mutta niiden niin kuin senkin tuli saada heidät ajattelemaan Kristusta, suurta syntiuhria. {PJP 412.2}

”Niinkuin Mooses ylensi käärmeen erämaassa, niin” ylennettiin Ihmisen Poikakin, ”ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä” (Joh. 3: 14,16). Kaikkia jotka ovat eläneet tämän maan päällä, on ”se vanha käärme, jota perkeleeksi ja saatanaksi kutsutaan”, pistänyt kuolettavasti (Ilm. 12: 9). Synnin kohtalokkaat vaikutukset voidaan poistaa vain Jumalan järjestämällä tavalla. Israelilaiset jäivät henkiin katsomalla ylös nostettua käärmettä. Siihen katsominen edellytti uskoa. He jäivät eloon, koska uskoivat mitä Jumala sanoi ja luottivat siihen parannuskeinoon, jonka hän oli järjestänyt heille. Samoin saa syntinen katsoa Kristukseen ja jäädä eloon. Hän saa anteeksi kun uskoo sovitusuhriin. Kristuksella on itsessään, toisin kuin tehottomalla ja elottomalla vertauskuvalla, kyllin voimaa ja ansiota katuvan syntisen parantamiseen. {PJP 412.3}

Vaikkei syntinen voikaan pelastaa itseään, hänen on kuitenkin tehtävä jotakin pelastuakseen. ”Sitä, joka minun tyköni tulee”, sanoo Kristus, ”minä en heitä ulos” (Joh. 6: 37). Mutta meidän täytyy tulla hänen luokseen. Ja kun kadumme syntejämme, meidän on uskottava, että hän ottaa meidät vastaan ja antaa anteeksi. Usko on Jumalan lahja, mutta meidän on itse käytettävä sitä. Usko on käsi, jolla sielu tarttuu jumalallisiin suopeuden ja armon tarjouksiin. {PJP 413.1}

Vain Kristuksen vanhurskaus voi oikeuttaa meidät saamaan yhdenkin armon liiton siunauksista. Monet ovat kauan kaivanneet ja koettaneet turhaan saada näitä siunauksia, koska

ovat luulleet voivansa tehdä jotakin tullakseen niiden arvoisiksi. He eivät ole irrottaneet katsettaan itsestään eivätkä ole uskoneet, että Jeesus on täydellinen Vapahtaja. Emme saa ajatella että omat ansiomme pelastavat meidät; Kristus on ainoa pelastuksen toivomme. ”Sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä ihmisille annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman” (Ap.t. 4: 12). {PJP 413.2}

Kun luotamme täysin Jumalaan ja Jeesuksen, synnit anteeksi antavan Vapahtajamme, ansioihin, saamme kaiken toivomamme avun. Älköön kukaan katsoko itseensä luullen pystyvänsä pelastamaan itsensä. Jeesus kuoli puolestamme, koska emme kyenneet itse pelastautumaan. Hänessä on toivomme ja vanhurskautemme. Kun näemme syntisyytemme, ei meidän pitäisi menettää rohkeuttamme ja pelätä, ettei meillä ole Vapahtajaa tai ettei hän armahda meitä. Juuri nytkin hän kutsuu meitä tulemaan avuttomina luokseen jotta pelastuisimme. {PJP 413.3}

Monet israelilaiset eivät uskoneet parantuvansa taivaan järjestämällä tavalla. Kuolleita ja kuolevia oli kaikkialla heidän ympärillään, ja he tiesivät itsekin varmasti tuhoutuvansa ilman jumalallista apua. Mutta he jatkoivat haavojensa, tuskiensa ja varman kuolemansa valittelua, kunnes tyystin menehtyivät ja heidän katseensa sumeni. Ja kuitenkin he olisivat voineet saada pikaisen avun. Jos me tunnemme tarpeemme, ei meidän pitäisi kuluttaa kaikkia voimiamme niiden murehtimiseen. Kun käsitämme olevamme avuttomia ilman Kristusta, emme saa menettää rohkeuttamme, vaan meidän tulee luottaa ristiinnaulitun ja ylösnousseen Vapahtajan ansioihin. Katso ja jää eloon. Jeesus on antanut sanansa; hän pelastaa kaikki ne, jotka tulevat hänen tykönsä. Joskin miljoonat, jotka tarvitsevat parannusta, hylkäävät hänen tarjoamansa armon, ei ketään hänen ansioihinsa luottavaa jätetä hukkumaan. {PJP 413.4}

Monet ovat haluttomia vastaanottamaan Kristusta ennen kuin heille selvitetään koko pelastussuunnitelma. He kieltäytyvät uskossa katsomisesta, vaikka näkevät että tuhannet ovat katsoneet Kristuksen ristiin ja tunteneet tuon katsomisen vaikutuksen. Monet harhailevat filosofian sokkeloissa etsien syitä ja todisteita löytämättä niitä milloinkaan, mutta heille eivät kelpaa ne todisteet, joita Jumala on nähnyt hyväksi antaa. He kieltäytyvät vaeltamasta Vanhurskauden Auringon paisteessa, ennen kuin sen paisteen syy selitetään heille. Mutta ne jotka menettelevät näin, eivät koskaan pääse tuntemaan totuutta. Jumala ei milloinkaan poista jokaista epäilemisen mahdollisuutta. Hän antaa riittävästi todisteita uskon perusteiksi, mutta ellei ihminen mielessään hyväksy niitä, hän jää pimeyteen. Käärmeiden puremat olisivat kuolleet, jos he olisivat jääneet epäilemään ja kyselemään ennen kuin suostuivat katsomaan. Velvollisuutemme on ensin katsoa; ja uskon katse tuottaa meille elämän. {PJP 414.1}

Luku 39—Baasanin valloitus

Siirryttyään Edomista etelään päin israelilaiset kääntyivät jälleen pohjoista ja Luvattua maata kohti. Heidän tiensä kulki nyt yli laajan ylätasangon, missä puhalsivat kukkuloiden viileät ja raikkaat tuulet. Tämä oli tervetullutta vaihtelua auringon paahtaman laakson jälkeen, jonka läpi he olivat vaeltaneet, ja he painalsivat eteenpäin iloisina ja toiveikkaina. Ylitettyään Seredin puron he kulkivat Mooabin maan itäpuolitse, sillä Herra oli varoittanut: ”Älä käy Mooabin kimppuun äläkä ryhdy taisteluun heidän kanssaan, sillä minä en anna heidän maastaan mitään sinun omaksesi, koska minä olen antanut Aarin Lootin jälkeläisten omaksi.” Ja samat ohjeet annettiin ammonilaisista, jotka olivat niinikään Lootin jälkeläisiä. {PJP 415.1}

Edeten edelleen pohjoista kohti Israelin joukot tulivat pian amorilaisten maan rajalle. Tämä voimakas ja sotaisa kansa piti alun perin hallussaan Kanaanin eteläistä osaa, mutta lukumääränsä lisäännyttyä he ylittivät Jordanin, sotivat mooabilaisia vastaan ja saivat haltuunsa osan heidän alueestaan. Tänne he olivat asettuneet asumaan ja pitivät kiistattomasti hallussaan koko aluetta Arnonista aina pohjoisessa olevaan Jabbok-jokeen asti. Jordanille johtava tie, jota pitkin israelilaiset halusivat edetä, kulki suoraan tämän alueen läpi, ja Mooses lähetti ystävällisen sanoman Siihonille, amorilaisten kuninkaalle, hänen pääkaupunkiinsa: ”Salli minun kulkea maasi kautta. Aina tiellä pysyen minä kuljen, poikkeamatta oikealle tai vasemmalle. Anna minun rahalla ostaa ruokaa syödäkseni ja anna minulle rahalla vettä juodakseni; salli vain minun jalkaisin kulkea maasi kautta.” Tähän vastattiin jyrkän kieltävästi, ja kaikki amorilaisten asevoimat kutsuttiin torjumaan maahan tunkeutuvien etenemistä. Tämä pelottava sotajoukko herätti kauhua israelilaisissa, jotka olivat kehnosti varustautuneita kohtaamaan hyvin aseistettua ja koulutettua sotaväkeä. Sotataidoltaan viholliset olivat Israelin joukkoja etevämpiä. Sikäli kuin asiaa arvioitiin inhimillisesti, he kukistaisivat tuota pikaa israelilaiset. {PJP 415.2}

Mutta Mooses katseli jatkuvasti pilvenpatsasta ja rohkaisi kansaa selittämällä, että merkki Jumalan läsnäolosta oli yhä paikallaan. Samalla hän neuvoi heitä kaikin inhimillisin keinoin valmistautumaan taisteluun. Viholliset olivat jo innokkaita sotimaan ja uskoivat hyvinkin pyyhkäisevänsä valmistautumattomat israelilaiset pois maasta. Mutta kaikkien maiden Valtias oli julistanut päiväkäskynsä Israelin johtajalle: ”Nouskaa ja lähtekää liikkeelle ja kulkekaa Arnon-joen yli. Katso, minä annan sinun käsiisi amorilaisen Siihonin, Hesbonin kuninkaan, ja hänen maansa. Käy sitä valloittamaan ja ryhdy taisteluun häntä vastaan. Tästä päivästä alkaen minä saatan kauhuun ja pelkoon sinun edessäsi kansat kaiken taivaan alla, niin että, kun ne kuulevat sinusta kerrottavan, ne pelkäävät ja vapisevat sinun edessäsi.” {PJP 416.1}

Kanaanin rajaseutujen heimot olisi säästetty, elleivät ne olisi Jumalan sanaa uhmaten vastustaneet Israelin etenemistä. Näille pakanakansoillekin Herra oli osoittanut olevansa pitkämielinen, laupias ja armahtavainen. Kun Aabraham sai näyssä kuulla että hänen siemenensä, Israelin lapset, olisivat muukalaisina vieraassa maassa neljäsataa vuotta, lupasi Herra samassa yhteydessä: ”Ja neljännessä polvessa sinun jälkeläisesi palaavat tänne takaisin;

sillä amorilaisten syntivelka ei ole vielä täysi” (1 Moos. 15: 16). Vaikka amorilaiset olivat epäjumalan palvelijoina turmelleet elämänsä julki jumalattomuudellaan, Jumala säästi heitä neljäsataa vuotta, jotta he tulisivat kiistattomasti näkemään hänet ainoaksi oikeaksi Jumalaksi, taivaan ja maan Luojaksi. He olivat selvillä kaikista niistä ihmeteoista, joilla hän vapautti Israelin Egyptistä. He olivat saaneet riittävästi todisteita voidakseen tuntea totuuden, jos vain olisivat halunneet hyljätä epäjumalanpalveluksensa ja irstailunsa. Mutta he hylkäsivät valon ja pitivät kiinni epäjumalistaan. {PJP 416.2}

Kun Herra toi kansansa toisen kerran Kanaanin rajalle, hän antoi noille pakanakansoille lisätodisteita voimastaan. He näkivät, että Jumala auttoi Israelia voittamaan Aradin kuninkaan ja kanaanilaiset ja pelasti ihmeellisesti ne, jotka olivat kuolemaisillaan käärmeiden purtua heitä. Vaikka israelilaisia ei laskettu kulkemaan Edomin maan läpi, joten heidän oli pakko kulkea paljon pitempää ja vaikeampaa tietä Punaisen meren lähellä, eivät he vaeltaessaan tai leireillään Edomin, Mooabin ja Ammo- nin ulkopuolella olleet vähääkään vihamielisiä eivätkä tehneet mitään vahinkoa ihmisille tai näiden omaisuudelle. Tultuaan amorilaisten rajalle Israel oli pyytänyt lupaa kulkea suoraan maan halki luvaten noudattaa suhteissaan heihin samoja sääntöjä kuin oli siihen mennessä noudattanut suhteissaan muihin kansoihin. Kun amorilaisten kuningas ei suostunut tähän kohteliaaseen pyyntöön, vaan kokosi uhmaten joukkonsa taisteluun, täyttyi heidän syntimittansa, ja Jumala oli nyt valmis kukistamaan heidät voimallaan. {PJP 417.1}

Israelilaiset ylittivät Arnon-joen ja hyökkäsivät vihollista vastaan. Syntyneessä yhteenotossa Israelin joukot pääsivät voitolle ja saivat ennen pitkää vallatuksi koko amorilaisten alueen. Herran sotajoukon Päämies se kukisti hänen kansansa viholliset, ja hän olisi tehnyt sen jo kolmekymmentäkahdeksan vuotta aikaisemmin, jos Israel vain olisi luottanut häneen. {PJP 417.2}

Toiveikkaana ja rohkaistuneena Israelin armeija eteni tarmokkaasti yhä vain pohjoista kohti. Ennen pitkää tultiin maahan, missä heidän rohkeutensa ja uskonsa Jumalaan saattoivat hyvinkin joutua koetteelle. Heidän edessään oli Baasanin voimakas ja taajaväkinen kuningaskunta. Se käsitti lukuisia kivestä rakennettuja kaupunkeja, jotka ovat herättäneet nykymaailmankin ihmettelyä — ”kuusikymmentä kaupunkia, korkeilla muureilla, porteilla ja salvoilla varustettuja, ja sen lisäksi vielä suuren joukon linnoittamattomia pikkukaupunkeja” (5 Moos. 3: 1—11). Talot oli rakennettu niin valtavista tummista kivistä, että niitä oli sen aikaisin hyökkäysasein mahdoton valloittaa. Maa oli täynnä luonnon luolia, korkeita jyrkänteitä, ammottavia kuiluja ja kalliolinnakkeita. Jättiläisheimon jälkeläisinä tämän maan asukkaat olivat erittäin kookkaita ja vahvoja sekä niin tunnettuja väkivaltaisuudestaan ja julmuudestaan, että kaikki ympärysheimot olivat kauhuissaan. Maan kuningas Oog oli erikoisen kuuluisa koostaan ja rohkeudestaan noiden suurikasvuisten kansalaistensakin keskuudessa. {PJP 417.3}

Mutta pilvenpatsas siirtyi eteenpäin, ja sitä seuranneet heprealaisjoukot etenivät kohti Edreitä, jossa tuo kookas kuningas väkineen odotti heidän lähestymistään. Oog oli taitavasti valinnut sopivan taistelumaaston. Edrein kaupunki sijaitsi ylätasanteen äkkijyrkällä reunalla,

rosoisten tuliperäisten kallioiden suojassa. Sinne päästiin vain kapeita, jyrkkiä ja vaikeakulkuisia polkuja pitkin. Tappiolle joutuessaan Oog saattoi vetäytyä joukkoineen kallioerämaan suojaan, mistä muukalaisten oli mahdoton tavoittaa heitä. {PJP 418.1}

Varmana voitostaan kuningas tuli valtavan sotajoukkonsa kanssa esiin avoimelle tasangolle. Ylhäältä huudeltiin taisteluhaasteita, ja tuhannet siellä kalistelivat keihäitään palaen taistelunhalusta. Heprealaiset tuijottivat tuota kookkaista kookkainta, joka kohosi joukkojensa keskellä muita pitemmäksi. Kun he näkivät hänen aseväkensä ja katselivat tuota näköjään valloittamatonta linnoitusta, jonka taakse, näkymättömiin, oli vielä tuhansia muita maastoutunut, valtasi sydäntä hyytävä pelko monet israelilaiset. Mutta Mooses pysyi tyynenä ja lujana. Herra oli sanonut Baasanin kuninkaasta: ”Älä pelkää häntä, sillä minä annan sinun käsiisi hänet ja kaiken hänen kansansa ja hänen maansa. Tee hänelle, niinkuin teit Siihonille, amorilaisten kuninkaalle, joka asui Hesbonissa.” {PJP 418.2}

Heidän johtajansa tyyni usko sai kansankin luottamaan Jumalaan. He turvasivat kaikki hänen kaikkivoipaan käsivarteensa, eikä hän jättänytkään heitä pulaan. Herran sotajoukon Päämiehen edessä eivät voineet kestää kookkaat jättiläiset eivätkä linnoitetut kaupungit, eivät asekuntoiset joukot eivätkä kallio- linnakkeet. Herra johti sotajoukkoa; Herra lannisti vihollisen rohkeuden; Herra voitti taistelun Israelin puolesta. Jättikuningas joukkoineen tuhottiin, ja israelilaiset saivat pian haltuunsa koko hänen maansa. Näin pyyhkäistiin maan päältä pois outo kansa, joka oli antautunut jumalattomuuteen ja inhottavaan epäjumalain palvelukseen. {PJP 418.3}

Gileadin ja Baasanin valloitukseen osallistui monia, jotka muistivat lähes neljänkymmenen vuoden takaa ne tapahtumat, jotka käännyttivät Israelin Kaadeksesta pitkälle erämaanvael-lukselleen. He totesivat vakoojien kertomukset Luvatusta maasta suurelta osin oikeiksi. Kaupungit olivat varustettuja ja sangen suuria, niissä asui jättiläisiä, joihin verrattuina heprealaiset olivat kuin kääpiökansaa. Mutta nyt he käsittivät, että heidän isäinsä kohtalokkaana virheenä oli ollut se, etteivät he luottaneet Jumalan voimaan. Yksin tämä oli aikoinaan estänyt heitä pääsemästä tuohon hyvään maahan. {PJP 419.1}

Ryhtyessään ensi kertaa valloittamaan Kanaania se olisi ollut paljon helpompaa kuin nyt. Jumala oli luvannut sotia heidän puolestaan käyden heidän edellään, jos he tottelisivat hänen ääntään, ja lisäksi hän lähettäisi herhiläisiä karkottamaan maan asukkaat heidän tieltään. Kansat eivät vielä yleisesti olleet ruvenneet pelkäämään, ja ne olivat vain vaillinaisesti varustautuneet estämään heidän etenemistään. Mutta kun Herra nyt käski Israelia käymään eteenpäin, heillä oli vastassaan valppaita ja väkeviä vihollisia, ja heidän oli taisteltava suuria ja hyvin harjoitettuja joukkoja vastaan, jotka olivat valmiit torjumaan heidän maahantulonsa. {PJP 419.2}

Taistellessaan Oogia ja Siihonia vastaan kansa joutui samaan kokeeseen, josta heidän isänsä aikoinaan eivät selviytyneet. Mutta koetus oli nyt paljon ankarampi kuin silloin, kun Jumala ensi kerran käski Israelia käymään eteenpäin. Vaikeudet olivat suuresti lisääntyneet heidän tiellään sen jälkeen kun he kieltäytyivät etenemästä, vaikka heitä kehotettiin kulkemaan eteenpäin

Herran nimessä. Näin Jumala vieläkin koettelee kansaansa. Ja elleivät he kestä koetusta, hän johdattaa heidät uudelleen samaan paikkaan, ja toisella kertaa koetus on entistä ankarampi. Näin hän jatkaa kunnes he kestävät kokeen tai, jos he yhä niskuroivat, Jumala vetää valonsa heiltä pois ja jättää heidät pimeyteen. {PJP 419.3}

Heprealaiset muistivat nyt, miten kerran aikaisemmin, kun he olivat lähteneet taisteluun, heidät oli kukistettu ja tuhansia kaatui. Mutta silloin he olivatkin toimineet täysin vastoin Jumalan käskyä. He olivat lähteneet liikkeelle ilman Moosesta, Jumalan nimittämää johtajaa, ilman pilvenpatsasta, Jumalan läsnäolon merkkiä, ja ilman arkkia. Mutta nyt oli Mooses heidän kanssaan valaen heidän mieleensä toivoa ja uskoa. Jumalan Poika, pilvenpatsaaseen verhoutuneena, kulki edellä, ja pyhä arkki seurasi joukkoa. Tästä mekin saamme opetuksen. Voimallinen Israelin Jumala on myös meidän Jumalamme. Saamme luottaa häneen, ja jos noudatamme hänen vaatimuksiaan, toimii hän hyväksemme yhtä ilmeisesti kuin muinaisen kansansakin hyväksi. Jokainen joutuu aika ajoin epäilyn ja epäuskon valtaan koettaessaan täyttää velvollisuutensa. Tie näyttää ajoittain siinä määrin vastusten tukkimalta, että se vaikuttaa aivan ylipääsemättömältä ja aivan lannistaa mieleltään masentuvaiset. Mutta Jumala sanoo sellaisille: Käy eteenpäin. Täytä velvollisuutesi, maksoi mitä maksoi. Pelottavilta näyttävät vaikeudet, jotka täyttävät sielusi kauhulla, häviävät astuessasi eteenpäin kuuliaisuuden polulla, nöyrästi luottaen Jumalaan. {PJP 419.4}

Luku 40—Bileam

Valloitettuaan Baasanin israelilaiset palasivat Jordanille valmistautuakseen välittömästi siirtymään Kanaaniin. He leiriytyivät joen varrelle ennen sen laskemista Kuolleeseen mereen aivan vastapäätä olevan Jerikon tasangon kohdalle. He olivat nyt juuri Mooabin rajoilla, ja mooabilaiset olivat kauhuissaan maahan tunkeutuvien päästyä jo niin lähelle. {PJP 421.1}

Israel ei ollut ahdistanut mooabilaisia, mutta silti nämä olivat pahoin aavisteluin seuranneet kaikkea, mitä oli tapahtunut naapurimaissa. Amorilaiset, jotka olivat ajaneet heidät pakosalle, olivat nyt heprealaisten kukistamia, ja se alue, jonka amorilaiset olivat riistäneet Mooabilta, oli nyt Israelin hallussa. Baasanin sotajoukot olivat antautuneet pilvenpatsaaseen kätkeytyneen salaperäisen voiman lannistamina, ja väkivahvat linnoitukset olivat nyt heprealaisten valtaamia. Mooabilaiset eivät uskaltaneet lähteä hyökkäykseen; oli hyödytöntä koota aseväkeä taistelemaan niitä yliluonnollisia voimia vastaan, jotka olivat israelilaisten puolella. Mutta kuten faarao muinoin, päättivät mooabi- laisetkin turvautua taikavoimiin kumotakseen niiden avulla Jumalan teot. He koettaisivat saada Israelin kirotuksi. {PJP 421.2}

Sekä kansalliset että uskonnolliset siteet liittivät Mooabin kansan ja midianilaiset läheisesti toisiinsa. Ja Baalak, Mooabin kuningas, sai sukulaiskansan pelkäämään ja varmisti sen yhtymisen hankkeisiinsa Israelia vastaan tällä sanomallaan: ”Nyt tuo lauma syö puhtaaksi kaiken meidän ympäriltämme, niinkuin härkä syö kedon vihannuuden.” Mesopotamialaisella Bilea millä oli tietämän mukaan yliluonnollisia kykyjä, ja hänen maineensa oli levinnyt Mooabin maahan asti. He päättivät nyt kutsua hänet avukseen. Niinpä lähetettiin matkaan ”Mooabin vanhimmat ja Midianin vanhimmat”, jotta Bileam saataisiin varmasti ennustamaan ja tekemään taikojaan Israelia vastaan. {PJP 421.3}

Lähettiläät suuntasivat tuota pikaa matkansa yli vuorten ja halki erämaiden Mesopotamiaan, ja löydettyään Bileamin esittivät hänelle kuninkaansa sanoman: ”Katso, Egyptistä on lähtenyt liikkeelle kansa; katso, se on tulvinut yli maan ja asettunut minua lähelle. Tule siis ja kiroa minun puolestani tämä kansa, sillä se on minua väkevämpi; ehkä minä sitten saan sen voitetuksi ja karkoitetuksi maasta. Sillä minä tiedän, että jonka sinä siunaat, se on siunattu, ja jonka sinä kiroat, se on kirottu.” {PJP 422.1}

Bileam oli aikaisemmin ollut kunnon mies ja Jumalan profeetta. Mutta hän oli luopunut ja jättäytynyt ahneuden valtaan. Kuitenkin hän yhä sanoi olevansa Korkeimman palvelija. Hän tiesi kyllä miten Jumala oli auttanut Israelia, ja kun sanansaattajat kertoivat asiansa, hän tiesi hyvin, että hänen velvollisuutensa oli kieltäytyä Baalakin palkkioista ja palauttaa lähettiläät tyhjin toimin pois. Mutta hän uskaltautui leikittelemään kiusauksella. Hän selitti sanansaattajille, ettei voinut antaa varmaa vastausta kysymättä ensin neuvoa Herralta, ja pyysi heitä jäämään yöksi luokseen. Bileam tiesi, ettei hänen kirouksensa voinut vahingoittaa Israelia. Jumala oli heidän puolellaan, ja niin kauan kuin he pysyivät uskollisina hänelle, eivät mitkään maan tai helvetin vastustavat voimat kykenisi voittamaan heitä. Mutta hänen itserakkauttaan imartelivat

lähettiläiden sanat: ”Jonka sinä siunaat, se on siunattu, ja jonka sinä kiroat, se on kirottu.” Kalliit lahjukset ja tulevan korkean aseman mahdollisuus vetosivat hänen ahneuteensa. Hän otti vastaan tarjotut kalleudet ahnaasti, ja sen jälkeen hän koetti tyydyttää Baalakin toivomuksia tunnustaen samalla tiukasti tottelevansa Jumalan tahtoa. {PJP 422.2}

Yön näyssä Jumalan enkeli toi Bileamille sanoman: ”Älä mene heidän kanssaan äläkä kiroa sitä kansaa, sillä se on siunattu.” {PJP 422.3}

Aamulla Bileam lähetti vastahakoisesti sanantuojat paluumatkalle, muttei maininnut heille, mitä Herra oli sanonut. Ärtyneenä siitä, että hänen voiton ja kunnian kuvitelmansa oli niin äkkiä pyyhkäisty pois, hän huudahti kärttyisästi: ”Menkää takaisin maahanne, sillä Herra ei ole sallinut minun lähteä teidän kanssanne.” {PJP 422.4}

Bileam ”rakasti vääryyden palkkaa” (2 Piet. 2: 15). Ahneuden synti, jonka Jumala sanoo olevan epäjumalanpalvelusta, oli tehnyt hänestä pyrkyrin, ja tämän ainoan vian perusteella saatana sai hänet kokonaan valtaansa. Tämä aiheutti hänen tuhonsa. Saatana tarjoaa aina maailmallista voittoa ja kunniaa houkutellakseen ihmisiä luopumaan Jumalan palvelemisesta. Hän sanoo heille, että heidän liiallinen tunnollisuutensa estää heitä menestymästä. Näin monet viekoitellaan poikkeamaan tinkimättömän rehellisyyden polulta. Ensimmäinen väärä askel tekee seuraavan helpommaksi, ja he tulevat yhä uskaliaammiksi. Ja jättäydyttyään ahneuden ja voitonhimon valtaan he tekevät ja tohtivat lopulta mitä kauheuksia tahansa. Monet kuvittelevat voivansa poiketa tunnollisesta rehellisyydestä joksikin aikaa jonkin maailmallisen edun takia ja palata hankkeensa onnistuttua taas entiseen kunnolliseen elämäntyyliinsä milloin vain haluavat. Mutta sellaiset kietoutuvat saatanan pauloihin, ja vain ani harvoin niistä selvitään eroon. {PJP 423.1}

Lähettiläiden kertoessa Baalakille, ettei profeetta halunnut tulla heidän mukaansa, he eivät maininneet mitään siitä, että Jumala oli kieltänyt häntä lähtemästä. Kuningas luuli Bileamin viivyttelevän vain suuremman palkkion toivossa ja lähetti enemmän ja arvokkaampia ruhtinaita lupaamaan entistä suurempia palkkioita ja suostumaan kaikkiin Bileamin ehtoihin. Kiireesti hän pyysi sanomaan profeetalle näin: ”Älä kieltäydy tulemasta minun luokseni. Sillä minä palkitsen sinut ylenpalttisesti ja teen kaiken, mitä minulta vaadit; tule siis ja kiroa minun puolestani tämä kansa.” {PJP 423.2}

Bileam joutui nyt toisen kerran kokeeseen. Lähettiläiden pyy- dellessä hartaasti Bileamia lähtemään tämä antoi ymmärtää, ettei hän tunnollisena kunnian miehenä ollut houkuteltavissa kullalla tai hopealla toimimaan vastoin Jumalan tahtoa. Yhtä kaikki hän halusi suostua kuninkaan pyyntöön, ja vaikka hän tarkoin jo tiesi Jumalan tahdon, hän vaati kuninkaan lähettejä jälleen yöpymään voidakseen esittää lisätiedusteluja Jumalalle, ikään kuin Ääretön olisi ihminen, jota vakuutellen suostutellaan. {PJP 423.3}

Yöllä Herra ilmestyi Bileamille ja sanoi: ”Jos nämä miehet ovat tulleet kutsumaan sinua, niin nouse ja lähde heidän kanssaan, mutta tee vain se, mitä minä sinulle sanon.” Näin pitkälle

Herra salli Bileamin noudattaa itsepintaisesta halustaan omaa tahtoaan. Hän ei pyrkinytkään tekemään Jumalan tahtoa, vaan teki oman mielensä mukaan ja toivoi Herran sitten hyväksyvän sen. {PJP 424.1}

Tuhannet menettelevät nykyään aivan samoin. He käsittävät helposti velvollisuutensa niin kauan, kuin se ei poikkea heidän omista mieltymyksistään. Tämä velvollisuus on selvästi esitettynä Raamatussa, tai sitten olosuhteet tai järki sanelevat sen kyllin kuuluvasti. Mutta milloin nämä velvoitukset ovat vastoin heidän omia halujaan ja taipumuksiaan, he useinkin sivuuttavat ne ja kehtaavat lähteä kyselemään velvollisuuttaan Jumalalta. Näköjään hyvinkin tunnollisesti he anovat häneltä kauan ja hartaasti valoa. Mutta Jumalan kanssa ei leikitellä. Hän antaa sellaisten usein noudattaa mielitekojaan ja kärsiä niiden seurauksista. ”Minun kansani ei kuullut minun ääntäni. — — Niin minä annoin heidän mennä pois sydämensä paatumuksessa, he saivat vaeltaa omien neuvojensa mukaan” (Ps.81: 12,13). Kun joku ymmärtää selvästi velvollisuutensa, niin älköön sitten rohjetko enää rukoilla Jumalaa vapauttamaan häntä sen täyttämisestä. Hänen pitäisi pikemmin anoa nöyrän alistuvasti Jumalalta voimaa ja viisautta sen suorittamiseen. {PJP 424.2}

Mooabilaiset olivat turmeltunutta ja epäjumalia palvovaa kansaa. Mutta heidän saamansa vähäisemmän valon mukaan heidän syyllisyytensä ei ollut niin suuri kuin Bileamin. Koska hän tunnustautui Jumalan profeetaksi, katsottaisiin hänen julistavan kaiken sanottavansa jumalallisella arvovallalla. Siksi hän ei saanut puhua oman mielensä mukaisesti, vaan hänen piti julistaa se sanoma, jonka Jumala antaisi hänelle. ”Tee vain se, mitä minä sinulle sanon”, kuului Jumalan käsky. {PJP 424.3}

Bileam oli saanut luvan lähteä Mooabin päämiesten matkaan, jos he tulisivat aamulla hakemaan häntä. Mutta harmistuneina hänen viivyttelystään ja peläten hänen taas kieltäytyvän he lähtivät kotimatkalleen neuvottelematta enää hänen kanssaan. Nyt ei Baalakin pyyntöön suostuminen ollut enää mitenkään perusteltavissa. Mutta Bileam ei millään halunnut luopua palkkiosta, ja nousten tutun ratsuaasinsa selkään hän lähti matkaan. Vieläkin häntä pelotti että Jumala saattoi peruuttaa lupansa, ja siksi hän kiirehti kärsimättömästi kulkuaan, jottei vain mitenkään jäisi vaille ahnehtimaansa palkkiota. {PJP 424.4}

Mutta ”Herran enkeli asettui tielle estämään häntä”. Aasi näki tuon ihmiselle näkymättömän jumalallisen sanantuojan ja poikkesi tieltä pellolle. Bileam löi eläintä kiukustuneena ja palautti sen tielle, mutta enkeli ilmestyi uudelleen kapeassa solassa, jossa oli kiviaita tien kummallakin puolella. Aasi koetti suojau- I tua uhkaavalta olennolta painautumalla sivuun ja likisti tällöin herransa jalkaa aitaa vasten. Bileam ei tajunnut lainkaan, että Jumala oli puuttunut asiaan ja esti hänen kulkunsa. Siksi hän kovin äkeissään löi aasia armottomasti ja pakotti sen jatkamaan matkaa. {PJP 425.1}

Mutta enkeli ilmestyi vielä kerran, nyt asettuneena ”ahtaaseen paikkaan, jossa ei ollut tilaa väistyä oikealle eikä vasemmalle”. Enkeli vaikutti yhtä uhkaavalta kuin aikaisemminkin, ja aasi-parka nauliutui kauhistuneena paikalleen ja lysähti ratsastajansa alla maahan. Bileam raivostui

nyt silmittömästi ja alkoi entistä säälimättömämmin hakata eläintä. Silloin Jumala avasi aasin suun, ja niin tuo ”mykkä juhta puhui ihmisen äänellä ja esti profeetan mielettömyyden” (2 Piet. 2: 16). ”Mitä minä olen sinulle tehnyt”, se sanoi, ”koska lyöt minua jo kolmannen kerran?” {PJP 425.2}

Harmissaan siitä että hänen matkansa näin estyi Bileam vastasi aasille aivan kuin olisi puhutellut älykästä olentoa: ”Sinä olet pitänyt minua pilkkanasi. Olisipa minulla miekka kädessäni niin nyt minä sinut tappaisin.” Tässä oli mies, joka julisti olevansa tietäjä ja oli matkalla lamauttamaan kirouksellaan kokonaisen kansan voiman kykenemättä kuitenkaan voimallaan tappamaan ratsuaankaan! {PJP 425.3}

Nyt Herra avasi Bileamin silmät, ja hän näki Jumalan enkelin seisovan edessään paljastettu miekka kädessään, valmiina iskemään. Kauhuissaan ”hän kumartui ja heittäytyi kasvoilleen”. Enkeli sanoi hänelle: ”Minkätähden olet lyönyt aasintammaasi jo kolme kertaa? Katso, minä olen tullut sinua estämään, sillä ajattelemattomasti sinä olet lähtenyt tälle matkalle vastoin minun tahtoani. Mutta aasintamma näki minut ja on väistynyt edestäni jo kolme kertaa. Ja jos se ei olisi väistynyt minun edestäni, niin minä olisin surmannut sinut, mutta jättänyt sen elämään.” {PJP 425.4}

Bileam sai kiittää hengissä pysymisestään eläinparkaa, jota hän oli kohdellut niin julmasti. Tämä mies julisti olevansa Herran profeetta, jonka silmät oli avattu ja joka näki ”Kaikkivaltiaan näkyjä”. Ja kuitenkin hän oli niin ahneuden ja kunnianhimon sokaisema, ettei pystynyt havaitsemaan Jumalan enkeliä, jonka hänen eläimensä kyllä näki. Tällaista voi sattua ”niissä uskottomissa, joiden mielet tämän maailman jumala on niin sokaissut” (2 Kor. 4: 4). Miten monet ovatkaan näin sokaistuja! He ryntäävät eteenpäin kielletyillä poluilla ja rikkovat Jumalan lakia eivätkä huomaa että Jumala ja hänen enkelinsä ovat heitä vastaan. Bileamin lailla he vihoittelevat niille, jotka tahtoisivat estää heitä joutumasta turmioon. {PJP 426.1}

Bileamin mielenlaatu ilmeni siinä miten hän kohteli aasiaan. ”Vanhurskas tuntee, mitä hänen karjansa kaipaa, mutta jumalattomain sydän on armoton” (Sanani. 12: 10). Harvat käsittävät, miten synnillistä on käyttää väärin eläimiä tai antaa niiden kärsiä hoidon puutteesta. Hän joka loi ihmisen teki myös häntä alemmat eläimet ”ja armahtaa kaikkia tekojansa” (Ps. 145: 9). Eläimet luotiin palvelemaan ihmistä, mutta hänellä ei ole lupa rääkätä niitä raa’alla kohtelullaan tai julmilla ja kohtuuttomilla vaatimuksillaan. {PJP 426.2}

Ihmisen synnin tähden ”koko luomakunta yhdessä huokaa ja on synnytystuskissa” (Room. 8: 22). Synti ei aiheuttanut kärsimystä ja kuolemaa vain ihmiskunnalle vaan myös eläimille. Niinpä ihmisen toki sopii mieluummin keventää kuin lisätä niiden kärsimysten taakkaa, jotka hän on rikkomuksellaan aiheuttanut Jumalan luoduille. Joka kohtelee vallassaan olevia eläimiä huonosti, on sekä raukka että hirmuvaltias. Tuskaa toisille aiheuttava asenne on saatanallista, olkoot sitten kysymyksessä ihmiset tai eläimet. Monet luulevat julmuutensa pysyvän salassa, koska eivät mykät eläinparat pysty tuomaan sitä julki. Mutta jos heidän silmänsä avattaisiin samoin kuin Bileamin silmät, he näkisivät Jumalan enkelin olevan paikalla keräämässä

todistusaineistoa heitä vastaan esittääkseen sen taivaallisessa tuomioistuimessa. Kaikista niistä, jotka kohtelevat huonosti Jumalan luotuja, menee tieto taivaaseen, ja kerran tuomiopäivänä he saavat kuulla tuomionsa. {PJP 426.3}

Nähdessään Jumalan sanansaattajan Bileam huudahti kauhuissaan: ”Minä olen tehnyt syntiä; sillä minä en tiennyt, että sinä olit asettunut minua vastaan tielle. Mutta jos tämä ei ole sinulle mieleen, niin minä nyt palaan takaisin.” Herra salli hänen jatkaa matkaansa mutta antoi hänen ymmärtää, että jumalallinen voima valvoisi hänen puheitaan. Jumala todistaisi Mooabille heprealaisten olevan taivaan suojeluksessa, ja siitä olisi nimenomaisena osoituksena sekin, ettei Bileamkaan kyennyt kiroamaan heitä Jumalan sallimatta. {PJP 427.1}

Kun Mooabin kuningas sai kuulla Bileamin tulosta, hän lähti tätä vastaan suuren saattueen kanssa maan rajalle asti. Hän ihmetteli, miten Bileam oli voinut viivytellä, vaikka niin suuri palkkio odotti häntä, mutta profeetta vastasi: ”Olenhan minä nyt tullut sinun luoksesi. Mutta onko minun vallassani puhua mitään? Minkä Jumala panee minun suuhuni, sen minä puhun.” Tämä rajoitus suretti Bileamia kovin, sillä hän pelkäsi ettei voisi toteuttaa aikomustaan, koska Herran voima piti häntä valvonnassaan. {PJP 427.2}

Kuninkaan ja hänen valtakuntansa päämiesten loistavassa seurassa Bileam vietiin sitten ”Baamot-Baalin kukkulalle”, josta hän saattoi katsella heprealaisten joukkoja. Kuvittele profeettaa seisomassa tuolla kukkulan laella, mistä hän silmäilee Jumalan valitun kansan leiriä. Israelilaiset eivät tiedä paljoakaan siitä, mitä tapahtuu parhaillaan niin lähellä heitä! He eivät tiedä paljoakaan siitä, miten Jumala huolehtii heistä öin ja päivin! Miten heikko onkaan Jumalan kansan käsityskyky! Miten hitaita he ovatkaan kaikkina aikoina tajuamaan hänen rakkauttaan ja armoaan! Jos he voisivat havaita, miten Jumala käyttää alati ihmeellistä voimaansa heidän hyväkseen, eikö heidän sydämensä aivan pakahtuisi kiitollisuudesta häntä kohtaan hänen rakkaudestaan, ja eivätkö he pyhällä kunnioituksella ajattelisi hänen valtasuuruuttaan ja voimaansa? {PJP 427.3}

Bileamilla oli jotakin tietoa heprealaisten uhritoimituksista, ja hän toivoi rahallisesti kalliimmilla lahjoillaan saavansa Jumalan siunauksen ja varmistuvansa siitä että saattoi toteuttaa synnilliset aikomuksensa. Näin pääsivät epäjumalia palvovien mooabilaisten käsitykset valtaamaan hänen mielensä. Hänen viisautensa oli vaihtunut hulluudeksi; hänen hengellinen näkemyksensä oli sumentunut, ja hän oli sokaistunut jättäydyttyään saatanan johtoon. {PJP 427.4}

Bileamin käskystä pystytettiin seitsemän alttaria, ja hän uhrasi kullakin alttarilla. Sitten hän vetäytyi ”eräälle autiolle kukkulalle” kohtaamaan Jumalaa ja lupasi tiedottaa Baalakille kaiken, mitä Herra ilmoittaisi. {PJP 428.1}

Kuningas pysytteli Mooabin ruhtinaiden ja päämiestensä kanssa uhripaikalla, ja heidän ympärilleen kerääntyi väkeä odottelemaan innokkaina profeetan paluuta. Lopulta hän tuli, ja

kansa odotti nyt kuulevansa loitsun joka iäksi lamauttaisi sen oudon voiman, joka oli avustanut noita vihattuja israelilaisia. Bileam lausui: {PJP 428.2}

”Aramista nouti minut Baalak,
idän vuorilta Mooabin kuningas:
’Tule, kiroa minun puolestani Jaakob,
tule ja sadattele Israelia’.
Kuinka minä kiroaisin sen, jota ei Jumala kiroa,
kuinka sadattelisin sitä, jota ei Herra sadattele?
Minä näen sen kallioiden huipulta,
minä katselen sitä kukkuloilta:
katso, se on erillään asuva kansa,
se ei lukeudu pakanakansojen joukkoon.
Kuka mittaa Jaakobin hiekkajyväset,
kuka Israelin tomuhiukkasten luvun?
Suotakoon minun kuolla oikeamielisten kuolema,
olkoon minun loppuni niinkuin heidän.” {PJP 428.3}

Bileam tunnusti tulleensa kiroamaan Israelin, mutta hänen lausumansa sanat olivat täysin hänen sisimpien ajatustensa vastaisia. Hänen oli pakko julistaa siunauksia, vaikka hänen mielensä oli täynnä kirouksia. {PJP 428.4}

Katsellessaan Israelin leiriä Bileam havaitsi ihmeekseen merkkejä heidän menestyksestään. Hänelle oli kerrottu heidän olevan alkeellista ja järjestäytymätöntä joukkoa, joka kierteli milloin missäkin maan vaivana ja ympäristön kansojen kauhuna ja vitsauksena. Mutta eivät nämä suinkaan näyttäneet sellaisilta, päinvastoin. Hän havaitsi heidän laajan leirinsä erinomaisen järjestyksen, joka edellytti perusteellista ja kurinalaista harjaannusta. Hänelle selvisi, että Jumala oli erikoisen suopea Israelille ja piti sitä valittuna kansanaan. Heidän ei tullut jäädä toisten kansojen tasolle vaan kohota niiden kaikkien yläpuolelle. ”Se on erillään asuva kansa, se ei lukeudu pakanakansojen joukkoon.” Siihen aikaan kun nämä sanat lausuttiin, ei israelilaisilla vielä ollut pysyväistä asuinsijaa, eikä Bileam tuntenut heidän erikoista asemaansa eikä tapojaan. Mutta miten hämmästyttävästi Israelin myöhempi historia täyttikään tämän ennustuksen! He pysyivat erillisenä kansana kaikkina pakkosiirto- laisuutensa vuosina ja ovat pysyneet erillään muista niiden pitkien aikakausien kestäessä, jolloin ovat olleet hajotettuina eri kansojen sekaan. Samoin pysyvät Jumalan kansan — tosi Israelin — jäsenetkin kaikkien kansojen keskuudessa vain muukalaisina tässä maailmassa, sillä he ovat taivaan kansalaisia. {PJP 428.5}

Bileamille ei näytetty vain heprealaisten kansallista historiaa, vaan hän sai nähdä, miten Jumalan tosi Israel lisääntyisi ja menestyisi ajan loppuun asti. Hän näki, miten Korkein pitää erikoisessa suosiossaan niitä jotka rakastavat ja pelkäävät häntä. Hän näki hänen käsivarrellaan tukevan heitä, kun he käyvät kuoleman varjon synkkään laaksoon. Ja heidän tullessaan esiin

haudastaan hän näki heidän olevan kruunattuja kirkkaudella, kunnialla ja kuolemattomuudella. Hän näki lunastettujen riemuitsevan uudeksi luodun maan katoamattomassa kirkkaudessa. Silmäillessään tuota näkyä hän huudahti: ”Kuka mittaa Jaakobin hiekkajyväset, kuka Israelin tomuhiukkasten luvun?” Ja nähdessään kirkkauden kruunun jokaisen kulmilla ja ilon säteilevän jokaisen kasvoilta hän kaihosi tuota kuihtumattoman onnellisuuden täyteistä loputonta elämää, ja hänen huuliltaan purkautui harras rukous: ”Suotakoon minun kuolla oikeamielisten kuolema, olkoon minun loppuni niinkuin heidän.” {PJP 429.1}

Jos Bileam olisi ollut valmis omaksumaan Jumalan antaman valon, hän olisi nyt toiminut sanojensa mukaisesti ja heti katkaissut kaikki yhteytensä Mooabiin. Hän ei olisi enää ylimielisesti vain luottanut Jumalan armoon, vaan olisi palannut hänen tykönsä syvästi katuvana. Mutta Bileam rakasti vääryyden palkkaa eikä halunnut luopua siitä. {PJP 429.2}

Baalak oli luottavaisena odottanut kirousta, joka lankeaisi Israelin ylle kuihduttavana tuhona. Kuultuaan profeetan sanat hän huudahti kiihkeästi: ”Mitä oletkaan minulle tehnyt! Minä toin sinut tänne vihollisiani kiroamaan, ja katso, nyt sinä heidät siunaat!” Bileam koetti saada pakkotilanteen kääntymään edukseen ja selitti puhuneensa omantunnon tarkasti sen mukaan kuin Jumala oli tahtonut, vaikka itse asiassa Jumala oli voimallaan pusertanut hänen huuliltaan ne sanat jotka hän oli lausunut. Bileam vastasi: ”Eikö minun ole tarkoin puhuttava se, minkä Herra panee minun suuhuni?” {PJP 429.3}

Mutta Baalak ei vieläkään luopunut aikeestaan. Hän arveli että heprealaisten valtaisan leirin näkeminen oli niin pelästyttänyt Bileamin, ettei tämä ollut uskaltanut esittää ennustuksiaan heitä vastaan. Siksi kuningas päätti viedä profeetan toiseen paikkaan, josta hän saattoi nähdä vain osan leiristä. Jos Bileam saataisiin houkutelluksi kiroamaan heidät erillisinä ryhminä, niin silläkin tavoin saataisiin koko leiri piankin tuhon omaksi. Ja niin sitä yritettiin nyt uudelleen Pisgan vuoren huipulla. Taas pystytettiin seitsemän alttaria, ja niillä suoritettiin samat uhrit kuin edelliselläkin kerralla. Kuningas ja hänen päämiehensä jäivät uhripaikalle, ja Bileam vetäytyi kohtaamaan Jumalaa. Jälleen profeetalle uskottiin jumalallinen sanoma, jota hän ei kyennyt muuttamaan eikä jättämään julistamatta. {PJP 430.1}

Kun hän ilmaantui huolestuneena odottavan ryhmän luo, he kysyivät häneltä: ”Mitä Herra puhui?” Vastaus oli jälleen sellainen, että se sai kuninkaan ja hänen päämiehensä kauhistumaan: {PJP 430.2}

”Ei Jumala ole ihminen, niin että hän valhettelisi, eikä ihmislapsi, että hän katuisi. Sanoisiko hän jotakin eikä sitä tekisi, puhuisiko jotakin eikä sitä täyttäisi? Katso, minä olen saanut tehtäväkseni siunata: hän on siunannut, enkä minä voi sitä peruuttaa. Ei havaita vaivaa Jaakobissa eikä nähdä onnettomuutta Israelissa;

Herra, hänen Jumalansa, on hänen kanssansa, riemuhuuto kuninkaalle kaikuu siellä.” {PJP 430.3}

Näiden julistusten järkyttämänä Bileam huudahti: ”Sillä ei ole noituutta Jaakobissa eikä tavata taikuutta Israelissa.” Suuri taikuri oli yrittänyt tässä noitakeinojaan mooabilaisten toivomusten mukaisesti, mutta tälläkin kertaa voitiin Israelille julistaa vain sitä, ”mitä Jumala on tekevä”. Niin kauan kuin Jumala varjeli heitä, ei mikään kansa tai valtio saatanan kaiken voiman tukemanakaan voisi voittaa heitä. Koko maailma saisi hämmästellä sitä, miten ihmeellisesti Jumala auttoi kansaansa, niin että hän voimallaan piti synnin tekoon päättävästi ryhtyneen miehen siinä määrin valvonnassaan, että tämä julisti aikomansa kirouksen sijasta mitä runsaimpia ja kallisarvoisimpia lupauksia, vieläpä runollisen kaunopuheisesti. Ja sen suopeuden, jota Jumala osoitti sillä kertaa Israelille, tuli vakuuttaa hänen huolehtivan kuuliaisista, uskollisista lapsistaan kaikkina aikoina. Milloin saatana yllyttäisi pahoja ihmisiä syyttelemään, ahdistamaan ja hävittämään Jumalan kansaa, vahvistaisi juuri tämän tapauksen muistaminen heidän rohkeuttaan ja uskoaan Jumalaan. {PJP 430.4}

Masentuneena ja hämmästyneenä Mooabin kuningas huudahti: ”Älä kiroa sitä äläkä siunaa sitä.” Hän ei kuitenkaan ollut menettänyt kaikkea toivoaan, vaan päätti yrittää vielä kerran. Hän vei Bileamin nyt Peorin vuorelle, missä oli heidän Baal- jumalansa hillittömään palvontaan omistettu temppeli. Siellä pystytettiin yhtä monta alttaria kuin ennenkin, ja saman verran uhrattiin myös eläimiä. Mutta Bileam ei enää vetäytynyt sivummalle kuulemaan Jumalan tahtoa. Hän ei enää ollut tekevinään mitään taikoja, vaan pysytteli alttarien keskellä ja katseli Israelin telttoja. Jälleen Jumalan Henki tuli häneen ja antoi hänen julistettavakseen seuraavan jumalallisen sanoman: {PJP 431.1}

”Kuinka ihanat ovat sinun majasi, Jaakob,
sinun asuinsijasi, Israel!
Niinkuin laajat purolaaksot, niinkuin puutarhat virran varrella,
niinkuin aloepuut, Herran istuttamat, niinkuin setripuut vesien vierillä!
Vettä läikkyy sen vesisangoista, ja sen laihot saavat runsaasti vettä.
Agagia mahtavampi on sen kuningas, ylhäinen sen kuningaskunta. — —
Se on kyyristynyt, se on laskeutunut maahan kuin leijona, niinkuin naarasleijona — kuka uskaltaa sitä häiritä? {PJP 431.2}

Siunattu olkoon, joka sinua siunaa, kirottu, joka sinua kiroaa!” {PJP 432.1}

Jumalan kansan hyvinvointia kuvaillaan tässä luonnosta otettujen verrattoman kauniiden esimerkkien avulla. Profeetta vertaa Israelia viljaviin laaksoihin, jotka tuottivat runsasta satoa,

ehtymättömien lähteiden kastelemiin kukoistaviin puutarhoihin, tuoksuviin aloepuihin ja mahtaviin setripuihin. Viimemainittu soveltuukin huomattavan kauniina erikoisen hyvin innoitetun sanan kuvailtavaksi. Kaikki Idän kansat pitivät Libanonin setriä suuressa arvossa. Sen sukuisia puita tavataan kaikkialla ihmisen asuttamilla seuduilla. Napapiirin alueilta trooppiseen vyöhykkeeseen asti se kasvaa tuuheana viihtyen hyvin kuumassakin ilmastossa ja sietäen myös kylmyyttä. Rehevänä se kohoaa jokivarsilla, mutta kurottelee korkeuksia myös kuivaksi paahtuneen erämaan laidoilla. Se työntää juurensa syvälle vuoriston kallioiden halkeamiin ja pystyy näin uhmaamaan kovaakin myrskyä. Se pysyy ikivihreänä talven viiman kuihduttaessa kaiken muun. Libanonin setri on muita puita vahvempi, lujempi ja lahoamattoman elinvoimaisempi, ja sitä käytetään vertauskuvana niistä, joiden elämä ”on kätkettynä Kristuksen kanssa Jumalassa” (Kol. 3:3). Raamattu sanoo: ”Vanhurskas — — kasvaa kuin Libanonin setri” (Ps. 92: 13). Jumala on korottanut setrin metsän kuningaspuuksi. ”Eivät olleet — — kypressit sen oksien veroiset, eivät plataanit niinkuin sen haarat” eikä ”yksikään puu Jumalan puutarhassa” (Hes. 31:8). Setriä käytetään tuon tuostakin kuvaamaan kuninkaallista arvoa, ja kun Raamattu käyttää sitä kuvaamaan vanhurskaita, osoittaa se minkälaisina taivas pitää niitä, jotka tekevät Jumalan tahdon. {PJP 432.2}

Bileam ennusti, että Israelin kuningas olisi Agagia suurempi ja mahtavampi. Tällä nimellä kutsuttiin amalekilaisten kuninkaita, ja tämä kansakunta oli siihen aikaan hyvin voimakas. Mutta jos Israel pysyisi uskollisena Jumalalle, se kukistaisi kaikki vihollisensa. Israelin kuningas oli Jumalan Poika, ja hän perustaisi kerran valtaistuimensa maan päälle, ja hänen valtansa olisi kaikkia maallisia valtakuntia suurempi. {PJP 432.3}

Kun Baalak toiveissaan pettyneenä kuunteli profeetan sanoja, hän joutui pelon ja raivon valtaan. Hän oli harmissaan siitä, että Bileam ei voinut antaa hänelle vähäisintäkään rohkaisun sanaa nyt kun kaikki näytti kääntyneen häntä vastaan. Hän pilkkasi profeetan sovittelevaa ja petollista menettelyä ja huudahti lopulta kiivaasti: ”Mene tiehesi! Minä aioin sinua runsaasti palkita, mutta katso, Herra on sinulta palkan kieltänyt.” Bileam vastasi jo etukäteen varoittaneensa kuningasta siitä, ettei hän voisi julistaa tälle muuta kuin Jumalalta saamaansa sanomaa. {PJP 432.4}

Ennen paluutaan kansansa luo Bileam erittäin kauniisti ja ylevästi ennusti maailman Lunastajasta ja Jumalan vihollisten lopullisesta tuhoamisesta: {PJP 433.1}

”Minä näen hänet, en kuitenkaan nyt, minä katselen häntä, en kuitenkaan läheltä.
Tähti nousee Jaakobista, ja valtikka kohoaa Israelista.
Se ruhjoo Mooabilta ohimot, päälaen kaikilta Seetin pojilta.” {PJP 433.2}

Ja lopuksi hän ennusti Mooabin, Edomin, Amalekin ja Kainin täydellisen hävityksen jättämättä näin mooabilaiskuninkaalle vähääkään toivoa. {PJP 433.3}

Bileamin haaveet rikkaudesta ja arvon ylennyksestä olivat rauenneet tyhjiin. Hän oli joutunut kuninkaan epäsuosioon ja tiesi pahoittaneensa Jumalankin mielen. Pettyneenä hän palasi nyt tuolta omavalintaiselta retkeltään. Hänen saavuttuaan kotiinsa Jumalan Henki päästi hänestä valvovan otteensa, ja jonkin aikaa hillittynä ollut ahneus sai hänestä taas yliotteen. Hän oli valmis turvautumaan mihin keinoihin tahansa saadakseen Baalakin lupaaman palkkion. Bileam tiesi, että Israelin menestyksen ja hyvinvoinnin ehtona oli heidän kuuliaisuutensa Jumalalle ja ettei heitä saatu voitetuiksi muutoin kuin houkuttelemalla heidät tekemään syntiä. Niinpä hän päätti pyrkiä Baalakin suosioon selittämällä mooabilaisille, miten he voisivat saada kirouksen kohtaamaan Israelia. {PJP 433.4}

Viipymättä hän palasi Mooabin maahan ja esitti suunnitelmansa kuninkaalle. Mooabilaiset itsekin olivat vakuuttuneita siitä, että Jumala varjelisi Israelia niin kauan kuin tämä pysyisi hänelle uskollisena. Bileamin suunnitelman mukaan heidät oli erotettava Jumalasta viettelemällä heidät palvelemaan epäjumalia. Jos heidät saataisiin yhtymään Baalin ja Astarten irstaaseen palvontaan, tulisi heidän kaikkivoivasta Suojelijastaan heidän vihollisensa, ja ympärillä asuvat villit ja sotaisat kansat pystyisivät piankin kukistamaan heidät. Kuningas piti suunnitelmaa hyvänä, ja Bileam jäi itse auttamaan sen toteuttamista. {PJP 433.5}

Bileam sai nähdä saatanallisen juonensa onnistuvan. Hän sai nähdä, miten Jumalan kirous kohtasi Israelia ja miten tuhannet kuolivat hänen tuomionsa alaisina. Mutta jumalallinen oikeus, joka rankaisi Israelissa ilmenevän synnin, ei säästänyt kiusaajiakaan. Israelin ja midianilaisten välisessä sodassa Bileam sai surmansa. Hän oli aavistanut loppunsa lähestyvän huudahtaessaan: ”Suotakoon minun kuolla oikeamielisten kuolema, olkoon minun loppuni niinkuin heidän.” Mutta hän ei ollut halunnut elää vanhurskaan tavalla, ja niin hän sai kokea Jumalan vihollisten kohtalon. v \ {PJP 434.1}

Bileamin ja Juudaksen kohtalo muistuttaa toisiaan samoin kuin heidän luonteensakin. Kumpikin yritti palvella samalla kertaa Jumalaa ja mammonaa, mutta molemmat epäonnistuivat pahoin. Bileam tunnusti oikean Jumalan ja sanoi palvelevansa häntä. Juudas puolestaan uskoi, että Jeesus oli Messias ja liittyi hänen seuraajiinsa. Mutta Bileam toivoi saavuttavansa Herran palvelemisella rikkautta ja maailmallista kunniaa. Tässä epäonnistuttuaan hän kompastui, lankesi ja murtui. Samoin Juudas toivoi saavansa Kristuksen yhteydessä rikkautta ja korkean aseman siinä maailmallisessa valtakunnassa, jonka hän uskoi Messiaan perustavan. Toiveittensa rauettua hän luopui ja joutui perikatoon. Sekä Bileam että Juudas olivat saaneet suuren valon ja erikoisia etuoikeuksia, mutta yksi ainoa hellitty synti myrkytti koko luonteen ja aiheutti heidän perikatonsa. {PJP 434.2}

On vaarallista jättää yhtäkään epäkristillistä piirrettä sydämeen. Yksikin hellitty synti turmelee vähitellen luonteen ja alistaa kaikki sen jalot kyvyt jonkin pahan himon valtaan. Yhdenkin suojavartion poistaminen omastatunnosta, yhdellekin pahalle tavalle periksi antaminen tai yhdenkin vaativan velvollisuuden laiminlyöminen murtaa sielun varustukset ja päästää saatanan sisälle eksyttämään meitä. Olemme turvassa vain silloin kun päivittäin

rukoilemme vilpittömästi Daavidin tavoin: ”Herra, neuvo minulle tiesi. Johdata minua totuutesi tiellä ja opeta minua.” Silloin ”minun askeleeni pysyvät sinun poluillasi, minun jalkani eivät horju” (Ps. 25: 4, 5; 17:5). {PJP 434.3}

Luku 41—Lankeemus jordanilla

Iloisin mielin ja uudelleen lujittuneina uskossaan Jumalaan olivat Israelin voitokkaat joukot palanneet Baasanista. He olivat jo saaneet haltuunsa arvokasta aluetta ja uskoivat pian saavansa Kanaanin vallatuksi. Vain Jordanin virta erotti heidät Luvatusta maasta. Heti virran toisella puolen aukeni rehevänä vihannoiva tasanko, jota kumpuilevien lähteiden vedet kastelivat ja lehtevät palmupuut varjostivat. Lakeuden länsirajalla ylenivät Jerikon tornit ja rakennukset tuuheiden palmulehtojen kätköstä, joista se oli saanut Palmukaupungin nimensä. {PJP 435.1}

Jordanin itäpuolella, joen ja heidän ylittämänsä ylätasangon välissä oli samoin monta kilometriä leveä lakeus, jota jatkui jonkin matkaa pitkin joen vartta. Tässä suojaisassa laaksossa vallitsi trooppinen ilmasto; siellä kukoisti sittimpuu eli akaasia, jonka johdosta tasankoa kutsuttiin Sittimiksi tai Akaasialaak- soksi. Sinne israelilaiset leiriytyivät, ja jokivarren akaasialeh- doista he löysivät mieluisia suojapaikkoja. {PJP 435.2}

Mutta tässä miellyttävässä ympäristössä he joutuivat kohtaamaan vihollisen, joka oli aseellisia joukkoja tai erämaan villi- petojakin tuhoisampi. Asukkaat olivat turmelleet tuon luonnon rikkauksien kyllästämän maan. Pää jumaluutena palvottiin yleisesti Baalia kovin turmeltunein ja irstain menoin. Joka taholla oli epäjumalanpalvelukseen ja irstauden harjoittamiseen omistettuja paikkoja, joiden nimetkin todistivat kansan inhottavasta turmeluksesta. {PJP 435.3}

Ympäristön saastuttava vaikutus saavutti pian isaraelilaisetkin. Alati tarjolla olevat paheen houkutukset tulivat heille tutuiksi; heidän joutilas ja toimeton elämänsä oli omiaan alentamaan heidän moraalista tasoaan, ja miltei huomaamattaan he loittonivat Jumalasta ja joutuivat sellaiseen sisäiseen tilaan, jossa he kiusauksen tullen helposti lankesivat. {PJP 436.1}

Israelin ollessa leiriytyneenä Jordanin varrelle Mooses valmistautui valloittamaan Kanaania. Tuo suuri johtaja käytti kaiken aikansa tähän työhön, mutta tämän epävarman odottelun ajan pitkittyessä kansa kävi kärsimättömäksi, ja jo muutaman viikon kuluttua se oli poikennut hyveen ja puhtauden polulta erääseen historiansa synkimpään lankeemukseen. {PJP 436.2}

Aluksi oli vain vähäistä kanssakäymistä israelilaisten ja heidän pakanallisten naapureidensa välillä, mutta ennen pitkää alkoi midianilaisia naisia hivuttautua leiriin. Heidän hiljainen liikuskelunsa ei herättänyt leirissä sen enempää huomiota eikä siitä aluksi kerrottu Mooseksellekaan. Kuitenkin nämä naiset pyrkivät heprealaisten kanssa seurustellessaan houkuttelemaan heitä rikkomaan Jumalan lakia, kiinnittämään heidän huomiotaan pakanallisiin menoihin ja tapoihin ja johtamaan heitä epäjumalanpalvelukseen. He peittivät nämä aikeensa niin huolellisesti ystävyyden verhoon, etteivät edes kansan elämää tarkkailevat vartijatkaan osanneet epäillä heitä. {PJP 436.3}

Bileamin ehdotuksesta Mooabin kuningas järjesti jumaliensa kunniaksi suuret juhlat, ja salaa sovittiin siitä, että Bileam hou- kuttelisi israelilaisia osallistumaan niihin. He pitivät häntä Jumalan profeettana, ja siksi hän saattoi helposti toteuttaa aikeensa. Hän saikin mukaansa paljon väkeä juhlille. He uskaltautuivat kielletylle alueelle ja kietoutuivat saatanan pauloihin. Viehättävä soitto ja laulu sekä pakanatyttärien tenhoava kauneus saivat heidät unohtamaan uskollisuutensa Jumalaa kohtaan. Yhtyen hilpeään ilonpitoon ja juhlintaan he humaltuivat paljosta viinin juonnista, niin etteivät enää kyenneet hillitsemään itseään vaan päästivät intohimonsa valloilleen. Irstailullaan he vaimensivat omantunnon äänen ja olivat pian valmiit kumartamaan epäjumalia, uhraamaan pakanoiden alttareilla ja osallistumaan heidän riettaisiin menoihinsa. {PJP 436.4}

Ennen pitkää myrkky oli levinnyt kuolettavan tartunnan tavoin koko Israelin leiriin. He olisivat kyllä voittaneet vihollisensa taistelussa, mutta naisten pakanalliset juonet kukistivat heidät. Kansa vaikutti kerrassaan hullaantuneelta. Sen hallitsevat ja johtavat miehet olivat ensimmäisinä pahanteossa, ja kansasta lankesi niin monet syntiin, että luopumusta voitiin sanoa kansalliseksi. ”Kun Israel näin antautui palvelemaan Baal-Peoria”, herätti se Mooseksenkin lopulta havaitsemaan pahan. Tällöin olivat heidän vihollisensa päässeet juonitteluissaan niin pitkälle, että israelilaiset osallistuivat Peorin vuoren irstaisiin palvontamenoihin ja alkoivat lisäksi jo noudattaa pakanallisia menoja omassa leirissäänkin. Vanha Mooses pahastui tästä kovin, ja Jumalankin viha syttyi. {PJP 436.5}

Pahat tavat tekivät Israelille sen, mitä Bileam ei kyennyt kaikilla taioillaankaan aikaansaamaan — ne erottivat sen Jumalasta. Nopeat rangaistukset herättivät kansan huomaamaan syntinsä valtavan suuruuden. Hirvittävä vitsaus puhkesi leirissä, ja kymmenet tuhannet joutuivat nopeasti sen uhreiksi. Jumala käski tuomareita surmaamaan tämän luopumuksen johtajat. Tämä käsky toteutettiin viipymättä. Rikkojat tapettiin, ja heidän ruumiinsa ripustettiin kaiken Israelin nähtäviksi, jotta seurakunta tuon johtajiensa saaman ankaran kohtelun nähdessään voisi syvästi tajuta, miten Jumala inhosi heidän syntiään ja miten hirmuinen oli hänen vihansa heitä kohtaan. {PJP 437.1}

Kaikki pitivät rangaistusta oikeudenmukaisena, ja kansa riensi ilmestysmajalle. Siellä he tunnustivat syntinsä itkien ja syvästi nöyrtyen. Heidän siinä itkiessään Jumalan edessä pyhäkön ovella, ja kun vitsaus vielä teki tuhoaan ja tuomarit olivat täyttämässä kaameaa tehtäväänsä, tuli muuan israelilaisen päämiehen poika Simri julkeasti leiriin midianilaisen porton seurassa. Tämä oli ”midianilaisen perhekunnan heimopäällikön tytär”, ja Simri toi hänet telttaansa. Paheellisuus ei ollut koskaan ennen esiintynyt näin röyhkeästi ja sisukkaasti. Juovuspäissään Simri toi syntinsä ”julki niinkuin sodomalaiset” ja piti häpeäänsä kunnianaan. Papit ja johtajat olivat heittäytyneet maahan mur- heisinä ja nöyrtyneinä itkien ”eteisen ja alttarin välillä” ja rukoillen Herraa, että hän säästäisi kansaansa eikä antaisi perintöosaansa häväistäväksi. Mutta tämä Israelin ruhtinas pöyhkeili synnillään seurakunnan nähden aivan kuin uhmatakseen Jumalan kostoa ja pilkatakseen kansan tuomareita. Piinehas, joka oli ylimmäisen papin Eleasarin poika, nousi kansan keskeltä, ”otti keihään käteensä ja seurasi tuota Israelin miestä makuu- suojaan ja

lävisti heidät molemmat”. Näin taukosi vitsaus, ja koko Israel kunnioitti pappia, joka oli toimeenpannut jumalallisen rangaistuksen, ja pappeus vahvistettiin hänelle ja hänen suvulleen iäksi. {PJP 437.2}

”Piinehas on kääntänyt minun vihani pois israelilaisista”, julisti Herra. ”Sano siis: Katso, minä teen hänen kanssansa liiton hänen menestymiseksensä. Ja se tulee hänelle ja hänen jälkeläisillensä ikuiseksi pappeuden liitoksi, koska hän kiivaili Jumalansa puolesta ja toimitti sovituksen israelilaisille.” {PJP 438.1}

Siinä rangaistuksessa, joka kohtasi Israelia sen Sittimissä tekemän synnin tähden, kuolivat loput siitä suuresta joukosta, josta Herra oli sanonut lähes neljäkymmentä vuotta aikaisemmin, ”että heidän oli kuoltava erämaassa”. Jumalan ohjeen mukaan pidettiin katselmus ”Mooabin arolla lähellä Jordania” ja se osoitti, ettei ”heidän joukossaan ollut ketään siinä israelilaisten katselmuksessa ollutta, jonka Mooses ja pappi Aaron olivat pitäneet Siinain erämaassa. — — Eikä heistä jäänyt ketään, paitsi Kaaleb, Jefunnen poika, ja Joosua, Nuunin poika” (4 Moos. 26: 63—65). {PJP 438.2}

Jumala oli rangaissut Israelia siitä, että se oli taipunut midianilaisten viettelyksiin, mutta eivät kiusaajatkaan pääsisi väistämään jumalallisen oikeuden vihaa. Kun amalekilaiset hyökkäsivät Refidimissä israelilaisten heikon ja uupuneen jälkijoukon kimppuun, heitä rangaistiin siitä vasta paljon myöhemmin. Mutta kun midianilaiset houkuttelivat israelilaisia syntiin, heitä kohtasi heti Jumalan rangaistus, koska he olivat vaarallisempia vihollisia. Jumala käski Moosesta: ”Kosta israelilaisten puolesta midianilaisille. Senjälkeen sinut otetaan pois heimosi tykö” (4 Moos. 31: 2). Tämä käsky toteutettiin heti. Kustakin sukukunnasta valittiin tuhat miestä, ja heidät lähetettiin matkaan Piinehaan johdolla. ”Niin he lähtivät sotimaan Midiania vastaan, niinkuin Herra oli Moosekselle käskyn antanut. Muiden mukana, jotka kaatuivat, he surmasivat Midianin viisi kuningasta. Myös Bileamin, Beorin pojan, he surmasivat miekalla” (jakeet 7, 8). Mooses käski surmata myös naiset, jotka hyökkäävät joukot olivat ottaneet vangeiksi, sillä he olivat Israelin vihollisista syyllisimpiä ja vaarallisimpia. {PJP 438.3}

Tällainen oli niiden loppu, jotka juonittelivat Jumalan kansaa vastaan. Psalmista sanoo: ”Pakanat ovat vajonneet kaivamaansa hautaan; heidän jalkansa takertui verkkoon, jonka he virittivät” (Ps. 9: 16). ”Sillä Herra ei hylkää kansaansa eikä perintöosaansa heitä, vaan oikeus on vielä noudattava vanhurskautta.” Kun ”ahdistetaan vanhurskaan sielua”, silloin Herra ”kostaa heille heidän ilkityönsä ja hukuttaa heidät heidän pahuutensa tähden” (Ps. 94: 14,15,21,23). {PJP 439.1}

Kun Bileam noudettiin kiroamaan heprealaisia, hän ei voinut kaikilla noituuksillaankaan aiheuttaa heille mitään vahinkoa, sillä Herra ei ollut havainnut ”vaivaa Jaakobissa eikä — — onnettomuutta Israelissa”. Mutta kun he kiusaukseen taipumalla rikkoivat Jumalan lain, he menettivät Jumalan varjeluksen. Silloin kun Jumalan kansa noudattaa uskollisesti hänen käsky-jään, ”ei ole noituutta Jaakobissa eikä tavata taikuutta Israelissa” (4 Moos. 23: 21, 23). Siksi saatana pyrkii kaikella voimallaan ja juonikkuudellaan houkuttelemaan heitä syntiin. Jos niistä,

jotka sanovat olevansa Jumalan lain tallettajia, tulee sen käskyjen rikkojia, he irrottautuvat Jumalasta eivätkä kykene torjumaan vihollisiaan. {PJP 439.2}

Israelilaiset, joita Midianin sotajoukot ja noituudet eivät pystyneet voittamaan, lankesivat sen porttojen pauloihin. Näin voimallisesti houkuttelee saatanan palvelukseen antautunut nainen sieluja satimeen ja tuhoon. ”Sillä paljon on surmattuja, hänen kaatamiaan, lukuisasti niitä, jotka hän on kaikki tappanut” (Sanani. 7: 26). Näin eksytettiin Seetin lapset kunniallisuuden polulta, niin että pyhä siemen turmeltui. Näin kiusattiin Joosefia. Näin vieteltynä paljasti Simson voimansa salaisuuden ja jätti Israelin avuttomana filistealaisten käsiin. Tässä kohdin kompastui Daavidkin. Ja Salomokin, kuninkaista viisain, jonka kolmesti mainitaan olleen Jumalallensa rakas, joutui intohimonsa orjaksi ja menetti puhtautensa langetessaan saman tenhoavan voiman houkutuksiin. {PJP 439.3}

”Tämä, mikä tapahtui heille, on esikuvallista ja on kirjoitettu varoitukseksi meille, joille maailmanaikojen loppukausi on tul lut. Sentähden, joka luulee seisovansa, katsokoon, ettei lankea” (1 Kor. 10: 11,12). Saatana tietää hyvin, mitä tekoa ihmissydän on, ja tutkittuaan asiaa pirullisen tiiviisti tuhansia vuosia hän tuntee tarkoin, missä kohdin mikin luonne on helpoimmin haavoitettavissa. Ja niin hän on sukupolvesta toiseen pyrkinyt kukistamaan voimakkaimpiakin, Israelin ruhtinaita, samoilla kiusauksilla, jotka osoittautuivat niin tehokkaiksi Baal-Peorin vuorella. Pitkin aikakausien rannikkoa nähdään luonnehylkyjä, jotka ovat haaksirikkoutuneet aistillisen hillittömyyden salakareihin. Lähestyessämme ajan loppua ja Jumalan kansan päästyä taivaallisen Kanaanin rajalle saatana on samoin kuin muinoinkin kaksinkertaistava ponnistuksensa saadakseen heidät estetyiksi pääsemästä tuohon ihanaan maahan. Hän punoo paulojaan jokaisen sielun menoksi. Varuillaan on oltava muidenkin kuin vain tietämättömien ja sivistymättömien, sillä hän kohdistaa kiusauksensa myös korkeimmissa asemissa ja pyhimmissä tehtävissä oleviin. Jos hän voi saastuttaa heidän sisäisen elämänsä, hän voi heidän kauttaan johtaa monia turmioon. Ja hän käyttää nykyään samoja välikappaleita kuin kolme tuhatta vuotta sitten. Maailmallisilla ystävyyssuhteilla, kauneuden tenhovoimalla, huvittelunhalulla, hilpeydellä, kemuilla tai viinimaljalla hän houkuttelee rikkomaan seitsemättä käskyä. {PJP 439.4}

Saatana vietteli Israelin hillittömyyteen ennen kuin johti sen palvelemaan epäjumalia. Ne, jotka omassa olemuksessaan häpäisevät Jumalan kuvan ja turmelevat hänen temppelinsä, eivät kaihda muullakaan tavoin häpäisemästä Jumalaa, kunhan vain saavat siten tyydyttää turmeltuneita halujaan. Aistillinen hillittömyys heikentää mieltä ja turmelee sielun. Aistillisten taipumusten noudattaminen turruttaa ja lamaannuttaa siveellisiä ja älyllisiä kykyjä, ja intohimojen orjan on mahdotonta käsittää Jumalan lain pyhää velvoitusta arvostaa oikein sovitusta tai sielua. Hyvyys, puhtaus ja totuus, Jumalan kunnioittaminen ja kaiken pyhän rakastaminen — kaikki se pyhä ja jalo kiintymys mikä yhdistää ihmiset taivaallisiin — tuhoutuu himon palossa. Sielu synkkenee ja autioituu erämaaksi, pahojen henkien tyyssijaksi ”ja kaikkien saastaisten ja vihattavain lintujen tyyssijaksi”. Jumalan kuvaksi luodut olennot alentuvat aivan eläimelliselle tasolle. {PJP 440.1}

Seurustelu epäjumalain palvojien kanssa ja osallistuminen

heidän juhlamenoihinsa sai heprealaiset rikkomaan Jumalan lain ja hänen rangaistuksensa kohtaamaan kansaa. Samoin saatanan onnistuu nykyäänkin parhaiten vietellä Kristuksen seuraajia syntiin saattamalla heidät seurustelemaan jumalattomien kanssa ja yhtymään heidän huveihinsa. ”Sentähden: ’Lähtekää pois heidän keskeltänsä ja erotkaa heistä, sanoo Herra, älkääkä saastaiseen koskeko” (2 Kor. 6:17). Jumala vaatii kansaansa nykyään yhtä tarkoin kuin muinoin Israeliakin karttamaan maailmaa, sen tapoja ja periaatteita. Ja tämä ero tapahtuukin aivan pakosta, jos he vain uskollisesti noudattavat hänen sanansa opetuksia. Kristittyjä varoitetaan aivan yhtä suoraan ja täsmällisesti mukautumasta jumalattomien mielenlaatuun ja tapoihin kuin heprealaisia varoitettiin seurustelemasta pakanoiden kanssa. Kristus sanoo meille: ”Älkää rakastako maailmaa älkääkä sitä, mikä maailmassa on. Jos joku maailmaa rakastaa, niin Isän rakkaus ei ole hänessä” (1 Joh. 2: 15). ”Maailman ystävyys on vihollisuutta Jumalaa vastaan. Joka siis tahtoo olla maailman ystävä, siitä tulee Jumalan vihollinen” (Jaak. 4:4). Kristuksen seuraajien tulee erottautua syntisistä ja hakeutua heidän seuraansa vain silloin kun heillä on tilaisuus tehdä hyvää heille. Meidän tulee päättävästi karttaa niiden seuraa, joiden vaikutus loitontaa meitä Jumalasta. Samalla kun rukoilemme: ”Äläkä saata meitä kiusaukseen”, meidän on parhaamme mukaan varottava kiusausta. {PJP 441.2}

Israelilaiset lankesivat syntiin ulkonaisesti helpoissa ja turvallisissa oloissa. He eivät pitäneet Jumalaa alati mielessään, laiminlöivät rukouksen ja tulivat itsevarmoiksi. Mukavat olot ja halujensa tyydyttäminen tekivät heidät varomattomiksi suojaamaan mieltään turmelevilta ajatuksilta. Muurien sisäpuolella olevat petturit saivat muinoin Israelin periaatteelliset linnoitukset kukistumaan ja kansan antautumaan saatanan valtaan. Näin saatana vieläkin pyrkii saattamaan sielun perikatoon. Maailma ei tiedäkään, miten pitkällinen valmistelu on käynnissä kristittyjen sydämessä, ennen kuin hän tekee julkisynnin. Ei mieli hetkessä suistu puhtaudesta ja pyhyydestä turmelukseen ja rikoksiin. Kestää kauan ennen kuin Jumalan kuvaksi luodut madaltuvat raakuuksiin ja saatanallisuuksiin. Katselemalla me muutumme. Ajattelemalla jatkuvasti epäpuhtaasti ihminen voi muuttua mieleltään sellaiseksi, että hän mieltyy sellaiseen syntiin jota ennen inhosi. {PJP 441.1}

Saatana pyrkii kaikin keinoin saamaan rikoksen ja alentavat paheet yleisesti suosituiksi. Emme voi kulkea kaduilla näkemättä räikeitä mainoksia jossakin romaanissa tai näytelmässä esitettävistä rikoksista. Näin ihmisten ajatukset totutetaan syntiin. Rikollisten toimia selostetaan päivälehdissä, ja kaikista intohimoja kiihottavista tapauksista kerrotaan jännittävästi Mieltä alentavista rikoksista saadaan kuulla ja lukea niin paljon, että monien herkkä omatunto, joka olisi kauhuissaan kavahtanut moisia raakuuksia, turtuu ja paatuu siinä määrin, että ne tuntuvat nyt suorastaan houkuttelevan mielenkiintoisilta. {PJP 442.1}

Maailmassa nykyään harrastetut huvitukset ovat jopa kristityiksi tunnustautuvien parissa saman suuntaisia kuin muinoin pakanoilla. Saatana muuttaa ne miltei kaikki sielua tuhoaviksi. Teatterinäytelmillä hän on kautta aikojen kiihottanut intohimo ja ja ihannoinut paheita. Saatana

käyttää oopperan viehättäviä kuvaelmia ja tenhoavaa musiikkia, naamiaisia, tanssia ja korttipelejä murtamaan periaatteellisia estoja ja avaamaan mahdollisuuksia aistillisille vallattomuuksille. Hän on kietomassa sielua pauloihinsa jokaisessa huvitilaisuudessa, joka kannustaa ylpeyteen ja halujen hillittömyyteen ja saa ihmisen unohtamaan Jumalan ja ikuiset asiat. {PJP 442.2}

”Yli kaiken varottavan varjele sydämesi”, neuvoo viisas Salomo, ”sillä sieltä elämä lähtee” (Sanani. 4: 23). ”Sillä niinkuin hän mielessään laskee, niin hän menettelee” (Sanani. 23: 7). Jumalallisen armon täytyy uudistaa sydän, sillä muutoin on turha yrittää puhdistaa elämää. Joka yrittää rakentaa jaloa ja hyveellistä luonnetta välittämättä Kristuksen armosta, pystyttää rakennuksensa lentohiekalle. Kiusauksen ankarissa myrskyissä se sortuu varmasti. Jokaisen tulisi rukoilla Daavidin tavoin: ”Jumala, luo minuun puhdas sydän ja anna minulle uusi, vahva henki” (Ps. 51:12). Ja saatuamme taivaallisen lahjan meidän tulee edetä kohti täydellisyyttä varjeltuen ”Jumalan voimasta uskon kautta” (1 Piet. 1: 5). {PJP 442.3}

Silti meidän on ponnisteltava kiusausta vastaan. Niiden, jotka mielivät varjeltua saatanan juonilta, täytyy tarkoin vartioida sielun sisääntuloaukkoja; heidän täytyy varoa lukemasta, katsomasta tai kuulemasta sellaista, mikä herättää epäpuhtaita ajatuksia. Mieltä ei pitäisi jättää harhailemaan kaikessa, mitä sielunvihollinen saattaa ehdottaa ajateltavaksi. ”Vyöttäkää Sentähden mielenne kupeet”, kehottaa apostoli Pietari, ”ja olkaa raittiit; — — älkää mukautuko niiden himojen mukaan, joissa te ennen, tietämättömyytenne aikana, elitte, vaan sen Pyhän mukaan, joka on teidät kutsunut, tulkaa tekin kaikessa vaelluksessanne pyhiksi” (1 Piet. 1: 13—15). Ja Paavali sanoo: ”Kaikki, mikä on totta, mikä kunnioitettavaa, mikä oikeaa, mikä puhdasta, mikä rakastettavaa, mikä hyvältä kuuluvaa, jos on jokin avu ja jos on jotakin kiitettävää, sitä ajatelkaa” (Fil. 4: 8). Tämä edellyttää harrasta rukousta ja herkeämätöntä tarkkaavaisuutta. Pyhän Hengen jatkuvan vaikutuksen täytyy auttaa meitä suuntaamaan mielemme ylöspäin ja harjaannuttaa ajattelemaan puhtaita ja pyhiä asioita. Ja meidän on tutkittava ahkerasti Jumalan sanaa. ”Kuinka voi nuorukainen pitää tiensä puhtaana? Siten, että hän noudattaa sinun sanaasi.” Psalmista sanoo: ”Minä kätken sinun sanasi sydämeeni, etten tekisi syntiä sinua vastaan” (Ps. 119: 9,11). {PJP 442.4}

Israelin lankeemus syntiin Beet-Peorissa sai Jumalan rankaisemaan kansaa, ja vaikkei hän nykyään rankaisisikaan yhtä nopeasti samoista synneistä, eivät ne suinkaan jää rangaistustaan vaille. ”Jos joku turmelee Jumalan temppelin, on Jumala turmeleva hänet” (IKor. 3: 17). Luonto on liittänyt näihin rikoksiin hirvittävät rangaistukset, jotka enemmin tai myöhemmin kohtaavat jokaista lainrikkojaa. Enemmän kuin mitkään muut synnit ovat juuri nämä niin pelottavasti madaltaneet ihmissukua ja aiheuttaneet maan kirouksena olevaa sairautta ja kurjuutta. Synnintekijät voivat ehkä salata rikkomuksensa toisilta ihmisiltä mutta joutuvat silti varmasti korjaamaan tekojensa satona kärsimystä, sairautta, vähämielisyyttä tai kuolemaa. Ja tämän elämän jälkeen he joutuvat sen tuomioistuimen eteen, joka langettaa ikuiset rangaistuksensa. ”Ne, jotka semmoista harjoittavat, eivät peri Jumalan valtakuntaa”, vaan joutuvat saatanan ja

pahojen enkelien kanssa ”tuliseen järveen. Tämä on toinen kuolema” (Gal. 5: 21; Ilm. 20: 14). {PJP 443.1}

”Hunajaa tiukkuvat vieraan vaimon huulet, hänen suunsa on öljyä liukkaampi. Mutta lopulta hän on karvas kuin koiruoho, terävä kuin kaksiteräinen miekka” (Sanani. 5: 3,4). ”Pidä tiesi kaukana tuollaisesta äläkä lähesty hänen majansa ovea, ettet antaisi muille kunniaasi etkä vuosiasi armottomalle, ettei sinun tavarasi ravitsisi vieraita, sinun vaivannäkösi joutuisi toisen taloon ja ettet lopulta päätyisi huokailemaan ruumiisi ja lihasi riutuessa” (jakeet8—11). ”Sillä hänen huoneensa kallistuu kohti kuolemaa, hänen tiensä haamuja kohden. Ei palaja kenkään, joka hänen luoksensa menee” (Sanani. 2: 18,19). ”Hänen kutsuvieraansa ovat tuonelan laaksoissa” (Sanani. 9: 18). {PJP 443.2}

Luku 42—Laki toistetaan

Herra ilmoitti Moosekselle, että Kanaanin valloituksen aika oli käsillä; ja seisten korkealla vuorella, josta saattoi nähdä yli Jordan-virran kauas Luvattuun maahan, tuo iäkäs profeetta katseli syvästi kiinnostuneena kansansa perintöosaa. Olisiko hänen tuomionsa, jonka hän sai Kaadeksessa tekemästään synnistä, kenties vielä peruutettavissa? Hartaasti hän anoi sitä: ”Herra, Herra, sinä olet alkanut näyttää palvelijallesi valtasuuruuttasi ja väkevää kättäsi; sillä kuka on se jumala taivaassa tai maassa, joka voi tehdä sellaisia töitä ja niin voimallisia tekoja kuin sinä? Niin salli minun nyt mennä katsomaan sitä hyvää maata, joka on tuolla puolella Jordanin, tuota ihanaa vuoristoa ja Libanonia.” {PJP 445.1}

Mutta Herra vastasi: ”Riittää! Älä puhu minulle enempää tästä asiasta. Nouse Pisgan huipulle ja kohota katseesi länteen ja pohjoiseen, etelään ja itään ja katsele silmilläsi; sillä tämän Jordanin yli sinä et mene” (5 Moos. 3: 24—27). {PJP 445.2}

Napisematta Mooses alistui Jumalan määräykseen. Ja nyt oli vuorostaan Israel hänen suurena huolenaan. Koko sydämestään hän rukoili: ”Asettakoon Herra, Jumala, jonka vallassa on kaiken lihan henki, tämän seurakunnan johtoon miehen, joka heidän edellänsä lähtee ja joka heidän edellänsä tulee, joka saattaa heidät lähtemään ja tulemaan, ettei Herran seurakunta olisi niinkuin lammaslauma, jolla ei ole paimenta” (4 Moos. 27: 16, 17). {PJP 445.3}

Herra kuuli palvelijansa rukouksen ja vastasi: ”Ota Joosua, Nuunin poika, mies, jossa on Henki, ja pane kätesi hänen päällensä. Ja aseta hänet pappi Eleasarin ja kaiken kansan eteen ja aseta hänet virkaansa heidän nähtensä. Ja siirrä hänelle osa omaa arvoasi, että kaikki israelilaisten seurakunta häntä tottelisi” (jakeet 18—20). Joosua oli kauan avustanut Moosesta. Ja koska hän oli viisas, kyvykäs ja uskovainen mies, hänet valittiin Mooseksen seuraajaksi. {PJP 446.1}

Mooses laski kätensä Joosuan pään päälle, antoi hänelle vakavia kehotuksia ja erotti hänet näin Israelin johtajaksi. Hänelle annettiin nyt myös osansa hallintotehtävistä. Mooseksen välityksellä Herra lausui Joosuasta kansalle: ”Hän astukoon pappi Eleasarin eteen, ja tämä kysyköön hänen puolestaan uurimin kautta Jumalan vastausta Herran edessä. Hänen käskystänsä he lähteköötja hänen käskystänsä he tulkoot, hän ja kaikki israelilaiset hänen kanssansa, koko seurakunta” (jakeet 21—23). {PJP 446.2}

Ennen kuin Mooses luopui Israelin näkyvän johtajan tehtävästään, Herra kehotti häntä palauttamaan heidän mieleensä, miten heidät vapautettiin Egyptistä ja kuinka he vaelsivat erämaassa. Hänen tuli myös kerrata pääkohdittain laki, joka julistettiin Siinailla. Silloin kun laki annettiin, olivat nykyisen seurakunnan jäsenistä vain muutamat olleet kyllin vanhoja käsittämään tapauksen pelottavan juhlallisuuden. Koska he nyt pian ylittäisivät Jordanin ja ottaisivat haltuunsa Luvatun maan, halusi Jumala esittää heille lakinsa vaatimukset ja tähdentää heille kuuliaisuutta menestyksen ehtona. {PJP 446.3}

Mooses seisoi kansan edessä viimeistä kertaa esittämässä varoituksiaan ja kehotuksiaan. Kasvoilla väikkyi pyhä valo. Tukka oli iän valkaisema, mutta ryhti oli suora, kasvot ilmaisivat vähentymätöntä elinvoimaa ja terveyttä, ja katse oli himmentymättömän kirkas. Tämä oli tärkeä tilaisuus, ja syvän liikutuksen vallassa hän kuvaili heidän kaikkivoivan Varjelijansa rakkautta ja armoa: {PJP 446.4}

”Kysy menneiltä ajoilta, jotka ovat olleet ennen sinua, alkaen siitä päivästä, jona Jumala loi ihmiset maan päälle, kysy taivaan äärestä toiseen: onko koskaan mitään näin suurta tapahtunut, tai onko mitään tällaista ikinä kuultu? Onko mikään kansa kuullut Jumalan äänen puhuvan tulen keskeltä, niinkuin sinä olet kuullut, ja kuitenkin jäänyt elämään? Tahi onko mikään jumala koettanut mennä ottamaan itsellensä kansaa toisen kansan keskuudesta koettelemuksilla, tunnusteoilla ja ihmeillä, sodalla, väkevällä kädellä ja ojennetulla käsivarrella ja suurilla, pelättävillä teoilla, minkä kaiken Herra, teidän Jumalanne, on tehnyt teille Egyptissä, sinun silmiesi edessä? Sinun on annettu se nähdä, tietääksesi, että Herra on Jumala, eikä muuta jumalaa ole kuin hän.” {PJP 446.5}

”Ei Herra sen tähden ole mielistynyt teihin ja valinnut teitä, että olisitte lukuisammat kaikkia muita kansoja, sillä tehän ; olette kaikkia muita kansoja vähälukuisemmat, vaan sen tähden, että Herra rakasti teitä ja tahtoi pitää valan, jonka hän oli vannonut teidän isillenne; niin Herra vei teidät pois väkevällä kädellä ja vapahti sinut orjuuden pesästä, faraon, Egyptin kuninkaan, käsistä. Ja tiedä siis, että Herra, sinun Jumalasi, on Jumala, uskollinen Jumala, joka pitää liiton ja on laupias tuhansiin polviin asti niille, jotka häntä rakastavat ja pitävät hänen käskynsä” (5 Moos. 7: 7—9). {PJP 447.1}

Israelin kansa oli ollut valmis syyttämään Moosesta vaikeuksistaan, mutta nyt he eivät enää epäilleet hänen toimineen ylpeydestä, kunnianhimosta tai itsekkyydestä. Luottavaisina he kuuntelivat hänen puhettaan. Mooses esitti uskollisesti heidän virheensä ja heidän isiensä rikkomukset. Heidän pitkällinen erämaan vaelluksensa oli herättänyt heissä usein kärsimättömyyttä ja kapinamieltä, mutta Herraa ei tästä Kanaaniin pääsyn pitkistymisestä käynyt syyttäminen; hän suri yhtä paljon kuin hekin sitä, ettei voinut luovuttaa Luvattua maata heti heidän omistukseensa ja siten näyttää kaikille kansoille, miten voimallisesti Herra oli vapauttanut kansansa. He eivät luottaneet Jumalaan vaan olivat ylpeitä ja epäuskoisia, ja se oli estänyt heitä pääsemästä Kanaaniin. He eivät mitenkään olisi antaneet oikeaa kuvaa kansasta, jonka Jumalana oli Herra, sillä heillä ei ollut hänen puhdasta, hyvää ja hyväntahtoista luonnettaan. Jos heidän isänsä olisivat uskollisesti noudattaneet Jumalan ohjeita ja päätöksiä sekä vaeltaneet hänen säädöstensä mukaisesti, he olisivat jo ajat sitten saaneet asettua Kanaaniin hyvinvoivana, pyhänä ja onnellisena kansana. Heidän ihanaan maahan pääsynsä viipyminen tuotti häpeää Jumalalle ja alensi hänen arvoaan ympärillä olevien kansojen silmissä. {PJP 447.2}

Mooses ymmärsi Jumalan lain luonteen ja arvon, ja hän vakuutti kansalle, ettei millään muulla kansalla ollut niin viisaita, vanhurskaita ja armollisia lakeja kuin heprealaisille oli annettu. Hän sanoi: ”Katso, minä olen opettanut teille käskyt ja säädökset, niinkuin Herra, minun

Jumalani, on minua käskenyt, että seuraisitte niitä siinä maassa, jota te menette ottamaan omaksenne. Noudattakaa ja seuratkaa niitä, sillä se on oleva teidän viisautenne ja ymmärryksenne kansojen silmissä. Kun he kuulevat kaikki nämä käskyt, sanovat he: 'Totisesti, viisas ja ymmärtäväinen kansa on tämä suuri kansa.'" {PJP 448.1}

Mooses muistutti heille, "mitä tapahtui sinä päivänä, jona seisoit Herran, sinun Jumalasi, edessä Hoorebilla". Ja hän esitti kansalle haasteenomaisen vetoomuksen: "Onko toista suurta kansaa, jonka jumalat ovat sitä niin lähellä, kuin Herra, meidän Jumalamme, on lähellä meitä, niin usein kuin me häntä rukoilemme? Ja onko toista suurta kansaa, jolla on niin vanhurskaat käskyt ja säädökset, kuin on koko tämä laki, jonka minä tänä päivänä teille annan?" Tuo Israelille esitetty haaste voitaisiin nykyään toistaa. Lait jotka Jumala antoi muinaiselle kansalleen, olivat viisaampia, parempia ja ihmisystävällisempiä kuin maan kehittyneimpienkin kansojen lait. Kansojen laeissa havaitaan uudistumattoman sydämen heikkouksien ja intohimojen merkkejä, mutta Jumalan laissa on jumalallisuuden leima. {PJP 448.2}

"Onhan Herra ottanut teidät ja vienyt pois rautapätsistä", jatkoi Mooses, "että teistä tulisi hänen perintökansansa." Ja heille kuvailtiin sitten tuota maata, johon he pian pääsisivät ja jonka he saisivat pitää jos noudattaisivat Jumalan lakia — ja miten tämä kuvaus liikuttikaan koko kansaa sen muistaessa, ettei hän, joka niin loistavasti kuvaili tuon ihanan maan siunauksia, päässytkään heidän syntinsä tähden osallistumaan kansansa perintöosasta: {PJP 448.3}

"Herra, sinun Jumalasi, vie sinut hyvään maahan", joka "ei ole niinkuin Egyptin maa, josta te olette lähteneet ja jota sinä, siemenesi siihen kylvettyäsi, jalalla polkien kastelit niinkuin vihannestarhaa. Vaan se maa, jota te menette omaksenne ottamaan, on maa, jossa on vuoria ja laaksoja ja joka juo vettä taivaan sateesta." Herra vie teidät "laaksoissa ja vuorilla vuotavien purojen, lähteiden ja syvien vesien maahan, nisun ja ohran, viiniköynnöksen, viikunapuun ja granaattiomenapuun maahan, jalostetun öljypuun ja hunajan maahan, maahan, jossa sinun ei tarvitse puutteessa leipääsi syödä eikä mitään puutetta nähdä, maahan, jonka kivet ovat rautaa ja jonka vuorista voit louhia vaskea." Se on "maa, josta Herra, sinun Jumalasi, pitää huolen ja jota Herran, sinun Jumalasi, silmät aina katsovat, vuoden alusta sen loppuun saakka" (5 Moos. 8: 7—9; 11: 10—12). {PJP 448.4}

"Kun Herra, sinun Jumalasi, on vienyt sinut siihen maahan, jonka hän isillesi, Aabrahamille, Iisakille ja Jaakobille, vannotulla valalla on luvannut antaa sinulle — suuret ja kauniit kaupungit, joita sinä et ole rakentanut, ja talot, täynnä kaikkea hyvää, joita sinä et ole täyttänyt, ja kallioon hakatut vesisäiliöt, joita sinä et ole hakannut, viinitarhat ja öljypuut, joita sinä et ole istuttanut — ja kun sinä olet syönyt ja olet ravittu, niin varo, ettet unhota Herraa." "Niin varokaa, ettette unhota Herran, teidän Jumalanne, liittoa. Sillä Herra, sinun Jumalasi, on kuluttava tuli, kiivas Jumala." Jos "teette sitä, mikä on pahaa Herran silmissä", jatkoi Mooses, "teidät äkkiä hävitetään siitä maasta, johon te menette Jordanin yli ottamaan sen omaksenne." {PJP 449.1}

Kerrattuaan julkisesti lain Mooses kirjoitti muistiin kaikki Jumalalta saamansa lait, säädökset ja rangaistukset sekä kaikki uhrijärjestelmää koskevat asetukset. Kaikki nämä

sisältävä kirja annettiin sitten asianomaisten virkailijoiden hoitoon ja pantiin turvasäilöön arkin viereen. Mutta Mooses pelkäsi yhä, että kansa luopuisi Jumalasta. Aivan vavahduttavan ylevästi hän esitti heille, mitä siunauksia he saisivat kuuliaisuuden ehdolla ja mitä kirouksia rikkomukset aiheuttaisivat: {PJP 449.2}

”Jos kuulet Herran, sinun Jumalasi, ääntä ja pidät tarkoin kaikki hänen käskynsä, jotka minä tänä päivänä sinulle annan”, niin ”siunattu olet sinä kaupungissa ja siunattu olet kedolla. Siunattu on sinun kohtusi hedelmä ja maasi hedelmä ja sinun karjasi hedelmä.” — — Siunattu on sinun korisi ja sinun taikina-kaukalosi. Siunattu olet tullessasi ja siunattu olet lähtiessäsi. {PJP 449.3}

Herra antaa sinun voittaa vihollisesi, jotka nousevat sinua vastaan. Herra käskee siunauksen seurata sinua jyväaitoissasi ja kaikessa, mihin ryhdyt. {PJP 450.1}

”Mutta jos sinä et kuule Herran, sinun Jumalasi, ääntä etkä tarkoin pidä kaikkia hänen käskyjänsä ja säädöksiänsä, jotka minä tänä päivänä sinulle annan, niin kaikki nämä kiroukset tulevat sinun päällesi. Ja sinä tulet kauhistukseksi, sananparreksi ja pistopuheeksi kaikille niille kansoille, joiden keskuuteen Herra sinut kuljettaa. — — Ja Herra hajottaa sinut kaikkien kansojen sekaan maan äärestä toiseen, ja sinä palvelet siellä muita jumalia, joita sinä et tunne ja joita sinun isäsi eivät tunteneet, puuta ja kiveä. Ja niiden kansojen seassa sinä et saa rauhaa, eikä jalkasi löydä lepopaikkaa. Herra antaa sinulle siellä vapisevan sydämen, rauenneet silmät ja nääntyvän sielun. Ja sinun elämäsi näyttää sinusta olevan hiuskarvan varassa, yöt ja päivät sinä olet pelon vallassa etkä ole varma hengestäsi. Aamulla sinä sanot: ’Jospa olisi ilta!’ ja illalla sanot: ’Jospa olisi aamu!’ — sellaista pelkoa sinä tunnet sydämessäsi, ja sellaisia näkyjä sinä näet silmissäsi.” {PJP 450.2}

Hengen innoittamana Mooses saattoi katsella kauas tulevaisuuteen ja kuvailla, miten kauhealla tavalla Israel lopulta kukistettaisiin kansakuntana ja miten Rooman sotajoukot hävittäisivät Jerusalemin: ”Herra nostaa sinua vastaan kaukaisen kansan, joka tulee maan äärestä lentäen niinkuin kotka, kansan, jonka kieltä sinä et ymmärrä; tuimakatseisen kansan, joka ei armahda vanhaa eikä sääli nuorta.” {PJP 450.3}

Edelleen Mooses kuvaili elävästi maan täydellistä hävittämistä ja kansan hirvittäviä kärsimyksiä Tituksen sotaväenosastojen piirittäessä Jerusalemia: ”Se syö sinun karjasi hedelmän ja maasi hedelmän, kunnes sinä tuhoudut. — — Ja se ahdistaa sinua kaikissa porteissasi, kunnes korkeat ja lujat muurisi, joihin sinä luotit, kukistuvat kaikkialla maassasi. Siinä hädässä ja ahdistuksessa, johon sinun vihollisesi saattaa sinut, sinä syöt oman kohtusi hedelmän, syöt poikiesi ja tyttäriesi lihaa, jotka Herra, sinun Jumalasi, on sinulle antanut. — — Hempeästi ja hekumallisesti elänyt nainen sinun keskuudessasi, joka hekumassaan ja hempeydessään ei edes yrittänyt laskea jalkaansa maahan, katselee silloin karsaasti miestä, joka hänen sylissänsä on, ja poikaansa ja tytärtänsä, eikä suo heille — — lapsia, joita hän synnyttää, sillä kaiken muun puutteessa syö hän ne salaa itse siinä hädässä ja ahdistuksessa, johon vihollisesi saattaa sinut sinun porteissasi.” {PJP 450.4}

Mooses päätti puheensa vaikuttavasti: ”Minä otan tänä päivänä taivaan ja maan todistajiksi teitä vastaan, että minä olen pannut sinun eteesi elämän ja kuoleman, siunauksen ja kirouksen. Niin valitse siis elämä, että sinä ja sinun jälkeläisesi eläisitte. Rakasta Herraa, sinun Jumalaasi, kuule hänen ääntänsä ja riipu hänessä kiinni, sillä siinä on sinun elämäsi ja pitkä ikäsi, ja niin sinä saat asua siinä maassa, jonka Herra sinun isillesi, Aabrahamille, Iisakille ja Jaakobille, vannotulla valalla on luvannut heille antaa” (5 Moos. 30: 19, 20). {PJP 451.1}

Painaakseen nämä totuudet vielä syvemmin kaikkien mieleen Mooses puki ne pyhään runoasuun. Tämä laulu ei ollut pelkästään historiallinen vaan myös profeetallinen. Se kertoi, miten ihmeellisesti Jumala johdatteli kansaansa menneisyydessä, mutta kuvaili myös tulevaisuuden suuria tapahtumia ja uskollisten lopullista voittoa Kristuksen tullessa toisen kerran voimassaan ja kirkkaudessaan. Kansaa kehotettiin painamaan mieleensä tämä runopukuinen historia ja opettamaan sitä lapsilleen ja lastensa lapsille. Sitä piti laulaa seurakunnan jumalanpalveluksissa ja kansan suorittaessa arkisia askareitaan. Vanhempien velvollisuutena oli painaa nämä sanat lastensa vastaanottavaan mieleen niin syvälle, etteivät ne koskaan unohtuisi. {PJP 451.2}

Koska israelilaisten oli määrä erikoisessa mielessä toimia Jumalan lain varjelijoina ja säilyttäjinä, oli sen käskyjen merkitystä ja sen noudattamisen tärkeyttä nimenomaan korostettava heille ja heidän välityksellään heidän lapsilleen ja lastenlapsil- leen. Herra antoi säädöksistään seuraavan käskyn: ”Teroita niitä lastesi mieleen ja puhu niistä kotona istuessasi ja tietä käydessäsi, maata pannessasi ja ylös noustessasi. Ja kirjoita ne talosi pihtipieliin ja portteihisi.” {PJP 451.3}

Kun heidän lapsensa kysyisivät tulevina aikoina: ”Mitä merkitsevät ne todistukset, säädökset ja oikeudet, jotka Herra, meidän Jumalamme, on teille antanut?” olisi vanhempien kerrottava, miten armollisesti Jumala oli kohdellut heitä — miten Herra oli vapauttanut heidät jotta he noudattaisivat hänen lakiaan — ja vastattava heille: ”Herra käski meidän pitää kaikki nämä säädökset ja peljätä Herraa, meidän Jumalaamme, että me aina menestyisimme ja hän pitäisi meitä elossa, niinkuin tähän päivään saakka on tapahtunut. Ja se on koituva meille vanhurskaudeksi, että tarkoin noudatamme kaikkia näitä käskyjä Herran, meidän Jumalamme, edessä, niinkuin hän on meitä käskenyt.” {PJP 451.4}

Luku 43—Mooseksen kuolema

Kaikissa kansaansa koskevissa toimenpiteissään Jumala yhdisti rakkautensa ja armonsa ilmaisuihin selviä todisteita ehdottomasta ja puolueettomasta oikeamielisyydestään. Siitä on hep- realaiskansan historia hyvänä esimerkkinä. Jumala oli suonut suuria siunauksia Israelille. Miten liikuttavasti kuvaillaan hänen hellää rakkauttaan sitä kohtaan: ”Niinkuin kotka kiihoittaa pesuettaan lentoon ja liitelee poikastensa suojana, niin hän levitti siipensä, otti hänet ja kantoi häntä sulillansa. Herra yksin johdatti häntä.” Ja kuitenkin heitä rangaistiin rikkomuksista sekä nopeasti että ankarasti! {PJP 453.1}

Jumala on ilmaissut äärettömän rakkautensa lahjoittamalla ainokaisen Poikansa kadotetun ihmissuvun lunastukseksi. Kristus tuli maan päälle ilmaistakseen ihmisille Isänsä luonteen, ja hänen elämänsä oli täynnä jumalallisen hellyyden ja säälin tekoja. Ja kuitenkin Kristus itse julistaa: ”Kunnes taivas ja maa katoavat, ei laista katoa pieninkään kirjain, ei ainoakaan piirto” (Matt. 5: 18). Sama ääni, joka niin kärsivällisenä ja rakastavana kutsuu syntistä tulemaan hänen tykönsä saamaan anteeksiannon ja rauhan, on tuomiolla lausuva hänen armonsa hyljänneille: ”Menkää pois minun tyköäni, te kirotut” (Matt. 25: 41). Kaikkialla Raamatussa kuvataan Jumalaa paitsi helläksi isäksi myös vanhurskaaksi tuomariksi. Vaikka hän niin mielellään osoittaakin armoaan ja ”antaa anteeksi pahat teot, rikokset ja synnit”, hän ”ei kuitenkaan jätä rankaisematta” (2 Moos. 34: 7). {PJP 453.2}

Kansojen suuri Hallitsija oli sanonut, ettei Mooses saanut johtaa Israelin seurakuntaa ihanaan maahan, eikä Jumalan palvelijan harras anomuskaan saanut hänen tuomiotaan peruutetuksi. Hän tiesi, että hänen oli kuoltava. Kuitenkaan hän ei hetkeksikään lakannut huolehtimasta Israelista. Hän oli uskollisesti koettanut valmistaa seurakuntaa siirtymään luvattuun perintöosaansa. Jumalan käskystä Mooses ja Joosua palasivat ilmestysmajalle pilvenpatsaan tullessa ja jäädessä oven yläpuolelle. Täällä kansa juhlallisesti uskottiin Joosuan johtoon. Mooseksen toiminta Israelin johtajana oli päättynyt. Mutta itsensä unohtaen hän yhä ajatteli kansaansa. Kokoontuneen joukon edessä Mooses lausui Jumalan nimessä seuraajalleen nämä pyhästi rohkaisevat sanat: ”Ole luja ja rohkea, sillä sinä viet israelilaiset siihen maahan, jonka minä valalla vannoen olen heille luvannut, ja minä olen sinun kanssasi.” Sitten hän kääntyi kansan Vanhinten ja virkailijoiden puoleen ja kehotti heitä vakavasti noudattamaan tarkoin niitä opetuksia, joita hän oli Jumalalta saatuina välittänyt heille. {PJP 454.1}

Katsellessaan tuota vanhaa miestä, joka niin pian otettaisiin pois, kansa arvosti uudella ja syvemmällä tavalla hänen isällistä hellyyttään, viisaita neuvojaan ja väsymätöntä uurastustaan. Miten usein Mooses olikaan rukoillut Jumalaa päästämään heidät niistä rangaistuksista, jotka heidän syntiensä tähden ansaitusti uhkasivat tuhota heidät! Tunnonvaivat lisäsivät vielä heidän suruaan. Kirvelevin mielin he muistelivat, miten he olivat omilla luonnottomuuksillaan yllyttäneet Moosesta siihen syntiin, jonka vuoksi hänen täytyi kuolla. {PJP 454.2}

Jos heidän rakas johtajansa vain olisi saanut jatkaa elämäänsä ja työtään, ei mikään muu mahdollinen rangaistus olisi koskenut Israeliin niin kipeästi kuin hänen pois ottamisensa. Jumalan tarkoitus oli saattaa heidät tuntemaan, että heidän oli syytä säästää tulevaa johtajaansa niiltä koettelemuksilta, joilla he olivat rasittaneet Mooseksen elämää. Jumala puhuttelee kansaansa ensin suomillaan siunauksilla, ja kun niitä ei arvosteta, hän puhuttelee sitä ottamalla siunauksensa pois, jotta he näkisivät syntinsä ja palaisivat hänen tykönsä ehyin mielin. {PJP 454.3}

Vielä samana päivänä Herra käski Moosesta: ”Nouse tänne Nebon vuorelle ja katsele Kanaanin maata, jonka minä annan israelilaisten omaksi. Ja sinä kuolet sillä vuorella, jolle nouset, ja tulet otetuksi heimosi tykö.” Mooses oli usein lähtenyt Herran kutsumana leiristä tapaamaan häntä, mutta nyt hänen oli lähteminen uudelle ja salaperäiselle asialle. Hänen oli käytävä luovuttamaan elämäänsä Luojansa käsiin. Mooses tiesi, että hänen oli kuoltava yksinään; kukaan mainen ystävä ei saisi palvella häntä hänen viime hetkinään. Se mikä häntä odotti oli niin salaperäistä ja kammottavaa, että hän mielessään kavahti sitä. Ankarimmalta koetukselta tuntui hänen eronsa kansasta, jota hän oli hoivannut ja rakastanut — kansasta, johon hän oli niin kauan liittänyt kaiken harrastuksensa ja elämänsä. Mutta hän oli oppinut luottamaan Jumalaan, ja mitään kyselemättä hän uskoi itsensä ja kansansa hänen rakkautensa ja armonsa huomaan. {PJP 454.4}

Viimeistä kertaa Mooses oli mukana kansansa kokouksessa. Hänen yllään oli jälleen Jumalan Henki, ja niin hän ylevin ja liikuttavin sanoin siunasi erikseen jokaisen heimon ja esitti lopuksi yhteissiunauksen heille kaikille: {PJP 455.1}

”Ei kukaan ole niinkuin Jesurunin Jumala,
joka kulkee taivasten yli sinun apunasi
ja korkeudessaan pilvien päällitse.
Sinun turvasi on ikiaikojen Jumala,
sinua kannattavat iankaikkiset käsivarret.
Hän karkoitti viholliset sinun tieltäsi,
hän sanoi: ’Hävitä!’
Näin Israel asuu turvassa,
Jaakobin lähde erillänsä
viljan ja viinin maassa,
jonka taivaskin tiukkuu kastetta.
Autuas olet sinä, Israel;
kuka on sinun vertaisesi!
Sinä olet kansa, jota Herra auttaa,
hän, joka on sinun kiipesi ja suojasi.”

5 Moos. 33: 26—29. {PJP 455.2}

Mooses erkani joukosta ja lähti hiljaisena ja yksikseen nousemaan vuoren rinnettä. Hän kiipesi ”Nebon vuorelle, Pisgan huipulle”. Tuolla yksinäisellä huipulla hän seisoi silmäillen hämärtymättömin katsein eteensä avautuvaa maisemaa. Kaukana lännessä sinertivät Suuren meren vedet. Pohjoisessa erottui Hermonin vuori taivaanrantaa vasten. Idässä aukeni Mooabin tasanko ja sen takana Baasan, Israelin voiton näyttämö. Ja etelän etäisyyksiin ulottui erämaa, jossa he niin kauan olivat vaeltaneet. {PJP 455.3}

Jäätyään yksikseen Mooses kertaili elämänsä vaihtelevia kohtaloita ja vaikeuksia aina siitä lähtien, kun hän hylkäsi hovin ja Egyptin tulevan hallitsijan arvoasemat liittyäkseen Jumalan valittuun kansaan. Hän muisteli niitä pitkiä vuosia, jolloin hän paimensi Jetron laumoja erämaassa, Enkelin ilmestymistä palavassa pensaassa ja omaa kutsumistaan Israelin vapauttajaksi. Hänen mieleensä palautui jälleen kuva niistä mahtavista ihmeteoista, joilla Jumala auttoi valittua kansaansa, ja hänen pitkämielinen armonsa kaikkina heidän vaelluksensa ja napinoimisensa vuosina. Kaikista Jumalan toimenpiteistä ja hänen omista rukouksistaan ja ponnisteluistaan huolimatta oli Egyptistä lähteneestä aikuisten suuresta joukosta vain kaksi havaittu niin uskollisiksi, että he saattoivat päästä Luvattuun maahan. Arvioidessaan työnsä tuloksia Mooseksesta tuntui, kuin hänen koetusten ja uhrausten täyteinen elämänsä olisi kulunut miltei hukkaan. {PJP 456.1}

Hän ei kuitenkaan pahoitellut kokemiaan rasituksia. Hän tiesi Jumalan itse valinneen hänet tehtäväänsä. Kun hänet ensin kutsuttiin vapauttamaan Israel orjuudesta, hän kavahti vastuuta. Mutta kerran ryhdyttyään työhön hän ei ollut koskaan väistänyt vaikeuksia. Hän ei ollut suostunut siihen silloinkaan, kun Herra olisi halunnut vapauttaa hänet vastuusta ja tuhota kapinoivan Israelin. Joskin hän oli ollut kovissa koettelemuksissa, hän oli saanut kokea myös Jumalan erikoista suosiota. Hän oli saanut arvokkaan lisän kokemukseensa erämaan vaelluksen aikana katsellessaan Jumalan voiman ja kirkkauden ilmauksia ja pysyessään hänen rakkautensa yhteydessä. Ja hän katsoi valinneensa viisaasti, kun otti mieluummin kärsiäkseen vaivaa yhdessä Jumalan kansan kanssa kuin saadakseen synnistä lyhytaikaista nautintoa. {PJP 456.2}

Kertaillessaan kokemuksiaan Jumalan kansan johtajana hän huomasi yhden väärän teon rumentavan mainettaan. Jos tuo rikkomus saataisiin pyyhityksi pois, hänen ei mielestään tarvitsisi kavahtaa kuolemaa. Hän oli kuitenkin varma siitä, ettei Jumala vaatinut muuta kuin katumusta ja uskoa luvattuun Uhriin, ja niin Mooses jälleen tunnusti syntinsä ja anoi anteeksiantoa Jeesuksen nimessä. {PJP 456.3}

Ja nyt hänelle näytettiin yleiskatsaus Luvatusta maasta. Hänen eteensä levitettiin jokainen osa tuosta maasta, ei kaukaisen utuisena ja epäselvänä vaan kirkkaan selväpiirteisenä ja kauniina ihastellen katseltavaksi. Tässä katsauksessa hänelle ei näytetty sitä sellaisena kuin se silloin oli vaan sellaisena, miksi se tulisi Jumalan siunaamana Israelin omistuksessa. Hän näytti katselevan toista Eedeniä. Siellä näkyi Libanonin setrien peittämiä vuoria, harmaita kukkuloita oliiveineen ja tuoksuvine viini- tarhoineen, vehreitä ja rehevän viljavia lakeuksia kukkaloistoi- neen, tropiikin palmuja, lainehtivia vehnä- ja ohrahalmeita, aurinkoisia laaksoja solisevine puroineen

ja linnunlauluineen, uljaita kaupunkeja ja kauniita puutarhoja, ”merten rikkauden” käsittäviä sisävesiä, laiduntavia laumoja kukkulanrinteillä ja kalliomaastossakin villimehiläisten keräämiä herkkuja. Sellaista maata Mooses tosiaan oli Jumalan Hengen innoittamana kuvaillut Israelille Herran siunaamana ”kalleimmalla, kasteella, joka tulee taivaasta, kalleimmalla, mikä tulee syvyydestä alhaalta, — — kalleimmalla, minkä aurinko antaa, kalleimmalla, mikä tulee ikuisten vuorten huipuilta, — — kalleimmalla, minkä maa kasvaa, ja kaikella, mitä siinä on.” {PJP 457.1}

Mooses näki valitun kansan asettuneena Kanaaniin, jokaisen heimon omalla alueellaan. Hän sai nähdä, miten heidän kävisi Luvattuun maahan siirtymisen jälkeen; hänelle esitettiin heidän luopumuksensa pitkällinen ja surullinen kehitys ja sen rangaistus. Hän näki heidät syntiensä vuoksi hajotettuina pakanain keskuuteen, Israelin kunniansa menettäneenä, sen kauniin kaupungin raunioina ja sen kansan pakkosiirtolaisina vieraissa maissa. Sitten hän näki heidät palanneina isiensä maahan ja lopulta Rooman valtaan alistettuina. {PJP 457.2}

Hänen sallittiin seurata ajan virran juoksua ja katsella Vapahtajamme ensimmäistä tulemusta. Hän näki Jeesuksen Betle- hemin lapsena. Hän kuuli enkeljoukon puhkeavan riemulauluin julistamaan kunniaa Jumalalle ja maahan rauhaa. Hän tähyili taivaalla loistavaa tähteä, joka johti Idän tietäjiä Jeesuksen luo, ja kirkas valo tulvahti hänen mieleensä, kun hän muisti nämä profeetalliset sanat: ”Tähti nousee Jaakobista, ja valtikka kohoaa Israelista” (4 Moos. 24: 17). Hän tarkkaili, miten Kristus eli vaatimattomasti Nasaretissa, suoritti rakastavaa, myötätuntoista ja parantavaa palveluaan ja joutui ylpeän, epäuskoisen kansan hylkäämäksi. Hämmästyneenä hän kuunteli heidän kerskuvaa Jumalan lain ylistystään, ja kuitenkin hän näki heidän halveksien hylkäävän hänet, jonka toimesta laki annettiin. Hän näki, miten Jeesus öljymäellä jätti itkien jäähyväiset rakastamalleen kaupungille. Kun Mooses katseli tuon kansan lopullista hylkäämistä, joka oli saanut niin runsaita taivaan siunauksia — tuon kansan, jonka puolesta hän oli uurastanut, rukoillut ja uhrannut ja jonka hyväksi hän olisi suonut oman nimensä tulevan poistetuksi elämän kirjasta; kun hän kuunteli noita pelottavia sanoja: ”Katso, teidän huoneenne on jäävä hyljätyksi” (Matt. 23: 38), hänen sydäntään ahdisti, ja katkerat kyyneleet kirposivat hänen silmistään myötätunnosta surevaa Jumalan Poikaa kohtaan. Hän seurasi Vapahtajaa Getsemaneen ja näki tuskien puutarhan, kavaltamisen, pilkan ja pieksennän, ja lopulta ristiinnaulitsemisen. Mooses näki, että samoin kuin hän ylensi käärmeen erämaassa, oli Jumalan Poikakin ylennettävä, ”ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä” (Joh. 3: 16). Murhe, harmi ja kauhu täyttivät Mooseksen mielen hänen katsellessaan juutalaisten tekopyhyyttä ja saatanallista vihaa Lunastajaansa, tuota väkevää Enkeliä kohtaan, joka oli käynyt heidän isiensä edellä. Hän kuuli Kristuksen tuskaisen huudon: ”Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit?” (Mark. 15: 34). Hän näki Jeesuksen lepäävän Joosefin uudessa haudassa. Maailma näytti peittyvän täydellisen epätoivon synkkyyteen. Mutta katsoessaan uudestaan hän näki Kristuksen tulevan haudasta esiin voittajana ja kohoavan taivaaseen palvovien enkelten saatossa ja vieden vankeja mukanaan. Hän näki loistoisat portit avoinna vastaanottamaan Vapahtajaa ja taivaan joukkojen lausuvan voitonvirsillään

Päällikkönsä tervetulleeksi. Ja siellä Moosekselle ilmoitettiin, että hän saisi olla avustamassa Vapahtajaa ja avata hänelle ikuiset portit. Hänen katsellessaan tätä kaikkea väikkyi pyhä loiste hänen kasvoillaan. Miten vähäisiltä näyttivätkään hänen elämänsä koetukset ja uhraukset verrattuina Jumalan Pojan vastaaviin kokemuksiin! Ja miten keveiltä ne tuntuivatkaan ”iankaikkisen ja määräämättömän kirkkauden” rinnalla! (2 Kor. 4:17). Hän iloitsi siitä, että hänen oli sallittu edes jossakin määrin olla osallinen Kristuksen kärsimyksistä. {PJP 457.3}

Mooses katseli Jeesuksen opetuslapsia näiden lähtiessä julistamaan hänen evankeliumiaan maailmalle. Hän näki, että vaikka Israelin kansa ”lihan mukaan” ei ollutkaan täyttänyt Jumalalta saamaansa korkeaa kutsumusta eikä epäuskonsa tähden tullutkaan maailman valoksi ja vaikka he olivat väheksyneet Jumalan armoa ja menettäneet hänen valitulle kansalle kuuluvat siunauksensa, ei Jumala kuitenkaan ollut hyljännyt Aabrahamin siementä. Hän tulisi vielä täyttämään kaiken sen, minkä oli aikonut suorittaa Israelin välityksellä. Kaikkia jotka Kristuksen kautta tulisivat uskon lapsiksi, pidettäisiin Aabrahamin siemenenä, ja he olisivat liiton lupausten perillisiä. Aabrahamin tavoin heidät kutsuttaisiin tallettamaan ja julistamaan Jumalan lakia ja hänen Poikansa evankeliumia. Mooses näki evankeliumin valon loistavan Jeesuksen opetuslasten välityksellä kansalle, ”joka pimeydessä istui” (Matt. 4: 16), ja tuhansien käyvän pakanamaista sen nousun kirkkautta kohti. Ja katsellessaan hän iloitsi Israelin kasvusta ja menestyksestä. {PJP 459.1}

Ja nyt hän sai siirtyä katselemaan toista näkyä. Hänelle oli näytetty, miten saatana sai juutalaiset hylkäämään Kristuksen, vaikka tunnustivatkin kunnioittavansa hänen Isänsä lakia. Nyt hän näki kristillisen maailman samanlaisen petoksen vallassa tunnustaen vastaanottavansa Kristuksen ja kuitenkin hylkäävän Jumalan lain. Hän oli kuullut, miten papit ja vanhimmat kiihkoissaan huusivat: ”Vie pois tämä!” ”Ristiinnaulitse, ristiinnaulitse hänet!” Ja nyt hän kuuli kristityiksi tunnustautuvien opettajien huutavan: ”Viekää pois laki!” Hän näki sapatin poljettuna jalkoihin ja väärän säännöksen asetetun sen tilalle. Jälleen Mooses hämmästyi ja kauhistui. Miten saattoivat ne, jotka uskoivat Kristukseen, hyljätä lain, jonka hän oli omalla äänellään julistanut pyhältä vuorelta? Miten voi kukaan Jumalaa pelkäävä syrjäyttää lain, joka on hänen hallituksensa perustus taivaassa ja maan päällä? Iloiten hän huomasi muutamien uskollisten yhä kunnioittavan ja korottavan Jumalan lakia. Hän näki, miten maalliset vallat viimeistä kertaa suurin ponnistuksin koettivat tuhota ne, jotka noudattivat Jumalan lakia. Hän loi katseensa siihen aikaan, jolloin Jumala on nouseva rankaisemaan maan asukkaita heidän jumalattomuudestaan ja samalla varjeleva ja kätkevä suojaansa vihansa päiviksi ne, jotka ovat peljänneet hänen nimeään. Hän kuuli, miten Jumala pyhästä asuinsijastaan taivasten ja maan järkkyessä julistaa rauhan liiton niiden kanssa, jotka ovat pitäneet hänen lakinsa. Hän näki Kristuksen toisen tulemisen kirkkaudessaan, vanhurskaat kuolleet herätettyinä kuolemattomaan elämään sekä elävät pyhät muutettuina kuolemaa näkemättä nousemassa heidän kanssaan yhdessä ilolaulujen kaikuessa kohti Jumalan kaupunkia. {PJP 459.2}

Vielä annettiin hänen katseltavakseen näky maasta, josta kirous oli poistettu. Se oli viehättävämpi kuin kaunis Luvattu maa, jota hän juuri oli katselemassa. Siellä ei ole mitään

syntiä, eikä kuolemalla ole sinne pääsyä. Sieltä kansojen pelastetut löytävät ikuisen kotinsa. Sanomattoman riemullisena Mooses katselee tuota näkyä — ihanaa vapautusta, joka ylittää hänen rohkeimmatkin toiveensa. Maallisen vaelluksensa jälkeen Jumalan Israel on lopulta päässyt ihanaan maahan. {PJP 460.1}

Näky häipyi jälleen pois, ja hänen katseensa kohtasi taas hänen eteensä avautuvan Kanaanin maan. Sitten hän uupuneen soturin tavoin laskeutui lepoon. ”Ja Herran palvelija Mooses kuoli siellä Mooabin maassa, Herran sanan mukaan. Ja hän hautasi hänet laaksoon Mooabin maahan, vastapäätä Beet-Peoria, mutta ei kukaan ole saanut tietää hänen hautaansa tähän päivään asti.” Monet jotka Mooseksen eläessä olivat olleet haluttomia noudattamaan hänen ohjeitaan, olisivat eksyneet palvomaan hänen ruumistaan, jos olisivat tienneet mihin se oli haudattu. Siksi se salattiin ihmisiltä. Mutta Jumalan enkelit kätkivät hänen uskollisen palvelijansa ruumiin ja vartioivat hänen yksinäistä hautaansa. {PJP 460.2}

”Mutta Israelista ei enää noussut yhtäkään sellaista profeettaa kuin Mooses, jonka kanssa Herra seurusteli kasvoista kasvoihin; ei ketään, joka olisi tehnyt sellaisia tunnustekoja ja ihmeitä, kuin hän Herran lähettämänä teki, — — jolla olisi ollut niin väkevä käsi ja joka olisi tehnyt niin suuria, peljättäviä tekoja, kuin hän teki koko Israelin silmien edessä.” {PJP 460.3}

Ellei Mooseksen elämää olisi tahrannut tuo synti, joka esti Kaadeksessa häntä antamasta Jumalalle kunniaa veden saamisesta vuotamaan kalliosta, hän olisi päässyt Luvattuun maahan ja muutettuna taivaaseen kuolemaa maistamatta. Hän ei kuiten- kan jäänyt pitkäksi aikaa hautaansa. Niiden enkelien kanssa, jotka olivat haudanneet Mooseksen, Kristus itse laskeutui taivaasta kutsumaan esiin nukkuvan pyhänsä. Saatana oli iloinnut menestyksestään saatuaan Mooseksen tekemään syntiä Jumalaa vastaan, jolloin hän joutui kuoleman valtaan. Suuri vastustaja selitti, että jumalallinen tuomio — ”Maasta sinä olet, ja maaksi pitää sinun jälleen tuleman” (1 Moos. 3: 19) — antoi kuolleet hänen omikseen. Haudan valtaa ei siihen mennessä ollut murrettu, ja hän väitti kaikkien haudoissa lepäävien olevan hänen vankejaan, joita hän ei koskaan päästäisi synkästä vankilastaan. {PJP 461.1}

Kristus tuli nyt ensi kertaa herättämään kuollutta eloon. Kun elämän Ruhtinas loistavien olentojen seurassa lähestyi hautaa, saatana oli huolissaan valta-asemastaan. Hän aikoi pahojen enkeliensä kanssa torjua tämän tunkeutumisen alueelle, jota hän väitti omakseen. Hän kerskui Jumalan palvelijan joutuneen hänen vangikseen. Hän julisti, ettei Mooseskaan ollut pystynyt pitämään Jumalan lakia vaan oli ottanut itselleen kunnian, joka kuului Herralle — langeten juuri samaan syntiin, jonka johdosta saatana oli karkotettu taivaasta — ja joutunut tämän rikkomuksensa tähden saatanan valtaan. Pääpettäjä toisti ne syytökset, jotka hän alun perin oli esittänyt taivaallista hallintoa vastaan, ja väitti jälleen, että Jumala oli epäoikeudenmukainen häntä kohtaan. {PJP 461.2}

Kristus ei alentunut keskustelemaan saatanan kanssa. Hän olisi voinut esittää tätä vastaan sen, miten paljon pahaa hän oli petoksillaan aiheuttanut taivaassa syösten suuren joukon sen asukkaista perikatoon. Hän olisi voinut viitata tämän Eedenissä esittämiin valheisiin, jotka saivat

Aadamin lankeamaan syntiin ja saattoivat koko ihmissuvun kuoleman alaiseksi. Hän olisi voinut muistuttaa saatanalle sitäkin, että tämä itse oli kiusannut Israelia napisemaan ja kapinoimaan ja että tämä oli kuluttanut loppuun heidän johtajansa pitkämielisen kärsivällisyyden, niin että hän heikkona hetkenään oli yllättynyt tekemään sen synnin, jonka johdosta hän oli joutunut kuoleman valtaan. {PJP 461.3}

Mutta Kristus siirsi kaiken Isälleen sanomalla: ”Rangaiskoon sinua Herra!” (Juud. 9). Vapahtaja ei ruvennut väittelemään vastustajansa kanssa, vaan ryhtyi siinä samassa murtamaan langenneen vihollisensa valtaa käyden herättämään kuollutta eloon. Tämä osoitti, ettei saatana voinut kiistää Jumalan Pojan valta-asemaa. Tämä varmisti ylösnousemuksen ainiaaksi. Saalis riistettiin saatanalta; vanhurskaat kuolleet heräisivät jälleen eloon. {PJP 462.1}

Synnin tähden Mooses oli joutunut saatanan valtaan. Omilla ansioillaan hän ei pystynyt vapautumaan laillisesta kuoleman vankeudestaan, mutta Lunastajan nimen turvin hänet herätettiin kuolemattomaan elämään. Mooses tuli esiin haudasta kirkastettuna ja kohosi Vapauttajansa kanssa Jumalan kaupunkiin. {PJP 462.2}

Vasta Kristuksen uhrissa tuli Jumalan oikeus ja rakkaus selvemmin ilmi kuin siinä miten hän kohteli Moosesta. Jumala ei päästänyt Moosesta Kanaaniin, koska halusi antaa opetuksen, jota ei koskaan pitäisi unohtaa — että hän vaatii ehdotonta kuuliaisuutta ja että ihmisten tulisi varoa ottamasta itselleen sitä kunniaa, mikä kuuluu heidän Luojalleen. Kun Mooses anoi osallisuutta Israelin perintöosaan, ei Jumala suostunut hänen rukoukseensa, mutta hän ei myöskään unohtanut eikä hyljännyt palvelijaansa. Taivaan Jumala ymmärsi, mitä kärsimyksiä Mooses oli joutunut kokemaan. Hän oli havainnut jokaisen uskollisen palvelusteon noina pitkinä taistelun ja koetusten vuosina. Pisgan huipulta Jumala kutsui Mooseksen perintöosaansa, joka oli maallista Kanaania äärettömän paljon ihanampi. {PJP 462.3}

Kirkastusvuorella Mooses oli Elian vierellä, joka oli elävänä muutettu kuolemattomuuteen. Isä lähetti heidät tuomaan valoa ja kirkkautta Pojalleen. Ja niin täyttyi lopulta Mooseksen rukous, jonka hän esitti niin monia vuosisatoja aikaisemmin. Hän seisoi ”ihanalla vuorella, keskellä kansansa perintöosaa” todistamassa hänestä, johon keskittyivät kaikki Israelille annetut lupaukset. Tällainen on viimeinen kuolevaisten katseltavaksi suotu näkymä sen miehen vaiheista, jota taivas niin suuresti kunnioitti. {PJP 462.4}

Mooses esikuvasi Kristusta. Hän itse oli julistanut Israelille: ”Sinun keskuudestasi, veljiesi joukosta, Herra, sinun Jumalasi, herättää sinulle profeetan, minun kaltaiseni; häntä kuulkaa” (5 Moos. 18: 15). Jumala näki tarpeelliseksi kasvattaa Moosesta ahdistusten ja köyhyyden koulussa, ennen kuin hän saattoi johtaa Israelin joukot maanpäälliseen Kanaaniin. Taivaalliseen Kanaaniin vaeltavalla Jumalan Israelilla on Päällikkö, joka ei tarvinnut mitään inhimillistä opetusta pystyäkseen toimimaan jumalallisena johtajana, mutta silti hän tuli täydelliseksi kärsimysten kautta. Ja ”Sentähden, että hän itse on kärsinyt ja ollut kiusattu, voi hän kiusattuja auttaa” (Hebr. 2: 10,18). Lunastajassamme ei ilmennyt mitään inhimillistä heikkoutta eikä

epätäydellisyyttä. Kuitenkin hän kuoli valmistaakseen meille pääsyn Luvattuun maahan. {PJP 462.5}

”Ja Mooses tosin oli ’palvelijana uskollinen koko hänen huoneessansa’, todistukseksi siitä, mikä vastedes piti sanottaman, mutta Kristus on uskollinen Poikana, hänen huoneensa haltijana; ja hänen huoneensa olemme me, jos loppuun asti pidämme vahvana toivon rohkeuden ja kerskauksen” (Hebr. 3: 5, 6). {PJP 463.1}

Luku 44—Jordanin ylitys

Israelilaiset surivat syvästi pois mennyttä johtajaansa, ja erikoisin menoin vietettiin kolmenkymmenen päivän ajan hänen muistojuhliaan. Vasta nyt kun hänet oli otettu pois, he osasivat täysin arvostaa hänen viisaita ohjeitaan, isällistä lempeyttään ja järkkymätöntä uskoaan. Uudella ja entistä syvemmällä arvonannolla he muistelivat arvokkaita opetuksia, joita hän oli antanut heille ollessaan vielä heidän keskuudessaan. {PJP 464.1}

Mooses oli kuollut, mutta vaikutustaan hän ei vienyt mukanaan hautaan. Sen tuli elää toistuvana hänen kansansa sydämen ajatuksissa. Tuon pyhän ja epäitsekkään elämän muistoa vaalittaisiin kauan, ja se muovaisi hiljaa mutta voimallisen vaikuttavasti niidenkin elämää, jotka eivät aikanaan välittäneet kuunnella hänen puheitaan. Samoin kuin laskeva aurinko valaisee vuorenhuiput vielä kauan senkin jälkeen kun se on jo painunut kukkuloiden taa, levittävät puhtaiden, pyhien ja hyvien yksilöiden työt valoa maailmaan kauan senkin jälkeen kun he itse ovat poistuneet. Heidän työnsä, sanansa ja esimerkkinsä elävät ikuisesti. ”Vanhurskas säilyy ikuisessa muistossa” (Ps. 112: 6). {PJP 464.2}

Mutta vaikka kansa olikin surun murtama suuren menetyksensä johdosta, se tiesi, ettei Jumala ollut jättänyt heitä yksin. Pilvenpatsas oli edelleen päivisin pyhäkön yllä ja tulenpatsas öisin sen takeena, että Jumala edelleen opastaisi ja auttaisi heitä, jos he vain noudattaisivat hänen käskyjään. {PJP 464.3}

Joosua tunnustettiin nyt Israelin johtajaksi. Hän oli kunnostautunut varsinkin soturina, ja hänen kykynsä ja ansionsa olivat erikoisen tarpeellisia hänen kansansa tässä vaiheessa. Hän oli rohkea, päättäväinen, täsmällinen ja lahjomaton. Epäitsekkäästi hän piti huolta hoitoonsa uskotuista, ja ennen muuta häntä elähdytti elävä usko Jumalaan. Tällainen oli luonteeltaan mies, jonka Jumala oli valinnut johtamaan Israelin joukot Luvattuun maahan. Erämaavaelluksen aikana hän oli toiminut Mooseksen lähimpänä käskynhaltijana, ja hiljaisella, vaatimattomalla uskollisuudellaan hän osoittautui lujaksi silloin kun toiset horjuivat ja puolusti voimakkaasti totuutta vaaran aikana. Näin hän todisti olevansa sopiva Mooseksen seuraajaksi jo ennen kuin Jumala varsinaisesti kutsui hänet tähän tehtävään. {PJP 464.4}

Joosua oli ajatellut edessään olevaa työtä hyvin huolekkaasti ja vailla itseluottamusta, mutta kaiken pelon poisti Jumalan vakuutus: ”Niinkuin minä olin Mooseksen kanssa, niin minä olen sinunkin kanssasi; minä en jätä sinua enkä hylkää sinua. — — Sinä jaat tälle kansalle perinnöksi sen maan, jonka minä heidän isillensä vannotulla valalla olen luvannut antaa heille.” ”Jokaisen paikan, johon te jalkanne astutte, minä annan teille, niinkuin olen Moosekselle puhunut.” Kaukana häämöttäville Libanonin huipuille asti, Suuren meren rannalle lännessä ja Eufratin varsille kaukana idässä ulottui maa, jonka he saisivat omakseen. {PJP 465.1}

Tähän lupaukseen liittyi kuitenkin kehotus: ”Ole vain luja ja aivan rohkea ja noudata tarkoin kaikessa sitä lakia, jonka minun palvelijani Mooses on sinulle antanut.” Ja Herra jatkoi: ”Älköön

tämä lain kirja sinun suustasi poistuko, vaan tutkiskele sitä päivät ja yöt.” ”Älä poikkea siitä oikealle äläkä vasemmalle, sillä silloin sinä onnistut teilläsi ja silloin sinä menestyt.” {PJP 465.2}

Israelilaiset olivat yhä leiriytyneinä Jordanin itäpuolelle, joka oli ensimmäisenä esteenä heidän lähtiessään valloittamaan Kanaania. ”Nouse siis”, oli Jumala heti aluksi sanonut Joosualle, ”ja mene tämän Jordanin yli, sinä ja kaikki tämä kansa, siihen maahan, jonka minä annan heille.” Mitään ohjeita ei annettu siitä, miten joki oli ylitettävä. Mutta Joosua tiesi Jumalan kyllä auttavan kansaansa selviytymään, käskipä hän mitä tahansa, ja tässä uskossaan tuo peloton johtaja ryhtyi heti järjestelemään liikkeelle lähtöä. {PJP 465.3}

Muutamien kilometrien päässä joen toisella puolen ja aivan heidän leiripaikkansa kohdalla oli iso ja vahvasti linnoitettu Jerikon kaupunki. Tämä kaupunki oli itse asiassa porttina koko maahan ja pelottavana esteenä Israelin etenemiselle. Niinpä Joosua lähetti kaksi nuorta miestä vakoilemaan kaupunkia ja saamaan selvyyttä sen väkiluvusta, voimavaroista ja varustusten lujuudesta. Kaupungin asukkaat olivat kauhuissaan ja epäluuloisina aina varuillaan, ja siksi vakoojat joutuivat suureen vaaraan. Heidät otti kuitenkin suojaansa Raahab, jerikolainen nainen, henkensä uhalla. Vastapalvelukseksi he lupasivat suojella häntä kaupungin valtauksen aikana. {PJP 465.4}

Päästyään turvallisesti takaisin omiensa luo vakoojat kertoivat: ”Herra on antanut koko maan meidän käsiimme, ja kaikki maan asukkaat menehtyvät pelkoon meidän edessämme.” Heille oli sanottu Jerikossa: ”Me olemme kuulleet, kuinka Herra kuivasi Kaislameren vedet teidän tieltänne, kun lähditte Egyptistä, ja mitä teitte niille kahdelle amorilaisten kuninkaalle tuolla puolen Jordanin, Siihonille ja Oogille, jotka te vihitte tuhon omiksi. Kun me sen kuulimme, raukesi meidän sydämemme, eikä kenessäkään ole enää rohkeutta asettua teitä vastaan; sillä Herra, teidän Jumalanne, on Jumala ylhäällä taivaassa ja alhaalla maan päällä.” {PJP 466.1}

Nyt käskettiin tekemään kaikki lähtövalmiiksi. Kansan oli valmistettava mukaansa kolmen päivän eväät, ja sotaväki saatettiin taisteluvalmiuteen. Kaikki olivat valmiit seuraamaan johtajansa suunnitelmia ja vakuuttivat hänelle luottamustaan ja kannatustaan: ”Kaiken, minkä olet meidän käskenyt tehdä, me teemme, ja mihin ikinä meidät lähetät, sinne me menemme. Niinkuin me olemme kaikessa totelleet Moosesta, niin me tottelemme sinuakin. Olkoon vain Herra, sinun Jumalasi, sinun kanssasi, niinkuin hän oli Mooseksen kanssa.” {PJP 466.2}

Ja niin kansa siirtyi Sittimin akaasialehtojen leirialueeltaan alas Jordan-virran reunamille. Kaikki tiesivät kuitenkin, ettei sitä käynyt ylittäminen ilman Jumalan apua. Oli kevät, ja siihen aikaan vuodesta saivat vuorilta sulaneet lumet Jordanin tulvimaan yli äyräittensä, niin että sitä oli mahdoton ylittää tavallisista kahluupaikoista. Jumala halusikin järjestää Israelin kulun Jordanin yli ihmetekona. Hän kehotti Joosuaa antamaan käskyn, että kansa pyhittäytyisi. Heidän oli hyljättävä kaikki syntinsä ja puhdistauduttava kaikesta ulkoisesta liasta, ”sillä huomenna”, Joosua sanoi, ”Herra on tekevä ihmeellisiä tekoja teidän keskuudessanne”. ”Liitonarkin” oli

kuljettava joukon edellä. Se oli Herran läsnäolon merkki, ja kun kansa näkisi, miten papit kantoivat sen paikaltaan, leirin keskeltä, jokea kohti, heidän oli myös lähdettävä liikkeelle ja seurattava sitä. Joosua antoi virran ylityksestä tarkat ohjeet ja sanoi sitten: ”Tästä saatte tietää, että elävä Jumala on teidän keskellänne ja karkoit- taa teidän tieltänne kanaanilaiset; — — katso, kaiken maan Herran liitonarkki kulkee teidän edellänne Jordanin poikki.” {PJP 466.3}

Määrättyyn aikaan lähdettiin sitten etenemään. Papit kuljettivat hartioillaan arkkia joukkojen edellä kansan pysytellessä siitä saamiensa ohjeiden mukaan miltei kilometrin välimatkan päässä. Kaikki seurasivat katseellaan innokkaasti, miten papit laskeutuivat Jordanin rantatöyräältä. He näkivät heidän astelevan pyhää arkkia kantaen vakaasti kohti tulvivan virran ärjyviä kuohuja, kunnes kantajien jalat osuivat veteen. Silloin pysähtyivät tulvavedet yhtäkkiä virran yläjuoksun puolella, ja siitä alaspäin virtasi vesi edelleen jättäen jälkeensä kuivan joenpoh- jan. {PJP 467.1}

Jumalan käskystä papit etenivät joenuoman keskikohdalle ja jäivät siihen seisomaan siksi aikaa, kun koko kansa oli laskeutunut rantaan ja kulkenut kuivaa myöten virran toiselle puolelle. Näin painui kaiken Israelin mieleen väkevästi se tosiasia, että voima, joka pysäytti Jordanin juoksun, oli sama, joka oli aukaissut Punaisen meren heidän isilleen neljäkymmentä vuotta aikaisemmin. Koko kansan päästyä joen yli kannettiin arkkikin länsirannalle. Kun se oli saatu turvaan, ”niin tuskin olivat pappien jalat nousseet kuivalle maalle”, kun pysäytettyinä olleet vedet päästettiin jälleen valtoimenaan syöksymään uomaansa ja täyttämään sen raivoisalla tulvallaan. {PJP 467.2}

Tulevien sukupolvien piti saada muisto tästä suuresta ihmeestä. Kun papit vielä seisoivat keskellä joen uomaa, valittiin kustakin heimosta mies, ja he ottivat kukin kiven joen pohjasta pappien seisontakohdalta ja kantoivat ne kaksitoista kiveä länsirannalle. Siellä ne pystytettiin muistomerkiksi ensimmäiseen leiripaikkaan joen ylityksen jälkeen. Kansan tuli kertoa lapsilleen tästä Jumalan ihmeellisestä avusta, ”jotta”, kuten Joosua sanoi, ”kaikki maan kansat tulisivat tietämään, että Herran käsi on väkevä, ja jotta te pelkäisitte Herraa, teidän Jumalaanne, ainiaan.” {PJP 467.3}

Tämä ihme vaikutti hyvin merkittävästi sekä heprealaisiin että heidän vihollisiinsa. Se oli Israelille vakuutena Jumalan jatkuvasta läsnäolosta ja varjeluksesta — todisteena siitä, että hän toimisi heidän hyväkseen Joosuan välityksellä samoin kuin oli käyttänyt välimiehenään Moosesta. He tarvitsivat tällaista vakuutusta rohkaistuakseen, kun nyt kävivät käsiksi tuon maan valtaamiseen — siihen suunnattomaan tehtävään, joka oli järkyttänyt heidän isäinsä uskoa neljäkymmentä vuotta aikaisemmin. Herra oli sanonut Joosualle ennen virran ylitystä: ”Tästä päivästä alkaen minä teen sinut suureksi koko Israelin silmissä, jotta he tietäisivät, että niinkuin minä olin Mooseksen kanssa, niin minä olen sinunkin kanssasi.” Ja lopputulos vastasi tuota lupausta. ”Sinä päivänä Herra teki Joosuan suureksi koko Israelin silmissä, ja he pelkäsivät häntä kaikkena hänen elinaikanansa, niinkuin olivat Moosesta peljänneet.” Jumala ilmaisi näin voimansa Israelin hyväksi myös lisätäkseen ympäristökansojen pelkoa, jota ne tunsivat Israelia

kohtaan, sekä helpottaakseen siten kansansa lopullista voittoa. Kun kaikki amorilaisten ja kanaanilaisten kuninkaat saivat kuulla, että Jumala oli pysähdyttänyt Jordanin vedet Israelin lasten edestä, he joutuivat pelon valtaan. Heprealaiset olivat jo kukistaneet Midianin viisi kuningasta, amorilaisten voimakkaan kuninkaan Siihonin ja Baasanin kuninkaan Oogin, ja tulvillaan kuohuvan Jordanin ylitys täytti nyt kaikki lähikansat kauhulla. Kanaanilaiset, koko Israel ja Joosua itsekin olivat saaneet epäämättömän todisteen siitä, että elävä Jumala, taivaan ja maan Kuningas, oli kansansa keskellä ja ettei hän jättäisi heitä pulaan eikä hylkäisi heitä. {PJP 468.1}

Jonkin matkan päähän Jordanista heprealaiset pystyttivät ensimmäisen leirinsä Kanaanissa. Siellä Joosua ”ympärileikkasi israelilaiset”, ja kun ”israelilaiset olivat leiriytyneet Gilgaliin, viettivät he pääsiäistä”. Ympärileikkaus oli merkkinä Israelin liitosta Jumalan kanssa, ja sitä ei suoritettu Kaadeksen kapinan jälkeen, jotta Israel jatkuvasti muistaisi rikkoneensa tuon liiton. Ja koska pääsiäinen oli heidän Egyptistä vapautumisensa muistojuhla, oli senkin viettäminen keskeytetty osoitukseksi Herran pahastumisesta sen johdosta, että he olivat halunneet palata orjuutensa maahan. Mutta nyt nuo hylkäämisen vuodet olivat päättyneet. Jumala tunnusti Israelin jälleen kan- sakseen, ja liiton merkki palautettiin. Nyt ympärileikattiin kaikki ne, jotka olivat syntyneet erämaassa. Ja Herra julisti Joosualle: ”Tänä päivänä minä olen vierittänyt teidän päältänne Egyptin häväistyksen.” Siksi heidän leiripaikkansa sai nimekseen Gilgal, joka merkitsee vierittämistä. {PJP 468.2}

Pakanakansat olivat pilkanneet Herraa ja hänen kansaansa siitä, etteivät heprealaiset pystyneetkään valloittamaan Kanaania odotustensa mukaisesti kohta Egyptistä lähtönsä jälkeen. Heidän vihollisensa olivat riemuinneet siitä, että Israel oli joutunut vaeltamaan niin kauan erämaassa, ja pilkaten he olivat selittäneet, ettei heprealaisten Jumala kyennyt viemään heitä Luvattuun maahan. Herra oli nyt selvästi ilmaissut voimansa ja suosionsa avaamalla kansalleen pääsyn Jordanin yli, eivätkä heidän vihollisensa enää voineet pilkata heitä. {PJP 469.1}

”Sen kuukauden neljäntenätoista päivänä, ehtoolla”, vietettiin pääsiäistä Jerikon tasangolla. ”Ja pääsiäisen jälkeisenä päivänä he söivät sen maan tuotteista happamatonta leipää ja paahdettuja jyviä, juuri sinä päivänä. Mutta Seuraavana päivänä lakkasi manna, koska he söivät sen maan tuotteita; eivätkä israelilaiset enää saaneet mannaa, vaan he söivät sinä vuonna Kanaanin maan satoa.” Heidän pitkän erämaavaelluksensa vuodet olivat päättyneet. Israelilaiset astelivat lopultakin vankasti Luvatussa maassa. {PJP 469.2}

Luku 45—Jerikon valloitus

Heprealaiset olivat päässeet Kanaaniin, mutta eivät olleet vielä vallanneet sitä, ja inhimillisesti katsoen sen valtaaminen olisi pakostakin vaikeaa ja kestäisi kauan. Sen kansa oli voimakasta rotua ja valmis torjumaan alueelleen tunkeutujat. Yhteisen vaaran pelko liitti eri heimot yhteen. Heillä oli ratsuja ja rautaisia sotavaunuja, maasto oli heille tuttua, ja he olivat tottuneita sotimaan. Tämä kaikki oli heillä etuna. Lisäksi heillä oli maansa vartijoina linnoituksia — ”suuria, taivaan tasalle varustettuja kaupunkeja” (5 Moos. 9: 1). Vain vakuutus ulkopuolisen voiman tuesta saattoi antaa israelilaisille toiveita siitä, että lähestyvä taistelu voisi kallistua heidän voitokseen. {PJP 470.1}

Yksi maan vahvimmista linnoituksista — suuri ja rikas Jerikon kaupunki — oli juuri heidän edessään, vain vähän matkan päässä heidän Gilgalin leiristään. Se sijaitsi hedelmällisen tasangon laidassa, joka tuotti tropiikin runsaita ja monipuolisia satoja. Se oli ylpeä kaupunki, jonka palatsit ja temppelit olivat ylellisyyden ja paheiden pesäpaikkoja. Tukevine varustuksineen se uhmasi Israelin Jumalaa. Jeriko oli eräs epäjumalanpalveluksen keskuksista ja omistettu erikoisesti kuun jumalattaren Astarotin palvontaan. Siellä harjoitettiin kanaanilaisten alhaisinta ja paheellisinta uskontoa. Israelin kansa saattoi katsella tätä pakanallista kaupunkia vain inhoten ja kauhistuen sitä; olihan heillä vielä tuoreessa muistissaan Beet-Peorissa tekemänsä synnin pelottavat seuraukset. {PJP 470.2}

Joosua piti Jerikon kukistamista Kanaanin valloituksen ensi askeleena. Mutta aivan ensiksi hän halusi varmistua Jumalan johdatuksesta, ja hänelle suotilnkin siitä vakuutus. Vetäydyttyään sivuun leiristä mietiskelemään ja rukoilemaan, että Israelin Jumala kävisi heidän edellään, Joosua näki aseistetun soturin. Tämä oli kookas ja hallitsevan näköinen ”paljastettu miekka kädessä”. Joosuan kysymykseen: ”Oletko sinä meikäläisiä vai vihollisiamme?” tämä vastasi: ”En, vaan minä olen Herran sotajoukon päämies ja olen juuri nyt tullut.” Sama käsky, joka annettiin Moosekselle Hoorebilla: ”Riisu kengät jalastasi, sillä paikka, jossa seisot, on pyhä maa”, ilmaisi salaperäisen muukalaisen todellisen luonteen. Israelin johtajan edessä seisoi Kristus, Korkein. Kunnioituksesta ja peloissaan Joosua lankesi kasvoilleen ja sai kuulla vakuutuksen: ”Minä annan sinun käsiisi Jerikon sekä sen kuninkaan ja sotaurhot”, ja sitten hänelle neuvottiin, miten kaupunki oli valloitettava. {PJP 470.3}

Jumalallisen käskyn mukaisesti Joosua järjesti Israelin joukot. Kaupunkia vastaan ei saanut suorittaa mitään väkirynnäk- köä. Heidän oli vain marssittava kaupungin ympäri kantaen Jumalan arkkia ja puhaltaen pasuunoihin. Kaikkien edellä marssi sotilaiden valiojoukko, joka tällä kertaa ei ollut omalla taidollaan ja urheudellaan valloittamassa kaupunkia vaan nou datti Jumalalta saamiaan ohjeita. Heitä seurasi seitsemän pappia pasuunoineen. Sitten oli jumalallisen kirkkauden sädekehän ympäröimän Jumalan arkin vuoro. Sitä kantoivat pyhän virkan- sa mukaiseen asuun pukeutuneet papit. Heidän jälkeensä tuli muu kansa heimokunnittain, ja kullakin heimolla oli oma lippunsa. Tällainen kulkue kiersi tuota tuhoon tuomittua kaupunkia.

Heidän poljentansa lisäksi kuului vain pasuunien juhlavaa toitotusta, johon kaiku kukkuloilta vastasi kiirien viimein pitkin Jerikon katuja. Kierrettyään kaupungin joukot palasivat vaiteliaina teltoilleen, ja arkki asetettiin jälleen paikalleen pyhäkköön. {PJP 471.1}

Kummissaan ja levottomina kaupungin vartijat tarkkailivat marssivien liikkeitä ja tiedottivat kaiken esimiehilleen. He eivät käsittäneet kaiken tämän menon merkitystä. Mutta nähdessään tuon valtaisan joukon kiertämässä kaupunkia kerran joka päivä ja papit kantamassa pyhää arkkia kauhistuivat kaupungin papit ja väki tuon näytelmän salaperäisyyttä. He tarkastivat uudelleen vankat varustuksensa ja katsoivat kykenevänsä torjumaan ankarimmankin hyökkäyksen. Monet sanoivat pilkallisesti, ettei moisilla mielenosoitusmarsseilla voitu aiheuttaa heille mitään vahinkoa. Mutta toiset seurasivat pelokkaina, miten kulkue kerran päivässä kiersi kaupungin. He muistivat Punaisen meren kerran väistyneen tämän kansan tieltä, eikä siitäkään ollut kauan, kun tulviva Jordan oli pysähtynyt päästääkseen tämän joukon ylitseen. Kuka sen tiesi, mitä ihmeitä Jumala vielä tekisi heidän hyväkseen. {PJP 471.2}

Kuutena päivänä Israelin joukot kiersivät kaupungin. Seitsemännen päivän koittaessa Joosua jälleen järjesti Herran joukot. Nyt heidän oli määrä kiertää kaupunki seitsemän kertaa ja puhaltaa pasuunoista oikein voimakas huuto, sillä Jumala oli antanut kaupungin heidän valtaansa. {PJP 472.1}

Suunnaton joukko lähti juhlallisesti taas kiertämään noita muureja. Aamuvarhaisen hiljaisuutta särkivät vain monien askelten rytmikäs poljento ja ajoittainen pasuunoiden soitto. Jykevät kivimuurit näyttivät uhmaavan koko piiritystä. Mutta muureilla katselivat vartijat yhä pelokkaampina, miten ensimmäistä kierrosta seurasi heti toinen, sitten kolmas, neljäs, viides ja kuudes. Mitä ihmettä nämä kumman liikehtimiset mahtoivat merkitä? Mitä valtaisaa tapahtumaa ne mahtoivat enteillä? Vastausta ei tarvinnut odottaa kauan. Kun seitsemäs kierros oli tehty, pysähtyi kulkue. Pasuunat, joista ei kotvaan ollut kuulunut soittoa, päästivät nyt ilmoille niin tärisyttävän äänen, että se tuntui järkyttävän maatakin. Kivimuurit vankkoine torneineen ja linnakkeineen huojuivat kuin perustuksiltaan kohotettuina ja romahtivat lysähtäen maahan. Jerikon asukkaat olivat kauhun lamauttamia, ja israelilaiset joukot marssivat sisälle ja valtasivat kaupungin. {PJP 472.2}

Israelilaiset eivät saaneet voittoa omalla voimallaan, vaan se oli kokonaan Herran. Maan ensi hedelmänä kaupunki oli kaikkineen omistettava uhrina Jumalalle. Sen tuli opettaa Israelille, ettei sen pitänyt omin päin taistellen valloittaa Kanaania vaan toimia yksinkertaisesti Jumalan tahdon toteuttajana. Se ei saanut ahnehtia rikkauksia eikä tavoitella omaa kunniaansa vaan Herran, Kuninkaansa, kunniaa. Hän oli julistanut ennen kaupungin valtausta: ”Kaupunki ja kaikki, mitä siinä on, vihittäköön tuhon omaksi.” ”Mutta karttakaa tuhon omaksi vihittyä, ettette niin tule vihkineiksi Israelin leiriä tuhon omaksi ja syökse sitä onnettomuuteen.” {PJP 472.3}

Kaikki kaupungin asukkaat ja siellä olevat eläimet, ”miehet ja naiset, nuoret ja vanhat, vieläpä härät, lampaat ja aasit” oli miekalla surmattava. Vain uskollinen Raahab ja hänen kotinsa säästettiin vakoojien lupauksen mukaisesti. Kaupunki poltettiin; liekit nielivät ahnaasti sen

palatsit ja temppelit, sen komeat asunnot ylellisine sisustuksineen, verhoineen ja vaatteineen. Sen mitä ei voitu hävittää tulella, ”hopean, kullan sekä vaski- ja rautakalut”, he veivät käytettäväksi pyhäkön palveluksessa. Kaupungin aluekin joutui kirouksen alaiseksi; Jerikoa ei saanut enää koskaan rakentaa tukikohdaksi; tuomioilla uhattiin jokaista, joka rohkenisi pystyttää uudelleen jumalallisen voiman luhistamat muurit. Kaiken Israelin kuullen julistettiin juhlallisesti: ”Kirottu olkoon Herran edessä se mies, joka ryhtyy rakentamaan tätä Jerikon kaupunkia. Sen perustuksen laskemisesta hän menettäköön esikoisensa ja sen porttien pystyttämisestä nuorimpansa.” {PJP 473.1}

Jerikon väen täydellinen tuhoaminen oli vain niiden käskyjen täyttämistä, jotka Mooseksen välityksellä oli aikaisemmin annettu Kanaanin asukkaista: ”Kun — — sinä voitat ne, niin vihi heidät tuhon omiksi” (5 Moos. 7: 2). ”Näiden kansojen kaupungeissa — — älä jätä ainoatakaan henkeä eloon” (5 Moos. 20:16). Monista nämä käskyt näyttävät sen rakastavan ja armollisen mielenlaadun vastaisilta, jota tähdennetään toisaalla Raamatussa, mutta ne olivat todella rajattoman viisauden ja hyvyyden sanelemia. Jumala aikoi vakiinnuttaa Israelin asumaan Kanaanissa ja tehdä siitä kansallisesti ja hallinnollisesti maanpäällisen valtakuntansa ilmaisun. Heitä ei aiottu vain oikean uskonnon perillisiksi vaan myös levittämään sen periaatteita kaikkialle maailmaan. Kanaanilaiset olivat vajonneet mitä saastai- simpaan ja turmelevimpaan pakanuuteen, ja maa oli välttämättä saatava puhdistetuksi sellaisesta, mikä varmasti estäisi Jumalaa toteuttamasta armotarkoituksiaan. {PJP 473.2}

Kanaanin asukkaille oli suotu runsaasti tilaisuuksia parannuksen tekoon. Neljäkymmentä vuotta aikaisemmin olivat Jumalan Egyptille langettamat tuomiot ja Punaisen meren avautuminen todistaneet Israelin Jumalan ylivallasta. Ja nyt oli Midianin, Gileadin ja Baasanin kuninkaiden kukistaminen lisäksi osoittanut Herran olevan kaikkia jumalia ylempänä. Hän oli ilmaissut luonteensa pyhyyden ja saastaisuuden inhonsa rankaisemalla Israelia tämän osallistumisesta Baal-Peorin iljettäviin menoihin. Kaikki nämä tapahtumat olivat tuttuja Jerikon asukkaille, ja monet olivat Raahabin tavoin vakuuttuneita, vaikkeivät alistuneetkaan kuuliaisiksi, siitä että Herra, Israelin Jumala ”on Jumala ylhäällä taivaassa ja alhaalla maan päällä”. Samoin kuin maan asukkaiden ennen vedenpaisumusta oli kanaanilaistenkin elämä pelkkää taivaan häpäisemistä ja maan saastuttamista. Sekä rakkaus että oikeus vaativat näiden Jumalaa vastaan kapinoivien ja ihmisyyden vihollisten pikaista hävittämistä. {PJP 473.3}

Ylpeän Jerikon varustukset olivat neljäkymmentä vuotta aikaisemmin saaneet epäuskoiset vakoojat kauhun valtaan, mutta miten helposti taivaan sotajoukot kaatoivatkaan maahan sen muurit! Israelin Väkevä oli sanonut: ”Minä annan sinun käsiisi Jerikon.” Tälle sanalle ei ihmisvoima mahtanut mitään. {PJP 474.1}

”Uskon kautta kaatuivat Jerikon muurit” (Hebr. 11: 30). Herran sotajoukon Päämies keskusteli vain Joosuan kanssa ilmaisematta itseään kaikelle kansalle, ja he saivat uskoa tai epäillä Joosuan sanoja sekä totella niitä käskyjä, joita hän antoi Herran nimessä, tai kieltäytyä tunnustamasta hänen arvovaltaansa. He eivät voineet nähdä sitä enkelten joukkoa, joka avusti

heitä Jumalan Pojan johdolla. He olisivat voineet päätellä tähän tapaan: ”Miten mieletöntä meidän onkaan liikuskella tällä tavoin ja miten naurettavaa onkaan päivästä toiseen kierrellä näitä kaupungin muureja. Ei se kuitenkaan vaikuta mitään noihin pilviä tavoitteleviin vallitorneihin, vaikka päästelisimme kuinka pitkiä puhalluksia oinaansarvistamme.” Mutta kun israelilaiset joutuivat suorittamaan näitä menoja niin kauan ennen muurien lopullista luhistumista, Jumala antoi heille täten suunnitellusti tilaisuuden harjoittaa uskoaan. Tämän tarkoituksena oli painaa heidän mieleensä, ettei heidän väkevyytensä ollut ihmisen viisaudessa eikä voimassa vaan yksin heidän pelastuksensa Jumalassa. Näin heidän tuli tottua täysin luottamaan jumalalliseen Johtajaansa. {PJP 474.2}

Jumala haluaa tehdä suuria niiden hyväksi, jotka luottavat häneen. Hänen kansakseen tunnustautuvilla ei ole nykyistä enempää voimaa siksi, että he luottavat niin paljon omaan viisauteensa eivätkä anna Herralle tilaisuutta ilmaista voimaansa heidän hyväkseen. Hän tahtoo auttaa uskovia lapsiaan jokaisessa hätätilanteessa, jos he vain täysin luottavat häneen ja uskollisesti tottelevat häntä. {PJP 474.3}

Kohta Jerikon kukistumisen jälkeen Joosua päätti hyökätä pieneen Ain kaupunkiin, joka sijaitsi rotkojen keskellä muutamia kilometrejä Jordanin laaksosta länteen. Paikalle lähetetyt vakoojat toivat palatessaan tiedon, että asukkaita oli vähän ja ettei kaupungin kukistamiseen tarvittu suurtakaan joukkoa. {PJP 475.1}

Jumalan antaman suuren voiton jälkeen israelilaiset olivat alkaneet luottaa itseensä. Hän oli luvannut heille Kanaanin maan, ja he tunsivat olevansa turvassa muistamatta, että saattoivat menestyä vain jumalallisen avun turvin. Joosuakin laati Ain valtaussuunnitelmansa kysymättä neuvoa Jumalalta. {PJP 475.2}

Israelilaiset olivat alkaneet kehuskella omaa voimaansa ja halveksia vihollisiaan. He odottivat helppoa voittoa ja pitivät kolmea tuhatta miestä riittävän suurena valtausjoukkona. Nämä ryntäsivät hyökkäykseen varmistumatta siitä, että Jumala olisi heidän kanssaan. He pääsivät etenemään miltei kaupungin portille, mutta kohtasivatkin siellä puolustajain sitkeän vastarinnan. Vihollisten paljous ja täysi varautuminen hyökkääjien tuloon sai nämä pakokauhun vallassa pakenemaan suin päin alas jyrkkää rinnettä. Kanaanilaiset säntäsivät heidän peräänsä, ”ajoivat heitä takaa kaupungin portilta — — ja voittivat heidät rinteessä”. Vaikkei kahakassa kaatunut kuin kolmekymmentä kuusi miestä, tappio masensi koko Israelin joukot. ”Silloin kansan sydän raukesi ja tuli kuin vedeksi.” Tämä oli heidän ensimmäinen varsinainen yhteenottonsa kanaanilaisten kanssa, ja jos jo tällaisen pikku kaupungin puolustajat ajoivat heidät pakosalle, niin mitä olikaan odotettavissa suuremmilta ratkaisutaisteluilta? Joosua piti heidän huonoa menestystään merkkinä Jumalan epäsuosiosta ja huolissaan ja peloissaan ”repäisi vaatteensa ja lankesi kasvoilleen maahan Herran arkin eteen ja oli siinä iltaan saakka, hän ja Israelin vanhimmat; ja he heittivät tomua päänsä päälle”. {PJP 475.3}

”Voi, Herra, Herra”, hän huusi, ”minkätähden toit tämän kansan Jordanin yli antaaksesi meidät amorilaisten käsiin ja tuhotaksesi meidät? — — Oi, Herra, mitä sanoisinkaan, kun Israel

on kääntynyt pakoon vihollistensa edestä! Kun kanaanilaiset ja kaikki muut maan asukkaat sen kuulevat, niin he saartavat meidät ja hävittävät meidän nimemme maan päältä. Mitä aiot tehdä suuren nimesi puolesta?” {PJP 475.4}

Herra vastasi: ”Nouse! Miksi makaat kasvoillasi? Israel on tehnyt syntiä, he ovat rikkoneet minun liittoni, jonka minä olen heille säätänyt.” Nyt täytyi toimia ripeästi ja tarmokkaasti eikä masentua ja valitella. Leirissä oli salaista syntiä, ja se oli paljastettava ja poistettava ennen kuin Herra saattoi lähestyä ja siunata kansaansa. ”En minä enää ole teidän kanssanne, ellette hävitä keskuudestanne tuhon omaksi vihittyä.” {PJP 476.1}

Jumalan käskyä oli rikkonut eräs, joka oli nimetty toimeenpanemaan hänen rangaistustuomioitaan. Ja koko kansaa pidettiin vastuullisena tämän rikkojan syyllisyydestä: ”He ovat ottaneet sitä, mikä oli vihitty tuhon omaksi, he ovat varastaneet ja valhetelleet.” Sitten Joosualle annettiin rikollisen paljastamista ja rankaisua koskevia ohjeita. Syyllisen selville saamiseksi oli heitettävä arpaa. Syntistä ei ilmaistu heti suoraan, vaan asian selvitystä viivyteltiin jonkin aikaa, jotta kansa tuntisi vastuunsa keskuudessaan olevasta synnistä, syventyisi sydämen tutkisteluun ja nöyrtyisi Jumalan edessä. {PJP 476.2}

Varhain aamulla Joosua kokosi kansan heimokunnittain ja aloitti vakavan ja vaikuttavan arvanheiton. Askel askeleelta tutkimus edistyi. Ensin otettiin selville heimo, sitten suku, sitten perhekunta ja lopulta siitä mies, ja niin Jumalan sormi osoitti Aakanin, Karmin pojan, Juudan heimosta olevan Israelin ikävyyksien aiheuttajan. {PJP 476.3}

Jottei miehen syyllisyydestä jäisi mitään epäilystä eikä hänen tuomiotaan voitaisi pitää vähääkään epäoikeudenmukaisena, Joosua vakavasti kehotti Aakania tunnustamaan asian todellisen laidan. Miesparka tunnustikin avoimesti koko rikoksensa: ”Minä todella olen tehnyt syntiä Herraa, Israelin Jumalaa, vastaan. kun minä näin saaliin joukossa kauniin sinearilaisen vaipan, kaksisataa sekeliä hopeata ja kultalevyn, viidenkymmenen sekelin painoisen, niin minussa syttyi niihin himo, ja minä otin ne; ne ovat kätkettyinä maahan keskelle minun telttaani.” Heti lähetettiin miehiä tutkimaan telttaa ja kaivamaan sanotusta kohdasta. ”Siellä oli kätkö hänen teltassaan, hopea alimpana. Ja he ottivat ne teltasta, veivät ne Joosuan — — luo ja panivat Herran eteen.” {PJP 476.4}

Tuomio julistettiin ja pantiin heti täytäntöön. ”Miksi olet syössyt meidät onnettomuuteen”, kysyi Joosua. ”Herra syöksee sinut onnettomuuteen tänä päivänä.” Koska kansaa oli pidetty vastuullisena Aakanin synnistä ja se oli kärsinyt sen seurauksista, saivat kansan edustajat toimeenpanna rangaistuksen. ”Silloin koko Israel kivitti hänet kuoliaaksi.” {PJP 477.1}

Sitten hänen päälleen kasattiin iso kiviröykkiö muistoksi tästä synnistä ja sen rangaistuksesta. ”Sentähden kutsutaan sitä paikkaa vielä tänäkin päivänä Aakorin laaksoksi”, mikä merkitsee onnettomuuteen syöksemistä. Ja Aikakirjoissa ovat hänen muistosanansa: ”Aakar, joka syöksi Israelin onnettomuuteen” (lAikak. 2: 7). {PJP 477.2}

Aakan uhmasi synnillään aivan suoria ja vakavia varoituksia ja Jumalan voiman valtavia ilmauksia. ”Karttakaa tuhon omaksi vihittyä, ettette niin tule vihkineiksi Israelin leiriä tuhon omaksi”, oli Jumala julistanut koko Israelille heti Jordanin ihmeellisen ylityksen jälkeen, jolloin Jumalan liiton hyväksymisen merkiksi kansa ympärileikattiin ja vietettiin pääsiäistä ja jolloin liiton Enkeli, Herran sotajoukon Päämies, ilmestyi. Sitten oli seurannut Jerikon valloitus aivan kuin näytteeksi siitä tuhosta, joka kerran on varmasti oleva Jumalan lain kaikkien rikkojien osana. Se tosiasia, että Israel oli saanut voittonsa vain Jumalan avulla eikä ollut valloittanut Jerikoa omin voimi- nensa, teki vakavasti varteenotettavaksi sen kiellon, joka varoitti heitä ottamasta saalista. Jumala oli oman sanansa voimalla kukistanut tämän tukikohdan. Voitto oli hänen, ja kaupunki oli kaikkinensa omistettava hänelle. {PJP 477.3}

Israelin miljoonien joukosta vain yksi mies oli uskaltanut tuon vakavan voiton ja tuomion hetkenä rikkoa Jumalan käskyä. Aakanin ahneuden oli herättänyt ”kauniin sinearilaisen vaipan” näkeminen, kuten hän sitä kutsui vielä ollessaan kuolemankin kanssa kasvokkain. Yksi synti johti toiseen, ja hän anasti Herran aarteistoon tarkoitettua kultaa ja hopeaa — riisti Jumalalta Kanaanin ensi hedelmiä. {PJP 477.4}

Aakanin perikatoon johtanut kuolettava synti pohjautui ahneuteen, joka on yleisimpiä ja vähiten kavahdettuja syntejä. Vaikka muita rikkomuksia paljastetaan ja rangaistaan, miten harvoin kymmenennen käskyn loukkaamista edes arvostellaan. Tämän synnin suunnattomuus ja sen hirvittävät seuraukset ovat Aakanin tapauksen opetuksia. {PJP 478.1}

Ahneus on vähitellen kehittyvä pahe. Aakan oli pitänyt vireillä voitonhimoa kunnes se oli kehittynyt tavaksi, joka sitoi hänet miltei murtamattomilla kahleilla. Tämän paheen alkuvaiheessa hän olisi kavahtanut sitä ajatusta, että hän näin oli syöksemässä Israelia onnettomuuteen. Mutta synti turrutti hänen käsityksensä, ja kun hän sitten joutui kiusaukseen, ei hän kyennytkään sitä lainkaan vastustamaan. {PJP 478.2}

Eikö vieläkin tehdä samankaltaisia syntejä yhtä vakavista ja selvistä varoituksista huolimatta? Meitä kielletään yhtä suoraan antamasta valtaa ahneudelle kuten Aakania, joka anasti itselleen Jerikon saalista. Jumala on sanonut sen olevan epäjumalanpalvelusta. Meitä varoitetaan: ”Ette voi palvella Jumalaa ja mammonaa” (Matt. 6:24). ”Katsokaa eteenne ja kavahtakaa kaikkea ahneutta” (Luuk. 12: 15). ”Ahneutta älköön edes mainittako teidän keskuudessanne” (Ef. 5: 3). Meitä varoittaa Aakanin, Juudaksen, Ananiaan ja Safiiran pelottava kohtalo. Ja näiden kaikkien taustalla on Lusiferin kohtalo, tuon ”aamuruskon pojan”, joka korkeampaa asemaa itselleen ahnehtien menetti iäksi taivaan kirkkauden ja autuuden. Ja kuitenkin, kaikista näistä varoituksista huolimatta, ahneus rehottaa. {PJP 478.3}

Sen likaiset jäljet ovat kaikkialla nähtävissä. Se tekee perheet tyytymättömiksi ja riitaisiksi. Se saa köyhän kadehtimaan ja vihaamaan rikasta ja rikkaan puolestaan sortamaan köyhää. Eikä tätä pahetta tavata yksin maailmassa vaan myös seurakunnassa. Miten yleisesti täälläkin havaitaan itsekkyyttä, ahneutta, korkealle kurottelua, rakkaudentekojen laiminlyömistä ja Jumalalta riistämistä ”kymmenyksissä ja antimissa”. Maineeltaan ”hyvien ja säntillisten”

seurakuntalaisten joukossa on valitettavasti monia Aakaneita. Moni tulee ylväästi kirkkoon ja istuu Herran pöydässä, vaikka hän on kartuttanut omaisuuttaan salatuilla laittomilla voitoilla ja sellaisella, minkä Jumala on kironnut. Kauniin sinerialaisen vaipan tähden monen monet uhraavat omantuntonsa puhtauden ja taivastoivonsa. Niitä on paljon, jotka vaihtavat kunniallisuutensa ja käyttökelpoisuutensa pussilliseen hopeasekeleitä. Kärsivien köyhien huudoista ei välitetä, ja evankeliumin valoa estetään leviämästä. Huonoilla tavoilla annetaan kristinuskosta niin valheellinen kuva, että maailmalliset pääsevät pilkkaamaan sitä, ja kuitenkin sen ahne tunnustaja jatkaa rikkautensa kokoamista. ”Riistääkö ihminen Jumalalta? Te kuitenkin riistätte minulta” (Mal. 3:8), sanoo Herra. {PJP 478.4}

Aakanin synti tuotti onnettomuutta koko kansalle. Yhden miehen synnin tähden koko seurakunta joutuu Jumalan epäsuosioon, kunnes rikkomus otetaan selville ja poistetaan. Sitä vaikutusta, jota seurakunnan tulee eniten pelätä, eivät jätä avoimet vastustajat, epäuskoiset eivätkä pilkkaajat vaan ne Kristuksen seuraajat, jotka eivät elä tunnustuksensa mukaisesti. Nämä ne estävät Jumalaa siunaamasta Israelia ja heikentävät hänen kansaansa. {PJP 479.1}

Kun seurakunta on vaikeuksissa, kun se kylmenee ja rappeutuu hengellisesti, niin että Jumalan viholliset pääsevät voitolle, silloin ei ole syytä ruveta kädet ristissä valittelemaan sen onnetonta tilaa, vaan ryhtyköötsen jäsenet tiedustelemaan leiristä mahdollista Aakania. Nöyrin ja sydäntä tutkistelevin mielin koettakoon kukin saada selville ne salatut synnit, jotka estävät Jumalan läsnäolon. {PJP 479.2}

Aakan myönsi syyllisyytensä, mutta vasta sitten kun tunnustuksesta ei enää ollut hänelle mitään hyötyä. Hän oli nähnyt Israelin joukkojen palaavan Aista lyötyinä ja masentuneina, mutta hän ei silloin astunut esiin tunnustamaan syntiään. Hän oli nähnyt Joosuan ja Israelin vanhimmat kumartuneina maahan niin syvästi surren, etteivät kyenneet puhumaan mitään. Jos hän edes silloin olisi tunnustanut, se olisi vielä osoittanut hänen todella katuvan. Mutta hän oli yhä vaiti. Hän oli kuullut julistettavan, että suuri rikos oli tehty, ja kuunnellut tarkkaa selostusta sen laadustakin. Mutta hänen huulensa pysyivät suljettuina. Sitten aloitettiin vakava tutkimus. Miten kauhu riipaisikaan hänen sydäntään, kun arpa osui hänen heimoonsa, sitten hänen sukuunsa ja lopulta hänen perhekuntaansa! Mutta vieläkään hän ei tunnustanut vähääkään, ennen kuin Jumalan sormi osoitti suoraan häntä. Vasta silloin, kun hänen syntiään ei enää voitu salata, hän myönsi totuuden. Miten usein tehdäänkään samanlaisia tunnustuksia. On aivan eri asia myöntää toteennäytetyt tosiasiat kuin tunnustaa syntejä, joita eivät tunne muut kuin Jumala ja me itse. Aakan ei olisi tunnustanut, ellei hän siten olisi toivonut voivansa välttyä rikoksensa seurauksilta. Mutta hänen tunnustuksensa vain osoitti hänen rangaistuksensa oikeaksi. Siihen ei liittynyt mitään aitoa synnin katumusta, ei synnintuntoa, ei mielenmuutosta eikä pahuuden inhoa. {PJP 479.3}

Tällaisia tunnustuksia tulevat syylliset tekemään kerran Jumalan tuomioistuimen edessä jokaisen tapauksen tultua ratkaistuksi joko elämään tai kuolemaan vieväksi. Asianomaiset myöntävät syntinsä kuultuaan, mitä seurauksia siitä on heille itselleen. Sielusta pusertuu

tunnustus tuomion alaisuuden hirvittävässä tunnossa ja sen pelokkaassa odotuksessa. Mutta moiset tunnustukset eivät voi vapauttaa syntistä. {PJP 480.1}

Niin kauan kuin rikkomukset pysyvät toisilta salassa, tuntevat monet Aakanin tavoin olonsa turvalliseksi ja uskottelevat itselleen, ettei Jumala niin kovin ankarasti suhtaudu kaikkeen pahuuteen. Mutta he havahtuvat sitten tuomion päivänä liian myöhään huomaamaan, ettei mikään uhri olekaan sovittanut heitä iankaikkisesti. Kun taivaan kirjat avataan, ei Tuomari ääneensä julista ihmistä syylliseksi vaan luo vääryyden tekijään läpitunkevan, vakuuttavan katseensa, ja silloin tämä muistaa elävästi jokaisen tekonsa ja jokaisen elämänsä tapauksen. Ei häntä tarvitse niin kuin Joosuan aikana etsiskellä heimosta perheeseen asti, vaan hänen omilta huuliltaan kirpoaa hänen häpeänsä tunnustaminen. Ihmisiltä salatut synnit julistetaan silloin koko maailmalle. {PJP 480.2}

Luku 46—Siunaukset ja kiroukset

Kun Aakanin tuomio oli pantu täytäntöön, käskettiin Joosuan koota kaikki sotaväki ja lähteä uudelleen Aita vastaan. Jumala oli nyt voimallaan tukemassa kansaansa, ja pian he saivatkin kaupungin haltuunsa. {PJP 481.1}

Nyt luovuttiin kuitenkin sotilaallisista jatkotoimista toistaiseksi, jotta koko Israel voisi osallistua vakavaan jumalanpalvelukseen. Kansa halusi innokkaasti päästä asumaan Kanaaniin, mutta perheillä ei ollut vielä koteja eikä maata. Niiden saanti taas edellytti kanaanilaisten karkotusta. Mutta niin tärkeää kuin tämä olikin, oli sitä lykättävä tuonnemmaksi vielä tärkeämmän velvollisuuden takia. {PJP 481.2}

Ennen kuin he pääsisivät perintöosaansa, heidän oli uudistettava kuuliaisuuden liittonsa Jumalan kanssa. Mooseksen viimeisten ohjeiden mukaan heimot oli kahdesti kutsuttu koolle Sikemissä Eebalin ja Garissimin vuorille antamaan juhlallisen lupauksensa Jumalan lain noudattamisesta. Tämän mukaisesti tuli koko kansan, ei vain miesten vaan myös ”naisten, lasten ja mukana kulkevien muukalaisten” lähteä Gilgalin leiristään kulkemaan vihollistensa maan halki Sikemin laaksoon joka oli miltei maan keskiosassa. Vaikka viholliset ympäröivät heitä joka puolelta, Jumala varjeli heitä niin kauan kuin he olivat hänelle kuuliaisia. Nyt kuten Jaakobin aikanakin, ”Jumalan kauhu valtasi heidän ympärillään olevat kaupungit” (1 Moos. 35: 5), eikä heprealaisia häiritty. {PJP 481.3}

Tähän juhlalliseen tilaisuuteen valittu paikka oli jo ennestään pyhä, koska se liittyi heidän isiensä historiaan. Siellä Aabraham rakensi ensimmäisen alttarinsa Herralle Kanaanin maassa. Sinne sekä Aabraham että Jaakob pystyttivät telttansa. Sieltä Jaakob osti maapalstan, johon heimojen oli määrä haudata Joosefin ruumis. Siellä oli myös Jaakobin kaivama kaivo sekä tammi, jonka alle hän kätki perhekuntansa ”vieraat jumalat”. {PJP 482.1}

Valittu paikka oli koko Palestiinan kauneinta seutua ja sopivan arvokas tällaisen suuren ja vaikuttavan tapahtuman näyttämöksi. Viehkeänä levittäytyi alastomien kukkuloiden välinen vehreä laakso oliivilehtoineen ja luonnonkukkien koristamme ketoineen, joita vilkkaat vuoripurot kastelivat. Laakson eri puolilla mutta lähellä toisiaan kohosivat Eebalin ja Garissimin vuoret. Niiden alapenkereet olivat sellaisinaan valmiita puhujakorokkeita, joilta lausuttuna jokainen sana oli selvästi kuultavissa toisellakin puolella. Ja rinteillä oli tarpeeksi tilaa suurillekin kuulijakunnille. {PJP 482.2}

Moosekselta saatujen ohjeiden mukaisesti pystytettiin suurista kivistä muistomerkki Eebalin vuorelle. Näihin ennalta kalkittuihin kiviin piirrettiin laki — ei vain niitä kymmentä käskyä, jotka julistettiin Siinailla ja kaiverrettiin kivitauluihin, vaan myös Moosekselle annetut lait, jotka hän oli kirjoittanut kirjaan. Tämän muistomerkin viereen rakennettiin luonnonkivistä alttari, jolla suoritettiin uhreja Herralle. Oma merkityksensä oli silläkin, että alttari pystytettiin juuri Eebalin vuorelle, missä kirouskin lausuttiin. Tämä korosti sitä tosiasiaa että Israel oli

rikkomalla Jumalan lain langettanut ylleen Jumalan vihan ja olisi heti joutunut kärsimään ansaitsemansa rangaistuksen ilman Kristuksen sovitustyötä, jota uhrialttari kuvasi. {PJP 482.3}

Heimoista kuusi — kaikki Leean ja Raakelin jälkeläisiä — sijoittui Garissimin vuorelle, kun taas orjattarien jälkeläiset sekä Ruubenin ja Sebulonin heimolaiset asettuivat Eebalin vuorelle. Papit ja arkki jäivät heidän välilleen laaksoon. Merkkitorvella kehotettiin kansaa hiljentymään, ja sitten, syvän hiljaisuuden vallitessa, Joosua pyhän arkin sivulla seisten luki ne siunaukset, jotka seuraisivat Jumalan lain kuuliaista noudattamista. Tähän kaikki Garissimille asettuneet heimot vastasivat aamenellaan. Sitten hän luki kiroukset, ja Eebalin vuorelta heimot antoivat samoin niihin vastauksensa. Tuhannet ja taas tuhannet julistivat näin juhlallisesti kuin yhtenä miehenä ja yhteen ääneen suostumuksensa. Sen jälkeen luettiin Jumalan laki sekä Moosekselta saadut säädökset ja tuomiot. {PJP 482.4}

Jumala oli itse Siinailla julistanut lakinsa Israelille, ja hänen omalla kädellään kirjoittamansa pyhät käskyt säilytettiin yhä arkissa. Nyt ne jäljennettiin kaikkien luettaviksi. Kaikki saivat nyt itse nähdä ne liiton ehdot, joilla he saivat Kanaanin omakseen. Kaikkien oli ilmaistava hyväksyvänsä liiton ehdot sekä sen noudattamiseen liittyvät siunaukset ja sen rikkomiseen liittyvät kiroukset. Sen lisäksi että laki piirrettiin muistokiviin Joosua itse luki sen kaiken Israelin kuullen. Siitä ei ollut montakaan viikkoa kun Mooses oli puheissaan esittänyt koko lain kirjan kansalle, mutta silti Joosua luki lain toistamiseen. {PJP 483.1}

Tätä ei tehty vain Israelin miesten, vaan myös naisten ja lasten läsnäollessa, sillä heidänkin oli tärkeää tuntea ja täyttää velvollisuutensa. Jumala oli sanonut Israelille käskyistään: ”Painakaa siis nämä minun sanani sydämeenne ja mieleenne ja sitokaa ne merkiksi käteenne, ja ne olkoot muistolauseena otsallanne; ja opettakaa ne lapsillenne, että te ja teidän lapsenne kauan eläisitte siinä maassa, jonka Herra teidän isillenne vannotulla valalla lupasi antaa heille, niin kauan kuin taivas maan yli kaareutuu” (5 Moos. 11: 18—21). {PJP 483.2}

Joka seitsemäs vuosi oli koko laki luettava kaiken Israelin ollessa koolla, Mooseksen käskyn mukaan: ”Joka seitsemäs vuosi, määrättynä aikana vapautusvuonna, lehtimajanjuhlassa, kun koko Israel tulee Herran, sinun Jumalasi, kasvojen eteen siinä paikassa, jonka hän valitsee, lue tämä laki koko Israelin läsnäollessa, heidän kuultensa. Kokoa kansa, miehet, naiset ja lapset sekä muukalaiset, jotka asuvat porttiesi sisäpuolella, että he kuulisivat sen ja oppisivat pelkäämään Herraa, teidän Jumalaanne, ja tarkoin pitämään kaikki tämän lain sanat, ja että heidän lapsensa, jotka eivät vielä sitä tunne, kuulisivat sen ja oppisivat pelkäämään Herraa, teidän Jumalaanne, niin kauan kuin elätte siinä maassa, johon menette Jordanin yli, ottamaan sen omaksenne” (5 Moos. 31: 10—13). {PJP 483.3}

Saatana on aina toiminnassa pyrkien vääristelemään sen mitä Jumala on sanonut, sokaisemaan mielen ja pimentämään ymmärryksen suistaakseen ihmiset syntiin. Siksi Jumala esittää vaatimuksensa niin selvin sanoin ettei kenenkään tarvitse erehtyä. Jumala koettaa alati vetää ihmisiä luokseen varjelukseensa, jottei saatanan julma, petollinen toiminta yltäisi heihin. Hän on alentunut puhumaan heille omalla äänellään ja kirjoittamaan elävät käskynsä omalla

kädellään. Ja nämä siunatut sanat on elämää uhkuvina ja totuuden valaisemina annettu ihmisille täydelliseksi oppaaksi. Koska saatana on niin kärkäs kääntämään huomion ja kiintymyksen pois Herran lupauksista ja vaatimuksista, on syytä sitäkin ahkerammin painaa ne mieleen ja sydämeen. {PJP 483.4}

Kristillisten opettajien tulisi entistä huolellisemmin opettaa kansaa tuntemaan Raamatun historian tapahtumia ja opetuksia sekä Herran varoituksia ja vaatimuksia. Ne olisi esitettävä niin yksinkertaista kieltä käyttäen että lapsetkin käsittävät opetuksen. Sekä sananjulistajien että vanhempien tulisi huolehtia siitä että nuorille opetetaan Raamatun tuntemusta. {PJP 484.1}

Vanhemmat voivat ja heidän tulisi innostaa lapsiaan tutustumaan Raamatun pyhiltä lehdiltä saatavaan monenlaiseen tietoon. Mutta tämä edellyttää, että he itse ovat siitä kiinnostuneita. Heidän täytyy tuntea sen opetuksia ja puhua niistä, kuten Jumala käski Israelia, ”kotona istuessasi ja tietä käydessäsi, maata pannessasi ja ylös noustessasi” (5 Moos. 11: 19). Niiden jotka toivovat lastensa rakastavan ja kunnioittavan Jumalaa, on puhuttava hänen hyvyydestään, valtasuuruudestaan ja voimastaan jotka ilmenevät hänen sanassaan ja luomistöissään. {PJP 484.2}

Raamatun jokainen luku ja jokainen jae on Jumalan viestintää ihmisille. Meidän pitäisi sitoa sen käskyt merkiksi käteemme ja muistolauseeksi otsallemme. Jos niitä luettaisiin ja noudatettaisiin, ne johdattaisivat Jumalan kansaa samoin kuin israelilaiset vaelsivat päivisin pilvenpatsaan ja öisin tulenpatsaan opastamina. {PJP 484.3}

Luku 47—Liitto gibeonilaisten kanssa

Sikemistä israelilaiset palasivat Gilgalin leiriinsä. Täällä heidän luokseen saapui pian outo lähetystö, joka halusi päästä sopimukseen heidän kanssaan. Lähettiläät selittivät tulleensa kaukaisesta maasta, ja tämän käsityksen voi saada heidän ulkoasustaankin. Heidän vaatteensa olivat vanhat ja nuhruiset, kenkänsä paikatut, eväänsä homeessa ja viinileilinsä repeytyneet ja solmei- lemalla kuin konsanaan matkan varrella kiinni kurotut. {PJP 485.1}

He väittivät olevansa kotoisin Palestiinan ulkopuolelta ja selittivät kaukaisessa kotimaassaan kuullun, mitä ihmeitä Jumala oli tehnyt kansansa avuksi. Siksi heidät oli lähetetty liittoutumaan Israelin kanssa. Heprealaisia oli varoitettu solmimasta mitään liittoa Kanaanin epäjumalanpalvelijoiden kanssa, ja siksi kansan päämiehet suhtautuivat muukalaisten puheisiin kovin epäluuloisesti. ”Kenties te asutte täällä meidän keskellämme”, he sanoivat. Tähän lähettiläät vastasivat ainoastaan: ”Me olemme sinun palvelijoitasi.” Mutta kun Joosua suoraan kysyi heiltä: ”Keitä te olette ja mistä tulette”, he toistivat aikaisemman lausuntonsa ja lisäsivät vilpittömyytensä vakuudeksi: ”Tämä leipämme oli vielä lämmintä, kun kotoa otimme sen evääksi lähtiessämme matkalle teidän luoksenne, ja katso, nyt se on kuivaa ja murentunutta. Ja nämä viinileilit, jotka uusina täytimme, ovat nyt repeytyneitä; ja nämä vaatteemme ja kenkämme ovat kovin pitkällä matkalla kuluneet.” {PJP 485.2}

Näytteet riittivät hälventämään epäilykset. Heprealaiset ”eivät kysyneet Herran mieltä. Niin Joosua takasi heille rauhan ja teki heidän kanssaan liiton, luvaten jättää heidät henkiin; ja kansan päämiehet vannoivat heille valan.” Näin tuli liitto solmituksi. Kolme päivää myöhemmin totuus selvisi. ”Saatiin kuulla, että he olivat lähiseuduilta ja asuivat heidän keskellänsä.” Tietäessään että heprealaisia oli mahdoton vastustaa gibeonilaiset olivat turvautuneet juoneen säilyttääkseen henkensä. {PJP 486.1}

Israelilaiset pahastuivat kovin todetessaan joutuneensa petetyiksi. Kansan närkästys vain yltyi sen päästyä kolmen päivän matkan jälkeen gibeonilaisten kaupunkeihin, jotka olivat suunnilleen maan keskiosissa. ”Ja koko seurakunta napisi päämiehiä vastaan.” Nämä puolestaan kieltäytyivät rikkomasta sopimusta, vaikka siihen olikin päästy petoksen avulla, koska he olivat ”vannoneet heille valan Herran, Israelin Jumalan, kautta.” Ja niin ”israelilaiset eivät surmanneet heitä”. Gibeonilaiset olivat luvanneet lakata palvelemasta epäjumalia ja ruveta palvelemaan Herraa, eikä heidän henkiin jättämisensä loukannut sitä Jumalan käskyä, jonka mukaan epäjumalia palvelevat kanaanilaiset oli hävitettävä. Näin siis heprealaiset eivät olleet valallaan sitoutuneet tekemään syntiä. Ja vaikka heidät olikin petollisesti houkuteltu vannomaan valansa, ei sitä silti sopinut rikkoa. Velvoitus, johon joku on sanallaan sitoutunut — ellei se pakota tekemään häntä mitään väärää — on täytettävä. Mikään voiton, koston tai oman edun tavoittelu ei voi mitenkään kumota valan tai sitoumuksen loukkaamattomuutta. ”Herralle kauhistus ovat valheelliset huulet” (Sanani. 12: 22). ”Joka ei valaansa riko, vaikka on vannonut vahingokseen”, ”saa astua Herran vuorelle” ja ”seisoa hänen pyhässä paikassansa” (Ps. 15: 4; 24: 3). {PJP 486.2}

Gibeonilaiset jätettiin henkiin mutta määrättiin suorittamaan halpa-arvoisia töitä pyhäkön tarpeisiin. ”Joosua sinä päivänä määräsi heidät seurakunnan ja Herran alttarin halonhakkaajiksi ja vedenkantajiksi.” He suostuivat kiitollisina näihin ehtoihin, koska tiesivät menetelleensä vilpillisesti ja olivat ilomielin valmiit maksamaan hengestään mitä tahansa. ”Katso, nyt me olemme sinun käsissäsi”, he sanoivat Joosualle, ”tee meille, mikä mielestäsi on hyvin ja oikein.” Vuosisatoja heidän jälkeläisensä askaroivat näissä pyhäkön palvelutehtävissä. {PJP 486.3}

Gibeonilaisten alueella oli neljä kaupunkia. Kuninkaan asemesta kansaa hallitsivat vanhimmat eli neuvosmiehet. Gibeon, heidän tärkein kupunkinsa, ”oli suuri kaupunki, niinkuin joku kuninkaankaupunki, ja kaikki sen miehet olivat urhoollisia.” Kun tuollaisen kaupungin väki turvautui henkensä pitimiksi niin nöyryyttävään keinoon, on se todella hämmästyttävä todistus siitä kauhusta, jonka israelilaiset olivat herättäneet Kanaanin asukkaissa. {PJP 487.1}

Mutta gibeonilaisten olisi käynyt paremmin, jos he olisivat kohdelleet Israelia rehellisesti. Suostumalla palvelemaan Herraa he tosin jäivät eloon mutta joutuivat petoksensa tähden häpeään ja pakkotyöhön. Kaikki jotka luopuivat pakanuudesta ja liittyivät Israeliin, saattoivat Jumalan suunnitelman mukaan osallistua liiton siunauksista. ”Muukalaisella, joka asuu teidän keskuudessanne”, oli muutamia poikkeuksia lukuunottamatta samat edut ja oikeudet kuin israelilaisillakin. Herra oli antanut tästä seuraavan ohjeen: {PJP 487.2}

”Kun muukalainen asuu luonasi teidän maassanne, älkää sortako häntä. Muukalainen, joka asuu teidän luonanne, olkoon niinkuin maassa syntynyt teikäläinen. Rakasta häntä niinkuin itseäsi” (3 Moos. 19: 33, 34). Pääsiäisestä ja Herralle uhraamisesta annettiin käsky: ”Seurakunnassa olkoon laki sama teillä kuin muukalaisellakin, joka asuu teidän luonanne. — — Se, mikä koskee teitä, koskekoon myös muukalaista Herran edessä” (4 Moos. 15: 15). {PJP 487.3}

Tällaiseen asemaan gibeonilaiset olisivat päässeet, elleivät olisi ruvenneet juonittelemaan. Olihan toki nöyryyttävää, että tuo ”niinkuin joku kuninkaankaupunki”, jonka ”miehet olivat urhoollisia”, joutui luovuttamaan asukkaansa ”halonhakkaajiksi ja vedenkantajiksi” monen sukupolven ajaksi. He olivat juonik- kaasti verhoutuneet köyhyyden valeasuun, mutta se jätettiinkin heidän kannettavakseen ikuisena orjuuden merkkinä. Näin heidän jokainen tuleva sukupolvensa joutui pakko työläisen asemallaan todistamaan, että Jumala vihaa valhetta. {PJP 487.4}

Gibeonin antautuminen israelilaisille sai Kanaanin kuninkaat julmistumaan. He päättivät ryhtyä heti kostotoimiin niitä vastaan, jotka olivat tehneet rauhan maahan tunkeutuvien kanssa. Adonisedekin, Jerusalemin kuninkaan, johdolla viisi kanaanilaista kuningasta liittoutui Gibeonia vastaan. Ripeästi he lähtivät hyökkäämään. Gibeonilaiset eivät olleet valmistautuneet puolustukseen, ja siksi he lähettivät sanan Joosualle Gilgaliin: ”Älköön sinun kätesi vetäytykö auttamasta palvelijoitasi. Tule nopeasti luoksemme, pelasta meidät ja auta meitä, sillä kaikki vuoristossa asuvien amorilaisten kuninkaat ovat kokoontuneet meitä vastaan.” Vaara ei uhannut yksin Gibeonia, vaan myös Israelia. Tämä kaupunki hallitsi Palestiinan keski- ja eteläosaan

johtavia solaväyliä; siksi sen hallussapitäminen oli tärkeää, jos haluttiin jatkaa maan valloitusta. {PJP 487.5}

Joosua valmistautui lähtemään heti Gibeonin avuksi. Piiritetyn kaupungin asukkaat olivat pelänneet hänen kieltäytyvän auttamasta heidän aikaisemman juonensa vuoksi. Mutta koska he olivat antautuneet Israelille ja suostuneet palvelemaan Jumalaa, hän piti heidän suojelemistaan velvollisuutenaan. Tällä kertaa hän ei lähtenyt liikkeelle kysymättä neuvoa Herralta, ja tämä rohkaisikin häntä käymään yritykseen: ”Älä pelkää heitä, sillä minä annan heidät sinun käsiisi; ei kukaan heistä kestä sinun edessäsi.” ”Niin Joosua lähti Gilgalista, hän ja kaikki sotaväki hänen kanssaan ja kaikki sotaurhot.” {PJP 488.1}

Marssittuaan koko yön hän sai joukkonsa aamuksi Gibeonin edustalle. Tuskin olivat liittolaisruhtinaat saaneet haalituksi joukkonsa kaupungin ympärille, kun Joosua jo oli heidän kimpussaan. Hyökkäys aiheutti piirittäjien joukoissa täydellisen sekasorron, ja ne pakenivat Joosuan edellä pitkin solatietä ylös Beet-Hooroniin. Ylös päästyään he jatkoivat pakoaan äkkijyrkkää takarinnettä alas. Rinteessä heidät yllätti ankara raekuuro. Siellä ”heitti Herra taivaasta heidän päällensä isoja kiviä; — — niitä, jotka kuolivat raekivistä, oli useampia kuin niitä, jotka israelilaiset surmasivat miekalla”. {PJP 488.2}

Amorilaiset jatkoivat silmitöntä pakoaan yrittäen hakeutua vuoren kupeessa oleviin suojapaikkoihinsa. Joosua katseli heidän pakoaan vuoren harjanteelta ja huomasi, ettei päivä riittänyt heidän takaa-ajoonsa ja lopulliseen tuhoamiseensa. Mutta ellei heitä hävitettäisi perin juurin, he ryhtyisivät ennen pitkää taas kahakoimaan. ”Silloin puhui Joosua Herralle — — ja sanoi Israelin silmien edessä: ’Aurinko, seiso alallasi Gibeonissa, ja kuu Aijalonin laaksossa. ’ Niin aurinko seisoi alallansa, ja kuu pysyi paikallansa, kunnes kansa oli kostanut vihollisilleen. {PJP 488.3}

Niin aurinko pysyi paikallansa keskitaivaalla päiväkauden, kiirehtimättä laskemaan.” {PJP 489.1}

Ennen illan tuloa Jumalan lupaus Joosualle tuli täytetyksi. Herra oli antanut koko vihollisjoukon hänen käsiinsä. Tuon päivän tapahtumat säilyisivät kauan Israelin muistossa. ”Eikä ole ollut sen päivän vertaista, ei ennen eikä jälkeen, jona Herra näin kuuli ihmisen ääntä; sillä Herra soti Israelin puolesta.” ”Aurinko ja kuu astuvat majaansa sinun kiiltävien nuoltesi valossa, sinun keihääsi salaman hohteessa. Kiivastuksessa sinä astut maata, puit kansoja vihassa. Sinä olet lähtenyt auttamaan kansaasi” (Hab. 3:11—13). {PJP 489.2}

Joosuan rukous oli Jumalan Hengen innoittama lisätodisteeksi Israelin Jumalan voimasta. Siksi Joosuan pyyntö ei ollut julkean rohkea. Hän oli saanut Jumalalta lupauksen näiden Israelin vihollisten varmasta kukistamisesta, mutta silti hän yritti toimia tarmokkaasti, aivan kuin menestys olisi pelkästään Israelin sotajoukkojen varassa. Hän teki kaiken voitavansa ja pyysi sitten uskossa jumalallista tukea. Menestyksen salaisuus onkin jumalallisen voiman ja inhimillisen yrityksen yhteistyössä. Parhaimpiin tuloksiin pääsevät ne, jotka eniten nojaavat

Kaikkivaltiaan käsivarteen. Niinpä hänkin, joka sanoi: ”Aurinko, seiso alallasi Gibeonissa, ja kuu Aijalonin laaksossa”, oli tuntikaudet pitkänään maassa rukoilemassa Gilgalin leirissä. Rukouksen miehet ovat voiman miehiä. {PJP 489.3}

Tämä voimallinen ihme todistaa, että Luoja vallitsee luomakuntaansa. Saatana koettaa peittää ihmisiltä Jumalan osallistumisen fyysisen maailman kulkuun — kätkeä näkyvistä sen alkuunpanijan väsymättömän toiminnan. Tämä ihme sulkee suun kaikilta, jotka luontoa ylistäen syrjäyttävät luonnon Jumalan. {PJP 489.4}

Jumalalla on käytettävissään omat luonnonvoimansa, joilla hän kukistaa vihollisensa — ”tuli ja rakeet, lumi ja sumu, sinä myrskytuuli, joka panet hänen käskynsä toimeen” (Ps. 148: 8). Kun pakanalliset amorilaiset ryhtyivät vastustamaan Jumalan suunnitelmia, hän puuttui asiaan ja heitti ”taivaasta heidän päällensä isoja kiviä”. Raamattu kertoo ennalta tämän maan historian loppuvaiheissa käytävästä suuremmasta taistelusta, jolloin ”Herra avasi asehuoneensa ja toi ulos vihansa aseet” (Jer. 50: 25). Ja Herra itse kysyy: ”Oletko käynyt lumen varastohuoneissa, ja oletko nähnyt rakeiden varastot, jotka minä olen säästänyt ahdingon ajaksi, sodan ja taistelun päiväksi?” (Job 38: 22,23). {PJP 489.5}

Ilmestyskirjassa Johannes kuvailee hävitystä, joka tapahtuu silloin kun temppelistä lähtevä suuri ääni sanoo: ”Se on tapahtunut.” Hän sanoo: ”Ja suuria rakeita, leiviskän painoisia, satoi taivaasta ihmisten päälle” (Ilm. 16: 17,21). {PJP 490.1}

Luku 48—Kanaanin jako

Beet-Hooronin voiton jälkeen koko Kanaanin eteläosa saatiin pian valloitetuksi. ”Joosua valtasi koko maan, Vuoriston, Etelämaan, Alankomaan ja Rinnemaat. — — Kaikki nämä kuninkaat ja heidän maansa Joosua sai valtaansa yhdellä otteella; sillä Herra, Israelin Jumala, soti Israelin puolesta. Sitten Joosua ja koko Israel hänen kanssaan palasi Gilgalin leiriin.” {PJP 491.1}

Kun Palestiinan pohjoisosan heimot saivat kuulla Israelin joukkojen voitoista, he lyöttäytyivät kauhuissaan yhteen kyetäkseen vastustamaan heitä. Liittolaisten johtajana oli Haasorin kuningas Jaabin, jonka maa oli Meeromin järven länsipuolella. ”Nämä lähtivät liikkeelle kaikkine joukkoineen.” Näin suurta sotajoukkoa eivät israelilaiset olleet siihen mennessä kohdanneet Kanaanin maassa; ”väkeä oli niin paljon kuin hiekkaa meren rannalla ja hevosia ja sotavaunuja ylen paljon. Ja kaikki nämä kuninkaat liittyivät yhteen, tulivat ja leiriytyivät yhdessä Meeromin veden rannalle sotiaksensa Israelia vastaan.” Jälleen Herra rohkaisi Joosuaa: ”Älä pelkää heitä, sillä huomenna tähän aikaan minä annan heidät kaikki voitettuina Israelin valtaan.” {PJP 491.2}

Meeromin järven rannalla Joosua hyökkäsi yllättäen vihollisleirin kimppuun ja tuhosi heidän joukkonsa perin pohjin. ”Herra antoi heidät Israelin käsiin, niin että he voittivat heidät ja ajoivat heitä takaa päästämättä pakoon ainoatakaan heistä.” Herra ei sallinut Israelin ottaa käyttöönsä sotavaunuja ja ratsuja, joista kanaanilaiset olivat ylpeilleet ja kerskuneet, vaan hänen käskystään vaunut poltettiin ja hevoset tehtiin rammoiksi, jottei niitä voitaisi käyttää taistelussa. Israelilaisten ei tullut luottaa vaunuihin tai ratsuihin, vaan taistella ”Herran, heidän Jumalansa, nimessä”. {PJP 491.3}

Kaupungit vallattiin toinen toisensa jälkeen, ja liittoutuneiden tukikohta Haasor poltettiin. Sotaa käytiin vielä useita vuosia, mutta sen päätyttyä Joosuasta oli tullut koko Kanaanin valtias. ”Ja maa pääsi rauhaan sodasta.” {PJP 492.1}

Mutta vaikka kanaanilaisten valta oli murrettu, eivät he kuitenkaan olleet menettäneet kaikkia alueitaan. Lännessä oli filistealaisilla vielä hallussaan hedelmällinen ranta-alue, ja heidän pohjoispuolellaan oli siidonilaisten maa. Näiden aluetta oli myös Libanon. Etelässä, Egyptin suunnassa, maa oli niinikään vielä Israelin vihollisten hallussa. {PJP 492.2}

Joosuan ei kuitenkaan tullut enää jatkaa sotaa. Hänen oli vielä suoritettava eräs toinen työ, ennen kuin hän luovuttaisi Israelin johdon toisiin käsiin. Koko maa, sekä vallattu että vielä valtaamaton, oli jaettava heimojen kesken. Ja kukin heimo sai tehtäväkseen oman perintöosansa lopullisen valtaamisen. Jos kansa pysyisi kuuliaisena Jumalalle, hän karkottaisi viholliset heidän tieltään, ja hän lupasi vielä lisätä heidän aluettaan, jos he pysyisivät hänen liitossaan. {PJP 492.3}

Maan jako suoritettiin Joosuan, ylimmäisen papin Eleasarin ja heimojen päämiesten johdolla, ja kunkin heimon alue ratkaistiin arvalla. Mooses itse oli määrännyt sen kokonaisalueen, josta heimot saisivat arpaosansa valloitettuaan Kanaanin, sekä päämiehen kustakin heimosta olemaan läsnä jakotilaisuudessa. Leevin heimo ei pyhäkön palvelukseen vihittynä osallistunut tähän maanjakoon, mutta se sai perintöosakseen maan eri osista neljäkymmentäkahdeksan kaupunkia. {PJP 492.4}

Ennen kuin maata käytiin jakamaan, tuli Kaaleb heimonsa päämiesten kanssa esittämään oman erikoispyyntöntä. Joosuan ohella Kaaleb oli nyt Israelin vanhin mies. Kaaleb ja Joosua olivat vakoojista ainoat, jotka esittivät Luvatusta maasta hyvän raportin ja rohkaisivat kansaa lähtemään Herran nimessä valtaamaan sitä. Kaaleb muistutti Joosuaa siitä, mitä hänelle oli silloin luvattu uskollisuutensa palkaksi: ”Totisesti, se maa, johon sinä olet jalkasi astunut, on tuleva sinulle ja sinun lapsillesi perintöosaksi ikiaikoihin asti, koska sinä olet uskollisesti seurannut Herraa.” Siksi hän pyysi, että Hebron annettaisiin hänelle perintöosaksi. Siellä olivat Aabraham, Iisak ja Jaakob asuneet monet vuodet, ja sinne heidät oli haudattu, Makpelan luolaan. Hebron oli myös pelättyjen anakilaisten tukikohta, jotka suurella koollaan olivat niin kovin pelästyttäneet vakoojat ja saaneet näiden kautta koko Israelin masentumaan. Tämän alueen Kaaleb Jumalan voimaan luottaen valitsi perintöosak- seen. {PJP 492.5}

”Katso, Herra on antanut minun elää”, hän sanoi, ”vielä neljäkymmentä viisi vuotta sen jälkeen, kuin Herra puhui tämän sanan Moosekselle. Ja katso, minä olen nyt kahdeksankymmenen viiden vuoden vanha ja olen vielä tänä päivänä yhtä voimakas, kuin olin sinä päivänä, jona Mooses minut lähetti; niinkuin voimani oli silloin, niin se on vielä nytkin: minä kykenen sotimaan, lähtemään ja tulemaan. Anna minulle siis tämä vuoristo, josta Herra puhui sinä päivänä. Sinähän kuulit sinä päivänä, että siellä asuu anakilaisia ja että siellä on suuria, varustettuja kaupunkeja. Kenties Herra on minun kanssani, niin että minä saan heidät karkoitetuksi, niinkuin Herra on puhunut.” Juudan päämiehet kannattivat tätä anomusta. Koska Kaaleb oli nimetty tästä heimosta osallistumaan maanjakoon, hän oli ottanut nämä miehet mukaansa esittämään hänen kanssaan tämän pyynnön, jottei kenenkään tarvitsisi epäillä hänen käyttäneen arvoasemaansa omaksi edukseen. {PJP 493.1}

Hänen maanpyyntöönsä suostuttiin heti. Kenellekään ei tätä jättien tukikohdan valtausta olisi voitu turvallisemmin uskoa. ”Joosua siunasi Kaalebin, Jefunnen pojan, ja antoi hänelle perinnöksi Hebronin, — — sentähden, että hän oli uskollisesti seurannut Herraa, Israelin Jumalaa.” Kaalebilla oli nyt sama usko kuin silloinkin, kun hän todisti vastoin toisten vakoojien synkkää raporttia. Jumala oli luvannut antaa Kanaanin maan kansansa omaksi, ja tämän lupauksen Kaaleb oli uskonut ja seurannut siinä Herraa uskollisesti. Hän oli kestänyt kansansa kanssa pitkän erämaavaelluksen rasitukset ja saanut sen ohessa osansa syyllisten pettymyksistä ja vaivoista. Kuitenkaan hän ei tätä valitellut, vaan kiitti Jumalaa siitä, että tämä oli armossaan pitänyt hänet hengissä erämaassa, minne hänen veljensä olivat kuolleet. Herra oli varjellut häntä erämaavaelluksen vaikeuksien, vaarojen ja vitsausten keskellä samoin kuin Kanaanin sotavuosien taisteluissa. Eikä hän ollut voimiltaan heikentynyt, vaikka oli hyvän joukon päälle

kahdeksankymmenen. Ei hän pyytänyt itselleen valmiiksi vallattua maata vaan seudun, jonka valloitusta vakoojat ennen muita paikkoja olivat pitäneet mahdottomana. Jumalan avulla hän riistäisi tukikohdan juuri niiltä jättiläisiltä, joiden väkevyys oli horjuttanut Israelin uskoa. Ei hän tällä pyynnöllään tavoitellut kunniaa eikä mainetta. Urhea vanha soturi halusi vain antaa kansalle esimerkin Jumalan kunniaksi ja rohkaista heimoja kukistamaan koko maan, jota heidän isänsä olivat pitäneet valloittamattomana. {PJP 493.2}

Kaaleb sai nyt perintöosakseen seudun, jota hän oli mielessään toivonut jo neljäkymmentä vuotta, ja luottaen siihen että Jumala olisi hänen kanssaan hän ”karkoitti sieltä kolme anakilaista”, kolme Anakin poikaa. Mutta vaikka hän näin sai vallatuksi maata itselleen ja perhekunnalleen, ei hän jäänyt paikoilleen nauttimaan perintöosastaan, vaan lähti yhtä innokkaana edelleen valloittamaan lisäalueita kansansa hyödyksi ja Jumalan kunniaksi. {PJP 494.1}

Pelkurit ja kapinalliset olivat kuolleet erämaahan, mutta kelpo vakoojat saivat nauttia Rypälelaakson hedelmiä. Kullekin annettiin uskonsa mukaisesti. Se mitä epäuskoiset olivat pelän neet, tapahtui heille. Jumalan lupauksesta piittaamatta he olivat väittäneet, ettei Kanaania voitu saada perintöosaksi, eivätkä he saaneetkaan sitä. Mutta ne, jotka luottivat Jumalaan eivätkä antaneet mielensä harhailla tulevissa vaikeuksissa, vaan ajattelivat kaikkivaltiaan Auttajansa voimaa, pääsivät ihanaan maahan. Uskon kautta nuo muinaiset sankarit ”kukistivat valtakuntia, pääsivät miekanteriä pakoon, voimistuivat heikkoudesta, tulivat väkeviksi sodassa, ajoivat pakoon muukalaisten sotajoukot” (Hebr. 11: 33,34). ”Tämä on se voitto, joka on maailman voittanut, meidän uskomme” (1 Joh. 5: 4). {PJP 494.2}

Kaalebin osoittamasta mielenlaadusta poikkesi kerrassaan se, jota osoitettiin erään toisen maanjakoa koskevan anomuksen yhteydessä. Sen esittivät Joosefin lapset: Efraimin heimo ja puolet Manassen sukukuntaa. Vedoten muita suurempaan väkilukuunsa nämä heimot vaativat kaksinkertaista perintöaluetta. {PJP 494.3}

Heidän arpaosansa oli maan viljavinta seutua ja käsitti hedelmällisen Saaronin tasangon. Mutta monet laakson tärkeistä kaupungeista olivat yhä kanaanilaisten hallussa, ja nämä heimot eivät halunneet antautua, sen valloittamisen edellyttämiin vaivoihin ja vaaroihin, vaan halusivat lisäosansa jo vallatulta alueelta. Efraimin heimo oli Israelin suurimpia kuten Joosuan oma heimokin, ja siksi se vaati itselleen erikoista huomiota. ”Miksi sinä olet antanut minulle perintöosaksi vain yhden arvan ja yhden osan”, he sanoivat, ”vaikka minä olen lukuisa kansa?” Mutta järkähtämätöntä johtajaa ei saatu poikkeamaan ehdottoman oikeudenmukaisesta kannastaan. {PJP 495.1}

Joosua vastasi: ”Jos sinä olet niin lukuisa kansa, niin mene metsäseutuun ja raivaa itsellesi maata sieltä, perissiläisten ja refalaisten maasta, kun kerran Efraimin vuoristo on sinulle liian ahdas.” {PJP 495.2}

Heidän vastauksestaan kuulsi valituksen todellinen syy. Heiltä puuttui kanaanilaisten karkottamiseen tarvittavaa uskoa ja rohkeutta. ”Ei vuoristo riitä meille”, he sanoivat, ”ja kaikilla kanaanilaisilla, jotka asuvat tasangoilla, on raudoitettuja sotavaunuja.” {PJP 495.3}

Israelin Jumala oli sitoutunut voimallaan auttamaan kansaansa, ja jos efraimilaisilla olisi ollut Kaalebin rohkeutta ja uskoa, ei yksikään vihollinen olisi kyennyt vastustamaan heitä. Joosua havaitsi heidän vain kaihtavan vaivoja ja vaaroja ja sanoi heille jyrkästi: ”Sinä olet lukuisa kansa ja sinun voimasi on suuri. — — Sinun on karkoitettava kanaanilaiset, vaikka heillä on raudoitettuja sotavaunuja ja vaikka he ovat voimakkaat.” Näin he saivat vastaansa omat väitteensä. He väittivät olevansa lukuisa kansa, ja sellaisena he pystyivät kyllä kuten veljensäkin raivaamaan itselleen oman alueensa. Jumalan auttaessa heidän ei tarvinnut pelätä raudoitettuja sotavaunuja. {PJP 495.4}

Tähän asti Israel oli pitänyt Gilgalia keskuspaikkanaan, jossa pyhäkkökin oli. Mutta nyt oli pyhäkkö siirrettävä vakinaiseen sijoituspaikkaansa Siiloon, joka oli Efraimin arpaosaan kuuluva pieni kaupunki. Se oli lähellä maan keskustaa, minne kaikki heimot saattoivat päästä helposti. Tämä seutu oli täysin puhdistettu vihollisista, niin ettei jumalanpalveluksia tultaisi häiritsemään. ”Ja kaikki israelilaisten seurakunta kokoontui Siiloon, ja he pystyttivät sinne ilmestysmajan.” Ne heimot, jotka olivat leirissä siihen aikaan kun pyhäkkö siirrettiin Gilgalista, seurasivat sen mukana ja leiriytyivät Siiloon. Sieltä ne sitten aikaa myöten hajaantuivat omille alueilleen. {PJP 495.5}

Arkki jäi Siiloon kolmeksisadaksi vuodeksi, jonka jälkeen se Eelin suvun syntien vuoksi joutui filistealaisten käsiin, ja Siilo hävitettiin. Arkkia ei sen jälkeen enää koskaan palautettu siellä olevaan pyhäkköön. Lopulta koko pyhäkköpalvelus siirrettiin Jerusalemin temppeliin, ja Siilo menetti kaiken merkityksensä. Vain rauniot ilmaisevat paikan, missä se muinoin sijaitsi. Paljon myöhemmin viitattiin sen kohtaloon varoitukseksi Jerusalemille. ”Menkääpä minun asuinpaikkaani, joka oli Siilossa”, kehotti Jumala profeetta Jeremiaa julistamaan, ”ja katsokaa, mitä minä olen sille tehnyt kansani Israelin pahuuden tähden! — — Minä teen tälle huoneelle, joka on otettu minun nimiini, johon te luotatte, ja tälle paikalle, jonka minä olen antanut teille ja teidän isillenne, samoin kuin olen tehnyt Siilolle” (Jer. 7: 12—14). {PJP 496.1}

”Kun israelilaiset olivat saaneet jaetuksi maan sen rajoja myöten” ja kun kaikki heimot olivat saaneet arpomalla perintöosansa, Joosua esitti vaatimuksensa. Kaalebin tavoin hän oli saanut erikoisen lupauksen perintöosasta. Hän ei kuitenkaan pyytänyt mitään laajaa maakuntaa vaan ainoastaan yhden kaupungin. ”He antoivat hänelle sen kaupungin, jota hän pyysi. — — Ja hän rakensi uudestaan kaupungin ja asettui sinne.” Kaupungille annettiin nimeksi Timnat-Serah, ”jäljelle jäävä osa” — pysyväiseksi todistukseksi tämän valloittajan jalosta luonteesta ja epäitsekkäästä mielenlaadusta. Hän ei ollut ensimmäisenä haalimassa itselleen voittosaalista, vaan esitti oman pyyntönsä vasta sitten kun vähäisinkin hänen kansastaan oli saanut osansa. {PJP 496.2}

Kuusi leeviläisten kaupunkia — kolme Jordanin kummaltakin puolelta — määrättiin turvakaupungeiksi, joihin jonkun surmannut sai paeta turvaan. Mooses oli määrännyt näistä kaupungeista: ”Niihin paetkoon tappaja, joka tapaturmaisesti on jonkun surmannut. Ja nämä kaupungit olkoot teillä turvapaikkoina, niin ettei tappajan tarvitse kuolla, ennenkuin hän on ollut seurakunnan tuomittavana” (4 Moos. 35: 11,12). Tämä sääliväinen helpotus oli tarpeen sen vanhan tavan yhteydessä, jonka mukaan surmatun lähin omainen tai lähin perijä oli velvollinen kostamaan murhaajalle. Syyllisyyden ollessa ilmeinen ei ollut tarpeellista jäädä odottamaan oikeudenkäynnin ratkaisua. Kostaja saattoi ajaa rikollista takaa minne vain ja tappaa hänet heti tavatessaan missä vain. Herra ei nähnyt hyväksi vielä siihen aikaan poistaa tuota tapaa mutta järjesti sellaiselle pääsyn turvaan, joka tahtomattaan oli surmannut jonkun. {PJP 496.3}

Turvakaupungit valittiin eri tahoilta siten, että niihin pääsi puolessa päivässä maan joka kohdasta. Niihin johtavat tiet oli pidettävä aina hyvässä kunnossa; pitkin matkaa oli pystytettävä tienviittoja, joissa oli sana ”Turvapaikkaan” suurin ja paksuin kirjaimin, niin ettei pakenevan tarvitsisi menettää yhtään aikaa. Kuka tahansa — heprealainen, muukalainen tai vierailija — sai käyttää tätä apua hyväkseen. Mutta vaikka näin estettiin syyttömän äkkipikainen surmaaminen, ei syyllinen silti välttänyt rangaistustaan. Asianomaiset viranhaltijat tutkivat puolueettomasti pakenevan tapauksen ja antoivat hänelle turvapaikan kaupungissaan vasta havaittuaan hänet syyttömäksi tarkoitukselliseen murhaan. Syylliset luovutettiin kostajalle. Ja suojan saaneen oli pysyteltävä turvapaikassaan. Jos verenkostaja tapasi hänet harhailemasta määrättyjen turvarajojen ulkopuolella, joutui suojasta loitonnut hengellään maksamaan sen, ettei ollut välittänyt Herran järjestämästä avusta. Ylipapin kuoltua oli kaikilla turva- kaupunkeihin hakeutuneilla vapaus palata kotiinsa. {PJP 497.1}

Murhasta syytettyä ei saanut tuomita vain yhden todistajan lausunnon nojalla, vaikka todistusaineisto yleensäkin puhuisi häntä vastaan. Herra antoi tästä ohjeen: ”Jos joku lyö toisen kuoliaaksi, surmattakoon tappaja todistajien antaman todistuksen nojalla; mutta yhden todistajan todistuksen nojalla älköön ketään kuolemalla rangaistako” (4 Moos. 35: 30). Mooses sai Kristukselta nämä ohjeet Israelia varten, ja kun Suuri Opettaja maan päällä ollessaan neuvoi opetuslapsiaan kohtelemaan hairahtuneita oikein, hän toisti tämän opetuksen, ettei yhden henkilön todistus riittänyt vapauttamaan eikä tuomitsemaan. Riitakysymyksiä ei pidä ratkaista yhden henkilön näkemysten ja mielipiteiden perusteella. Kaikissa tällaisissa tapauksissa kuultakoon yhteisvastuullisesti kahta tai useampaa, ”että jokainen asia vahvistettaisiin kahden tai kolmen todistajan sanalla” (Matt. 18: 16). {PJP 497.2}

Jos murhasta syytetty todettiin syylliseksi, ei häntä voinut vapauttaa mikään sovitus tai lunastus. ”Joka ihmisen veren vuodattaa, hänen verensä on ihminen vuodattava” (1 Moos. 9:6). ”Älkää ottako lunastusmaksua sellaisen tappajan hengestä, joka on tehnyt hengenrikoksen, vaan rangaistakoon hänet kuolemalla.” ”On sinun otettava hänet minun alttarinikin luota surmattavaksi”, kuului Jumalan käsky, ”maalle ei voi toimittaa sovitusta verestä, joka siihen on vuodatettu, muulla kuin sen verellä, joka sen on vuodattanut” (4 Moos. 35: 31, 33; 2 Moos. 21:

14). Kansakunnan turvallisuus ja puhtaus vaativat murhaamisen synnin ankaraa rankaisemista. Ihmiselämää, jonka vain Jumala voi antaa, oli varjeltava pyhästi. {PJP 498.1}

Jumalan muinaiselle kansalleen määräämät turvakaupungit esikuvasivat Kristuksen tarjoamaa suojaa. Sama armollinen Vapahtaja, joka määräsi nuo ajalliset turvakaupungit, on vuodattamalla oman verensä valmistanut Jumalan lain rikkojille varman turvapaikan, johon he saavat paeta välttyäkseen toiselta kuolemalta. Mikään voima ei voi riistää hänen käsistään sieluja, jotka hakeutuvat hänen luokseen saadakseen syntinsä anteeksi. ”Niin ei nyt siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat.” ”Kuka voi tuomita kadotukseen? Kristus Jeesus on se, joka on kuollut, onpa vielä herätettykin, ja hän on Jumalan oikealla puolella, ja hän myös rukoilee meidän edestämme”, että ”saisimme voimallisen kehotuksen, me, jotka olemme paenneet pitämään kiinni edessämme olevasta toivosta” (Room. 8: 1,34; Hebr. 6: 18). {PJP 498.2}

Turvakaupunkiin pakeneva ei voinut viivytellä hetkeäkään. Hänen oli luovuttava perheestään ja työpaikastaan. Ei ollut aikaa rakkaidenkaan hyvästelyyn. Nyt oli henki kyseessä, ja kaikki muu oli jätettävä tuohon ainoaan päämäärään — turvapaikkaan — pääsemiseksi. Siinä unohtui väsymys, eikä vastuksia kaihdettu. Pakeneva ei tohtinut hetkeksikään hidastaa askeleitaan ennen kuin oli päässyt kaupungin muurien sisäpuolelle. {PJP 498.3}

Syntinen on alttiina ikuiselle kuolemalle kunnes löytää kätkö- paikan Kristuksessa; ja kuten pakenija saattoi viivyttelyllään ja huolimattomuudellaan menettää ainoan henkiin jäämisen mahdollisuutensa, saattaa viivyttely ja välinpitämättömyys koitua myös sielun turmioksi. Saatana, suuri vastustaja, ajaa takaa jokaista Jumalan pyhän lain rikkojaa, ja se, joka ei tajua vaaraansa eikä vakavasti hakeudu iankaikkiseen turvapaikkaan, joutuu tuhoojan uhriksi. {PJP 498.4}

Turvakaupungin tutkinto vanki joutui milloin tahansa kaupungin ulkopuolelle lähdettyään verenkostajan käsiin. Näin opetettiin kansaa noudattamaan niitä järjestelyjä, joilla rajaton viisaus halusi suojata heitä. Samoin ei riitä, että syntinen uskoo saavansa Kristukselta syntinsä anteeksi; hänen täytyy uskoen ja kuuliaisena myös pysyä hänessä. ”Sillä jos me tahallamme teemme syntiä, päästyämme totuuden tuntoon, niin ei ole enää uhria meidän syntiemme edestä, vaan hirmuinen tuomion odotus ja tulen kiivaus, joka on kuluttava vastustajat” (Hebr. 10: 26,27). {PJP 499.1}

Kaksi Israelin heimoa, Gaad ja Ruuben, sekä puolet Manas- sen heimosta olivat saaneet perintöosansa ennen Jordanin ylitystä. Paimentolaisina heitä viehättivät Gileadin ja Baasanin laajat ylätasangot ja rehevät metsät, jotka tarjosivat viljalti laidunmaata heidän karjalleen ja lammaslaumoilleen. Sitä ei siinä mitassa ollut varsinaisessa Kanaanissa, ja siksi nuo kaksi ja puoli heimoa, jotka halusivat jäädä tänne asumaan, sitoutuivat antamaan osuutensa sotakuntoisista miehistä taistelemaan veljiensä rinnalla Jordanin tuolla puolen, kunnes nämäkin pääsisivät perintöosaansa. Uskollisesti he olivatkin täyttäneet sitoumuksensa. Kymmenen muun heimon lähtiessä hyökkäämään Kanaaniin ”ruubenilaiset, gaadilaiset ja toinen puoli Manassen

sukukuntaa", noin neljäkymmentä tuhatta miestä, "kulkivat — — Herran edellä taisteluun Jerikon arolle" (Joos. 4: 12,13). Vuosikausia he olivat taistelleet rohkeasti veljiensä rinnalla. Nyt heidän oli aika päästä omalle maalleen. Autettuaan veljiään taisteluissa he saivat myös osansa saaliista, ja he palasivat mukanaan "suuret rikkaudet ja suuri karjan paljous, suuri hopean, kullan, vasken, raudan ja vaatteiden paljous", mikä kaikki heidän oli tasattava niiden kanssa, jotka olivat jääneet perheidensä ja laumojensa luo. {PJP 499.2}

Nyt he joutuivat asumaan loitolla Herran pyhäköstä, ja Joosua katseli heidän poistumistaan huolestuneesti. Hän tiesi, miten voimakas kiusaus heillä oli siellä eristettyinä liikkuessaan langeta noudattamaan ympärillä asuvien pakanaheimojen tapoja. {PJP 499.3}

Joosuan ja muiden johtajien ollessa vielä näissä huolekkaissa mietteissään heille kerrottiin outoja uutisia. Jordanin taakse, lähelle sitä kohtaa, mistä Israel oli ihmeellisesti ylittänyt virran, nuo kaksi ja puoli heimoa olivat rakentaneet suuren alttarin, Siilon polttouhrialttarin kaltaisen. Jumalan laki kielsi kuoleman uhalla perustamasta pyhäkön ohella toista palvontapaikkaa. Jos tällä alttarilla oli sellainen tarkoitus, se vieroittaisi kansan oikeasta uskosta, ellei sitä poistettaisi. {PJP 500.1}

Kansan edustajat kokoontuivat Siiloon, ja kiihkoissaan ja vihoissaan he ehdottivat, että käytäisiin heti sotimaan rikkojia vastaan. Varovaisemmat saivat kuitenkin aikaan sen, että päätettiin ensin lähettää miehiä kuulemaan, miten nuo kaksi ja puoli heimoa selittäisivät menettelynsä. Valittiin kymmenen päämiestä, yksi kustakin heimosta. Heidän johtajanaan oli Piinehas, joka jo Peorin tapauksessa oli kunnostautunut tarmokkaalla toiminnallaan. {PJP 500.2}

Nuo kaksi ja puoli heimoa olivat tehneet virheen siinä, että ilman mitään selityksiä olivat ryhtyneet niin suuria epäluuloja herättävään hankkeeseen. Perille tultuaan lähetystö, joka piti veljiään ilman muuta syyllisinä, nuhteli heitä ankarasti. He syyttivät heitä kapinoimisesta Herraa vastaan ja muistuttivat heille, miten ankarasti Israelia oli rangaistu liittymisestä Baal-Peoriin. Koko Israelin nimissä Piinehas esitti Gaadin ja Ruubenin lapsille, että elleivät he halunneet asua maassaan ilman uhrialttaria, he olivat tervetulleita siirtymään joen toiselle puolelle ja täysin etuoikeuksin saamaan osansa veljiensä parissa. {PJP 500.3}

Vastineekseen syytetyt esittivät, ettei heidän alttariaan ollut tarkoituskaan käyttää uhraamiseen. Se oli vain todistuksena siitä, että vaikka joki erotti heidät toisistaan, he olivat samassa uskossa kuin Kanaanissa asuvat veljensäkin. He olivat pelänneet, että heidän lapsensa mahdollisesti suljettaisiin pois pyhäkön yhteydestä sillä perusteella, ettei heillä ollut mitään osuutta Israelissa. Silloin tämä alttari, joka oli rakennettu Siilossa olevan Herran alttarin kaltaiseksi, todistaisi rakentajiensa samoin palvelleen elävää Jumalaa. {PJP 500.4}

Hyvillä mielin lähettiläät hyväksyivät tämän selityksen ja riensivät kertomaan nämä uutiset niille, jotka olivat lähettäneet heidät. Kaikki sotahankkeet peruutettiin, ja iloiten kansa ylisti Jumalaa. {PJP 501.1}

Gaadin ja Ruubenin lapset kiinnittivät nyt alttariinsa kirjoituksen joka ilmaisi, mitä varten se oli rakennettu, ja sanoivat: ”Se on todistaja meidän välillämme siitä, että Herra on Jumala.” Näin he halusivat ehkäistä tulevia väärinkäsityksiä ja poistaa mahdollinen kiusauksen aihe. {PJP 501.2}

Miten usein yksinkertainen väärinkäsitys johtaakaan vakaviin vaikeuksiin jopa niiden kesken, jotka toimivat kaikkien parasta tarkoittaen. Ellei noudateta kohteliaisuutta ja kärsivällisyyttä, voivat seuraukset olla hyvinkin kohtalokkaat. Israelin kymmenen heimoa muistivat, miten Jumala Aakanin tapauksessa oli nuhdellut heitä siitä, ettei heidän keskuudessaan ollutta syntiä kyllin valppaasti paljastettu. Nyt he päättivät toimia ripeästi ja tarmokkaasti; mutta koettaessaan korjata aikaisemman erehdyksensä he menivätkin toiseen äärimmäisyyteen. Sen sijaan että olisivat kohteliaasti tiedustelleet, miten asianlaita todella oli, he olivat ryhtyneet arvostelemaan ja moittimaan veljiään. Jos Gaadin ja Ruubenin miehet olisivat antaneet takaisin samalla mitalla, olisi se johtanut avoimeen sotaan. Niin tärkeää kuin toisaalta onkin, ettei syntiin suhtauduta mitenkään levä- peräisesti, ei sovi myöskään eksyä tuomitsemaan harkitsemat- tomasti eikä epäilemään ilman perusteita. {PJP 501.3}

Monet loukkaantuvat herkästi vähimmistäkin moitteista, mutta kohtelevat kovin ankarasti niitä, joiden luulevat hairahtuneen. Moittein ja nuhtein ei ketään ole koskaan saatu luopumaan väärästä asenteestaan, mutta monet kyllä siten loitonnetaan oikealta tieltä yhä pitemmälle sydämen paatumukseen. Ystävällinen mielenlaatu ja kohtelias, kärsivällinen käytös voivat pelastaa eksyneen ja peittää paljon syntejä. {PJP 501.4}

Ruubenilaisten ja heidän seuralaistensa viisasta esimerkkiä kannattaa seurata. Heitä arvosteltiin väärin ja nuhdeltiin ankarasti, kun he vilpittömästi pyrkivät parantamaan keskuudessaan tosi uskonnon asemaa, mutta he eivät ilmaisseet vähintäkään suuttumusta. Kohteliaasti ja kärsivällisesti he kuuntelivat veljiensä syytöksiä ennen kuin ryhtyivät puolustautumaan, ja sitten he antoivat täyden selvityksen vaikuttimistaan ja todistivat olevansa syyttömiä. Näin saatiin sovinnollisesti poistetuksi vaikeus, joka oli näyttänyt seurauksiltaan niin uhkaavalta. {PJP 501.5}

Väärin syytettyinäkin on oikeassa olevilla varaa pysyä tyyninä ja hienotunteisina. Jumala on tietoinen kaikesta, mitä ihmiset ymmärtävät ja tulkitsevat väärin, ja voimme turvallisesti jättää asiamme hänen käsiinsä. Yhtä varmasti kuin hän paljasti Aakanin syyllisyyden, hän on puolustava niiden asiaa, jotka luottavat häneen. Kristuksen mielenlaadun elävöittämillä on sitä rakkautta, joka on pitkämielinen ja lempeä. {PJP 502.1}

Jumala tahtoo kansansa keskuudessa ilmenevän yksimielisyyttä ja veljellistä rakkautta. Vähän ennen ristiinnaulitsemistaan Kristus rukoili, että hänen opetuslapsensa olisivat yhtä niin kuin hän on yhtä Isänsä kanssa, jotta maailma uskoisi, että Jumala oli lähettänyt hänet. Tämän liikuttavan ja ihmeellisen rukouksen vaikutus ulottuu halki aikojen meidän päiviimme asti, sillä hän sanoi: ”Mutta en minä rukoile ainoastaan näiden edestä, vaan myös niiden edestä, jotka heidän sanansa kautta uskovat minuun” (Joh. 17: 20). Joskaan emme saa luopua yhdestäkään

totuuden periaatteesta, meidän tulisi aina pyrkiä tähän yhteyteen. Tämä on opetuslapseutemme todiste. Jeesus sanoi: ”Siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos teillä on keskinäinen rakkaus” (Joh. 13: 35). Ja apostoli Pietari kehottaa seurakuntaa: ”Olkaa kaikki yksimielisiä, helläsydämisiä, veljiä kohtaan rakkaita, armahtavaisia, nöyriä. Älkää kostako pahaa pahalla, älkää herjausta herjauksella, vaan päinvastoin siunatkaa; sillä siihen te olette kutsututkin, että siunauksen perisitte” (1 Piet. 3: 8. 9). {PJP 502.2}

Luku 49—Joosuan viimeiset sanat

Taistelujen ja Kanaanin valloituksen päätyttyä Joosua oli vetäytynyt viettämään rauhallisia vanhuudenpäiviä kotonaan Timnat- Serahissa. ”Pitkän ajan kuluttua, sitten kuin Herra oli suonut Israelin päästä rauhaan kaikilta sen ympärillä asuvilta vihollisilta, kutsui Joosua kaiken Israelin, sen vanhimmat, päämiehet, tuomarit ja päällysmiehet.” {PJP 503.1}

Joitakin vuosia oli kulunut siitä, kun kansa oli asettunut asuinsijoilleen, ja jo alkoi ilmetä samanlaista pahaa, mistä Israelia oli jouduttu rankaisemaan aikaisemminkin. Kun Joosua alkoi tuntea ikävuosilleen ominaista heikkoutta ja käsitti työnsä pian päättyvän, hänen mielensä valtasi syvä huoli kansansa tulevaisuudesta. Kun israelilaiset vielä kerran kerääntyivät iäkkään johtajansa ympärille, hän puhui heille vielä suuremmalla kuin isän kiintymyksellä. ”Te olette itse nähneet kaiken”, hän sanoi, ”mitä Herra, teidän Jumalanne, on tehnyt kaikille näille kansoille, jotka hän on karkoittanut teidän tieltänne; sillä Herra, teidän Jumalanne, on itse sotinut teidän puolestanne.” Vaikka kanaanilaiset olikin kukistettu, oli huomattava osa Israelille luvatusta maasta vielä heidän hallussaan, ja Joosua varoitti kansaansa veltostumasta ja unohtamasta Herran käskyä, jonka mukaan nämä epäjumalia palvovat kansat oli kokonaan karkotettava. {PJP 503.2}

Kansalle oli yleensä vastahakoista pakanoiden karkottamisen suorittaminen loppuun. Heimot olivat hajaantuneet alueilleen, sotaväki oli siirtynyt rauhan töihin, ja sodan aloittamista uudestaan pidettiin vaikeana ja epäilyttävänä. Mutta Joosua vakuutti: ”Herra, teidän Jumalanne, työntää itse ne pois teidän edestänne ja karkoittaa ne teidän tieltänne, niin että te otatte omaksenne heidän maansa, niinkuin Herra, teidän Jumalanne, on teille puhunut. Olkaa siis aivan lujat ja noudattakaa tarkoin kaikkea, mitä Mooseksen lain kirjaan on kirjoitettu, poikkeamatta siitä oikealle tai vasemmalle.” Joosua haastoi kansan itsensä todistajaksi siitä, että Jumala oli uskollisesti täyttänyt heille antamansa lupaukset, kunhan he vain olivat puolestaan täyttäneet hänen ehtonsa. ”Koko sydämenne ja koko sielunne tietäköön”, hän sanoi, ”ettei ainoakaan kaikista niistä teitä koskevista lupauksista, jotka Herra, teidän Jumalanne, on antanut, ole jäänyt täyttymättä; kaikki ovat toteutuneet teille, ei ainoakaan niistä ole jäänyt täyttämättä.” Hän selitti heille, että samoin kuin Herra oli täyttänyt lupauksensa, hän toteuttaisi myös uhkauksensa. ”Ja niinkuin kaikki teitä koskevat lupaukset, jotka Herra, teidän Jumalanne, on antanut, ovat toteutuneet teille, niin Herra myöskin antaa kaikkien uhkauksiensa toteutua teille; — — jos te rikotte Herran, teidän Jumalanne, liiton, — — niin Herran viha syttyy teitä kohtaan, ja te häviätte pian siitä hyvästä maasta, jonka hän on teille antanut.” {PJP 503.3}

Saatana pettää monet sillä uskottavalta kuulostavalla väitteellään, että Jumala rakastaa kansaansa niin suuresti että sallii sen syntisyydenkin. Hän selittää, että vaikka Jumalan sanan uhkaukset osaltaan palvelevatkin tiettyä tarkoitusta hänen siveellisessä hallinnossaan, ei niitä panna koskaan kirjaimellisesti täytäntöön. Mutta Jumala on suhteissaan luotuihinsa aina noudattanut vanhurskauden periaatteita paljastamalla synnin sellaiseksi kuin se todella on —

osoittamalla, miten varmasti se johtaa kurjuuteen ja kuolemaan. Syntiä ei koskaan ole ehdoitta annettu anteeksi — eikä tulla koskaan antamaankaan. Sellainen anteeksianto ilmaisisi ne vanhurskauden periaatteet hyljätyiksi, jotka ovat suorastaan Jumalan hallituksen perustana. Siitä tyrmistyisi koko lankeamaton kaikkeus. Jumala on tarkoin ilmaissut synnin seuraukset, ja elleivät nämä varoitukset pitäisi paikkaansa, mistä tietäisimme varmasti, että hänen lupauksensa täyttyvät? Sellainen niin kutsuttu hyväntahtoisuus, joka syrjäyttää oikeuden, ei ole hyväntahtoisuutta vaan heikkoutta. {PJP 504.1}

Jumala on elämän antaja. Alusta asti kaikki hänen lakinsa koskivat elämää. Mutta synti särki Jumalan aikaansaaman järjestyksen ja aiheutti ristiriitaisuuksia. Niin kauan kuin on syntiä, on pakostakin myös kärsimystä ja kuolemaa. Vain sen perusteella, että Vapahtaja on kärsinyt synnin kirouksen puolestamme, voi ihminen toivoa pääsevänsä kokemasta kohdalleen sen kauheita seurauksia. {PJP 505.1}

Ennen Joosuan kuolemaa heimojen päämiehet ja edustajat kokoontuivat jälleen Sikemiin hänen kutsuaan noudattaen. Tähän paikkaa liittyivät useimmat maan pyhistä muistoista. Siellä Jumala oli tehnyt liiton Aabrahamin ja Jaakobin kanssa, siellä he itse olivat tehneet juhlallisen valansa ryhtyessään valloittamaan Kanaania. Siellä olivat Eebalin ja Garissimin vuori niiden valojen todistajana, joita he nyt pian kuolevan johtajansa läsnäollessa olivat tulleet uudistamaan. Kaikkialla oli todisteita siitä, mitä Jumala oli tehnyt heidän hyväkseen. Hän oli antanut heille maan, josta he eivät olleet vaivaa nähneet, kaupunkeja, joita he eivät olleet rakentaneet, viinitarhoja ja öljypuulehtoja, joita he eivät olleet istuttaneet. Vielä kerran Joosua kertasi Israelin vaiheita ja luetteli Jumalan ihmeellisiä tekoja, jotta kaikki käsittäisivät hänen rakkautensa ja armonsa ja palvelisivat häntä ”nuhteettomasti ja uskollisesti”. {PJP 505.2}

Joosuan ohjeiden mukaan arkki oli tuotu Siilosta. Tilaisuus oli hyvin juhlallinen, ja tämä Jumalan läsnäolon tunnuskuva syventäisi sitä vaikutusta, jonka hän halusi tehdä kansaan. Kerrottuaan Israelille Jumalan hyvyydestä hän kehotti kansaa nyt valitsemaan, ketä se halusi palvella. Epäjumalia palveltiin vielä salaa jonkin verran, ja Joosua koetti saada heidät nyt ratkaisuun, joka poistaisi tämän synnin Israelista. ”Jos pidätte pahana palvella Herraa”, hän sanoi, ”niin valitkaa tänä päivänä, ketä tahdotte palvella.” Joosua halusi saada heidät palvelemaan Jumalaa halukkaasti eikä pakosta. Uskonnon perustanahan on rakkaus Jumalaan. Hänen palvelemisensa vain palkkion toivosta tai rangaistuksen pelosta ei hyödytä mitään. Avoin luopumus ei ole sen vastenmielisempää Jumalalle kuin tekopyhyys ja pelkkä muodollinen palveluskaan. {PJP 505.3}

Iäkäs johtaja kehotti kansaa harkitsemaan, mitä hän oli antanut heille valittavaksi, kaikkine seurauksineen, ja päättämään halusivatko he todella alentaa elämänsä ympärillään epäjumalia palvovien kansojen tasolle. Jos he pitivät pahana palvella Herraa, voiman ja siunauksen lähdettä, niin valitkoot sinä päivänä ketä tahtovat palvella — ”niitäkö jumalia, joita teidän isänne palvelivat”, joiden keskuudesta Aabraham kutsuttiin lähtemään pois, ”vai amorilaisten jumalia, niiden, joiden maassa te asutte”. Nämä viimeiset sanat nuhtelivat Israelia ankarasti. Amorilaisten

jumalat eivät olleet kyenneet suojaamaan palvojiaan. Iljettävien ja alentavien syntiensä takia tuo jumalaton kansa oli tuhoutunut, ja hyvä maa, jonka se kerran omisti, oli annettu Jumalan kansalle. Miten mieletöntä Israelin olisi valita ne jumalat, joiden palvomisen vuoksi amorilaiset oli hävitetty! ”Mutta minä ja minun perheeni”, sanoi Joosua, ”palvelemme Herraa.” Näin hän tartutti omaa sydäntään innoittaneen pyhän intonsa myös kansaansa. Niinpä kansa vastasikin epäröimättä: ”Pois se, että me hylkäisimme Herran ja palvelisimme muita jumalia!” {PJP 505.4}

”Te ette voi palvella Herraa”, sanoi Joosua, ”sillä hän on pyhä Jumala; hän ei anna anteeksi teidän rikoksianne ja syntejänne.” Ennen kuin voitiin aikaansaada mitään pysyvää uudistusta, oli kansa saatava tuntemaan olevansa täysin kykenemätön palvelemaan kuuliaisesti Jumalaa omassa voimassaan. He olivat rikkoneet hänen lakinsa; se tuomitsi heidät lainrikkojiksi eikä tarjonnut mitään armoa. Luottaessaan omaan voimaansa ja vanhurskauteensa he eivät mitenkään voineet saada anteeksi syntejään. He eivät pystyneet täyttämään Jumalan täydellisen lain vaatimuksia, ja turhaan he sitoutuivat palvelemaan Jumalaa. Vain uskomalla Kristukseen he saattoivat saada syntinsä anteeksi ja vahvistua noudattamaan Jumalan lakia. Mikäli mielivät tulla Jumalan hyväksymiksi, heidän oli lakattava pyrkimästä pelastumaan omin ponnistuksin ja luotettava pelkästään luvatun Vapahtajan ansioihin. {PJP 506.1}

Joosua koetti saada kuulijansa punnitsemaan tarkoin sanansa ja pidättymään vannomasta mitään sellaista, mitä eivät olleet valmiit täyttämään. Hyvin vakavasti he lausuivat toistamiseen: ”Ei niin, vaan me palvelemme Herraa.” Juhlallisesti he suostuivat olemaan todistajina itseään vastaan siitä, että olivat valinneet Herran, ja toistivat vielä kerran kuuliaisuuden sitoumuksensa: ”Herraa, meidän Jumalaamme, me palvelemme, ja hänen ääntänsä me kuulemme.” {PJP 506.2}

”Niin Joosua teki sinä päivänä liiton kansan kanssa ja antoi heille Sikemissä käskyt ja oikeudet.” Kirjoitettuaan tämän juhlallisen sopimuksen muistiin hän asetti sen lain kirjan kanssa arkin sivulle. Ja hän pystytti muistokiven ja sanoi: ”’Katso, tämä kivi on oleva todistajana meitä vastaan, sillä se on kuullut kaikki Herran sanat, jotka hän on meille puhunut, ja se on oleva todistajana teitä vastaan, ettette kieltäisi Jumalaanne.’ Sitten Joosua päästi kansan menemään, kunkin perintöosalleen.” {PJP 507.1}

Joosuan Israelille suorittama työ oli päättynyt. Hän oli ”uskollisesti seurannut Herraa”, ja Jumalan kirjaan hänestä on kirjoitettu: ”Herran palvelija”. Jaloimman todistuksen hänen kansanjohtajan luonteestaan antaa maininta sen sukupolven vaiheista, jonka aikana hän oli vaikuttanut: ”Ja Israel palveli Herraa Joosuan koko elinajan ja niiden vanhinten koko elinajan, jotka elivät vielä kauan Joosuan jälkeen.” {PJP 507.2}

Luku 50—Kymmenykset ja uhrilahjat

Heprealaisessa taloudenhoidossa otettiin kansan tuloista kymmenesosa Jumalan julkisen palvonnan tukemiseen. Mooses sanoi siitä Israelille: ”Kaikki maan kymmenykset, sekä pellon viljasta että puiden hedelmistä, ovat Herran omat, pyhä lahja Herralle.” ”Ja kaikki kymmenykset raavaskarjasta ja pikkukarjasta olkoot pyhä lahja Herralle” (3 Moos. 27: 30, 32). {PJP 508.1}

Mutta kymmenysjärjestelmä ei ollut alkuisin heprealaisten ajalta. Jo aivan varhaisimmista ajoista lähtien Herra vaati itselleen kymmenykset, ja tämä vaatimus tunnustettiin ja sitä kunnioitettiin. Aabraham maksoi kymmenykset Melkisedekille, korkeimman Jumalan papille (1 Moos. 14: 20). Ollessaan Beetelissä maanpakolaisena ja vaeltajana Jaakob lupasi Herralle: ”Kaikesta, mitä minulle suot, minä totisesti annan sinulle kymmenykset” (1 Moos. 28: 22). Ja kun israelilaiset olivat perustamassa omaa valtakuntaansa, vahvistettiin kymmenykset yhdeksi niistä Jumalan antamista säädöksistä, joiden noudattamisesta riippui heidän hyvinvointinsa. {PJP 508.2}

Kymmenysten ja uhrilahjojen järjestelmän tarkoituksena oli painaa ihmisten mieleen se suuri totuus, että Jumala on luotujensa kaiken siunauksen lähde ja että ihmisen tuli olla kiitollinen hänelle kaikesta hänen huolenpidostaan ja hyvistä lahjoistaan. {PJP 508.3}

Hän ”antaa kaikille elämän ja hengen ja kaiken” (Ap.t. 17: 25). Herra sanoo: ”Minun ovat kaikki metsän eläimet ja tuhansien vuorten karjat” (Ps. 50: 10). ”Minun on hopea, ja minun on kulta” (Hagg. 2: 8). Ihmiset saavat Jumalalta voimansa rikkauden hankkimiseen (5 Moos. 8: 18). Herra sääti osan anteliaista lahjoistaan palautettavaksi hänelle lahjoina ja uhreina tunnustukseksi siitä, että kaikki saadaan häneltä sekä hänen palvontansa ylläpidoksi. {PJP 508.4}

”Kymmenykset ovat Herran omat.” Tässä käytetään samaa sanontaa kuin laissa sapatista: ”Seitsemäs päivä on Herran, sinun Jumalasi, sapatti” (2 Moos. 20: 10). Jumala varasi itselleen määrätyn osan ihmisen ajasta ja varoista, eikä yksikään ihminen voinut rikkomukseen syyllistymättä käyttää näistä kumpaakaan omiin tarkoituksiinsa. {PJP 509.1}

Kymmenykset oli omistettava yksinomaan Leevin heimon käyttöön, joka oli erotettu palvelemaan pyhäkössä. Mutta uskonnollisiin tarkoituksiin annettujen suoritusten ei suinkaan pitänyt rajoittua tähän. Pyhäkkö, kuten myöhemmin temppelikin, rakennettiin kokonaan vapaaehtoisilla lahjavaroilla. Tarpeellisia korjauksia ja muita menoja varten Mooses määräsi aina kansan lukumäärää laskettaessa jokaisen suorittamaan puoli sekeliä ”palvelukseen ilmestysmajassa”. Tähän tarkoitukseen suoritettiin Nehemian aikana vuotuinen maksu. (Katso 2 Moos. 30: 12— 16; 2 Kun. 12: 4, 5; 2 Aikak. 24: 4—13; Neh. 10: 32, 33.) Jumalalle tuotiin jatkuvasti syntiuhreja ja kiitosuhreja. Näitä suoritettiin suurin määrin vuotuisissa juhlissa. Kaikkein anteliaimmin annettiin uhrilahjoja köyhien hyväksi. {PJP 509.2}

Jo ennen kuin kymmenykset voitiin varata, oli Jumalan vaatimukset tunnustettu. Hänelle pyhitettiin kaikki, mikä kaikesta maan kasvusta kypsyi ensiksi. Jumalalle erotettiin ensi villa

lampaita kerittäessä, ensi vilja vehnää puitaessa samoin kuin ensi öljy ja viini. Samoin tehtiin kaikkien eläinten esikoisille, ja esikoispojasta maksettiin lunastushinta. Ensi hedelmät esitettiin pyhäkössä Herralle ja omistettiin sitten pappien käyttöön. {PJP 509.3}

Näin kansaa muistutettiin jatkuvasti siitä, että Jumala oli heidän peltojensa, karjojensa ja laumojensa todellinen omistaja, että hän antoi aurinkonsa paistaa heille ja lähetti sateen heidän kylvöaikanaan ja elonaikanaan, että kaikki mitä he omistivat oli hänen luomaansa ja että hän oli asettanut heidät omai- suutensa taloudenhoitajiksi. {PJP 509.4}

Kun israelilaiset miehet kokoontuivat pyhäkön luo kantaen peltojensa, puutarhojensa ja viinitarhojensa ensi hedelmiä, suoritettiin Jumalan hyvyyden julkinen tunnustaminen. Kun pappi oli vastaanottanut lahjan, niin uhraaja lausui aivan kuin Herran edessä ollen: ”Minun isäni oli harhaileva aramilainen”, ja hän kuvaili Egyptissä asumista ja sortoa, josta Jumala oli vapauttanut Israelin ”väkevällä kädellä ja ojennetulla käsivarrella, tehden tunnustekoja ja ihmeitä”. Ja hän sanoi: ”Hän toi meidät tähän paikkaan ja antoi meille tämän maan, maan, joka vuotaa maitoa ja mettä. Ja katso, nyt minä tuon uutiset sen maan hedelmistä, jonka sinä, Herra, minulle annoit” (5 Moos. 26: 5,8— 11). {PJP 510.1}

Heprealaisilta vaaditut suoritukset uskonnollisiin ja hyväntekeväisyystarkoituksiin vastasivat yhteensä täyttä neljännestä heidän tuloistaan. Näin raskaan verotuksen heidän varoistaan olisi luullut köyhdyttävän heitä, mutta näiden säädösten tunnollinen noudattaminen oli päinvastoin yhtenä heidän menestyksensä edellytyksenä. Heidän kuuliaisuutensa ehdolla Jumala antoi heille tämän lupauksen: ”Minä karkoitan nuhtelullani teiltä syöjäsirkat turmelemasta teidän maanne hedelmää, eikä teidän viiniköynnöksenne kedolla ole hedelmätön. — — Ja teidän onneanne kiittävät kaikki pakanat, sillä te tulette olemaan ihasteltu maa, sanoo Herra Sebaot” (Mal. 3: 11). {PJP 510.2}

Profeetta Haggai kuvailee väkevästi, mitä seurauksia on siitä, että itsekkäästi pidätetään Jumalan asialta vaikkapa vapaaehtoisia uhrilahjoja. Palattuaan Babylonian vankeudesta juutalaiset ryhtyivät jälleenrakentamaan Herran temppeliä. Mutta he kes keyttivät työnsä vihollisten ahdistaessa heitä, ja kun ankara kuivuus aiheutti suoranaista puutetta, he pitivät mahdottomana temppelin rakentamisen saattamista päätökseen ja sanoivat: ”Aika ei ole tullut rakentaa Herran huonetta.” Mutta silloin Herran profeetta julisi heille: ”Onko sitten aika teidän asua panelilla kaunistetuissa huoneissanne, kun tämä huone on rauniona? Ja nyt sanoo Herra Sebaot näin: Ottakaa vaari teistänne. Te kylvätte paljon, mutta saatte vähän. Te syötte, mutta ette tule ravituiksi. Te juotte, mutta jano ei sammu. Te vaatetatte itsenne, mutta ei tule lämmin. Ja palkkatyöläinen panee työpalkan reikäiseen kukkaroon” (Hagg. 1: 2—6). Ja sitten hän selittää syyn: ”Te odotatte paljoa, mutta se menee vähiin. Te tuotte kotiin, mutta minä puhallan sen pois. Minkätähden? sanoo Herra Se- baot. Minun huoneeni tähden, kun se on rauniona ja te jouk- sette kukin oman huoneenne hyväksi. Sentähden teiltä taivas pidättää kasteen ja maa pidättää satonsa. Ja minä olen kutsunut kuivuuden maahan ja vuorille, viljalle, viinille ja öljylle, ja mitä vain maa tuottaa, ja ihmisille ja eläimille ja kaikelle kätten vaivannäölle” (Jakeet 9—12). ”Mentiin

kahdenkymmenen mitan viljakasalle, mutta oli vain kymmenen; mentiin viinikuurnalle ammentamaan viisikymmentä mittaa, mutta oli kaksikymmentä. Minä löin teitä, kaikkia teidän kättenne töitä, nokitähkällä ja viljanruosteella ja rakeilla" (Hagg. 2: 16,19). {PJP 510.3}

Nämä varoitukset saivat kansan jälleen jatkamaan Jumalan huoneen rakentamista. Ja Herra julisti heille: "Ottakaa vaari, kuinka käy tästä päivästä lähtien eteenpäin, yhdeksännen kuun kahdennestakymmenennestä neljännestä päivästä, Herran temppelin perustamispäivästä, lähtien. — — Tästä päivästä lähtien minä annan siunauksen" (Jakeet 18,19). {PJP 511.1}

Viisas Salomo sanoo: "Toinen on antelias ja saa yhä lisää, toinen säästää yli kohtuuden ja vain köyhtyy" (Sanani. 11: 24). Ja apostoli Paavali antaa Uuden testamentin puolella saman opetuksen: "Joka niukasti kylvää, se myös niukasti niittää, ja joka runsaasti kylvää, se myös runsaasti niittää. — — Ja Jumala on voimallinen antamaan teille ylenpalttisesti kaikkea armoa, että teillä kaikessa aina olisi kaikkea riittävästi, voidaksenne ylenpalttisesti tehdä kaikkinaista hyvää" (2 Kor. 9: 6,8). {PJP 511.2}

Jumalan tarkoituksen mukaan israelilaisten tuli levittää valoa kaikille maan asukkaille. Ylläpitämällä hänen julkista palvontaansa he todistivat elävän Jumalan olemassaolosta ja valtiudesta. Ja tätä palvontaa heidän etuoikeutenaan oli tukea osoitukseksi kuuliaisuudestaan ja rakkaudestaan häntä kohtaan. Herra on säätänyt valon ja totuuden leviämisen maailmaan riippuvaksi niiden toiminnasta ja uhrilahjoista, jotka ovat osallistuneet hänen taivaallisesta lahjastaan. Hän olisi voinut tehdä enkeleistä totuutensa lähettiläitä tai ilmoittaa tahtonsa omalla äänellään kuten hän julisti lain Siinailta. Mutta rajattomassa rakkaudessaan ja viisaudessaan hän kutsui ihmiset työtovereik- seen antamalla tämän työn heidän tehtäväkseen. {PJP 511.3}

Israelin päivinä kymmenyksiä ja vapaaehtoisia uhrilahjoja tarvittiin jumalallisten palvelusmenojen jatkuvaan suorittamiseen. Olisiko Jumalan kansan annettava vähemmän tänä aikana? Kristuksen esittämän periaatteen mukaan meidän tulisi antaa uhrilahjoja Jumalalle samassa määrin kuin olemme saaneet valoa ja etuoikeuksia. "Jokaiselta, jolle on paljon annettu, myös paljon vaaditaan" (Luuk. 12: 48). Lähettäessään opetuslapsensa matkaan Vapahtaja sanoi heille: "Lahjaksi olette saaneet, lahjaksi antakaa" (Matt. 10: 8). Kun siunauksemme ja etuoikeutemme lisääntyvät — ja ennen kaikkea kun katselemme kirkkauden Jumalan Pojan verratonta uhria — eikö meidän pitäisi ilmaista kiitollisuuttamme entistä runsaammilla lahjoilla, jotta toisetkin saisivat kuulla pelastuksen sanoman? Laajetessaan evankeliumin työ vaatii ylläpidokseen enemmän varoja kuin muinoin, ja siitä syystä tarvitaan lnkia kymmenyksistä ja uhrilahjoista nyt kipeämmin kuin konsanaan heprealaisen talouden aikana. Jos hänen kansansa tukisi auliisti hänen asiaansa vapaaehtoisilla lahjoillaan eikä yrittäisi täyttää Jumalan varastohuonetta epäkristillisin ja pyhittymättömin keinoin, hän saisi kunnian, ja paljon enemmän sieluja voitettaisiin Kristukselle. {PJP 512.1}

Mooseksen suunnitelma, jonka mukaan hän keräsi varoja pyhäkön rakentamiseen, onnistui erinomaisesti. Niitä ei tarvinnut pyytämällä pyytää, eikä hän käyttänyt mitään sellaisia keinoja, joihin kirkot meidän aikanamme niin usein turvautuvat. Ei hän järjestänyt mitään suuria juhlia.

Ei hän kutsunut väkeä ilonpitoon, tansseihin ja huvittelemaan, eikä hän järjestänyt arpajaisia eikä muutakaan tällaista epäpyhää saadakseen varoja Jumalan pyhäkön rakentamiseen. Herra neuvoi Moosesta kehottamaan Israelin lapsia tuomaan uhrilahjojaan. Hänen tuli vastaanottaa lahjoja jokaiselta, joka antoi auliisti, oman sydämensä halusta. Ja lahjoja tuli niin runsaasti, että Mooseksen oli lopulta kiellettävä kansaa tuomasta enempää, sillä niitä oli saatu enemmän kuin voitiin käyttää. {PJP 512.2}

Jumala on tehnyt ihmisistä taloudenhoitajiaan. Hän on uskonut heidän hoitoonsa omaisuutta, jolla hän toivoo heidän levittävän evankeliumia. Ja omaisuutensa uskollisille hoitajille hän uskoo yhä enemmän hoidettavaa. Herra sanoo: ”Minä kunnioitan niitä, jotka minua kunnioittavat” (1 Sam. 2: 30). ”Iloista antajaa Jumala rakastaa”, ja lupauksensa mukaan hän siunaa kansaansa, kun se kiitollisin mielin tuo hänelle uhrilahjansa, ”ei surkeillen eikä pakosta”. ”Tuokaa täydet kymmenykset varastohuoneeseen, että minun huoneessani olisi ravintoa, ja siten koetelkaa minua, sanoo Herra Sebaot: totisesti minä avaan teille taivaan akkunat ja vuodatan teille siunausta ylenpalttisesti” (Mal.3: 10). {PJP 512.3}

Luku 51—Jumalan huolenpito köyhistä

Köyhien hoitoon vaadittiin kaikista tuloista toiset kymmenykset, joilla myös tuettiin kansan kokoontumista uskonnollisiin tilaisuuksiin. Ensimmäisistä kymmenyksistä Herra oli sanonut: ”Leeviläisille minä annan kaikki kymmenykset Israelissa” (4 Moos. 18: 21). Mutta toisista kymmenyksistä hän antoi seuraavat ohjeet: ”Syö ne Herran, sinun Jumalasi, edessä, siinä paikassa, jonka hän valitsee nimensä asuinsijaksi: kymmenykset jyvistäsi, viinistäsi ja öljystäsi, niin myös raavaittesi ja lampaittesi esikoiset, että oppisit pelkäämään Herraa, sinun Jumalaasi, kaikkena elinaikanasi” (5 Moos. 14: 23,29; 16: 11—14). Nämä kymmenykset tai niitä vastaava rahamäärä heidän oli tuotava kahtena vuonna pyhäkön rakennuspaikalle. Kun siitä ensin erotettiin kiitosuhri Jumalalle ja erikoinen määräosa papille, tuli uhraajien käyttää loppu uskonnollisessa juhlassa, johon saivat osallistua myös leeviläiset, muukalaiset, orvot ja lesket. Näin saatiin varoja vuotuisten juhla-aikojen kiitosuhreja ja juhlia varten sekä vedettiin kansaa pappien ja leeviläisten seuraan, jotta he voisivat opettaa ja rohkaista sitä palvelemaan Jumalaa. {PJP 514.1}

Joka kolmas vuosi nämä toiset kymmenykset oli kuitenkin käytettävä kotona leeviläisten ja köyhien ravinnoksi. Mooses sanookin, että ”he ovat syöneet sinun porttiesi sisäpuolella ja tulleet ravituiksi” (5 Moos. 26: 12). Nämä kymmenykset varattiin käytettäviksi hyväntekeväisyyteen ja vieraanvaraisuuteen. {PJP 514.2}

Köyhien toimeentulosta huolehdittiin muullakin tavoin. Mooseksen laeille oli tunnusomaista, että kun niissä ensin tunnustettiin Jumalan vaatimukset, hän erikoisesti tähdensi anteliaisuuden, lempeyden ja vieraanvaraisuuden osoittamista köyhiä kohtaan. Vaikka Jumala oli luvannut suuresti siunata kansaansa, ei hänen tarkoituksensa ollut jättää heitä täysin tietämättömiksi köyhyydestä. Hän julisti, etteivät köyhät koskaan häviäisi maasta. Hänen kansansa keskuudessa tuli aina olemaan niitä, jotka tarvitsivat heidän myötätuntoaan, hellyyttään ja hyväntahtoisuuttaan. Silloin kuten nytkin joutuivat monet onnettomuuksiin, sairastumaan tai menettämään omaisuuttaan. Mutta mikäli he noudattaisivat Jumalan antamia neuvoja, ei heidän keskuudessaan olisi kerjäläisiä eikä nälkää kärsiviä. {PJP 515.1}

Jumalan laki soi köyhille määräosan maan annista. Nälissään sai kuka tahansa mennä naapurinsa pellolle, puutarhaan ja viinitarhaan syömään nälkäänsä jyviä tai hedelmiä. Tämän luvan mukaisesti Jeesuksen opetuslapset katkoivat tähkäpäitä ja söivät jyviä kulkiessaan sapattina viljavainioiden halki. {PJP 515.2}

Kaikki mikä korjaajien jäljiltä jäi pellolle, puutarhaan tai viinitarhaan, kuului köyhille. ”Jos korjatessasi eloa pelloltasi”, sanoi Mooses, ”unhotat pellolle lyhteen, älä palaa sitä hakemaan. Kun olet pudistanut öljypuustasi hedelmät, älä enää jäännöstä oksilta poimi. Kun olet korjannut sadon viinitarhastasi, älä enää jälkikorjuuta pidä; se jääköön muukalaiselle, orvolle ja leskelle. Muista, että itse olit orjana Egyptin maassa” (5 Moos. 24: 19—22; 3 Moos. 19: 9,10). {PJP 515.3}

Joka seitsemäs vuosi pidettiin köyhistä erikoista huolta. Sapattivuosi, joksi sitä kutsuttiin, alkoi elonkorjuun loputtua. Sadonkorjuuta Seuraavana kylvökautena kansa ei saanut kylvää eikä kunnostaa viinitarhaansa keväällä eikä liioin varautua korjaamaan pellon tai viinitarhan satoa. Maan luontaista antia he saivat syödä tuoreeltaan, mutta sitä ei saanut koota aittoihin. Sen vuoden kasvu oli jätettävä muukalaisten, orpojen ja leskien vapaasti poimittavaksi ja jopa kedon eläinten ruuaksi (2 Moos. 23: 10,11; 3 Moos. 25: 5). {PJP 515.4}

Mutta jos maa tavallisesti tuotti vain sen verran kuin kansa tarvitsi elääksensä, niin miten he tulisivat toimeen sinä vuonna, jolloin ei saatu mitään satoa? Jumala lupasi pitää siitä huolen. {PJP 515.5}

”Minä käsken siunaukseni kuudentena vuotena tulemaan teille”, hän sanoi, ”niin että se tuottaa teille kolmen vuoden sadon. Ja kun te kylvätte kahdeksantena vuotena, on teillä vielä vanhaa satoa syödä; siihen asti, kunnes yhdeksäntenä vuotena sen sato on saatu, on teillä vanhaa syödä” (3 Moos. 25: 21, 22). {PJP 516.1}

Sapattivuoden noudattamisen tarkoituksena oli hyödyttää sekä maata että kansaa. Yhden kasvukauden kesantona ollut maa tuottaisi sen jälkeen enemmän satoa. Ihmiset vapautuivat rasittavista peltotöistä, ja vaikka sinäkin aikana oli monenlaista puuhattavaa, jäi kaikille enemmän vapaa-aikaa käytettäväksi virkistykseen ja voimien keräämiseen tulevien vuosien työn varalle. Heille jäi enemmän aikaa mietiskelyyn ja rukoilemiseen, Herran opetuksiin ja vaatimuksiin tutustumiseen sekä kotivä- kensä opettamiseen. {PJP 516.2}

Sapattivuonna oli heprealaiset orjut päästettävä vapaiksi, eikä heitä saanut lähettää pois tyhjin käsin. Herra sanoi tästä: ”Kun päästät hänet luotasi vapaaksi, niin älä lähetä häntä tyhjin käsin. Vaan sälytä hänen selkäänsä runsaasti lahjoja laumastasi, puimatantereeltasi ja kuurnastasi; anna hänellekin siitä, millä Herra, sinun Jumalasi, on sinua siunannut” (5 Moos. 15: 13,14). {PJP 516.3}

Työmiehen palkka oli maksettava viipymättä: ”Älä tee vääryyttä kurjalle ja köyhälle palkkalaiselle, olipa hän veljiäsi tai muukalaisia, joita asuu maassasi. — — Maksa hänelle hänen palkkansa samana päivänä, ennenkuin aurinko laskee, sillä hän on kurja ja halajaa palkkaansa” (5 Moos. 24: 14,15). {PJP 516.4}

Erikoisia ohjeita annettiin myös palveluksesta paenneiden kohtelusta: ”Älä luovuta orjaa, joka on paennut isäntänsä luota sinun luoksesi, hänen isännällensä. Hän asukoon sinun luonasi, sinun keskuudessasi, valitsemassaan paikassa, jonkun kaupunkisi porttien sisäpuolella, missä hän viihtyy; älä sorra häntä” (5 Moos. 23: 15,16). {PJP 516.5}

Köyhälle oli seitsemäs vuosi velasta vapautumisen vuosi. Heprealaisia kehotettiin aina tukemaan tarpeessa olevia veljiään lainaamalla heille rahaa ilman korkoa. Koron ottaminen köyhältä kiellettiin jyrkästi: ”Jos veljesi sinun luonasi köyhtyy eikä jaksa pysyä pystyssä, tue häntä samoin kuin muukalaista tai loista; hän eläköön luonasi. Älä ota korkoa tai voittoa häneltä, vaan pelkää Jumalaasi ja anna veljesi elää luonasi. Älä anna hänelle rahaasi korolle äläkä ota

elintarpeista voittoa” (3 Moos. 25: 35—37). Jos velkaa ei maksettu vapautusvuoteen mennessä, ei lainapääomaakaan silloin enää voinut saada takaisin. Tässä kohdin varoitettiin kansaa nimenomaan pidättäytymästä antamaan veljilleen heidän tarvitsemaansa tukea: ”Jos sinun keskuudessasi on joku köyhä, joku veljesi, — — niin älä kovenna sydäntäsi äläkä sulje kättäsi köyhältä veljeltäsi. — — Varo, ettei sydämessäsi synny tämä paha ajatus: ’Seitsemäs vuosi, Vapautusvuosi, on lähellä’, ja ettet sen tähden katso karsaasti köyhää veljeäsi etkä anna hänelle mitään. Jos hän silloin huutaa sinun tähtesi Herran puoleen, niin sinä joudut syyhyn.” ”Koska köyhiä ei koskaan puutu maasta, Sentähden käsken minä sinua näin: Avaa auliisti kätesi veljellesi, kurjalle ja köyhälle, joita sinun maassasi on”, ”ja lainaa mielelläsi, mitä hän puutteessansa tarvitsee” (5 Moos. 15: 7, 9,11, 8). {PJP 516.6}

Kenenkään ei tarvinnut pelätä joutuvansa anteliaisuutensa tähden puutteeseen. Jumalan käskyjen noudattaminen johtaisi varmasti hyvinvointiin. ”Sinä lainaat monelle kansalle”, hän lupasi, ”mutta sinun ei tarvitse lainaa ottaa, ja sinä vallitset monia kansoja, mutta he eivät vallitse sinua” (5 Moos. 15: 6). {PJP 517.1}

Kun oli kulunut ”seitsemän vuosiviikkoa: seitsemän kertaa seitsemän vuotta”, silloin tuli suuri vapautuksen vuosi — riemuvuosi. Silloin ”anna pasunan raikuen soida koko maassanne. Ja pyhittäkää viideskymmenes vuosi ja julistakaa vapautus maassa kaikille sen asukkaille. Se olkoon teille riemuvuosi; jokainen teistä saa silloin palata perintömaallensa ja sukunsa luo” (3 Moos. 25: 9,10). {PJP 517.2}

”Seitsemännessä kuussa, kuukauden kymmenentenä päivänä, — — sovituspäivänä” soitettiin riemuvuoden pasuunaa. Sen soitto kiiri kautta maan, missä vain juutalaisia asui, kutsuen kaikkia Jaakobin lapsia tervehtimään vapautuksen vuotta. Suurena sovituspäivänä Israelin synnit sovitettiin, minkä jälkeen kansa saattoi iloisin mielin tervehtiä alkavaa riemuvuotta. {PJP 517.3}

Samoin kuin sapattivuonna ei nytkään maata kylvetty eikä korjattu, ja kaiken sen tuoton katsottiin kuuluvan köyhille. Nyt pääsivät vapaiksi nekin heprealaisten orjien tietyt ryhmät, joita ei vapautettu sapattivuotena. Mutta tunnusomaisinta riemuvuodelle oli, että kaikki maaomaisuus palautettiin silloin alkuperäisen omistajan perheelle. Jumalan erikoisohjeiden mukaan maa oli jaettu arpomalla. Jaon tapahduttua ei kukaan saanut myydä tilaansa. Vasta köyhyyden pakottamana hänen oli lupa myydä maansa, ja jos sen jälkeen hän tai joku hänen sukulaisensa milloin tahansa halusi lunastaa sen, ei ostaja saanut kieltäytyä myymästä sitä takaisin. Mutta vaikka sitä ei lunastettaisikaan, se palautuisi riemuvuotena ensimmäiselle omistajalleen tai hänen perillisilleen. {PJP 517.4}

Herra julisti Israelille: ”Älköön maata ainaiseksi myytäkö, sillä maa on minun ja te olette muukalaisia ja vieraita minun luonani” (3 Moos. 25: 23). Kansan tuli oppia tietämään se tosiasia, että he saivat jonkin aikaa asua Jumalan maassa, jonka oikeutettu ja alkuperäinen omistaja hän oli, ja että hän halusi erikoisesti otettavan huomioon köyhät ja kovaosaiset. Kaikkien mieleen

tuli painaa, että köyhät ovat yhta oikeutettuja paikkaan Jumalan maailmassa kuin vauraammatkin. {PJP 518.1}

Näillä toimenpiteillä halusi armollinen Luojamme lievittää puutteenalaisten ja ahdistettujen kärsimystä ja antaa edes jonkin toivonsäteen ja aurinkoisen pilkahduksen valaista heidän elämäänsä. {PJP 518.2}

Herra halusi hillitä kohtuutonta omaisuuden- ja vallanhalua. Seurauksena olisi paljon pahaa, jos jokin ryhmä jatkuvasti haalisi itselleen rikkautta ja toinen köyhtyisi ja painuisi alemmaksi. Ellei sitä jotenkin estettäisi, rikkaat alkaisivat pitää valtaansa yksinoikeutenaan; ja vaikka Jumalan mielestä köyhät olivatkin kaikin puolin yhtä arvokkaita, nämä varakkaammat veljet pitäisivät ja kohtelisivat heitä alempiarvoisina. Tämän sorron tajuaminen taas saisi köyhemmän luokan kiihdyksiin. Se herättäisi epätoivoa ja suuttumusta, mikä puolestaan pilaisi yhteiskunnan moraalin ja johtaisi kaikenlaisiin rikoksiin. Jumalan säätämien asetusten tarkoituksena oli edistää yhteiskunnallista tasarvoisuutta. Sapattivuoden ja riemuvuoden säädökset saisivat suureksi osaksi palautumaan kohdalleen sen, mikä kansakunnan yhteiskunnallisessa ja valtiollisessa taloudenhoidossa oli vuosien varrella mennyt vinoon. {PJP 518.3}

Nämä säädökset annettiin rikkaiden siunaukseksi yhtä hyvin kuin köyhienkin. Ne olivat omiaan hillitsemään ahneutta ja itsekorotuksen mieltä sekä kehittämään hyväntahtoisuuden jaloa mielenlaatua. Edistämällä hyvää tahtoa ja luottamusta kaikkien luokkien välillä ne vahvistaisivat yhteiskunnallista järjestystä ja hallitusta. Olemme kaikki mukana ihmiskunnan suuressa kudelmassa, ja mitä vain voimmekin tehdä toisten hyödyksi ja rohkaisuksi, heijastuu siunauksina takaisin meihin itseemme. Yhteiskunnan kaikki luokat ovat molemminpuolisen riippuvuuslain alaisia. Köyhät eivät ole sen enempää riippuvia rikkaista kuin nämä köyhistä. Toisen luokan pyytäessä päästä osallistumaan niistä siunauksista, joita Jumala on antanut heidän varakkaammille lähimmäisilleen, tarvitsee toinenkin uskollista palvelua sekä ajatusten ja lihasten voimaa, jotka ovat köyhän pääomaa. {PJP 518.4}

Herra lupasi siunata Israelia runsaasti, jos se noudattaisi hänen ohjeitaan. Hän lupasi antaa heille ”sateen ajallansa, niin että maa antaa satonsa ja kedon puut kantavat hedelmänsä. Ja puiminen kestää teillä viininkörjuuseen asti, ja viininkörjuu kestää kylvöön asti, ja teillä on kyllin leipää syödäksenne, ja te saatte turvallisesti asua maassanne. Ja minä annan rauhan teidän maallenne, ja te saatte levätä, kenenkään peljättämättä; ja minä hävitän pahat pedot teidän maastanne, eikä miekka käy teidän maanne ylitse. — — Ja minä vaellan teidän keskellänne ja olen teidän Jumalanne, ja te olette minun kansani. — — Mutta jos te ette kuule minua ettekä pidä kaikkia näitä käskyjä, vaan rikotte minun liittoni, niin te kylvätte siemenenne turhaan, sillä teidän vihollisenne syövät sen. Ja minä käännän kasvoni teitä vastaan, ja teidän vihamiehenne hallitsevat teitä, ja te pakenette, vaikka ei kukaan aja teitä takaa” (3 Moos. 26: 4—17). {PJP 519.1}

Monet vaativat hyvin kiihkeästi, että kaikkien pitäisi päästä osallistumaan tasaveroisesti Jumalan ajallisista siunauksista. Tämä ei kuitenkaan ollut Luojan tarkoitus. Muun muassa juuri

erilaisilla oloilla Jumala haluaa koetella ja kehittää luonnetta. Kuitenkin hän odottaa ajallisesti varakkaiden pitävän itseään vain hänen omaisuutensa taloudenhoitajina, joille hän on uskonut varoja käytettäväksi kärsivien ja puutteenalaisten hyväksi. {PJP 519.2}

Kristus on sanonut, että meillä on aina köyhiä keskuudessamme, ja hän on aina myötätuntoisesti ja sydämensä lämmöllä lähellä kärsivää kansaansa ja köyhimpiä ja alhaisimpiakin maisia lapsiaan. Hän sanoo meille, että he ovat hänen edustajiaan maailmassa. Hän on asettanut heidät keskuuteemme herättääkseen sydämessämme sitä rakkautta, jota hän tuntee kärsiviä ja sorrettuja kohtaan. Heille ilmaistua sääliä ja hyväntahtoisuutta Kristus pitää hänelle osoitettuna. Samoin hän pitää itseensä kohdistuneena heille osoitettua julmuutta tai heidän laiminlyöntiään. {PJP 519.3}

Jos sitä lakia olisi jatkuvasti noudatettu, jonka Jumala sääti köyhien hyväksi, miten toisenlaiset olot vallitsisi vatkaan maailmassa moraalisesti, hengellisesti ja ajallisesti! Ei ilmenisi sellaista itsekkyyttä ja itsekorostusta kuin nyt, vaan jokainen pyrkisi ystävällisesti edistämään toisten onnellisuutta ja hyvinvointia, eikä olisi sellaista laajalle levinnyttä puutetta, mitä nykyään nähdään monissa maissa. {PJP 520.1}

Jos Jumalan säätämiä periaatteita olisi noudatettu, olisi säästytty niiltä kauheuksilta, jotka kaikkina aikoina ovat johtuneet siitä että rikkaat ovat sortaneet köyhiä ja nämä puolestaan ovat suhtautuneet rikkaisiin epäluuloisesti ja vihamielisesti. Niiden noudattaminen voisi estää suurten rikkauksien kokoamisen ja suistumisen ylellisen elämäntavan hillittömyyksiin, ja toisaalta niiden kymmenien tuhansien jäämisen tietämättömyyden ja alhaisuuden rappiotilaan, joiden huonosti palkatulla työllä nämä jättiläisomaisuudet on koottu. Niiden seuraaminen toisi sopuisan ratkaisun niihin pulmiin, jotka nyt uhkaavat suistaa maailman anarkiaan ja verenvuodatukseen. {PJP 520.2}

Luku 52—Vuotuiset juhlat

Kolmesti vuodessa koko Israel kokoontui pyhäkön luo palvelemaan Jumalaa (2 Moos. 23: 14—16). Siilo oli jonkin aikaa näiden juhlien kokouspaikkana, mutta myöhemmin tuli Jerusalemista kansakunnan jumalanpalveluksen keskus, ja sinne heimot kerääntyivät näihin juhlakokouksiinsa. {PJP 521.1}

Kansaa ympäröivät rajut, sotaisat heimot, jotka pyrkivät innokkaasti hyökkäämään heidän maahansa. Silti käskettiin kaikkien hyväkuntoisten miesten ja niiden, jotka pystyivät suorittamaan matkan, lähteä kotoaan kolmesti joka vuosi kokouspaikalle, joka sijaitsi maan keskiosassa. Mikä tällöin esti heidän vihollisiaan käymästä noiden suojaamattomien kotien kimppuun ja hävittämästä niitä tulella ja miekalla? Mikä esti jotakin vierasta viholliskansaa tunkeutumasta maahan ja viemästä Israelia mukanaan sotavankeuteen? Jumala oli luvannut suojella kansaansa. ”Herran enkeli asettuu niiden ympärille, jotka häntä pelkäävät, ja pelastaa heidät” (Ps. 34: 8). Sinä aikana kun israelilaiset olivat palvelemassa Jumalaa, estäisi jumalallinen voima vihollista hyökkäämästä. Jumalan lupaus kuului: ”Minä karkoitan kansat sinun tieltäsi ja laajennan sinun alueesi; eikä kukaan ole himoitseva sinun maatasi, kun sinä kolme kertaa vuodessa vaellat tullaksesi Herran, sinun Jumalasi, kasvojen eteen” (2 Moos. 34: 24). {PJP 521.2}

Ensimmäinen näistä juhla-ajoista, pääsiäinen eli happamattoman leivän juhla, oli juutalaisen vuoden ensimmäisessä eli aabib-kuussa, joka vastaa maaliskuun loppua ja huhtikuun alkua. Kylmä talvi oli tällöin takana päin, myöhäisempi sadekausi oli ohitse, ja koko luonto uhosi kevään tuoreutta ja kauneutta. Kukkuloilla ja laaksoissa viheriöi ruoho, ja luonnon kukat pukivat kaikkialla kedot väriloistoonsa. Täydenkuun lähetessä olivat illat kuutamossa viehättäviä. Se oli sitä vuodenaikaa, jota innoitettu laulaja kuvailee niin kauniisti: {PJP 521.3}

”Talvi on väistynyt, sateet ovat ohitse, ovat menneet menojaan. Kukkaset ovat puhjenneet maahan, laulun aika on tullut, ja metsäkyyhkysen ääni kuuluu maassamme. Viikunapuu tekee keväthedelmää, viiniköynnökset ovat kukassa ja tuoksuavat.”

Korkea Veisu 2: 11—13. {PJP 522.1}

Kaikkialla maassa oli pyhiinvaeltajien ryhmiä matkalla Jerusalemiin. Lammaspaimenet laumojensa luota, karjapaimenet vuorilta, kalastajat Galilean mereltä, peltomiehet vainioiltaan ja profeettain pojat pyhistä kouluistaan — kaikki suuntasivat kulkunsa sitä paikkaa kohden, jossa Jumala ilmaisi läsnäolonsa. He vaelsivat lyhyin päivämatkoin, sillä monet kulkivat jalkaisin.

Karavaanit saivat matkalla jatkuvasti lisäväkeä ja kasvoivat usein varsin suuriksi ennen kuin pääsivät pyhään kaupunkiin. {PJP 522.2}

Luonnon riemullinen raikkaus sai israelilaiset iloitsemaan ja kiittämään kaiken hyvän Antajaa. Laulettiin juhlavia heprealaisia psalmeja, jotka ylistivät Herran kunniaa ja majesteettiutta. Merkkitorven kajahtaessa ja kymbaalien soidessa kaiuttivat sadat äänet kiitosvirtensä: {PJP 522.3}

”Minä iloitsin, kun minulle sanottiin:
’Menkäämme Herran huoneeseen’.
Meidän jalkamme saavat seisoa sinun porteissasi,
Jerusalem, — —
jonne sukukunnat vaeltavat, Herran sukukunnat, — —
kiittämään Herran nimeä. — —
Toivottakaa rauhaa Jerusalemille,
menestyköötne, jotka sinua rakastavat.”

Psalmi 122: 1—6. {PJP 522.4}

Nähdessään vuoret, joilla pakanoiden oli tapana viritellä alt- tarituliaan, Israelin lapset lauloivat: {PJP 522.5}

”Minä nostan silmäni vuoria kohti:
mistä tulee minulle apu?
Apu minulle tulee Herralta,
joka on tehnyt taivaan ja maan.”

Psalmi 121: 1,2. {PJP 523.1}

”Jotka Herraan turvaavat, ovat kuin Siionin vuori:
se ei horju, vaan pysyy iankaikkisesti.
Vuoret ympäröivät Jerusalemia,
ja Herra ympäröi kansaansa,
nyt ja iankaikkisesti.”

Psalmi 125: 1, 2. {PJP 523.2}

Pyhä kaupunki näkyi jo heidän ylittäessään vuoret, ja kunnioittavin katsein he seurasivat, miten jumalanpalvelijoiden joukot astelivat temppeliä kohti. He näkivät suitsutussavun kohoavan, ja kun he kuulivat leeviläisten pasuunoillaan julistavan pyhän palveluksen alkavan, he juhlahetken innoittamina puhkesivat laulamaan: {PJP 523.3}

”Suuri on Herra ja korkeasti ylistettävä
meidän Jumalamme kaupungissa, pyhällä vuorellansa.
Kauniina kohoaa, kaiken maan ilona,

pohjan puolella Siionin vuori, suuren kuninkaan kaupunki.”

Psalmi 48: 1,2. {PJP 523.4}

”Rauha olkoon sinun muuriesi sisällä, olkoon onni sinun linnoissasi.” ”Avatkaa minulle vanhurskauden portit, käydäkseni niistä sisälle kiittämään Herraa.” ”Minä täytän lupaukseni Herralle kaiken hänen kansansa edessä Herran huoneen esikartanoissa, sinun keskelläsi, Jerusalem. Halleluja!”

Psalmit 122: 7; 118: 19; 116: 18,19. {PJP 523.5}

Kaikki Jerusalemin talot avasivat ovensa pyhiinvaeltajille ja tarjosivat heille huoneensa ilmaiseksi, mutta ne eivät riittäneet tuolle valtavalle joukolle, ja niin pystytettiin telttoja, missä niille vain oli tilaa kaupungissa ja ympäröivillä kukkuloilla. {PJP 523.6}

Kuukauden neljäntenätoista päivänä, illan tultua, vietettiin pääsiäistä. Sen vaikuttavat juhlamenot muistuttivat Egyptin orjuudesta vapauttamisesta ja viittasivat eteenpäin siihen uhriin, joka vapauttaisi heidät synnin orjuudesta. Vapahtajan uhratessa henkensä Golgatalla pääsiäisen merkitys lakkasi, ja Herran ehtoollinen asetettiin saman tapahtuman muistoksi, jota pääsiäinen oli esikuvannut. {PJP 524.1}

Pääsiäistä seurasi seitsenpäiväinen happamattoman leivän juhla. Ensimmäisenä ja seitsemäntenä päivänä oli pyhä kokous, eikä niinä päivinä saanut tehdä mitään arkityötä. Juhlan toisena päivänä oli vuoden sadon uutiset tuotava Herran eteen. Ohra oli Palestiinan varhaisin viljalaji, ja juhlan alussa se alkoi kypsyä. Pappi toimitti ohran uutislyhteen heilutuksen Jumalan alttarin edessä tunnustukseksi siitä että kaikki oli hänen. Satoa ei saanut korjata ennen kuin tämä toimitus oli suoritettu. {PJP 524.2}

Viisikymmentä päivää uutisten uhraamisesta oli helluntaihin, jota kutsuttiin myös leikkuujuhlaksi ja viikkojuhlaksi. Kiitollisuuden osoitukseksi ruuaksi valmistetusta viljasta tuotiin Herran eteen kaksi paistettua hapanleipää. Helluntaita vietettiin vain yhtenä päivänä, joka omistettiin kokonaan jumalanpalvelukseen. {PJP 524.3}

Seitsemännessä kuussa vietettiin lehtimajanjuhlaa eli korjuu- juhlaa. Tässä juhlassa tunnustettiin, että Jumala oli suonut anteliaasti puutarhan, öljypuulehdon ja viinitarhan lahjojaan. Se oli vuoden huomattavin juhlakokous. Maa oli tuottanut satonsa, vilja oli koottu aittoihin, hedelmät, öljy ja viini oli varastoitu, ja nyt kansa tuli tuomaan kiitoslahjojaan Jumalalle, joka oli näin runsaasti siunannut heitä. {PJP 524.4}

Lehtimajanjuhlan tuli sävyltään olla lähinnä ilon aikaa. Sitä vietettiin kohta suuren sovituspäivän jälkeen, jolloin oli saatu varmuus siitä ettei heidän rikkomuksiaan enää muistettu. Päästyään rauhaan Jumalan kanssa he tulivat nyt hänen eteensä tunnustamaan hänen hyvyytensä ja ylistämään häntä hänen armostaan. Kun korjuutyöt olivat päättyneet eikä uuden vuoden tehtäviin tarvinnut vielä käydä käsiksi, saattoi kansa huolista vapaana käydä nauttimaan juhlan pyhistä ja riemullisista tunnelmista. Vaikka vain isien ja poikien oli määrä saapua juhlille, ottivat he mikäli mahdollista kaiken kotiväkensä mukaansa ja kestitsivät vieraanvaraisesti myös palvelijoita, leeviläisiä, muukalaisia ja köyhiä. {PJP 524.5}

Pääsiäisen lailla lehtimajanjuhlakin muistutti menneisyydestä., Erämaanvaelluksensa muistoksi kansan tuli nyt lähteä kodeistaan ja yöpyä lehtimajoissa, joiden rakenteiksi käytettiin ”palmunoksia ja tuuheiden puiden lehviä sekä pajuja purojen varsilta” (3 Moos. 23: 40,42,43). {PJP 525.1}

Ensimmäisenä päivänä oli pyhä kokous, ja juhlan seitsemään päivään lisättiin vielä kahdeksas, jota vietettiin samoin. {PJP 525.2}

Näissä vuotuisissa juhlissa niin vanhat kuin nuoretkin rohkaistuivat palvelemaan uskollisemmin Jumalaa. Maan eri osista saapuvat juhlijat pääsivät seurustelemaan keskenään ja näin lujittamaan siteitään Jumalaan ja toisiinsa. Hyvää tekisi nykyäänkin Jumalan kansalle lehtimajanjuhlan viettäminen Jumalalta saatujen siunausten riemullisen muistelun merkeissä. Kuten israelilaiset juhlivat vapautusta, jonka Jumala oli aikaansaanut heidän isilleen, ja hänen ihmeellistä varjelustaan heidän lähdettyään pitkälle vaellusmatkalleen Egyptistä, tulisi meidänkin kiitollisina muistella, miten hän eri keinoja käyttäen johti meidät eroon maailmasta ja vääryyden pimeydestä armonsa ja totuutensa ihanaan valkeuteen. {PJP 525.3}

Niiltä jotka asuivat kaukana pyhäköstä, vuotuisiin juhliin osallistuminen vei aikaa toista kuukautta joka vuosi. Tämän esimerkin Jumalalle antautumisesta tulisi osoittaa, miten tärkeää Jumalan palveleminen on ja miten välttämätöntä meidän on syrjäyttää itsekkäät maailmalliset harrastuksemme hengellisten ja iankaikkisten tieltä. Kärsimme tappion ellemme etuoikeutemme mukaisesti seurustele keskenämme vahvistaaksem- me ja rohkaistaksemme toisiamme palvelemaan Jumalaa. Jumalan sanan elävyys ja tärkeys häipyy mielestämme, eikä se pääse pyhittävällä vaikutuksellaan enää valistamaan sydäntäm- me, ja niin taannumme hengellisesti. Kanssakäymisessämme kristittyinä menetämme paljon, ellemme ole myötätuntoisia toisiamme kohtaan. Joka sulkeutuu kuoreensa, ei täytä Jumalan hänelle tarkoittamaa paikkaa. Olemme kaikki saman Isän lapsia ja riippuvaisia toisistamme, kun onnemme on kyseessä. Meillä on vastuumme sekä Jumalaa että ihmiskuntaa kohtaan. Luon- teemme kehittäminen sopivalla tavalla seuralliseksi tekee meidät myötätuntoisiksi lähimmäisiämme kohtaan, ja kun pyrimme olemaan siunaukseksi toisille, tulemme itse onnellisiksi. {PJP 525.4}

Lehtimajanjuhla ei ainoastaan viitannut menneisyyteen, vaan se oli myös tulevaisen esikuva. Se ei vain muistuttanut erämaanvaelluksesta, vaan maan tuotteiden korjuujuhlana se viittasi eteenpäin siihen lopullisen sadonkorjuun suureen päivään, jolloin elon Herra lähettää

leikkuumiehensä kokoamaan lusteen ja sitomaan sen kimppuihin poltettavaksi sekä korjaamaan nisun hänen aittaansa. Siihen aikaan surmataan kaikki jumalattomat, ja he ”ovat, niinkuin ei heitä olisi ollutkaan” (Obadja 16). Koko maailmankaikkeudessa yhtyy jokainen riemullisesti ylistämään Jumalaa. Ilmestyskirjassa Johannes lausuu: ”Kaikkien luotujen, jotka ovat taivaassa ja maan päällä ja maan alla ja meren päällä, ja kaikkien niissä olevain minä kuulin sanovan: ’Hänelle, joka valtaistuimella istuu, ja Karitsalle ylistys ja kunnia ja kirkkaus ja valta aina ja iankaikkisesti!’” (Ilm. 5: 13). {PJP 526.1}

Israelin kansa ylisti Jumalaa lehtimajanjuhlassa muistellessaan, miten hän armossaan oli vapauttanut heidät Egyptin orjuudesta ja hellästi huolehtinut heistä, kun he olivat toiviomatkallaan erämaassa. He iloitsivat myös juuri vietetyn sovituspäivän jumalanpalveluksessa koetusta anteeksiannosta ja otollisuudesta. Mutta kun Herran lunastetut kerran kootaan turvallisesti taivaalliseen Kanaaniin ikuisesti vapautettuina sen kirouksen kahleista, jonka alaisena ”koko luomakunta yhdessä huokaa ja on synnytystuskissa hamaan tähän asti” (Room. 8:22), he riemuitsevat sanomattomalla ja kirkastuneella ilolla. Silloin on Kristus suorittanut täysin loppuun suuren lunastustyönsä ihmisten hyväksi, ja heidän syntinsä on iäksi pyyhitty pois. {PJP 526.2}

”Erämaa ja hietikko iloitsee,
aromaa riemuitsee ja kukoistaa kuin lilja.
Se kauniisti kukoistaa ja iloitsee ilolla ja riemulla.
Sille annetaan Libanonin kunnia,
Karmelin ja Saaronin ihanuus.
He saavat nähdä Herran kunnian, meidän Jumalamme ihanuuden. — —
Silloin avautuvat sokeain silmät
ja kuurojen korvat aukenevat.
Silloin rampa hyppii niinkuin peura ja mykän kieli riemuun ratkeaa;
sillä vedet puhkeavat erämaahan
ja aromaahan purot.
Hehkuva hiekka tulee lammikoiksi
ja kuiva maa vesilähteiksi.
Ja siellä on oleva valtatie,
ja sen nimi on ’pyhä tie’:
sitä ei kulje saastainen;
se on heitä itseänsä varten.
Joka sitä kulkee, ei eksy — eivät hullutkaan.
Ei ole siellä leijonaa,
ei nouse sinne raateleva peto;
ei sellaista siellä tavata:
lunastetut siellä kulkevat.

Niin Herran vapahdetut palajavat ja tulevat Siioniin riemuiten, päänsä päällä iankaikkinen iio. Riemu ja iio saavuttavat heidät, mutta murhe ja huokaus pakenevat.”

Jes. 35: 1,2,5—10. {PJP 526.3}

Luku 53—Ensimmäiset tuomarit

Päästyään asettumaan Kanaaniin heimot eivät kovinkaan tarmokkaasti pyrkineet suorittamaan loppuun maan valtausta. Tyytyen jo valloittamaansa alueeseen he eivät enää olleet kauankaan innokkaita jatkamaan sotatoimia, vaan lopettivat vihollisuudet. ”Kun Israel sitten voimistui, saattoi se kanaanilaiset työveron alaisiksi, mutta ei karkoittanut heitä” (Tuom. 1: 28). {PJP 528.1}

Herra oli puolestaan tarkoin täyttänyt Israelille antamansa lupaukset. Joosua oli kukistanut kanaanilaiset ja jakanut maan Israelin heimoille. Heidän oli enää vain jumalalliseen apuun luottaen lopullisesti karkotettava asukkaat maasta. Mutta sen he jättivät tekemättä. liittoutumalla kanaanilaisten kanssa he suoranaisesti rikkoivat Jumalan käskyn ja jättivät täyttämättä sen ehdon, jolla hän oli luvannut antaa Kanaanin heidän haltuunsa. {PJP 528.2}

Heti Siinailla antamansa julistuksen alussa Jumala oli varoittanut heitä palvelemasta epäjumalia. Heti lain julistamisen jälkeen he saivat Mooseksen kautta sanoman, joka koski Kanaanin kansoja: ”Älä kumarra heidän jumaliansa, älä palvele niitä äläkä tee, niinkuin he tekevät, vaan kukista ne maahan ja murskaa niiden patsaat. Palvelkaa Herraa, Jumalaanne, niin hän siunaa sinun ruokasi ja juomasi, ja minä pidän puutteen sinusta kaukana” (2 Moos. 23: 24, 25). Jumala vakuutti heille, että niin kauan kuin he pysyisivät kuuliaisina, hän kukistaisi viholliset heidän edeltänsä: ”Minä lähetän kauhuni sinun edelläsi ja saatan hämminkiin kaikki kansat, joiden luo sinä tulet, ja ajan kaikki vihollisesi pakoon sinun edestäsi. Ja minä lähetän herhiIäisiä sinun edelläsi karkoittamaan hivviläiset, kanaanilaiset ja heettiläiset sinun tieltäsi. Mutta minä en karkoita heitä sinun tieltäsi yhtenä vuotena, ettei maa tulisi autioksi eivätkä metsän pedot lisääntyisi sinun vahingoksesi; vähitellen minä karkoitan heidät sinun tieltäsi, kunnes olet tullut kyllin lukuisaksi ottamaan haltuusi maan. Minä annan maan asukkaat teidän valtaanne, ja sinä karkoitat heidät tieltäsi. Älä tee liittoa heidän äläkä heidän jumaliensa kanssa. Älköötkö he jääkö asumaan sinun maahasi, etteivät saattaisi sinua tekemään syntiä minua vastaan; sillä jos sinä palvelet heidän jumaliansa, on se sinulle paulaksi” (2 Moos. 23: 27—33). Mooses kertasi nämä ohjeet erittäin vakavasti ennen kuolemaansa, ja myöhemmin Joosua vielä toisti ne. {PJP 528.3}

Jumala oli asettanut kansansa mahtavan rintavarustuksen tavoin estämään siveellisen turmeluksen leviämistä maailmaan. Jos Israel pysyisi uskollisena Jumalalle, hän soisi sille voiton toisensa jälkeen. Hän antaisi heidän valtaansa suurempia ja voimakkaampia kansoja kuin kanaanilaiset. Hän lupasi: ”Jos te pidätte kaikki nämä käskyt, jotka minä teille annan, — — niin Herra karkoittaa kaikki nämä kansat teidän tieltänne, ja te laskette valtanne alle kansoja, jotka ovat teitä suuremmat ja väkevämmät. Mihin paikkaan te jalkanne astutte, se on oleva teidän. Erämaasta ja Libanonista, virrasta, Eufrat-virrasta, aina Länsimereen saakka on teidän alueenne ulottuva. Ei kukaan kestä teidän edessänne. Kauhuun ja peljästykseen teidän edessänne on Herra

saattava koko sen maan, johon te astutte, niinkuin hän on teille puhunut” (5 Moos. 11: 22—25). {PJP 529.1}

Mutta välittämättä tästä ylevästä kohtalostaan he valitsivat omien mielihalujensa helpomman tien. Heille tarjoutui tilaisuuksia maan lopulliseen valtaamiseen, mutta he päästivät ne käsistään. Monien sukupolvien ajan heitä ahdistivat näiden epäjumalia palvelevien kansojen jäännökset, jotka tulivat ”okaiksi” heidän silmiinsä ja ”tutkaimiksi” heidän kylkiinsä (4 Moos. 33: 55). {PJP 529.2}

Israelilaiset ”pitivät yhteyttä pakanain kanssa ja oppivat heidän tekonsa” (Ps. 106: 35). He solmivat seka-avioliittoja kanaanilaisten kanssa, ja epäjumalanpalvelus levisi ruton tavoin kautta maan. ”He palvelivat heidän jumalankuviansa, ja niistä tuli heille paula. Ja he uhrasivat poikiansa ja tyttäriänsä riivaajille, ja maa saastui veriveloista. Ja Herran viha syttyi hänen kansaansa vastaan, ja hän kyllästyi perintöosaansa” (Ps. 106: 36—40). {PJP 529.3}

Siihen asti kun Joosuan opettamasta sukupolvesta oli vähänkin jäljellä, ei epäjumalanpalvelus päässyt paljonkaan leviämään, mutta vanhemmat olivat valmistaneet tietä lastensa luopumukselle. Olemalla välittämättä Jumalan rajoituksista ne, jotka olivat saaneet haltuunsa Kanaanin, kylvivät pahuuden siementä, joka tuotti jatkuvasti katkeraa satoaan monien sukupolvien aikana. Tapojen yksinkertaisuus oli myötävaikuttanut siihen, että heprealaiset olivat pysyneet fyysisesti terveinä. Mutta seurustelu pakanoiden kanssa päästi ruokahalun ja intohimot valloilleen, mikä ajan mittaan heikensi ruumiin voimia ja alensi henkistä ja siveellistä tasoa. Synneillään israelilaiset erottautuivat Jumalasta. Hänen voimansa erkani heistä, eivätkä he enää pystyneet voittamaan vihollisiaan. Siten he joutuivat juuri niiden kansojen valtaan, jotka he Jumalan avulla olisivat voineet saada itselleen alamaisiksi. {PJP 530.1}

He ”hylkäsivät Herran, isiensä Jumalan, joka oli vienyt heidät pois Egyptin maasta” ”ja johdatti heitä erämaassa kuin laumaa”. ”He vihoittivat hänet uhrikukkuloillansa ja herättivät hänen kiivautensa epäjumaliensa kuvilla.” Sentähden Herra ”hylkäsi asumuksensa Siilossa, majan, jonka hän oli pystyttänyt ihmisten keskelle. Hän salli väkevyytensä joutua vankeuteen ja kunniansa vihollisten käsiin” (Tuom. 2: 12; Ps. 78: 52, 58, 60, 61). Kuitenkaan hän ei peräti hyljännyt kansaansa. Aina jäi olemaan Herralle uskollinen jäännös. Ja ajasta toiseen Herra herätti uskollisia ja urheita miehiä kukistamaan epäjumalanpalveluksen ja vapauttamaan israelilaiset vihollisistaan. Mutta vapauttajan kuoltua kansa höltyi hänen arvovaltansa pidäkkeistä ja palasi ennen pitkää epäjumaliensa pariin. Niin toistui moneen kertaan kertomus luopumuksesta ja kurin palautuksesta, tunnustuksesta ja vapautuksesta. {PJP 530.2}

Israelia sortivat kukin vuorollaan Mesopotamian kuningas, Mooabin kuningas ja heidän jälkeensä filistealaiset sekä Siiseran johtamat Haasorin kanaanilaiset. Kansansa vapauttajiksi taas herätettiin Otniel, Samgar, Eehud, Debora ja Baarak. Mutta jälleen ”israelilaiset tekivät sitä, mikä oli pahaa Herran silmissä, ja Herra antoi heidät Midianin käsiin”. Tähän asti Jordanin itäpuolella asuneet heimot olivat säästyneet vainolaisen kovalta painostukselta, mutta joutuivat nyt ensimmäisinä kärsimään näistä uusista iskuista. {PJP 530.3}

Kanaanin eteläpuolella asui amalekilaisia, ja sen itärajan takaisissa erämaissa midianilaisia, jotka molemmat olivat yhä israelilaisten leppymättömiä vihollisia. Mooseksen aikana israelilaiset olivat miltei hävittäneet viimemainitut, mutta sittemmin nämä olivat lisääntyneet jälleen lukuisaksi ja voimakkaaksi kansaksi. He janosivat kostoa, ja nyt he saivat siihen tilaisuuden, kun Jumala oli ottanut varjeluksensa pois israelilaisilta. He eivät käyneet vain Jordanin itäpuolen heimojen kimppuun, vaan hävittivät koko maata. ”Monilukuisina kuin heinäsirkat” (Tuom. 6:5) nuo villit ja raivoisat erämaan asukkaat levittäytyivät parvina maahan karjoineen ja laumoineen. Kuluttavan ruton tavoin he peittivät koko maan Jordan-virrasta Filistean tasangolle asti. He tulivat heti kun vilja alkoi kypsyä ja viipyivät maassa kunnes maan viimeisetkin antimet oli korjattu. He riistivät pelloilta kaiken sadon, ja ryöstettyään ja pahoinpidelty ään maan asukkaita he vetäytyivät takaisin autiomaahansa. Näin oli avoimella maalla asuvien israelilaisten hyljättävä kotinsa ja keräännyttävä varustettuihin kaupunkeihin, hakeuduttava linnoituksiin tai suojauduttava jopa luoliin ja vuorten onkaloihin. Seitsemän vuotta tätä vainoa kesti, ja kun kansa lopulta ahdingossaan otti vaarin Herran nuhteesta ja tunnusti syntinsä, Jumala jälleen herätti heille auttajan. {PJP 531.1}

Gideon oli Jooaan poika ja Manassen heimoa. Tämä perhe kuului osastoon, joka ei ollut missään johtoasemassa, mutta Jooaan väki oli tunnettua rohkeudestaan ja kunnollisuudestaan. Hänen urheista pojistaan ”jokainen oli varreltaan kuin kuninkaan poika”. Yhtä lukuunottamatta kaikki olivat kaatuneet midianilaisia vastaan käydyissä taisteluissa, mutta tämän yhden nimeä maahan tunkeutujat pelkäsivät. Gideon sai Jumalalta tehtäväkseen vapauttaa kansansa. Hän oli sillä hetkellä puimassa viljaa. Sitä oli saatu jonkin verran vihollisilta piiloon, ja kun hän ei uskaltanut puida sitä tavallisella puimatanterella, hän suoritti työn viinikuurnassa. Viinitarhoja ei vihollinen paljonkaan pitänyt silmällä, koska viinin korjuuseen oli vielä pitkälti aikaa. Siinä työskennellessään vaivihkaa ja ääneti Gideon mietiskeli Israelin tilaa ja pohdiskeli, miten hänen kansansa voisi vapautua sortajan ikeestä. {PJP 531.2}

Yhtäkkiä ”Herran enkeli ilmestyi hänelle ja sanoi hänelle: ’Herra olkoon sinun kanssasi, sinä sotaurho!’” {PJP 532.1}

”Oi, herrani”, Gideon vastasi, ”jos Herra on meidän kanssamme, miksi sitten kaikki tämä on meitä kohdannut? Ja missä ovat kaikki hänen ihmeelliset tekonsa, joista isämme ovat meille kertoneet sanoen: ’Herra on johdattanut meidät tänne Egyptistä’? Mutta nyt Herra on hyljännyt meidät ja antanut meidät Midianin kouriin.” {PJP 532.2}

Taivaan sanansaattaja vastasi: ”Mene tässä voimassasi ja vapauta Israel Midianin kcurista; minä lähetän sinut.” {PJP 532.3}

Gideon halusi jotakin merkkiä siitä, että häntä puhutteleva oli Liiton enkeli, joka muinoin oli auttanut Israelia. Jumalan enkelit, jotka keskustelivat Aabrahamin kanssa, jäivät kerran nauttimaan hänen vieraanvaraisuudestaan, ja nyt Gideon pyysi jumalallista sanansaattajaa vieraakseen. Hän riensi telttaansa, valmisti vohlan ja happamattomia leipiä ja tarjosi niitä hänelle. Mutta enkeli pyysi häntä: ”Ota liha ja happamattomat leivät Ja pane ne tälle kalliolle ja

vuodata liemi.” Gideon teki näin, ja sitten hän sai haluamansa tunnusteon: kädessään olevalla sauvalla enkeli kosketti lihaa ja happamattomia leipiä, jolloin kalliosta nouseva tuli kulutti uhrin. Sitten enkeli katosi hänen näkyvistään. {PJP 532.4}

Gideonin isä Jooas, joka oli yhtynyt maanmiestensä luopumukseen, oli pystyttänyt kotikulmilleen Ofraan suuren alttarin Baalille, ja sitä kaupungin väki kävi kumartamassa. Gideonin käskettiin nyt tuhota tämä alttari, pystyttää Herralle alttari sille kalliolle, jolla tuli oli kuluttanut uhrin, ja uhrata siinä Herralle. Herralle uhraaminen oli uskottu papeille ja rajoitettu suoritettavaksi vain Siilossa olevalla alttarilla. Mutta hän, joka oli säätänyt nuo palvelusmenot ja johon kaikki uhrit viittasivat, saattoi myös muuttaa ohjeitaan. Ennen kuin Israel vapautettaisiin, oli esitettävä vakava vastalause Baalin palvonnalle. Gideonin oli julistettava sota epäjumalanpalvelusta vastaan, ennen kuin hän lähtisi taistelemaan kansansa vihollisia vastaan. {PJP 532.5}

Gideon täytti tunnollisesti saamansa jumalalliset ohjeet. Koska hän tiesi että häntä vastustettaisiin jos hän toimisi avoimesti, hän suoritti työnsä salaa yhdessä yössä palvelijoidensa avulla. Of ran miehet olivat raivoissaan, kun he tulivat aamulla kumartamaan Baalia. He olisivat halunneet surmata Gideonin, ellei Jooas — jolle oli kerrottu enkelin käynnistä — olisi puolustanut poikaansa. ”Tekö ajatte Baalin asiaa?” hän kysyi. ”Tekö autatte häntä? Se, joka ajaa hänen asiaansa, rangaistakoon kuolemalla ennen huomisaamua. Jos hän on jumala, ajakoon itse asiansa, koska kukistettu alttari oli hänen.” Ellei Baal pystynyt puolustamaan omaa aittanaan, miten voitiin uskoa, että hän kykeni varjelemaan palvojiaan? {PJP 533.1}

Nyt ei enää aiottu Gideonille mitään pahaa, ja kun hän puhalsi sotapasuunaan, kerääntyivät Of ran miehet ensimmäisten joukossa hänen lippunsa luo. Sanansaattajia lähetettiin hänen omalle heimoalueelleen Manasseen, samoin Asseriin, Sebuloniin ja Naftaliin, ja kaikki suostuivat tulemaan. {PJP 533.2}

Gideon ei uskaltanut ruveta johtamaan sotajoukkoja saamatta vielä lisätodisteita siitä, että Jumala oli kutsunut hänet suorittamaan tämän tehtävän ja olisi hänen kanssaan. Hän rukoili: ”Jos sinä aiot vapauttaa Israelin minun kädelläni, niinkuin olet puhunut, niin katso, minä panen nämä kerityt villat puimatante- relle: jos kastetta tulee ainoastaan villoihin ja kaikki maa muuten jää kuivaksi, niin minä siitä tiedän, että sinä minun kädelläni vapautat Israelin niinkuin olet puhunut.” Aamulla villat olivat märät, mutta maa pysyi kuivana. Mutta koska villa luonnostaan imee itseensä kosteutta, jos sitä ilmassa vähänkin on, ei tätä koetta voitu pitää ratkaisevana. Siksi hän pyysi uudelleen samaa merkkiä, mutta päinvastaisena, anoen samalla ettei Jumala vihastuisi hänen äärimmäiseen varovaisuuteensa. Ja Jumala suostui jälleen hänen pyyntöönsä. {PJP 533.3}

Näin rohkaistuneena Gideon johti joukkonsa taisteluun maahan tunkeutuneita vastaan. ”Kaikki midianilaiset, amalekilaiset ja Idän miehet olivat kokoontuneet yhteen, tulleet virran yli ja leiriytyneet Jisreelin tasangolle.” Gideonilla oli komennettava- naan kaikkiaan 32 000 miestä, mutta vaikka hänellä oli vastassaan valtavat vihollislaumat, tuli hänelle Herran sana: ”Sinulla on kanssasi liian paljon väkeä, antaakseni Midianin heidän käsiinsä; muuten Israel voisi kerskua

minua vastaan ja sanoa: ’Oma käteni vapautti minut’. Julista siis kansan kuullen näin: ’Se joka pelkää ja on arka, palatkoon takaisin ja väistyköön Gileadin vuorilta.’” Niistä jotka eivät halunneet uhmata vaaroja ja vaikeuksia tai joiden maailmalliset harrastukset estivät heitä keskittymästä Jumalan työhön, ei ollut mitään apua Israelin joukoille. Heidän mukanaolonsa olisi vain heikentänyt niitä. {PJP 533.4}

Israelissa oli säädetty laki, jonka mukaan joukoille oli ennen taisteluun lähtöä luettava seuraava kuulutus: ”Joka on rakentanut uuden talon, mutta ei vielä ole sitä vihkinyt, menköön ja palatkoon kotiinsa, ettei hän kaatuisi taistelussa ja joku toinen vihkisi sitä. Joka on istuttanut viinitarhan, mutta ei vielä ole korjannut sen ensi hedelmää, menköön ja palatkoon kotiinsa, ettei hän kaatuisi taistelussa ja joku toinen korjaisi sen ensi hedelmää. Joka on kihlannut naisen, mutta ei vielä ole ottanut häntä vaimoksensa, menköön ja palatkoon kotiinsa, ettei hän kaatuisi taistelussa ja joku toinen ottaisi hänen morsiantaan vaimoksensa.” Ja päälliköiden oli edelleen sanottava väelle: ”Joka pelkää ja arkailee, menköön ja palatkoon kotiinsa, etteivät hänen veljensäkin menettäisi rohkeuttaan niinkuin hän” (5 Moos. 20: 5—8). {PJP 534.1}

Koska hänen joukkonsa olivat niin vähäiset viholliseen verrattuina, Gideon jätti tavanmukaisen kuulutuksen lukematta. Hän hämmästyi kuullessaan, että hänellä oli liian paljon väkeä. Mutta Herra näki kansansa olevan ylpeää ja epäuskoista. He olivat kyllä auliisti noudattaneet Gideonin sytyttävää kutsua, mutta monet valtasi pelko, kun he näkivät midianilaisten laumat. Kuitenkin nämä pelästyneet olisivat Israelin mahdollisesti voittaessa ottaneet kunnian itselleen antamatta voitosta mitään kunniaa Jumalalle. {PJP 534.2}

Gideon totteli Herran ohjetta ja katseli raskain mielin, miten kaksikymmentäkaksituhatta, enemmän kuin kaksi kolmasosaa koko hänen sotaväestään, lähti kotiinsa. Mutta hänelle tuli uudelleen Herran sana: ”Vielä on väkeä liian paljon; vie heidät alas veden ääreen, niin minä siellä heidät sinulle tutkin. Se, josta minä sinulle sanon: ’Tämä lähteköön kanssasi’, se lähteköön kanssasi; mutta jokainen, josta minä sinulle sanon: ’Tämä älköön lähtekö sinun kanssasi’, se älköön lähtekö.” Joukot marssitettiin veden ääreen, josta ne odottivat heti lähdettävän hyökkäämään päin vihollista. Muutamat kouraisivat kiireesti vettä käteensä ja imaisivat siitä suuhunsa marssiessaan. Mutta melkein kaikki kumartuivat polvilleen juomaan vettä virrasta kaikessa rauhassa. Niitä jotka sieppasivat vettä kouraansa, oli vain kolmesataa kymmenestä tuhannesta. Silti tuo vähäinen joukko valittiin, ja kaikki muut laskettiin palaamaan kotiinsa. {PJP 534.3}

Luonne saadaan selville usein aivan yksinkertaisin keinoin. Niihin jotka vaaran uhatessa halusivat huolehtia vain omien tarpeidensa täyttämisestä, ei voitu luottaa hädän hetkenä. Herralla ei ole työssään paikkaa veltoille ja itseään hemmotteleville. Hän valitsi mieluummin ne harvat, jotka eivät antaneet omien tarpeidensa estää heitä suorittamasta tehtäväänsä. Nuo kolmesataa valittua eivät olleet vain rohkeita ja itsensä hillitseviä, vaan myös uskon miehiä. He eivät olleet langenneet palvomaan epäjumalia. Jumala saattoi johtaa heitä, ja heidän avullaan hän voi vapauttaa Israelin. Menestys ei riipu lukumäärästä. Jumala voi vapauttaa muutamien avulla yhtä

hyvin kuin monien. Suuret lukumäärät eivät tuota hänelle niinkään paljon kunniaa kuin niiden luonne, jotka palvelevat häntä. {PJP 535.1}

Israelilaiset olivat asettuneet kukkulan harjanteelle, mistä he näkivät alhaalle laaksoon leiriytyneet maahan tunkeutuneiden joukot. ”Midianilaisia, amalekilaisia ja kaikkia Idän miehiä oli asettunut tasangolle niin paljon kuin heinäsirkkoja; ja heidän kameleillaan ei ollut määrää, niitä oli niin paljon kuin hiekkaa meren rannalla” (Tuom. 7: 12). Gideon vapisi ajatellessaan seuraavan päivän taistelua. Mutta yöllä Herra puhutteli häntä ja kehotti häntä laskeutumaan palvelijansa Puuran kanssa midia- nilaisten leiriin saadakseen kuulla jotakin rohkaisevaa. Hän meni, ja odotettuaan kotvan ääneti pimeyden suojassa hän kuuli vihollissotilaan kertovan untaan toverilleen: ”Katso, ohraleipä- kakku tuli pyörien midianilaisten leiriin. Se tuli teltalle saakka, iski siihen niin, että se kaatui, ja käänsi sen ylösalaisin, ja teltta jäi kumoon.” Piilossa olleen kuulijan sydän todella sykähti, kun hän kuuli vihollistoverin vastauksen: ”Se ei ole mikään muu kuin israelilaisen Gideonin, Jooaan pojan, miekka; Jumala antaa hänen käsiinsä Midianin ja koko leirin.” Gideon tajusi Jumalan puhuttelevan häntä noiden midianilaisten muukalaisten välityksellä. Hän palasi vähälukuisen joukkonsa luo ja sanoi: ”Nouskaa, sillä Herra antaa midianilaisten leirin teidän käsiinne.” {PJP 535.2}

Jumala neuvoi Gideonille hyökkäyssuunnitelman, jota tämä kävi heti toteuttamaan. Kolmesataa miestä jaettiin kolmeen joukkueeseen. Jokainen mies sai pasuunan sekä saviruukkuun pistetyn soihdun. Sitten joukkueet sijoitettiin niin, että ne saattoivat lähestyä midianilaisten leiriä eri tahoilta. Katkaisten yön hiljaisuuden Gideon puhalsi merkin sotatorvellaan, ja nuo kolme joukkuetta puhalsivat pasuunoihinsa. Sen jälkeen he rikkoivat saviruukkunsa, vetivät esiin leimuavan soihtunsa ja syöksyivät vihollisen kimppuun samalla karjaisten karmean sotahuutonsa: ”Herran ja Gideonin miekka!” {PJP 536.1}

Nukkuvat joukot heräsivät äkkiä. Joka puolelta näkyi tulisoihtujen leimuavia liekkejä. Ja joka suunnalta pauhasivat pasuunat ja kaikuivat hyökkääjien sotahuudot. Midianilaiset luulivat kauhukseen joutuneensa ylivoimaisen vihollisjoukon armoille ja säntäsivät pakoon. Sekasorron keskeltä kuului vain hätähuutoja, kun he luulivat tovereitaan vihollisiksi ja alkoivat tappaa toisiaan. Kun tieto israelilaisten voitosta levisi, palasi tuhansia kotiin lähetettyjä miehiä rintamalle ajamaan takaa pakenevia vihollisia. Midianilaiset pyrkivät Jordanille toivoen pääsevänsä sen yli omalle alueelleen. Mutta Gideon lähetti sanan Efraimin heimolle ja kehotti sitä katkaisemaan vihollisen pakotien eteläisten kahlaamojen kohdalla. Gideonin omat kolmesataa miestä ”olivat uuvuksissa takaa-ajamisesta”, mutta ylittivät silti virran kohta niiden jälkeen, jotka olivat jo ehtineet joen toiselle puolelle. He saivat kiinni midianilaisten kuninkaat Sebahin ja Salmunnan ja heidän viisitoista tuhatta miestään. Joukot lyötiin hajalle ja kuninkaat otettiin vangeiksi ja surmattiin. {PJP 536.2}

Tämä huomattava tappio kaatoi maahan tunkeutuneiden joukoista peräti satakaksikymmentä tuhatta miestä. Se mursi midianilaisten vallan, niin etteivät he koskaan enää kyenneet sotimaan Israelia vastaan. Uutiset levittivät nopeasti kauas tietoa siitä, että Israelin

Jumala oli jälleen taistellut kansansa puolesta. Millään sanoilla ei voida kuvailla sitä kauhua, jonka valtaan ympäristön kansat joutuivat kuullessaan, miten yksinkertaisin keinoin tuo rohkea ja sotaisa kansa oli voitettu. {PJP 536.3}

Johtaja, jonka Jumala valitsi kukistamaan midianilaiset, ei päässyt mihinkään huomattavaan asemaan Israelissa. Hän ei ollut hallitsija, ei pappi eikä leeviläinen. Hän piti itseään vähäisimpänä isänsä perheestä. Mutta Jumalan mielestä hän oli rohkea ja kunnollinen. Hän ei luottanut itseensä, vaan oli valmis seuraamaan Herran johdatusta. Jumala ei aina valitse työhönsä kaikkein kyvykkäimpiä miehiä, vaan sellaisia, joita hän voi parhaiten käyttää. ”Kunnian edellä käy nöyryys” (Sanani. 15: 33). Herra voi toimia tehokkaimmin niiden välityksellä, jotka tuntevat syvimmin oman riittämättömyytensä ja jotka no j aavat häneen johtajanaan ja voiman lähteenään. Hän tekee heidät väkeviksi yhdistämällä heidän heikkoutensa omaan voimaansa ja viisaiksi liittämällä heidän tietämättömyytensä omaan viisauteensa. {PJP 537.1}

Jos Herran kansa olisi todella nöyrää, hän voisi tehdä paljon enemmän sen hyväksi. Mutta vain muutamille hän voi suoda tavallista enemmän vastuuta ja menestystä heidän tulematta itsevarmoiksi ja unohtamatta riippuvuuttaan Jumalasta. Siksi Herra valitessaan työntekijöitään sivuuttaa ne, joita maailma kunnioittaa suurina, kyvykkäinä ja loistavina. He ovat useinkin ylpeitä ja itsevarmoja. He pitävät itseään pätevinä toimimaan ilman Jumalan neuvojakin. {PJP 537.2}

Kun Joosuan joukot Jerikoa piirittäessään vain puhalsivat pasuunaan ja kun Gideonin vähäinen ryhmä teki samoin hyökätessään Midianin laumojen kimppuun, antoi Jumala voimallaan tehoa tähän yksinkertaiseen tekoon kukistaakseen vihollistensa vallan. Täydellisimmätkin ihmisten laatimat menetelmät osoittautuvat tehottomiksi vailla Jumalan voimaa ja viisautta, kun taas arveluttavimmatkin keinot onnistuvat, kun ne saadaan Jumalalta ja toteutetaan nöyrästi ja uskoen. Hengellisessä taistelussaan kristitty tarvitsee luottamusta Jumalaan ja kuuliaisuutta hänen tahdolleen yhtä kipeästi kuin Gideon ja Joosua soties- saan kanaanilaisia vastaan. Ilmaisemalla voimansa moneen kertaan Israelin avuksi Jumala halusi saada heidät uskomaan häneen ja luottavasti turvautumaan hänen apuunsa hädän hetkellä. Hän on nyt yhtä halukas tukemaan kansansa pyrkimyksiä ja aikaansaamaan suuria tuloksia heikkojen välikappaleidensa avulla. Koko taivas odottaa meidän anovan sieltä viisautta ja voimaa. Jumala ”voi tehdä enemmän, monin verroin enemmän kuin kaikki, mitä me anomme tai ymmärrämme” (Ef. 3: 20). {PJP 537.3}

Kun Gideon palasi vihollisen takaa-ajosta, hän sai heti vastaansa omien maanmiestensä moitteet ja syytökset. Kun Israelin miehet hänen kutsustaan lähtivät midianilaisia vastaan, jäi Efraimin heimo pois. He pitivät hanketta liian vaarallisena, ja kun Gideon ei lähettänyt heille mitään eri kutsua, eivät he sillä verukkeella katsoneet olevan syytä liittyä veljiensä joukkoon. Mutta kuultuaan Israelin suuresta voitosta efraimilaiset tulivat kateellisiksi, koska heillä ei ollut siihen osuutta. Midianilaisten lähdettyä pakoon Efraimin miehet olivat Gideonin pyynnöstä vallanneet kahlaamot ja siten katkaisseet paon. Näin saatiin lyödyksi suuri joukko vihollisia,

heidän joukossaan myös kaksi ruhtinasta, Ooreb ja Seed. Näin efraimilaiset olivat osallistuneet taisteluun ja auttaneet veljiään pääsemään lopulliseen voittoon. Nyt he olivat kuitenkin kateellisia ja vihoissaan, aivan kuin Gideon olisi toiminut omin päinsä. He eivät havainneet Jumalan johtaneen kädellään Israelia voittoon eivätkä tunnustaneet hänen voimassaan ja armossaan vapauttaneen heitä. Tästä syystä hän ei myöskään voinut mitenkään erikoisesti käyttää heitä välikappaleinaan. {PJP 538.1}

Palattuaan voittoretkeltä saaliinsa kanssa he heti moittivat Gideonia: ”Miksi teit meille sen, ettet kutsunut meitä, kun menit taistelemaan midianilaisia vastaan?” {PJP 538.2}

”Mitä minä sitten olen tehnyt teihin verraten”, vastasi Gideon, ”Eikö Efraimin jälkikorjuu ole parempi kuin Abieserin viinin- korjuu? Teidän käsiinnehän Jumala antoi midianilaisten ruhtinaat Oorebin ja Seebin. Mitä minä olen voinut tehdä teihin verraten?” {PJP 538.3}

Kademieli olisi helposti voinut puhjeta riidaksi ja johtaa lopulta veritekoihin. Mutta Gideonin vaatimaton vastaus lauhdutti Efraimin miesten vihan, ja he palasivat rauhassa kotiinsa. Vaikka Gideon puolustikin periaatteitaan lujasti ja tinkimättä ja oli taistelussa oikea ”sotaurho”, hän osasi myös olla niin kohteliaan tahdikas, että sen moista harvoin tapaa. {PJP 538.4}

Kiitollisena siitä että oli päässyt vapaaksi midianilaisten vallasta Israelin kansa halusi tehdä Gideonin kuninkaakseen ja vahvistaa kruunun periytyväksi hänen jälkeläisilleen. Tämä ehdotus oli täysin vastoin teokratian periaatteita. Jumala oli Israelin kuningas, ja ihmisen asettaminen valtaistuimelle olisi merkinnyt sitä, että he hylkäsivät jumalallisen Valtiaansa. Gideon käsitti tämän tosiasian, ja hänen vastauksestaan ilmenee, miten vilpittömät ja jalot hänen vaikuttimensa olivat. {PJP 538.5}

”En minä hallitse teitä”, hän sanoi, ”eikä minun poikani ole hallitseva teitä; Herra on teitä hallitseva.” {PJP 539.1}

Mutta Gideon joutui petettynä tekemään toisen virheen, joka tuotti onnettomuutta hänen perheelleen ja koko Israelille. Suurta ponnistusta seuraava toimettomuus muodostuu usein vaarallisemmaksi kuin konsanaan taistelujen aika. Tällainen vaara uhkasi nyt Gideonia. Hänet valtasi levottomuus. Tähän asti hän oli tyytynyt täyttämään Jumalalta saamansa ohjeet. Mutta nyt hän ei odottanutkaan jumalallista johdatusta, vaan alkoi suunnitella omin päin. Milloin Herran joukot saavat huomattavan voiton, kaksinkertaistaa saatana ponnistelunsa tehdäkseen tyhjäksi sen mitä Jumala on aikaansaanut. Näin johtui Gideoninkin mieleen ajatuksia ja suunnitelmia, jotka johtivat Israelin kansan harhaan. {PJP 539.2}

Koska Gideonia oli käsketty uhraamaan sillä kalliolla, jolla enkeli ilmestyi hänelle, hän luuli siten tulleensa oikeutetuksi toimimaan pappina. Odottamatta Jumalan hyväksymistä hän päätti hakea sopivan paikan ja ruveta siinä palvomaan Jumalaa samaan tapaan kuin pyhäkössä palveltiin. Hän oli niin kansan suosiossa, että saattoi vaikeuksitta toteuttaa suunnitelmansa. Hän pyysi ja sai osuutenaan sotasaaliista kaikki midianilaisilta otetut kultaiset nenärenkaat. Kansa keräsi myös muuta kallista materiaalia, muun muassa Midianin ruhtinaiden koristeltuja vaatteita,

ja näistä aineksista Gideon valmisti samanlaisen kasukan ja rintakilven kuin ylipapillakin oli yllään. Tämä teko koitui turmiolliseksi sekä hänelle itselleen ja hänen perheelleen että koko Israelille. Tällainen virallisesti vahvistamaton jumalanpalvelus sai monet kokonaan luopumaan Herrasta ja palvelemaan epäjumalia. Gideonin kuoleman jälkeen suuret joukot, hänen oma perheensä muiden joukossa, liittyivät tähän luopumukseen. Kansa loittoni Jumalasta saman miehen toimesta, joka oli kerran lopettanut heidän epäjumalanpalvontansa. {PJP 539.3}

Vain aniharvat tajuavat, miten pitkälle heidän sanojensa ja tekojensa vaikutus ulottuu. Miten usein vanhempien väärät teot vaikuttavatkaan turmiollisesti heidän lapsiinsa ja lastenlapsiinsa vielä kauan sen jälkeen, kun heidät itsensä on kätketty haudan poveen. Jokainen vaikuttaa toisiin ja on vastuussa tuon vaikutuksen seurauksista. Sanamme ja tekomme vaikuttavat niin voimallisesti, että elämämme lopullinen vaikutustulos selviää vasta ikuisuudessa. Sanojemme ja tekojemme vaikutus koituu varmasti myös omaksi siunaukseksemme tai kiroukseksemme. Kun ajattelemme tätä, huomaamme miten vakavaa elämä on, ja meidän tulisi sen tähden nöyrästi rukoilla Jumalaa opastamaan meitä viisaudellaan. {PJP 540.1}

Korkeimmassa asemassa olevatkin voivat harhautua, viisainkin voi erehtyä ja voimakkainkin horjahtaa ja kompastua. Tarvitsemme taivaallista valoa jatkuvasti valaisemaan polkuamme. Olemme turvassa vain uskoessamme itsemme varauksetta hänen johtoonsa joka on sanonut: ”Seuratkaa minua.” {PJP 540.2}

Gideonin kuoleman jälkeen eivät ”israelilaiset enää muistaneet Herraa, Jumalaansa, joka oli pelastanut heidät kaikkien heidän vihollistensa käsistä, jotka asuivat heidän ympärillään. Eivät he myöskään tehneet Jerubbaalin, Gideonin, perheelle laupeutta kaiken sen hyvän tähden, mitä hän oli tehnyt Israelille.” Unohtaen kaiken mitä olivat velkaa Gideonille, tuomarilleen ja vapauttajalleen, israelilaiset hyväksyivät hänen aviottoman poikansa Abimelekin kuninkaakseen, joka pysyäkseen vallassa surmasi yhtä lukuunottamatta kaikki Gideonin lailliset lapset. Kun ihmiset luopuvat Jumalan pelosta, ei kestä kauan kun he eksyvät myös kunnian ja rehellisyyden tieltä. Kun annetaan arvoa Herran armolle, se johtaa arvostamaan myös niitä, joita hän on käyttänyt Gideonin tavoin siunaukseksi kansalleen. Israel kohteli julmasti Gideonin perhettä, mutta eihän muuta voitu odottaakaan kansalta, joka oli niin kiittämätön Jumalaa kohtaan. {PJP 540.3}

Abimelekin kuoleman jälkeen piti Herraa pelkäävien tuomareiden hallinto kansan jonkin aikaa erossa epäjumalain palvonnasta, mutta ennen pitkää se taas ryhtyi noudattamaan ympärillään asuvien pakanoiden tapoja. Pohjoisten heimojen jäsenistä monet palvoivat Syyrian ja Siidonin jumalia. Lounaassa filistealaisten ja idässä Mooabin ja Ammonin epäjumalat olivat loitontaneet israelilaiset heidän isiensä Jumalasta. Mutta luopumuksella oli pian tuhoisat seurauksensa. Ammonilaiset lannistivat itäiset heimot ja tunkeutuivat Jordanin yli Juudan ja Efrai- min alueille. Läntisen rannikon tasangoltaan tekivät filistealaiset hävitys- ja ryöstöretkiään

lähelle ja kauas. Näytti siltä kuin Israel olisi taas jäänyt säälimättömien vihollistensa armoille. {PJP 540.4}

Jälleen kansa pyysi avukseen häntä, jonka se oli niin loukkaa- valla tavalla hyljännyt. ”Silloin israelilaiset huusivat Herraa sanoen: ’Me olemme tehneet syntiä sinua vastaan, sillä me olemme hyljänneet oman Jumalamme ja palvelleet baaleja.’” Mutta heidän surunsa ei ollut johtanut katumukseen. Kansa murehti niitä kärsimyksiä, joihin he synnin takia olivat joutuneet, mutta ei sitä, että he olisivat häpäisseet Jumalaa rikkomalla hänen pyhän lakinsa. Tosi parannus merkitsee muutakin kuin synnin surua. Se on päättäväistä kääntymistä pois pahuudesta. {PJP 541.1}

Herra vastasi heille profeettansa kautta: ”Eivätkö egyptiläiset, amorilaiset, ammonilaiset, filistealaiset, siidonilaiset, amalekilaiset ja maaonilaiset sortaneet teitä, ja kun te huusitte minua, enkö minä pelastanut teitä heidän käsistänsä. Mutta te hylkä- sitte minut ja palvelitte muita jumalia; Sentähden en minä enää teitä pelasta. Menkää ja huutakaa avuksenne niitä jumalia, jotka olette valinneet; pelastakoot ne teidät ahdinkonne aikana.” {PJP 541.2}

Nämä vakavat ja pelottavat sanat tuovat mieleen erään toisen tapahtuman — lopullisen tuomion suuren päivän — jolloin Jumalan armon hylkääjät ja hänen hyvyytensä halveksijat joutuvat kohtaamaan hänen tuomionsa. Siinä oikeudenkäynnissä ovat vastaajina ne, jotka ovat käyttäneet Jumalan antamat kykynsä, ajan, varansa ja älynsä, tämän maailman jumalien palvontaan. He ovat hyljänneet todellisen ja rakastavan Ystävänsä ja poikenneet oman mukavuutensa ja maailmallisten huvien teille. Jolloinkin he aikoivat palata Jumalan luo, mutta maailman huvit ja houkutukset vetivät puoleensa heidän kaiken huomionsa. Kevytmieliset huvitukset, komeilunhalu ja ruokahalun hillittömyys paaduttivat sydämen ja turruttivat omantunnon, niin etteivät he kuulleet totuuden ääntä. Velvollisuuksistaan he eivät välittäneet. He väheksyivät sellaista, mikä on äärettömän arvokasta, kunnes eivät lopulta halunneet uhrata vähääkään hänen hyväkseen, joka on antanut ihmisen hyväksi niin paljon. Mutta sadonkorjuun aikana he saavat niittää sitä minkä ovat kylväneet. {PJP 541.3}

Herra sanoo: ”Minä kutsuin ja te estelitte, ojensin kättäni eikä kenkään kuunnellut, vaan te vieroksuitte kaikkia minun neuvojani, ette suostuneet minun nuhteisiini, kun tulee se, mitä te kauhistutte, kun hätänne saapuu tuulispäänä, kun päällenne tulee vaiva ja ahdistus. Silloin he minua kutsuvat, mutta minä en vastaa, etsivät minua, mutta eivät löydä. Koska he vihasivat tietoa, eivät valinneet osaksensa Herran pelkoa eivätkä suostuneet minun neuvooni, vaan katsoivat kaiken minun nuhteluni halvaksi, saavat he syödä oman vaelluksensa hedelmiä ja saavat kyliänsä omista hankkeistaan. — — Mutta joka minua kuulee, saa asua turvassa ja olla rauhassa onnettomuuden kauhuilta” (Sanani. 1: 24—31,33). {PJP 542.1}

Nyt israelilaiset nöyrtyivät Herran edessä. ”Ja he poistivat vieraat jumalat keskuudestaan ja palvelivat Herraa.” Silloin Herran rakastava sydän ”ei enää kärsinyt, että Israelia vaivattiin”. Näin pitkämielinen on Jumalamme armossaan! Kun hänen kansansa hylkäsi syntinsä, jotka

olivat erottaneet heidät hänestä, hän kuuli heidän rukouksensa ja ryhtyi auttamaan heitä. {PJP 542.2}

Jumala herätti heille vapauttajaksi gileadilaisen Jeftan, joka lähti käymään sotaa ammonilaisia vastaan ja kukisti heidät. Tällä kertaa Israel oli kärsinyt kahdeksantoista vuotta vihollistensa sortoa, mutta unohti silti taas ahdingosta saamansa opetuksen. {PJP 542.3}

Kun Israel jälleen poikkesi pahoille teilleen, Herra salli heidän joutua yhä ahtaalle. Tällä kertaa heitä sortivat filistealaiset, nuo heidän väkevät vihollisensa. Tämä julma ja sotaisa kansa ahdisti heitä monet vuodet ja ajoittain alisti heidät kokonaan valtaansa. He olivat ruvenneet seurustelemaan näiden epäjumalan palvojien kanssa ja omaksuneet heidän huvittelutapojaan ja palvontameno jaan, kunnes näyttivät täysin sopeutuneen heidän elämäntyyliinsä ja harrastuksiinsa. Mutta sitten nämä Israelin näennäiset ystävät muuttuivatkin heidän katkerimmiksi vihamiehikseen ja koettivat kaikin keinoin tuhota heidät. {PJP 542.4}

Israelin tavoin kristitytkin taipuvat liian usein maailman vaikutuksiin ja mukautuvat sen periaatteisiin ja tapoihin päästäkseen jumalattomien ystäviksi. Mutta lopulta joudutaan huomaa maan, että nämä näennäiset ystävät ovatkin vaarallisia vihollisia. Raamattu opettaa selvästi, ettei Jumalan kansan ja maailman välillä voi olla mitään sopusointua. ”Älkää ihmetelkö, veljeni, jos maailma teitä vihaa” (lJoh. 3: 13). Vapahtajamme sanoo: ”Tietäkää, että se on vihannut minua ennen kuin teitä” (Joh. 15: 18). Saatana toimii jumalattomien välityksellä houkutellen Jumalan kansaa syntiin näennäisen ystävyyden varjolla voidakseen erottaa heidät hänestä. Ja kun he ovat menettäneet varjeluksensa, silloin hän saa apurinsa kääntymään heitä vastaan saadakseen heidät tuhotuiksi. {PJP 542.5}

Luku 54—Simson

Luopumuksen yleistyessä Jumalan uskolliset palvelijat rukoilivat häntä vapauttamaan Israelin. Vaikkeivät he näyttäneet saavan mitään vastausta ja vaikka sortovalta vain paheni maassa vuosi vuodelta, valmisteli Jumala kaitselmuksensa apua heille. Jo filistealaisten sortoajan alkuvuosina syntyi lapsi, jota Jumala aikoi käyttää näiden voimakkaiden vihollisten lannistamiseen. {PJP 544.1}

Vuorimaan laidassa, josta avartui näköala yli filistealaisten tasangon, sijaitsi pieni Soran kaupunki. Täällä asui Maanoahin perhe, Daavidin heimolaisia, niitä harvoja jotka yleisen luopumuksen aikana pysyivät uskollisina Herralle. Maanoahin lapsettomalle vaimolle ”ilmestyi Herran enkeli” ilmoittaen hänen saavan pojan, jonka avulla Jumala alkaisi vapauttaa Israelia. Tätä silmällä pitäen enkeli antoi hänelle eräitä hänen omia tapojaan sekä lapsen kasvatusta koskevia ohjeita: ”Varo siis, ettet juo viiniä ja väkijuomaa etkä syö mitään saastaista.” Tämä tuli kieltää myös lapselta alusta lähtien, ja lisäksi hänen tukkaansa ei saanut leikata, sillä hän oli oleva syntymästään asti Jumalalle pyhitetty nasiiri. {PJP 544.2}

Vaimo haki miehensä ja kuvailtuaan ensin enkelin ulkonäköä esitti saamansa sanoman. He pelkäsivät kuitenkin tekevänsä jonkin virheen näin tärkeässä asiassa, ja siksi mies rukoili: ”Oi Herra, salli Jumalan miehen, jonka lähetit, vielä tulla luoksemme opettamaan meille, mitä meidän on tehtävä pojalle, joka on syntyvä.” {PJP 544.3}

Kun enkeli ilmestyi uudelleen, kysyi Maanoah huolissaan: ”Miten sitten on meneteltävä pojan kanssa ja mitä hänelle on tehtävä?” Enkeli toisti aikaisemman opetuksensa: ”Varokoon vaimo kaikkea, mistä minä olen hänelle puhunut: älköön syökö mitään, mikä viiniköynnöksestä tulee, viiniä ja väkijuomaa hän älköön juoko älköönkä syökö mitään saastaista. Noudattakoon hän kaikkea, mitä minä olen käskenyt hänen noudattaa.” {PJP 545.1}

Jumalalla oli tärkeä tehtävä Maanoahin luvatulle pojalle. Jotta hän pystyisi suorittamaan tämän työn, oli sekä äidin että lapsen tavat tarkoin säännösteltävä. Maanoahin vaimosta enkeli antoi ohjeen: ”Viiniä ja väkijuomaa hän älköön juoko älköönkä syökö mitään saastaista. Noudattakoon hän kaikkea, mitä minä olen käskenyt hänen noudattaa.” Äiti vaikuttaa tavoillaan lapseen joko hyvää tai pahaa. Jos hän toivoo lapsensa hyvinvointia, tulee hänen elää periaatteellisesti, raittiisti ja kieltäytyvästi. Toisinaan sanotaan, että äidin on saatava täyttää kaikki toiveensa ja mielihalunsa, mutta tällainen neuvonta on epäviisasta, väärää ja vahingollista. Itse Jumala on neuvonut äitiä noudattamaan mitä ankarinta itsehillintää. {PJP 545.2}

Tämä vastuu kuuluu isälle yhtä hyvin kuin äidillekin. Molemmat vanhemmat siirtävät lapsiinsa omat piirteensä, henkiset niin kuin fyysisetkin, mielenlaatunsa ja taipumuksensa. Usein vanhempien hillittömyys heikentää lasten ruumiillisia, henkisiä ja siveellisiä kykyjä. Juomarit ja tupakoitsijat saattavat siirtää lapsiinsa oman pohjattoman himonsa, pilaantuneen verensä ja ärtyiset hermonsa, ja näin usein todella käykin. Hillittömät jättävät monesti epäpyhät halunsa ja

jopa inhottavat tautinsa perinnöksi jälkeentulevilleen. Kun lapsilla on vähemmän voimaa kuin vanhemmilla kiusauksen vastustamiseen, on jokainen sukupolvi taipuvainen vaipumaan yhä alemmaksi. Vanhemmat ovat suureksi osaksi vastuussa paitsi lastensa hillittömistä ja turmeltuneista haluista myös niiden tuhansien vajavuuksista jotka syntyvät kuuroina, sokeina, sairaina tai mielisairaina. {PJP 545.3}

Jokaisen isän ja äidin pitäisi kysyä: ”Mitä meidän on tehtävä lapselle, joka on syntyvä?” Monet ovat vähätelleet sikiövaiheen aikaisia vaikutuksia, mutta Luojamme kanta tässä asiassa ilmenee selvästi siitä taivaallisesta opetuksesta, jota annettiin näille heprealaisille vanhemmille vakavin ja selvin sanoin ja jopa kahdesti toistettuna. {PJP 545.4}

Eikä vielä riittänyt, että luvattu lapsi saisi hyvät perintöaiheet vanhemmiltaan. Lasta oli myös kasvatettava ja autettava muodostamaan oikeita tapoja. Jumalan ohjeiden mukaan oli Israelin tulevaa tuomaria ja vapauttajaa harjoitettava pienestä pitäen ehdottomaan raittiuteen. Hänen tuli olla nasiiri syntymästään lähtien, mikä merkitsi sitä, ettei hän saanut koskaan nauttia viiniä eikä väkijuomia. Jo varhain on lapsille opetettava raittiutta, kieltäymystä ja itsehillintää. {PJP 546.1}

Enkeli kielsi antamasta lapselle syötäväksi ”mitään saastaista”. Puhtaiden ja epäpuhtaiden ruokien välinen erottelu ei ollut mitenkään muodollista tai mielivaltaista, vaan perustui terveys-periaatteisiin. Tämän erottelun noudattamiseen pohjautuu suureksi osaksi juutalaisille vuosituhansien aikana niin ominainen elinvoimaisuus. Raittiusperiaatteet on ulotettava pitemmälle kuin vain alkoholijuomiin. Kiihottavien ja huonosti sulavien ruokien syöminen on usein yhtä epäterveellistä ja johtaa monissa tapauksissa väkijuomien käyttöön. Tosi raittius edellyttää, että hylkäämme kokonaan kaiken haitallisen ja käytämme järkevästi vain sellaista, mikä on terveellistä. Vain harvat käsittävät riittävän hyvin, miten heidän ruokatapansa vaikuttavat heidän terveyteensä, luonteeseensa, käyttökelpoisuuteensa tässä maailmassa ja ikuiseen kohtaloonsa. Ruokahalun tulisi aina olla siveellisten ja älyllisten voimien valvonnassa. Ruumiin tulisi olla mielen palveluksessa, eikä mielen pitäisi palvella ruumista. {PJP 546.2}

Maanoahin saaman jumalallisen lupauksen mukaisesti syntyi aikanaan poika, jonka nimeksi pantiin Simson. Poika kasvoi epätavallisen voimakkaaksi. Mutta niin kuin Simson ja hänen vanhempansa hyvin tiesivät, ei tämä johtunut pelkästään hänen lihastensa jäntevyydestä, vaan nasiiriuteen liittyvästä kunnosta. Tämän nasiiriuden merkkinä oli leikkaamaton tukka. Jos Simson olisi noudattanut Jumalan käskyjä yhtä uskollisesti kuin vanhempansakin, olisivat hänen elämänsä vaiheet muodostuneet jalommiksi ja onnellisemmiksi. Mutta seurustelu epäjumalanpalvelijoiden kanssa turmeli hänet. Kun Soran kaupunki oli lähellä filistealaisten aluetta, Simson rupesi tekemään tuttavuutta heidän kanssaan. Hän hakeutui nuorten pariin ja solmi läheisiä suhteita, joiden vaikutus synkensi koko hänen elämänsä. Filistealaisessa Timnan kaupungissa asui nuori nainen, johon Simson ihastui, niin että päätti ottaa hänet vaimokseen. Jumalaa pelkääville vanhemmilleen, jotka koettivat estellä poikaansa, Simson sanoi vain: ”Hän

on mieluinen minun silmissäni.” Lopulta vanhemmat antoivat periksi, ja häät pidettiin. {PJP 546.3}

Juuri mieheksi tulonsa hetkellä, jolloin hänen olisi pitänyt ryhtyä täyttämään jumalallista tehtäväänsä ja jolloin jos milloinkaan olla uskollinen Jumalalle, Simson yhtyi Israelin vihollisiin. Hän ei harkinnut sitä, saattoiko hän paremmin kirkastaa Jumalaa yhdessä valittunsa kanssa, vai estikö tämä häntä täyttämästä elämäntehtäväänsä. Jumala on luvannut viisautta kaikille, jotka etsivät ensin hänen kunniaansa, mutta mitään lupausta ei annettu niille, jotka tahtovat toteuttaa vain omia mielihalujaan. {PJP 547.1}

Miten monet menettelevätkään Simsonin tavoin! Miten usein solmitaankaan avioliittoja uskovaisten ja Jumalasta piittaamattomien kesken pelkän mieltymyksen ratkaistessa puolison valinnan! Osapuolet eivät kysy neuvoa Jumalalta eivätkä pyri tuottamaan hänelle kunniaa. Kristinuskon pitäisi päästä ratkaisevasti vaikuttamaan aviosuhteeseen, mutta usein siihen käydään vastoin kristinuskon periaatteita. Saatana koettaa alati lujittaa otettaan Jumalan omista houkuttelemalla heitä liittoon alamaistensa kanssa, ja siihen päästäkseen hän herättää heidän mielessään pyhittymättömiä haluja. Mutta Herra on sanassaan selvästi varoittanut lapsiaan liittymästä niihin, jotka eivät pysy hänen rakkaudessaan. ”Miten sopivat yhteen Kristus ja Beliar? Tai mitä yhteistä osaa uskovaisella on uskottoman kanssa? Ja miten soveltuvat yhteen Jumalan temppeli ja epäjumalat?” (2 Kor. 6: 15,16). {PJP 547.2}

Hääjuhlansa aikana Simson sai tutustua niihin, jotka vihasivat Israelin Jumalaa. Jokainen, joka vapaaehtoisesti antautuu tällaisiin suhteisiin, katsoo joutuvansa pakostakin mukautumaan jossakin määrin tuttaviensa tapoihin ja käsityksiin. Näin käytettynä aika kuluu pahemmin kuin hukkaan heitettynä. Tällöin näet ajatellaan ja puhutaan sellaista, mikä on omiaan horjuttamaan periaatteita ja heikentämään mielen lujuutta. {PJP 547.3}

Vaimo, jonka saadakseen Simson oli rikkonut Jumalan käskyä, petti miehensä jo ennen hääjuhlien päättymistä. Suuttuneena hänen kavaluudestaan Simson jätti hänet joksikin ajaksi ja palasi yksin kotiinsa Soraan. Kun hän sitten myöhemmin lauhduttuaan palasi noutamaan vaimoaan, tämä olikin jo toisen vaimona. Kostoksi Simson hävitti kaikki filistealaisten pellot ja viinitarhat. Tästä tuohtuneina nämä murhasivat vaimon, vaikka itse olivat uhkauksillaan usuttaneet hänet petokseen, josta kaikki ikävyydet alkoivat. Simson oli jo ilmaissut erinomaisen väkevyytensä voittamalla paljain käsin nuoren leijonan ja tappamalla Askelonissa kolmekymmentä miestä. Vihastuksissaan vaimonsa raa’asta murhasta hän nyt kävi filistealaisten kimppuun ja ”pieksi heitä pahasti”. Sitten hän vetäytyi turvaan vihollisiltaan ”Eetamin kallioluolaan”, joka oli Juudan heimon alueella. {PJP 548.1}

Viholliset seurasivat häntä kuitenkin tähän paikkaan suurin joukoin. Juudan asukkaat lupasivat hädissään alhaisesti luovuttaa Simsonin heille ja lähtivät kolmen tuhannen miehen voimin häntä vastaan. Näin ylivoimaisinakaan he eivät olisi uskaltaneet lähestyä häntä, elleivät olisi olleet varmoja siitä, ettei hän vahingoittaisi omia maanmiehiään. Simson suostui sidottavaksi ja luovutettavaksi filistealaisille. Kuitenkin hän vaati ensin Juudan miehiä

lupaamaan, etteivät itse kävisi hänen kimppuunsa, jottei hänen olisi pakko tuhota heitä. He saivat sitoa hänet kahdella uudella köydellä ja viedä hänet sitten vihollisleiriin, mistä tultiin riemuhuudoin heitä vastaan. Mutta kun niiden kaiku vielä kiiri kukkuloilla, ”Herran henki tuli häneen”, ja hän katkoi uudet köydet kuin ne olisivat olleet tulen kärventämiä pellava- lankoja. Hän tempaisi käteensä minkä ensiksi aseekseen tapasi, ja vaikkei se ollut aasin leukaluuta kummempi, teki se hänen kädessään pahempaa jälkeä kuin miekka tai keihäs. Sillä hän iski filistealaisia, kunnes nämä pakenivat kauhuissaan ja jättivät kentälle tuhat kaatunutta. {PJP 548.2}

Jos israelilaiset olisivat olleet valmiit liittymään Simsoniin ja täydentäneet hänen kanssaan voiton, he olisivat tällä kertaa vapautuneet sortajiensa vallasta. Mutta heistä oli tullut arkoja raukkoja. He eivät olleet Jumalan käskyn mukaisesti karkottaneet pakanoita, vaan olivat heihin yhtyen omaksuneet heidän turmelevia tapojaan, sietäneet heidän julmuuttaan ja jopa suvainneet heidän vääryyksiään, kunhan ne eivät vain kohdistuneet suorastaan heihin. Sorrettuina he alistuivat säyseinä siihen alennustilaan, josta olisivat välttyneet, jos vain olisivat totelleet Jumalaa. Vaikka Herra herätti heille vapauttajan, he useinkin hylkäsivät tämän ja liittyivät vihollisiinsa. {PJP 548.3}

Simsonin saavuttaman voiton jälkeen israelilaiset tekivät hänet tuomarikseen, ja hän hallitsi Israelia kaksikymmentä vuotta. Mutta yksi väärä askel valmistaa tietä seuraavalle. Simson oli vastoin Jumalan käskyä ottanut filistealaisen vaimon, ja taas lähti näiden — nyt veriviholliistensa — pariin tyydyttääkseen luvattomasti himoaan. Luottaen suureen voimaansa, joka oli saanut filistealaiset niin kauhuihinsa, hän lähti uhitellen Gas- saan tapaamaan sen paikan porttoa. Saatuaan kuulla Simsonin olevan kaupungissaan asukkaat ryhtyivät suunnittelemaan kostoa. Heidän vihollisensa oli nyt vankimpien muurien sisällä, mitä heidän kaupungeissaan yleensä oli, ja varmoina saaliistaan he vain odottivat aamua, jolloin pääsisivät juhlimaan voittoaan. Keskiyöllä Simson nousi jalkeille. Omantunnon syytökset saivat hänet katumapäälle, ja hän suri sitä että oli rikkonut nasiiri- lupauksensa. Mutta vaikka hän oli tehnyt syntiä, ei Jumala ollut ottanut häneltä pois armoaan. Hänen suunnaton voimansa auttoi jälleen häntä vapautumaan. Hän meni kaupungin portille, nosti sen paikaltaan pihtipielineen ja salpoineen ja kantoi sen Hebroniin johtavan tien varrella olevan kukkulan laelle. {PJP 549.1}

Mutta näin täpärän pelastuksenkaan jälkeen hän ei luopunut pahoista tavoistaan. Hän ei tosin enää uskaltautunut filistealaisten alueelle, mutta hän jatkoi noiden aistillisten ilojen etsintää, jotka viettelivät ja johtivat häntä turmiota kohti. Hän rakastui erääseen Soorekin laaksossa asuvaan naiseen, jonka nimi oli Delila, ”syöjätär”. Soorekin laakso oli kuulu viinitarhoistaan, ja nämä houkuttelivat puoleensa myös ailahtelevaa nasiiria, joka oli jo ruvennut juomaan viiniä ja siten katkaissut jälleen yhden siteen, mikä oli pitänyt häntä puhtaana ja Jumalan yhteydessä. Filistealaiset seurasivat tarkoin vihollisensa liikkeitä, ja kun hän taas alentui tähän uuteen suhteeseen, he päättivät saada hänet Delilan avulla lopullisesti tuhotuksi. {PJP 549.2}

Soorekiin saapui nyt lähetystö, jossa oli ruhtinas kustakin Filistean maakunnasta. He eivät uskaltaneet käydä häneen käsiksi niin kauan kuin hän oli voimissaan, ja siksi he halusivat, mikäli mahdollista, päästä selville hänen voimansa salaisuudesta. Niinpä he lahjoivat Delilan ottamaan selvää asiasta ja ilmoittamaan sitten heille. {PJP 549.3}

Petollisen naisen ahdistaessa Simsonia kysymyksillään tämäkin erehdytti hänet uskomaan, että tietyillä toimenpiteillä hänet saataisiin yhtä heikoksi kuin muutkin miehet. Mutta kun nainen ohjeiden mukaan toimittuaan ei saanutkaan aikeitaan onnistumaan hän syytti Simsonia petoksesta ja valheesta: ”Kuinka sinä saatat sanoa: TVIinä rakastan sinua’, vaikka sydämesi ei ole minun kanssani? Jo kolme kertaa olet pettänyt minut etkä ole minulle ilmaissut, missä sinun suurin voimasi on.” Kolmesti Simson oli saanut selvät todisteet siitä, että hänen tenhottarensa oli yhteistuumin filistealaisten kanssa aikonut tuhota hänet, mutta tämä oli aina epäonnistuttuaan lyönyt asian leikiksi ja näin hälventänyt hänen synkät aavistuksensa. {PJP 550.1}

Päivästä toiseen Delila vaivasi häntä, kunnes ”hän kiusautui kuollakseen” muttei pystynyt kuitenkaan irrottautumaan hänen lumouksestaan. Lopulta Simson antoi periksi ja ilmaisi salaisuutensa: ”Ei ole partaveitsi minun päätäni koskettanut, sillä minä olen Jumalan nasiiri äitini kohdusta asti; jos minun hiukseni ajetaan, niin voimani poistuu minusta, ja minä tulen heikoksi ja olen niinkuin kaikki muutkin ihmiset.” Lähetti sai heti viedä tästä tiedon filistealaisten ruhtinaille ja kehottaa heitä viipymättä tulemaan Delilan luo. Sankarin nukkuessa leikattiin hänen tuuhea tukkansa. Sitten nainen huusi kuten kolmesti ennenkin: ”Filistealaiset ovat kimpussasi, Simson!” Havahduttuaan äkkiä Simson aikoi käyttää voimaansa kuten siihenkin asti ja tuhota heidät, mutta hän ei saanutkaan hervottomia käsivarsiaan tottelemaan, ja silloin hän tajusi, ”että Herra oli poistunut hänestä”. Tukanleikkuun jälkeen Delila alkoi ärsyttää Simsonia ja koetella hänen voimiaan, sillä filistealaiset uskalsivat lähestyä häntä vasta päästyään täyteen varmuuteen siitä, että hän oli menettänyt voimansa. Lopulta he kävivät häneen käsiksi, puhkaisivat hänen molemmat silmänsä ja veivät hänet Gassaan. Siellä he kytkivät hänet kahleisiin ja panivat vankilassaan kovaan pakkotyöhön. {PJP 550.2}

Siinä tuo Israelin entinen tuomari ja sankari nyt oli heikkona, sokeana vankina ja mitä halvimpaan orjantyöhön alennettuna. Mikä valtava muutos! Vähä vähältä hän oli rikkonut pyhän kutsumuksensa ehtoja. Jumala oli ollut pitkämielinen hänelle, mutta kun hän oli siinä määrin antautunut synnin valtaan että oli ilmaissut salaisuutensa, Herra erkani hänestä. Ei hänen pitkässä tukassaan sinänsä ollut mitään ansiota, vaan se oli merkki hänen kuuliaisuudestaan Jumalaa kohtaan. Ja kun hän hillittömässä himossaan uhrasi tämän merkin, pidätettiin häneltä myös se siunaus, josta se merkki oli takeena. {PJP 550.3}

Kärsivänä ja nöyryytettynä olemaan vain filistealaisten huvina Simson oppi enemmän omasta heikkoudestaan kuin hän oli tiennyt koskaan aikaisemmin, ja ahdistus johti hänet katumukseen. Tukan jälleen kasvaessa palasi voimakin vähitellen, mutta viholliset pitivät häntä vain kahlehdittuna ja avuttomana vankina eivätkä olleet huolissaan. {PJP 551.1}

Filistealaiset selittivät jumaliensa suoneen heille tämän voiton ja niitä ylistäen häpäisivät Israelin Jumalaa. He järjestivät juhlan Daagonin kunniaksi, joka oli kalajumala ja ”meren suojelija”. Kaikkialta Filistean kaupungeista ja maaseudulta kokoontui paikalle kansaa ja sen ruhtinaita. Avara temppeli täyttyi palvojista, joita tungeksi sen laakealle katollekin. Siinä oli juhlaa ja riemua. Loistokkaiden uhrimenojen jälkeen soiteltiin ja juhlittiin. Daagonin voiman parhaana voitonmerkkinä tuotiin sitten nähtäväksi Simson. Hänen ilmestymistään tervehdittiin raikuvin riemuhuudoin. Kansa ja ruhtinaat pilkkasivat hänen surkeuttaan ja ylistivät jumalaansa joka oli kukistanut, kuten he sanoivat, ”maamme hävittäjän”. Jonkin aikaa seisottuaan Simson oli väsyvinään ja pyysi saada nojata kahta keskuspyl- västä vasten, jotka kannattivat temppelin kattoa. Sitten hän hiljakseen rukoili: ”Herra, Herra, muista minua ja vahvista minua ainoastaan tämä kerta, oi Jumala, niin että saisin filistealaisille yhdellä kertaa kostetuksi.” Heti sen jälkeen hän kietoi valtavat käsivartensa pilarien ympärille, ja painautuen rajusti eteenpäin niitä vastaan huusi: ”Menköön oma henkeni yhdessä filistealaisten kanssa!”. Katto romahti alas ja tuhosi yhdellä rysäyksellä koko väen paljouden. ”Ja kuolleita, jotka hän surmasi kuollessaan, oli enemmän kuin niitä, jotka hän oli surmannut eläessään.” {PJP 551.2}

Daagonin patsas ja sen palvojat: papit ja maallikot, soturit ja ruhtinaat, hautautuivat yhdessä tuon temppelin raunioihin. Heidän joukossaan oli myös se jättiläishahmo, jonka Jumala oli valinnut vapauttamaan kansansa. Uutiset tuosta hirvittävästä luhistumisesta levisivät pian Israeliin. Simsonin kotiväki laskeutui vuoriltaan ja kenenkään estämättä he ottivat kaatuneen sankarin ruumiin ja ”veivät ja hautasivat hänet Soran ja Estaolin välille, hänen isänsä Maanoahin hautaan”. {PJP 552.1}

Jumala täytti lupauksensa, jonka mukaan Simson oli ”aloit tava Israelin vapauttamisen filistealaisten käsistä”. Mutta miten synkät ja kauheat olivatkaan sen miehen vaiheet, joka olisi voinut elää Jumalalle kiitokseksi ja kansalleen kunniaksi! Jumala olisi toteuttanut suunnitelmansa, niin että myös Simsonia olisi kunnioitettu ja kiitetty, jos tämä vain olisi pysynyt uskollisena taivaalliselle kutsumukselleen. Mutta hän lankesi kiusaukseen ja petti saamansa luottamuksen, ja niin hänen tehtävänsä päättyi tappioon, vankeuteen ja kuolemaan. {PJP 552.2}

Ruumiiltaan Simson oli maailman voimakkain, mutta itsekuriltaan, kunnollisuudeltaan ja lujuudeltaan maailman heikoimpia. Monet pitävät voimakkaita intohimoja vahvan luonteen merkkinä mutta totuus on, että se joka on intohimojensa vallassa on heikko ihminen. Ihmisen suuruutta mitataan sen mukaan, miten voimakkaita tunteita hän pystyy hallitsemaan, eikä niiden tunteiden perusteella, joiden vallassa hän on. {PJP 552.3}

Jumala oli kaitselmuksellaan varjellut Simsonia, niin että hän olisi voinut suorittaa saamansa tehtävän. Elämänsä alkuvaiheista lähtien hänellä oli suotuisat edellytykset kehittyä fyysisesti voimakkaaksi, henkisesti älykkääksi ja siveellisesti puhtaaksi. Mutta jumalattoman seuran vaikutuksesta hän päästi otteensa Jumalasta, joka on ihmisen ainoa turva, ja niin pahuuden virta tempaisi hänet mukaansa. Ne jotka velvollisuuttaan täyttäessään joutuvat

koettelemuksiin, saavat olla varmoja Jumalan varjeluksesta, mutta jotka tahallaan jättäytyvät kiusauksen valtaan, lankeavat ennemmin tai myöhemmin. {PJP 552.4}

Saatana koettaa kaikin keinoin eksyttää juuri niitä, joita Jumala aikoo käyttää jonkin erikoisen tehtävän suorittamiseen. Vihollinen hyökkää heikkoja kohtiamme vastaan ja käy käsiksi luonteen virheisiin saadakseen sitä tietä koko ihmisen valtaansa. Hän tietää menestyvänsä, jos ei näitä virheitä haluta korjata. Mutta kenenkään ei tarvitse kärsiä tappiota. Ihmistä ei ole jätetty yksin kukistamaan pahuuden valtaa omin vähäisin voimi- nensa. Apua on saatavissa, ja sitä annetaan jokaiselle, joka todella haluaa sitä. Jumalan enkelit, jotka kulkevat Jaakobin näkemiä tikapuita myöten ylös ja alas, auttavat jokaista sielua, joka tahtoo, kiipeämään korkeimpaan taivaaseen asti. {PJP 552.5}

Luku 55—Samuelin lapsuus

Elkana, Efraimin vuoristosta kotoisin oleva varakas ja vaikutusvaltainen leeviläinen, rakasti ja pelkäsi Herraa. Hänen vaimonsa Hanna oli palavan harras ukovainen. Hän oli luonteeltaan lempeä ja vaatimaton mutta samalla syvällisen vakava ja lujauskoinen. {PJP 554.1}

Tältä hurskaalta avioparilta puuttui se siunaus, jota jokainen heprealainen niin hartaasti ikävöi: lapset eivät äänellään ilahduttaneet heidän kotiaan. Haluten sukunsa jatkuvan mies oli monien muiden tapaan solminut toisenkin avioliiton. Mutta tämä teko osoitti, ettei hän ollut uskonut Jumalaan eikä se lisännyt kodin onnea. Poikia ja tyttäriä kyllä tuli, mutta Jumalan pyhän asetuksen ilo ja kauneus oli piloilla ja perheen rauha mennyttä. Peninna, uusi vaimo, oli mustasukkainen ja ahdasmielinen ja käytökseltään ylpeä ja röyhkeä. Hannalla ei näyttänyt olevan mitään toivoa, ja elämä tuntui raskaalta. Hän ei kuitenkaan valitellut vaivojaan, vaan kesti ne nöyrästi kärsien. {PJP 554.2}

Elkana noudatti tunnollisesti Jumalan säädöksiä. Uhripalvelusta jatkettiin yhä Siilossa mutta sikäli epäsäännöllisesti ettei häntä tarvittu pyhäkössä, jonka palvelukseen hänen leeviläisenä tuli osallistua. Määrättyinä juhla-aikoina hän silti kävi perheensä kanssa uhraamassa ja osallistumassa yhteisiin jumalanpalveluksiin. {PJP 554.3}

Jumalanpalveluksien pyhiä juhlahetkiäkin koetti Elkanan kotia vaivannut paha henki häiritä. Kiitosuhrien jälkeen koko perhe yhtyi vakiintuneen tavan mukaan viettämään juhlavaa mutta silti iloista juhlaa. Näissä tilaisuuksissa Elkanan tapana oli antaa määräosa lastensa äidille ja tämän kullekin pojalle ja tyttärelle. Osoitukseksi kiintymyksestään Hannaan hän antoi tälle kaksinkertaisen osan, mikä merkitsi sitä, että hän rakasti Hannaa yhtä paljon kuin jos tälläkin olisi ollut poika. Silloin toinen vaimo kateuden puuskassaan väitti olevansa Jumalan erikoisessa suosiossa ja pilkkasi Hannaa väittäen hänen lapsettomuuttaan selväksi merkiksi Jumalan epäsuosiosta. Tällaista jatkui vuodesta toiseen, kunnes Hanna ei enää jaksanut kestää sitä. Hän ei kyennyt kätkemään suruaan, vaan itki hillittömästi ja vetäytyi pois juhlasta. Elkana koetti turhaan lohdutella häntä. ”Hanna, mitä itket, miksi et syö ja miksi olet noin apealla mielellä”, mies kyseli. ”Enkö minä ole sinulle enempi kuin kymmenen poikaa?” {PJP 554.4}

Hanna ei ruvennut moittimaan. Kun hän ei voinut jakaa kuormaansa kenenkään maisen yhtävän kanssa, hän siirsi sen Jumalan kannettavaksi. Hartaasti hän rukoili, että Jumala poistaisi häneltä solvaukset lahjoittamalla hänelle kaivatun pojan hoivattavaksi ja kasvatettavaksi Herralle. Hän vannoi juhlallisesti, että jos Herra suostuisi hänen pyyntöönsä, hän pyhittäisi lapsensa syntymästä asti Jumalalle. Hanna oli hakeutunut lähelle temppelin sisäänkäyntiä, ja ahdingossaan hän ”rukoili” ja ”itki katkerasti”. Ääntäkään päästämättä hän siinä piti hiljaista yhteyttä Jumalaan. Noina pahoina aikoina tämmöinen rukouksessa viipyminen oli harvinaista. Pikemminkin noissa juhlissa, niin uskonnollisia kuin ne olivatkin, riehaannuttiin pitämään iloa ja jopa juopottelemaan. Niinpä Eeli, ylimmäinen pappi, Hannaa tarkatessaan arveli tämän

juopuneen viinistä. Katsoen olevan syytä nuhteeseen hän sanoi ankarasti: ”Kuinka kauan sinä olet juovuksissa? Haihduta humalasi.” {PJP 555.1}

Tuskaisena ja hämmästyneenä Hanna vastasi lempeästi: ”Ei, herrani, minä olen murheen raskauttama vaimo; viiniä ja väkijuomaa en ole juonut, vaan minä vuodatin sydämeni Herran eteen. Älä pidä palvelijatartasi kelvottomana naisena, sillä tuskani ja suruni suuruuden tähden minä olen näin kauan puhunut.” {PJP 555.2}

Ylimmäinen pappi liikuttui tästä kovin, sillä hän oli Jumalan mies. Nyt hän ei enää nuhdellut, vaan lausui siunauksen: ”Mene rauhaan, Israelin Jumala antakoon sinulle, mitä olet häneltä pyytänyt.” {PJP 555.3}

Hanna sai vastauksena rukoukseensa lahjan, jota hän oli niin hartaasti anonut. Katsellessaan lastaan hän antoi hänelle nimen Samuel — ”Jumalalta pyydetty”. Sitten hän täytti lupauksensa niin pian kuin lapsi voitiin vieroittaa äidistään. Hän rakasti lastaan äidin sydämen koko lämmöllä ja kiintyi tähän yhä läheisemmin tarkkaillessaan pienoisensa voimistumista ja kuunnellessaan hänen lapsellista lepertelyään. Olihan lapsi hänen ainoa poikansa ja taivaan erikoinen lahja. Mutta hän oli vastaanottanut lahjansa Jumalalle pyhitettävänä aarteena eikä halunnut pidättää Antajalta hänen omaansa. {PJP 556.1}

Kerran vielä Hanna matkasi miehensä kanssa Siiloon. Siellä hän esitti papille Jumalan nimessä kalliin lahjansa sanoen: ”Tätä poikaa minä rukoilin; Herra antoi minulle, mitä häneltä pyysin. Sentähden myös minä suostun antamaan hänet Herralle: kaikiksi elinpäiviksensä hän olkoon Herralle annettu.” Tämän israelilaisen vaimon usko ja hartaus vaikuttivat Eeliin syvästi. Liiankin peräänantavaisena isänä hän aivan kauhistuen ja häveten katseli, miten suuren uhrin tämän äiti antoi luopumalla ainoasta lapsestaan saadakseen tämän pyhitetyksi Jumalan palvelukseen. Häntä hävetti oma itsekäs rakkautensa, ja nöyrän kunnioittavasti hän kumartui rukoilemaan Herraa. {PJP 556.2}

Äidin sydän oli tulvillaan iloa ja ylistystä, ja hän halusi sydämestään kiittää Jumalaa. Innoituksen henki valtasi hänet, ”ja Hanna rukoili ja sanoi: {PJP 556.3}

’Minun sydämeni riemuitsee Herrassa; minun sarveni kohoaa korkealle Herrassa. Minun suuni on avartunut vihollisiani vastaan, sillä minä iloitsen sinun avustasi. Ei kukaan ole pyhä niinkuin Herra; paitsi sinua ei ole yhtäkään, eikä ole kalliota meidän Jumalamme vertaista. Älkää yhä ylpeitä puhuko, älköön suustanne lähtekö julkeita sanoja; sillä Herra on kaikkitietävä Jumala, hänen edessänsä punnitaan teot. — —

Herra antaa kuoleman ja antaa elämän, hän vie alas tuonelaan ja tuo ylös jälleen.
Herra köyhdyttää ja rikastuttaa,
hän alentaa ja ylentää.
Hän tomusta nostaa halvan,
hän loasta korottaa köyhän,
pannaksensa heidät ruhtinasten rinnalle
ja antaaksensa heidän periä kunniasijat.
Sillä maan tukipylväät ovat Herran,
hän on asettanut niiden päälle maanpiirin.
Hän varjelee hurskastensa jalat,
mutta jumalattomat hukkuvat pimeyteen;
sillä mies ei omalla voimallaan mitään voi.
Jotka taistelevat Herraa vastaan, ne joutuvat kauhun valtaan;
hän jylisee taivaasta heidän ylitsensä.
Herra tuomitsee maan ääret;
hän antaa vallan kuninkaallensa
ja korottaa korkealle voideltunsa sarven.’” {PJP 556.4}

Hannan sanat olivat profeetallisia ja sisälsivät ennustuksen sekä Daavidista, joka hallitsisi Israelin kuninkaana, että Mes- siaasta, Herran Voidellusta. Viitaten laulussaan ensin ylpeään, julkeaan ja riidanhaluiseen naiseen hän siirtyy kuvailemaan Jumalan vihollisten kukistumista ja hänen lunastettujensa lo- pullista riemuvoittoa. {PJP 557.1}

Siilosta Hanna palasi hiljaisesti kotiinsa Raamaan jätettyään Samuelin ylipapin opetuksen alaisena kasvatettavaksi palvelemaan Jumalan huoneessa. Heti lapsen alettua ymmärtää jotakin oli äiti opettanut häntä rakastamaan ja kunnioittamaan Jumalaa sekä pitämään itseään Herralle kuuluvana. Kaikesta tutusta ja lähelläolevasta hän oli koettanut johtaa hänen ajatuksiaan Luojaan. Mutta lapsestaan erossa ollessaankaan äiti ei lakannut huolehtimasta hänestä. Hän muisti Samuelia joka päivä rukouksissaan. Joka vuosi hän teki hänelle omin käsin palveluksessa käytettävän kasukan, ja kun hän miehensä kanssa kävi yhteisillä juhlilla Siilossa, hän antoi sen lapselleen muistoksi rakkaudestaan. Tuota pientä viittaa kutoessaan hän oli aina rukoillut, että poika pysyisi puhtaana, jalona ja rehellisenä. Hän ei pyytänyt pojalleen maailmallista suuruutta, vaan anoi hartaasti hänelle sitä suuruutta, jota taivaassa arvostetaan — ja että hän eläisi kunniaksi Jumalalle ja siunaukseksi lähimmäisilleen. {PJP 557.2}

Hannan uskollisuus tuli runsaasti palkituksi, ja se rohkaisee toisiakin seuraamaan hänen esimerkkiään. Jokaiselle äidille on annettu tavattoman arvokkaita tilaisuuksia, ja hänen hoitoonsa on uskottu rajattoman kalliita arvoja. Naiset ovat tottuneet pitämään toistuvia arkitoimiaan uuvuttavana raatamisena, mutta se oli käsitettävä suureksi ja jaloksi työksi. Äidin etuoikeutena on vaikutuksellaan olla siunaukseksi maailmalle, ja siinä yhteydessä hän saa itsekin kokea iloa. Hän saattaa aukoa lastensa kuljettaviksi suoria polkuja, jotka milloin aurinkoisina,

milloin varjoisina johtavat lopulta taivaan kirkkauteen. Mutta äiti voi toivoa saavansa lastensa luonnetta muovatuksi jumalallisen esikuvan kaltaiseksi vain pyrkimällä omassa elämässään noudattamaan Kristuksen opetuksia. Maailma on täynnä turmelevaa vaikutusta. Muodit ja tavat vetävät nuoria väkevästi niitä seuraamaan. Ellei äiti velvollisuutensa mukaisesti opeta, ohjaa ja hillitse lapsiaan, omaksuvat he luontaisesti pahan ja luopuvat hyvästä. Sanokoon jokainen äiti usein Vapahtajalle rukoillessaan: ”Opeta meille, miten meidän on meneteltävä lapsemme kanssa ja mitä hänelle on tehtävä.” Kun hän ottaa vaarin Jumalan sanan opetuksista, annetaan hänelle viisautta silloin kun hän tarvitsee sitä. {PJP 558.1}

”Mutta poikanen Samuel kasvoi kasvamistaan ja oli sekä Herralle että ihmisille otollinen.” Vaikka Samuel viettikin nuoruutensa palvellen Jumalaa pyhäkössä, ei hän sielläkään välttynyt pahoilta vaikutteilta eikä jäänyt vaille synnillistä esimerkkiä. Eelin pojat eivät pelänneet Jumalaa eivätkä kunnioittaneet isäänsä. Mutta Samuel ei hakeutunut heidän seuraansa eikä omaksunut heidän huonoja tapojaan. Hän pyrki jatkuvasti tulemaan sellaiseksi kuin Jumala halusi. Tämä on jokaisen nuoren etuoikeus. Jumalalle on mieluista, että pienet lapsetkin ryhtyvät palvelemaan häntä. {PJP 558.2}

Samuel oli jätetty Eelin hoitoon, ja herttaisella luonteellaan hän herätti iäkkään ylipapin lämpimän kiintymyksen. Hän oli ystävällinen, aulis, tottelevainen ja kunnioittava. Omien poikiensa uppiniskaisuudesta kiusaantunut Eeli tunsi pääsevänsä holhottinsa seurassa rentoutumaan ja saavansa lohtua ja siunausta. {PJP 558.3}

Samuel oli avulias ja herttainen, eikä yksikään isä ole koskaan rakastanut lastaan hellemmin kuin Eeli tätä nuorukaista. Oli merkittävää, että maan ylimmän virkamiehen ja yksinkertaisen lapsen välillä saattoi vallita niin lämmin kiintymys. Korkean ikänsä heikentämä Eeli sai alinomaa surra ja harmitella poikiensa hillitöntä menoa ja hakeutui saamaan lohtua Samuelilta. {PJP 559.1}

Leeviläiset ryhtyivät tavallisesti hoitamaan erikoistehtäviään vasta kaksikymmentäviisi vuotiaina, mutta Samuelin kohdalla oli poikettu tästä käytännöstä. Vuosi vuodelta hänelle uskottiin yhä vastuullisempia tehtäviä, ja jo lapsena hänelle annettiin pellavainen kasukka merkiksi siitä, että hänet oli vihitty pyhäkön palvelukseen. Vaikka hänet tuotiin jo nuorena palvelemaan pyhäkössä, hän sai jo silloin osallistua jumalanpalveluksiin ja tehdä niissä jotakin kykyjensä mukaan. Nämä tehtävät olivat aluksi hyvin vähäisiä eivätkä aina niin miellyttäviäkään. Mutta hän suoritti kaiken parhaansa mukaan ja auliisti. Hän sovelsi uskontoaan kaikkiin arkitoimiinkin, pitäen itseään Jumalan palvelijana ja työtään Jumalan työnä. Hänen toimintansa oli otollista, koska sen vaikuttimena oli rakkaus Jumalaan ja vilpitön halu täyttää hänen tahtoaan. Tällä tavoin Samuelista tuli taivaan ja maan Herran työtoveri. Jumala teki hänet pystyväksi suorittamaan suuren työn Israelin hyväksi. {PJP 559.2}

Jos lapsia opetettaisiin pitämään vaatimattomia arkitehtä- viään Jumalan heille osoittaman elämän kulkuna ja kouluna, jossa he harjaantuvat palvelemaan uskollisesti ja tehokkaasti, miten paljon miellyttävämmältä ja arvokkaammalta heidän työnsä tuntuisikaan. Kaiken tekeminen niin

kuin Herralle saa vähäisimmänkin tehtävän ja velvollisuuden tuntumaan mieluisalta ja liittää maan päällä työskentelevät niihin pyhiin olentoihin, jotka toteuttavat Jumalan tahtoa taivaassa. {PJP 559.3}

Menestys tässä elämässä ja tulevaan elämään pääseminen riippuvat pienten asioiden uskollisesta ja tunnollisesta käsittelystä. Jumalan teoista vähäisin on yhtä täydellinen kuin suurinkin. Sama käsi, joka ripusti maailmat avaruuteen, muotoili myös hienovaraisesti kedon liljat. Ja kuten Jumala on täydellinen oman elämänpiirinsä toiminta-alalla, tulee meidänkin samoin olla täydellisiä omallamme. Sopusointuisen voimakas ja kaunis luonne rakentuu yksittäisistä tehtävien suorituksista. {PJP 559.4}

Uskollisuuden tulisi kuvastua elämämme pienistä yhtä hyvin kuin suuristakin yksityiskohdista. Tunnollisuus pikku asioissa ja pienten uskollisuuden ja ystävällisyyden tekojen suorittaminen ilahduttaa elämän vaellusta, ja kun työmme maan päällä on päättynyt, tullaan havaitsemaan, että jokainen pikku velvollisuuksien uskollinen täyttäminen on jättänyt jälkeensä hyvän ja koskaan katoamattoman vaikutuksen. {PJP 560.1}

Aikamme nuoret voivat tulla Jumalan silmissä yhtä kallisarvoisiksi kuin Samuelkin. Säilyttämällä uskollisesti kristillisen puhtautensa he voivat ankaansaada paljon hyvää ja uudistavaa. Sellaisia henkilöitä tarvitaan tänä aikana. Jumalalla on heille jokaiselle tehtävänsä. Koskaan ennen ei Jumalan ja ihmiskunnan hyväksi ole aikaansaatu enempää kuin voivat meidän päivinämme suorittaa ne, jotka pysyvät uskollisina siinä tehtävässään, jonka Jumala on heille uskonut. {PJP 560.2}

Luku 56—Eeli ja hänen poikansa

Eeli oli Israelissa pappina ja tuomarina. Hän oli Jumalan kansan korkeimpana ja vastuullisimpana virkamiehenä. Koska hän oli Jumalan valitsema pyhään pappistehtäväänsä ja hoitamaan valtakunnan ylimmän tuomarin virkaa, häntä pidettiin esimerkillisenä ja hänellä oli suuri vaikutusvalta Israelin heimoihin. Mutta vaikka hänet oli asetettu hallitsemaan kansaa, hän ei hallinnut omaa perhettään. Eeli oli peräänantavainen isä. Rauhaa ja mukavuutta rakastavana hän ei viitsinyt arvovaltaisesti ruveta oikomaan lastensa huonoja tapoja ja haluja. Nuhtelematta tai kurittamatta heitä hän alistui heidän tahtoonsa ja antoi heidän tehdä mitä mielivät. Sen sijaan, että olisi pitänyt poikiensa kasvatusta erittäin tärkeänä tehtävänään, hän vähätteli koko asiaa. Israelin pappina ja tuomarina hän ei suinkaan ollut tietämätön siitä, miten hänen oli hillittävä ja hallittava lapsia, jotka Jumala oli antanut hänen hoitoonsa. Mutta Eeli kaihtoi tätä velvollisuutta, koska se edellytti hänen joutuvan olemaan toista mieltä heidän kanssaan, rankaisemaan heitä ja kieltämään heiltä jotakin. Miettimättä sen enempää menettelynsä hirveitä seurauksia hän antoi lapsilleen myöten kaikessa mitä he halusivat eikä kasvattanut heitä päteviksi hoitamaan Jumalan palvelus- tehtäviä tai edes arkielämän toimiaan. {PJP 561.1}

Jumala oli sanonut Aabrahamista: ”Minä olen valinnut hänet, että hän käskisi lapsiansa ja perhettänsä, joka jää hänen jälkeensä, noudattamaan Herran tietä ja tekemään sitä, mikä vanhurskaus ja oikeus on” (1 Moos. 18: 19). Mutta Eeli salli lastensa hallita häntä. Isästä tuli lastensa alainen. Hänen poikiensa elämässä ilmeni rikkomuksen kirous turmeluksena ja pahuutena. He eivät oikealla tavalla arvostaneet Jumalan luonnetta eivätkä hänen lakinsa pyhyyttä. Hänen palvelemistaan he pitivät arkisena asiana. Pienestä pitäen he olivat saaneet olla mukana pyhäkössä ja tottua sen palveluksiin, mutta sen sijaan että heidän kunnioituksensa olisi lisääntynyt, heillä ei lopulta ollut mitään käsitystä niiden pyhyydestä eikä merkityksestä. Isä ei ollut vaatinut heitä kunnioittamaan arvovaltaansa ja pyhäkön juhlallisia palveluksia, ja miehiksi vartuttuaan he olivat jo täysin epäilyjen ja kapinamielen vallassa. {PJP 561.2}

Vaikka he olivat virkaansa täysin kelvottomia, heidät nimitettiin papeiksi pyhäkköön palvelemaan Jumalan edessä. Herra oli antanut uhritoimituksista yksityiskohtaiset ohjeet, mutta nämä jumalattomat miehet olivat yhtä kurittomia myös Jumalan palveluksessaan eivätkä piitanneet uhrilaista, jonka mukaan uhrimenot oli suoritettava erittäin arvokkaalla tavalla. Uhrit viittasivat eteenpäin Kristuksen kuolemaan, ja niiden tarkoituksena oli säilyttää kansan mielessä usko tulevaan Lunastajaan. Siksi oli erittäin tärkeää, että tarkoin noudatettiin Herran niistä antamia ohjeita. Yhteysuhrit olivat erikoisesti kiitollisuuden ilmauksia Jumalalle. Tällöin poltettiin alttarilla vain uhrieläimen rasva. Eräitä uhrin osia annettiin papeille, mutta suurin osa niistä palautettiin uhraajalle, jotta hän saisi syödä sen uhri- juhlassa ystäviensä kanssa. Näin tuli kaikkien ajatukset suunnata kiitollisina ja uskossa siihen suureen Uhriin, joka tulisi ottamaan pois maailman synnin. {PJP 562.1}

Eelin pojat eivät tajunneet tämän esikuvallisen toimituksen juhlavaa arvokkuutta, vaan miettivät vain, miten pääsisivät parhaiten nauttimaan siitä. He eivät tyytyneet omaan osaansa yhteysuhreista, vaan vaativat vielä enemmän, ja kun vuotuisissa juhlissa näitä uhreja suoritettiin suuret määrät, saattoivat papit näin rikastua kansan kustannuksella. He eivät ainoastaan vaatineet itselleen suurempia osuuksia, vaan eivät malttaneet odottaa sitäkään, että rasva olisi ensin poltettu uhriksi Jumalalle. Mikä pala heitä miellytti, sen he itsepintaisesti vaativat itselleen vaikka väkipakolla. {PJP 562.2}

Koska papit tällä tavoin ”pitivät Herran uhrilahjan halpana”, häipyi uhripalveluksen pyhä ja vakava merkitys pian kansankin mielestä. Ei tajuttu enää sitä suurta uhria, johon heidän näiden esikuvallisten toimitusten yhteydessä oli odottaen suunnattava mielensä. Siksi näiden ”nuorten miesten synti oli kovin suuri Herran edessä”. {PJP 562.3}

Nämä kelvottomat papit rikkoivat Jumalan lakia ja häpäisivät pyhän virkansa inhottavilla ja turmelevilla tavoillaan, mutta silti he läsnäolollaan jatkuvasti saastuttivat Jumalan pyhäkköä. Monet kansasta lakkasivat käymästä uhrijuhlilla, koska Hofnin ja Piinehaan häpeälliset teot inhottivat heitä. Näiden jumalattomien miesten vaikutuksesta väheksyttiin ja laiminlyötiin Jumalan säätämiä uhritoimituksia, ja pahuuteen taipuvaiset vain rohkaistuivat tekemään syntiä. Jumalattomuus, irstailu ja epäjumalanpalvonta lisääntyivät pelottavasti. {PJP 563.1}

Eeli oli pahoin erehtynyt sallimalla poikiensa päästä pyhään virkaan. Antamalla heille periksi ensin yhdessä ja sitten muissakin sääntöjen kohdassa hän vähitellen sokaistui, niin ettei huomannut heidän syntejään. Mutta lopulta he menivät pahuudessaan niin pitkälle, ettei hän voinut enää olla näkemättä poikain- sa rikoksia. Kansa moitti heidän väkivaltaisuuttaan, ja se suretti ja huoletti ylipappia. Hän ei enää uskaltanut vaieta. Mutta hänen poikansa olivat oppineet ajattelemaan vain itseään eivätkä nytkään välittäneet kenestäkään muusta. He kyllä näkivät isänsä murheen, mutta se ei liikuttanut heitä. He kuulivat kyllä isänsä lempeät kehotukset, mutta ne eivät vaikuttaneet heihin, eivätkä he muuttaneet huonoja tapojaan, vaikka heitä varoitettiin syntiensä seurauksista. Jos Eeli olisi käsitellyt kurittomia poikiaan oikeudenmukaisesti, heidät olisi erotettu pappisvirastaan ja tuomittu kuolemaan. Jotteivät he näin tulisi julkisesti häväistyiksi ja tuomituiksi, hän salli heidän pysyä tuossa korkeasti pyhässä luottamustoimessaan. Hän salli heidän yhä turmella Jumalan pyhää palvontaa ja vahingoittaa totuuden asiaa niin, että seuraukset ulottuivat vuosikausiksi eteenpäin. Mutta Jumala puuttui asiaan, kun Israelin tuomari laiminlöi tehtävänsä. {PJP 563.2}

”Ja Eelin luo tuli Jumalan mies ja sanoi hänelle: ’Näin sanoo Herra: Enkö minä ilmestynyt sinun isäsi suvulle, kun he olivat Egyptissä faraon huoneen vallassa? Ja minä valitsin heidät kai

kista Israelin sukukunnista olemaan pappeinani, nousemaan minun alttarilleni, polttamaan suitsuketta ja kantamaan kasukkaa minun edessäni; ja minä annoin sinun isäsi suvulle kaikki israelilaisten uhrit. Miksi te häpäisette minun teurasuhrini ja ruokauhrini, jotka minä olen säätänyt asuntooni? Ja miksi sinä kunnioitat poikiasi enemmän kuin minua, niin että te lihotatte itseänne parhaalla osalla jokaisesta minun kansani Israelin uhrilahjasta? Sentähden Herra,

Israelin Jumala, sanoo: Minä olen tosin sanonut: sinun sukusi ja sinun isäsi suku saavat vaeltaa minun edessäni iäti. Mutta nyt Herra sanoo: Pois se! Sillä minä kunnioitan niitä, jotka minua kunnioittavat; mutta jotka minut ylenkatsovat, ne tulevat halveksituiksi. Mutta minä herätän itselleni uskollisen papin, joka tekee minun sydämeni ja mieleni mukaan. Hänelle minä rakennan pysyväisen huoneen, ja hän on vaeltava minun voideltuni edessä kaiken elinaikansa.'" {PJP 563.3}

Jumala syytti Eeliä siitä, että tämä kunnioitti poikiaan enemmän kuin häntä. Jumala oli säätänyt uhrit Israelille siunaukseksi, mutta Eeli oli sallinut niiden tulla inhottaviksi sen sijaan, että olisi saattanut poikansa häpeään paljastamalla heidän riettaat ja iljettävät tekonsa. Ne jotka omien taipumustensa mukaisesti ja sokeasta kiintymyksestä lapsiinsa antavat heidän noudattaa itsekkäitä mielihalujaan eivätkä Jumalan arvovaltaan vedoten nuhtele synnistä ja oikaise vääryyttä, ilmaisevat kunnioittavansa jumalattomia lapsiaan enemmän kuin Jumalaa. He ovat enemmän huolissaan oman maineensa säilyttämisestä kuin Jumalan kirkastamisesta, ja he haluavat olla mieluummin mieliksi lapsilleen kuin miellyttää Herraa ja varjella hänen palvontaansa kaikelta mahdolliselta pahalta. {PJP 564.1}

Koska Eeli oli Israelin pappi ja tuomari, piti Jumala häntä vastuussa kansansa siveellisestä ja uskonnollisesta tilasta ja varsinkin poikiensa luonteesta. Hänen olisi ensin pitänyt lempeästi koettaa hillitä pahuutta, mutta ellei tästä olisi ollut apua, hänen olisi pitänyt lopettaa vääryys miten ankarilla keinoilla tahansa. Hän pahoitti Herran mielen, kun ei nuhdellut synnistä eikä rangaissut syntistä oikeudenmukaisesti. Jumala ei enää voinut luottaa siihen, että Eeli saattoi pitää Israelin puhtaana. Ne jotka eivät uskalla nuhdella vääryydestä tai jotka velttoudesta tai välinpitämättömyydestä eivät edes vakavasti yritä puhdistaa perhettään tai Jumalan seurakuntaa, vedetään vastuuseen siitä pahasta, jota heidän velvollisuutensa laiminlyöminen saattaa aiheuttaa. Olemme aivan yhtä vastuulliset niistä väärinkäytöksistä, joista olisimme voineet ehkäistä toisia vanhempien tai seurakunnallisella arvovallallamme, kuin jos olisimme itse tehneet ne. {PJP 564.2}

Eeli ei hoitanut perhettään kuten Jumala oli neuvonut, vaan toimi oman harkintansa mukaan. Hellästi rakastava isä sieti poikiensa virheitä ja syntejä heidän lapsuudenaikanaan kuvitellen, että he ajan mittaan kasvaisivat eroon pahoista taipumuksistaan. Monet erehtyvät nykyään samalla tavoin. He luulevat osaavansa kasvattaa lapsiaan paremmin omin keinoin kuin Jumalan sanan ohjeiden mukaan. He päästävät heidän väärät taipumuksensa kehittymään ja selittelevät menettelyään näin: "He ovat liian nuoria kuritettaviksi. On odotettava kunnes he tulevat niin vanhoiksi että ymmärtävät järkipuhetta." Näin saavat väärät tavat vahvistua kunnes tulevat toiseksi luonnoksi. Lapset saavat kasvaa holtittomasti luonteenpiirteineen, joista heille on pelkkää kiusaa elämänsä varrella ja jotka helposti siirtyvät sellaisinaan kiroukseksi toisille. {PJP 565.1}

Perheille ei ole mikään niin suureksi kiroukseksi kuin se, että nuoret saavat elää oman mielensä mukaisesti. Kun vanhemmat täyttävät lastensa jokaisen toivomuksen eivätkä kiellä

heiltä sitäkään, minkä tietävät olevan heille pahaksi, lakkaavat lapset pian kunnioittamasta vanhempiaan sekä kaikkea niin Jumalan kuin ihmistenkin arvovaltaa, ja saatana saa heidät valtaansa. Huonosti hoidetun perheen vaikutus ulottuu laajalle ja on turmioksi koko yhteiskunnalle. Se nostaa pahuuden hyökyaallon, joka tunkee vaikutuksensa koteihin, yhteiskuntiin ja hallituksiin. {PJP 565.2}

Eelin aseman vuoksi hänen vaikutuksensa ulottui laajemmalle kuin jos hän olisi ollut tavallinen kansalainen. Hänen perhe- elämänsä esimerkkiä seurattiin kautta Israelin. Hänen leväperäisten ja mukavuutta rakastavien tapojensa tuhoisat seuraukset ilmenivät tuhansissa kodeissa, joissa seurattiin hänen esimerkkiään. Jos lapset saavat esteettä tehdä pahojaan vanhempien tunnustaessa olevansa uskonnollisia, joutuu Jumalan totuus häpeään. Jonkin kodin kristillisyyden ilmaisee parhaiten se, minkälaiseksi luonne kehittyy sen vaikutuspiirissä. Teot ovat tehokkaampaa puhetta kuin myönteisinkin jumalisuuden tunnustus. Ne uskonnon tunnustajat, jotka eivät vakavasti ja sitkeästi ponnistellen pyri saamaan kodin piiriään kyllin edustavaksi todistamaan Jumalaan uskomisen siunauksista, vaan hallitsevat sitä veltosti ja hillitsemättä lastensa huonoja haluja, ovat Eelin kaltaisia ja tuottavat häpeää Kristuksen asialle sekä turmion itselleen ja perheelleen. Mutta niin pahat seuraukset kuin vanhempien leväperäisellä kodinhoidolla onkin missä oloissa tahansa, se on kymmenen kertaa pahempaa ilmetessään kansan opettajiksi asetettujen perheissä. Kun nämä eivät hallitse omaa perhettään, he omalla esimerkillään johtavat monia harhaan. He ovat yhtä paljon muita syyllisempiä kuin heidän asemansa on muita vastuullisempi. {PJP 565.3}

Jumala oli luvannut, että Aaronin suku saisi vaeltaa hänen edessään iäti. Mutta tämä oli luvattu sillä ehdolla, että he antautuisivat ehyin sydämin pyhäkön tehtäviin ja kunnioittaisivat Jumalaa kaikessa vaelluksessaan eivätkä palvelisi itseään tai noudattaisi omia turmeltuneita taipumuksiaan. Herra oli koetellut Eeliä ja hänen poikiaan ja havainnut heidät kelvottomiksi toimimaan papin ylevässä tehtävässä hänen palveluksessaan. Ja Jumala julisti: ”Pois se!” Hän ei voinut toteuttaa heille aikomaansa hyvää, koska he eivät suorittaneet omaa osuuttaan. {PJP 566.1}

Pyhissä tehtävissä palvelevien esimerkin tulisi saada ihmiset kunnioittamaan Jumalaa ja pelkäämään hänen loukkaamistaan. Kun ne, jotka ”Kristuksen puolesta” (2 Kor. 5: 20) esittävät ihmisille Jumalan armon ja sovituksen sanomaa, käyttävät hyväkseen pyhää asemaansa tyydyttääkseen itsekkäitä tai aistillisia halujaan, he antautuvat erittäin tehokkaiksi saatanan välikappaleiksi. Hofnin ja Piinehaan tavoin he pitävät ”Herran uhrilahjan halpana” ja saavat toisetkin tekemään samoin. He voivat jonkin aikaa toimia salaa väärinkin, mutta kun heidän todellinen luonteensa lopulta tulee ilmi, järkyttyvät ihmiset uskossaan, mikä johtaa usein siihen että he menettävät luottamuksensa uskontoon. He eivät sen jälkeen enää pysty luottamaan kehenkään, joka sanoo opettavansa Jumalan sanaa, vaan suhtautuvat epäillen Kristuksen tosi palvelijankin sanomaan. Heidän mielessään herää aina kysymys: ”Mahtaako tämäkin osoittautua sen kaltaiseksi, jota luulimme niin pyhäksi, vaikka olikin niin turmeltunut?” Näin ei Jumalan sana pääse voimallisesti vaikuttamaan ihmissieluihin. {PJP 566.2}

Nuhdellessaan poikiaan Eeli lausui jotakin niin vakavaa ja pelottavan painavaa, että kaikkien pyhissä tehtävissä palvelevien on syytä pysähtyä miettimään sitä: ”Jos ihminen rikkoo ihmistä vastaan, niin Jumala voi olla hänellä välittäjänä; mutta jos ihminen rikkoo Herraa vastaan, niin kuka voi ruveta hänelle välittäjäksi?” Jos heidän rikoksensa koskisivat vain toisia ihmisiä, voisi tuomari aikaansaada sovituksen määräämällä rangaistuksen ja vaatimalla hyvitystä, ja näin rikkojat saisivat anteeksi. Tai elleivät he olleet syyllistyneet johonkin liian uhmahenki- seen syntiin, olisi syntiuhri voitu suorittaa heidän hyväkseen. Mutta heidän syntinsä liittyivät niin kiinteästi siihen virkaan, jota he hoitivat Korkeimman Jumalan pappeina ja syntiuhrien suorittajina, ja he olisivat siinä määrin häväisseet ja Tienanneet Jumalan työtä kansan nähden, ettei heitä voinut enää mikään sovittaa. Ei heidän oma isänsäkään, niin ylimmäinen pappi kuin olikin, uskaltanut ryhtyä heidän välimiehekseen; hänkään ei kyennyt suojaamaan heitä pyhän Jumalan vihalta. Kaikista syntisistä syyllisimpiä ovat ne, jotka saattavat halveksittavaksi juuri ne keinot, joilla Jumala tahtoo pelastaa ihmisen — jotka ”jälleen itsellensä ristiinnaulitsevat Jumalan Pojan ja häntä julki häpäisevät” (Hebr. 6: 6). {PJP 567.1}

Luku 57—Filistealaiset ryöstävät arkin

Eelin perhettä oli varoitettava vielä kerran. Jumala ei voinut pitää yhteyttä ylimmäiseen pappiin eikä hänen poikiinsa. Heidän syntinsä estivät paksun pilven tavoin hänen Pyhää Henkeään lähestymästä heitä. Mutta kaiken pahuuden keskelläkin poikanen Samuel pysyi uskollisena Jumalalle, ja Korkeimman profeettana Samuel sai tehtäväkseen tuomion sanoman julistamisen Eelin perheelle. {PJP 568.1}

”Herran sana oli harvinainen siihen aikaan, eivätkä näyt olleet tavallisia. Siihen aikaan tapahtui kerran, kun Eeli, jonka silmiä alkoi hämärtää, niin ettei hän voinut nähdä, makasi sijallansa eikä Jumalan lamppu ollut vielä sammunut ja Samuel makasi Herran temppelissä, jossa Jumalan arkki oli, että Herra kutsui Samuelia.” Luullen Eelin huutaneen häntä Samuel riensi papin vuoteen luo ja sanoi: ”Tässä olen, sinä kutsuit minua.” Mutta Eeli vastasi: ”En minä kutsunut; pane jälleen maata.” Kolme kertaa Samuel kuuli kutsun, ja kolmesti hän meni papin luo. Silloin Eelille selvisi, että salaperäinen kutsu oli Jumalan ääni. Herra oli sivuuttanut valitun, jo hiuksiltaan harmaantuneen palvelijansa, ja puhutellut lasta. Tämä oli jo sinänsä katkera mutta ansaittu nuhde Eelille ja hänen perheelleen. {PJP 568.2}

Mutta Eelin mielessä ei tämän johdosta herännyt mitään katkeruutta. Hän neuvoi Samuelia vastaamaan, jos häntä vielä kutsuttaisiin: ”Puhu, Herra; palvelijasi kuulee.” Vielä kerran ääni kuului, ja lapsi vastasi: ”Puhu, palvelijasi kuulee.” Hän oli niin peloissaan ajatellessaan suuren Jumalan puhuvan hänelle, ettei voinut tarkoin muistaa, mitä Eeli käski hänen sanoa. {PJP 568.3}

”Ja Herra sanoi Samuelille: ’Katso, minä teen Israelissa sellaisen teon, että joka sen kuulee, sen molemmat korvat soivat. Sinä päivänä minä annan toteutua Eelille kaiken, mitä olen hänen sukuansa vastaan puhunut, alusta loppuun asti. Minä ilmoitan hänelle, että minä tuomitsen hänen sukunsa ikuisiksi ajoiksi sen rikoksen tähden, kun hän tiesi poikiensa pilkkaa van Jumalaa eikä pitänyt heitä kurissa. Sentähden minä olen vannonut Eelin suvusta: ’Totisesti, Eelin suvun rikosta ei koskaan soviteta, ei teurasuhrilla eikä ruokauhrilla.’” {PJP 569.1}

Ennen kuin Samuel sai Jumalalta tämän sanoman, hän ”ei silloin vielä tuntenut Herraa, eikä Herran sana ollut vielä ilmestynyt hänelle”. Hän ei toisin sanoen ollut vielä tutustunut sellaisiin Jumalan läsnäolon ilmaisuihin, joita suotiin profeetoille. Herra halusi ilmaista itsensä odottamattomalla tavalla, niin että Eeli saisi siitä tiedon vasta Samuelin yllättyneenä kysellessä asiaa. {PJP 569.2}

Samuel hämmästyi ja pelkäsi kovin ajatellessaan, että niin hirvittävä sanoma oli uskottu hänen julistettavakseen. Aamulla hän lähti tavanomaisiin tehtäviinsä, mutta raskain mielin. Kun Herra ei vielä ollut käskenyt hänen ilmaista tätä pelottavaa tuomiota, hän pysytteli niin paljon kuin mahdollista poissa Eelin lähettyviltä eikä puhunut mitään. Hän pelkäsi sitä, että joutuisi jonkin kysymyksen pakottamana ilmaisemaan Jumalan tuomion sille, jota hän rakasti ja kunnioitti. Eeli puolestaan oli mielessään varma siitä, että sanoma merkitsi jotakin suurta

onnettomuutta hänelle ja hänen perheelleen. Hän kutsui Samuelin luokseen ja käski hänen kertoa tarkoin kaiken, mitä Herra oli ilmoittanut. Nuorukainen totteli, ja vanhus alistui nöyrästi kuulemaansa kauhistavaan tuomioon. ”Herra on Herra”, Eeli sanoi, ”hän tehköön, minkä hyväksi näkee.” {PJP 569.3}

Kuitenkaan Eeli ei mitenkään ilmaissut todella katuvansa. Hän tunnusti olevansa syyllinen muttei tuominnut syntiä. Vuodesta toiseen Herra oli lykännyt tuomionsa täytäntöönpanoa. Noina vuosina olisi hyvin voitu korjata tehtyjä virheitä, mutta tuo iäkäs pappi ei ryhtynyt mitenkään tehokkaasti poistamaan sitä pahaa, joka saastutti Herran pyhäkköä ja johti Israelissa tuhansia perikatoon. Jumalan pitkämielisyys sai Hofnin ja Piinehaan vain paaduttamaan sydämensä ja jatkamaan entistä julkeammin syntistä menoaan. Eeli tiedotti saamansa varoitukset ja nuhteet kaikelle kansalle. Näin hän toivoi voivansa ainakin jossain määrin vähentää menneiden laiminlyöntiensä haitallisia vaikutuksia. Mutta kansa ei välittänyt varoituksista sen enempää kuin papitkaan. Ja kun ympärillä asuvat kansat kuulivat Israelin julkisesta jumalattomuudesta, rohkaisi se niitä yhä laajentamaan epäjumalain palvontaansa ja rikollista toimintaansa. Nyt hekään eivät tunteneet syyllisyyttä synneistään kuten olisivat tunteneet, jos Israel olisi säilyttänyt jumalanpalveluksensa puhtaana. Mutta tilinteon päivä lähestyi. Jumalan arvovalta oli syrjäytetty. Hänen palvontansa oli laiminlyöty ja sitä väheksyttiin, kunnes hänen oli pakko puuttua asiaan pysyttääkseen nimensä kunniassa. {PJP 569.4}

Siihen aikaan ”Israel lähti sotaan filistealaisia vastaan ja leiriytyi Eben-Eserin luo, mutta filistealaiset olivat leiriytyneet Efekiin”. Tälle sotaretkelle israelilaiset lähtivät kysymättä neuvoa Jumalalta ja ilman ylimmäisen papin tai profeetan myötävaikutusta. ”Ja filistealaiset asettuivat sotarintaan Israelia vastaan, ja taistelu levisi laajalle, ja filistealaiset voittivat Israelin ja surmasivat taistelukentällä noin neljätuhatta miestä.” Hajalle lyötyjen ja masentuneiden joukkojen palattua leiriin ”sanoivat Israelin vanhimmat: ’Minkätähden Herra antoi tänä päivänä filistealaisten voittaa meidät?’” Kansa oli kypsä saamaan Juma lan rangaistuksen muttei käsittänyt, että sen omat synnit olivat aiheuttaneet tämän suuren onnettomuuden. Ja he sanoivat: ”Ottakaamme Herran liitonarkki Siilosta luoksemme, tulkoon se keskellemme pelastamaan meidät vihollistemme käsistä.” Herra ei ollut käskenyt eikä antanut lupaa arkin tuomiseen leiriin, mutta silti he uskoivat voittavansa ja kohottivat valtavan riemuhuudon, kun Eelin pojat toivat sen paikalle. {PJP 570.1}

Filistealaiset pitivät arkkia Israelin jumalana. Kaikki Herran mahtavat teot, jotka hän oli tehnyt kansansa hyväksi, filistealaiset katsoivat arkin voimalla tehdyiksi. Kuullessaan miten israelilaiset riemuitsivat arkin tullessa leiriin he kysyivät: ”’Mitä tuo suuri riemuhuuto on hebrealaisten leirissä?’ Ja he saivat tietää, että leiriin oli tuotu Herran arkki. Silloin filistealaiset peljästyivät, sillä he ajattelivat: ’Jumala on tullut leiriin.’ Ja he sanoivat: ’Voi meitä! Tällaista ei ole milloinkaan ennen tapahtunut. Voi meitä! Kuka pelastaa meidät tämän voimallisen jumalan kädestä? Tämähän on se jumala, joka löi egyptiläisiä kaikkinaisilla vaivoilla erämaassa. Rohkaiskaa mielenne ja olkaa miehiä, filistealaiset, ettette te joutuisi palvelemaan hebrealaisia, niinkuin he ovat palvelleet teitä. Olkaa miehiä ja taistelkaa.’” {PJP 570.2}

Filistealaiset kävivät kiivaaseen hyökkäykseen, mikä johti Israelin tappioon ja suureen verilöylyyn. Kentällä makasi kolmekymmentä tuhatta kaatunutta, Jumalan arkki oli ryöstetty, ja Eelin molemmat pojat kuolivat sitä puolustaessaan. Näin kirjoitettiin historian lehdille jälleen todistus kaikille tuleville aikakausille siitä, ettei Jumalan kansaksi tunnustautuvien pahuus jää rankaisematta. Mitä paremmin Jumalan tahto tunnetaan, sitä suurempi on niiden synti, jotka eivät välitä siitä. {PJP 571.1}

Israelia oli kohdannut kaikkein hirvittävin onnettomuus. Jumalan arkki oli ryöstetty, ja se oli vihollisen hallussa. Israel oli todellakin menettänyt kunniansa, kun Herran pysyvän läsnäolon ja voiman merkki poistui heidän keskuudestaan. Tähän pyhään arkkiin liittyivät muistot Jumalan totuuden ja voiman ihmeellisistä ilmestyksistä. Menneinä päivinä oli saatu suurenmoisia voittoja aina kun se oli ilmaantunut näkyviin. Kultaiset kerubit varjostivat sitä siivillään, ja sen yllä kaikkein pyhim- mässä oli sanomaton kirkkaus korkeimman Jumalan näkyväisenä merkkinä. Mutta nyt sen mukanaolo ei tuonut voittoa Israelille. Tällä kertaa siitä ei ollut apua; ja sitä suri nyt koko Israel. {PJP 571.2}

He eivät käsittäneet, että heidän uskonsa oli vain muodollista eikä kelvannut Jumalalle. Arkissa oleva Jumalan laki kuvasi myös hänen läsnäoloaan, mutta he olivat väheksyneet käskyjä ja halveksineet niiden velvoituksia sekä karkottaneet Herran Hengen keskeltään murehtuneena pois. Kun kansa noudatti sen pyhiä säädöksiä, Herra toimi heidän hyväkseen rajattomalla voimallaan. Mutta kun he katselivat arkkia yhdistämättä sitä Jumalaan ja kunnioittamatta hänen ilmaistua tahtoaan tottelemalla hänen lakiaan, ei siitä ollut heille sen suurempaa apua kuin tavallisesta laatikosta. He katselivat arkkia samoin kuin pakanakansat jumalankuviaan, ikään kuin siitä itsestään lähtisi kaikki voima ja pelastus. He rikkoivat sen sisällä olevaa lakia, sillä itse arkin palvominen johti heidät muodollisuuteen, tekopyhyyteen ja epäjumalanpalvontaan. Heidän syntinsä oli erottanut heidät Jumalasta, eikä hän voinut suoda heille voittoa, ennen kuin he olivat katuneet ja luopuneet jumalattomuudestaan. {PJP 571.3}

Ei riittänyt se, että arkki ja pyhäkkö olivat Israelin keskellä. Ei riittänyt sekään, että papit suorittivat uhrejaan ja että kansaa kutsuttiin Jumalan lapsiksi. Ei Herra kuule niiden pyyntöä, joilla on vääryys mielessään. Raamattu sanoo, että ”joka korvansa kääntää kuulemasta lakia, sen rukouskin on kauhistus” (Sanani. 28: 9). {PJP 572.1}

Kun Israel lähti sotaan, Eeli jäi sokeana vanhuksena Siiloon. Synkin aavistuksin hän odotti kuulumisia taistelusta, ”sillä hänen sydämensä oli levoton Jumalan arkin tähden”. Hän siirtyi pyhäkön portin ulkopuolelle ja istui siellä tien vieressä päivästä toiseen odottaen tuskaisena, milloin lähetti toisi viestin taistelukentältä. {PJP 572.2}

Vihdoin muuan benjaminilainen sotilas juoksi, ”takki reväistynä ja multaa pään päällä”, ylös kaupunkiin johtavaa rinnettä. Kiinnittämättä huomiotaan tien vieressä istuvaan vanhukseen hän kiiruhti kaupunkiin ja kertoi siellä kiihkeästi odottaville väkijoukoille uutiset tappiosta ja menetyksistä. {PJP 572.3}

Valitushuudot kantautuivat pyhäkön ulkopuolella odottelevan vanhuksen korviin. Lähetti tuotiin hänen luokseen, ja soturi sanoi Eelille: ”Israel on paennut filistealaisia, ja kansan mieshuk- ka on suuri; myöskin sinun molemmat poikasi, Hofni ja Piinehas, ovat saaneet surmansa.” Niin kauheaa kuin tämä olikin, Eeli saattoi kestää sen, sillä hän oli osannut odottaa sitä. Mutta kun lähetti lisäsi: ”Ja Jumalan arkki on ryöstetty”, muuttuivat hänen kasvonsa sanomattoman tuskaisiksi. Hän ei enää kestänyt sitä ajatusta, että hänen syntinsä oli siinä määrin häpäissyt Jumalaa, että hän oli vetäytynyt pois Israelin keskeltä. Voimattomana vanhus kaatui, ”taittoi niskansa ja kuoli”. {PJP 572.4}

Piinehaan vaimo oli miehensä jumalattomuudesta huolimatta Herraa pelkääväinen nainen. Hänen appensa ja miehensä kuolema ja ennen muuta hirvittävä tieto arkin ryöstöstä veivät häneltä hengen. Hänestä tuntui, että Israel oli menettänyt viimeisenkin toivonsa, ja hän antoi tämän ahdingon hetkellä syntyneelle pojalleen nimen Iikabod, ”kunniaton”. Kuolemaan vai- puessaan hän toisti murheellisena sanoja: ”Kunnia on mennyt Israelilta”, koska Jumalan arkki oli ryöstetty. {PJP 572.5}

Mutta Herra ei ollut tyystin hyljännyt kansaansa eikä sietäisi kauan pakanoiden ylvästelyä. Hän oli käyttänyt filistealaisia rangaistakseen Israelia ja käytti nyt arkkia rangaistakseen filistealaisia. Menneinä aikoina hän oli liittänyt siihen jumalallisen läsnäolonsa olemaan hänen kuuliaisen kansansa voimana ja kunniana. Hän säilytti siinä edelleenkin tuon näkymättömän läsnäolonsa ja salli sen aiheuttaa kauhua ja hävitystä pyhän lakinsa rikkojien parissa. Herra usein käyttää katkerimpia vihollisiaan rankaisemaan kansakseen tunnustautuvien uskottomuutta. Jumalattomat saattavat jonkin aikaa riemuita nähdessään Israelin kärsivän kurituksesta, mutta aikanaan hekin joutuvat pyhän, syntiä vihaavan Jumalan tuomittaviksi. Missä vain jumalattomuus pääsee valtaan, siellä myös Jumala langettaa nopeasti ja erehtymättä taivaalliset rangaistustuomionsa. {PJP 573.1}

Filistealaiset veivät arkin voittosaaliinaan Asdodiin, joka oli heidän huomattavimpia kaupunkejaan, ja sijoittivat sen jumalansa Daagonin temppeliin. He kuvittelivat nyt saaneensa sen voiman, mikä arkkiin oli liittynyt aikaisemmin. Kun heillä nyt oli se Daagonin voiman lisäksi, ei kukaan pystyisi heitä voittamaan. Mutta kun he Seuraavana päivänä menivät temppeliin, niin he tyrmistyivät nähdessään Daagonin suistuneen maahan kasvoilleen Herran arkin eteen. Papit nostivat epäjumalansa kunnioittavasti takaisin paikoilleen. Mutta Seuraavana aamuna he löysivät sen jälleen arkin eteen kaatuneena ja pahoin silvottuna. Tämän epäjumalankuvan yläosa oli ihmisen ja alaosa kalan muotoinen. Siitä oli kaikki ihmistä muistuttava silvottu pois ja vain kalan ruumis oli eheänä. Papit ja kansa olivat kauhuissaan. He pitivät tätä salaperäistä hävitystä pahana enteenä siitä tuhosta, johon heprealaisten Jumala syöksisi heidät ja heidän epäjumalansa. Nyt he siirsivät arkin pois temppelistä sille varattuun omaan rakennukseen. {PJP 573.2}

Mutta Asdodin asukkaat sairastuivat kiusalliseen ja vaikeaan tautiin. Muistaessaan, millä vitsauksilla Israelin Jumala oli rangaissut Egyptiä, kansa halusi pitää arkin keskellään, ja se

päätettiin viedä Gatiin. Mutta vitsaus siirtyi arkin mukana sinnekin, ja gatilaiset lähettivät sen Ekroniin. Siellä sen tulo herätti kansassa kauhua, ja jokainen huusi: ”He ovat siirtäneet Israelin Jumalan arkin tänne minun luokseni, surmaamaan minut ja minun kansani.” He koettivat turvautua jumaliinsa niin kuin gatilaiset ja Asdodin väkikin, mutta surma jatkui, kunnes suuressa ahdingossa asukkaiden ”huuto nousi kaupungista ylös taivaaseen”. Peloissaan he siirsivät arkin kotinsa luota avoimelle kentälle. Silloin ilmaantui vitsaukseksi hiiriä, jotka hävittivät kaiken sadon sekä aitoista että pelloilta. Sairaudet ja nälänhätä uhkasivat tuhota koko valtakunnan. {PJP 573.3}

Arkki viipyi Filisteassa seitsemän kuukautta, eivätkä israelilaiset koko tänä aikana yrittäneet lainkaan saada sitä takaisin. Mutta nyt filistealaiset halusivat yhtä innokkaasti päästä siitä eroon kuin olivat ennen himoinneet sitä itselleen. Se ei koitunutkaan heille voimaksi vaan raskaaksi taakaksi ja kiroukseksi. He eivät kuitenkaan tienneet mitä tekisivät, sillä minne tahansa se siirrettiinkin, Jumalan rangaistukset seurasivat perässä. Kansa kutsui koolle ruhtinaansa, papit ja tietäjät ja tiukkasi heiltä: ”Mitä me teemme Herran arkille? Antakaa meidän tietää, millä tavalla me lähettäisimme sen kotiinsa.” He saivat sen neuvon, että arkki oli palautettava ja mukaan pantava suuri hyvityslahja. ”Silloin”, sanoivat papit, ”te tulette terveiksi ja saatte tietää, minkätähden hänen kätensä ei hellitä teistä.” {PJP 574.1}

Torjuakseen tai poistaakseen vitsauksen pakanat ennen muinoin valmistivat kullasta, hopeasta tai jostakin muusta aineesta kuvan siitä, mikä aiheutti heille tuhoa, tai sitten siitä ruumiin osasta, johon vaiva pahimmin kohdistui. Kuva nostettiin sitten pylvään päähän tai johonkin muuhun näkyvään paikkaan, ja sen uskottiin varjelevan heitä niiltä vaivoilta, joita se kuvasi. Tämä on vieläkin tapana eräillä pakanakansoilla. Kun johonkin tautiin sairastunut menee epäjumalansa temppeliin parannusta saamaan, hän vie mukanaan vikaantunutta kohtaa kuvaavan esineen uhrilahjaksi jumalalleen. {PJP 574.2}

Tämän vallitsevan taikauskoisen tavan mukaan filistealaiset päämiehet käskivät kansaa tekemään niiden vitsausten kuvia, jotka heitä olivat vaivanneet — ”viisi kulta-ajosta ja viisi kultahiirtä, yhtä monta, kuin on filistealaisten ruhtinasta; sillä”, he sanoivat, ”sama vitsaus on kohdannut kaikkia, myöskin teidän ruhtinaitanne.” {PJP 574.3}

Tietäjät tunnustivat arkkiin liittyvän salaperäisen voiman, jolle he eivät mahtaneet mitään. Kuitenkaan he eivät neuvoneet kansaa luopumaan epäjumalistaan ja palvelemaan Herraa. He vihasivat yhä Israelin Jumalaa, vaikka raskaat vitsaukset pakot- tivatkin heidät tunnustamaan hänen herruutensa. Jumalan tuomiot voivat saada syntiset vakuuttumaan siitä, ettei heidän kannata taistella häntä vastaan. Heidän voi olla pakko alistua hänen valtaansa, vaikka mielessään kapinoivatkin hänen johtoaan vastaan. Sellainen alistuminen ei kuitenkaan pelasta syntistä. Sydän on jumalallisen armon alistamana luovutettava Jumalalle, ennen kuin ihmisen katumuksesta tulee kelvollinen. {PJP 575.1}

Miten pitkämielinen Jumala onkaan jumalattomia kohtaan! Hän oli jakanut kaitselmuksensa lahjoja yhtälailla sekä pakanallisille filistealaisille että hänestä luopuneelle

Israelille. Kiittämättömien ja kapinallisten ihmisten polulle oli hiljaa sadellut kymmeniä tuhansia huomaamattomia armon osoituksia. Jokainen siunaus kertoi heille Antajasta, mutta he eivät välittäneet hänen rakkaudestaan. Jumala suhtautui hyvin pitkämielisesti ihmislapsiin, mutta kun nämä itsepintaisesti pysyivät uppiniskaisina eivätkä katuneet, hän lopulta veti pois suo j aavan kätensä. He kieltäytyivät kuuntelemasta, miten hän puhui heille luomisteko j ensa välityksellä tai varoitti, neuvoi ja nuhteli heitä sanassaan, ja siksi hänen oli puhuteltava heitä rangaistuksin. {PJP 575.2}

Eräät filistealaiset olivat valmiit vastustamaan arkin lähettämistä sen kotimaahan. Heidän mielestään moinen Israelin Jumalan voiman tunnustaminen olisi filistealaisia nöyryyttävää. Mutta ”papit ja tietäjät” varoittivat kansaa paaduttamasta sydäntään faaraon ja egyptiläisten tavoin ja vetämästä niskoilleen yhä raskaampia kärsimyksiä. Ja niin laadittiin ja pantiin heti toimeksi kaikkia tyydyttävä suunnitelma. Arkki ja kultaiset hyvityslahjat pantiin uusiin vaunuihin, jotta vältettäisiin kaikkea saastutusta, ja niiden eteen valjastettiin kaksi lehmää, joiden niskaan ei ollut vielä koskaan pantu iestä. Niiden vasikat jätettiin kotiin, mutta lehmät vaunuineen laskettiin menemään minne halusivat. Jos arkki näin palautuisi tietä pitkin israelilaisille Beet-Semekseen, joka oli lähin leeviläisten kaupunki, filistealaiset pitäisivät sitä todisteena siitä, että Israelin Jumala oli aiheuttanut heille kaiken tämän vahingon; ”mutta jos ei”, he sanoivat, ”niin tiedämme, ettei hänen kätensä ole meihin koskenut. Se on silloin tapahtunut meille sattumalta.” {PJP 575.3}

Vapaaksi päästettyinä lehmät kääntyivät pois vasikoistaan ja lähtivät lakkaamatta ammuen astelemaan pitkin tietä, joka johti suoraan Beet-Semekseen. Ohjaamatta nuo rauhalliset eläimet pysyivät suunnassaan. Jumalallinen läsnäolo seurasi arkkia, ja niin se pääsi turvallisesti määräpaikkaansa. {PJP 576.1}

Nyt oli viljankorjuun aika, ja Beet-Semeksen miehet olivat leikkaamassa vehnää alhaalla laaksossa. ”Kun he nostivat silmänsä, näkivät he arkin; ja he ilostuivat nähdessään sen. Vaunut tulivat beet-semekseläisen Joosuan pellolle ja pysähtyivät sinne; ja siellä oli suuri kivi. Ja he hakkasivat vaunut haloiksi ja uhrasivat lehmät polttouhriksi Herralle.” Filistealaisten ruhtinaat olivat seuranneet arkkia ”Beet-Semeksen alueelle asti”, ja nähtyään miten se otettiin vastaan he palasivat heti Ekroniin. Vitsaus oli lakannut, ja he olivat nyt varmoja siitä, että heidän kärsimänsä onnettomuudet olivat Israelin Jumalan rangaistusta. {PJP 576.2}

Beet-Semeksen miehet kertoivat nopeasti kaikille, että arkki oli heidän hallussaan, ja lähistöltä kerääntyi väkeä toivottamaan sen tervetulleeksi. Arkki oli sijoitettu kivelle, jota ensin oli käytetty uhrialttarina, ja siinä uhrattiin Herralle nyt lisäuhreja. Jos palvojat olisivat katuneet syntejään, he olisivat saaneet Jumalan siunauksen. Mutta he eivät noudattaneet uskollisesti hänen lakiaan, ja vaikka he iloitsivatkin siitä, että arkin takaisintulo merkitsisi heille vastaisuudessa kaikkea hyvää, he eivät silti käsittäneet oikein sen pyhyyttä. He eivät valmistaneet sille mitään sen arvon mukaista vastaanottopaikkaa, vaan antoivat sen jäädä elopellolle. Ja siinä katsellessaan tuota pyhää arkkia ja puhellessaan siitä, miten ihmeellisesti se

oli nyt saatu takaisin, he alkoivat arvailla, missä sen erityinen voima mahtoi piillä. Ja lopulta he uteliaisuutensa vallassa poistivat peitteet ja avasivat sen. {PJP 576.3}

Koko Israelia oli opetettu suhtautumaan arkkiin kunnioittavan pelokkaasti. Leeviläisetkään eivät saaneet edes katsahtaa siihen siirtäessään sitä paikasta toiseen. Vain kerran vuodessa oli ylimmäisellä papilla lupa katsella Jumalan arkkia. Taivaan enkelit seurasivat näkymättöminä sitä kaikilla sen matkoilla. Beet- Semeksen väen uskaliaan epäkunnioittava menettely sai heti rangaistuksensa. Monet kärsivät äkkikuoleman. {PJP 576.4}

Tämä rangaistus ei saanut henkiin jääneitä katumaan syntejään vaan vain suhtautumaan arkkiin taikauskoisen arasti. He halusivat mitä pikimmin päästä eroon siitä, mutta kun eivät uskaltaneet siirtää sitä, he lähettivät sanan Kirjat-Jearimin asukkaille ja kutsuivat heidät hakemaan sen pois. Ilomielin sen paikan miehet ottivatkin pyhän arkin vastaan. He tiesivät, että se oli jumalallisen suosion tae kuuliaisille ja uskollisille. Juhlallisen riemullisesti he kuljettivat sen kaupunkiinsa ja sijoittivat sen leeviläisen Abinadabin taloon. Hän määräsi poikansa Eleasarin pitämään huolta siitä, ja se jäi sinne moniksi vuosiksi. {PJP 577.1}

Siitä lähtien kun Herra ensi kertaa ilmaisi itsensä Hannan pojalle, Samuelin kutsu profeetan tehtävään oli tullut tunnustetuksi kaikkialla Israelissa. Samuel oli osoittautunut uskolliseksi Herran sanansaattajaksi esittämällä kuuliaisesti jumalallisen varoituksen Eelin perheelle, niin tuskallinen ja koetteleva kuin tuo tehtävä oli ollutkin. ”Ja Herra oli hänen kanssansa eikä antanut yhdenkään sanoistansa varista maahan. Ja koko Israel Daanista Beersebaan asti tiesi, että Samuelille oli uskottu Herran profeetan tehtävä.” {PJP 577.2}

Kansakuntana israelilaiset olivat edelleenkin jumalattomassa tilassa ja palvoivat epäjumalia. Sen rangaistuksena he joutuivat olemaan filistealaisten vallan alaisuudessa. Tänä aikana Samuel vieraili maan kaikissa kaupungeissa ja kylissä kehottaen kansaa kääntymään isiensä Jumalan tykö. Hän saikin työstään hyviä tuloksia. Kärsittyään vihollistensa sortoa kaksikymmentä vuotta Israel ”huokaili Herran puoleen”. Samuel neuvoi heitä: ”Jos te kaikesta sydämestänne käännytte Herran puoleen, niin poistakaa keskuudestanne vieraat jumalat ja astartet ja kiinnittäkää sydämenne Herraan ja palvelkaa ainoastaan häntä.” Tästä huomaamme, että käytännöllistä hurskautta, sydämen uskontoa, opetettiin Samuelin päivinä samoin kuin Kristus opetti sitä ollessaan maailmassa. Vailla Kristuksen armoa uskonnon ulkonaiset muotomenot olivat muinaiselle Israelille arvottomia. Eikä niillä ole mitään merkitystä myöskään nykyajan Israelille. {PJP 577.3}

Nykyään tarvitaan samanlaista herätystä todelliseen sydämen uskontoon, jonka muinainen Israel sai kokea. Katumus on se ensi askel, joka kaikkien on otettava palatessaan Jumalan luo. Kukaan ei voi tehdä tätä työtä toisen puolesta. Meidän on omakohtaisesti nöyrryttävä Jumalan edessä ja pantava pois epäjumalamme. Kun olemme tehneet kaiken voitavamme, Herra ilmaisee meille pelastuksensa. {PJP 578.1}

Heimojen päämiesten myötävaikutuksella saatiin suuri joukko koolle Mispaan. Siellä vietettiin juhlallinen paastopäivä. Syvästi nöyrtyneinä israelilaiset tunnustivat syntinsä, ja merkiksi siitä, että olivat päättäneet seurata saamaansa opetusta, he asettivat Samuelin jakamaan heille oikeutta. {PJP 578.2}

Filistealaiset tulkitsivat tämän kokoontumisen merkitsevän sotaneuvottelua, ja he hyökkäsivät vahvoin voimin hajottamaan israelilaisia ennen kuin he pääsisivät toteuttamaan aikeitaan. Heidän lähestymisensä herätti kauhua Israelissa. Kansa esitti hätäisen pyyntönsä Samuelille: ”Älä kieltäydy huutamasta meidän puolestamme Herraa, meidän Jumalaamme, että hän pelastaisi meidät filistealaisten käsistä.” {PJP 578.3}

Samuelin ollessa parhaillaan uhraamassa karitsaa polttouhriksi filistealaiset hyökkäsivät heitä vastaan. Silloin ilmaisi jälleen voimansa hän, joka oli laskeutunut Siinaille tulen ja savun ja jylinän keskellä ja joka halkaisemalla Punaisen meren ja pysäyttämällä Jordanin juoksun oli avannut tien Israelin lapsille. Hirvittävä ukkosmyrsky puhkesi hyökkääjien yllä ja löi maahan nuo voimakkaat soturit. {PJP 578.4}

Israelilaiset olivat pysyneet alallaan vavisten peloissaan mutta kuitenkin toivoen. Nähdessään vihollistensa kaatuvan kuolleina maahan he ymmärsivät, että Jumala oli hyväksynyt heidän katumuksensa. Vaikkeivät he olleet varustautuneet taisteluun, he ottivat kaatuneilta filistealaisilla aseita ja lähtivät ajamaan pakenevia joukkoja takaa aina Beet-Kaariin asti. Tämä merkittävä voitto saatiin samalla kentällä, jolla filistealaiset kaksikymmentä vuotta aikaisemmin olivat voittaneet Israelin, surmanneet papit ja ryöstäneet Jumalan arkin. Kansoille niin kuin yksilöillekin on Jumalalle kuuliaisuuden polku turvan ja onnellisuuden polku, kun taas rikkomuksen polku johtaa pelkkään tappioon ja perikatoon. Filistealaiset lyötiin nyt niin perinpohjin, että he luopuivat Israelilta valtaamistaan tukikohdista ja pidättäytyivät moniksi vuosiksi kaikista vihollisuuksista. Muut kansat seurasivat esimerkkiä, ja niin israelilaiset saivat olla rauhassa Samuelin koko hallintoajan. {PJP 578.5}

Jottei tätä tapausta koskaan unohdettaisi, Samuel pystytti suuren muistokiven Mispan ja Seenin välille. Hän antoi sille nimen Eben-Eser, ”avun kivi”, ja sanoi kansalle: ”Tähän asti on Herra meitä auttanut.” {PJP 579.1}

Luku 58—Profeettain koulut

Herra itse ohjasi Israelin kasvatusta. Hän ei huolehtinut ainoastaan heidän uskonnollisista harrastuksistaan vaan sulki jumalallisen kaitselmuksensa ja lakinsa piiriin kaiken, mikä liittyi heidän henkiseen tai fyysiseen hyvinvointiinsa. {PJP 580.1}

Jumala oli käskenyt heprealaisia opettamaan lapsilleen hänen säädöksensä ja tutustuttamaan heidät kaikkeen siihen, mitä hän oli tehnyt heidän isilleen. Tämä oli jokaisen lapsen vanhempien erityinen velvollisuus, jota kukaan muu ei voinut täyttää heidän puolestaan. Vieraamman kasvatuksen asemesta lapsiaan rakastavan isän ja äidin tuli opettaa heitä. Jumalan ajatusten tuli liittyä kaikkiin arkielämän tapahtumiin. Israelin kodeissa tuli usein muistella Jumalan voimallisia tekoja, joilla hän vapautti kansansa, samoin kuin lupauksia tulevasta Vapahtajasta. Vertauskuvien ja esikuvien käyttö sai nämä opetukset jäämään pysyvämmin heidän muistiinsa. Jumalan kaitselmuksen ja tulevan elämän suuret totuudet painettiin nuorten mieleen. Heitä harjoitettiin löytämään Jumala yhtä hyvin luonnon ilmiöistä kuin innoitetuista kirjoituksista. Taivaan tähdet, kedon puut ja kukat, korkeat vuoret ja solisevat purot — kaikki kertoivat Jumalasta. Pyhäkön juhlalliset uhritoimitukset ja jumalanpalvelukset sekä profeettain lausunnot olivat ilmoitusta Jumalasta. {PJP 580.2}

Sellaista koulutusta Mooses sai vaatimattomassa kodissaan Goosenissa, Samuel uskolliselta Hannalta, Daavid Beetlehemin kukkulakodissaan ja Daniel maanpakolaisuudessaan kaukana isiensä kodista. Samanlaista oli myös Kristuksen elämä alkuvaiheissaan Nasaretissa sekä se opetus, jota Timoteukselle lapsena jakoivat hänen isoäitinsä Loois ja äitinsä Eunike pyhien kirjoitusten totuuksista (ks. 2 Tim. 1: 5; 3: 15). {PJP 580.3}

Nuorten koulutuksesta huolehdittiin muutenkin perustamalla profeettakouluja. Jokainen nuori, joka halusi tutkia syvemmin Jumalan sanan totuuksia ja etsiä ylhäältä tulevaa viisautta voidakseen valmistua Israelin opettajaksi, pääsi näihin kouluihin, Samuel perusti profeettakouluja suojaksi laajalle levinnyttä turmelusta vastaan sekä edistämään nuorison siveellistä ja hengellistä hyvinvointia. Ne edistivät välillisesti koko kansakunnan menestystä, koska niistä saatiin aikanaan kansalle jumalaapelkääviä ja päteviä johtajia ja neuvonantajia. Samuel piti silmällä tätä kaikkea kootessaan ympärilleen hurskaita, älykkäitä ja opinhaluisia nuoria. Näitä kutsuttiin profeetanoppilaiksi. Seurustellessaan Jumalan kanssa ja tutkiessaan hänen sanaansa ja tekojaan he saivat luonnollisten kykyjensä lisäksi viisautta ylhäältä. Opettajat puolestaan eivät olleet vain hyvin perehtyneet jumalalliseen totuuteen, vaan he olivat lisäksi pitäneet läheistä yhteyttä Jumalaan ja saaneet häneltä erityisiä Hengen lahjoja. Kansa kunnioitti sekä heidän oppineisuuttaan että hurskauttaan ja luotti heihin. {PJP 581.1}

Samuelin päivinä näitä kouluja oli kaksi: Raamassa, profeetan kotona, ja Kirjat-Jearimissa, jossa arkki silloin oli. Muita perustettiin myöhemmin. {PJP 581.2}

Näiden koulujen oppilaat pitivät itseään yllä joko viljelemällä maata tai työskentelemällä muissa ammateissa. Israelissa tätä ei pidetty outona tai alentavana; päinvastoin katsottiin rikokseksi se, että lapset saivat kasvaa oppimatta tekemään hyödyllistä työtä. Jumalan käskystä opetettiin jokaiselle lapselle jokin ammatti, vaikka hänet olisi koulutettu pyhään virkaankin. Monet uskonnonopettajat hankkivat toimeentulonsa kättensä työllä. Samoin vielä apostolien aikanakaan Paavalia ja Akylasta ei kunnioitettu yhtään vähempää sen tähden, että he ansaitsivat leipänsä harjoittamalla teltantekijän ammattia. {PJP 581.3}

Jumalan laki Mooseksen siihen liittämine opetuksineen, pyhä historia, pyhä musiikki ja runous olivat pääaiheina näiden koulujen opinto-ohjelmassa. Opetusmenetelmät poikkesivat suuresti niistä, joita käytetään aikamme teologisissa kouluissa, joista päästyään monet opiskelijat tuntevat Jumalaa ja uskonnollista totuutta vähemmän kuin kouluun tullessaan. Noissa vanhan ajan kouluissa kaiken opiskelun suurena pääpyrkimyksenä oli oppia tuntemaan Jumalan tahto ja ihmisen velvollisuus häntä kohtaan. Pyhän historian muistimerkinnöistä etsittiin Herran osuutta sen vaiheisiin. Vertauskuvien esittämiä suuria totuuksia selviteltiin, kunnes voitiin uskossa käsittää koko uhrijärjestelmän ydinkohta — Jumalan Karitsa, joka tulisi ottamaan pois maailman synnin. {PJP 581.4}

Hartautta harjoitettiin. Oppilaille ei vain opetettu rukoilemisen tarpeellisuutta vaan neuvottiin myös, miten heidän tuli rukoilla, miten lähestyä Luojaansa, miten vahvistaa uskoaan häneen ja miten ymmärtää ja noudattaa hänen Henkensä opetuksia. Pyhittyneet opettajat toivat Jumalan varastohuoneesta esille uutta ja vanhaa, ja Jumalan Henki puhutteli kaikkia ennustusten ja pyhien laulujen välityksellä. {PJP 582.1}

Musiikilla oli pyhä tarkoitus: ajatusten kohottaminen sellaiseen, mikä oli puhdasta, jaloa ja ylentävää, sekä sielun herättäminen hartauteen ja kiitollisuuteen Jumalaa kohtaan. Miten täysin vastakkaisia tuolle muinaiselle käytännölle ovatkaan ne tarkoitukset, joihin musiikkia meidän aikanamme liiankin usein käytetään! Miten monet pyrkivätkään tällä lahjallaan korottamaan itseään sen sijaan että käyttäisivät sitä Jumalan kunniaksi! Rakkaus musiikkiin johtaa varomattoman maailmaa rakastavien seurassa sellaisiin huvitilaisuuksiin, minne Jumala on kieltänyt lapsiaan menemästä. Näin se, mikä oikein käytettynä on suureksi siunaukseksi, tulee erääksi tehokkaimmista keinoista, joilla saatana houkuttelee ihmistä laiminlyömään velvollisuutensa ja iäisyysasioiden mietiskelyn. {PJP 582.2}

Musiikilla on osuutensa taivaallisessa Jumalan palveluksessa, ja meidän tulisi pyrkiä saamaan ylistyslaulumme mahdollisimman sopusointuisiksi taivaallisten kuorojen kanssa. Äänen oikea harjoittaminen kuuluu tärkeänä osana kasvatukseen eikä sitä saisi laiminlyödä. Uskonnollisen palveluksen osana on laulaminen yhtä hyvin jumalanpalvelusta kuin rukouskin. Mutta laulu saa oikean ilmauksensa vasta kun sydän yhtyy sen henkeen. {PJP 582.3}

Miten suuresti nuo profeettain koulut poikkesivatkaan nykyaikaisista opinahjoistamme! Miten vähän onkaan sellaisia kouluja, joissa maailmalliset periaatteet ja tavat eivät vallitsisi! Sopivaa hillintää ja järkevää kurinpitoa harjoitetaan valitettavan vähän. Kristityiksi

tunnustautuvien keskuudessa tunnetaan pelottavan huonosti Jumalan sanaa. Siveellisten ja uskonnollisten kysymysten selvittely on usein pelkkää pintapuolista tunteilua. Nuorille ei enää opeteta mieleenpainuvasti Jumalan oikeutta ja armoa, pyhyyden kauneutta ja oikein tekemisen varmaa palkitsemista sekä toisaalta synnin inhottavaa luonnetta ja sen hirvittävien seurausten varmuutta. Huono seura johtaa nuoria huikentelevaisuuden, irstailun ja rikosten teille. {PJP 582.4}

Eikö aikamme kasvattajilla olisi jotakin opittavaa noista muinaisista heprealaisista kouluista? Ihmisen Luoja on varautunut myös kehittämään häntä ruumiin, hengen ja sielun osalta. Kasvatuksen todellinen menestys riippuu niin muodoin siitä, miten tarkoin ihmiset toteuttavat Jumalan suunnitelmaa. {PJP 583.1}

Kasvatuksen tosi tarkoituksena on Jumalan kuvan palauttaminen ennalleen ihmissielussa. Alussa Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen. Hän antoi hänelle jaloja ominaisuuksia. Hän oli mieleltään tasapainoinen ja kaikilta olemuksensa kyvyiltä sopusointuinen. Mutta syntiinlankeemus seurauksineen on turmellut nämä lahjat. Synti on pilannut ja miltei pyyhkinyt ihmisestä pois Jumalan kuvan. Tämän ennalleen saattamiseksi laadittiin pelastussuunnitelma, ja ihmiselle suotiin koetusaika. Elämän suuri ja kaikki muut tavoitteet ohittava päätarkoitus on ihmisen palauttaminen siihen täydellisyyteen, johon hänet alussa luotiin. Vanhempien ja opettajien tehtävänä on nuorisoa kasvattaessaan osaltaan täyttää tätä jumalallista tarkoitusta, ja sitä tehdessään he ovat ”Jumalan työtovereita” (1 Kor. 3: 9). {PJP 583.2}

Jumala on antanut ihmisille kaikki heidän mielen, sielun ja ruumiin eri kykynsä käytettäviksi niin että ne pääsevät kehittymään mahdollisimman pitkälle. Mutta tämä kehittäminen ei saa olla itsekästä ja muita hylkivää, sillä Jumalan luonne, jonka kaltaisuus meidän tulee saada, on hyväntahtoinen ja rakastavainen. Meidän tulee käyttää jokaista Jumalalta saamaamme kykyä ja ominaisuutta hänen kunniakseen ja lähimmäistemme avuksi. Tämä on puhtainta, jalointa ja onnellisinta toimintaamme. {PJP 583.3}

Jos tämä tärkeä periaate saisi osakseen ansaitsemansa huo

mion, tapahtuisi eräissä nykyisin vallitsevissa kasvatusmenetelmissä käänteentekeviä muutoksia. Sen sijaan että opettajat pyrkisivät herättämään kilpailumieltä vetoamalla ylpeyteen ja itsekkääseen kunnianhimoon, he koettaisivat suunnata oppilaiden kiintymyksen sellaiseen mikä on hyvää, totta ja kaunista, ja näin kannustaa heitä yhä parempiin saavutuksiin. Oppilaat koettaisivat kehittää Jumalan antamia lahjojaan, ei päästäkseen toisten edelle, vaan täyttääkseen Luojan tarkoituksen ja tullakseen hänen kaltaisikseen. Sen sijaan että suuntaisivat mielensä pelkästään maallisiin tavoitteisiin tai antaisivat itsekorotuksen halun vallata sen, mikä jo sinänsä ehkäisee ja heikentää mielen kehitystä, he kohdistavat sen Luojaan oppiakseen tuntemaan hänet ja tullakseen hänen kaltaisikseen. {PJP 583.4}

”Herran pelko on viisauden alku, ja Pyhimmän tunteminen on ymmärrystä” (Sanani. 9: 10). Elämän suuri tehtävä on luonteen kasvattaminen, ja Jumalan tunteminen on kaiken tosi

kasvatuksen pohjana. Opettajan tulisi pyrkiä jakamaan tätä tuntemusta oppilailleen ja muovata heidän luonnettaan sopusointuiseksi sen kanssa. Jumalan laki heijastaa hänen luonnettaan. Siksi psalmista sanookin: ”Kaikki sinun käskysi ovat vanhurskaat” ja ”sinun asetuksistasi minä saan ymmärrystä” (Ps. 119: 172, 104). Jumala on ilmaissut itsensä meille sanassaan ja luomisteoissaan. Raamatun innoitetuilta sivuilta ja luonnon kirjasta meidän tulee oppia Jumalan tuntemusta. {PJP 584.1}

Toimintalakiensa mukaisesti mieli sopeutuu niihin aiheisiin, joissa se on totutettu viipymään. Jos se suunnataan vain arkipäiväisiin asioihin, niin se surkastuu ja heikkenee. Ellei sen tarvitse koskaan paneutua mihinkään vaikeaan ongelmaan, se menettää ajan mittaan miltei kaiken kehityskykynsä. Kasvattavalta vaikutukseltaan Raamattu on vertaansa vailla. Raamatussa on aiheita ja liikkumatilaa ihmismielen syvimmillekin ajatuksille ja korkeimmillekin pyrkimyksille. Raamatun veroista historian oppikirjaa ei ihmisillä ole toista. Se on kummunnut raikkaana iankaikkisen totuuden lähteestä, ja jumalallinen käsi on säilyttänyt sen puhtaana halki aikakausien. Se valaisee kaukaista menneisyyttä, jonne inhimillinen tutkimus yrittää turhaan tunkeutua. Jumalan sanasta saamme tutustua voimaan, joka laski maan perustuksen ja levitti taivaat. Vain siitä voimme lukea ihmissuvun historian sellaisena, ettei inhimillinen ennakkoluulo tai ylpeys ole pilannut sitä. Siinä esitellään suurimmat miehet mitä maailmassa koskaan on ollut ja kerrotaan heidän taisteluistaan, tappioistaan ja voitoistaan. Siinä selostetaan velvollisuuden ja kohtalon suuret ongelmat. Siinä kohotetaan näkyväisen ja näkymättömän maailman välistä verhoa, ja saamme seurata hyvän ja pahan vastakkaisten voimien välistä taistelua, joka alkaa synnin ensimmäisestä ilmenemisestä ja päättyy vanhurskauden ja totuuden lopulliseen riemuvoittoon. Ja tämä kaikki on vain Jumalan luonteen ilmausta. Mietiskellessään kunnioittavasti hänen sanansa esittämiä totuuksia oppilas pääsee ajatuksissaan äärettömän mielen yhteyteen. Sellainen tutkistelu ei vain hienosta ja jalosta luonnetta, vaan pakostakin myös laajentaa ja elävöittää henkisiä kykyjä. {PJP 584.2}

Raamattu auttaa voimakkaasti ihmistä menestymään kaikissa tätä elämää koskevissa asioissaan. Se esittelee ne periaatteet, jotka ovat kansakunnan menestyksen kulmakivenä — periaatteet, joiden varassa on yhteiskunnan hyvinvointi ja jotka suo j aavat perhettä — periaatteet, joita ilman yksikään ihminen ei voi tulla käyttökelpoiseksi, onnelliseksi ja kunnioitetuksi tässä elämässä eikä toivoa saavansa tulevaa, kuolematonta elämää. Inhimillisessä kokemuksessa ei ole mitään asemaa eikä vaihetta, jota varten Raamattu ei antaisi välttämättömiä perusohjeita. Jos Jumalan sanaa tutkittaisiin ja noudatettaisiin, se antaisi maailmalle älyltään voimakkaampia ja toimivampia miehiä kuin mitä kaikkien inhimillisen viisauden tutkimusalojen parhaillakaan sovellutuksilla voidaan aikaansaada. Se antaisi miehiä, joilla on luonteen voimaa ja lujuutta, terävää käsityskykyä ja tervettä arvostelukykyä — miehiä, jotka eläisivät kunniaksi Jumalalle ja siunaukseksi maailmalle. {PJP 585.1}

Myös luonnontieteiden tutkimisen yhteydessä meidän tulee saada tietoa Luojasta. Kaikki tosi tiede on vain sen tulkintaa, mitä Jumala on kirjoittanut aineelliseen maailmaan. Tiede tuo tutkimuksillaan esiin vain uusia todisteita Jumalan viisaudesta ja voimasta. Oikein

ymmärrettyinä sekä luonnon kirja että kirjoitettu sana tutustuttavat meidät Jumalaan opettamalla meille jotakin niistä viisaista ja hyvää aikaansaavista laeista, joiden mukaisesti hän toimii. {PJP 585.2}

Oppilas tulisi saada johdetuksi näkemään Jumala koko luomakunnassa. Opettajien pitäisi seurata Suuren Opettajan esimerkkiä, joka yksinkertaisti opetuksensa luonnon tutuista näkymistä ottamillaan kuvauksilla ja sai ne siten paremmin jäämään kuulijainsa mieleen. Vehreillä oksilla visertävät linnut, laakson kukat, jyhkeät puut, hedelmälliset vainiot, orastava vilja, karu maa, iltaruskon väriloisto — kaikkia näitä hän käytti opetuksissaan. Hän yhdisti Luojan näkyväiset teot lausumiinsa elämän sanoihin, jotta hänen kuulijansa milloin tahansa katsellessaan näitä luonnon kuvia muistaisivat ne totuuden opetukset, jotka hän oli liittänyt niihin. {PJP 586.1}

Raamatun innoitetuilla sivuilla kerrotun Jumalan ilmaisevat myös mahtavat vuoret, viljavat laaksot ja aava, syvä valtameri. Luonto vakuuttaa ihmiselle, että hänen Luojansa rakastaa häntä. Taivaalla ja maassa on lukemattomia todisteita siitä, että hän on liittänyt meidät itseensä. Tämä maailma ei ole pelkkää surua ja kurjuutta. ”Jumala on rakkaus” on kirjoitettuna jokaiselle kukan ummulle ja terälehdelle ja ruohon korrelle. Vaikka synnin kirous on pannut maan tuottamaan piikkejä ja ohdakkeita, niin ohdakkeetkin kukkivat, ja piikit jäävät ruusujen peittoon. Koko luonto todistaa Jumalamme hellästä, isällisestä huolenpidosta ja siitä, että hän haluaa tehdä lapsensa onnellisiksi. Hän ei halua kielloillaan ja käskyillään vain ilmaista arvovaltaansa, vaan tekee kaiken pitäen silmällä lastensa hyvinvointia. Hän ei vaadi heitä luopumaan mistään sellaisesta, minkä omistaminen olisi heille parhaaksi. {PJP 586.2}

Eräissä piireissä ei pidetä uskontoa tämän elämän onnea tai terveyttä edistävänä, mutta tämä on vahingollisimpia erehdyksiä. Raamattu sanoo: ”Herran pelko on elämäksi: saa levätä yönsä ravittuna, eikä mikään paha kohtaa” (Sanani. 19: 23). ”Kuka oletkin, joka elää tahdot ja rakastat elämän päiviä, nauttiaksesi onnea: varjele kielesi pahasta ja huulesi vilppiä puhumasta; vältä pahaa ja tee hyvää, etsi rauhaa ja pyri siihen” (Ps. 34: 13—15). Viisauden sanat ”ovat elämä sille, joka ne löytää, ja lääke koko hänen ruumiillensa” (Sanani. 4: 22). {PJP 586.3}

Tosi uskonto saattaa ihmisen sopusointuun Jumalan fyysisten, henkisten ja siveellisten lakien kanssa. Se opettaa häntä hallitsemaan itseään ja olemaan rauhallinen ja raitis. Uskonto jalostaa mielen, hienostaa maun ja pyhittää arvostelukyvyn. Se antaa sielun osallistua taivaan puhtaudesta. Usko Jumalaan ja hänen kaikkivoipaan kaitselmukseensa keventää huolten taakkaa. Se täyttää sydämen ilolla, niin että ihminen on tyytyväinen, olkoonpa hänen osansa ylhäinen tai alhainen. Uskonto edistää suorastaan terveyttä, pidentää elämää ja auttaa meitä paremmin nauttimaan kaikista sen siunauksista. Se avaa sielulle ehtymättömän onnen lähteen. Jospa kaikki ne, jotka eivät ole valinneet Kristusta, käsittäisivät, että hänellä on heille tarjottavana jotakin paljon parempaa kuin se, mitä he tavoittelevat itselleen. Ihminen tekee omalle sielulleen mitä pahinta vääryyttä ja vahinkoa ajattelemalla ja toimimalla Jumalan tahdon vastaisesti. Hänen kieltämiltään poluilta ei löydetä mitään tosi onnea, sillä hän tietää mikä on meille hyväksi, ja hän suunnittelee kaiken luotujensa parhaaksi. Rikkomuksen polku johtaa

kurjuuteen ja turmioon, mutta viisauden ”tiet ovat suloiset tiet, sen polut rauhaisat kaikki tyynni” (Sanani. 3: 17). {PJP 586.4}

Voi olla hyödyllistä tutkistella sitä fyysistä ja uskonnollista kasvatusta, jota harrastettiin heprealaisten kouluissa. Sellaisen harjoituksen arvoa ei ymmärretä tarpeeksi. Mieli ja ruumis ovat läheisessä yhteydessä toisiinsa, ja jotta voitaisiin päästä korkealle siveelliselle ja älylliselle tasolle, on kiinnitettävä huomiota fyysistä olemustamme koskeviin lakeihin. Voimakkaan ja tasapainoisen luonteen saavuttaminen edellyttää sekä henkisten että fyysisten kykyjen harjoittamista ja kehittämistä. Minkä tutkimus voisi olla nuorille tärkeämpää kuin sen, joka käsittelee tätä Jumalan meille antamaa ihmeellistä elimistöä ja niitä lakeja, joita noudattaen se voidaan pitää terveenä? {PJP 587.1}

Nyt samoin kuin Israelin päivinä pitäisi jokaiselle nuorelle opettaa käytännöllisen elämän taitoja. Jokaisen pitäisi oppia jokin sellainen käytännöllinen ammattitaito, jolla hän tarpeen tullen voi hankkia toimeentulonsa. Tämä ei ole tarpeellista ainoastaan elämän vaihtelevien kohtaloiden varalta vaan myös siksi, että se liittyy ruumiilliseen, henkiseen ja siveelliseen kehitykseen. Vaikka olisikin varmaa, ettei joku joutuisi turvautumaan kättensä työhön eläkseen, hänen tulisi silti oppia tekemään työtä. Ilman ruumiillista harjoitusta ei kenelläkään voi olla tervettä ruumiinrakennetta eikä vahvaa terveyttä; ja voimakkaan ja toimivan mielen ja jalon luonteen saamiseksi on yhtä tärkeää totuttautua kurinalaiseen ja säännönmukaiseen työhön. {PJP 587.2}

Jokaisen opiskelijan pitäisi varata joka päivä aikaa aktiiviseen työhön. Näin totuttaisiin olemaan ahkeria, itseluottamus vahvistuisi, ja vältyttäisiin monilta huonoilta ja turmelevilta harrastuksilta, joihin joutilaisuus niin usein johtaa. Tämä kaikki on kasvatuksen alkuperäisen tarkoituksen mukaista, sillä toimeliaisuuden, uutteruuden ja puhtauden edistäminen saattaa meidät sopusointuun Luojamme kanssa. {PJP 588.1}

Autettakoon nuoria ymmärtämään luomisensa tarkoitus: eläminen Jumalalle kunniaksi ja lähimmäisille siunaukseksi. Autettakoon heitä näkemään, miten hellästi taivaallinen Isä on rakastanut heitä, miten korkeaan osaan heidän tulee tässä elämässä saamallaan kasvatuksella valmistua, ja miten arvokasta ja kunniakasta on tulla kutsutuiksi olemaan Jumalan poikia ja tyttäriä. Näin saataisiin tuhannet luopumaan inhoten niistä alhaisista ja itsekkäistä aikeistaan ja kevytmielisistä huveistaan, jotka tähän saakka ovat vaatineet heidän kaiken huomionsa. He oppisivat vihaamaan ja kaihtamaan syntiä, ei vain palkkion toivossa tai rangaistuksen pelosta, vaan koska he tajuavat sen alhaisen luonteen ja koska se turmelisi heidän Jumalalta saamansa kyvyt ja tahraisi heidän Jumalan kaltaisen ihmisyytensä. {PJP 588.2}

Ei Jumala kiellä nuoria olemasta yritteliäitä. Ei hän halua murskata niitä luonteenominaisuuksia, jotka tekevät ihmisen menestyksekkääksi ja kunnioitetuksi yhteiskunnassa — hellittämätöntä pyrkimystä johonkin entistä parempaan, lannistumatonta tahtoa, sitkeää ponnistelua ja väsymätöntä kestävyyttä Jumalan armon avulla ne on vain suunnattava sellaisiin tavoitteisiin, jotka ovat niin paljon pelkkiä itsekkäitä ja ajallisia harrasteita

ylevämpiä kuin taivas on maata korkeampi. Tässä elämässä aloitettu kasvatus jatkuu tulevassa elämässä. Mieli avartuu päivä päivältä havaitsemaan uudessa kauneudessaan Jumalan ihmeellisiä tekoja, todisteita siitä, miten viisaasti ja miten valtavalla voimalla hän on luonut maailmankaikkeuden ja pitää sitä yllä, sekä sitä ääretöntä rakkautta ja viisautta, jolla hän on laatinut pelastussuunnitelman. ”Silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut” eikä ”ole ihmisen sydämeen noussut” sitä, ”minkä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat” (1 Kor. 2: 9). Jo tässä elämässä saatamme hetkittäin havaita hänen läsnäolonsa ja iloita taivaan yhteydestä, mutta vasta tulevassa elämässä pääsemme kokemaan sen täyttä riemua ja siunausta. Vasta iäisyydessä nähdään, miten ihana on jälleen Jumalan kuvaksi palautetun ihmisen osa. {PJP 588.3}

Luku 59—Israelin ensimmäinen kuningas

Israelia hallittiin Jumalan nimessä ja hänen arvovallallaan. Mooseksen, seitsemänkymmenen vanhimman, päämiesten ja tuomareiden tehtävänä oli vain Jumalan antamien lakien soveltaminen käytäntöön. He eivät itse saaneet säätää lakeja kansalle. Vain tällä ehdolla Israel saattoi säilyä itsenäisenä kansakuntana. Aika ajoin Jumala lähetti innoittamiaan miehiä opettamaan kansaa ja tähdentämään lakien noudattamista. {PJP 590.1}

Herra tiesi etukäteen, että Israel toivoisi itselleen kuningasta, mutta hän ei suostunut muuttamaan niitä periaatteita, jotka olivat valtion perustana. Kuninkaan tuli olla Korkeimman sijaishallitsija. Jumala oli tunnustettava kansakunnan Pääksi, ja hänen lakiaan oli noudatettava maan ylimpänä lakina.(Ks. liite, viite n:o 8.) {PJP 590.2}

Kun israelilaiset rupesivat asuttamaan Kanaania, he hyväksyivät teokratian periaatteet, ja valtio menestyi Joosuan hallinnon aikana. Mutta väestön lisääntyminen ja yhteydet muihin kansoihin muuttivat tilanteen. Pakanallisilta naapureiltaan kansa omaksui monia tapoja ja menetti siten suureksi osaksi oman pyhän erikoisluonteensa. Vähitellen israelilaiset lakkasivat kunnioittamasta Jumalaa ja arvostamasta sitä, että olivat hänen valittu kansansa. Heitä viehätti pakanakuninkaiden loistokas hovielämä, johon verrattuna heidän oma koruttomuutensa aivan kyllästytti heitä. Heimojen välinen kateus ja sisäiset erimielisyydet tekivät heidät heikoiksi vastustamaan pakanallisten vihollistensa jatkuvia rajanylityksiä. Näin he päätyivät siihen käsitykseen, että voidakseen säilyä itsenäisinä kansojen keskellä heimojen oli yhdyttävä ja saatava itselleen voimakas keskushallinto. Lakattuaan noudattamasta Jumalan lakia he halusivat myös vapautua jumalallisen Valtiaansa hallinnosta, ja näin alettiin kohta kaikkialla Israelissa vaatia kuningasta. {PJP 590.3}

Joosuan ajoista lähtien kukaan ei ollut hoitanut hallitusasioita niin viisaasti ja menestyksekkäästi kuin Samuel. Jumala oli asettanut hänet tuomarin, profeetan ja papin virkaan. Hän oli toiminut väsymättömän ja epäitsekkään innokkaasti kansansa hyväksi, ja hänen viisaan johtonsa alaisena valtio olikin menestynyt. Hän palautti järjestyksen, edisti jumalisuutta ja sai joksikin aikaa tyytymättömätkin vaikenemaan. Mutta ikäännyttyään profeetan oli pakko jakaa hallintotehtäviä muillekin, ja hän nimitti kaksi poikaansa apulaisikseen. Samuelin hoitaessa virkatehtäviään Raamassa nämä nuoret miehet pitivät toimipaikkanaan Beersebaa ja jakoivat kansalle oikeutta maan etelärajan lähettyvillä. {PJP 591.1}

Kansa oli hyväksynyt Samuelin poikien virkanimityksen, mutta nämä eivät osoittautuneet isänsä luottamuksen arvoisiksi. Herra oli Mooseksen välityksellä antanut kansalleen erityisiä ohjeita siitä, että Israelin päämiesten oli toimittava vanhurskaasti, kohdeltava oikeudenmukaisesti leskiä ja orpoja eikä otettava lahjuksia. Mutta Samuelin pojat ”olivat väärän voiton pyytäjiä, ottivat lahjuksia ja vääristivät oikeutta”. Profeetan pojat eivät olleet totelleet niitä käskyjä, joita hän oli koettanut painaa heidän mieleensä. He eivät olleet seuranneet isänsä puhtaan ja epäitsekkään elämän esimerkkiä. Samuel ei ollut ottanut vaaria Eelille annetusta

varoituksesta niin kuin hänen olisi pitänyt. Hän oli jossain määrin ollut liian peräänantavainen pojilleen, ja seuraukset ilmenivät heidän luonteessaan ja elämässään. {PJP 591.2}

Näiden tuomareiden epäoikeudenmukaisuus herätti suurta tyytymättömyyttä, ja näin saatiin aihetta vaatia muutosta, jota jo kauan oli salaa toivottu. ”Niin kaikki Israelin vanhimmat kokoontuivat ja tulivat Samuelin tykö Raamaan ja sanoivat hänelle: ’Katso, sinä olet käynyt vanhaksi, eivätkä poikasi vaella sinun teitäsi. Niin aseta nyt meille oikeutta jakamaan kuningas, jollainen kaikilla muillakin kansoilla on.’” Kansan keskuudessa tapahtuneista väärinkäytöksistä ei ollut kerrottu mitään Samuelille. Jos hän olisi ollut selvillä poikiensa vääryyksistä, hän olisi heti erottanut heidät virastaan, mutta tätä eivät hallitsijaa pyytäneet halunneet. Samuel havaitsi, että tyytymättömyys ja ylpeys olivat heidän todellisia vaikuttimiaan ja että heidän tarkoituksenaan oli esittää hänelle todella harkittu ja päättäväinen vaatimuksensa. He eivät toki moittineet Samuelia. Kaikki myönsivät hänen hoitaneen asioita tunnollisesti ja viisaasti. Iäkäs profeetta piti kuitenkin tätä pyyntöä itseensä kohdistuneena moitteena ja katsoi, että he näin yrittivät suoraan syrjäyttää hänet. Hän ei kuitenkaan ilmaissut tunteitaan eikä nuhdellut heitä, vaan esitti asian Herralle ja pyysi neuvoa yksin häneltä {PJP 591.3}

Ja Herra sanoi Samuelille: ”Kuule kansan ääntä kaikessa, mitä he sinulle sanovat; sillä sinua he eivät ole pitäneet halpana, vaan minut he ovat pitäneet halpana olemaan heidän kuninkaansa. Niinkuin he aina siitä päivästä, jona minä johdatin heidät tänne Egyptistä, tähän päivään asti ovat tehneet, kun ovat hyljänneet minut ja palvelleet muita jumalia, aivan niin he tekevät nyt sinullekin.” Herra nuhteli profeettaa siitä, että tämä suri osakseen tullutta kohtelua. Ei kansa häntä ollut pitänyt halpana, vaan Jumalan arvovaltaa, joka oli asettanut päämiehet kansalleen. Ne jotka halveksivat ja hyljeksivät Jumalan uskollista palvelijaa, eivät väheksy vain ihmistä vaan myös Mestaria, joka hänet lähetti. He eivät anna mitään arvoa hänen sanoilleen, nuhteilleen ja neuvoilleen ja vastustavat hänen arvovaltaansa. {PJP 592.1}

Israelin parasta menestyksen aikaa oli ollut se, jolloin se tunnusti Herran Kuninkaakseen — jolloin hänen lakejaan ja perustamaansa hallintoa pidettiin kaikkien muiden kansojen hallitusmuotoja parempana. Mooses oli julistanut Israelille Herran laista: ”Se on oleva teidän viisautenne ja ymmärryksenne kansojen silmissä. Kun he kuulevat kaikki nämä käskyt, sanovat he: ’Totisesti, viisas ja ymmärtäväinen kansa on tämä suuri kansa’” (5 Moos. 4:6). Mutta poikkeamalla Jumalan laista heprealaiset eivät päässeet kehittymään Jumalan mielen mukaiseksi kansaksi, ja sitten he syyttivät Jumalan hallintoa kaikista niistä epäkohdista, jotka aiheutuivat heidän omista synneistään ja mielettömyyksistään. Niin täysin oli synti sokaissut heidät. {PJP 592.2}

Herra oli profeettainsa välityksellä ennustanut, että kuningas tulisi hallitsemaan Israelia, mutta tämä ei merkinnyt sitä, että hän piti tätä hallitusmuotoa kansalleen parhaana. Hän salli kansan toimia oman valintansa mukaan, koska se kieltäytyi seuraamasta hänen neuvoaan. Hoosea mainitsee Jumalan antaneen heille kuninkaan vihassaan (Hoos. 13: 11). Kun ihmiset lähtevät omille teilleen kysymättä neuvoa Jumalalta tai vastoin hänen ilmaistua tahtoaan, hän

usein suostuu heidän toivomuk- siinsa, jotta he sitten katkeriin kokemuksiin jouduttuaan huomaisivat tyhmyytensä ja katuisivat syntiään. On vaarallista luottaa inhimilliseen ylpeyteen ja viisauteen. Se mitä ihminen sydämestään haluaa vastoin Jumalan tahtoa, osoittautuu lopulta kiroukseksi pikemmin kuin siunaukseksi. {PJP 593.1}

Jumala halusi kansansa pitävän yksin häntä Lainantajanaan ja Voimanaan. Tuntiessaan olevansa riippuvaisia hänestä he vetäytyisivät jatkuvasti yhä lähemmäksi häntä. Alati kehittyen ja jalostuen he täyttäisivät yhä paremmin kutsumuksensa hänen valittuna kansanaan. Mutta kun valtaistuimelle korotettaisiin ihminen, se kääntäisi kansan mielen pois Jumalasta. He luottaisivat inhimilliseen väkevyyteen enemmän kuin jumalalliseen voimaan, ja heidän kuninkaansa virheet johtaisivat heidät syntiin ja erottaisivat koko kansan Jumalasta. {PJP 593.2}

Samuel sai sen neuvon, että hänen tuli suostua kansan pyyntöön mutta myös kertoa heille, että Herra paheksui sitä. Hänen tuli lisäksi esittää heille menettelynsä seuraukset. ”Niin Samuel puhui kaikki Herran sanat kansalle, joka häneltä pyysi kuningasta.” Tunnollisesti hän esitti heille, mitä rasituksia siitä koituisi heille, ja rinnasti sellaista sorron alaisuutta heidän nykyiseen suhteellisen vapaaseen ja vauraaseen tilaansa. Kuningas jäljittelisi toisten yksinvaltiaiden komeutta ja ylellisyyttä, jonka ylläpidoksi hän joutuisi raskaasti verottamaan heitä ja heidän omaisuuttaan. Hän vaatisi palvelukseensa heidän parhaat nuorukaisensa. Heistä tehtäisiin vaunumiehiä ja ratsumiehiä ja hänen vaunujensa edelläjuoksijoita. Hän ottaisi heitä myös sotaväkeensä sekä muokkaamaan hänen peltojansa, korjaamaan hänen satoansa ja valmistamaan hänen sotatarvikkeitaan. Israelin tyttäret otettaisiin hoviin keittäjiksi ja leipureiksi. Kuninkuutensa ylläpidoksi valtias ottaisi parhaat pellot siitä maasta, jonka itse Herra oli antanut kansalle. Hän ottaisi heidän parhaat palvelijansa ja kotieläimensä ja teettäisi niillä työnsä. Kaiken tämän lisäksi kuningas vaatisi kymmenennen osan kaikista heidän tuloistaan ja maansa sadosta. ”Te tulette hänen palvelijoiksensa”, lopetti profeetta esityksensä. ”Silloin te huudatte Herraa kuninkaanne tähden, jonka olette itsellenne valinneet, mutta hän ei silloin teitä kuule.” Kun he kerran siirtyisivät yksinvaltaan, eivät he enää pääsisi siitä hevin eroon, vaikka sen rasitukset olisivat kovinkin ankaria. {PJP 593.3}

Mutta kansa vastasi: ”Ei, kuningas meillä pitää olla. Mekin tahdomme olla niinkuin kaikki muut kansat: kuningas jakakoon meille oikeutta ja johtakoon meitä ja käyköön sotiamme.” {PJP 594.1}

”Niinkuin kaikki muut kansat.” Israelilaiset eivät tajunneet, että tässä merkityksessä muista kansoista poikkeaminen oli erityinen etuoikeus ja siunaus. Jumala oli erottanut israelilaiset kaikista muista kansoista tehdäkseen heistä itselleen omaisuus- kansan. Mutta he väheksyivät tätä kunniaa ja halusivat innokkaasti seurata pakanoiden esimerkkiä! Ja yhä vieläkin Jumalan kansaksi tunnustautuvat pyrkivät mukautumaan tämän maailman menoihin ja tapoihin. Luopuessaan Herrasta he alkavat havitella maailmallista voittoa ja kunniaa. Kristityt yrittävät alati jäljitellä niiden elintapoja, jotka palvovat tämän maailman jumalaa. Monet selittävät voivansa vaikuttaa voimakkaammin jumalattomiin, kun liittyvät maailmallisten seuraan ja

sopeutuvat heidän tapoihinsa. Mutta kaikki jotka näin tekevät, irrottautuvat voimansa Lähteestä. Ystävystymällä maailman kanssa he tulevat Jumalan vihollisiksi. Maallisen arvonannon vuoksi he uhraavat sen äärettömän kunnian, johon Jumala korottaa heidät, kun he julistavat hänen jaloja tekojaan, joka on pimeydestä kutsunut heidät ihmeelliseen valkeuteensa (1 Piet. 2: 9). {PJP 594.2}

Kovin murheellisena Samuel kuunteli kansan vastausta, mutta Herra sanoi hänelle: ”Kuule heidän ääntänsä ja aseta heille kuningas.” Profeetta oli täyttänyt velvollisuutensa. Hän oli uskollisesti esittänyt varoituksen, ja se oli hyljätty. Raskain mielin hän päästi kansan luotaan ja lähti itse puolestaan valmistelemaan suurta hallitusmuodon vaihdosta. {PJP 594.3}

Samuelin puhdas ja epäitsekkään antaumuksellinen elämä oli alituisena nuhteena sekä itsekkäille papeille ja vanhimmille että ylpeälle ja aistilliselle Israelin seurakunnalle. Vaikkei hän mitenkään komeillut eikä tahtonut herättää huomiota, hänen teoissaan oli kuitenkin taivaan leima. Hänelle antoi arvoa maailman Lunastaja, jonka opastuksella hän hallitsi heprelaisvaltiota. Mutta kansa oli kyllästynyt hänen antaumukselliseen hurskauteensa ja väheksyi hänen vaatimatonta arvovaltaansa. Se hylkäsi hänet saadakseen miehen, joka hallitsisi sitä kuninkaana. {PJP 594.4}

Samuelin luonne heijasti Kristuksen kaltaisuutta. Myös Vapahtajamme elämän puhtaus herätti saatanan vihan. Hänen elämänsä oli maailman valkeus, joka paljasti ihmissydänten salaisen turmeluksen. Kristuksen pyhyys sai väärämieliset jumalisuuden tunnustajat hyökkäämään kiivaasti häntä vastaan. Kristus ei tullut tänne maallisen rikkauden loistossa, mutta silti hänen tekonsa osoittivat hänen voimansa suuremmaksi kuin yhdenkään inhimillisen ruhtinaan. Juutalaiset odottivat Messiasta, joka murtaisi sortajan ikeen, mutta pysyivät silti niissä synneissään, jotka olivat sitoneet sen heidän niskoilleen. Jos Kristus olisi vaiennut heidän synneistään ja vain kehunut heidän hurskauttaan, he olisivat hyväksyneet hänet kuninkaakseen, mutta he eivät sietäneet sitä, että hän pelottomasti nuhteli heitä paheista. He halveksivat sellaista rakastettavaa luonnetta, jonka pääpiirteinä ovat hyväntahtoisuus, puhtaus ja pyhyys ja joka ei vihaa muuta kuin syntiä. Näin on ollut kaikkina maailman aikoina. Taivaallinen valkeus tuomitsee kaikki, jotka kieltäytyvät vaeltamasta siinä. Kun syntiä vihaavien esimerkki nuhtelee tekopyhiä, nämä ryhtyvät saatanan kätyreinä ahdistamaan ja vainoamaan uskollisia. ”Ja kaikki, jotka tahtovat elää jumalisesti Kristuksessa Jeesuksessa, joutuvat vainottaviksi” (2 Tim. 3: 12). {PJP 595.1}

Vaikka Israelin olikin ennustettu siirtyvän yksinvaltaiseen hallitusmuotoon, oli Jumala varannut itselleen oikeuden valita heidän kuninkaansa. Heprealaiset kunnioittivat Jumalan arvovaltaa sikäli että jättivät valinnan kokonaan hänelle. Ja niin tuli valituksi Saul, Kiisin poika, Benjaminin sukukunnasta. {PJP 595.2}

Tulevan yksinvaltiaan henkilökohtaiset ominaisuudet tyydyttivät sitä sydämen ylpeyttä, joka oli saanut kansan pyytämään kuningasta. ”Israelilaisten joukossa ei ollut kauniimpaa miestä kuin hän” (1 Sam. 9: 2). Komearyhtisenä, käytökseltään jalona, parhaissa vuosissaan,

miellyttävänä ja kookkaana hän tosiaan näytti kuin käskemään syntyneeltä. Mutta vaikka Saulilla olikin ulkonaista viehätystä, häneltä puuttui niitä ylevämpiä ominaisuuksia, jotka tekevät ihmisen todella viisaaksi. Hän ei ollut nuoruudessaan oppinut hillitsemään rajuja, kiihkeitä halujaan eikä ollut koskaan kokenut jumalallisen armon muuttavaa voimaa. {PJP 595.3}

Saul oli mahtavan ja varakkaan päällikön poika, mutta noina yksinkertaisina aikoina hän askaroi isänsä kanssa maamiehen vaatimattomissa töissä. Kun joitakin kotieläimiä oli joutunut käteisiin vuorilla, lähti Saul palvelijansa kanssa etsimään niitä. Kolme päivää he haeskelivat niitä turhaan, mutta kun he eivät olleet kaukana Raamasta(Ks. liite, viite n:o 9.), Samuelin kotoa, ehdotti palvelija että he tiedustelisivat häneltä, minne eläimet olivat eksyneet. ”Tässä on minulla neljännes sekeliä hopeata”, hän sanoi, ”minä annan sen Jumalan miehelle, että hän ilmaisisi meille jotakin matkastamme.” Tämä oli tapana siihen aikaan. Kun mentiin tapaamaan jotakin arvoltaan tai viraltaan ylempää henkilöä, vietiin hänelle pieni lahja kunnioituksen osoitukseksi. {PJP 596.1}

Kaupunkia lähestyessään he kohtasivat muutamia tyttöjä, jotka olivat tulleet ammentamaan vettä, ja kyselivät heiltä näkijää. Nämä kertoivat, että kohta pidettäisiin jumalanpalvelus. Profeetta oli jo tullut. Ensin suoritettaisiin ”teurasuhrit uhri- kukkulalla” ja sen jälkeen vietettäisiin uhrijuhlaa. Suuri muutos oli tapahtunut Samuelin hallintokaudella. Kun Jumala ensi kertaa kutsui häntä, väheksyttiin koko pyhäkköpalvelusta. Silloin papitkin ”pitivät Herran uhrilahjan halpana” (1 Sam. 2:17). Mutta nyt palveltiin Jumalaa kaikkialla maassa, ja kansa tuli mielellään jumalanpalveluksiin. Koska niitä ei pidetty pyhäkössä, suoritettiin teurasuhreja siihen aikaan muualla, ja tähän tarkoitukseen valittiin pappien ja leeviläisten kaupunkeja, joista kansa kävi saamassa opetusta. Uhripaikaksi valittiin tavallisesti kaupungin korkein kohta, ja tällä ”uhrikukkulalla” palveltiin sitten yhdessä Jumalaa. {PJP 596.2}

Kaupungin portilla profeetta itse oli Saulia vastassa. Jumala oli ilmoittanut Samuelille, että juuri siihen aikaan Israelin kuninkaaksi valittu esittäytyisi hänelle. Kun he nyt seisoivat siinä kasvokkain, Herra sanoi Samuelille: ”Katso, tässä on mies, josta minä olen sinulle sanonut: ’Tämä on vallitseva minun kansaani.’” {PJP 596.3}

Kun Saul pyysi: ”Sano minulle, missä on näkijän asunto”, niin Samuel vastasi: ”Minä olen näkijä.” Hän vakuutti Saulille lisäksi, että eksyneet eläimet oli löydetty, kehotti häntä jäämään juhlille ja viittasi hänen tulevaan arvoasemaansa sanomalla: ”Ja kenen on kaikki, mitä kallisarvoisinta Israelissa on, jollei sinun ja kaiken sinun isäsi perheen?” Profeetan sanat sykähdyttivät Saulin sydäntä. Hänen oli pakko ymmärtää jotakin niiden merkityksestä, sillä kuninkaan saamista vaadittiin jo kaikkialla maassa. Kuitenkin hän vastasi vaatimattomasti: ”Minähän olen benjaminilainen, olen sukukunnasta, joka on Israelin pienimpiä, ja minun sukuni on vähäisin kaikista Benjaminin sukukunnan suvuista. Miksi puhut minulle näin?” {PJP 597.1}

Samuel johdatti vieraan kokouspaikalle, jossa kaupungin johtavat miehet olivat jo koolla. Profeetan kehotuksesta Saulille annettiin kunniapaikka heidän joukossaan, ja juhla-aterialla hän

sai parhaat palat. Jumalanpalveluksen päätyttyä Samuel vei vieraansa kotiinsa, ja siellä he keskustelivat talon katolla. Samuel esitti ne suuret periaatteet, jotka olivat Israelin hallinnon perustana, ja koetti siten jo alustavasti valmistaa Saulia korkeaan tehtäväänsä. {PJP 597.2}

Kun Saul varhain Seuraavana aamuna lähti kotimatkalle, profeetta saattoi häntä kaupungin laitaan asti. Siellä hän kehotti Saulia lähettämään palvelijansa heidän edelleen mutta jäämään itse paikalle kuulemaan Jumalalta saatua sanomaa. ”Silloin Samuel otti öljyastian, vuodatti öljyä hänen päähänsä, suuteli häntä ja sanoi: ’Katso, Herra on voidellut sinut perintöosansa ruhtinaaksi.’” Todisteeksi siitä, että oli toiminut jumalallisella arvovallalla Samuel ilmoitti edeltä, mitä tulisi tapahtumaan Saulin kotimatkalla, ja vakuutti hänelle, että Jumalan Henki tekisi hänet päteväksi hoitamaan uutta tehtäväänsä. ”Herran henki tulee sinuun”, sanoi profeetta, ”ja sinä muutut toiseksi mieheksi. Ja kun nämä ennusmerkit käyvät toteen, niin tee, mikä tehtäväksesi tulee, sillä Jumala on sinun kanssasi.” {PJP 597.3}

Saulin jatkaessa matkaansa tapahtui kaikki, mitä profeetta oli ennustanut. Lähellä Benjaminin rajaa hänelle kerrottiin, että eksyneet eläimet oli löydetty. Taaborin tasangolla hän kohtasi kolme miestä, jotka olivat menossa Beeteliin palvelemaan Jumalaa. Yksi heistä kantoi kolmea vohlaa uhriksi Herralle, toisella oli kolme leipäkakkua ja kolmannella viinileili uhrijuhlaa varten. Tavan mukaan he tervehtivät Saulia ja antoivat leivistään kaksi hänelle. Tullessaan Gibeaan, omaan kaupunkiinsa, Saul näki joukon profeettoja palaamassa ”uhrikukkulalta” laulaen ylistysvirttä Jumalalle ja säestäen lauluaan huilulla ja harpulla, vaskirummulla ja kanteleella. Kun Saul lähestyi heitä, tuli Herran Henki häneenkin, ja hän yhtyi heidän kiitosvirteensä ja profetoi heidän kanssaan. Hän puhui niin sujuvasti ja viisaasti ja osallistui niin hartaasti jumalanpalvelukseen, että hänen tuttavansa huudahtivat hämmästyneinä: ”Mikä Kiisin pojalle on tullut? Onko Saulkin profeettain joukossa?” {PJP 597.4}

Kun Saul osallistui profeettain kanssa jumalanpalvelukseen, vaikutti Pyhä Henki hänessä suuren muutoksen. Jumalallisen puhtauden ja pyhyyden valo loisti luonnollisen sydämen pimeyteen. Hän näki itsensä sellaisena kuin hän oli Jumalan edessä. Hän näki pyhyyden kauneuden. Hänet kutsuttiin nyt käymään sotaa syntiä ja saatanaa vastaan, ja hän sai tuntea, että tässä taistelussa hänen kaiken voimansa oli tultava Jumalalta. Hänen suotiin nyt ymmärtää pelastussuunnitelmaa, joka aikaisemmin oli vaikuttanut niin hämärältä ja epävarmalta. Herra antoi hänelle rohkeutta ja viisautta korkeaa tehtäväänsä varten. Hän ilmaisi hänelle voiman ja armon Lähteen ja auttoi häntä käsittämään sekä Jumalan vaatimukset että oman velvollisuutensa. {PJP 598.1}

Kansa ei vielä tiennyt, että Saul oli voideltu kuninkaaksi. Jumalan valinta julkistettaisiin arpomalla. Sitä varten Samuel kutsui kansan koolle Mispaan. Ensin rukoiltiin Jumalalta johdatusta, ja sen jälkeen ryhdyttiin juhlalliseen arvan heittoon. Paikalle kokoontunut väki odotti ääneti tulosta. Arvalla määrättiin ensin heimo, sitten suku ja perhe, ja lopulta arpa osui Sauliin, Kiisin poikaan, joka näin ilmoitettiin valituksi. Mutta Saul ei ollutkaan paikalla. Hän oli salaa vetäytynyt sivuun tuntiessaan niin raskaaksi sen vastuun, mikä hänelle pian annettaisiin. Mutta

hänet haettiin kansan eteen, joka ylpeänä ja tyytyväisenä totesi, että hän oli ruhtinaallisen komea ja jalomuotoinen sekä ”päätänsä pitempi kaikkea kansaa”. Esitellessään hänet kansalle Samuelkin huudahti: ”Näettekö, kenen Herra on valinnut; sillä ei ole hänen vertaistansa koko kansan joukossa.” Ja koko väkijoukko kohotti riemuiten voimakkaan huudon: ”Eläköön kuningas!” {PJP 598.2}

s Sen jälkeen Samuel ”julisti kansalle kuninkuuden oikeudet” ja esitti ne periaatteet, joille yksinvaltainen hallinto rakentui ja joiden nojalla sitä oli valvottava. Kuninkaan yksinvaltius ei ollut ehdotonta, vaan hänen tuli alistaa valtansa Korkeimman tahtoon. Tämä merkittiin kirjaan, jossa oli lisäksi mainittuina kaikki kuninkaan etuoikeudet sekä kansan oikeudet ja etuudet. Vaikkei kansa ollutkaan välittänyt Samuelin varoituksesta, tuo uskollinen profeetta koetti vielä heidän tahtoonsa väkisin taivutettunakin turvata heidän vapauttaan niin pitkälle kuin mahdollista. {PJP 599.1}

Vaikka kansa yleensä olikin valmis hyväksymään Saulin kuninkaakseen, oli olemassa myös suuri oppositioryhmä. Tämä ei voinut sietää sellaista loukkausta, että monarkki valittiin Benjaminista, Israelin vähäisimmästä heimosta, ja että näin syrjäytettiin sekä Juuda että Efraim, suurin ja voimakkain. Nämä hallituksen vastustajat kieltäytyivät tunnustamasta alamaisuuttaan Saulille sekä antamasta hänelle tavan mukaisia lahjoja. Ne jotka olivat kaikkein kiihkeimmin vaatineet kuningasta, kieltäytyivät nyt kiitollisina hyväksymästä sitä miestä, jonka Jumala oli valinnut. Kullakin puolueella oli oma suosikkinsa, jonka se toivoi pääsevän valtaistuimelle, ja useat päämiehet halusivat tätä kunniaa itselleen. Kateuden lieskat loimusivat monen rinnassa. Heidän ylpeät ja kunnianhimoiset hankkeensa olivat tuot taneet pelkkää pettymystä ja tyytymättömyyttä. {PJP 599.2}

Tilanteen ollessa tällainen Saul ei katsonut voivansa vielä ryhtyä käyttämään kuninkaallista valtaansa. Hän antoi Samuelin edelleenkin hoitaa hallitusasioita ja palasi Gibeaan. Häntä seurasi sinne kunniasaattueena sellaista väkeä, joka päätti tukea häntä havaittuaan hänet Jumalan valitsemaksi. Mutta hän ei halunnut mitenkään väkipakolla puolustaa oikeuttaan valtaistuimeen. Benjaminin kotoisilla ylängöillä hän hoiteli hiljalleen maamiehen töitään ja jätti valtansa vahvistamisen kokonaan Jumalan huomaan. {PJP 599.3}

Kohta Saulin valitsemisen jälkeen ammonilaiset tunkeutuivat kuninkaansa Naahaksen johdolla Jordanin itäpuolisten heimojen alueelle ja ryhtyivät piirittämään Gileadin Jaabesta. Kaupungin asukkaat koettivat sopia rauhasta ammonilaisten kanssa tarjoutumalla heidän vero vel vollisikseen. Mutta julma kuningas ei suostunut tähän muutoin kuin sillä ehdolla, että saisi puhkaista heiltä jokaiselta oikean silmän pysyväksi merkiksi hänen ylivallastaan. {PJP 599.4}

Piiritetyn kaupungin asukkaat pyysivät viikon miettimisaikaa. Ammonilaiset suostuivat tähän arvellen sen vain lisäävän heidän voittonsa hohtoa. Mutta Jaabeksesta lähetettiin heti sanansaattajia pyytämään apua Jordanin länsipuolen heimoilta. He veivät tiedon myös Gibeaan, missä se herätti yleistä kauhua. Kun Saul oli illalla palaamassa härkäin perässä pellolta ja kuuli kansan äänekkäät valitukset, hän arvasi jonkin suuren onnettomuuden olevan kyseessä ja

tiedusteli: ”Mikä kansalla on, kun he itkevät?” Kun hänelle kerrottiin vihollisen häpeälliset ehdot, hänen kaikki uinuvat voimansa heräsivät. Silloin ”tuli Jumalan henki häneen. — — Ja hän otti härkäparin, paloitteli härät ja lähetti kappaleet kaikkialle Israelin alueelle sanansaattajat mukana ja käski sanoa: ’Näin tehdään jokaisen härjille, joka ei seuraa Saulia ja Samuelia.’” {PJP 600.1}

Saulin johdettavaksi kerääntyi Besekin tasangolle kolmesataa kolmekymmentä tuhatta miestä käsittävä armeija. Piiritettyyn kaupunkiin lähetettiin heti sanansaattajia vakuuttamaan, että apua tulisi Seuraavana päivänä, jolloin kaupungin olisi juuri antauduttava ammonilaisiUe. Marssien nopeasti yötä myöten Saul ylitti joukkoineen Jordanin ja saapui Jaabeksen edustalle ”aamuvartion aikana”. Gideonin tavoin hän jakoi väkensä kolmeen joukkoon ja hyökkäsi tuona varhaisena aamuhetkenä ammonilaisten leiriin, missä juuri silloin kaikkein vähimmin osattiin arvata vaaran uhkaavan. Pakokauhun valtaan joutunut vihollinen lyötiin verisesti. ”Ja jäljelle jääneet hajaantuivat, niin ettei heistä kahta yhteen jäänyt.” {PJP 600.2}

Saul oli osoittanut juuri sellaista ripeyttä, rohkeutta ja suurten joukkojen johtamiskykyä, jota Israelin kansa oli odottanutkin kuninkaaltaan voidakseen olla tasaveroisia toisten kansojen kanssa. Niinpä he nyt tervehtivät häntä kuninkaanaan antaen kunnian voitosta ihmisille ja unohtaen, että ilman Jumalan erityistä siunausta heidän kaikki ponnistelunsa olisivat olleet turhia. Innoissaan eräät ehdottivat surmattaviksi niitä, jotka aluksi kieltäytyivät tunnustamasta Saulin kuninkuutta. Mutta silloin tämä sanoi: ”Tänä päivänä ei ketään surmata, sillä tänä päivänä on Herra antanut voiton Israelille.” Näin ilmeni se muutos, joka oli tapahtunut Saulin luonteessa. Hän ei ottanut kunniaa itselleen, vaan antoi sen Jumalalle. Hän ei ollut vähääkään kostonhimoinen, vaan pikemmin valmis armahtamaan ja antamaan anteeksi. Tämä todistaa erehtymättömästi sydämessä vaikuttavasta Jumalan armosta. {PJP 600.3}

Samuel kutsui nyt kaikki kansalaiskokoukseen Gilgaliin vahvistamaan julkisesti Saulin kuninkuuden. Niin tapahtuikin, ”ja he uhrasivat siellä yhteysuhreja Herran edessä. Ja Saul ja kaikki Israelin miehet iloitsivat siellä suuresti.” {PJP 601.1}

Tullessaan Luvattuun maahan israelilaiset olivat ensiksi leiriytyneet Gilgaliin. Siellä Joosua Jumalan käskystä pystytti kaksitoista kiveä Jordanin ihmeellisen ylityksen muistoksi. Siellä uudistettiin ympärileikkauksen asetus. Siellä he pitivät ensi kerran jälleen pääsiäistä sen jälkeen kun olivat tehneet syntiä Kaadeksessa ja joutuneet vaeltamaan erämaassa. Siellä lakkasi mannan tulo. Siellä Herran sotajoukon Päämies ilmestyi Israelin joukkojen ylipäällikkönä. Sieltä he marssivat kukistamaan Jerikoa ja valloittamaan Aita. Siellä sai Aakan rangaistuksen synnistään. Siellä gibeonilaisten onnistui juonikkaasti liittoutua israelilaisten kanssa, kun nämä eivät kysyneet Herralta neuvoa. Tällä monien muistojen tasangolla seisoivat nyt Samuel ja Saul. Ja kun eläköönhuudot kuninkaalle olivat vaimenneet, iäkäs profeetta esitti kansalle jäähyväissanansa sen pitkäaikaisena johtajana. {PJP 601.2}

”Katso”, hän sanoi, ”minä olen kuullut teidän ääntänne kaikessa, mitä te olette minulta pyytäneet; minä olen asettanut kuninkaan teitä hallitsemaan. Ja nyt on teidän kuninkaanne käyvä

teidän edellänne, kun minä olen tullut vanhaksi ja harmaaksi. Mutta minä olen käynyt teidän edellänne nuoruudestani tähän päivään asti. Tässä minä olen; todistakaa minua vastaan Herran ja hänen voideltunsa edessä. Keneltä minä olen vienyt härän tai keneltä aasin? Kenelle minä olen tehnyt vääryyttä, kenelle väkivaltaa? Keneltä minä olen lahjuksia ottanut ummistaakseni silmäni hänen hyväksensä? Todistakaa, niin minä korvaan sen teille." {PJP 601.3}

Kansa vastasi yhteen ääneen: "Et ole tehnyt meille vääryyttä etkä väkivaltaa, et myös ole keneltäkään mitään ottanut." {PJP 602.1}

Samuel ei koettanut tässä vain puolustaa omaa vaellustaan. Hän oli aikaisemmin esittänyt sekä kuningasta että kansaa sitovat periaatteet ja halusi nyt vain tukea niitä oman elämänsä esimerkillä. Lapsuudestaan asti hän oli ollut mukana Jumalan työssä ja oli koko pitkän elämänsä aikana toiminut pelkästään Jumalan kunniaksi ja Israelin parhaaksi. {PJP 602.2}

Ennen kuin Israel saattoi lainkaan toivoa menestyvänsä, sen oli tehtävä parannus Jumalan edessä. Synnin seurauksena israelilaiset olivat menettäneet uskonsa Jumalaan ja käsityksensä siitä, että hän pystyi voimallaan ja viisaudellaan hallitsemaan heidän valtakuntaansa. He eivät enää luottaneet siihen, että hän johtaisi oman asiansa voittoon. Ennen kuin he todella saisivat rauhan, heidät oli saatava huomaamaan ja tunnustamaan juuri se synti, johon he olivat langenneet. Vaatiessaan kuningasta he olivat suoraan sanoneet tarkoituksensa: "Kuningas jakakoon meille oikeutta ja johtakoon meitä ja käyköön sotiamme." Samuel kertasi heille Israelin historiaa siitä päivästä lähtien, jolloin Jumala vapautti heidät Egyptistä. Herra, kuningasten Kuningas, oli johtanut heitä ja käynyt heidän sotiaan. Usein he olivat syntiensä takia joutuneet vihollistensa valtaan, mutta heti kun he kääntyivät pahoilta teiltään, herätti Jumala armossaan heille vapauttajan. Herra lähetti Gideonin ja Baarakin, "Jeftan ja Samuelin ja vapautti teidät ympärillä asuvain vihollistenne käsistä, niin että saitte asua turvassa". Mutta vaaran uhatessa he taas huusivat: "Kuningas hallitkoon meitä", vaikka, kuten profeetta sanoi, "Herra, teidän Jumalanne, on kuninkaanne." {PJP 602.3}

"Astukaa nyt esiin", jatkoi Samuel puhettaan, "ja katsokaa tätä suurta tekoa, jonka Herra tekee teidän silmienne edessä. Nythän on nisunleikkuun aika; mutta minä huudan Herraa, että hän antaa ukkosenjylinän ja sateen, että ymmärtäisitte ja näkisitte, kuinka paha Herran silmissä on se, minkä olette tehneet anoessanne itsellenne kuningasta." {PJP 602.4}

"Ja Samuel huusi Herraa, ja Herra antoi ukkosenjylinän ja sateen sinä päivänä." Vehnänkorjuun aikana, touko-kesäkuussa, ei Itämailla satanut lainkaan. Taivas oli pilvetön ja sää tyyntä ja leutoa. Tähän aikaan äkisti puhjennut ukkosmyrsky sai kaikki pelon valtaan. Nöyrästi kansa tunnusti nyt syntinsä — nimenomaan sen, johon he nyt äsken olivat langenneet: "Rukoile palvelijaisi puolesta Herraa, Jumalaasi, ettemme kuolisi; sillä me olemme tehneet kaikkien muiden syntiemme lisäksi senkin pahan, että anoimme itsellemme kuningasta." {PJP 602.5}

Samuel ei jättänyt kansaa masennuksen tilaan, sillä se olisi estänyt saattamasta kansaa parannukseen. Saatana olisi saanut heidät pitämään Jumalaa ankarana ja anteeksiantamattomana, ja siten he olisivat joutuneet alttiiksi moninaisille kiusauksille. Jumala on armollinen ja anteeksiantavainen, ja hän haluaa aina olla suopea kansalleen, kunhan se vain tottelee hänen ääntään. ”Älkää peljätkö”, kuului Jumalan sanoma palvelijansa välityksellä. ”Te olette tosin tehneet kaiken tämän pahan, mutta älkää kuitenkaan poiketko pois seuraamasta Herraa, vaan palvelkaa Herraa kaikesta sydämestänne. Älkää poiketko seuraamaan turhia jumalia, joista ei ole hyötyä eikä apua, sillä turhia ne ovat. Suuren nimensä tähden Herra ei hylkää kansaansa.” {PJP 603.1}

Samuel ei sanonut mitään siitä miten häntä oli loukattu eikä nuhdellut Israelia, vaikka se suhtautui niin kiittämättömästi hänen elinkautiseen uskolliseen palvelukseensa. Päinvastoin hän vakuutti yhä vieläkin harrastavansa kansan parasta: ”Ja pois se minusta, että tekisin sen synnin Herraa vastaan, että lakkaisin rukoilemasta teidän puolestanne ja opettamasta teille hyvää ja oikeata tietä. Peljätkää vain Herraa ja palvelkaa häntä uskollisesti kaikesta sydämestänne. Sillä katsokaa, kuinka suuria hän on teille tehnyt. Mutta jos te teette pahaa, niin hukutte, sekä te itse että teidän kuninkaanne.” {PJP 603.2}

Luku 60—Saulin yltiöpäisyys

Gilgalin kokouksen jälkeen Saul kotiutti joukkonsa, jotka hänen kutsustaan olivat lähteneet kukistamaan ammonilaisia. Hän piti komennossaan vain kaksi tuhatta miestä Mikmaassa ja antoi tuhat miestä pojalleen Joonatanille Gibeaan. Tämä oli vakava virhe. Äskeinen voitto oli tehnyt hänen joukkonsa rohkeiksi ja toiveikkaiksi, ja jos hän olisi heti jatkanut sodankäyntiä Israelin muita vihollisia vastaan, hän olisi voinut yhdellä iskulla turvata kansansa vapauden. {PJP 604.1}

Tällävälin heidän sotaisat naapurinsa filistealaiset olivat täydessä toiminnassa. Eben-Eserissä kärsimänsä tappion jälkeenkin heidän haltuunsa jäi muutamia vuorilinnakkeita aivan Israelin keskelle, ja niihin he nyt pureutuivat. Filistealaisilla oli paljon paremmat aseet ja varusteet kuin israelilaisilla. Hallitsemansa pitkän sortokauden aikana he olivat koettaneet vahvistaa omaa valtaansa kieltämällä israelilaisia harjoittamasta sepän ammattia, jotteivät nämä pystyisi valmistamaan itselleen aseita. Rauhanteon jälkeenkin heprealaiset yhä teettivät filistealaisten varuskunnilla sen mitä tarvitsivat. Veltostuneina ja pitkän sortokauden lannistamina Israelin miehet olivat miltei täysin laiminlyöneet aseiden hankkimisen. Taisteluissa käytettiin jousia ja linkoja, ja niitä israelilaiset kyllä saivat helposti, mutta keihästä tai miekkaa ei heidän joukoissaan ollut muilla kuin Saulilla ja hänen pojallaan Joonatanilla. {PJP 604.2}

Vasta Saulin toisena hallitusvuotena yritettiin kukistaa filistealaisia. Ensimmäisen iskun antoi Joonatan, kuninkaan poika,

joka hyökkäsi heidän Gebassa sijaitsevaan varuskuntaansa ja voitti sen. Vihoissaan tästä tappiosta filistealaiset hankkiutuivat heti hyökkäämään Israelin kimppuun. Saul julisti nyt sotatilan puhalluttamalla pasuunaan kaikkialla maassa ja kutsui Gilgaliin kaikki sotakuntoiset miehet, myös Jordanin toisella puolella asuvista heimoista. Tätä kutsua noudatettiin. {PJP 605.3}

Filistealaiset olivat koonneet valtavan armeijan Mikmaaseen — ”kolmetkymmenet tuhannet sotavaunut, kuusituhatta ratsumiestä ja muuta väkeä niin paljon kuin hiekkaa meren rannalla”. Kun Saul ja hänen Gilgaliin kokoontuneet joukkonsa kuulivat tästä, kauhistui väki niitä vahvoja voimia, joita heillä oli vastassaan tässä taistelussa. He eivät olleet valmiita kohtaamaan vihollista, ja monet olivat niin peloissaan, etteivät uskaltaneet ryhtyä avoimeen otteluun. Jotkut pakenivat Jordanin toiselle puolen ja muut kätkeytyivät seudun moniin luoliin, onkaloihin ja kallionrotkoihin. Taistelun lähetessä karkureiden määrä vain lisääntyi, ja riveihin jääneetkin olivat pahojen aavis- telujen vallassa ja peloissaan. {PJP 605.1}

Voidellessaan Saulin Israelin kuninkaaksi Samuel oli antanut hänelle tarkat ohjeet siitä, miten hänen oli tuona aikana meneteltävä: ”Mene sitten minun edelläni Gilgaliin, niin minä tulen sinne sinun luoksesi uhraamaan polttouhreja ja yhteysuhreja; odota seitsemän päivää, kunnes minä tulen sinun luoksesi ja ilmoitan sinulle, mitä sinun on tehtävä” (1 Sam. 10: 8). {PJP 605.2}

Saul viipyi paikalla päivästä toiseen, muttei yrittänyt mitenkään päättävästi rohkaista kansaa ja saada sitä luottamaan Jumalaan. Ennen profeetan asettaman määräajan päättymistä Saul tuli kärsimättömäksi, kun ei Samuelia kuulunut, ja tilanteen käydessä yhä uhkaavammaksi hän masentui. Sen sijaan että hän olisi kuuliaisesti koettanut valmistaa kansaa Samuelin tulevaa palvelusta varten, hän antautui epäuskon ja pahojen aavistelujen valtaan. Jumalan lähestyminen uhrein oli erittäin vakava ja juhlallisen tärkeä toimenpide. Jumala vaati kansaansa tutkimaan itseään ja katumaan syntejään, jotta uhrista tulisi hänelle kelvollinen ja jotta hän voisi siunauksenaan suoda heille voiton vihollisestaan. Mutta Saul oli käynyt kärsimättömäksi, eikä kansakaan luottanut Jumalan apuun, vaan odotti valitsemansa kuninkaan johtavan ja ohjaavan heitä. {PJP 605.3}

Herra piti heistä kuitenkin yhä huolta eikä sallinut heidän syöksyä niihin onnettomuuksiin, joihin he pelkästään lihan käsivarren heikolla johtamisella olisivat joutuneet. Hän salli heille vaikeuksia, jotta he huomaisivat ihmiseen turvautumisen turhaksi ja kääntyisivät avunpyyntöineen yksin hänen puoleensa. Saul oli joutunut koetuksensa hetkeen. Hänen tuli nyt osoittaa, luottaisiko hän Jumalaan vaiko ei. Odottamalla kärsivällisesti hänen käskynsä mukaisesti Saul saattoi osoittautua sellaiseksi, johon Jumala voi luottaa kansansa hallitsijana koettelevinakin aikoina. Toisaalta hän saattoi osoittautua horjuvaksi ja kelvottomaksi siihen suureen vastuuseen, joka hänelle oli annettu. Kuuntelisiko Israelin valitsema kuningas kaikkien kuningasten Hallitsijaa? Kääntäisikö hän peloissaan olevien sotilaidensa huomion häneen, joka ikuisesti voimallisena saattoi vapauttaa heidät? {PJP 606.1}

Saul odotti yhä kärsimättömämmin Samuelin tuloa ja syytti joukkojensa hämmingistä ja hajaannuksesta profeetan poissaoloa. Mutta tämä ei tullut vielä sovittuna aikanakaan. Jumala oli sallimuksessaan pidätellyt palvelijaansa. Mutta Saul oli jo niin levoton, ettei malttanut enää pysyä alallaan. Hänen mielestään oli pelokasta kansaa jotenkin tyynnytettävä, ja siksi hän päätti kutsua sen koolle jumalanpalvelukseen ja pyytää uhri- palveluksin apua Jumalalta. Jumalan ohjeiden mukaan vain virkaan vihityt saivat toimittaa uhripalvelusta hänen edessään. Mutta Saul käski: ”Tuokaa minulle polttouhri”, ja niin hän kaikkine varusteineen ja aseineen lähestyi alttaria ja toimitti siinä polttouhrin Jumalalle. {PJP 606.2}

”Mutta juuri kun hän oli saanut polttouhrin uhratuksi, niin katso, Samuel tuli. Ja Saul meni häntä vastaan tervehtimään häntä.” Samuel huomasi heti, että Saul oli toiminut täysin vastoin saamiaan selviä ohjeita. Herra oli sanonut profeetalleen, että sinä aikana hän ilmaisisi, mitä Israelin oli tehtävä tässä ahdingossaan. Jos Saul olisi täyttänyt luvatun jumalallisen avun ehdot, olisi Herra vapauttanut Israelin ihmeellisesti niiden harvojen avulla, jotka pysyivät uskollisina kuninkaalle. Mutta Saul oli niin tyytyväinen itseensä ja menettelyynsä, että lähti profeettaa vastaan pikemmin kiitosta kuin moitteita saamaan. {PJP 606.3}

Samuel näytti hyvin huolestuneelta ja vaivautuneelta. Mutta kun hän kysyi: ”Mitä olet tehnyt?” alkoi Saul puolustella yltiöpäistä tekoaan ja sanoi: ”Kun näin, että kansa hajaantui pois minun luotani, etkä sinä tullut määrättynä aikana, vaikka filistealaiset olivat kokoontuneet

Mikmaaseen, niin minä ajattelin: nyt filistealaiset hyökkäävät minua vastaan alas Gilgaliin, enkä minä ole etsinyt Herran mielisuosiota; ja minä rohkaisin itseni ja uhrasin polttouhrin.” {PJP 606.4}

”Samuel sanoi Saulille: ’Sinä olet tehnyt tyhmästi. Et ole noudattanut Herran, Jumalasi, käskyä, jonka hän antoi sinulle; muutoin olisi Herra vahvistanut sinun kuninkuutesi Israelissa ikuisiksi ajoiksi. Mutta nyt sinun kuninkuutesi ei ole pysyvä. Herra on etsinyt itselleen mielensä mukaisen miehen, ja hänet on Herra määrännyt kansansa ruhtinaaksi.’ — — Sitten Samuel nousi ja meni Gilgalista Benjaminin Gibeaan.” {PJP 607.1}

Israelin oli nyt joko lakattava olemasta Jumalan kansa tai noudatettava monarkiasta ilmaistua periaatetta, jonka mukaan valtion ylin hallinto kuului Jumalalle. Jumala oli edelleen valmis hallitsemaan Israelia, mikäli se antautuisi kokonaan hänelle ja alistaisi inhimillisen ja maallisen tahtonsa Herran tahtoon. Hän saattoi puolustaa heitä niin kauan kuin kuningas ja kansa toimisivat hänen alaisinaan. Mutta mikään monarkia ei voinut menestyä Israelissa tunnustamatta Jumalan ylintä arvovaltaa. {PJP 607.2}

Jos Saul olisi noudattanut Jumalan ohjeita ahdingon aikana, Jumala olisi voinut toteuttaa tahtonsa hänen avullaan. Mutta nyt Saul osoittautui kelvottomaksi toimimaan hänen sijaishallitsijanaan kansan kuninkaana. Hän johtaisi Israelin harhaan, ja se oli hänen eikä Jumalan tahdon valvonnassa. Jos Saul olisi ollut kuuliainen, olisi Herra vahvistanut hänen valtakuntansa ikuisiksi ajoiksi; mutta koska hän epäonnistui, täytyi jonkun toisen toteuttaa Jumalan aikomukset. Israelin hallinto oli uskottava sellaiselle, joka hallitsisi kansaa taivaan tahdon mukaisesti. {PJP 607.3}

Emme tiedä, miten paljon on kyseessä silloin kun Jumala koettelee. Tällöin on varminta vain totella ehdottomasti Jumalan sanaa. Kaikki hänen lupauksensa on annettu uskon ja kuuliaisuuden ehdolla, ja ellemme noudata hänen käskyjään, Raamatussa luvatut runsaat siunaukset eivät pääse toteutumaan kohdallamme. Emme saisi toimia hetken mielijohteesta emmekä nojautua ihmisten mielipiteisiin, vaan meidän pitäisi noudattaa Jumalan ilmaistua tahtoa ja hänen selviä käskyjään kaikissa olosuhteissa. Jumala huolehtii kyllä seurauksista. Pysymällä kuuliaisina hänen sanalleen voimme ahdingon aikana todistaa ihmisille ja enkeleille, että Herra voi luottaa meihin ja tietää meidän vaikeuksissakin toteuttavan hänen tahtonsa ja toimivan hänen nimensä kunniaksi ja kansansa siunaukseksi. {PJP 607.4}

Saul oli menettänyt Jumalan suosion, muttei kuitenkaan halunnut nöyrtyen katua tekoaan. Hän koetti korvata todellisen hurskauden puutettaan harrastamalla innokkaasti uskonnollisia muotomenoja. Hän tiesi kyllä, mikä onnettomuus oli kohdannut Israelia silloin kun Hofni ja Piinehas toivat Jumalan arkin leiriin, mutta siitä huolimatta hän lähetti hakemaan pyhän arkin ja sitä hoitavan papin. Jos hän saisi näin herätetyksi kansan luottamuksen, hän toivoi myös hajaantuneiden joukkojensa palaavan luokseen ja lähtevän taisteluun filistealaisia vastaan. Hän luopuisi nyt Samuelin mukanaolosta ja tuesta, mutta vapautuisi myös hänen kiusallisista arvosteluistaan ja nuhteistaan. {PJP 608.1}

Saulille oli suotu Pyhää Henkeä valistamaan hänen ymmärrystään ja hellyttämään hänen mieltään. Jumalan profeetta oli uskollisesti opettanut ja tarvittaessa nuhdellut. Mutta miten pahoin hän olikaan silti turmeltunut! Israelin ensimmäisen kuninkaan vaiheet ovat surullisena esimerkkinä varhain opittujen väärien tapojen voimasta. Nuoruudessaan Saul ei rakastanut eikä pelännyt Jumalaa, ja hänen raisu mielensä, jota ei ollut varhain hillitty alistumaan, oli alati valmis kapinoimaan Jumalankin arvovaltaa vastaan. Ne jotka nuoruudessaan suhtautuvat pyhän kunnioittavasti Jumalan tahtoon ja suorittavat tunnollisesti kulloisetkin tehtävänsä, ovat myöhemmin elämässään valmiit vastuullisempaankin palvelukseen. Mutta ne jotka ovat vuosikaudet käyttäneet väärin Jumalalta saamiaan kykyjä, eivät myöhemmin muutosta halutessaan pystykään käyttämään niitä vapaasti ja tehokkaasti aivan päinvastaisiin tarkoituksiin. {PJP 608.2}

Saul ei pystynyt kohottamaan kansan mielialaa. Havaittuaan joukoistaan enää olevan jäljellä kuusisataa miestä hän lähti Gilgalista ja vetäytyi Geban linnakkeeseen, joka vastikään oli vallattu filistealaisilla. Tämä tukikohta oli syvän kallioisen laakson eli solan etelärinteessä, muutaman kilometrin päässä Jerusalemista pohjoiseen. Filistealaiset olivat leiriytyneet saman laakson pohjoispuolella Mikmaassa, mistä käsin he lähtivät milloin mihinkin suuntaan ryöstöretkilleen. {PJP 608.3}

Jumala oli sallinut asioiden näin vaikeutua nuhteeksi Saulin turmelukselle ja opettaakseen kansalleen nöyryyttä ja uskoa. Koska Saul oli tehnyt sen synnin, että oli yltiöpäisesti ruvennut uhraamaan, ei Herra suonut hänelle filistealaisten kukistamisen kunniaa. Hän valitsi Israelin vapauttajaksi Joonatanin, kuninkaan pojan, joka pelkäsi Herraa. Jumalan vaikuttamasta herätteestä hän ehdotti aseenkantajalleen, että he hyökkäisivät salaa vihollisen leiriin. ”Ehkä Herra on tekevä jotakin meidän puolestamme”, hän sanoi, ”sillä ei mikään estä Herraa antamasta voittoa harvojen kautta yhä hyvin kuin monien.” {PJP 609.1}

Aseenkantaja, joka samoin oli uskon ja rukouksen mies, suostui tuumaan mielellään, ja yhdessä he erkanivat leiristä vaivihkaa, jottei heidän hankettaan päästäisi vastustamaan. He rukoilivat hartaasti isiensä Opasta ja sopivat merkistä, jonka mukaan he sitten toimisivat. He laskeutuivat alas joukkoja erottavaan solaan ja etenivät ääneti jyrkänteen varjossa ja osittain laakson kumpareiden suojassa. Kun he lähestyivät filistealaisten linnaketta, vihollisen vartiosto sai heidät näkyviinsä, ja sen miehet sanoivat pilkallisesti: ”Katso, heprealaiset tulevat esiin koloistansa, joihin ovat piiloutuneet.” Sitten miehet huusivat heille: ”Nouskaa tänne meidän luoksemme, niin me ilmoitamme teille jotakin.” He tarkoittivat tällä läksyttävänsä noita kahta israelilaista heidän uskaliaisuudestaan. Tämän haasteen olivat Joonatan ja hänen kumppaninsa sopineet merkiksi siitä, että Herra antaisi heidän hankkeensa menestyä. Nyt he vetäytyivät sivuun filistealaisten näkyvistä, ja valiten salaisen ja vaikean polun lähtivät kiipeämään sellaisen jyrkänteen huipulle, jonne pääsyä pidettiin mahdottomana ja jota ei sen vuoksi vartioitu kovinkaan tarkoin. Näin he pääsivät tunkeutumaan vihollisen leiriin ja surmasivat vartijat, jotka yllättyneinä ja säikähtäneinä eivät ehtineet lainkaan asettua vastarintaan. {PJP 609.2}

Taivaan enkelit varjelivat Joonatania ja hänen apulaistaan. Enkelit taistelivat heidän vierellään, ja filistealaiset kaatuivat heidän edessään. Maa tärisi aivan kuin suuri joukko olisi ollut tulossa heitä kohti ratsain ja sotavaunuilla ajaen. Joonatan havaitsi tässä kaikessa jumalallisen avun, ja filistelaisetkin tiesivät Jumalan olevan nyt vapauttamassa Israelia. Heidän joukkonsa joutuivat täysin pelon valtaan niin taistelukentällä kuin varuskunnassakin. Hämmentyneinä filistealaiset eivät osanneet erottaa omia sotilaitaan vihollisista, ja niin he alkoivat lyödä toisiaan maahan. {PJP 609.3}

Pian kantautuivat taistelun äänet Israelin leiriin asti. Kuninkaan vartiomiehet ilmoittivat, että filistealaisten joukot olivat aivan sekaisin ja että heillä oli mieshukkaa. Kuitenkaan ei tiedetty, että mitään väkeä olisi poistunut heprealaisten leiristä. Tarkistuksessa ilmeni, että vain Joonatan ja hänen aseenkantajansa olivat poissa. Mutta kun filistealaiset näyttivät olevan tappiolla, Saulkin hyökkäsi joukkoineen heidän kimppuunsa. Vihollisen puolelle karanneet heprealaiset kääntyivät myös näitä vastaan; suuri joukko tuli niinikään esiin piiloistaan, ja kun filistealaiset säntäsivät silmittömään pakoon, Saul sai joukkoineen hirvittävää tuhoa aikaan pakenevien riveissä. {PJP 610.1}

Saadakseen edullisesta tilanteesta nyt kaiken sen tarjoaman hyödyn kuningas kielsi harkitsemattomasti sotilaitaan nauttimasta mitään ruokaa koko sinä päivänä ja höysti vielä käskyään juhlallisella kirouksella: ”Kirottu olkoon se mies, joka syö mitään ennen iltaa ja ennen kuin minä olen kostanut vihollisilleni.” Voitto oli jo saatu Saulin tietämättä ja osallistumatta taisteluun, mutta hän toivoi nyt saavansa mainetta voitetun vihollisen täydellisestä tuhoamisesta. Syömisen kieltäminen johtui hänen itsekkäästä kunnianhimostaan ja osoitti kuninkaan vähät välittävän kansansa tarpeista silloin, kun hänen oman maineensa lisääminen oli kyseessä. Vahvistaessaan kieltonsa juhlallisella valalla Saul ilmaisi olevansa sekä ajattelematon että Tienaava. Kirouksen sanamuotokin osoitti Saulin ajavan innokkaasti omaa asiaansa eikä toimivan Jumalan kunniaksi. Ei hän kieltänyt kaikkia syömästä ”ennen kuin Herra on kostanut vihollisil leen”, vaan ”ennen kuin minä olen kostanut vihollisillenin.” {PJP 610.2}

Tämän kiellon seurauksena kansa rikkoi Jumalan käskyä. Kaiken päivää taisteltuaan kaikki olivat nälän uuvuttamia, ja heti kun kiellon määräaika meni umpeen, he teurastivat saaliiksi ottamiaan eläimiä ja söivät lihan verinensä, vaikka laki kielsi heitä syömästä verta. {PJP 610.3}

Taistelun tuoksinassa jäi Joonatan tietämättömäksi kuninkaan kiellosta ja tuli rikkoneeksi sitä tahattomasti syömällä hiukan hunajaa kulkiessaan metsikön läpi. Illalla Saul sai kuulla tästä. Hän oli julistanut, että hänen käskynsä rikkominen rangaistaisiin kuolemalla, ja vaikkei Joonatan ollut tahallaan toiminut vastoin käskyä ja vaikka Jumala oli ihmeellisesti varjellut hänen henkeään ja käyttänyt häntä vapauttamaan kansansa, kuningas julisti että tuomio oli pantava täytäntöön. Jättämällä poikansa henkiin Saul olisi tunnustanut itse tehneensä sen synnin, että oli lausunut harkitsemattoman valan, mutta se olisi loukannut hänen ylpeyttään. Ja niin hän julisti kauhean tuomionsa: ”Jumala rangaiskoon minua nyt ja vasta: sinun on kuolemalla kuoltava, Joonatan.” {PJP 611.1}

Saul ei voinut vaatia itselleen kunniaa voitosta mutta toivoi nyt saavansa mainetta siitä, että niin innokkaasti piti pyhänä oman valansa. Vaikka joutuisi uhraamaan poikansa, hän halusi tähdentää alamaisilleen kuninkaallisen arvovallan säilyttämisen tärkeyttä. Vain vähän aikaisemmin Saul oli Gilgalissa esiintynyt yltiöpäisesti pappina vastoin Jumalan käskyä, ja Samuelin nuhdellessa hän oli itsepintaisesti puolustellut tekoaan. Mutta nyt kun hänen omaa käskyään oli rikottu — vaikka käsky oli kohtuuton ja sitä oli loukattu tietämättömyydestä — kuningas ja isä tuomitsi oman poikansa kuolemaan. {PJP 611.2}

Kansa kieltäytyi kuitenkin panemasta tuomiota täytäntöön. Kuninkaan vihaa uhmaten he sanoivat: ”Onko Joonatanin kuoltava, hänen, joka on hankkinut tämän suuren voiton Israelille? Pois se! Niin totta kuin Herra elää: ei saa hiuskarvaakaan pudota maahan hänen päästänsä; sillä Jumalan avulla hän on sen tänä päivänä tehnyt.” Ylpeä yksinvaltias ei uskaltanut uhmata tätä yksimielistä päätöstä, ja niin Joonatan sai jäädä henkiin. {PJP 611.3}

Saulille selvisi pakostakin, että sekä kansa että Herra pitivät enemmän hänen pojastaan kuin hänestä. Joonatanin vapauttaminen merkitsi Saulille ankaraa nuhdetta hänen ajattelemattomuudestaan. Hän vaistosi etukäteen, että hänen kirouksensa kohtaisivat häntä itseään. Hän ei enää jatkanut sodankäyntiään filistealaisia vastaan, vaan palasi kotiinsa pahantuulisena ja tyytymättömänä. {PJP 611.4}

Ne jotka kaikkein pontevimmin puolustelevat syntejään, tuomitsevat usein kaikkein ankarimmin toisia. Monet hylkäävät Saulin tavoin neuvot ja väheksyvät nuhteita joutuen näin Jumalan epäsuosioon. Vaikka heille selviää sekin, ettei Herra ole heidän kanssaan, he eivät katso itse aiheuttaneensa vaikeuksiaan. He ovat mieleltään ylpeitä ja kehuskelevia, vaikka toisaalta tuomitsevat julmasti ja moittivat ankarasti toisia, jotka ovat heitä parempia. Asettuessaan näin toisten tuomareiksi heidän olisi hyvä mietiskellä Kristuksen sanoja: ”Millä tuomiolla te tuomitsette, sillä teidät tuomitaan; ja millä mitalla te mittaatte, sillä teille mitataan” (Matt. 7: 2). {PJP 611.5}

Usein ne jotka pyrkivät korottamaan itseään joutuvat tilanteisiin, joissa ilmenee heidän todellinen luonteensa. Näin kävi Saulinkin. Omalla menettelyllään hän selvitti kansalle, että kuninkaallinen kunnia ja arvovalta merkitsivät hänelle enemmän kuin oikeus, armo tai hyväntahtoisuus. Näin kansa huomasi erehtyneensä hyljätessään Jumalalta saamansa hallinnon. Hurskaan profeetan, joka rukouksillaan tuotti heille taivaan siunauksia, he olivat vaihtaneet kuninkaaseen, joka sokeassa kiihkossaan oli rukoillut heille kirousta. {PJP 612.1}

Elleivät Israelin miehet olisi puuttuneet asiaan pelastaakseen Joonatanin hengen, tämä heidän vapauttajansa olisi saanut surmansa kuninkaan käskystä. Miten ikäviin väärinkäytöksiin tuon kansan täytyikään myöhemmin ajautua Saulin opastamana! Miten katkeraa olikaan todeta, että he itse olivat asettaneet hänet valtaistuimelle! Herra sietää kauan ihmisten uppiniskaisuutta ja suo kaikille tilaisuuden havaita ja hyljätä syntinsä. Mutta vaikka hän näyttää antavan menestystä niille, jotka eivät välitä hänen tahdostaan vaan väheksyvät hänen varoituksiaan, hän kyllä omana aikanaan on varmasti ilmaiseva heidän mielettömyytensä. {PJP 612.2}

Luku 61—Saulin hylkääminen

Saul ei ollut kestänyt uskon koetta Gilgalissa ahdinkotilantees- sa, vaan oli tuottanut häpeää Jumalan palvelukselle. Mutta hänen virheensä olivat vielä korjattavissa, ja siksi Herra antoi hänelle vielä tilaisuuden oppia varauksitta uskomaan hänen sanaansa ja tottelemaan hänen käskyjään. {PJP 613.1}

Profeetan nuhdellessa Saulia Gilgalissa tämä ei pitänyt menet- telyään kovinkaan synnillisenä. Häntä oli mielestään kohdeltu epäoikeudenmukaisesti, ja hän koetti puolustella tekojaan ja selitellä virhettään. Sen jälkeen hän ei ollut paljonkaan yhteydessä profeettaan. Samuel rakasti Saulia kuin omaa poikaansa, ja luonteenlaadultaan uskaliaana ja kiihkeänä Saul puolestaan piti profeettaa suuressa arvossa. Mutta hän pahastui Samuelin nuhteesta ja karttoi sen jälkeen häntä mahdollisimman paljon. {PJP 613.2}

Mutta Herra lähetti palvelijansa esittämään Saulille vielä erään sanoman. Tottelemalla tämä voisi vielä osoittaa olevansa uskollinen Jumalalle ja kelvollinen käymään Israelin edellä. Samuel tuli kuninkaan luo ja esitti hänelle Herran sanan. Jotta monarkki käsittäisi, että käskyä oli välttämättä noudatettava, Samuel ilmoitti selvästi puhuvansa Jumalan toimeksiannosta, samalla arvovallalla, jolla Saul oli kutsuttu kuninkaaksi. Profeetta lausui: ”Näin sanoo Herra Sebaot: Minä kostan Amale- kille sen, mitä hän teki Israelille asettumalla hänen tielleen, kun hän tuli Egyptistä. Mene siis ja voita amalekilaiset, ja vihkikää tuhon omaksi kaikki, mitä heillä on; äläkä säästä heitä, vaan surmaa miehet ja naiset, lapset ja imeväiset, raavaat ja lampaat, kamelit ja aasit.” Erämaassa amalekilaiset olivat ensimmäisinä ryhtyneet sotimaan Israelia vastaan, ja tämän synnin vuoksi ja koska he hylkäsivät Jumalan ja alentuivat palvelemaan epäjumalia, Herra oli Mooseksen kautta julistanut heidän tuomionsa. Jumalan ohjeiden mukaisesti heidän monet julmuutensa Israelia kohtaan oli kirjoitettu muistiin samoin kuin niihin liittyvä käsky: ”Pyyhi pois Amalekin muisto taivaan alta. Älä tätä unhota” (5 Moos. 25: 19). Tämän tuomion täytäntöönpanoa oli pidätelty neljäsataa vuotta, mutta amalekilaiset eivät olleet luopuneet synneistään. Herra tiesi, että tämä jumalaton kansa hävittäisi jos mahdollista hänen kansansa ja palvontansa maan päältä. Nyt oli tullut aika, jolloin tuo niin kauan pitkitetty tuomio pantaisiin täytäntöön. {PJP 613.3}

Kun Jumala on pitkämielinen jumalattomia kohtaan, niin nämä rohkaistuvat jatkamaan rikkomuksiaan, mutta pitkästä viipymisestään huolimatta heidän rangaistuksensa on varma ja hirvittävä. ”Sillä Herra nousee niinkuin Peräsimin vuorella, hän kiivastuu niinkuin Gibeonin laaksossa tehdäkseen työnsä, oudon työnsä, toimittaakseen tekonsa, kumman tekonsa” (Jes. 28:21). Armolliselle Jumalallemme rankaiseminen on ”kumma teko”. ”Niin totta kuin minä elän, sanoo Herra, Herra, ei ole minulle mieleen jumalattoman kuolema, vaan se, että jumalaton kääntyy tieltänsä ja elää” (Hes. 33: 11). ”Herra on laupias ja armahtavainen Jumala, pitkämielinen ja suuri armossa ja uskollisuudessa, joka antaa anteeksi pahat teot, rikokset ja synnit, mutta ei kuitenkaan jätä rankaisematta” (2 Moos. 34: 6, 7). Vaikkei hän olekaan

kostonhaluinen, hän kyllä rankaisee lakinsa rikkojia. Hänen on pakko tehdä näin, jotta maan asukkaat varjeltuisivat täydelliseltä turmelukselta ja tuholta. Pelastaakseen muut hänen on poistettava synnin paaduttamat. ”Herra on pitkämielinen ja suuri voimassansa, mutta Herra ei jätä rankaisematta” (Naah. 1:3). Hän nostaa maahan poljetun lakinsa jälleen oikeuteensa ”ihmeellisillä teoilla — — vanhurskaudessa” (Ps. 65: 6). Ja juuri se, että hän vitkastelee oikeutensa toteuttamista, osoittaa niiden syntien suuruuden, jotka kerran saavat tuomionsa, sekä sen rangaistuksen ankaruuden, joka odottaa lain rikkojaa. {PJP 614.1}

Mutta rangaistessaankin Jumala oli armollinen. Amalekilaiset tuli hävittää, mutta heidän keskuudessaan asuvat keeniläi- set oli säästettävä. Vaikkei tämä kansa ollut täysin vapautunut epäjumalain palvonnasta, se palveli kuitenkin Jumalaa ja oli ystävällinen Israelille. Tästä heimosta oli Mooseksen lanko Hoobab, joka oli vaeltanut israelilaisten kanssa erämaassa ja jonka maaston tuntemus oli ollut heille suureksi avuksi. {PJP 615.1}

Filistealaisten kärsittyä tappion Mikmaassa Saul jatkoi sotimistaan heitä ja amalekilaisia sekä Mooabia, Ammonia ja Edo- mia vastaan. Kaikki nämä sotaretket olivat voitollisia. Ja saatuaan nyt käskyn lähteä voittamaan amalekilaiset hän julisti heti sodan. Hän kutsui kansan aseisiin, ja kun kutsuun liittyi nyt profeetan arvovalta hänen omansa lisäksi, Israelin miehet noudattivat sitä sankoin joukoin. Tälle retkelle ei sopinut lähteä voiton etuja ahnehtien, sillä israelilaiset eivät saisi taistelusta itselleen kunniaa eikä sotasaalista. Heidän oli lähdettävä sotaan vain täyttämään Jumalan käskyä ja olemaan amalekilaisille vain hänen rangaistustuomionsa täytäntöönpanijoita. Jumalan tarkoitus oli että kaikki kansat näkisivät sen kansan kukistumisen, joka oli uhmannut hänen valtiuttaan, ja huomaisivat hänen hävittäneen heidät juuri sen kansan avulla, jota he olivat halveksineet. {PJP 615.2}

”Ja Saul voitti amalekilaiset ja ajoi heitä takaa Havilasta Suuriin päin, joka on Egyptistä itään päin. Ja hän otti Agagin, Amalekin kuninkaan, elävänä vangiksi, mutta kaiken kansan hän vihki tuhon omaksi miekan terällä. Mutta Saul ja väki säästivät Agagin sekä parhaimmat lampaat, lihavimmat raavaat ja karitsat, kaiken, mikä oli arvokasta; sitä he eivät tahtoneet vihkiä tuhon omaksi. Mutta kaiken karjan, mikä oli halpaa ja arvotonta, he vihkivät tuhon omaksi.” {PJP 615.3}

Amalekilaisten kukistaminen oli Saulin loistavin voitto, ja se oli omiaan jälleen herättämään henkiin sitä sydämen ylpeyttä, joka oli hänen suurin vaaransa. Nämä Jumalan viholliset oli käsketty tuhota perin juurin, mutta tämä käsky täytettiin vain osittain. Saul arveli kuninkaallisen sotavangin mukanaolon lisäävän voitollisen paluunsa juhlavuutta. Niinpä hän rohkeni seurata ympärillä asuvien kansojen tapaa ja jätti henkiin Agagin, amalekilaisten raivoisan ja sotaisan kuninkaan. Kansa säästi itselleen parhaat lampaat, raavaat ja juhdat muka uhratakseen ne Herralle. He halusivat kuitenkin käyttää näitä vain oman karjansa sijasta, jota näin haluttiin säästää. {PJP 615.4}

Saul oli nyt joutunut viimeiseen kokeeseensa. Päättämällä hallita riippumattomana yksinvaltiaana hän oli yltiöpäisesti toiminut vastoin Jumalan tahtoa ja osoittautunut

kelvottomaksi hallitsemaan Herran sijaiskuninkaana. Mutta Saulin marssiessa joukkoineen kotiin voitonhuumassaan profeetta Samuelin kodissa oltiin kovin huolestuneita. Hän oli saanut Herralta sanoman, jossa tämä pahoitteli kuninkaan menettelyä: ”Minä kadun, että tein Saulin kuninkaaksi, sillä hän on kääntynyt pois minusta eikä ole täyttänyt minun käskyjäni.” Profeetta suri syvästi kapinallisen kuninkaan elämäntapaa ja itki ja rukoili kaiken yötä Jumalaa peruuttamaan hirveän tuomionsa. {PJP 616.1}

Jumala ei kadu ihmisen tavoin. ”Hän, joka on Israelin kunnia, ei valhettele eikä kadu; sillä hän ei ole ihminen, että hän katuisi.” Ihmisen katumus merkitsee mielen muutosta, Jumalan katumus sen sijaan asiaintilan ja olosuhteiden muuttumista. Ihminen voi muuttaa suhteensa Jumalaan joko suostumalla niihin ehtoihin, joilla hän pääsee Jumalan suosioon, tai omaksumalla niitä vastustavan asenteen, mutta Herra ”on sama eilen ja tänään ja iankaikkisesti” (Hebr. 13: 8). Saulin tottelemattomuus muutti hänen suhteensa Jumalaan, mutta Jumalan hyväksymisen ehdot eivät muuttuneet, ja hänen vaatimuksensa pysyivät ennallaan, sillä hänen tykönään ”ei ole muutosta, ei vaihteen varjoa” (Jaak. 1: 17). {PJP 616.2}

Raskain mielin profeetta lähti Seuraavana aamuna tapaamaan pahoin erehtynyttä kuningasta. Samuel toivoi, että Saul asiaa ajatellessaan huomaisi syntinsä ja katumalla ja nöyrtymällä pääsisi jälleen Jumalan suosioon. Mutta ensi askeleen jälkeen kulku kepenee synnin tielläkin. Saul oli mennyt tottelemattomuudessaan jo niin pitkälle, ettei enää osannut Samuelillekaan muuta kuin valehdella ja sanoa: ”Herra sinuatkoon sinua! Minä olen täyttänyt Herran käskyn.” {PJP 616.3}

Profeetan korviin kantautui kuitenkin ääniä, jotka kumosivat tottelemattoman kuninkaan sanat. Samuel kysyi terävästi: ”Mitä tämä lammasten määkiminen sitten on, joka kuuluu minun korviini, ja tämä raavaiden ammuminen, jonka kuulen?” Saul vastasi: ”Amalekilaisilta ne on tuotu; sillä kansa säästi parhaat lampaat ja raavaat uhratakseen ne Herralle, sinun Jumalallesi; mutta muut me olemme vihkineet tuhon omiksi.” Kansa oli toi minut Saulin ohjeiden mukaan, mutta tämä oli valmis vierittämään oman tottelemattomuutensa synnin heidän niskoilleen päästäkseen itse pinteestä. {PJP 616.4}

Sanoma Saulin hylkäämisestä suretti Samuelia sanomattomasti. Se oli julistettava koko Israelin sotajoukon kuullen sen ylpeillessä ja riemuitessa parhaillaan voitosta, josta se kiitti rohkean kuninkaansa sotataitoa, sillä Saul oli menestynyt tässä taistelussa kysymättä Jumalan neuvoa. Mutta kun profeetta huomasi Saulin kapinallisen mielenlaadun, häntä inhotti se, että kuningas saattoi rikkoa taivaan käskyä vastaan ja johtaa Israelin tekemään syntiä, vaikka Jumala oli suonut hänelle niin suuria siunauksia. Kuninkaan selittelyt eivät pettäneet Samuelia, vaan surun ja inhon sekaisin tuntein hän julisti: ”Lopeta; minä ilmoitan sinulle, mitä Herra on minulle tänä yönä puhunut. Sinä olet Israelin sukukuntien päämies, vaikka oletkin vähäinen omissa silmissäsi: Herra on voidellut sinut Israelin kuninkaaksi.” Hän toisti käskyn, jonka Herra oli antanut amaleki- laisista, ja kysyi miksei kuningas ollut totellut sitä. {PJP 617.1}

Mutta Saul puolustautui itsepintaisesti: ”Minähän olen kuullut Herran ääntä ja tehnyt sen matkan, jolle Herra minut lähetti. Minä olen tuonut tänne Agagin, Amalekin kuninkaan, ja vihkinyt tuhon omiksi amalekilaiset. Mutta väki on ottanut saaliista lampaita ja raavaita, parhaan osan siitä, mikä oli vihitty tuhon omaksi, uhrataksensa ne Herralle, sinun Jumalallesi, Gilgalissa”. {PJP 617.2}

Ankarin ja vakavin sanoin profeetta kumosi valheelliset puolustelut ja julisti peruuttamattoman tuomion: ”Haluaako Herra polttouhreja ja teurasuhreja yhtä hyvin kuin kuuliaisuutta Herran äänelle? Katso, kuuliaisuus on parempi kuin uhri ja tottelevaisuus parempi kuin oinasten rasva. Sillä tottelemattomuus on taikuuden syntiä, ja niskoittelu on valhetta ja kuin kotijumalain palvelusta. Koska sinä olet hyljännyt Herran sanan, on myös hän hyljännyt sinut, etkä sinä enää saa olla kuninkaana.” {PJP 617.3}

Kuultuaan tämän pelottavan tuomion kuningas huudahti: ”Minä olen tehnyt syntiä, kun olen rikkonut Herran käskyn ja sinun sanasi; sillä minä pelkäsin kansaa ja kuulin heidän ääntänsä.” Profeetan lausuman tuomion kauhistamana Saul tunnusti syyllisyytensä, jonka hän oli siihen asti itsepintaisesti kieltänyt. Mutta hän syytti vieläkin kansaa ja selitti sen pelosta tehneensä syntiä. {PJP 617.4}

Niinpä Israelin kuningas ei surrut syntiään vaan sen rangaistusta pyytäessään Samuelilta: ”Anna nyt minulle syntini anteeksi ja palaja minun kanssani, niin minä kumartaen rukoilen Herraa.” Jos Saul olisi todella katunut, niin hän olisi tunnustanut syntinsä julkisesti, mutta hän halusi pääasiassa vain säilyttää arvovaltansa ja kansan alamaisuuden. Hän toivoi Samuelin mukanaoloon liittyvän kunnian vahvistavan asemaansa kansan keskuudessa. Mutta profeetta vastasi: ”Minä en palaja sinun kanssasi; sillä sinä olet hyljännyt Herran sanan, ja Herra on myös hyljännyt sinut, niin että et enää saa olla Israelin kuninkaana.” Kun Samuel kääntyi poistuakseen, kuningas tarttui pelosta tuskissaan hänen viittansa liepeeseen estääkseen häntä lähtemästä, mutta se repesi hänen otteestaan. Tähän profeetta sanoi: ”Herra on tänä päivänä reväissyt Israelin kuninkuuden sinulta ja antanut sen toiselle, joka on sinua parempi.” {PJP 618.1}

Saulia huolestutti enemmän Samuelin poistuminen kuin Jumalan epäsuosio. Hän tiesi kansan luottavan enemmän profeettaan kuin häneen. Jos nyt Jumalan käskystä joku toinen voideltaisiin kuninkaaksi, Saul tiesi oman maineensa silloin olevan pakostakin mennyttä. Hän pelkäsi, että kansa nousisi heti kapinaan, jos Samuel kokonaan hylkäisi hänet. Siksi hän pyysi profeettaa suomaan hänelle sen kunnian, että Vanhinten ja kansan nähden osallistuisi julkisesti hänen kanssaan jumalanpalvelukseen. Jumalalta saamansa ohjeen mukaisesti Samuel suostui kuninkaan pyyntöön, jottei annettaisi mitään aihetta kapinaan. Mutta hän oli mukana vai hiljaisena todistajana. {PJP 618.2}

Mutta vielä oli suoritettava eräs ankara ja kauhistava oikeusasia. Samuelin oli julkisesti palautettava Jumalan kunnia ja nuhdeltava Saulin menettelyä. Hän käski tuoda amalekilaisten kuninkaan eteensä. Kaikista Israelin miekallaan kaatamista Agag oli syyllisin ja armottomin. Hän oli vihannut ja koettanut hävittää Jumalan kansaa, ja hän oli eniten vaikutuksellaan edistänyt

epäjumalanpalvelusta. Hän tuli profeetan käskystä ja siinä hyvässä uskossa, ettei enää ollut mitään kuoleman vaaraa. {PJP 618.3}

Samuel lausui: "'niinkuin sinun miekkasi on tehnyt vaimoja lapsettomiksi, niin on myös sinun äitisi tuleva lapsettomaksi ennen muita vaimoja.' Ja Samuel hakkasi Agagin kappaleiksi Herran edessä Gilgalissa." Tämän tehtyään hän palasi kotiinsa Raa- maan, ja Saul niinikään Gibeaan. Sen jälkeen eivät profeetta ja kuningas enää tavanneet toisiaan kuin kerran. {PJP 619.1}

Silloin kun Saul kutsuttiin kuninkaaksi, hänellä oli vaatimaton käsitys omista kyvyistään ja hän kuunteli mielellään opetusta. Häneltä puuttui tietoa ja kokemusta, ja hänellä oli vakavia luonteenvikoja. Mutta Herra antoi Pyhän Henkensä opastaa ja auttaa häntä ja soi hänelle mahdollisuuden kehittää Israelin kuninkaalta vaadittavia kykyjä. Jos hän olisi pysynyt nöyränä ja jumalallisen viisauden johdossa, hän olisi menestynyt korkeassa tehtävässään ja selviytynyt siinä kunnialla. Jumalallisen armon vaikutuksesta jokainen hyvä ominaisuus olisi vahvistunut ja huonot taipumukset olisivat heikentyneet. Näin Herra soisi pääsevänsä tekemään kaikille, jotka jättäytyvät hänelle. Hän on kutsunut työhönsä eri tehtäviin monia mieleltään nöyriä ja opinhaluisia ja asettaa heidät sellaiseen asemaan, että he voisivat oppia häneltä. Hän ilmaisee heidän luonteenvikansa ja antaa kaikille hänen apuaan etsiville voimaa korjata virheensä. {PJP 619.2}

Mutta Saul korotti ylpeillen vain itseään ja häpäisi Jumalaa epäuskollaan ja tottelemattomuudellaan. Vaikka hän valtaistuimelle kutsuttuna olikin nöyrä ja vaatimaton, menestys teki hänet itsetietoiseksi. Jo hänen hallituskautensa ensimmäinen voitto herätti hänessä sen ylpeyden, joka oli hänen pahin vaaransa. Gileabin Jaabeksen vapautuksen yhteydessä hän oli osoittanut sellaista urheutta ja sotataitoa, että se sai koko kansan innokkaasti ylistämään kuningastaan ja unohtamaan, että Jumala oli käyttänyt häntä vain välikappaleenaan. Ja vaikka Saul aluksi antoikin kunnian Jumalalle, hän myöhemmin otti sen taas itselleen. Hän ei enää tuntenut olevansa riippuvainen Jumalasta, ja niin hän sisäisesti luopui Herrasta. Ja tämä johti lopulta siihen, että hän yltiöpäisesti häpäisi häntä Gilgalissa. Sama sokea itsetietoisuus sai hänet suhtautumaan torjuvasti Samuelin nuhteeseen. Saul tunnusti, että Samuel oli Jumalan lähettämä, ja siksi hänen olisi pitänyt ottaa varteen hänen nuhtelunsa, vaikkei olisi itse käsittänytkään tehneensä syntiä. Jos hän olisi ollut halukas huomaamaan ja tunnustamaan virheensä, tämä katkera kokemus olisi varjellut häntä vastaisuudessa. {PJP 619.3}

Jos Herra olisi silloin kokonaan erottautunut Saulista, hän ei olisi enää puhunut hänelle profeettansa välityksellä eikä antanut hänelle määrättyä tehtävää, jolla hän saattoi korjata aikaisemmat virheensä. Kun joku Jumalan lapseksi tunnustautuva lakkaa täyttämästä hänen tahtoaan ja saa vaikutuksellaan toisetkin suhtautumaan hänen käskyihinsä leväperäisesti ja halveksivasti, hän voi vielä muuttaa tappionsa voitoksi, jos vain todella murtunein mielin kuuntelee nuhtelua ja palaa nöyränä ja uskovana Jumalan tykö. Tappion nöyryytys koituu usein

siunaukseksi auttamalla meitä huomaamaan, ettemme voi täyttää Jumalan tahtoa ilman hänen apuaan. {PJP 620.1}

Kun Saul torjui Jumalan Pyhän Hengen lähettämänä saamansa nuhtelun ja katsoi itsepintaisesti vain olevansa oikeassa, hän hylkäisi samalla sen ainoan keinon, jolla Jumala saattoi vapauttaa hänet oman itsekkyytensä vallasta. Hän oli ehdoin tahdoin erottautunut Jumalasta eikä voinut saada tältä apua tai opastusta ennen kuin palaisi hänen luokseen tunnustaen syntinsä. {PJP 620.2}

Gilgalissa Saul oli näyttänyt hyvin hartaalta uhratessaan Jumalalle Israelin sotajoukkojen nähden. Mutta hänen hurskautensa ei ollut aitoa. Vastoin Jumalan käskyä suoritetut uhritoimitukset vain heikensivät Saulin asemaa vieroittamalla hänet siitä avusta, jota Jumala niin mielellään olisi antanut hänelle. {PJP 620.3}

Sotaretkellään Amalekia vastaan Saul luuli tehneensä kaiken, mitä Herra oli käskenyt, mutta Herra ei tyytynyt osittaiseen kuuliaisuuteen eikä suvainnut laiminlyöntejä, vaikka vaikuttimet näyttivät hyvinkin uskottavilta. Jumala ei salli kenenkään poiketa vaatimuksistaan. Herra oli sanonut Israelille: ”Älkää tehkö — — jokainen sitä, mikä hänen omasta mielestään on oikein. — — Noudata ja tottele kaikkia näitä sanoja, jotka minä sinulle annan” (5 Moos. 12: 8,28). Päättäessään joistakin toimenpiteistä meidän ei pitäisi kysyä, onko niistä mitään haittaa, vaan ovatko ne Jumalan tahdon mukaisia. ”Miehen mielestä on oikea monikin tie, joka lopulta on kuoleman tie” (Sanani. 14:12). {PJP 620.4}

”Kuuliaisuus on parempi kuin uhri.” Jumala ei pitänyt uhritoimituksia sinänsä minkään arvoisina. Niillä uhraaja ilmaisi katuvansa syntejään, uskovansa Kristukseen ja sitoutuvansa vastaisuudessa noudattamaan Jumalan lakia. Mutta vailla katumusta, uskoa ja sydämen kuuliaisuutta uhrit olivat arvottomia. Kun Saul vastoin Jumalan käskyä halusi uhrata sellaista, minkä Jumala oli määrännyt hävitettäväksi, hän ilmaisi avoimesti väheksy vänsä arvovaltaa. Uhripalvelus olisi merkinnyt taivaan häpäisyä. Mutta vaikka havaitsemmekin Saulin synnin ja näemme sen seuraukset, miten monet tekevätkään samoin. Kieltäytymällä uskomasta ja noudattamasta eräitä Herran vaatimuksia he itsepintaisesti uhraavat Jumalalle muotokristillisyyttään. Sellainen palvelus on täysin vailla Jumalan Henkeä. Vaikka ihmiset suorittaisivat miten innokkaasti uskonnollisia muotomenojaan, Herra ei voi hyväksyä heitä, jos he jatkuvasti rikkovat tahallaan yhtäkin hänen käskyään. {PJP 620.5}

”Tottelemattomuus on taikuuden syntiä, ja niskoittelu on valhetta ja kuin kotijumalain palvelusta.” Kapina on alkuisin saatanasta, ja kaikki tottelemattomuus Jumalaa kohtaan johtuu suorastaan saatanallisesta vaikutuksesta. Ne jotka asettuvat vastustamaan Jumalan hallitusta, ovat liittoutuneet pääluopion kanssa, ja kaikella voimallaan ja oveluudellaan hän pyrkii valtaamaan mielen ja antamaan vääriä käsityksiä. Hän vääristää kaiken. Ensimmäisten vanhempiemme tavoin hänen tenhovoi- mansa valtaan joutuneet näkevät rikkomuksestaan olevan pelkkää hyötyä. {PJP 621.1}

Saatanan pettävän voiman paras todiste on se, että se eksyttää johtoonsa alistuneet luulemaan olevansa Jumalan palveluksessa. Kun Koorah, Daatan ja Abiram kapinoivat Mooseksen johtoa vastaan, he luulivat vastustavansa vain inhimillistä johtajaa, joka oli heidän kaltaisensa, ja uskoivat siten tosiaan tekevänsä Jumalalle palveluksen. Mutta hylkäämällä Jumalan valitseman välikappaleen he hylkäsivät Kristuksen ja loukkasivat Jumalan Henkeä. Samoin juutalaiset kirjanoppineet ja vanhimmat Kristuksen aikana tunnustivat innokkaasti puolustavansa Jumalan kunniaa mutta silti ristiinnaulitsivat hänen Poikansa. Tämä sama mieli on yhä vieläkin niillä, jotka toimivat oman tahtonsa mukaisesti vastoin Jumalan tahtoa. {PJP 621.2}

Saulilla oli ollut runsaasti todisteita Samuelin jumalallisesta innoituksesta. Se että hän uskalsi vastustaa profeetan välityksellä saamaansa Jumalan käskyä, oli järjen ja terveen arvostelukyvyn vastaista. Hänen kohtalokkaan yltiöpäisyytensä täytyi olla saatanallisen taikuuden vaikutusta. Saul oli hyvin innokkaasti poistanut epäjumalanpalveluksen ja noituuden maastaan. Mutta rikkoessaan jumalallista käskyä hän oli toiminut samoista Jumalaa vastustavista vaikuttimista ja saanut mieleensä yhtä saatanallisia herätteitä kuin nekin, jotka harjoittavat taikuutta. Ja kun häntä nuhdeltiin, hänen kapinamielensä yltyi vielä uppiniskaisemmaksi. Sen pahemmin hän ei olisi voinut loukata Jumalan Henkeä, vaikka olisi julkisesti liittynyt epäjumalanpalvelijoihin. {PJP 621.3}

On vaarallista väheksyä Jumalan sanan tai hänen Henkensä nuhteita ja varoituksia. Saulin tavoin monet taipuvat niin usein kiusauksiin, etteivät lopulta enää pysty tajuamaan synnin todellista luonnetta. He ovat mielestään pitäneet silmämääränään jotakin hyvää tarkoitusta eivätkä katso tehneensä mitään väärää, vaikka poikkeavatkin Herran käskyistä. Näin he pilkkaavat armon Henkeä ja saavat jäädä valitsemiinsa eksytyksiin. {PJP 622.1}

Valitessaan Saulin Jumala antoi Israelille heidän mielensä mukaisen kuninkaan, josta Samuel sanoikin silloin kun Saulin kuninkuus vahvistettiin Gilgalissa: ”Tässä on nyt kuningas, jonka te valitsitte ja jota anoitte” (1 Sam. 12: 13). Olemukseltaan miellyttävänä ja jalomuotoisena sekä ryhdiltään ylväänä hän oli heidän odotustensa mukaisesti näöltään kuninkaallisen arvokas. He pitivät hänen henkilökohtaista urhoollisuuttaan ja joukkojen johtamiskykyään sellaisina ominaisuuksina, jotka parhaiten herättäisivät muiden kansojen arvonantoa. He eivät niinkään paljon huolehtineet siitä, että heidän kuninkaallaan olisi niitä jaloja ominaisuuksia, jotka yksin auttaisivat häntä hallitsemaan oikeamielisesti ja tasapuolisesti. He eivät anoneet sellaista, joka luonteeltaan todella jalona rakastaisi ja pelkäisi Jumalaa. He eivät kysyneet Jumalalta, mitä ominaisuuksia hallitsijalla piti olla, jotta he voisivat säilyttää erikoisen ja pyhän luonteensa hänen valittuna kansanaan. He eivät kyselleet Jumalan tahtoa, vaan halusivat toimia oman mielensä mukaan. Siksi Jumala antoi heille sellaisen kuninkaan, jota he toivoivat — joka oli luonteeltaan heidän kaltaisensa. He eivät olleet alistuneet Jumalan tahtoon, eikä jumalallinen armo liioin saanut heidän kuningastaan alistetuksi johdettavakseen. Tämän kuninkaan alamaisina he joutuisivat kokemaan sellaista, mikä pakottaisi heidät huomaamaan erehdyksensä ja saisi heidät palaamaan Jumalan alamaisuuteen. {PJP 622.2}

Annettuaan Saulille kuninkuuden vastuun Herra ei kuitenkaan jättänyt häntä oman onnensa nojaan. Hän salli Pyhän Henkensä vaikuttaa Saulissa ja ilmaista hänelle, että hän heikkona tarvitsi jumalallista armoa. Jos Saul olisi turvannut Jumalaan, Jumala olisi ollut hänen kanssaan. Niin kauan kuin hänen tahtonsa oli Jumalan tahdon valvonnassa ja niin kauan kuin hän taipui hänen Henkensä kasvatettavaksi, Jumala soi hänen hankkeidensa menestyä. Mutta kun Saul alkoi toimia välittämättä Jumalan tahdosta, Herra ei enää voinut opastaa häntä, vaan joutui syrjäyttämään hänet. Sitten hän kutsui kuninkaaksi ”mielensä mukaisen miehen” (1 Sam. 13: 14) — ei luonteeltaan virheetöntä vaan sellaisen, joka ei luottaisi itseensä vaan turvaisi Jumalaan ja hänen Henkensä johdatukseen ja joka syntiin langettuaan alistuisi Herran nuhteeseen ja ojennukseen. {PJP 623.1}

Luku 62—Daavid voidellaan kuninkaaksi

Muutamia kilometrejä etelään Jerusalemista, ”meidän Jumalamme kaupungista”, sijaitsee Beetlehem. Siellä syntyi lisäin poika Daavid toista tuhatta vuotta aikaisemmin kuin seimikätkyeeseen pantiin Jeesus-lapsi, jota Idän tietäjät saapuivat kumartamaan. Vuosisatoja ennen Vapahtajan tuloa Daavid reippaana nuorukaisena kaitsi laumojaan niiden laiduntaessa Beetlehemiä ympäröivillä kukkuloilla. Vaatimaton lammaspaimen lauleli omia sävelmiään ja säesti heleällä kanteleellaan näitä nuorekkaan reippaita laulelmiaan. Herra oli valinnut Daavidin ja valmisti häntä tuolla yksinäisyydessä, laumojensa keskellä, siihen tehtävään, jonka hän aikoi uskoa hänelle vastaisina vuosina. {PJP 624.1}

Daavidin viettäessä näin vaatimatonta paimentolaiselämäänsä Herra puhui hänestä profeetta Samuelille. ”Ja Herra sanoi Samuelille: ’Kuinka kauan sinä suret Saulia? Minähän olen hyljännyt hänet, niin ettei hän enää saa olla Israelin kuninkaana. Täytä sarvesi öljyllä ja mene; minä lähetän sinut beetlehemiläisen lisäin luo, sillä hänen pojistansa minä olen katsonut itselleni kuninkaan. Ota mukaasi vasikka ja sano: ’Minä tulin uhraamaan Herralle’. Kutsu sitten Iisai uhrille, niin minä ilmoitan sinulle, mitä sinun on tehtävä; ja voitele minulle se, jonka minä sinulle osoitan.’ Samuel teki, niinkuin Herra oli puhunut. Mutta kun hän tuli Beetlehemiin, tulivat kaupungin vanhimmat vavisten häntä vastaan ja kysyivät: ’Tietääkö tulosi rauhaa?’ Hän vastasi: ’Rauhaa.’” Vanhimmat hyväksyivät kutsun lähteä uhraamaan, ja Samuel kutsui myös lisäin ja hänen poikansa. Alttari rakennettiin ja uhri oli valmis. Koko lisäin perhe oli mukana Daavidia lukuunottamatta. Hänet oli pojista nuorimpana jätetty vartioimaan lampaita, sillä laumoja ei ollut turvallista jättää vaille suojaa. {PJP 624.2}

Uhripalveluksen jälkeen ja ennen uhrijuhlaan osallistumista Samuel aloitti jalolta näyttävien lisäin poikien profeetallisen tarkastuksen. Eliab oli heistä vanhin ja muistutti kooltaan ja komeudeltaan Saulia enemmän kuin toiset. Hänen miellyttävät piirteensä ja jalosti kehittynyt muotonsa herättivät profeetan huomiota. Katsellessaan hänen ruhtinaallista ryhtiään Samuel ajatteli: ”Varmaan on Jumala valinnut tämän miehen Saulin seuraajaksi”, ja hän odotti vain Jumalan lupaa voidellakseen hänet kuninkaaksi. Mutta Herra ei välittänyt ulkonäöstä. Eliab ei pelännyt Jumalaa. Jos hänet olisi kutsuttu valtaistuimelle, hänestä olisi tullut ylpeä ja vaativa hallitsija. Niinpä Herra vastasi Samuelille: ”Älä katso hänen näköänsä äläkä kookasta vartaloansa, sillä minä olen hänet hyljännyt. Sillä ei ole, niinkuin ihminen näkee: ihminen näkee ulkomuodon, mutta Herra näkee sydämen.” Mikään ulkonainen kauneus ei voi suositella ketään Jumalalle. Ihmisen tosi kauneus ilmenee hänen luonteensa ja käytöksensä oivallisuudessa, ja sydämen sisäinen arvo ja erinomaisuus ratkaisee, kelpaammeko Herralle Sebaotille. Miten syvästi meidän tulisikaan miettiä tätä totuutta arvostellessam- me itseämme ja toisia. Samuelin erehdyksestä voimme oppia, miten hyödytöntä on arvioida ketään kauniiden kasvonpiirteiden tai komean vartalon perusteella. Voimme havaita, miten kykenemätön ihminen on omassa viisaudessaan ymmärtämään sydämen salaisuuksia tai käsittämään Jumalan ohjeita, ellei hän saa taivaasta erityistä valistusta. Jumalan ajatukset luoduistaan ylittävät rajallisen mielemme, mutta

hän johtaa lapsemme varmasti heidän kykyjään vastaavalle paikalle ja auttaa heitä suorittamaan juuri heille uskotun työn, jos he vain alistavat tahtonsa Jumalalle, niin ettei ihmisen turmelus pääse pilaamaan hänen hyviä suunnitelmiaan. {PJP 625.1}

Kun Eliab oli läpikäynyt Samuelin tarkastuksen, siirtyivät uhritilaisuuteen osallistuneet toiset kuusi veljeä vuorotellen profeetan tarkkailtavaksi. Herra ei kuitenkaan ilmaissut valinneen

sa ketään heistä. Varsinkin viimeistä heistä Samuel oli silmäillyt tuskaisan jännittyneestä Profeetta oli todella ymmällä ja huolissaan. Hän kysyi Iisailta: ”Siinäkö olivat kaikki nuorukaiset?” Isä vastasi: ”Vielä on nuorin jäljellä, mutta hän on kaitsemassa lampaita.” Samuel kehotti noutamaan hänet ja sanoi: ”Me emme istu ruualle, ennenkuin hän tulee tänne.” {PJP 625.2}

Yksinäinen paimen yllättyi kuullessaan odottamattoman kutsun lähetiltä, joka ilmoitti että profeetta oli tullut Beetlehemiin ja lähettänyt noutamaan häntä. Hämmästyneenä hän kyseli, miksi Israelin profeetta ja tuomari juuri hänet halusi luokseen, mutta noudatti kuitenkin kutsua viipymättä. ”Hän oli verevä, kaunissilmäinen ja sorea nähdä.” Katsellessaan mielihyvin tuota hauskannäköistä, miehekästä ja vaatimatonta paimenpoikaa Samuel kuuli Herran äänen sanovan: ”Nouse ja voitele tämä, sillä hän se on.” Daavid oli osoittautunut rohkeaksi ja uskolliseksi vaatimattomassa paimenen tehtävässään, ja nyt Jumala oli valinnut hänet kansansa päämieheksi. ”Niin Samuel otti öljysarven ja voiteli hänet hänen veljiensä keskellä. Ja Herran henki tuli Daavidiin, siitä päivästä ja yhä edelleen.” Profeetta oli saanut tehtävänsä suoritetuksi ja saattoi keventynein mielin palata Raamaan. {PJP 626.1}

Samuel ei ollut ilmoittanut asiaansa edes lisäin perheelle, eikä Daavidin voitelukaan tullut kaikkien tietoon. Sen tulikin vain tiedottaa nuorukaiselle, että hän tulisi pääsemään korkeaan asemaan, ja tämän tiedon tuli tulevien vuosien eri kokemuksissa ja vaaroissa rohkaista häntä uskollisesti noudattamaan sitä suunnitelmaa, jonka Jumala oli hänen elämäänsä varten laatinut. {PJP 626.2}

Tämä Daavidille osoitettu suuri kunnia ei tehnyt häntä ylpeäksi. Tulevasta korkeasta asemastaan huolimatta hän pysyi hiljalleen tehtävässään ja tyytyi odottamaan, miten Herra toteuttaisi suunnitelmansa omalla ajallaan ja tavallaan. Yhtä nöyränä ja vaatimattomana kuin ennen voitelemistaankin paimenpoika palasi kukkuloille vartioimaan ja varjelemaan laumojaan entiseen hellään tapaansa. Mutta uusin innoin hän nyt sävelteli laulujaan ja soitteli kanneltaan. Hänen katseelleen avautui rehevä ja vaihtelevan kaunis maisema. Viiniköynnökset paistatelivat rypäleterttujaan auringossa. Lehtevät metsän puut huojuivat tuulessa. Hän katseli, miten koko taivas kylpi auringon valossa sen tullessa esiin kuin ylkä kammiostaan ja riemuitessa kuin sankari rataansa juostessaan. Siellä kohosivat ylväät vuorten huiput taivasta kohti, kaukaa häämöttivät Mooabin vuoriston karut seinämät, ja näiden ylle kaartui sinitaivas. Ja kaiken takana oli Jumala, näkymättömänä mutta kaikkien tekojensa ylistämä- nä. Päivän valo, joka kultasi metsät ja vuoret, niityt ja virrat, kohotti mielen ajattelemaan valkeuksien Isää, jolta jokainen hyvä anti ja täydellinen lahja tulee. Päivittäin sai nuori runoilija havaita ilmauksia Luojansa

luonteesta ja majesteettiudesta, ja iloiten hän palvoi häntä koko sydämestään. Jumalan ja hänen tekojensa mietiskely kehitti ja vahvisti Daavidin sielunkykyjä hänen vastaista tehtäväänsä varten. Hän pääsi päivä päivältä yhä lähempään yhteyteen Jumalan kanssa. Alati hän ulotti ajatuksensa uusiin syvyyksiin ammentaakseen tuoretta innoitusta lau- luihinsa ja sävelaiheita kanteleelleen. Täysin rinnoin hän kajautti säveleitään kiirimään kaikuina kuin vastaukseksi enkelten taivaisiin lauluihin. {PJP 626.3}

Kuka pystyy arvioimaan, mitä tuloksia oli noista työntäyteisistä vuosista ja vaelteluista noilla yksinäisillä kukkuloilla? Siellä yksinäisyydessään Daavid pääsi luonnon ja Jumalan yhteyteen ja sai kokea laumojaan paimentaessaan vaaroja ja niistä vapautumista, murhetta ja iloa. Ne eivät ainoastaan muovanneet hänen luonnettaan ja vaikuttaneet hänen vastaiseen elämäänsä. Israelin suloisen laulajan psalmeina ne tulisivat kaikkina tulevina aikoina virittämään rakkautta ja uskoa Jumalan kansan sydämissä ja ylentämään heidät lähemmäksi hänen alati rakastavaa sydäntään, jossa kaikki hänen luotunsa elävät. {PJP 627.1}

Nuoren miehuutensa kauneudessa ja verevyydessä Daavid valmistui täyttämään korkean paikkansa maan valioiden joukossa. Kykynsä hän käytti Jumalalta saatuina kalliina lahjoina ylistämään taivaallisen Antajan kunniaa. Mietiskelyhetkinään hän sai sitä viisautta ja hurskautta, joka teki hänet rakkaaksi sekä Jumalalle että enkeleille. Mietiskellessään Luojansa täydellisiä tekoja hän sai yhä selvemmän käsityksen Jumalasta. Hämärät aiheet kirkastuivat, vaikeatajuiset selkenivät, pulmakysy- mykset ratkesivat, ja sitä mukaa kuin hän sai lisävaloa, hän entistä haltioituneemmin ylisti Jumalan ja Lunastajansa kunniaa. Innoittava rakkaus, ahdistava suru ja saavutetut voitot antoivat hänelle mietiskelyn aihetta, ja kun hän tarkkaili Jumalan rakastavaa ohjausta elämässään, hän halusi entistä palavammin ja kiitollisemmin palvella häntä koko sydämestään. Se kirvoitti hänen äänensä kaikumaan voimallisemmin ja heläytti hänen kanteleestaan yhä riemukkaampia säveleitä. Näin varttui paimenpoika voimasta voimaan ja tiedosta tietoon, sillä Herran Henki vaikutti hänessä. {PJP 627.2}

Luku 63—Daavid ja Goljat

Kun kuningas Saul käsitti Jumalan hyljänneen hänet ja tunsi tunnossaan profeetan julistaman hylkäystuomion ankaruuden, hän joutui epätoivon valtaan ja katkeroitui kapinamieliseksi. Tosi katumus ei ollut lannistaunt kuninkaan ylpeää mieltä. Hän ei tajunnut syntinsä loukkaavaa luonnetta eikä ryhtynyt parantamaan elämäntapojaan, vaan katsoi Jumalan kohdelleen häntä väärin syöksemällä hänet Israelin valtaistuimelta ja epäämällä kuninkuuden hänen jälkeläisiltäänkin. Toiminnallaan hän oli aina jouduttanut huonettaan kohtaavaa tuhoa. Hänen mielestään sen uljuuden, jota hän oli osoittanut taistelussa vihollisiaan vastaan, piti riittää hänen tottelemattomuuden syntinsä vastapainoksi. Hän ei ottanut nöyrästi varteen Jumalan kuritusta vaan suistui kopeudessaan syvään epätoivoon, kunnes oli vähällä menettää järkensä. Neuvonantajat kehottivat häntä ottamaan palvelukseensa jonkun taitavan soittajan toivoen, että vienoäänisen soittimen tyynnyttävät sävelet hälventäisivät hänen mielensä ahdistuksen. Jumalan johdatuksesta Daavid noudettiin taitavana kanteleensoittajana kuninkaan luo. Ylevillä ja taivaan innoittamilla sävelmillään hän saikin aikaan toivotun vaikutuksen. Se poisti Saulia synkän pilven tavoin painaneen raskasmielisyyden. {PJP 629.1}

Kun Daavidin palveluksia ei enää tarvittu Saulin hovissa, hän palasi jälleen lampaidensa luo ylämaahan ja pysyi edelleenkin mieleltään ja tavoiltaan vaatimattomana. Aina kun tarvittiin, hänet kutsuttiin uudelleen palvelemaan kuningasta ja viihdyttelemään hänen levotonta mieltään, kunnes paha henki taas väistyi hänestä. Mutta vaikka Saul sanoikin pitävänsä kovasti Daavidista ja hänen musiikistaan, tuo nuori paimen palasi hyvinkin huojentuneena ja mielihyvin taas kotoisille laidunmailleen. {PJP 629.2}

Daavid sai kasvaa Jumalan ja ihmisten suosiossa. Hänelle oli opetettu Herran tietä, ja nyt hän päätti entistä täydemmin menetellä kaikessa Jumalan tahdon mukaan. Hänellä oli paljon uutta ajateltavaa. Hän oli ollut kuninkaan hovissa ja nähnyt, miten vastuullista kuninkuus oli. Hän oli havainnut muutamia Saulin mieltä vaivaavista kiusauksista ja päässyt selville eräistä Israelin ensimmäisen kuninkaan luonnetta ja toimintaa koskevista salaisuuksista. Hän oli nähnyt surun synkän pilven varjostavan kuninkuuden loistoa ja tiesi Saulin ja hänen perheensä kotielämän olevan kaikkea muuta kuin onnellista. Kaikki tämä huoletti häntä, koska hänet oli voideltu Israelin kuninkaaksi. Mutta syvissä mietteissään ja tuskaisten ajatusten ahdistamana hän alkoi näppäillä kanneltaan, ja sen soinnukkaat sävelet ylensivät hänet ajattelemaan kaiken hyvän Antajaa ja hälvensivät tulevaisuuden taivaanrantaa synkentävät pilvet. {PJP 630.1}

Jumala opetti Daavidille vastuun ja luottamuksen läksyjä. Kuten Moosesta harjoitettiin tehtäväänsä, Herra valmensi lisäin poikaakin valitun kansan oppaaksi. Suojellessaan lammaslaumojaan hän oppi arvostamaan suuren Ylipaimenen huolenpitoa laitumensa lampaista. {PJP 630.2}

Yksinäiset kukkulat ja autiot rotkot, joissa Daavid liikkui laumoineen, olivat myös petoeläinten väijyntäpaikkoja. Usein leijona lähti Jordanin tiheiköstä tai karhu vuorenrinteen

pesästään nälissään saalistamaan lampaita. Sen ajan tavan mukaan Daavidilla oli aseinaan vain linko ja paimensauva, mutta jo varhain hän osoitti pystyvänsä puolustamaan laumaansa voimakkaasti ja rohkeasti. Myöhemmin hän kuvaili näitä ottelu- jaan petojen kanssa seuraavaan tapaan: ”Jos leijona tai karhu tuli ja vei lampaan laumasta, niin minä hyökkäsin sen jälkeen, löin sen maahan ja tempasin saaliin sen suusta; ja jos se karkasi minua vastaan, niin minä tartuin sen partaan, löin sen maahan ja tapoin sen” (1 Sam. 17: 34,35). Näissä kokemuksissaan Daavid joutui koetteelle, ja ne kehittivät hänen rohkeuttaan, mielenlu j uuttaan ja uskoaan. {PJP 630.3}

Daavid oli tunnettu urotöistään jo ennen kuin hänet kutsuttiin Saulin hoviin. Virkailija, joka kertoi hänestä kuninkaalle, sanoi hänen olevan ”kelpo mies ja sotilas sekä ymmärtäväinen puheiltaan”, ja lisäsi: ”Ja Herra on hänen kanssaan.” {PJP 631.1}

Kun Israel ryhtyi sotimaan filistealaisia vastaan, kolme lisäin poikaa liittyi Saulin joukkoihin, mutta Daavid jäi kotiin. Jonkin ajan kuluttua hän lähti kuitenkin käymään Saulin leirissä. Hänellä oli terveiset ja lahja isältään vanhemmille veljilleen, joiden vointia ja terveyttä hänen oli tiedusteltava. Mutta Iisai ei tiennyt, että nuorelle paimenelle oli uskottu tärkeämpikin tehtävä. Israelin joukot olivat vaarassa, ja enkelin ohjeen mukaan Daavidin oli pelastettava kansansa. {PJP 631.2}

Leiriä lähestyessään Daavid kuuli hälinää, mikä tuntui enteilevän lähestyvää taistelua, ja todellakin juuri silloin ”lähti sotaväki taistelurintaan ja nosti sotahuudon”. Israel ja filistealaiset asettuivat rintamaan toisiaan vastaan. Daavid riensi joukkojen luo ja tervehti veljiään. Hänen puhellessaan heidän kanssaan astui esiin filistealaisten sankari Goljat. Pilkaten hän häpäisi Israelia ja kehotti heitä valitsemaan riveistään jonkun kaksintaisteluun kanssaan. Hän esitti haasteensa toistamiseen, ja kun Daavid huomasi koko Israelin olevan peloissaan ja sai kuulla filistealaisen sinkoilevan loukkauksiaan heidän kuultavakseen päivästä toiseen, hänen mielensä kuohahti. Hän halusi kiihkeästi käydä puolustamaan elävän Jumalan kunniaa ja kansansa mainetta. {PJP 631.3}

Israelin sotaväki oli masennuksissaan ja pelon vallassa. Miehet sanoivat toisilleen: ”Katsokaa miestä, joka tuolla tulee! Hän tulee häpäisemään Israelia.” Häpeän ja inhon vallassa Daavid huudahti: ”Mikä tuo ympärileikkaamaton filistealainen on häpäisemään elävän Jumalan taistelurivejä?” {PJP 631.4}

Kun Eliab, Daavidin vanhin veli, kuuli nämä sanat, hän tiesi hyvin, mitkä tunteet kuohuttivat nuorukaisen mieltä. Jo paimenenakin Daavid oli ollut harvinaisen uskalias, rohkea ja voimakas. Ja Samuelin salaperäinen käynti heidän isänsä talossa ja huomaamaton poistuminen sieltä oli saanut veljekset epäluuloisiksi hänen vierailunsa todellisesta tarkoituksesta. He olivat tulleet kateellisiksi nähdessään Daavidia kunnioitettavan enemmän kuin heitä, eivätkä he kunnioittaneet ja rakastaneet häntä niin kuin hänen kunnollisuutensa ja veljellinen lempeytensä olisivat edellyttäneet. He pitivät häntä vain paimenpoikana, ja hänen esittämänsä kysymys oli Eliabin mielestä tarkoitettu moitteeksi hänen arkuudestaan, koska hän ei mitenkään yrittänyt vaientaa filistealaisten jättiläistä. Niinpä vanhempi veli huudahti vihaisesti: ”Miksi sinä olet

tullut tänne, ja kenelle olet jättänyt sen pienen lammaslauman siellä erämaassa? Minä tunnen sinun julkeutesi ja pahan sisusi; sinä olet tullut tänne katsomaan sotaa.” Daavid puolestaan sanoi kunnioittavasti mutta päättävästi: ”Mitä minä sitten olen tehnyt? Saaneehan tuon verran kysyä.” {PJP 631.5}

Daavidin sanat kerrottiin kuninkaalle, joka kutsutti nuorukaisen luokseen. Saul kuunteli hämmästyneenä paimenta, kun tämä sanoi: ”Älköön kenenkään mieli masentuko hänen tähtensä. Palvelijasi käy taistelemaan tuota filistealaista vastaan.” Saul koetti saada Daavidin luopumaan aikeestaan, mutta nuorukainen ei ollut taivutettavissa. Hän kertoi koruttomasti ja kehuskelematta, mitä oli joutunut kokemaan vartioidessaan isänsä laumoja, ja sanoi sitten: ”’Herra, joka on pelastanut minut leijonan ja karhun kynsistä, pelastaa minut myös tämän filistealaisen käsistä.’ Silloin Saul sanoi Daavidille: ’Mene, Herra olkoon sinun kanssasi.’” {PJP 632.1}

Neljänkymmenen päivän ajan oli filistealainen jätti saanut kopealla haasteellaan Israelin joukot vapisemaan. Hänen valtava kokonsa sai heidät pelkäämään, sillä hän oli kuuden kyynärän ja vaaksan pituinen. Päässään hänellä oli vaskikypärä ja yllään viisituhatta sekeliä painava rintahaarniska sekä säärissään vaskivarukset. Lisäksi hänellä oli yllään niin tiheä suomus-panssari, ettei mikään nuoli pystynyt iskeytymään sen lävitse. Selässään jättisoturi kantoi valtavaa vaskikeihästä. ”Hänen peitsensä varsi oli niinkuin kangastukki; ja hänen peitsensä kärki, joka painoi kuusisataa sekeliä, oli rautaa. Ja kilvenkantaja kävi hänen edellänsä.” {PJP 632.2}

Aamuin ja illoin Goljat oli lähestynyt Israelin leiriä ja huutanut kovalla äänellä: ” Miksi te lähditte sotaan ja asetuitte sotarintaan? Minä olen filistealainen, ja te olette Saulin palvelijoita; valitkaa joukostanne mies, joka tulee tänne minun luokseni. Jos hän kykenee taistelemaan minua vastaan ja surmaa minut, niin me olemme teidän palvelijanne; mutta jos minä voitan ja surmaan hänet, niin te olette meidän palvelijamme ja palvelette meitä.’ Ja filistealainen sanoi vielä: ’Minä olen tänä päivänä häväissyt Israelin taistelurivit. Antakaa tänne mies, niin me taistelemme keskenämme.’” {PJP 632.3}

Vaikka Saul olikin luvannut, että Daavid sai vastata Goljatin haasteeseen, ei hän paljonkaan uskaltanut toivoa hänen selviytyvän rohkeasta yrityksestään. Nuorukaisen käskettiin pukeutua kuninkaan omiin sotavarustuksiin. Vaskikypärä pantiin hänen päähänsä ja haarniska hänen ylleen, ja hänen sivullaan oli kuninkaan miekka. Näin varustettuna hän lähti suorittamaan tehtäväänsä, mutta kääntyi ennen pitkää takaisin. Huolestuneet katselijat luulivat ensin, ettei Daavid halunnut sittenkään vaarantaa henkeään ylivoimaista vihollista vastaan käytävässä ottelussa. Mutta sitä ei urhea nuorukainen lainkaan ajatellut. Palattuaan Saulin luo hän pyysi lupaa riisua yltään raskaat varusteet ja sanoi: ”En minä voi näissä käydä, sillä en ole koskaan tällaisia koettanut.” Ja niin hän riisui yltään kuninkaan sota-asun ja sen sijaan otti käteensä vain sauvansa, reppunsa ja yksinkertaisen lingon. Hän valitsi purosta viisi sileää kiveä, pani ne reppuunsa ja linko kädessään lähestyi filistealaista. Jättimäinen soturi asteli rohkeasti vastaan

odottaen kohtaavansa Israelin väkevimmän sotaurhon. Kilvenkantaja kulki hänen edellään, ja hän näytti kerrassaan voittamattomalta. Päästyään lähemmäksi Daavidia hän havaitsi tämän nuorukaiseksi, jota ikänsä puolesta kutsuttiin vielä pojaksi. Daavidin kasvoilla oli terve punerrus, ja varreltaan hyvin kehittyneenä hän teki ilman asevarus- teitakin edullisen vaikutuksen. Silti hänen nuorekkaan olemuksensa ja filistealaisen massiivisen muodon välillä oli silmiinpistävä ero. {PJP 633.1}

Goljat hämmästyi ja julmistui. ”Olenko minä koira”, hän huusi, ”kun tulet sauva kädessä minua vastaan?” Sitten hän kirosi Daavidin kaikkien tuntemiensa jumalien kautta. Ivallisesti hän huusi: ”Tule tänne minun luokseni, niin minä annan sinun lihasi taivaan linnuille ja metsän eläimille.” {PJP 633.2}

Filistealaisten sotasankari ei saanut Daavidia hervahtamaan. Astahtaen lähemmäksi hän sanoi vastustajalleen: ”Sinä tulet minua vastaan miekan, peitsen ja keihään voimalla, mutta minä tulen sinua vastaan Herran Sebaotin nimeen, Israelin sotajoukon Jumalan, jota sinä olet häväissyt. Tänä päivänä Herra antaa sinut minun käsiini, ja minä surmaan sinut, katkaisen sinulta pään ja annan filistealaisten sotajoukon ruumiit tänä päivänä taivaan linnuille ja metsän pedoille; ja kaikki maat tulevat tietämään, että Israelilla on Jumala. Ja koko tämä suuri joukko tulee tietämään, ettei Herra anna voittoa miekan eikä keihään voimalla; sillä sota on Herran, ja hän antaa teidät meidän käsiimme.” {PJP 634.1}

Hänen sanoistaan kajahteli pelottomuus, ja voitonriemu sävähteli jo hänen kauniilla kasvoillaan. Tämän puheensa hän esitti selvästi ja soinnukkaasti, niin että hyökkäykseen järjestäytyneet tuhannet rintamasotilaat kuulivat sen selvästi. Goljatin se sai vihan vimmoihinsa. Raivoissaan hän työnsi otsaansa suojaavaa kypäriä taaksepäin ja ryntäsi kostonhimoisena vastustajaansa kohti. Mutta myös lisäin poika valmistautui käymään vihollistaan vastaan. ”Kun filistealainen lähti tulemaan ja lähestyi Daavidia, niin Daavid juoksi nopeasti sotarintaan filistealaista vastaan. Ja Daavid pisti kätensä reppuun ja otti sieltä kiven, linkosi ja satutti filistealaista otsaan, niin että kivi upposi hänen otsaansa, ja hän kaatui maahan kasvoillensa.” {PJP 634.2}

Hämmästys valtasi molemmat armeijat. Daavidin oli uskottu varmasti saavan surmansa, mutta kiven viuhahtaessa ilman halki suoraan maaliinsa he näkivät, miten heidän sotasankarinsa vavahti ja peitti käsillään kasvonsa aivan kuin äkillisen sokeuden satuttamana. Jättiläinen huojahteli ja horjahteli ja jysähti lopulta maahan kuin kaadettu tammi. Daavid ei viivytellyt hetkeäkään. Hän juoksi pitkällään makaavan filistealaisen luo ja tarttui molemmin käsin Goljatin painavaan miekkaan. Vähän aikaisemmin jättiläinen oli kerskannut katkaisevansa sillä nuorukaisen kaulan ja antavansa hänen lihansa taivaan linnuille. Nyt se kohosi ilmaan ja samassa vierähti kerskurin pää irti ruumiista, ja koko Israelin leiri puhkesi riemuitsemaan. {PJP 634.3}

Filistealaiset joutuivat täysin kauhun ja sekasorron valtaan ja säntäsivät silmittömään pakoon. Voitonriemuisten heprealaisten huudot kaikuivat vuorten rinteillä, kun he ryntäsivät pakenevien vihollistensa perään ”ja ajoivat filistealaisia takaa laakson suulle ja Ekronin porteille

saakka; ja filistealaisia kaatui surmattuina Saaraimin tiellä, aina Gatiin ja Ekroniin saakka. Sitten israelilaiset palasivat ajamasta filistealaisia takaa ja ryöstivät heidän leirinsä. Ja Daavid otti filistealaisen pään ja vei sen Jerusalemiin, mutta hänen aseensa hän asetti majaansa.” {PJP 634.4}

Luku 64—Daavid pakolaisena

Goljatin surmaamisen jälkeen Saul piti Daavidin luonaan eikä päästänyt häntä palaamaan isänsä kotiin. Tähän aikaan ”kiintyi Joonatan kaikesta sielustaan Daavidiin, ja Joonatan rakasti häntä niinkuin omaa sieluansa”. He solmivat keskenään veljesliiton, ja kuninkaan poika ”riisui viitan, joka hänellä oli yllänsä, ja antoi sen Daavidille, ja samoin takkinsa, vieläpä miekkansa, jousensa ja vyönsä”. Näin Daavidin asema tuli vastuullisemmaksi, mutta hän pysyi yhä vaatimattomana ja sekä kansan että kuningashuoneen suosiossa. {PJP 636.1}

”Daavid lähti, minne vain Saul hänet lähetti, ja hän menestyi. Niin Saul asetti hänet sotamiesten päälliköksi.” Daavid oli harkitseva ja uskollinen, ja Jumala näytti ilmeisesti siunaavan häntä. Saul totesi toisinaan olevansa kykenemätön hallitsemaan Israelia, ja hänestä tuntui että valtakunta olisi turvatumpi, jos hänellä olisi seurassaan joku sellainen, joka saisi ohjeita Herralta. Saul toivoi yhteydellään Daavidiin varmistavansa myös oman turvallisuutensa. Koska Herra suosi ja suojeli Daavidia, Saulkin varjeltuisi hänen seurassaan, kun lähtisi hänen kanssaan sotaan. {PJP 636.2}

Jumala oli näin kaitselmuksessaan johtanut Daavidin Saulin yhteyteen. Kuninkaan palveluksessa Daavid tutustuisi asioihin jo ennen ryhtymistään suureen tehtäväänsä. Näin hän saisi myös kansan luottamuksen. Ne vaikeudet, joihin hän joutuisi Saulin vihamielisyyden takia, saisivat hänet tuntemaan riippuvuutensa Jumalasta ja luottamaan kokonaan häneen. Joonatanin ja Daavidin välinen ystävyys oli niinikään Jumalan sallimusta., joka koitui Israelin tulevan hallitsijan varjelukseksi. Tällä tavoin Jumala toteutti armon suunnitelmaansa sekä Daavidin että Israelin kansan hyväksi. {PJP 636.3}

Saul ei kuitenkaan pysynyt kauan ystävällisenä Daavidille. Kun he palasivat yhdessä filistealaisia vastaan käymästään taistelusta, ”menivät naiset kaikista Israelin kaupungeista laulaen ja karkeloiden kuningas Saulia vastaan, riemuiten, vaskirum- puja ja kymbaaleja lyöden”. Toinen ryhmä viritti laulun: ”Saul voitti tuhat”, johon toinen vuorollaan vastasi: ”Mutta Daavid kymmenen tuhatta.” Tällöin tunkeutui kateuden pahahenki kuninkaan sydämeen. Hän suuttui siitä, että Israelin naiset ylistivät laulullaan Daavidia enemmän kuin häntä. Sen sijaan että olisi hälventänyt mielestään nämä kateelliset ajatukset, hän ilmaisi luonteensa heikkouden ja huudahti: ”Daavidille he antavat kymmenen tuhatta, ja minulle he antavat tuhat; nyt puuttuu häneltä enää vain kuninkuus.” {PJP 637.1}

Eräänä Saulin luonteen suurena puutteena oli se, että hän halusi kovin mielellään saada osakseen tunnustusta. Tämä halu vaikutti ratkaisevasti hänen tekoihinsa ja ajatuksiinsa; hän toivoi aina, että häntä kiitettäisiin ja kehuttaisiin. Kansansuosio riitti määräämään hänen käsityksensä oikeasta ja väärästä. Kukaan ei ole turvattu eläessään vain toisten mieliksi tavoittelematta ensin Jumalan hyväksymistä. Kunnianhimoisena Saul halusi ihmisten asettavan hänet etusijalle, ja kuunnellessaan tätä ylistyslaulua kuningas vakuuttui mielessään siitä, että Daavid voittaisi kansan puolelleen ja pääsisi hallitsemaan hänen sijastaan. {PJP 637.2}

Saul päästi kateuden myrkyttämään mielensä. Vaikka profeetta Samuel oli opettanut hänelle, ettei kukaan voisi estää Jumalaa toteuttamasta mitä tahansa suunnitelmaansa, kuningas osoitti olevansa täysin tietämätön Jumalan suunnitelmista ja voimasta. Israelin hallitsija kohdisti oman tahtonsa Kaikkivaltiaan tahtoa vastaan. Hallitessaan Israelin valtakuntaa Saul ei ollut oppinut, että hänen olisi pitänyt hallita myös omaa mieltään. Hän jätti järkensä mielijohteiden hallintaan, kunnes raivoisa intohimo tempaisi hänet valtaansa. Hän sai raivonpuuskia, joiden vallassa hän oli valmis tappamaan jokaisen, joka uskalsi vastustaa hänen tahtoaan. Raivokohtausten jälkeen hän vaipui taas synkkämieliseen itsensä halveksimiseen, ja tunnonvaivat raastoivat hänen sieluaan. {PJP 637.3}

Hän kuunteli mielellään Daavidin kanteleensoittoa, joka tuntui saavan pahan hengen poistumaan ainakin vähäksi aikaa. Mutta eräänä päivänä, kun nuorukainen jälleen palveli häntä ja näppäili sulosointuja kanteleestaan Jumalaa ylistävän laulunsa säestykseksi, Saul sinkosi äkkiä keihäänsä kohti soittajaa aikoen ottaa hänet hengiltä. Jumala varjeli kuitenkin Daavidia. Hän pääsi vahingoittumattomana pakenemaan hurjistuneen kuninkaan raivoa. {PJP 638.1}

Sitä mukaa kuin Saulin viha Daavidia kohtaan yltyi, hän alkoi yhä kiihkeämmin vaania tilaisuutta hänen tappamiseensa, mutta kaikki hänen Herran voideltua vastaan laatimansa suunnitelmat raukesivat tyhjiin. Saul jättäytyi häntä hallitsevan pahan hengen valtaan, mutta Daavid luotti Häneen, joka on suuri neuvossa ja voimallinen auttamaan. ”Herran pelko on viisauden alku” (Sanani. 9: 10), ja Daavid rukoili alati Jumalaa, että voisi kaikessa noudattaa hänen tahtoaan. {PJP 638.2}

Vapautuakseen kilpailijastaan kuningas ”toimitti hänet luotansa ja teki hänet tuhannenpäämieheksi. — — Mutta koko Israel ja Juuda rakasti Daavidia.” Kansa havaitsi piankin, että Daavid oli pätevä ja hoiti kaikki hänelle uskotut tehtävät viisaasti ja taitavasti. Tämän nuoren miehen neuvot olivat viisaita ja tahdikkaita, ja niiden seuraaminen osoittautui turvalliseksi. Sen sijaan Saulin ratkaisut olivat ajoittain epäluotettavia, eivätkä hänen päätöksensä olleet viisaita. {PJP 638.3}

Vaikka Saul aina kärkkyikin tilaisuutta Daavidin tuhoamiseen, hän silti pelkäsi häntä, koska Herra niin ilmeisesti oli hänen kanssaan. Daavidin nuhteeton luonne vain kiihdytti kuninkaan vihaa, jolle jo Daavidin elämä ja läsnäolokin tuntui olevan moitteeksi, koska se niin jyrkästi poikkesi edukseen hänen omasta luonteestaan. Kateus teki Saulin onnettomaksi ja hänen nöyrän alamaisensa elämän uhatuksi. Miten sanomattoman paljon pahaa onkaan tämä huono luonteenpiirre aikaansaanut maailmassamme! Saulin sydämessä oli samaa vihollisuutta, mikä syttyi Kainissa hänen veljeään Aabelia vastaan, koska AabeIin teot olivat vanhurskaat ja Jumala hyväksyi hänet, ja hänen omat tekonsa olivat pahat eikä Herra voinut siunata häntä. Kateus juontuu ylpeydestä, ja mieleen pesiytyneenä se johtaa vihaan ja lopulta kostoon ja murhaan. Saatana ilmaisi oman luonteensa kiihottamalla Saulin vihaamaan raivoisasti sellaista, joka ei koskaan ollut tehnyt hänelle mitään pahaa. {PJP 638.4}

Kuningas piti tarkoin silmällä Daavidia toivoen pääsevänsä saattamaan hänet häpeään jonkin tahdittomuuden tai harkitsemattomuuden perusteella. Hän katsoi voivansa olla tyytyväinen vasta saatuaan nuorukaisen surmatuksi, niin että kansakin pitäisi hänen pahaa tekoaan oikeutettuna. Hän viritti ansan Daavidille kehottamalla tätä kiihdyttämään sotaa filistealaisia vastaan ja lupaamalla hänelle palkkioksi urhoollisuudestaan vanhimman tyttärensä. Tähän tarjoukseen Daavid vastasi vaatimattomasti: ”Mikä minä olen, mikä on minun elämäni ja mikä on isäni suku Israelissa, että minä tulisin kuninkaan vävyksi?” Mutta kuningas ilmaisi taas vilpillisyytensä antamalla prinsessan vaimoksi toiselle. {PJP 639.1}

Saul sai toisen tilaisuuden juonitella kilpailijaansa vastaan, kun hänen nuorin tyttärensä Miikal rakastui Daavidiin. Tälle tarjottiin nyt Miikalin kättä sillä ehdolla, että hän esittäisi todisteen tietyn vihollismäärän surmaamisesta. ”Saul ajatteli kaataa Daavidin filistealaisten käden kautta”, mutta Jumala suojeli palvelijaansa. Daavid palasi taistelusta voittajana ja pääsi kuninkaan vävyksi. ”Saulin tytär Miikal rakasti häntä”, ja raivostunut kuningas huomasi salahankkeensa vain korottaneen hänet, jonka hän halusi tuhota. Hän oli nyt entistä varmempi siitä, että tämä oli se mies, jonka Herra oli sanonut olevan häntä parempi ja joka nousisi valtaistuimelle hallitsemaan Israelia hänen sijastaan. Luopuen kaikesta teeskentelystään hän käski Joonatania ja hovin palvelijoita surmaamaan sen, jota hän vihasi. {PJP 639.2}

Joonatan ilmaisi kuninkaan aikeen Daavidille ja pyysi tätä piiloutumaan niin kauaksi aikaa, että hän saisi pyydetyksi isäänsä säästämään Israelin vapauttajan hengen. Hän esitti kuninkaalle, mitä Daavid oli tehnyt pelastaakseen kansakunnan maineen ja jopa olemassaolon, ja joka surmaisi sen, jota Jumala oli käyttänyt lyömään hajalle heidän vihollisensa, syyllistyisi hirveään rikokseen. Tämä kosketti kuninkaan omaatuntoa, ja hänen sydämensä heltyi. ”Ja Saul vannoi: ’Niin totta kuin Herra elää, häntä ei surmata.’” Daavid tuotiin Saulin luo, ja hän palveli hovissa entiseen tapaan. {PJP 639.3}

Kun israelilaisten ja filistealaisten välillä syttyi jälleen sota, oli Daavid johtamassa joukkojaan vihollista vastaan. Heprealaiset saivat suuren voiton, ja kansa ylisti hänen viisauttaan ja sankaruuttaan. Tämä lisäsi vain Saulin katkeruutta häntä kohtaan. Nuoren miehen taas kerran soittaessa kanneltaan kuninkaalle koko palatsin kaikuessa sen sulosoinnuista valtasi vihan puuska Saulin ja hän sinkosi keihään Daavidia kohti aikoen sillä naulita soittajan seinään. Mutta Herran enkeli työnsi kuolettavan aseen sivuun. Daavid pääsi pakenemaan kotiinsa. Saul lähetti paikalle miehiä väijymään ja aamulla hänen ulos tullessaan tappamaan hänet. {PJP 640.1}

Mutta Miikal ilmoitti Daavidille isänsä aikeen. Hän kehotti miestään pakenemaan henkensä edestä ja laskemalla hänet alas ikkunasta auttoi häntä pääsemään pakoon. Daavid pakeni Samuelin luo Raamaan, ja kuninkaan epäsuosioon joutumista pelkäämättä profeetta otti hänet hoiviinsa. Samuelin koti oli rauhallinen paikka verrattuna kuninkaallisen palatsin hälinään. Täällä kukkuloiden keskellä kunnioitettu Herran palvelija jatkoi toimintaansa. Hänellä oli seurassaan joukko näkijöitä, jotka tutkivat tarkoin Jumalan tahtoa ja kuuntelivat kunnioittavasti Samuelin suullista opetusta. Arvokkaita olivat nekin opetukset, joita Daavid sai tältä Israelin

opettajalta. Daavid ei uskonut, että Saul tohtisi lähettää joukkojaan tunkeutumaan tähän pyhään paikkaan, mutta synkkämieliselle ja epätoivoiselle kuninkaalle ei mikään paikka näyttänyt enää olevan pyhä. Daavidin oleskelu Samuelin luona herätti kuninkaassa kateutta, ja hän pelkäsi koko Israelin kunnioittaman Jumalan profeetan käyttävän vaikutusvaltaansa Saulin kilpailijan hyväksi. Saatuaan tiedon Daavidin olinpaikasta kuningas lähetti miehiä noutamaan hänet Gibeaan, missä hän aikoi toteuttaa murha-aikeensa. {PJP 640.2}

Matkaan lähtevien sanansaattajien tarkoituksena oli Daavidin surmaaminen, mutta Saulia korkeampi piti heitä valvonnassaan. Näkymättömät enkelit kohtasivat heidät samoin kuin Bileamin, kun tämä oli menossa kiroamaan Israelia. Miehet alkoivat lausua profeetallisia ennustuksia tulevista tapahtumista ja ylistivät Herran kunniaa ja majesteettiutta. Näin Jumala teki tehottomaksi ihmisen vihan ja ilmaisi pahuutta hillitsevän voimansa sulkemalla palvelijansa enkelten suojaan. {PJP 640.3}

Saul sai tästä tiedon odottaessaan innokkaasti saavansa Daavidin valtaansa. Mutta sen sijaan, että olisi tulkinnut tämän Jumalan nuhteeksi, hän suuttui entistä enemmän ja lähetti toiset miehet asialle. Nämäkin Jumalan Henki otti valtaansa ja sai heidät profetoimaan yhdessä edellisen ryhmän kanssa. Kuningas lähetti vielä kolmannen ryhmän, mutta sen tavattua profeettain joukon senkin jäsenet joutuivat jumalallisen vaikutuksen alaisiksi ja niin hekin profetoivat. Silloin Saul päätti lähteä itse, sillä hänen kiivas vihansa oli yltynyt hillittömäksi. Hän päätti ettei enää jäisi odottamaan mitään uutta tilaisuutta Daavidin surmaamiseen. Niin pian kuin hän vain saisi hänet näkyviinsä, hän tappaisi hänet omin käsin seurauksista välittämättä. {PJP 641.1}

Mutta Jumalan enkeli kohtasi hänet matkalla ja otti hänet valvontaansa. Jumalan Henki piti häntä vallassaan, ja hän jatkoi matkaansa rukoillen ääneen Jumalaa, väliin ennustaen ja laulaen pyhiä sävelmiä. Hän ennusti Messiaasta, joka tulisi maailman Lunastajana. Saavuttuaan profeetan kotiin Raamaan hän riisui ne vaatteensa, jotka ilmaisivat hänen asemansa, ja makasi koko sen päivän ja yön Samuelin ja hänen oppilaidensa edessä jumalallisen Hengen vaikutuksen alaisena. Paikalle kokoontui väkeä ihmettelemään outoa näkyä, ja tästä kuninkaan tapauksesta kerrottiin laajalti. Näin tuli jälleen, hänen hallituskautensa lähestyessä loppuaan, sananparreksi Israelissa se että Saulkin oli profeettain joukossa. {PJP 641.2}

Vainoojan hanke raukesi taas tyhjiin. Hän vakuutti Daavidille pysyvänsä nyt sovussa hänen kanssaan, mutta Daavid ei enää juuri luottanut kuninkaan katumukseen. Hän käytti tätä tilaisuutta paetakseen ennen kuin kuningas muuttaisi taas mieltään kuten ennenkin. Mutta hänen mieltään ahdisti, sillä hän halusi vielä kerran tavata ystävänsä Joonatanin. Tietoisena syyttömyydestään hän hakeutui kuninkaan pojan luo ja esitti hänelle mitä liikuttavimman vetoomuksensa. ”Mitä minä olen tehnyt”, hän kysyi. ”Mitä vääryyttä, mitä syntiä minä olen tehnyt sinun isääsi vastaan, kun hän väijyy henkeäni?” Joonatan uskoi, että isä oli muuttanut mielensä eikä enää aikonut surmata Daavidia. Ja {PJP 641.3}

Joonatan sanoi hänelle: ”Pois se! Et sinä kuole. Katso, isäni ei tee mitään, suurta eikä pientä, ilmoittamatta minulle. Miksi sitten isäni salaisi minulta tämän? Ei ole niin.” Jumalan voiman merkittävän ilmauksen jälkeen Joonatan ei voinut uskoa, että hänen isänsä enää tahtoisi vahingoittaa Daavidia, koska se merkitsisi jo avointa kapinaa Jumalaa vastaan. Mutta sekään ei saanut Daavidia vakuuttuneeksi. Kovin vakavana hän vakuutti Joonatanille: ”Niin totta kuin Herra elää ja niin totta kuin sinä itse elät: on vain askel minun ja kuoleman välillä.” {PJP 642.1}

Uudenkuun aikaan vietettiin Israelissa pyhää juhlaa. Tämä juhla osui Daavidin ja Joonatanin keskustelua seuranneeksi päiväksi. Tässä juhlassa odotettiin näiden molempien nuorten miesten istuvan kuninkaan pöydässä, mutta Daavid pelkäsi olla saapuvilla, ja niin järjestettiin asia niin, että hän kävisi tapaamassa veljiään Beetlehemissä. Palattuaan hänen piti kätkeytyä kedolle lähelle juhlapaikkaa. Koska hän oli ollut kolme päivää poissa kuninkaan näkyvistä, Joonatan ottaisi selvää sen vaikutuksesta Sauliin. Jos tämä kyselisi lisäin pojan poissaolon syytä, Joonatanin tuli kertoa hänen menneen kotiinsa osallistuakseen isänsä suvun uhrijuhlaan. Ellei kuningas siitä mitenkään ärhentyisi vaan sanoisi: ”Hyvä on”, silloin Daavidin olisi turvallista palata hoviin. Mutta jos hän raivostuisi hänen poissaolostaan, Daavidin olisi parasta paeta. {PJP 642.2}

Juhlan ensimmäisenä päivänä kuningas ei kysellyt mitään Daavidin poissalon johdosta, mutta kun hänen paikkansa oli tyhjä toisenakin päivänä, hän kysyi: ”’Miksi ei lisäin poika ole eilen eikä tänään tullut aterialle?’ Joonatan vastasi Saulille: Daavid pyysi minulta, että saisi mennä Beetlehemiin; hän sanoi: ”Salli minun mennä, sillä meillä on suvun teurasuhrit kaupungissa, ja veljeni itse on käskenyt minut sinne; jos minä siis olen saanut armon sinun silmiesi edessä, niin päästä minut katsomaan veljiäni.” Sentähden hän ei ole tullut kuninkaan pöytään.’” Tämän kuultuaan Saul vihastui hillittömästi. Hän väitti, että niin kauan kuin Daavid oli elossa, Joonatan ei pääsisi Israelin valtaistuimelle, ja hän vaati, että Daavid noudettaisiin heti surmattavaksi. Joonatan koetti jälleen puhua ystävänsä puolesta: ”Miksi hänet on surmattava? Mitä hän on tehnyt?” Tämä vetoomus vain kiihdytti kuninkaan raivon entistä saatanallisemmaksi, ja niin hän sinkautti Daavidin surmaksi aiotun keihäänsä omaa poikaansa kohti. {PJP 642.3}

Kun prinssi suruissaan ja harmissaan poistui kuninkaan luota, hän ei ollut enää juhlan vieraana. Murheissaan hän asteli sovitulle paikalle, jossa Daavidin oli määrä saada tietää, mitä kuningas aikoi tehdä hänelle. Ystävykset lankesivat toistensa kaulaan ja itkivät katkerasti. Kuninkaan raivoisa intohimo synkensi nuorten miesten elämän, niin että he olivat pakahtua suruunsa. Heidän erotessaan toisistaan Daavidin korviin jäivät kaikumaan Joonatanin jäähyväissanat: ”Mene rauhassa. Niin on, kuin me molemmat olemme vannoneet Herran nimeen ja sanoneet: ’Herra on todistaja meidän välillämme, minun ja sinun, ja minun jälkeläisteni ja sinun jälkeläistesi välillä iankaikkisesti.’” {PJP 643.1}

Kuninkaan poika palasi Gibeaan, ja Daavid kiiruhti Benjaminin heimolle kuuluvaan Noobin kaupunkiin, jonne matkaa oli vain muutama kilometri. Pyhäkkö oli siirretty sinne

Siilosta, ja ylipappi Ahimelek suoritti siellä palvelustaan. Daavid ei osannut hakea itselleen pakopaikkaa muualta kuin Jumalan palvelijan luota. Pappi katseli häntä hämmästyneenä, koska hän saapui paikalle kovassa kiireessä ja näköjään yksin ja kasvoiltaankin kovin huolestuneen ja surullisen näköisenä. Hän kyseli tulijan asiaa. Nuori mies sai alituiseen pelätä ilmituloa ja turvautui äärimmäisessä hädässään valheeseen. Hän kertoi papille, että kuningas oli lähettänyt hänet salaiselle ja hyvin kiireiselle asialle. Näin hän ilmaisi heikon uskonsa Jumalaan, ja hänen syntinsä aiheutti ylipapin kuoleman. Jos Ahimelek olisi saanut kuulla, miten asiat todella olivat, hän olisi osannut väistää kuoleman. Jumala vaatii, että totuudellisuus on tunnusomaista hänen kansalleen suurimmankin vaaran hetkellä. Daavid pyysi papilta viittä leipää. Jumalan miehen hallussa ei ollut muuta kuin Herralle pyhitettyä leipää, mutta Daavidin onnistui hälventää hänen epäröintinsä ja saada leipää nälkänsä tyydyk- keeksi. {PJP 643.2}

Mutta nyt ilmaantui uusi vaara. Jumalanpalveluksen paikassa sattui olemaan lupauksiaan täyttämässä Saulin paimenten päämies Dooeg, joka oli kääntynyt heprealaisten uskoon. Nähdessään tämän miehen Daavid päätti lähteä etsimään jotakin muuta turvapaikkaa ja hankkia itselleen aseen, jolla voisi puolustaa itseään tarpeen tullen. Hän pyysi Ahimelekiltä miekkaa ja sai kuulla, ettei tällä ollut muuta kuin Goljatin miekka, jota oli säilytetty muistona pyhäkössä. Silloin Daavid sanoi: ”Ei ole toista sen vertaista; anna se minulle.” Hän tunsi rohkaistuvansa tarttuessaan miekkaan, jota hän oli käyttänyt kaataessaan filistealaisten sotaurhon. {PJP 643.3}

Daavid pakeni Gatin kuninkaan Aakiin luo, koska hänestä oli turvallisempaa oleilla kansansa vihollisten parissa kuin Saulin valta-alueella. Mutta Aakiille kerrottiin että Daavid oli se mies, joka vuosia aikaisemmin oli lyönyt filistealaisten parhaan soturin kaksintaistelussa; ja nyt oli Israelin vihollisilta turvaa etsinyt joutunut suureen vaaraan. Mutta tekeytymällä mielipuoleksi hänen onnistui pettää vihollisensa ja päästä pakoon. {PJP 644.1}

Daavidin ensimmäinen virhe oli se, ettei hän luottanut Jumalaan Noobissa, ja toinen oli hänen vilpillisyytensä Aakiin luona. Daavidissa oli ilmennyt jaloja luonteenpiirteitä, ja hänen siveellinen kunnollisuutensa oli saattanut hänet kansan suosioon. Mutta joutuessaan koetuksiin hän menetti hetkeksi uskonsa ja osoitti inhimillisen heikkoutensa. Hän piti jokaista miestä vakoojana ja petturina. Vaikeassa tilanteessa Daavid oli kiinnittänyt uskon katseensa lujasti Jumalaan ja voittanut filistealaisen jättiläisen. Hän uskoi Jumalaan ja toimi hänen nimessään. Mutta jouduttuaan takaa-ajetuksi ja vainotuksi hän suuressa ahdingossa miltei menetti taivaallisen Isänsä näkyvistään. {PJP 644.2}

Kuitenkin Daavid sai tästä kokemuksesta hyvän opetuksen. Se auttoi häntä huomaamaan, miten heikko hän oli ja miten välttämätöntä hänen oli aina nojautua Jumalaan. Oi miten kallisarvoista onkaan Jumalan Hengen suloinen vaikutus, joka tulee masentuneiden tai epätoivoon joutuneiden osaksi rohkaisten arkoja, vahvistaen heikkoja ja auttaen Herran koeteltuja palvelijoita rohkaistumaan! Oi minkälainen Jumala meillä onkaan, kun hän niin hellästi kohtelee erehtyviä ja vastoinkäymisten tullen jaksaa olla niin kärsivällinen ja jonkin suuren surun valtaan joutuessamme niin lempeän rakastava! {PJP 644.3}

Aina kun Jumalan lapset epäonnistuvat, syynä on heidän uskon puutteensa. Silloin kun varjot peittävät sielun ja tarvitsemme valoa ja opastusta, meidän on katsottava ylöspäin; pimeyden tuolla puolen on valoisaa. Daavidin ei olisi pitänyt hetkeksikään lakata luottamasta Jumalaan. Hänellä oli kyllin syytä luottaa häneen: hän oli Herran voideltu, ja vaarojen keskellä Jumalan enkelit olivat suojelleet häntä. Häntä oli rohkaistu tekemään sankaritekoja. Jos hän olisi lakannut ajattelemasta sitä täpärää tilannetta mihin oli joutunut ja olisi ajatellut Jumalan voimaa ja valtasuuruutta, hän olisi pysynyt tyynenä kuoleman varjojen keskellä ja olisi luottavasti voinut toistaa Herran lupauksen: ”Vuoret väistyköot ja kukkulat horjukoot, mutta minun armoni ei sinusta väisty, eikä minun rauhanliittoni horju” (Jes. 54: 10). {PJP 644.4}

Saulin takaa-ajamana Daavid etsi turvapaikkaa Juudan vuoristosta. Hänen onnistui paeta Adullamin luolaan, jota vähäi- sinkin voimin saattoi puolustaa suurtakin vihollisjoukkoa vastaan. ”Ja kun hänen veljensä ja koko hänen isänsä perhe kuulivat sen, tulivat he sinne hänen luoksensa.” Daavidin kotiväki ei voinut tuntea oloaan turvatuksi tietäessään, että Saul saattoi milloin tahansa kohdistaa epäoikeudenmukaiset epäluulonsa heihin vain sen perusteella, että he olivat Daavidin sukulaisia. He olivat nyt varmistuneet siitä — ja se alkoi olla jo yleisesti tunnettua Israelissa — että Jumala oli valinnut Daavidin kansansa tulevaksi hallitsijaksi. Niinpä he uskoivat olevansa hänen luonaan paremmassa turvassa, vaikka hän olikin pakolaisena yksinäisessä luolassa, kuin kateellisen kuninkaan hulluuden ja uhan alaisina. {PJP 645.1}

Adullamin luolassa oleskelevien perheenjäsenten kesken vallitsi myötätuntoisen sopuisa ja lämminhenkisen rakkauden ilmapiiri. lisäin poika saattoi virittäytyä kanneltaan näppäillen laulamaan: ”Katso, kuinka hyvää ja suloista on, että veljekset sovussa asuvat!” (Ps. 133: 1). Hän oli joutunut kokemaan epäluottamuksen katkeruutta omien veljiensäkin taholta, ja kun epäsopu oli nyt vaihtunut täyteen sopuun, se ilahdutti hänen mieltään pakomatkalla oltaessa. Tähän aikaan Daavid sepitti psalmin viisikymmentäseitsemän. {PJP 645.2}

Ennen pitkää Daavidin joukkoon liittyi sellaisia, jotka halusivat välttyä joutumasta kuninkaan harjoittaman kiristyksen uhreiksi. Monet olivat menettäneet luottamuksensa Israelin hallitsijaan, sillä he saattoivat havaita, ettei hän ollut enää Jumalan Hengen johdossa. Ja niin Daavidin turviin kokoontui ”kaikenlaista ahdingossa olevaa, velkaantunutta ja katkeroitunutta väkeä, ja hän rupesi heidän päämiehekseen. Näin liittyi häneen noin neljäsataa miestä.” Daavidilla oli tässä nyt oma pieni valtakuntansa, jossa vallitsi kuri ja järjestys. Mutta vuoriston suojassakaan hän ei tuntenut oloaan läheskään turvalliseksi, sillä hän sai sinne jatkuvasti viestejä siitä, ettei kuningas ollut luopunut murhahankkeistaan. {PJP 645.3}

Daavid löysi vanhemmilleen turvapaikan Mooabin kuninkaan luota, ja sen jälkeen hän itse siirtyi Herran profeetan varoittamana luolasuojastaan Heretin metsään. Nämä Daavidin vaiheet eivät olleet tarpeettomia eivätkä hyödyttömiä. Hän sai Jumalalta kurinalaista opetusta, joka teki hänestä sekä viisaan joukkojen johtajan että armollisen kuninkaan. Pakolaisryhmänsä johdossa hän harjaantui siihen tehtävään, jota hoitamaan Saul oli tulossa täysin kelvottomaksi

murhahimonsa ja sokean kiihkonsa takia. Ihmisten ei ole mahdollista poiketa Jumalan ohjeista ja silti pysyä niin tyyninä ja viisaina, että voisivat toimia oikeudenmukaisesti ja harkitsevasti. Pelottavinta ja toivottominta mielettömyyttä on ihmisviisauden noudattaminen vailla Jumalan viisauden opastusta. {PJP 646.1}

Saul oli valmistautunut saamaan Daavidin satimeen ja vangituksi hänen ollessaan Adullamin luolassa, ja kun kävi ilmi, että Daavid oli poistunut siitä turvapaikastaan, se sai kuninkaan raivoihinsa. Hän ei voinut käsittää, miten Daavid saattoi pakoilla häntä muutoin kuin sellaisten pettureiden avulla, jotka hänen omasta leiristään veivät lisäin pojalle tietoja hänen lähestymisestään ja aikeistaan. {PJP 646.2}

Hän vakuutti neuvonantajilleen, että häntä vastaan oli suunnattu salaliitto, ja lupaamalla runsaita lahjoja ja korkeita virkoja hän lahjoi heidät ilmaisemaan, ketkä hänen kansastaan olivat ystävystyneet Daavidin kanssa. Edomilainen Dooeg ryhtyi ilmiantajaksi. Kunnianhimoisena ja ahneena sekä vihaisena papille, joka oli nuhdellut häntä synnistä, Dooeg kertoi Daavidin käyneen Ahimelekin luona. Hän esitti asian siinä valossa, että sai Saulin vihastumaan Jumalan mieheen. Tuon helvetistä syttyneen pahanilkisen kielen sanat kiihdyttivät Saulin mielen pahimpia intohimoja, kunnes hän raivonsa vimmassa käski tuhota papin koko perheen. Hirvittävä käsky toteutettiin. Kuninkaan määräyksestä Dooeg surmasi omin käsin Ahimelekin ja koko hänen isänsä suvun ”kahdeksankymmentä viisi pellavakasukkaa kantavaa miestä”. {PJP 646.3}

”Myös pappiskaupungin Noobin asukkaat hän surmasi miekan terällä, sekä miehet että naiset, sekä lapset että imeväiset; jopa raavaat, aasit ja lampaatkin.” Näin saattoi Saul menetellä ollessaan saatanan valvonnassa. Kun Jumala oli ilmoittanut amalekilaisten täyttäneen syntimittansa ja käski hänen hävittää heidät perin pohjin, hän katsoi olevansa liian sääliväinen toimeenpanemaan jumalallista tuomiota. Mutta nyt hän Jumalan käskemättä ja saatanan ohjauksessa saattoi surmata Herran papit ja hävittää Noobin asukkaat. Näin turmeltuu ihminen mieleltään hyljättyään Jumalan johdatuksen. {PJP 647.1}

Tämä teko herätti kauhua koko Israelissa. Tämän tihutyön oli aikaansaanut heidän valitsemansa kuningas, ja hän oli vain toiminut Jumalaa pelkäämättömien pakanakuninkaiden tavoin. Arkki oli vielä heidän keskuudessaan, mutta papit, joilta he olivat kysyneet neuvoa, oli surmattu miekan terällä. Mitähän tästä vielä seuraisi? {PJP 647.2}

Luku 65—Daavidin jalomielisyys

Saulin toimeenpanemasta Herran pappien kammottavasta teurastuksesta ”ainoastaan yksi Ahimelekin, Ahitubin pojan, poika, nimeltä Ebjatar, pelastui ja pakeni Daavidin luo. Ja Ebjatar kertoi Daavidille, että Saul oli tappanut Herran papit. Niin Daavid sanoi Ebjatarille: ’Minä ymmärsin jo silloin, että edomilainen Dooeg, kun hän oli siellä, oli ilmaiseva sen Saulille. Minä olen syypää koko sinun isäsi suvun, joka hengen, kuolemaan. Jää minun luokseni, älä pelkää; sillä joka väijyy sinun henkeäsi, se väijyy minun henkeäni. Minun luonani sinä olet turvassa.’” {PJP 648.1}

Kuningas ajoi yhä takaa Daavidia, niin ettei tämä löytänyt itselleen mistään lepopaikkaa eikä turvaa. Kegilassa hänen urhea väkensä pelasti kaupungin joutumasta filistealaisten valtaan, mutta edes näiden vapauttamiensa parissa he eivät olleet turvassa. Kegilasta he siirtyivät Siifin erämaahan. {PJP 648.2}

Tähän aikaan, jolloin Daavidin elämässä oli niin harvoja ilon aiheita, hän riemastui kun hänen luokseen saapui yllättäen Joonatan, joka oli saanut tiedon hänen olinpaikastaan. Kallisarvoisia olivat ne hetket, jotka nämä ystävykset saivat olla toistensa seurassa. He kertoivat toisilleen kokemuksistaan, ja Joonatan rohkaisi Daavidia sanomalla: ”Älä pelkää; sillä minun isäni Saulin käsi ei ole tappava sinua, vaan sinusta tulee Israelin kuningas, ja minä tulen olemaan lähinnä sinua. Myös minun isäni Saul tietää kyllä sen.” Kun he puhelivat siitä, miten ihmeellisesti Jumala oli johdattanut Daavidia, se valoi takaa-ajetun pakolaisen mieleen uutta rohkeutta. ”Sitten he molemmat tekivät liiton Herran edessä. Ja Daavid jäi Hoorekseen, mutta Joonatan palasi kotiinsa.” {PJP 648.3}

Joonatanin käynnin jälkeen Daavid ylläpiti rohkeuttaan ylistyslauluilla ja näppäillen säestykseksi kanneltaan lauloi: {PJP 649.1}

”Herraan minä turvaan;
kuinka te sanotte minulle:
’Paetkaa vuorellenne niinkuin linnut!
Sillä katso, jumalattomat jännittävät jousensa,
ovat panneet nuolensa jänteelle
oikeamielisiä pimeässä ampuaksensa.
Kun peruspylväät murretaan maahan,
mitä voi vanhurskas tehdä?’
Herra pyhässä temppelissänsä,
Herra, jonka istuin on taivaassa —
hänen silmänsä näkevät,
hänen katseensa tutkii ihmislapset;
Herra tutkii vanhurskaat,

mutta jumalattomia ja niitä, jotka vääryyttä rakastavat, hänen sielunsa vihaa.”

Ps. 11: 1—5. {PJP 649.2}

Siifiläiset, joiden erämaa-alueelle Daavid siirtyi Kegilasta, lähettivät sanan Saulille Gibeaan ilmoittaen tietävänsä Daavidin piilopaikan ja opas ta vänsä kuninkaan sinne. Mutta Daavidia varoitettiin heidän aikeestaan, ja hän vetäytyi uuteen kätköpaikkaan Maaonin ja Kuolleen meren väliseen vuoristoon. {PJP 649.3}

Jälleen Saulille ilmoitettiin: ”’Katso, Daavid on Een-Gedin erämaassa’. Niin Saul otti kolmetuhatta valiomiestä koko Israelista ja meni etsimään Daavidia ja hänen miehiään Kauriskal- lioiden itäpuolelta.” Daavidilla oli mukanaan vain kuusisataa miestä, kun Saul tuli häntä vastaan kolmen tuhannen miehen voimalla. Eräässä syrjäisessä luolassa lisäin poika oli miehineen odottamassa, mitä Jumala neuvoisi heitä tekemään. Saulin noustessa joukkoineen vuorille hän sattui poikkeamaan aivan yksin juuri siihen luolaan, jonka perällä Daavid miehineen istui. Tällöin Daavidin miehet yllyttivät johtajaansa surmaamaan Saulin. He katsoivat Jumalan itsensä antaneen kuninkaan, heidän vihamiehensä, heidän käsiinsä, jotta he voisivat tuhota hänet. Daavid oli kiusattu yhtymään tähän käsitykseen, mutta tunsi omantuntonsa varoittavan: ”Älä satuta kättäsi Herran voideltuun.” {PJP 649.4}

Daavidin miehet eivät vieläkään halunneet päästää Saulia poistumaan rauhassa, vaan muistuttivat päällikölleen Jumalan sanoneen: ”’Minä annan vihamieheni sinun käsiisi, tehdäksesi hänelle, mitä hyväksi näet.’ Ja Daavid nousi ja leikkasi salaa kappaleen Saulin viitan liepeestä.” Mutta myöhemmin hänen omatuntonsa soimasi häntä jopa kuninkaan vaatteen turmelemisesta. {PJP 650.1}

Kun Saul nousi ja poistui luolasta jatkamaan etsintäänsä, hän kuuli yllätyksekseen jonkun huutavan: ”Minun Herrani, kuningas!” Hän kääntyi nähdäkseen, kuka häntä näin puhutteli, ja kas, lisäin poikahan siinä oli, mies, jota hän niin kauan oli tavoitellut tappaakseen hänet. Kunnioittavasti kumartaen Daavid tunnusti hänet herrakseen. Sitten hän sanoi Saulille: ”Miksi sinä kuuntelet ihmisten puhetta, jotka sanovat: ’Daavid hankkii sinulle onnettomuutta’? Katso, näethän nyt omin silmin, kuinka Herra tänä päivänä antoi sinut minun käsiini luolassa, mutta minä säästin sinut, vaikka minua neuvottiin tappamaan sinut; sillä minä ajattelin: ’Minä en satuta kättäni herraani; sillä hän on Herran voideltu’. Katso itse, isäni, katso tätä viittasi liepeen kappaletta, joka on minun kädessäni. Kun minä leikkasin sen sinun viittasi liepeestä enkä sinua tappanut, niin ymmärrä siitä ja näe, ettei minulla ole tekeillä mitään pahaa tai rikollista ja etten minä ole sinua vastaan rikkonut, vaikka sinä vainoat minua ottaaksesi minulta hengen.” {PJP 650.2}

Kun Saul kuuli Daavidin sanat, häntä hävetti eikä hän voinut muuta kuin myöntää ne tosiksi. Hän liikuttui syvästi todetessaan miten täysin hän oli ollut sen miehen vallassa, jonka henkeä hän vainosi. Daavid seisoi siinä hänen edessään tietoisena syyttömyydestään. Mieli lauhtuneena

Saul huudahti: "'Eikö se ole sinun äänesi, poikani Daavid?' Ja Saul korotti äänensä ja itki." Sitten hän tunnusti Daavidille: "Sinä olet minua vanhurskaampi, sillä sinä olet tehnyt minulle hyvää, vaikka minä olen tehnyt sinulle pahaa. — — Sillä kun joku kohtaa vihollisensa, päästääkö hän hänet menemään rauhassa? Herra palkitkoon sinulle runsaasti sen, mitä olet tänä päivänä tehnyt minulle. Ja katso, nyt minä tiedän, että sinä tulet kuninkaaksi ja että Israelin kuninkuus on pysyvä sinun kädessäsi." Ja Daavid sopi Saulin kanssa, että kun näin kävisi, hän säästäisi Saulin perhettä eikä hävittäisi hänen nimeään suvusta. {PJP 650.3}

Tuntien vanhastaan Saulin menneet vaiheet Daavid ei voinut luottaa kuninkaan vakuutuksiin eikä toivoa kauankaan pysyvän katuvalla mielellä. Niinpä hän Saulin lähtiessä kotiinsa jäi edelleenkin vuoriston tukikohtaansa. {PJP 651.1}

Saatanan valtaan jättäytyneiden vihamielisyys Jumalan palvelijoita kohtaan vaihtuu aika ajoin sovinnolliseksi ja suopeaksi mielialaksi, mutta tämä muutos ei aina jää pysyväksi. Pahaa tarkoittavien tehtyä ja puhuttua pahoin Herran palvelijoita vastaan he toisinaan tuntevat syvästi olleensa väärässä. Herran Henki tekee työtään heissä, ja he nöyrtyvät Jumalan ja niiden edessä, joiden vaikutuksen he ovat koettaneet tehdä tyhjäksi, ja he saattavat suhtautua heihin nyt toisella tavalla. Mutta kun he jälleen kuuntelevat pahan kuiskeita, vanhat epäilykset heräävät taas eloon, ja he palaavat samaan käytäntöön, josta joksikin aikaa katuen luopuivat. Taas he puhuvat pahaa, syyttävät ja tuomitsevat mitä katkerimmin juuri niitä, joille he niin nöyrästi tunnustivat olleensa väärässä. Ja saatana pääsee käyttämään heitä tämän kokemuksen jälkeen paljon tehokkaammin, koska he ovat tehneet syntiä vastoin entistä parempaa tietoaan. {PJP 651.2}

"Ja Samuel kuoli, ja koko Israel kokoontui pitämään hänen valittajaisiaan, ja he hautasivat hänet hänen kotipaikkaansa Raamaan." Israelin kansa piti Samuelin kuolemaa korvaamattomana menetyksenä. Suuri ja hyvä profeetta ja etevä tuomari oli vaipunut hautaan, ja kansa suri häntä syvästi ja koko sydämestään. Nuoruudestaan asti Samuel oli vaeltanut Israelin keskuudessa ehyin sydämin, ja vaikka Saul olikin valittu kuninkaaksi, Samuelin vaikutus säilyi voimakkaampana kuin hänen juuri profeetan uskollisuuden, kuuliaisuuden ja pyhittyneisyyden vuoksi. Raamatun mukaan hän jakoi oikeutta Israelille koko ikänsä. {PJP 651.3}

Verratessaan Saulin ja Samuelin vaellusta toisiinsa kansa huomasi tehneensä virheen halutessaan itselleen kuningasta, jottei poikettaisi ympärillä olevien kansojen käytännöstä. Monet pitivät yhteiskunnan tilaa huolestuttavana, sillä uskonnonvastäinen jumalattomuus lisääntyi nopeasti. Hallitsijan esimerkki vaikutti tietenkin laajalti, ja siksi Israelilla olikin syytä suruun, kun Samuel, Herran profeetta, oli kuollut. {PJP 651.4}

Kansakunta oli menettänyt perustajansa ja pyhien koulujensa esimiehen, mutta sen lisäksi oli nyt poissa henkilö, jonka puoleen kansa oli tottunut kääntymään suurine huolineen ja joka aina kansan parasta ajatellen oli esittänyt sen asiat Jumalalle. Samuelin toimiessa kansan välimiehenä se oli tuntenut olonsa turvalliseksi, sillä "vanhurskaan rukous voi paljon, kun se on harras" (Jaak. 5: 16). Nyt kansasta tuntui, että Jumala oli hylkäämässä heidät. Kuningas ei näyttänyt paljonkaan puuttuvan aivan hullusta. Oikeus oli vääristynyt, ja järjestys oli muuttunut

sekavuudeksi. Jumala päästi iäkkään palvelijansa lepoon ajankohtana, jolloin sisäiset kiistat raastoivat kansakuntaa ja jolloin Jumalan tahdon mukaisia Samuelin neuvoja tunnuttiin tarvit tavan eniten. Katkerin mielin saattoväki katseli hänen hiljaista lepopaikkaansa muistellen omaa mielettömyyttään, joka sai kansan hylkäämään hänet hallitsijanaan. Olihan hän ollut niin läheisessä yhteydessä taivaaseen, että näytti kytkevän koko Israelin Herran valtaistuimeen. Samuel oli opettanut heitä rakastamaan ja tottelemaan Jumalaa, mutta nyt hänen poistuttuaan kansa tunsi jääneensä saatanaan liittyneen kuninkaan armoille, joka erottaisi heidät Jumalasta ja taivaasta. {PJP 652.1}

Daavid ei päässyt Samuelin hautajaisiin mutta suri häntä yhtä syvästi ja lämpimästi kuin uskollinen poika konsanaan häntä uhrautuvasti rakastanutta isäänsä. Hän tiesi, että Samuelin kuoleman jälkeen Saul jatkaisi toimintaansa entistä hillittömämmin, ja tunsi olevansa nyt turvattomampi kuin profeetan eläessä. Saulin huomion ollessa kiintyneenä Samuelin poismenon suremiseen Daavidille tarjoutui tilaisuus hakeutua parempaan turvapaikkaan, ja niin hän siirtyi Paaranin erämaahan. Siellä hän sepitti psalmit satakaksikymmentä ja satakaksikymmentäyksi. Tuntiessaan autiomaassa kipeästi profeetan poismenon ja kuninkaan vihollisuuden hän lauloi: {PJP 652.2}

”Apu minulle tulee Herralta,
joka on tehnyt taivaan ja maan.
Hän ei salli sinun jalkasi horjua, sinun varjelijasi ei torku.
Katso, hän, joka Israelia varjelee,
ei torku eikä nuku. — —
Herra varjelee sinut kaikesta pahasta,
hän varjelee sinun sielusi.
Herra varjelee sinun lähtemisesi ja tulemisesi,
nyt ja iankaikkisesti.”

Ps. 121: 2—8. {PJP 652.3}

Oleskellessaan Paaranin erämaassa Daavid miehineen suojasi rikkaan Naabalin lammaslaumoja ryösteleviltä rosvoilta. Naabal omisti niillä seuduin laajoja alueita. Hän oli Kaalebin jälkeläisiä, mutta luonteeltaan tyly ja saita. {PJP 653.1}

Oltiin lampaiden keritsemisen ajassa, joka oli erikoisen vieraanvaraisuuden aikaa. Daavidilta ja hänen miehiltään puuttui muonaa, ja ajan tavan mukaan lisäin poika lähetti kymmenen nuorta miestä tervehtimään Naabalia isäntänsä nimessä ja käski heidän sanoa näin: ”Sinä elät rauhassa; rauhassa elää myös sinun perheesi ja kaikki, mitä sinulla on. Minä olen nyt kuullut, että sinulla on lammasten keritsijäiset. Sinun paimenesi ovat olleet meidän läheisyydessämme; me emme ole heitä loukanneet, eikä heiltä ole mitään hävinnyt koko sinä aikana, minkä ovat olleet Kannelissa.* Kysy nuorilta miehiltäsi, niin he sanovat sen sinulle. Saakoot siis nämä miehet armon sinun silmiesi edessä, sillä mehän olemme tulleet juhlapäivänä. Anna siis palvelijoillesi ja pojallesi Daavidille sitä, mitä sinulla on käsillä.” {PJP 653.2}

Daavid oli miehineen ollut aivan kuin suojamuurina Naabalin paimenille ja laumoille, ja nyt tätä rikasta miestä pyydettiin luovuttamaan yltäkylläisyydestään jotakin helpotusta niiden tarpeisiin, jotka olivat niin ansiokkaasti auttaneet häntä. Daavid olisi voinut hankkia muonaa väelleen suoraan verottamalla laiduntavia laumoja, mutta sitä hän ei tehnyt, vaan käyttäytyi rehellisesti. Nuorten miesten ystävälliset sanat kaikuivat kuitenkin kuuroille korville. Naabal lähetti Daavidille luonteensa mukaisen vastauksen: ”Kuka Daavid on, kuka on lisäin poika? Tätä nykyä on paljon orjia, jotka karkaavat isäntäinsä luota. Ottaisinko minä ruokani ja juomani ja teuraani, jotka olen teurastanut keritsijäisiini, ja antaisin ne miehille, jotka ovat kotoisin ties mistä?” {PJP 653.3}

Kun nuoret miehet palasivat tyhjin käsin ja kertoivat Daavidille kuulumisensa, tämä suuttui kovin. Hän käski miestensä valmistautua taisteluun, sillä hän oli päättänyt rangaista miestä, joka oli kieltäytynyt antamasta hänelle kuuluvaa osaa ja oli lisäksi puhunut loukkaavasti. Tämä hetken mielijohteen sanelema päätös kuvasti pikemmin Saulin kuin Daavidin luonnetta, mutta lisäin pojan olikin vielä opittava kärsivällisyyttä ahdistusten koulussa. {PJP 654.1}

Muuan Naabalin palvelijoista lähetti Daavidin nuoret miehet kotimatkalle ja riensi sitten selostamaan tapahtunutta Abigailille, Naabalin vaimolle. ”Katso”, hän sanoi, ”Daavid on lähettänyt sanansaattajia erämaasta tervehtimään meidän isäntäämme, mutta hän vain haukkui heitä. Ne miehet ovat kuitenkin olleet meille varsin hyviä: he eivät loukanneet meitä eikä meiltä mitään hävinnyt koko sinä aikana, minkä kuljeskelimme heidän läheisyydessään ollessamme kedolla. He olivat muurina meidän ympärillämme yöllä ja päivällä koko sen ajan, minkä oleskelimme heidän läheisyydessään paimentaessamme lampaita. Niin ajattele nyt sinä ja katso, mitä voit tehdä, sillä onnettomuus uhkaa meidän isäntäämme ja koko hänen taloaan.” {PJP 654.2}

Neuvottelematta miehensä kanssa tai kertomatta hänelle mitään aikeistaan Abigail sälytti aasien selkään runsaasti ruoka- varoja ja lähetti palvelijoita viemään niitä edellään ja lähti itsekin tapaamaan Daavidin väkeä. Hän kohtasi heidät erään kukkulan suojassa. Ja ”kun Abigail näki Daavidin, laskeutui hän kiiruusti aasin selästä maahan, lankesi kasvoilleen Daavidin eteen ja kumartui maahan. Ja kun hän oli langennut hänen jalkainsa juureen, sanoi hän: ’Minun on syy, herrani. Mutta salli palvelijattaresi puhua sinulle.’” Abigail puhutteli Daavidia niin kunnioittavasti kuin olisi puhunut kruunatulle kuninkaalle. Naabal oli tokaissut pilkallisesti: ”Kuka Daavid on?” mutta Abigail käytti hänestä sanaa ”herrani”. Ystävällisin sanoin hän koetti lauhduttaa kiihtyneitä tunteita ja pyysi häntä säästämään miestään. Abigail ei rehennellyt eikä ylpistellyt vähääkään, vaan kaikella Jumalan antamalla viisaudella ja rakkaudella toi ilmi tarmokkaan taloudenhoitonsa ja selvitti Daavidille, ettei hänen miehensä epäystävällinen käytös ollut mitenkään tarkoitettu harkituksi henkilökohtaiseksi loukkaukseksi, vaan oli vain noita hänen ikävän ja itsekkään luonteensa valitettavia purkauksia. {PJP 654.3}

”Ja nyt, herrani, niin totta kuin Herra elää ja niin totta kuin sinä itse elät, jonka Herra on estänyt joutumasta verivelan alaiseksi ja auttamasta itseäsi omalla kädelläsi: käyköön nyt sinun

vihamiehillesi ja kaikille, jotka hankkivat onnettomuutta minun herralleni, niinkuin Naabalille.” Koettaessaan järkisyillä saada Daavidia luopumaan pikaisesta aikeestaan Abigail ei taivuttelustaan ottanut ansiota itselleen, vaan antoi siitä Jumalalle kunnian ja kiitoksen. Sitten hän tarjosi runsaasti ruokavaroja sovinnon lahjaksi Daavidin miehille ja pyysi vielä anteeksi rikettään aivan kuin itse olisi aiheuttanut harmia heidän johtajalleen. {PJP 655.1}

”Anna palvelijattaresi rikkomus anteeksi”, hän sanoi. ”Sillä Herra on rakentava minun herralleni pysyväisen huoneen, koska minun herrani käy Herran sotia; eikä mitään pahaa löydetä sinussa koko elinaikanasi.” Abigail ilmaisi tässä epäsuorasti sen suunnan, jota Daavidin tuli noudattaa. Hänen tuli käydä Herran sotia. Hänen ei pitänyt kostaa kokemiaan vääryyksiä, vaikka häntä vainottaisiin maanpetturina. Abigail lisäsi vielä: ”Ja jos joku nousee vainoamaan sinua ja väijymään sinun henkeäsi, niin herrani henki on tallella elävien kukkarossa Herran, sinun Jumalasi, tykönä. Ja kun Herra tekee minun herralleni kaiken hyvän, josta hän on sinulle puhunut, ja määrää sinut Israelin ruhtinaaksi, niin ei sinua kaada eikä herrani tuntoa vaivaa se, että olisit aiheettomasti vuodattanut verta ja että herrani olisi itse auttanut itseänsä. Mutta kun Herra on tehnyt hyvää minun herralleni, niin muista palvelijatartasi” (1 Sam. 25: 29—31). {PJP 655.2}

Näin on voinut puhua vain sellainen, joka on osallistunut ylhäältä tulevasta viisaudesta. Abigailin kasvoilta, sanoista ja teoista leyhyi kukan tuoksun tavoin tiedottomasti hurskautta, Jumalan Hengen viihtyessä hänen sydämessään. Hänen puheensa, joka oli armon höystämää, ystävällistä ja rauhallista, huokui taivaallista vaikutusta. Se antoi Daavidille hyviä herätteitä ja sai hänet vapisemaan, kun hän ajatteli harkitsemattoman aikeensa arvaamattomia seurauksia. ”Autuaita ovat rauhantekijät, sillä heidät pitää Jumalan lapsiksi kutsuttaman” (Matt. 5:9). {PJP 655.3}

Jospa tämän israelilaisen vaimon kaltaisia olisikin monta, jotka tyynellä ja harkitulla puheellaan lauhduttaisivat ärtyneitä tunteita, ehkäisisivät äkkipikaisia mielijohteita ja tukahduttaisivat paljon pahaa. {PJP 656.1}

Pyhittynyt kristitty henkii alati valoa, lohtua ja rauhaa. Puhtaus, tahdikkuus, vaatimattomuus ja käyttökelpoisuus ovat hänelle tunnusomaisia. Hän on epäitsekkään rakkauden valvonnassa, joka pyhittää hänen vaikutuksensa. Hänessä on Kristuksen täyteyttä, ja minne tahansa hän meneekin, hän jättää jälkeensä valoisan muiston. Abigail nuhteli ja neuvoi viisaasti. Hänen vaikutuksensa ja järkisyynsä saivat Daavidin kiihkon lauhtumaan. Hänelle selvisi, että hän oli toiminut harkitsemattomasti ja menettänyt malttinsa. {PJP 656.2}

Nöyrin mielin hän otti vastaan nuhteen, sopusoinnussa omien sanojensa kanssa: ”Lyököön minua vanhurskas: se on rakkautta; kurittakoon hän minua: se on öljyä minun päähäni” (Ps. 141: 5). Daavid kiitti ja siunasi Abigailia hänen vanhurskaasta neuvostaan. Monet arvostavat nuhtelua, jos suhtautuvat siihen kärsivällisesti, mutta miten harvat osaavatkaan vastaanottaa nuhteen kiitollisin mielin ja siunata niitä, jotka koettavat estää heitä menettelemästä väärin. {PJP 656.3}

Kotiin palattuaan Abigail tapasi Naabalin juhlimassa ja juopottelemassa vieraittensa kanssa. Vasta Seuraavana aamuna hän kertoi miehelleen tuloksen Daavidin kanssa käymästään neuvottelusta. Naabal oli pelkuri, ja kun hän tajusi olleensa vähällä menettää henkensä tyhmyytensä vuoksi, hän aivan kuin halvaantui. Hän kauhistui peljätessään, että Daavid sittenkin vielä kostaisi, ja niin hän lamaantui ja lyyhistyi maahan tajuttomana. Kymmenen päivän kuluttua hän kuoli. Hän oli käyttänyt Jumalalta saamansa elämän pelkästään maailmallisiin rientoihin. Kesken kaikkea ilonpitoa Jumala sanoi hänelle samoin kuin vertauksen rikkaalle miehelle: ”Tänä yönä sinun sielusi vaaditaan sinulta pois” (Luuk. 12: 20). {PJP 656.4}

Myöhemmin Daavid otti Abigailin vaimokseen. Hänellä oli ennestään jo yksi vaimo, mutta sen ajan pakanalliset tavat turmelivat hänen arvostelukykynsä ja saivat hänet lankeamaan moniavioisuuteen. Kuuluisat suurmiehetkin ovat tehneet virheitä ratessaan maailman tapoja. Daavid joutui koko elämänsä ajan kokemaan moniavioisuuden katkeria seurauksia. {PJP 656.5}

Samuelin kuoleman jälkeen Daavid sai olla rauhassa muutamia kuukausia. Hän kätkeytyi jälleen siifiläisten alueelle, mutta nämä viholliset halusivat päästä kuninkaan suosioon ja ilmaisivat hänelle Daavidin piilopaikan. Tieto tästä sai Saulin lauhtuneen kiihkon viriämään jälleen täyteen paloonsa. Hän kokosi taas sotilaansa ja lähti heidän kanssaan ajamaan takaa Daavidia. Mutta omat vakoojat ilmoittivat lisäin pojalle, että Saul oli tulossa, ja Daavid lähti muutaman miehensä kanssa ottamaan selvää vihollisensa olinpaikasta. He pääsivät yöllä varovasti edeten leirin lähelle ja näkivät, missä kuningas lähimpine miehineen lepäsi. Kukaan ei huomannut heitä, sillä koko leiri nukkui sikeästi. Daavid kehotti tovereitaan lähtemään kanssaan aivan keskelle leiriä ja kysyi: ”Kuka lähtee minun kanssani Saulin tykö leiriin?” Abisai vastasi heti: ”Minä lähden sinun kanssasi.” {PJP 657.1}

Kukkuloiden syvien varjojen suojassa Daavid hiipi tovereineen vihollisen leiriin. Koettaessaan päästä selville heidän lukumäärästään he osuivat paikalle, missä Saul nukkui keihäs pistettynä maahan pääpuoliinsa ja vesiastia vieressään. Siinä sivulla makasi myös Abner, hänen ylipäällikkönsä, väkensä ympäröimänä, kaikki sikeässä unessa. Abisai kohotti keihäänsä ja sanoi Daavidille: ”Jumala on tänä päivänä antanut vihamiehesi sinun käsiisi. Salli nyt minun keihästää hänet maahan; yksi isku vain, toista ei tarvita.” Hän odotti saavansa luvan, mutta kuulikin kuiskauksen: ”’Älä surmaa häntä; sillä kuka on rankaisematta satuttanut kätensä Herran voideltuun? — — Niin totta kuin Herra elää: Herra itse lyö hänet, tahi hänen kuolinpäivänsä tulee, tahi hän menee sotaan ja tuhoutuu siellä. Mutta minä en satuta kättäni Herran voideltuun. Pois se, Herra varjelkoon! Vaan ota nyt keihäs hänen päänpohjistaan ja vesiastia, ja sitten menkäämme.’ Ja Daavid otti keihään ja vesiastian Saulin pään- pohjista, ja sitten he menivät tiehensä. Eikä kukaan nähnyt tai huomannut sitä, eikä kukaan herännyt, vaan he nukkuivat kaikki; sillä Herran lähettämä raskas uni oli vallannut heidät.” Miten helposti Herra voikaan heikentää vahvimmankin, poistaa mielevyyden viisaimmaltakin ja tehdä tyhjäksi valppaimmankin taidollisuuden! {PJP 657.2}

Päästyään turvallisen matkan päähän kukkulan laelle Daavid pysähtyi ja huusi kovalla äänellä joukoille ja Abnerille: "'Sinähän olet mies, eikä sinun vertaistasi ole Israelissa. Miksi et sitten vartioinut herraasi, kuningasta? Sillä joku kansasta tuli surmaamaan kuningasta, sinun herraasi. Ei ole hyvin tehty, mitä sinä olet tehnyt. Niin totta kuin Herra elää: te olette kuoleman omat, koska ette vartioineet herraanne, Herran voideltua. Katsohan nyt: missä ovat kuninkaan keihäs ja vesiastia, jotka olivat hänen päänpohjissaan?' Niin Saul tunsi Daavidin äänen ja sanoi: 'Sehän on sinun äänesi, poikani Daavid'. Daavid vastasi: 'Niin on, herrani, kuningas'. Ja hän sanoi vielä: 'Miksi herrani vainoaa palvelijaansa? Mitä minä olen tehnyt, tahi mitä pahaa minulla on tekeillä? Kuulkoon nyt herrani, kuningas, mitä hänen palvelijansa sanoo.'" Ja jälleen pusertui kuninkaan huulilta tunnustus: "'Minä olen tehnyt syntiä. Tule takaisin, poikani Daavid; sillä minä en enää tee sinulle pahaa, koska minun henkeni tänä päivänä on ollut kallis sinun silmissäsi. Katso, minä olen tehnyt tyhmästi ja erehtynyt kovin pahoin.' Daavid vastasi ja sanoi: 'Tässä on kuninkaan keihäs; tulkoon joku miehistä tänne ottamaan sen.'" Vaikka Saul oli luvannut: "Minä en enää tee sinulle pahaa", Daavid ei jättäytynyt hänen valtaansa. {PJP 658.1}

Kun Daavid näin toisen kerran säästi valtiaansa hengen, se vaikutti entistä syvemmin Saulin mieleen ja sai hänet entistä nöyremmin tunnustamaan virheensä. Hän hämmästyi ja nujertui moisen ystävällisyyden osoituksesta. Erotessaan Daavidista Saul huudahti: "Siunattu ole sinä, poikani Daavid! Mihin sinä ryhdyt, siihen sinä pystyt." Mutta lisäin poika ei luottanut vähääkään siihen, että kuningas pysyisi kauankaan tällä mielellä. {PJP 658.2}

Daavidista sovinto Saulin kanssa tuntui toivottomalta. Näytti väistämättömältä, että hän lopulta sortuisi kuninkaan ilkeyden uhriksi, ja siksi hän päätti jälleen hakeutua turvaan filistealaisten maahan. Komennossaan olevien kuudensadan miehen kanssa hän siirtyi Aakiin, Gatin kuninkaan, luo. {PJP 658.3}

Kysymättä Jumalalta neuvoa Daavid oli tullut siihen johtopäätökseen, että Saul varmasti toteuttaisi murha-aikeensa. Mutta vaikka Saul koetti juonitellen saada hänet tuhotuksi, Jumala valmisteli toisaalta valtakunnan siirtämistä Daavidille. Jumala toteuttaa suunnitelmansa ihmisten katseilta salassa. Ihmiset eivät pysty käsittämään Jumalan menettelyä, vaan pitävät hänen sallimiaan koetuksia ja koettelemuksia heitä vastaan suunnattuina ja heidän tuhokseen tarkoitettuina. Näin Daavidkin arvosteli asioita vain sen perusteella miltä ne näyttivät eikä turvautunut Jumalan lupauksiin. Hän ei uskonut koskaan pääsevänsä valtaistuimelle. Pitkäaikaiset koettelemukset olivat uuvuttaneet hänen uskonsa ja kuluttaneet loppuun hänen kärsivällisyytensä. {PJP 658.4}

Herra ei lähettänyt Daavidia hakemaan turvaa filistealaisilta, jotka olivat Israelin katkerimpia vihollisia. Tämä kansa pysyisi loppuun asti hänen pahimpana vihollisenaan, ja kuitenkin hän oli paennut sen turviin tarvitessaan apua hädän hetkenä. Menetettyään kaiken luottamuksensa Sauliin ja hänen palvelijoihinsa hän jättäytyi kansansa vihollisten armoille. Daavid oli urhea sotapäällikkö ja oli osoittautunut viisaaksi ja menestykselliseksi sotilaaksi, mutta mennessään filistealaisten luo hän toimi vastoin omaa parastaan. Jumalan ohjeen mukaan

hänen tuli pystyttää lippunsa Juudan maahan, ja vain uskon puute sai hänet Herran käskemättä luopumaan velvollisuutensa paikalta. {PJP 659.1}

Daavidin epäusko tuotti häpeää Jumalalle. Filistealaiset olivat pelänneet Daavidia enemmän kuin Saulia ja hänen joukkojaan; ja hakeutumalla filistealaisten turvaan Daavid paljasti heille oman kansansa heikkouden. Näin hän rohkaisi näitä leppymät- tömiä vihollisia sortamaan Israelia. Daavid oli voideltu Jumalan kansan puolustajaksi, eikä Herra halunnut palvelijoidensa rohkaisevan jumalattomia paljastamalla heille hänen kansansa heikkoutta tai olemalla näköjään välittämättä sen hyvinvoinnista. Lisäksi hänen veljensä saivat tästä sen käsityksen, että hän oli liittynyt pakanoihin palvellakseen heidän jumaliaan. Näin hän antoi aihetta vaikuttimiensa väärään arviointiin ja herätti monissa ennakkoluuloja häntä vastaan. Hän toimi täysin saatanan toivomusten mukaisesti, sillä etsimällä turvapaikkaa filistealaisten luota Daavid antoi suuren ilon aiheen Jumalan ja hänen kansansa vihollisille. Daavid ei lakannut palvomasta Jumalaa eikä edistämästä hänen asiaansa. Mutta hän ei luottanut Jumalaan omakohtaisena suojelijanaan, ja niin hän tahrasi sen rehdin ja uskollisen luonteen, jota Jumala vaatii palvelijoiltaan. {PJP 659.2}

Filistealaisten kuningas otti Daavidin sydämellisesti vastaan. Tämä lämmin vastaanotto johtui osaksi siitä, että kuningas ihaili häntä, ja osittain siitä, että heprealaisen hakeutuminen hänen turviinsa imarteli hänen turhamaisuuttaan. Daavidista tuntui ettei kukaan kavaltaisi häntä Aakiin alueilla. Hän toi mukanaan perheensä, kaiken kotiväkensä ja omaisuutensa, ja samoin tekivät hänen miehensä. Hän oli näköjään tullut jäädäkseen pysyväisesti filistealaisten maahan. Tämä kaikki oli Aakiille mieleen, ja hän lupasi suojella luokseen paenneita israelilaisia. {PJP 660.1}

Daavid pyysi päästä asumaan maaseudulle, kauas kuninkaan kaupungista, ja niin tämä antoi hänelle suopeasti Siklagin maaseutukaupungin asuinpaikaksi. Daavid käsitti, että hänen ja hänen väkensä oli vaarallista oleskella epäjumalain palvelijoiden vaikutuksen alaisina. Kokonaan heidän omaan käyttöönsä varatussa kaupungissa he saattoivat palvella Jumalaa vapaammin kuin jäämällä Gatiin, jonka pakanalliset menot olisivat aiheuttaneet heille pelkkiä ikävyyksiä. {PJP 660.2}

Asuessaan omassa syrjäisessä kaupungissaan Daavid kävi sotaa gesurilaisia, geresiläisiä ja amalekilaisia vastaan eikä jättänyt heistä ketään henkiin viemään tapahtumasta tietoa Gatiin. Taistelusta palattuaan hän antoi Aakiin ymmärtää olleensa sotimassa omaa kansaansa, Juudan miehiä vastaan. Tällä teeskentelyllään hän antoi kuninkaalle sen käsityksen, että hän auttoi toiminnallaan filistealaisia, sillä kuningas sanoi: ”Hän on saattanut itsensä kansansa Israelin vihoihin ja tulee olemaan minun palvelijani ainiaan.” Daavid tiesi noiden pakanaheimojen hävittämisen olevan Jumalan tahdon mukaista ja tiesi myös tulleensa valituksi siihen tehtävään. Mutta Jumalan tahdon mukaista ei suinkaan ollut, että hän toimi petollisesti. {PJP 660.3}

”Siihen aikaan filistealaiset kokosivat joukkonsa sotaretkelle Israelia vastaan. Ja Aakis sanoi Daavidille: ’Tiedä, että sinun on miehinesi lähdettävä minun kanssani sotajoukon mukana.’” Daavid ei suinkaan aikonut kohottaa kättään kansaansa vastaan; hän ei vain ollut

varma siitä miten hänen oli meneteltävä kunnes tilanteen kehityksestä ilmenisi hänen velvollisuutensa. Hän vastasi kuninkaalle välttelevästi: ”Hyvä! Sinä tulet tietämään, mitä palvelijasi saa aikaan.” Aakis käsitti nämä sanat niin että Daavid lupasi auttaa häntä tulevassa sodankäynnissä, ja takasi puolestaan Daavidille kunnia-aseman ja korkean viran hovissaan. {PJP 660.4}

Mutta vaikka Daavidin usko Jumalan lupauksiin olikin horjahdellut, hän silti muisti Samuelin voidelleen hänet Israelin kuninkaaksi. Hän muisti, mitä voittoja hän Jumalan avulla oli saanut vihollisistaan. Hän muisti, miten armollisesti Jumala oli varjellut häntä joutumasta Saulin käsiin, ja päätti olla pettämättä saamaansa pyhää luottamustehtävää. Vaikka Israelin kuningas olikin tavoitellut häntä tappaaksensa hänet, ei hän kuitenkaan liittyisi miehineen kansansa vihollisiin. {PJP 661.1}

Luku 66—Saulin kuolema

Jälleen syttyi sota Israelin ja filistealaisten kesken. ”Ja filistealaiset kokoontuivat, ja he tulivat ja leiriytyivät Suunemiin”, Jisreelin tasangon pohjoisreunamalle. Saul puolestaan leiriytyi joukkoineen siitä muutaman kilometrin päähän, Gilboan vuoren juurelle, tasangon etelärajalle. Tällä tasangolla oli Gideon kolmellasadalla miehellään ajanut Midianin joukot pakosalle. Mutta Israelin silloista vapauttajaa elähdytti toinen mieli kuin sen nykyisellä kuninkaalla oli. Gideon lähti taisteluun uskoen lujasti Jaakobin voimalliseen Jumalaan, mutta Saul tunsi olonsa yksinäiseksi ja voimattomaksi, koska Jumala oli hyljännyt hänet. Kun hän tähyili filistealaisten joukkoja, ”peljästyi hän, ja hänen sydämensä vapisi kovin”. {PJP 662.1}

Saul oli saanut kuulla, että Daavid oli miehineen filistealaisten mukana, ja hän arveli lisäin pojan käyttävän nyt tilaisuutta hyväkseen kostaakseen kärsimänsä vääryydet. Kuningas oli kovin huolissaan. Hän oli saattanut kansansa suureen vaaraan yrittämällä itse niin harkitsemattoman kiihkeästi tuhota Jumalan valitun. Ollessaan kokonaan syventyneenä Daavidin takaa-ajoon hän oli laiminlyönyt valtakuntansa puolustuksen. Filistealaiset käyttivät hyväkseen maan suojattomuutta ja tunkeutuivat aivan sen keskiosiin. Saatanan yllyttäessä Saulia lähtemään kaikin voiminensa Daavidin takaa-ajoon viritti sama paha henki filistelaisissa halun tarttua tilaisuuteen päästäkseen tuhoamaan Saulin ja kukistamaan Jumalan kansan. Miten usein sielunvihollinen käyttääkään yhä tuota samaa menettelytapaansa! Hän saa ensin jonkun pyhittymättömän henkilön herättämään seurakunnassa kateutta ja riitaisuutta, ja sitten hän käyttää hyväkseen Jumalan kansan eripuraista tilaa yllyttämällä apurinsa toimimaan sen turmioksi. {PJP 662.2}

Seuraavana aamuna Saulin oli ryhdyttävä taisteluun filistea- laisia vastaan. Hän tunsi tunnossaan lähestyvän tuomion pahanen teiset varjot ja kaipasi apua ja opastusta. Mutta turhaan hän kysyi neuvoa Jumalalta. ”Herra ei vastannut hänelle, ei unissa, ei uurimin eikä profeettain kautta.” Herra ei koskaan ole torjunut luotaan sellaista, joka lähestyy häntä vilpittömästi ja nöyrin mielin. Miksi hän käännytti Saulin pois luotaan vastaamatta hänelle? Kuningas oli omalla toiminnallaan turmellut kaikki keinot, joilla voitiin kysyä Jumalalta. Hän oli hyljännyt profeetta Samuelin neuvot. Hän oli ajanut maanpakoon Daavidin, Jumalan valitun, ja surmannut Herran papit. Saattoiko hän odottaa vastausta Jumalalta katkaistuaan kaikki taivaan säätämät viestintäyhteydet? Saattoiko Herra vastata hänelle unien ja ilmestysten välityksellä sen jälkeen, kun hän oli synneillään karkottanut armon Hengen? Saul ei kääntynyt Jumalan puoleen nöyränä ja katuvana. Hän ei etsinyt anteeksiantoa synneilleen ja sovintoa Jumalan kanssa vaan vapautusta vihollisistaan. Hän oli irrottautunut Jumalasta omalla itsepäisyydellään ja kapinallisuudellaan. Hän saattoi palata vain katumalla ja murtumalla, mutta ylpeänä hän tuskissaan ja epätoivossaankin päätti hakea apua toisaalta. {PJP 663.1}

”Niin Saul sanoi palvelijoillensa: ’Etsikää minulle joku vaimo, jolla on vallassaan vainajahenki, niin minä menen hänen luoksensa ja kysyn häneltä.’” Saul tiesi hyvin, mitä laatua

vainajien manaaminen oli. Herra oli nimenomaan kieltänyt sen, ja sen harjoittajille oli säädetty kuolemantuomio. Samuelin vielä eläessä Saul oli käskenyt surmata kaikki vainaja- ja tietäjähenkien manaajat; nyt hän aikoi epätoivoissaan hakea vastausta taholta, jonka hän oli iljetyksenä tuominnut. {PJP 663.2}

Kuninkaalle ilmoitettiin että Een-Doorissa asui salassa vaimo, jolla oli vallassaan vainajahenki. Tämä vaimo oli liittoutunut saatanan kanssa antautumalla hänen palvontaansa ja täyttämään hänen tahtoaan. Pahuuden ruhtinas puolestaan suoritti ihmeitä ja ilmaisi salaisuuksia vaimolle. {PJP 663.3}

Valepukuisena Saul lähti öiseen aikaan ja vain kahden palvelijan saattamana etsimään velhonaisen olinpaikkaa. Mikä säälittävä näky se olikaan, kun saatana siinä talutti vankinaan Israelin kuningasta minne vain halusi! Näin synkkää polkua joutui astelemaan mies, joka oli itsepäisesti lähtenyt kulkemaan omaa tietään torjuttuaan Jumalan Hengen pyhät herätteet! Ei kenenkään vankeus ole niin hirvittävää kuin sen, joka on antautunut pahimman hirmuvaltiaan — oman itsensä — valtaan! Luottamus Jumalaan ja kuuliaisuus hänen tahdolleen olivat ainoat edellytykset, joilla Saul saattoi olla Israelin kuninkaana. Jos hän olisi noudattanut näitä ehtoja koko hallituskautensa ajan, hänen valtakuntansa olisi ollut turvattu; Jumala olisi ollut hänen oppaanaan, Kaikkivaltias hänen suojanaan. Jumala oli ollut pitkämielinen Saulia kohtaan, ja vaikka hänen kapinallisuutensa ja uppiniskaisuutensa olivat miltei vaimentaneet sielun sisäisen, jumalallisen äänen, hänellä oli vielä tilaisuus katumukseen. Mutta kun hän vaaran hetkenä hylkäsi Jumalan saadakseen tietoja saatanan liittolaiselta, hän katkaisi viimeisenkin siteen, mikä liitti hänet Luojaansa. Hän oli jättäytynyt jo vuosikaudet hänessä vaikuttaneen pahan hengen valtaan, joka oli saattanut hänet turmion partaalle. {PJP 664.1}

Pimeyden turvin Saul eteni palvelijoineen tasangon halki, ja ohitettuaan turvallisesti filistealaisten joukot he ylittivät vuoriston ja saapuivat Een-Doorin noitavaimon yksinäiseen kotiin. Tämä oli vetäytynyt elämään yksikseen voidakseen salassa harjoittaa vainajahenkien manaamista. Valepukuisenakin Saul kookkaana ja ryhdistään kuninkaallisena poikkesi selvästi tavallisesta soturista. Vaimo epäili vierastaan Sauliksi, ja tämän runsaat lahjat vahvistivat hänen epäilyjään. Kun Saul pyysi: ”Ennusta minulle vainajahengen avulla ja nostata minulle se, jonka minä sinulle sanon”, niin vaimo vastasi: ”Sinä tiedät kyllä, mitä Saul on tehnyt, kuinka hän on hävittänyt vainaja- ja tietäjähen- kien manaajat maasta. Miksi virität minulle ansan tuottaaksesi minulle kuoleman?” Silloin ”Saul vannoi hänelle Herran kautta ja sanoi: ’Niin totta kuin Herra elää: tästä asiasta ei sinulle tule mitään syytä.’” Ja kun vaimo kysyi: ”Kenen minä nostatan sinulle?” niin Saul vastasi: ”Nostata minulle Samuel.” {PJP 664.2}

Loitsujensa jälkeen vaimo sanoi: ”’Minä näen jumal’olennon nousevan maasta. — — Vanha mies nousee ylös, viittaan verhoutuneena.’ Niin Saul ymmärsi, että se oli Samuel, ja kumartui kasvoilleen maahan ja osoitti kunnioitusta.” {PJP 664.3}

Ei siinä Jumalan pyhä profeetta tullut esiin velhovaimon loitsujen manauksesta. Samuel ei ollut mukana tuossa pahojen henkien kummittelussa. Tuo yliluonnollinen ilmestys oli kokonaan

saatanan voiman aikaansaannosta. Hän saattoi yhtä helposti omaksua Samuelin muodon kuin kykeni Kristusta kiusa- tessaan erämaassa esiintymään valon enkelinä. {PJP 665.1}

Loitsujensa lumoissa vaimo oli kohdistanut ensimmäiset sanansa kuninkaalle: ”Miksi olet pettänyt minut? Sinähän olet Saul.” Profeettaa esittäneen pahan hengen ensimmäinen teko oli tämän jumalattoman vaimon varoittaminen salaa häntä kohdanneesta petoksesta. Profeettaa jäljittelevän sanoma Saulille kuului: ”’Miksi sinä olet häirinnyt minua ja nostattanut minut?’ Saul vastasi: ’Minä olen suuressa hädässä: filistealaiset sotivat minua vastaan, ja Jumala on poistunut minusta eikä vastaa minulle enää, ei profeettain kautta eikä unissa. Niin minä kutsutin sinut, että ilmoittaisit minulle, mitä minun on tehtävä.’” {PJP 665.2}

Samuelin eläessä Saul oli väheksynyt hänen neuvojaan ja harmitellut hänen nuhteitaan. Mutta nyt jouduttuaan ahdinkoon ja hätään hän piti profeetan opastusta ainoana toivonaan, ja päästäkseen taivaan lähettilään yhteyteen hän turvautui turhaan helvetin sanansaattajaan! Saul oli täysin antautunut saatanan valtaan, ja tämä, jonka ainoana ilona on kurjuuden ja hävityksen aiheuttaminen, käytti nyt parhaansa mukaan tilaisuutta hyväkseen tuhotakseen onnettoman kuninkaan. Vastaukseksi tuskaisaan kyselyynsä Saul sai kuulla kauhean sanoman muka Samuelin lausumana: ”Miksi sinä minulta kysyt, kun Herra on poistunut sinusta ja tullut vihamieheksesi? Herra on tehnyt sen, minkä hän on minun kauttani puhunut: Herra on reväissyt kuninkuuden sinun kädestäsi ja antanut sen toiselle, Daavidille. Kun sinä et kuullut Herran ääntä etkä tehnyt Amalekille, mitä hänen hehkuva vihansa vaati, Sentähden Herra on tänä päivänä tehnyt sinulle tämän. Herra antaa myöskin Israelin yhdessä sinun kanssasi filistealaisten käsiin.” {PJP 665.3}

Koko kapinavaiheensa aikana Saul oli kuunnellut saatanan petollista imartelua. Kiusaaja pyrkii vähättelemään syntiä, saamaan rikkomuksen polun helpoksi ja houkuttelevaksi sekä sokaisemaan ihmisen mielen, niin ettei hän tajua Herran varoituksia ja uhkauksia. Taikavoimallaan saatana oli saanut Saulin pitämään itseään oikeutettuna hylkäämään Samuelin nuhteet ja varoitukset. Mutta nyt, äärimmäisen hädän hetkenä, hän kääntyi Saulia vastaan kuvaillen hänen syntinsä suuruutta ja anteeksiannon toivottomuutta tehdäkseen hänet epätoivoiseksi. Näin hän parhaiten lamautti hänen rohkeutensa ja sekaannutti hänen arvostelukykynsä saadakseen hänet vaipumaan epätoivoon ja itsetuhoon. {PJP 665.4}

Saul oli väsymyksen ja nälän uuvuttama, kauhuissaan ja omantuntonsa soimaama. Kuultuaan tuon pelottavan ennustuksen hän alkoi horjahdella kuin tammi myrskyn kourissa, ja kaatui lopulta pitkin pituuttaan maahan. {PJP 666.1}

Noitavaimo säikähtyi. Israelin kuningas makasi hänen edessään kuin kuolleena. Jos tämä todella kuolisi hänen kodissaan, niin miten hänen kävisi? Hän kehotti Saulia nousemaan ja syömään selittäen, että kun hän kerran oli vaarantanut henkensä täyttääkseen hänen pyyntönsä, sopi hänenkin täyttää hänen pyyntönsä ja jäädä eloon. Kun palvelijatkin yhtyivät tähän pyyntöön, Saul lopulta suostui, ja vaimo kattoi hänen eteensä juotto- vasikkaa ja kiireesti paistamiaan happamattomia leipiä. Mikä näky! Velhovaimon autiossa luolassa, jossa tuomion

sanat olivat kaikuneet vain hetkeä aikaisemmin — saatanan sanansaattajan ilmestyessä — istuutui Jumalan voitelema Israelin kuningas aterialle vahvistuakseen käymään päivän kuolettavaan kamppailuun. {PJP 666.2}

Jo ennen päivän koittoa hän palasi palvelijoineen Israelin leiriin valmistuakseen taisteluun. Kysymällä neuvoa pimeyden henkivalloilta Saul oli syöksynyt turmioon. Kauhuissaan epätoivosta hänen olisi mahdotonta valaa joukkoihinsa rohkeutta. Eronneena voiman Lähteestä hän ei voinut saada Israelia pitämään Jumalaa auttajanaan. Näin pääsisi pahaenteinen ennustus täyttymään. {PJP 666.3}

Suunemin tasangolla ja Gilboan vuoren rinteillä Israelin ja filistealaisten joukot iskivät raivoisasti yhteen. Vaikka Een- Doorin luolan pelottava ilmestys oli riistänyt Saulilta kaiken toivon, hän taisteli silti epätoivoisen urheasti valtaistuimensa ja valtakuntansa puolesta. Mutta siitä ei ollut mitään apua. ”Israelin miehet pakenivat filistealaisia, ja heitä kaatui surmattuina Gilboan vuorella.” Kolme kuninkaan uljasta poikaa kaatui hänen vierellään. Jousimiehet ahdistivat Saulia. Hän oli nähnyt sotilaidensa kaatuvan ympärillään ja omien poikiensa suistuvan maahan miekan lyöminä. Itsekin haavoittuneena hän ei kyennyt taistelemaan eikä jaksanut lähteä pakoon. Hän ei voinut mitenkään selviytyä tilanteesta, ja päätettyään olla antautumatta elävänä filistealaisille hän sanoi aseenkantajalleen: ”Paljasta miekkasi ja lävistä sillä minut.” Mutta kun tämä kieltäytyi kohottamasta kättään Herran voideltua vastaan, Saul surmasi itsensä heittäytymällä miekkaansa. {PJP 666.4}

Näin tuhoutui Israelin ensimmäinen kuningas itsemurhaan syyllistyneenä. Hän epäonnistui elämässään ja kuoli kunniattomana ja epätoivoisena, koska oli ryhtynyt omalla turmeltuneella tahdollaan vastustamaan Jumalan tahtoa. {PJP 667.1}

Uutiset tappiosta levisivät laajalti herättäen kauhua kaikkialla Israelissa. Asukkaat pakenivat kaupungeista, ja filistealaiset pääsivät vapaasti valtaamaan ne. Hallittuaan Jumalasta riippumatta Saul miltei tuhosi koko kansansa. {PJP 667.2}

Taistelun jälkeisenä päivänä filistealaiset lähtivät ryöstämään kaatuneita ja löysivät Saulin ja hänen kolmen poikansa ruumiit. Täydellistääkseen voittonsa he löivät Saulilta pään poikki ja riisuivat hänet aseista. Sitten he lähettivät verta tihkuvan pään ja aseet voiton merkkeinä ympäri filistealaisten maata ”julistaak- sensa voitonsanomaa epäjumaliensa temppeleissä ja kansan seassa”. Vihdoin aseet sijoitettiin ”Astarten temppeliin”, ja Saulin pää kiinnitettiin Daagonin temppeliin. Näin annettiin kunnia voitosta näille väärille jumalille ja häväistiin Herran nimeä. {PJP 667.3}

Saulin ja hänen poikiensa ruumiit raahattiin lähellä Gilboan vuorta ja Jordan-virtaa sijaitsevaan Beet-Seanin kaupunkiin. Siellä ne kiinnitettiin kahleilla ylös muuriin petolintujen raadeltaviksi. Mutta Gileadin Jaabeksen rohkeat miehet muistivat miten Saul oli varhaisempina ja onnekkaampina vuosinaan vapauttanut heidän kaupunkinsa, ja siitä kiitollisina he nyt halusivat pelastaa kuninkaan ja prinssien ruumiit haudatakseen ne kunniallisesti. He ylittivät

yöllä Jordanin ”ja ottivat Saulin ja hänen poikiensa ruumiit alas Beet-Seanin muurilta, menivät Jaabekseen ja polttivat ne siellä. Sitten he ottivat heidän luunsa, hautasivat ne tamariskipuun alle Jaabekseen ja paastosivat seitsemän päivää.” Näin Saul sai neljäkymmentä vuotta aikaisemmin suorittamallaan jalolla teolla turvatuksi itselleen ja pojilleen hellin ja säälivin käsin toimitetun hautauksen tuona tappion ja häpeän synkkänä hetkenä. {PJP 667.4}

Luku 67—Muinaista ja nykyistä noituutta

Raamatun esitys Saulin käynnistä Een-Doorin vaimon luona on aiheuttanut huolta monelle tutkijalleen. Jotkut katsovat Samuelin todella olleen keskusteluissa Saulin kanssa, mutta Raamattu itse antaa riittäviä perusteita päinvastaiseen johtopäätökseen. Jos Samuel oli taivaassa, kuten eräät väittävät, oli hänet saatava sieltä kutsutuksi alas joko Jumalan tai saatanan voimalla. Mahdotonta on kenenkään uskoa että saatana saattoi kutsua Jumalan pyhän profeetan taivaasta tottelemaan turmeltuneen vaimon manauksia. Emme voi liioin päätellä Jumalan lähettäneen häntä noitavaimon luolaan, sillä Herra oli jo kieltäytynyt pitämästä yhteyttä Sauliin unien, uurimin tai profeettain välityksellä (ks. Sam. 28: 6). Nämä olivat Jumalan itsensä säätämiä yhteydenpidon välineitä, eikä hän ohittanut niitä ryhtyäkseen julistamaan sanomaa saatanan apurin välityksellä. {PJP 669.1}

Sanoma sinänsäkin ilmaisee jo riittävän hyvin alkuperänsä. Se ei pyrkinyt saamaan Saulia katumaan, vaan yllytti häntä syöksymään turmioon, eikä se ole Jumalan, vaan saatanan työtä. Lisäksi Raamattu mainitsee Saulin käymisen noitavaimolta neuvoa kysymässä yhtenä syynä siihen että Jumala hylkäsi hänet joutumaan tuhon omaksi: ”Niin kuoli Saul, koska hän oli ollut uskoton Herraa kohtaan eikä ollut ottanut vaaria Herran sanasta, ja myös Sentähden, että hän oli kysynyt vainajahengeltä neuvoa, mutta ei ollut kysynyt neuvoa Herralta. Sentähden Herra surmasi hänet ja siirsi kuninkuuden Daavidille, lisäin pojalle” (1 Aikak. 10: 13,14). Tässä sanotaan selvästi, että hän kysyi neuvoa vainajahengeltä eikä Herralta. Hän ei ollut yhteydessä Samueliin, Jumalan profeettaan, vaan keskusteli velhovaimon välityksellä saatanan kanssa. Saatana ei saanut todellista Samuelia paikalle vaan esitti jäljittelyn, joka palveli hänen petollista tarkoitustaan. {PJP 669.2}

Miltei kaikki vanhan ajan taikuuden ja noituuden muodot perustuivat siihen uskomukseen, että oli mahdollista päästä kosketuksiin vainajien kanssa. Kuolleiden esiin manaamista harjoittaneet väittivät olleensa yhteydessä vainajahenkiin ja saaneensa niiltä tietoa tulevista tapahtumista. Tästä tavasta kysyä neuvoa kuolleilta mainitaan profeetta Jesajan kirjassa: ”Kun he sanovat teille: ’Kysykää vainaja- ja tietäjähengiltä, jotka supisevat ja mumisevat’, niin eikö kansa kysyisi Jumalaltansa? Kuolleiltako elävien puolesta?” (Jes. 8: 19). {PJP 670.1}

Tämä sama uskomus yhteyden saamisesta kuolleisiin oli pakanallisen epäjumalanpalvonnan kulmakivenä. Pakanoiden jumalien uskottiin olevan kuolleiden sankareiden jumaloituneita henkiä. Pakanoiden uskonto oli täten kuolleiden palvomista. Tämä ilmenee myös Raamatusta. Kun Israel teki syntiä BeetPeorissa, siitä kerrottaessa mainitaan: ”Niin Israel asettui Sittimiin. Ja kansa rupesi irstailemaan Mooabin tyttärien kanssa. Nämä kutsuivat kansaa jumaliensa uhreille, ja kansa söi ja kumarsi heidän jumaliansa.” Näin Israel ”antautui palvelemaan Baal-Peoria” (4 Moos. 25: 1—3). Psalmista kertoo meille, minkälaisille jumalille näitä uhreja uhrattiin. Puhuessaan samasta israelilaisten luopumuksesta hän sanoo: ”He

antautuivat palvelemaan Baal-Peoria ja söivät kuolleitten jumalien uhreja” (Ps. 106: 28). Nämä olivat kuolleille uhrattuja uhreja. {PJP 670.2}

Kuolleiden jumaloimisella on ollut huomattava sijansa miltei jokaisessa pakanuuden järjestelmässä samoin kuin otaksutulla yhteyden saamisella vainajiin. Jumalien uskottiin ilmoittavan tahtonsa ihmisille sekä kysyttäessä antavan heille neuvojaan. Niiden välittäjinä pidettiin muinoin kuuluisia Kreikan ja Rooman oraakkeleita. {PJP 670.3}

Yhä vieläkin esiintyy uskoa kanssakäymiseen kuolleiden kanssa, vieläpä kristinuskoa tunnustavissa maissa. Spiritualismin nimellä on laajalti ruvettu ottamaan yhteyttä olentoihin, jotka väittävät olevansa vainajien henkiä. Tällaisen harrastamisen arvellaan herättävän niiden myötätuntoa, jotka ovat laskeneet rakkaansa haudan lepoon. Toisinaan henkiolennot ilmestyvät kuolleiden ystävien hahmossa ja kertovat tapahtumia heidän elämästään tai suorittavat jotakin, mitä heidän tapanaan oli tehdä eläessään. Näin ne saavat ihmiset uskomaan, että heidän ystävänsä ovat enkeleitä, jotka leijuvat heidän yllään ja pitävät yhteyttä heihin. Niihin, jotka näin teeskentelevät olevansa vainajien henkiä, suhtaudutaan tietyllä tavalla palvovasti, ja monet uskovat heidän sanaansa enemmän kuin .Jumalan sanaa. {PJP 670.4}

Toisaalta on monia, jotka pitävät spiritualismia pelkkänä petkutuksena. Ilmestyksiä, joilla se tukee väitteitään yliluonnollisesta luonteestaan, pidetään meedion suorittamina huijauksina. Mutta niin totta kuin onkin, että joillakin tempuilla on usein onnistuttu huiputtamaan yleisöä niin että se on pitänyt ilmestyksiä todellisina, on toisaalta huomattavia todisteita yliluonnollisen voiman esiintymisestä. Niinpä monet, jotka torjuvat spiritualismin pitäen sitä pelkkänä inhimillisen kyvyn ja taidon näytteenä, eivät voi muuta kuin hyväksyä sen väitteet joutuessaan näkemään ilmestyksiä, joita eivät pysty tällä tavoin selittämään. {PJP 671.1}

Nykyajan spiritualismi samoin kuin muinaisajan noituudet ja epäjumalain palvonta — jotka kaikki pitävät olennaisena periaatteenaan yhteydenpitoa vainajiin — pohjautuvat tähän ensimmäiseen valheeseen, jolla saatana petti Eevan paratiisissa: ”Ette suinkaan kuole; vaan Jumala tietää, että sinä päivänä, jona te siitä syötte, — — te tulette [olemaan] niinkuin Jumala” (1 Moos. 3:4,5). Samalla tavoin valheeseen perustuvina ja sitä harrastavina he ovat samoin alkuisin valheiden isästä. {PJP 671.2}

Heprealaisia kiellettiin nimenomaan ryhtymästä mihinkään kuviteltuun yhteyteen vainajien kanssa. Jumala sulki kerta kaikkiaan pois tämän mahdollisuuden sanomalla: ”Kuolleet eivät tiedä mitään, eikä heillä ole milloinkaan enää osaa missään, mitä tapahtuu auringon alla” (Saarn. 9: 5, 6). ”Kun hänen henkestä lähtee hänestä, niin hän tulee maaksi jälleen; sinä päivänä hänen hankkeensa raukeavat tyhjiin” (Ps. 146: 4). Ja Herra lausui Israelille: ”Jos joku kääntyy vainaja- tai tietäjähenkien puoleen, lähtien haureudessa kulkemaan heidän jäljessänsä, sitä ihmistä vastaan minä käännän kasvoni ja hävitän hänet hänen kansastansa” (3 Moos. 20: 6). {PJP 671.3}

”Vainajahenget” eivät olleet kuolleiden henkiä vaan pahoja enkeleitä, saatanan sanansaattajia. Muinainen epäjumalain palvonta, jonka olemme havainneet käsittävän sekä

vainajien palvontaa että luuloteltua yhteydenpitoa niihin, on Raamatun mukaan ollut paholaispalvontaa. Apostoli Paavali varoittaa veljiään osallistumasta millään tavoin pakanallisten naapureidensa epäjumalanpalvontaan: ”Mitä pakanat uhraavat, sen he uhraavat riivaajille eivätkä Jumalalle; mutta minä en tahdo, että te tulette osallisiksi riivaajista” (1 Kor. 10: 20). Psalmista sanoo israelilaisista, että ”he uhrasivat poikiansa ja tyttäriänsä riivaajille”, ja selittää Seuraavassa jakeessa heidät uhratun ”Kanaanin epäjumalille” (Ps. 106: 37,38). Luullessaan palvovansa kuolleita ihmisiä he todellisuudessa palvoivatkin paholaisia. {PJP 672.1}

Nykyinen spiritualismi rakentuu samalle perustukselle kuin Jumalan muinoin tuomitsema ja kieltämä noituus ja paholaisten palvonta. Se ilmenee vain uuden muotoisena. Raamattu ennustaa siitä julistamalla, että ”tulevina aikoina moniaat luopuvat uskosta ja noudattavat villitseviä henkiä ja riivaajien oppeja” (1 Tim. 4: 1). Toisessa kirjeessään tessalonikalaisille Paavali mainitsee saatanan erikoisen toiminnan spiritualismin yhteydessä vähän ennen Kristuksen toista tulemista ilmenevänä tapahtumana ja sanoo, että se ”tapahtuu saatanan vaikutuksesta valheen kaikella voimalla ja tunnusteoilla ja ihmeillä” (2 Tess. 2: 9). Ja kun Pietari kuvailee niitä vaaroja, jotka uhkaavat seurakuntaa viimeisinä päivinä, hän sanoo että samoin kuin valheprofeetat muinoin saivat Israelin lankeamaan syntiin, on nytkin ”oleva valheenopettajia, jotka salaa kuljettavat sisään turmiollisia harhaoppeja, kieltävätpä Herrankin, joka on heidät ostanut. Ja moni on seuraava heidän irstauksiaan” (2 Piet. 2:1,2). Tässä apostoli mainitsee spiritualististen opettajien erään huomattavan piirteen. He kieltäytyvät tunnustamasta Kristusta Jumalan Pojaksi. Sellaisista opettajista rakastettu Johannes lausuu: ”Kuka on valhettelija, ellei se, joka kieltää sen, että Jeesus on Kristus? Hän on antikristus, se, joka kieltää Isän ja Pojan. Kuka ikinä kieltää Pojan, hänellä ei ole Isääkään” (lJoh. 2: 22,23). Kieltämällä Kristuksen spiritualismi kieltää sekä Isän että Pojan, ja Raamattu julistaa sen antikristuksen ilmentymäksi. {PJP 672.2}

Saamalla Een-Doorin vaimon ennustamaan Saulin kohtalokkaan tuhon saatana toivoi saavansa Israelin kansan kiedotuksi pauloihinsa ja luottamaan noitavaimoon, niin että alkaisivat kysyä neuvoa häneltä. Näin he lakkaisivat pitämästä Jumalaa neuvonantajanaan ja joutuisivat saatanan ohjattaviksi. Spiritualismi viehättää kansanjoukkoja uskottelemalla voivansa paljastaa tulevaisuudesta ihmisille sellaista, minkä Jumala on heiltä salannut. Jumala on sanassaan ilmaissut meille tulevaisuuden suuret tapahtumat — kaiken mikä meidän on tähdellistä tietää — ja hän on antanut meille luotettavia ohjeita selviytyäksemme kaikista vaaroista. Mutta saatana pyrkii hävittämään ihmisten luottamuksen Jumalaan, tekemään heidät tyytymättömiksi elämäänsä ja uteliaiksi saamaan selville sellaista, minkä Jumala on viisaasti salannut heiltä, sekä väheksymään sitä kaikkea, minkä hän on ilmaissut pyhässä sanassaan. {PJP 673.1}

Monet tulevat levottomiksi kun eivät tiedä miten missäkin asiassa lopulta käy. He eivät siedä epävarmuutta eivätkä kärsimättöminä suostu odottamaan nähdäkseen Jumalan pelastuksen. He uumoilevat kaikkea pahaa, niin että joutuvat miltei pois tolaltaan. He antautuvat uhittelevaan tunteiluun ja kiihkomieliseen haihatteluun pyrkiessään saamaan selville sellaista

jota ei ole ilmaistu. Jos he vain luottaisivat Jumalaan ja rukoilisivat valvoen, hän kyllä lohduttaisi heitä. Yhteys Jumalaan tyynnyttäisi heidän mielensä. Työtätekeväiset ja raskautetut löytäisivät levon sielulleen, jos vain tulisivat Jeesuksen tykö. Mutta kun he eivät välitä niistä keinoista, joilla Jumala tahtoo huolehtia heidän hyvinvoinnistaan, vaan hakeutuvat toisaalle ja toivovat saavansa tietoonsa sellaista, minkä Jumala on salannut, he tekevät saman virheen kuin Saul ja saavat siten tietoonsa pelkkää pahaa. {PJP 673.2}

Tällainen ei miellytä Jumalaa, ja hän on sanonut sen varsin selvästi. Tulevaisuuden verhon kärsimätön vetäminen syrjään ilmaisee vain ettei uskota Jumalaan, ja näin jäädään alttiiksi pääpettäjän vaikutuksille. Saatana houkuttelee ihmiset kysymään neuvoa niiltä, joilla on vallassaan vainajahenki, ja paljastamalla salaisia tapahtumia menneisyydestä hän saa heidät luottamaan siihen, että hän pystyy ennustamaan tuleviakin tapahtumia. Kovin pitkäaikaisella kokemuksellaan hän pystyy päättelemään syiden perusteella seurauksia sekä usein ennustamaan melkoisen oikeaan osuvasti joitakin ihmiselämän tulevia vaiheita. Näin hänen on onnistunut pettää harhautuneita ihmispoloisia ja saada heidät valtaansa ja talutusnuoraansa. {PJP 673.3}

Jumala on profeettansa välityksellä varoittanut meitä: ”Kun he sanovat teille: ’Kysykää vainaja- ja tietäjähengiltä, jotka supisevat ja mumisevat’, niin eikö kansa kysyisi Jumalaltansa? Kuolleiltako elävien puolesta? ’Pysykää laissa ja todistuksessa!’ Elleivät he näin sano, ei heillä aamunkoittoa ole” (Jes. 8: 19, 20). {PJP 674.1}

Pitäisikö niiden, joilla on rajattoman viisas ja voimallinen, pyhä Jumala, mennä velhojen tykö, jotka saavat tietonsa olemalla läheisessä yhteydessä meidän Herramme viholliseen? Jumala itse on omiensa valona. Hän kehottaa heitä suuntaamaan uskossa katseensa niihin ihanuuksiin, jotka ovat ihmissilmältä salassa. Vanhurskauden aurinko paistaa kirkkain sätein heidän sydämeensä. He saavat valonsa taivaan valtaistuimelta, eivätkä he halua mitenkään erottautua tästä valon lähteestä kysymään neuvoa saatanan apureilta. {PJP 674.2}

Vaikka paholaisen sanoma Saulille tuomitsikin synnin ja ennusti sen rangaistuksen, ei sen pyrkimyksenä ollut saattaa häntä parannukseen, vaan suistaa hänet epätoivoon ja turmioon. Useimmin saa kiusaaja kuitenkin houkutelluksi ihmiset häviöön imartelulla. Muinaisaikojen paholaisjumalien palvontaan liittyi mitä inhottavinta kurittomuutta. Jumalan käskyt syrjäytettiin, koska ne tuomitsivat synnin ja vaativat vanhurskautta. Totuutta väheksyttiin, ja siveettömyyttä ei vain suvaittu, vaan myös harrastettiin. Spiritualismi julistaa, ettei ole kuolemaa, ei syntiä, ei tuomiota eikä rangaistusta. Sen mukaan ”ihmiset ovat lankeamattomia puolijumalia”. Sen korkeimpana lakina on toivomus ja halu, ja ihminen on vastuussa vain itselleen. Se repii maahan raja-aidat, joilla Jumala tahtoo turvata totuutta, puhtautta ja kunnioitusta, ja siten monet rohkaistuvat tekemään syntiä. Eikö tuollainen opetus vaikuta alkuperältään samanlaiselta kuin paholaisten palvontakin? {PJP 674.3}

Herra esitti Israelille, mihin yhteydenpito pahoihin henkiin ja kanaanilaisten iljetysten harrastaminen johtivat: he olivat vailla luonnollista rakkautta, epäjumalanpalvojia, avionrikkojia, murhaajia sekä ajatuksiltaan ja teoiltaan inhottavan turmeltuneita. Ihmiset eivät

tunne omaa sisintään, sillä ”petollinen on sydän ylitse kaiken ja pahanilkinen” (Jer. 17: 9). Mutta Jumala ymmärtää ihmisen turmeltuneen luonnon taipumukset. Silloin, kuten nytkin, saatana tarkkaili, miten saisi tilanteen kehittymään kapinalle suotuisaksi, jotta Israelin kansa tekisi itsensä Jumalalle yhtä inhottavaksi kuin kanaanilaisetkin. Sielunvihollinen on alati valppaana päästämään pahuuden tulvimaan yllemme, sillä hän toivoo meidän joutuvan turmioon ja Jumalan tuomittaviksi. {PJP 674.4}

Saatana päätti pitää Kanaanin maata hallussaan, ja kun siitä tuli Israelin lasten asuma-alue ja Jumalan käskyt tulivat maan laiksi, hänen vihansa Israelia kohtaan yltyi julmaksi ja katkeraksi, ja hän punoi juoniaan sen turmioksi. Pahojen henkien avustamana hän toi maahan vieraita jumalia, ja lopulta valittu kansa joutui rikkomustensa tähden hajaantumaan eri suuntiin Luvatusta maasta. Tätä samaa saatana yrittää aikaansaada meidänkin aikanamme. Jumala johtaa parhaillaan omiaan eroon maailman kauhistuksista, jotta he voisivat noudattaa hänen lakiaan, ja tämä saa ”veljiemme syyttäjän” raivostumaan silmittömästi. ”Perkele on astunut alas teidän luoksenne pitäen suurta vihaa, koska hän tietää, että hänellä on vähän aikaa” (Ilm. 12: 10,12). Todellinen luvattu maa on juuri edessämme, ja saatana pyrkii päättävästi tuhoamaan Jumalan kansan ja estämään sitä pääsemästä perintöosaansa. Nyt tarvitaan enemmän kuin koskaan aikaisemmin kehotusta: ”Valvokaa ja rukoilkaa, ettette joutuisi kiusaukseen” (Mark. 14: 38). {PJP 675.1}

Herran sana, jonka hän lausui muinaiselle Israelille, kuuluu yhtä hyvin hänen kansalleen tänä aikana: ”Älkää kääntykö vainaja- ja tietäjähenkien puoleen; älkää etsikö heitä, ettette tulisi heistä saastutetuiksi. Sillä jokainen, joka senkaltaista tekee, on kauhistus Herralle” (3 Moos. 19: 31; 5 Moos. 18: 12). {PJP 675.2}

Luku 68—Daavid Siklagissa

Daavid ja hänen väkensä eivät olleet osallistuneet Saulin ja filistealaisten väliseen taisteluun, vaikka olivatkin marssineet filistealaisten mukana taistelupaikalle. Joukkojen valmistautuessa yhteenottoon lisäin poika tunsi asemansa hyvin tukalaksi. Hänen odotettiin taistelevan filistealaisten puolella. Jos hän ottelun tuoksinassa poistuisi määrätyltä paikaltaan ja taistelukentältä, häntä ei pidettäisi vain pelkurina vaan myös kiittämättömänä ja petollisena Aakista kohtaan, joka oli suojannut häntä ja luottanut häneen. Moinen teko saattaisi hänen nimensä häpeään ja hänet itsensä vihollisen vihan alaiseksi, joka oli Sauliakin pelottavampi. Kuitenkaan hän ei voinut hetkeksikään suostua taistelemaan Israelia vastaan. Jos hän sen tekisi, hänestä tulisi maansa kavaltaja ja sekä Jumalan että hänen kansansa vihollinen. Se estäisi häntä koskaan pääsemästä Israelin valtaistuimelle; ja jos Saul kaatuisi taistelussa, syytettäisiin hänen kuolemastaan Daavidia. {PJP 676.1}

Daavid sai tuntea kulkeneensa pahoin harhaan. Paljon parempi hänen olisi ollut hakeutua turvaan Jumalan lujiin vuorilinnoituksiin kuin Herran ja hänen kansansa vihollisten luo. Mutta suuressa armossaan Herra ei rangaissut palvelijaansa tästä virheestä jättämällä hänet yksikseen tukalaan ahdinkoonsa. Sillä vaikka Daavid olikin menetettyään otteensa Jumalan voimasta horjahdellut ja poikennut ehdottoman tunnollisuuden tieltä, hän kuitenkin halusi sydämestään pysyä uskollisena Jumalalle. Saatanan auttaessa joukkoineen Jumalan ja Israelin vastustajia kukistamaan kuningasta, joka oli luopunut Jumalasta, Herran enkelit pyrkivät puolestaan vapauttamaan Daavidia siitä vaarasta, johon hän oli langennut. Taivaalliset sanansaattajat herättivät filistealaisten ruhtinaat esittämään vastalauseensa Daavidin ja hänen väkensä mukanaolosta heidän armeijassaan lähestyvän taistelun aikana. {PJP 676.2}

”Mitä nuo hebrealaiset täällä tekevät?” filistealaisten päälliköt tiukkasivat Aakiilta. Tämä oli haluton luopumaan niin tärkeästä liittolaisesta ja vastasi: ”Tämähän on Daavid, Saulin, Israelin kuninkaan, palvelija, joka on ollut minun luonani toista vuotta, enkä minä ole havainnut hänessä mitään siitä päivästä alkaen, jona hän siirtyi minun luokseni, tähän päivään asti.” {PJP 677.1}

Mutta päälliköt pysyivät vaatimuksessaan: ”Toimita tämä mies takaisin; palatkoon hän siihen paikkaan, jonka sinä olet hänelle määrännyt. Älköön hän tulko meidän kanssamme taisteluun, ettei hän taistelussa tulisi meidän vastustajaksemme. Sillä miten hän voisi hankkia itselleen herransa suosion paremmin kuin näiden miesten päillä? Eikö tämä ole se Daavid, jolle he karkeloiden virittivät tämän laulun: ’Saul voitti tuhat, mutta Daavid kymmenentuhatta’?” Filistealaisten päälliköt muistivat vielä hyvin kaksintaistelusankarinsa kukistumisen ja Israelin silloisen voiton. He eivät uskoneet, että Daavid taistelisi omaa kansaansa vastaan, ja jos hän taistelun kuumuudessa kääntyisi filistealaisia vastaan, hän aiheuttaisi heille enemmän vahinkoa kuin koko Saulin armeija. {PJP 677.2}

Aakiin oli siis pakko taipua. Hän kutsui Daavidin puheilleen ja sanoi hänelle: ”Niin totta kuin Herra elää: sinä olet rehellinen, ja minulle olisi mieleen, että olisit täällä leirissä, lähtisit ja tulisit minun kanssani; sillä minä en ole havainnut mitään pahaa sinussa siitä päivästä alkaen, jona tulit minun luokseni, tähän päivään asti. Mutta ruhtinaille sinä et ole mieluinen. Lähde siis takaisin ja mene rauhassa, ettet tekisi mitään, joka ei olisi filistealaisten ruhtinaille mieleen.” {PJP 677.3}

Daavid pelkäsi paljastavansa todelliset tunteensa ja vastasi varovasti: ”Mitä minä olen tehnyt, ja mitä olet havainnut palvelijassasi siitä päivästä alkaen, jona minä tulin sinun palvelukseesi, tähän päivään asti, koska en saa tulla taistelemaan herrani, kuninkaan, vihollisia vastaan?” Aakiin vastaus sai varmastikin Daavidin mielessään syvästi häpeämään ja katumaan, kun hän ajatteli miten sopimattomia olivat Herran palvelijalle ne petokset joihin hän oli alentunut. ”Minä tiedän, että sinä olet minulle mieluinen niinkuin Jumalan enkeli”, sanoi kuningas, ”mutta filistealaisten päälliköt sanovat: ’Hän ei saa lähteä meidän kanssamme taisteluun’. Nouse siis huomenaamuna varhain, sinä ja sinun herrasi palvelijat, jotka ovat tulleet kanssasi, ja lähtekää matkaan huomenaamuna varhain, kun päivä vaikenee.” Näin katkesi se paula, johon Daavid oli sotkeutunut, ja hän pääsi vapaaksi. {PJP 677.4}

Kolmantena matkapäivänään Daavid pääsi kuudensadan miehensä kanssa Siklagiin, filistealaiseen kotiinsa. Mutta siellä he tapasivat kaiken hävitettynä. Amalekilaiset olivat käyttäneet hyväkseen Daavidin ja hänen väkensä poissaoloa ja käyneet kostamassa ne ryöstöretket, joita hän oli tehnyt heidän alueelleen. He olivat yllättäneet vartioimattoman kaupungin ja ryöstettyään ja poltettuaan sen olivat poistuneet vieden vankeinaan kaikki naiset ja lapset ja saaden lisäksi paljon saalista. {PJP 678.1}

Kauhun ja hämmästyksen mykistäminä Daavid ja hänen miehensä katselivat jonkin aikaa kaupunkinsa mustuneita ja savuavia raunioita. Mutta kun he lopulta tajusivat hirvittävän menetyksensä, niin nuo taistelujen karaisemat soturit ”korottivat äänensä ja itkivät, kunnes eivät enää jaksaneet itkeä”. {PJP 678.2}

Tämäkin oli Daavidille kurituksekseen siitä uskon puutteesta, joka oli saanut hänet asettumaan filistealaisten suojiin. Hän sai nyt todeta, kuinka paljon turvaa löytyi Jumalan ja hänen kansansa vihollisten parista. Daavidin miehet pitivät häntä onnettomuuksiensa aiheuttajana. Hän oli ärsyttänyt amalekilaiset kosto- toimiin hyökkäämällä heidän kimppuunsa, mutta oli silti pitänyt oloaan vihollistensa keskuudessa turvattuna ja jättänyt siksi kaupungin vaille suojaa. Suruissaan ja raivoissaan hänen sotilaansa olivat nyt valmiit epätoivoisiin tekoihin ja jopa uhkasivat kivittää johtajansa. {PJP 678.3}

Daavid näytti nyt menettäneen kaiken inhimillisen tukensa. Häneltä oli pyyhkäisty pois kaikki, mitä hän piti rakkaana maan päällä. Saul oli karkottanut hänet maastaan, ja filistealaiset olivat ajaneet hänet ulos leiristään. Amalekilaiset olivat ryöstäneet hänen kaupunkinsa ja vieneet vankeinaan hänen vaimonsa ja lapsensa. Ja nyt hänen omat henkiystävänsä olivat yksissä tuumin nousseet häntä vastaan ja uhanneet jopa tappaa hänet. Mutta tässä äärimmäisessä hädässäänkään

Daavid ei jäänyt pohdiskelemaan tukalia olojaan, vaan kääntyi hartaasti anomaan apua Jumalalta. Hän ”rohkaisi mielensä Herrassa” muistellessaan elämänsä monivaiheisia aikoja. Missäpä Herra olisi häntä koskaan hyljännyt? Hänen sielunsa virvoittui, kun hän muisteli monia kokemuksiaan Jumalan suosiosta. Daavidin seuraajat vain pahensivat tukalaa tilannettaan tyytymättömyydellään ja kärsimättömyydellään. Mutta vaikka Daavidilla olikin muita enemmän syytä suruun, hän kesti kaiken masentumatta. ”Sinä päivänä, jota minä pelkään, minä turvaan sinuun” (Ps. 56: 4), oli hänen sisäisenä johtoaatteenaan. Vaikkei hän ollutkaan selvillä siitä, miten pääsisi ahdingostaan, Jumala kyllä tiesi sen ja neuvoisi häntä selviytymään. {PJP 678.4}

Käskettyään noutaa pappi Ebjatarin, Ahimelekin pojan, ”Daavid kysyi Herralta: ’Ajanko takaa tuota rosvojoukkoa? Saavu- tanko minä sen?’” Hän sai vastauksen: ”Aja, sillä sinä saavutat sen ja pelastat pelastettavat” (1 Sam. 30: 8). {PJP 679.1}

Tämä vastaus lauhdutti surun ja kiihtymyksen. Daavid lähti miehineen heti ajamaan takaa pakenevaa vihollistaan. Niin nopeaa oli heidän marssinsa, että kun he pääsivät Besorin purolle, joka laskee Välimereen lähellä Gassaa, oli kahdensadan miehen pakko uupuneina jäädä jälkeen. Mutta muiden neljänsadan kanssa Daavid rynnisti lannistumatta eteenpäin. {PJP 679.2}

Edetessään he tapasivat kedolla egyptiläisen orjan, joka oli aivan kuoleman kielissä nälästä ja väsymyksestä. Hän virkosi kuitenkin saatuaan syödä ja juoda ja kertoi sitten, että hänen äskeiseen ryöstöretkeen osallistunut julma amalekilainen isäntänsä oli jättänyt hänet jälkeensä kuolemaan. Hän selosti tarkoin heidän retkensä ja ryöstelynsä ja lupasi opastaa Daavidin joukon heidän vihollistensa leiriin, kun Daavid oli ensin luvannut, ettei surmaisi häntä eikä luovuttaisi häntä takaisin isännälleen. {PJP 679.3}

Saatuaan leirin näkyviinsä he huomasivat siellä vietettävän remuista voittojuhlaa. ”Heitä oli hajallaan maassa kaikkialla syömässä, juomassa ja juhlimassa kaikella sillä suurella saaliilla, jonka olivat ottaneet filistealaisten maasta ja Juudan maasta.” Takaa-ajajat järjestäytyivät heti hyökkäykseen ja ryntäsivät kiivaasti saaliinsa kimppuun. Amalekilaiset yllättyivät täysin ja heidän leirinsä joutui sekasortoon. Taistelua jatkui koko sen yön ja seuraavan päivän, kunnes miltei koko vihollisjoukko oli tuhottu. Vain neljänsadan miehen onnistui paeta ratsain kameleilla. Herran lupaus täyttyi. ”Daavid pelasti kaikki, mitä amalekilaiset olivat ottaneet; myös molemmat vaimonsa Daavid pelasti. Ei ketään puuttunut, ei pientä eikä suurta, ei kenenkään poikaa eikä kenenkään tytärtä eikä saalista tai muuta, mitä he olivat ottaneet itsellensä; kaiken Daavid toi takaisin.” {PJP 679.4}

Retkillään amalekilaisten alueelle Daavid oli surmannut kaikki tapaamansa asukkaat. Ellei Jumala olisi hillinnyt amalekilai- sia, he olisivat vuorostaan kostaneet surmaamalla Siklagin asukkaat. Mutta nyt he päättivät säästää vankejaan toivoen saavansa voittonsa loistokkaammaksi, kun veisivät mukanaan paljon vankeja, jotka he sitten aikoivat myydä orjiksi. Näin he tietämättään täyttivät Jumalan tarkoituksen, kun pitivät vankinsa hengissä ja vahingoittumattomina palautettaviksi heidän puolisoilleen ja isilleen. {PJP 680.1}

Kaikki maiset vallat ovat Kaikkivaltiaan valvonnassa. Mahtavimmallekin valtiaalle ja julmimmallekin sortajalle hän sanoo: ”Tähän asti saat tulla, mutta edemmäksi et” (Job 38: 11). Jumala vastustaa voimallaan alati pahuuden valtoja. Hän toimii jatkuvasti ihmisten keskuudessa, ei heidän turmiokseen vaan varjellakseen ja auttaakseen heitä elämään oikein. {PJP 680.2}

Iloissaan voittajat lähtivät kotimatkalleen. Päästyään taakse jääneiden tovereidensa luo muutamat itsekkäät ja pahankuriset miehet neljänsadan taistelussa olleen soturin joukosta alkoivat vaatia, ettei jälkeen jääneille annettaisi mitään saaliista. Taisteluista poissa olleina heidän pitäisi tyytyä siihen, että saivat vaimonsa ja lapsensa kotiin. Mutta Daavid ei suostunut tähän. ”Älkää tehkö niin, veljeni”, hän sanoi, ”sen jälkeen, mitä Herra on meille suonut. — — Sillä taisteluun menevällä ja kuormaston luo jäävällä on oleva yhtäläinen osuus; heidän on jaettava tasan.” Näin se asia ratkaistiin, ja myöhemmin tuli säännöksi Israelissa että kaikki, jotka kunniallisesti osallistuivat sotaretkeen, saivat yhtäläisen osan saaliista kuin varsinaiset rintamamiehetkin. {PJP 680.3}

Saatuaan takaisin kaiken sen saaliin, mikä oli ryöstetty Sikla- gista, Daavid ja hänen miehensä ottivat amalekilaisilta lisäksi paljon lampaita ja raavaskarjaa. Näitä kutsuttiin ”Daavidin saaliiksi”, ja siitä hän Siklagiin palattuaan lähetti lahjoja oman Juudan heimonsa vanhimmille. Tässä jakelussa hän muisti kaikkia niitä, jotka olivat auttaneet häntä ja hänen seuraajiaan niinä aikoina, jolloin hän oleskeli vuoristossa Saulia paossa. Takaa-ajettuna pakolaisena hän oli rohkaistunut heidän ystävällisyydestään ja myötätunnostaan ja palkitsi sen nyt kiitollisena. {PJP 681.1}

Oli kolmas päivä siitä kun Daavid sotureineen palasi Siklagiin. Ryhdyttyään kunnostamaan ryöstettyjä kotejaan he kuuntelivat huolestuneina kuulumisia taisteluista, joita he tiesivät vielä käytävän Israelin ja filistealaisten välillä. Silloin kaupunkiin saapui yhtäkkiä mies, ”vaatteet reväistynä ja multaa päänsä päällä”. Hänet vietiin heti Daavidin luo, ja hänen edessään mies osoitti maahan kumartumalla tunnustavansa hänet mahtavaksi ruhtinaaksi, jonka suosiota hän toivoi. Daavid kysyi innokkaasti, miten taistelussa oli käynyt. Rintamalta paennut kertoi Saulin tappiosta ja kuolemasta sekä Joonatanin kaatumisesta. Mutta hän ei tyytynyt esittämään vain yksinkertaisia tosiasioita. Ilmeisesti otaksuen että Daavid varmaan vihaisi säälimätöntä vainoojaansa mies toivoi pääsevänsä parempiin kirjoihin esiintymällä kuninkaan surmaajana. Ja niin hän kehui tavanneensa taistelussa Israelin kuninkaan haavoittuneena ja vihollistensa kovin ahdistamana sekä sitten surmanneensa tämän muka kuninkaan omasta pyynnöstä. Kuninkaan kruunun ja rannerenkaat hän oli tuonut Daavidille. Nyt hän odotti luottavaisena, että nämä uutiset otettaisiin vastaan ilomielin ja että hän saisi omasta suorituksestaan hyvän palkkion. {PJP 681.2}

Mutta ”Daavid tarttui vaatteisiinsa ja repäisi ne; samoin tekivät kaikki miehet, jotka olivat hänen kanssansa. Ja he pitivät valittajaisia ja itkivät ja paastosivat iltaan asti Saulin ja hänen poikansa Joonatanin tähden ja Herran kansan tähden ja Israelin heimon tähden, koska he olivat kaatuneet miekkaan.” {PJP 681.3}

Näiden ikävien uutisten aiheuttamasta järkytyksestä selvittyään Daavid saattoi jälleen ajatella miestä ja rikosta, jonka tämä väitti tehneensä. ”Mistä sinä olet”, hän kysyi nuorelta mieheltä, ja tämä vastasi: ”’Minä olen täällä muukalaisena elävän amalekilaisen miehen poika.’ Daavid sanoi hänelle: ’Kuinka et peljännyt ojentaa kättäsi tuhotaksesi Herran voidellun?’” Kahdesti Saul oli ollut Daavidin vallassa, mutta kun häntä oli yllytetty surmaamaan hänet, hän oli kieltäytynyt kohottamasta kättään häntä vastaan, joka Jumalan käskystä oli pyhitetty hallitsemaan Israelia. Mutta tämä amalekilainen julkesi kehua tappaneensa Israelin kuninkaan. Hän oli sanonut syyllistyneensä kuolemanrikokseen, ja siitä määrättiin heti rangaistus. Daavid sanoi: ”Sinun veresi tulkoon oman pääsi päälle, sillä oma suusi on todistanut sinua vastaan, kun sanoit: ’Minä olen surmannut Herran voidellun.’” {PJP 681.4}

Daavid suri Saulin kuolemaa vilpittömästi ja syvästi ilmaisten jalon luonteensa ylevämielisyyden. Hän ei iloinnut vihamiehensä kukistumisesta. Se vastus, joka oli estänyt häntä pääsemästä Israelin valtaistuimelle, oli nyt poissa, mutta hän ei ilahtunut siitä. Kuolema sai hänet unohtamaan Saulin epäluulot ja julmuuden, ja nyt hän muisti hänen elämästään vain sen, mikä oli jaloa ja kuninkaallista. Hän yhdisti mielessään Saulin Joonataniin, jonka ystävyys oli ollut niin uskollista ja epäitsekästä. {PJP 682.1}

Laulusta, jolla Daavid ilmaisi sydämensä tunteet, tuli todellinen aarre hänen kansalleen ja kaikkien tulevien aikojen Jumalan kansalle: {PJP 682.2}

”Sinun kaunistuksesi, Israel, on surmattuna kukkuloillasi.
Kuinka ovatkaan sankarit kaatuneet!
Älkää ilmoittako sitä Gatissa,
älkää julistako voitonsanoinaa Askelonin kaduilla,
etteivät filistealaisten tyttäret iloitsisi,
etteivät ympärileikkaamattomain tyttäret riemuitsisi.
Te Gilboan vuoret, älköön teille kastetta tulko,
älköön sadetta, älköön peltoja, joista anteja uhrataan.
Sillä siellä on poisviskattuna sankarien kilpi,
Saulin kilpi, öljyllä voitelematonna. — —
Saul ja Joonatan, rakkaat ja armaat,
olivat elämässä ja kuolemassa erottamattomat,
olivat nopeammat kuin kotkat,
leijonia väkevämmät. {PJP 682.3}

Te Israelin tyttäret, itkekää Saulia,
häntä, joka puetti teidät purppuraan ja koristeihin,
joka kiinnitti pukuunne kultahelyjä.
Kuinka ovat sankarit taistelussa kaatuneet!
Joonatan on surmattuna kukkuloillasi.
Minä suren sinua, veljeni Joonatan;

sinä olit minulle ylen rakas. Rakkautesi oli minulle ihmeellisempi kuin naisen rakkaus. Kuinka ovatkaan sankarit kaatuneet, kuinka ovat hukkuneet taisteluaseet!”

Sam. 1: 19—27. {PJP 683.1}

Luku 69—Daavid valitaan kuninkaaksi

Saulin kuolema poisti ne vaarat, jotka olivat tehneet Daavidista maanpakolaisen. Nyt hän saattoi vapaasti palata omalle maalleen. Saulin ja Joonatanin kuoleman jälkeisen suruajan päätyttyä ”Daavid kysyi Herralta: ’Menenkö minä johonkin Juudan kaupunkiin?’ Herra vastasi hänelle: ’Mene.’ Ja Daavid kysyi: ’Mihinkä minä menen?’ Hän vastasi: ’Hebroniin.’” {PJP 684.1}

Hebron sijaitsi noin kolmenkymmenen kilometrin päässä pohjoiseen Beersebasta ja suunnilleen sen ja tulevan Jerusalemin paikan puolivälissä. Sen alkuperäinen nimi oli Kirjat-Arba, Arban kaupunki. Arba taas oli Anakin isä. Myöhemmin sitä kutsuttiin Mamreksi, ja siellä oli patriarkkojen hautapaikka ”Makpelan luola”. Hebron oli kuulunut Kaalebille ja oli nyt Juudan huomattavin kaupunki. Se sijaitsee hedelmällisessä laaksossa viljavien kukkuloiden ympäröimänä. Sen reunamilla viheriöivät Palestiinan kauneimmat viinitarhat samoin kuin monet oliivi- ja muut hedelmäviljelykset. {PJP 684.2}

Daavid ryhtyi miehineen heti noudattamaan Jumalan antamaa ohjetta. Kuusisataa asekuntoista miestä vaimoineen ja lapsineen, lampaineen ja raavaskarjoineen oli pian matkalla Hebroniin. Karavaanin päästyä perille Juudan miehet tulivat tervehtimään Daavidia Israelin tulevana kuninkaana. Hetimiten he ryhtyivät valmistelemaan kruunajaisia, ja niin he sitten ”voitelivat siellä Daavidin Juudan heimon kuninkaaksi”. Mutta muita heimoja ei mitenkään yritetty pakottaa tunnustamaan häntä hallitsijakseen. {PJP 684.3}

Heti kruunauksensa jälkeen Daavid halusi ensiksi ilmaista kunnioittavat tunteensa Saulin ja Joonatanin kuoleman johdosta. Saatuaan kuulla, miten rohkeasti Gileadin Jaabeksen miehet olivat pelastaneet näiden kaatuneiden kansanjohtajien ruumiit ja laskeneet ne kunniallisesti hautaan, hän lähetti miehiä viemään Jaabekseen sanoman: ”Herra siunatkoon teitä, koska olette osoittaneet herrallenne Saulille laupeutta hautaamalla hänet. Osoittakoon nyt Herra laupeutta ja uskollisuutta teitä kohtaan. Minäkin teen teille hyvää, koska tämän teitte.” Ja hän ilmoitti tulleensa Juudan kuninkaaksi ja kutsui heidät alamaisikseen, koska he olivat jo osoittautuneet niin uskollisiksi. {PJP 685.1}

Filistealaiset eivät vastustaneet sitä, että Juuda oli valinnut Daavidin kuninkaaksi. He olivat kohdelleet häntä ystävällisesti häiritäkseen ja heikentääkseen Saulin valtakuntaa, ja koska Daavidin valta oli nyt lisääntynyt, he toivoivat aikaisemman ystävyytensä häntä kohtaan koituvan vastaisuudessa heidän edukseen. Mutta Daavidin hallitseminen ei sujunutkaan ilman vastuksia. Pian kruunajaisten jälkeen alkoi jo ilmaantua vehkeilyä ja kapinointia. Daavid ei mitenkään kavaltanut itselleen kuninkaan asemaa; Jumala oli valinnut hänet Israelin kuninkaaksi, eikä Daavid ollut antanut mitään aihetta epäluottamukseen tai vastustukseen. Mutta tuskin Juudan miehet olivat saaneet tunnustetuksi hänet kuninkaakseen, kun Iisboset, Saulin poika, julistettiin Abnerin toimesta kuninkaaksi ja asetettiin Daavidin kilpailijaksi Israelin valtaistuimelle. {PJP 685.2}

Lisboset oli vain heikko ja kykenemätön Saulin perheen jäsen, kun taas Daavid oli erinomaisen kyvykäs ottamaan vastuulleen valtakunnan asiainhoidon. Abner, jota Iisboset pääasiassa sai kiittää kuninkaaksi pääsemisestään, oli toiminut Saulin sotapäällikkönä ja oli Israelin huomatuin mies. Abner tiesi kyllä, että Herra oli määrännyt Daavidin Israelin kuninkaaksi, mutta vainottuaan ja ajettuaan takaa Daavidia niin kauan hän ei halunnut lisäin pojan saavan haltuunsa valtakuntaa, jota Saul oli hallinnut. {PJP 685.3}

Abner joutui nyt sellaisiin oloihin, jotka olivat omiaan ilmaisemaan hänet todelliselta luonteeltaan kunnianhimoiseksi ja periaatteettomaksi. Hän oli ollut läheisessä yhteydessä Sauliin ja oppinut tämän mielipiteen vaikutuksesta väheksymään miestä, jonka Jumala oli valinnut hallitsemaan Israelia. Hänen vihansa vielä yltyi siitä, että Daavid nuhteli häntä terävästi otettuaan kuninkaan vesiastian ja keihään silloin kun tämä nukkui leirissä. Hän muisti, miten Daavid oli huutanut kuninkaan ja koko Israelin kuullen: ”Sinähän olet mies, eikä sinun vertaistasi ole Israelissa. Miksi et sitten vartioinut herraasi, kuningasta? — — Ei ole hyvin tehty, mitä sinä olet tehnyt. Niin totta kuin Herra elää: te olette kuoleman omat, koska ette vartioineet herraanne, Herran voideltua.” Tämä moite oli jäytänyt hänen mieltään, ja hän päätti kostoksi aiheuttaa Israelissa hajaannuksen, josta hän itse hyötyisi. Hän käytti hallitsemasta lakanneen kuningasperheen yhtä edustajaa edistämään omia kunnianhimoisia aikeitaan. Hän tiesi että kansa rakasti Joonatania. Hänen muistoaan pidettiin rakkaana, eikä sotaväki liioin ollut unohtanut Saulin ensimmäisiä voitokkaita sotaretkiä. Kapinallinen päällikkö lähti toteuttamaan suunnitelmiaan niin päättävästi, että moinen tarmokkuus olisi ansainnut kunniakkaammankin asian. {PJP 685.4}

Kuninkaan hallituskaupungiksi valittiin Jordanin itäpuolella sijaitseva Mahanaim, koska sitä voitiin parhaiten puolustaa Daavidin tai filistealaisten mahdollisesti hyökätessä. Siellä Iisboset kruunattiin kuninkaaksi. Jordanin itäpuoliset heimot hyväksyivät ensiksi hänet kuninkaakseen ja lopulta koko Israel Juudaa lukuunottamatta. Kaksi vuotta Saulin poika hallitsi syrjäisessä pääkaupungissaan. Mutta Abner halusi laajentaa hänen valtansa käsittämään koko Israelin ja hankkiutui käymään hyökkäys- sotaan. Ja ”sota Saulin suvun ja Daavidin suvun välillä tuli pitkälliseksi. Mutta Daavid vahvistui vahvistumistaan, Saulin suku heikontui heikontumistaan.” {PJP 686.1}

Lopulta petos kaatoi valtaistuimen, jonka pahansuopa kunnianhimo oli pystyttänyt. Abneria suututti Iisbosetin heikkous ja kyvyttömyys, ja hän siirtyi Daavidin luo ja tarjoutui kääntämään kaikki Israelin heimot hänen puolelleen. Kuningas hyväksyi hänen tarjouksensa, ja niin hänet lähetettiin tälle asialleen kaikella kunnialla. Mutta niin rohkean ja kuuluisan sodankävi- jän suosiollinen vastaanotto teki Jooabin, Daavidin joukkojen päällikön, kateelliseksi. Jooab hautoi verikostoa Abnerin surmattua hänen veljensä Asaelin taistelussa, jota käytiin Israelin ja Juudan välillä. Nyt hän katsoi pääsevänsä kostamaan veljensä kuoleman ja samalla eroon mahdollisesta kilpailijasta, ja niin hän tilaisuuden saatuaan alhaisesta ja petollisesti tappoi Abnerin. {PJP 686.2}

Kun Daavid sai kuulla tästä katalasta teosta, hän huudahti: ”Abnerin, Neerin pojan, vereen olen viaton minä ja minun kuninkuuteni Herran edessä iankaikkisesti. Tulkoon se Jooabin pään päälle ja kaiken hänen isänsä perheen päälle.” Daavid ei voinut langettaa tästä rikoksesta oikeudenmukaista rangaistusta, koska hänen kuninkuutensa ei vielä ollut vakiintunut ja toisaalta murhaajat — Jooabin veli Abisai oli näet hankkeessa mukana — olivat niin vaikutusvaltaisia ja korkeassa asemassa. Mutta hän saattoi ilmaista julkisesti inhonsa veriteon johdosta. Abner haudattiin julkisin juhlallisuuksin. Sotaväen ja Jooabin sen päällikkönä oli osallistuttava surujuhlaan vaatteet reväistyinä ja säkkeihin kääriytyneinä. Kuningas ilmaisi surunsa paastoamalla hautauspäivän ja kulkemalla paarien perässä lähimpänä surevana, ja haudalla hän esitti valitusrunon ankaraksi nuhteeksi murhaajille. ”Kuningas viritti itkuvirren Abnerista ja sanoi: {PJP 687.1}

’Pitikö Abnerin kuolla, niinkuin kuolee houkka? Eivät olleet sinun kätesi sidotut eivätkä jalkasi vaskikahleisiin pannut. Sinä kaaduit, niinkuin kaadutaan vilpillisten käden kautta.’” {PJP 687.2}

Daavidin jalomielinen tunnustus miehestä, joka oli ollut hänen katkera vihollisensa, voitti koko Israelin luottamuksen ja ihailun. ”Kun kaikki kansa sai kuulla sen, miellytti se heitä, samoinkuin kaikki muu, mitä kuningas teki, oli kaikelle kansalle mieleen. Ja kaikki kansa ja koko Israel ymmärsivät sinä päivänä, että Abnerin, Neerin pojan, surma ei ollut lähtenyt kuninkaasta.” Luotetuille neuvonantajilleen ja lähimmille palvelijoilleen kuningas puhui rikoksesta ja todeten olevansa kykenemätön rankaisemaan heitä niin kuin halusi hän jätti heidät Jumalan tuomittaviksi: ”Ettekö tiedä, että ruhtinas ja suuri mies on tänä päivänä kaatunut Israelissa? Mutta minä olen vielä heikko, vaikka olen voideltu kuninkaaksi, ja nuo miehet, Serujan pojat, ovat liian väkivaltaiset minun hillitä. Herra maksakoon sille, joka tekee pahaa, hänen pahuutensa mukaan.” {PJP 687.3}

Abnerin tarjoukset ja esitykset Daavidille olivat olleet vilpittömiä, mutta hänen vaikuttimensa olivat alhaiset ja itsekkäät. Hän oli itsepintaisesti vastustanut Jumalan nimittämää kuningasta toivoen pääsevänsä kunnioitettuun asemaan. Suuttuneena, loukattuna ja kiihtyneenä hän sitten luopui monivuotisesta palveluksestaan ja siirtyi Daavidin puolelle toivoen tämän nimittävän hänet korkeimpaan virkaan. Jos hän olisi päässyt aikeidensa perille, hänen kykynsä, kunnianhimonsa, vaikutusvaltansa ja jumalisuuden puutteensa olisivat vaarantaneet Daavidin kuninkuuden ja valtakunnan rauhan ja hyvinvoinnin. {PJP 688.1}

”Kun Saulin poika kuuli Abnerin kuolleen Hebronissa, her- posivat hänen kätensä, ja koko Israel peljästyi.” Tämä ennusti ilmeisesti valtakunnan loppuvan lähitulevaisuudessa. Heikkenevä kuningaskunta sortuikin pian katalaan tekoon. Iisboset joutui kahden päällikkönsä salakavalan murhan uhriksi. He löivät häneltä pään poikki ja kiidättivät sen Juudan kuninkaalle toivoen täten pääsevänsä hänen suosioonsa. {PJP 688.2}

Daavidin luo tultuaan he näyttivät rikoksensa veristä todistuskappaletta ja sanoivat: ”Katso, tässä on Iisbosetin, Saulin pojan, sinun vihamiehesi, pää, hänen, joka väijyi sinun henkeäsi. Herra on tänä päivänä kostanut Saulille ja hänen jälkeläisillensä herrani, kuninkaan, puolesta.” Mutta koska Jumala itse oli nostanut Daavidin valtaistuimelle ja vapauttanut hänet vastustajistaan, ei hän halunnut vakiinnuttaa asemaansa katalin keinoin. Hän kertoi näille murhamiehille, miten sitä miestä rangaistiin joka kehui surmanneensa Saulin, ja lisäsi: ”’Eikö minun paljoa enemmän nyt, kun jumalattomat miehet ovat murhanneet syyttömän miehen hänen omassa kodissaan, hänen vuoteeseensa, ole vaadittava hänen verensä teidän kädestänne ja hävitettävä teidät maan päältä?’ Ja Daavid käski nuorten miesten surmata heidät. Niin he hirttivät heidät. Mutta Iisbosetin pään he ottivat ja hautasivat sen Abnerin hautaan Hebroniin.” {PJP 688.3}

Iisbosetin kuoleman jälkeen Israelin johtavat miehet halusivat yleisesti, että Daavidista tulisi kaikkien heimojen kuningas. ”Sitten kaikki Israelin sukukunnat tulivat Daavidin luo Hebroniin ja sanoivat näin: ’Katso, me olemme sinun luutasi ja lihaasi.’” Ja he jatkoivat: ”’Sinä saatoit Israelin lähtemään ja tulemaan. Ja sinulle on Herra sanonut: ”Sinä olet kaitseva minun kansaani Israelia, ja sinä olet oleva Israelin ruhtinas.”’ Ja kaikki Israelin vanhimmat tulivat kuninkaan tykö Hebroniin, ja kuningas Daavid teki heidän kanssaan liiton Hebronissa, Herran edessä.” Näin Jumala oli kaitselmuksellaan avannut hänelle pääsyn valtaistuimelle. Hänen ei tarvinnut etsiä tyydytystä itsekkäälle kunnianhimolle, sillä hän ei ollut tavoitellut sitä arvoasemaa, johon oli nyt kohonnut. {PJP 688.4}

Enemmän kuin kahdeksan tuhatta Aaronin ja leeviläisten jälkeläistä palveli Daavidia. Kansan asenne oli muuttunut huomattavasti ja ratkaisevasti. Vallankumous sujui hiljaisesti ja arvokkaasti, kuten heidän suureen tehtäväänsä sopikin. Lähes puoli miljoonaa Saulin entistä alamaista ahtautui Hebroniin ja sen lähistölle. Seudun kukkulat ja laaksotkin olivat täynnä kansaa. Kruunajaispäivä määrättiin, ja niin Daavid, jonka Saul oli karkottanut hovistaan ja jonka oli paettava henkensä edestä vuorille ja kukkuloille ja maan luoliin, oli nyt saamassa korkeimmat kunnianosoitukset mitä ihminen voi toiselle antaa. Papit ja vanhimmat pyhissä virka-asuissaan, päälliköt ja sotilaat kiiltävine keihäineen ja kypärineen sekä muukalaiset pitkien matkojen takaa tulivat seuraamaan valitun kuninkaan kruunajaisia. Daavid oli pukeutuneena kuninkaalliseen viittaansa. Ylipappi siveli pyhää öljyä hänen kulmilleen, sillä Samuelin voitelu oli vain vertauskuvallisesti esittänyt sitä, mitä tapahtuisi kuninkaan kruunajaisissa. Nyt oli tullut se aika, ja Daavid pyhitettiin juhlallisin menoin Jumalan käskynhaltijan virkaansa. Valtikka annettiin hänen käsiinsä. Hänen vanhurskaan kuninkuutensa liittosopimus kirjoitettiin, ja kansa antoi uskollisuuden lupauksensa. Otsakoriste, diadeemi, painettiin hänen kulmilleen, ja niin päättyivät kruunajaiset. Israelilla oli nyt Jumalan määräämä kuningas. Hän joka oli kärsivällisesti odottanut Herraa, sai nähdä Jumalan lupauksen täyttyneenä. ”Ja Daavid tuli yhä mahtavammaksi, ja Herra, Jumala Sebaot, oli hänen kanssansa” (2 Sam. 5:10). {PJP 689.1}

Luku 70—Daavid kuninkaana

Noustuaan Israelin valtaistuimelle Daavid alkoi heti etsiä valtakuntansa pääkaupungille sopivampaa sijaintia. Se löytyi Hebronista noin kolmenkymmenen kilometrin päästä. Ennen kuin Joosua oli johtanut Israelin joukot Jordanin yli, sitä oli kutsuttu Saalemiksi. Lähellä sitä paikkaa Aabraham oli osoittautunut kuuliaiseksi Jumalalle. Kahdeksansataa vuotta ennen Daavidin kruunajaisia siellä oli asunut Melkisedek, Jumalan, Korkeimman, pappi. Se sijaitsi maan keskeisellä ylängöllä, ympäröivän kukkulamaaston suojassa, Benjaminin ja Juudan välisellä rajalla, jonne oli lyhyt matka Efraimista ja helpot kulkuyhteydet muistakin heimoista. {PJP 690.1}

Saadakseen haltuunsa tämän paikan heprealaisten oli karkotettava sieltä kanaanilaisten jäännös, joka oli linnoittautunut Siionin ja Moorian vuorelle. Tämän tukikohdan nimenä oli Jebus, ja sen asukkaita kutsuttiin jebusilaisiksi. Jebusta oli vuosisadat pidetty valloittamattomana, mutta nyt heprealaiset piirittivät sitä ja valloittivat sen Jooabin johdolla, joka urheutensa palkkioksi nimitettiin Israelin joukkojen ylipäälliköksi. Jebuk- sesta tuli nyt valtakunnan pääkaupunki, ja sen pakanallinen nimi muutettiin Jerusalemiksi. {PJP 690.2}

Tyyron, Välimeren rikkaan rantakaupungin, kuningas Hiiram halusi nyt liittoutua Israelin kuninkaan kanssa ja lähetti Daavidille apua, niin että tämä sai rakennetuksi palatsin Jerusalemiin. Tyyrosta tuli sanansaattajia ja näiden mukana arkkitehteja, työmiehiä ja paljon arvokasta puutavaraa, setripuita ja muita hyödyllisiä rakennustarvikkeita. {PJP 690.3}

Israelin lujittuminen sen liityttyä Daavidiin, jebusilaisten tukikohdan valloitus sekä liitto Hiiramin, Tyyron kuninkaan, kanssa saivat filistealaiset taas vihastumaan ja tunkeutumaan maahan vahvoin joukoin. He jäivät asemiin lähellä Jerusalemia olevaan Refäimin laaksoon. Daavid vetäytyi miehineen Siionin tukikohtaan odottamaan Jumalan ohjeita. ”Menenkö minä filis- tealaisia vastaan”, kysyi Daavid Herralta. ”Annatko sinä heidät minun käsiini?” ”Ja Herra sanoi Daavidille: ’Mene, sillä minä annan filistealaiset sinun käsiisi.’” {PJP 691.1}

Daavid hyökkäsi heti vihollisen kimppuun, voitti ja tuhosi sen sekä otti heidän epäjumalankuvansa, jotka he olivat tuoneet mukanaan tuottamaan heille voiton. Kiukuissaan nöyryytyksestään ja tappiostaan filistealaiset haalivat kokoon vielä suuremman joukon ja palasivat taisteluun. Uudelleen he ”levittäytyivät Ref äimin tasangolle”. Daavid kysyi taas neuvoa Herralta, ja suuri MINÄ OLEN otti Israelin joukot johtoonsa. {PJP 691.2}

Jumala antoi Daavidille seuraavat ohjeet: ”Älä mene heitä vastaan, vaan kierrä heidät takaapäin ja hyökkää heidän kimppuunsa balsamipuiden puolelta. Ja kun kuulet astunnan kahinan balsamipuiden latvoista, niin ryntää nopeasti, sillä silloin Herra on käynyt sinun edelläsi tuhotakseen filistealaisten leirin.” Jos Daavid olisi Saulin tavoin toiminut omin päin, hän ei olisi menestynyt. Mutta hän ”teki, niinkuin Jumala oli häntä käskenyt; ja niin he voittivat filistealaisten sotajoukon ja ajoivat heitä takaa Gibeonista aina Geseriin saakka. Niin Daavidin

maine levisi kaikkiin maihin, ja Herra nosti kaikissa kansoissa pelon häntä kohtaan” (1 Aikak. 14: 16,17). {PJP 691.3}

Kun Daavid näin oli vahvistanut kuninkuutensa ja vapautunut ulkoisista maahan tunkeutujista, hän ryhtyi toteuttamaan mielihankettaan — Jumalan arkin siirtoa Jerusalemiin. Arkki oli ollut monet vuodet Kirjat-Jearimissa, noin viidentoista kilometrin päässä, mutta sopihan valtakunnan pääkaupungin saada se kunnia, että jumalallisen läsnäolon merkki sijaitsi siellä. {PJP 691.4}

Daavid kutsui koolle kolmekymmentä tuhatta Israelin valio- miestä, sillä hän halusi tehdä tästä tapahtumasta vaikuttavan ja sellaisen, josta iloittaisiin suuresti. Kansa noudatti kutsua mielellään. Ylipappi pyhiä tehtäviä hoitavine virkaveljineen sekä heimojen ruhtinaat ja johtavat miehet kokoontuivat Kirjat-Jearimiin. Daavidin olemus uhosi pyhää intoa. Arkki otettiin Abinadabin talosta ja pantiin uusiin, härkien vetämiin vaunuihin, joita kaksi Abinadabin poikaa ohjasi. {PJP 691.5}

Israelin miehet seurasivat arkkia kajautellen riemuhuuto jaan ja säestäen laulujaan monenlaisilla soittimilla. Siinä soitteli ”Daavid ynnä koko Israelin heimo kanteleilla, harpuilla, vaskirummuilla, helistimillä ja kymbaaleilla”. Näin riemullista näytelmää ei Israelissa ollut tapahtunut moniin aikoihin. Juhla- ilon vallitessa tuo valtavan pitkä kulkue eteni kukkuloiden lomitse ja pitkin laaksoja kohti pyhää kaupunkia. {PJP 692.1}

”Mutta kun he tulivat Naakonin puimatantereen luo, ojensi Ussa kätensä Jumalan arkkiin ja tarttui siihen, sillä härät kompastuivat. Silloin Herran viha syttyi Ussaa kohtaan, ja Jumala löi hänet siinä hänen hairahduksensa tähden, niin että hän kuoli siihen, Jumalan arkin ääreen.” Iloitseva joukko joutui äkkiä kauhun valtaan. Daavid hämmästyi ja kovin huolissaan mietiskeli, mahtoiko Jumala menetellä tässä kohdin oikeudenmukaisesti. Hän oli koettanut kunnioittaa arkkia jumalallisen läsnäolon vertauskuvana. Miksi sitten riemullinen tapahtuma oli tuolla pelottavalla rangaistuksella muutettu surun ja murheen tilaisuudeksi? Daavidin mielestä hänen ei ollut turvallista pitää arkkia luonaan, ja siksi hän päätti jättää sen siihen missä nyt oltiin. Ja niin arkki siirrettiin lähellä olevaan gatilaisen Oobed- Edomin taloon. {PJP 692.2}

Ussan rankaiseminen johtui erittäin selvän jumalallisen käskyn rikkomisesta. Mooseksen välityksellä Herra oli antanut erityisiä ohjeita, jotka koskivat arkin kuljetusta. Vain papit, Aaronin jälkeläiset, saivat koskea siihen tai katsoa sitä peittämättömänä. Jumalallinen ohje kuului: ”Tulkoot Kehatin pojat kantamaan, mutta älköötkoskeko pyhäkköön, etteivät kuolisi” (4 Moos. 4: 15). Pappien oli peitettävä arkki, ja sitten kehatilaisten oli nostettava se arkin kummallakin sivulla oleviin renkaisiin työnnetyillä korennoilla, joita ei koskaan poistettu paikaltaan. Geersonilaisten ja merarilaisten hoidossa olivat pyhäkön verhot, laudat ja pylväät, ja Mooses antoi niiden kuljetusta varten vaunuja ja härkiä. ”Mutta Kehatin pojille hän ei antanut mitään, koska heidän hoidettavinaan oli pyhät esineet, joita heidän oli olallaan kannettava” (4 Moos. 7:9). Arkin kuljetuksessa Kirjat-Jearimista oltiin siis suoraan ja anteeksiantamattomasti välittämättä Herran ohjeista. {PJP 692.3}

Daavid ja hänen väkensä olivat kokoontuneet suorittamaan pyhän tehtävän, ja he ryhtyivät siihen iloisin mielin ja auliisti. Mutta Herra ei voinut hyväksyä heidän palvelustaan, koskei sitä suoritettu hänen ohjeidensa mukaisesti. Filistealaiset, jotka eivät tunteneet Jumalan lakia, olivat panneet arkin vaunuihin palauttaessaan sen Israelille, ja Herra hyväksyi heidän menettelynsä. Mutta israelilaisilla oli käsissään selvät lausunnot Jumalan tahdosta kaikissa näissä asioissa, ja näiden opetusten laiminlyönti osoitti vain, etteivät he kunnioittaneet Jumalaa. Ussa puolestaan syyllistyi peräti julkeuteen. Rikkoessaan Jumalan lakia hän oli osaksi menettänyt käsityksensä sen pyhyydestä, ja vaikka hänen tunnollaan oli tunnustamattomia syntejä, hän tohti kuitenkin jumalallisesta kiellosta huolimatta kajota Jumalan läsnäolon tunnuskuvaan. Jumala ei voi hyväksyä osittaista kuuliaisuutta eikä löyhää suhtautumista hänen käskyihin- sä. Rankaisemalla Ussaa hän halusi tähdentää koko Israelille, miten tärkeää oli tarkoin noudattaa hänen vaatimuksiaan. Tuon yhden miehen kuolema saattoi johtaa kansaa parannukseen ja siten ehkäistä rangaistusten langettamisen tuhansille. {PJP 693.1}

Koska Daavidin omatkaan asiat eivät olleet täysin kunnossa Jumalan kanssa, hän oli Ussaa kohdanneen iskun nähdessään pelännyt arkkia ja sitä että häntäkin rangaistaisiin jostakin synnistään. Mutta Oobed-Edom, vaikka häntä kaiken ilon keskellä pelottikin, otti mielellään vastaan tuon pyhän tunnuskuvan takeena Jumalan suosiosta kuuliaiselle. Koko Israel tarkkasi nyt gatilaista ja hänen perhettään nähdäkseen, miten heidän kävisi. ”Ja Herra siunasi Oobed-Edomia ja koko hänen taloansa.” {PJP 693.2}

Daavidiin jumalallinen nuhde ainakin teki vaikutuksensa. Se sai hänet huomaamaan selvemmin kuin koskaan aikaisemmin, miten pyhä Jumalan laki oli ja miten tärkeää sen ehdoton noudattaminen. Ja Oobed-Edomin talolle suotu siunaus sai Daavidin jälleen toivomaan, että arkista olisi siunausta myös hänelle ja hänen kansalleen. {PJP 693.3}

Kolmen kuukauden kuluttua Daavid päätti yrittää uudelleen arkin kuljetusta, mutta tällä kertaa hän otti tarkoin vaarin Herran ohjeiden jokaisesta yksityiskohdastakin. Taas kutsuttiin koolle valtakunnan valiomiehet, ja gatilaisen talon lähistölle kerääntyi paljon kansaa. Kunnioittavan varovasti arkki nostettiin nyt pyhään virkaansa vihittyjen olkapäille, väkijoukko järjestäytyi kulkueeksi ja lähti nyt aroin mielin uudelleen liikkeelle. Kun oli astuttu kuusi askelta, puhallettiin torvella pysähty- mismerkki. Daavidin käskystä suoritetussa uhritoimituksessa hän uhrasi ”härän ja juottovasikan”. Pelko ja vavistus vaihtuivat nyt riemuksi. Kuningas oli riisunut kuninkaallisen asunsa ja pukeutunut yksinkertaiseen pellavakasukkaan, jollainen papeillakin oli. Ei hän täten pyrkinyt hoitamaan papillisia tehtäviä, sillä kasukkaa käyttivät toisinaan muutkin kuin papit. Mutta tässä pyhässä palveluksessa hän halusi Jumalan edessä asettua alamaistensa tasolle. Tänä päivänä oli palvottava vain Herraa. Kaikki kunnia oli annettava nyt hänelle. {PJP 693.4}

Pitkä kulkue lähti jälleen liikkeelle, ja korkealle kohosi pasuunain, torvien ja kymbaalien soitto laulajien ääniin yhtyen. ”Ja Daavid — — karkeloi kaikin voimin Herran edessä” seuraten iloissaan laulun rytmiä. {PJP 694.1}

Monet huvinhaluiset ovat käyttäneet tätä Daavidin tanssimista kunnioittavan iloisesti Herran edessä nykyaikaisten seuratanssien puolustukseksi, mutta se on täysin perusteetonta. Meidän aikanamme tanssi liittyy mielettömään mekastukseen ja keskiyön kemuihin. Siinä uhrataan terveys ja siveellisyys huvittelun alttarilla. Ne jotka käyvät usein tansseissa, eivät ajattele eivätkä kunnioita Jumalaa. Rukous tai kiitoslaulut tuntuisivat oudoilta heidän seurassaan. Tämän kokeen tulisi olla ratkaiseva. Kristittyjen ei tulisi harrastaa huveja, jotka ovat omiaan vähentämään mieltymystä pyhiin asioihin ja Jumalan palvelemisen iloamme. Jumalan riemullisella ylistämisellä soiton ja tanssin avulla arkin kuljetuksen yhteydessä ei ole mitään yhteyttä nykyaikaisen kevytmielisen tanssin kanssa. Edellisen yhteydessä muistettiin Jumalaa ja ylistettiin hänen pyhää nimeään, kun taas jälkimmäinen saatanan keksintönä saa ihmiset unohtamaan Jumalan ja väheksymään häntä. {PJP 694.2}

Riemuitseva kulkue lähestyi pääkaupunkia seuraten näkymättömän Kuninkaansa pyhää tunnuskuvaa. Sitten kajahti laulu, joka vaati muureilla olevia vartijoita avaamaan pyhän kaupungin portit: {PJP 694.3}

”Nostakaa päänne, te portit,
nostakaa päänne, te ikuiset ovet,
kunnian kuninkaan käydä sisälle!” {PJP 695.1}

.Laulajien ja soittajien ryhmä vastasi: {PJP 695.2}

”Kuka on se kunnian kuningas?” {PJP 695.3}

Toiselta ryhmältä tuli vastaus: {PJP 695.4}

”Hän on Herra, väkevä ja voimallinen,
Herra, voimallinen sodassa.” {PJP 695.5}

Sitten yhtyivät sadat äänet kaiuttamaan riemullista kertosäettä: {PJP 695.6}

”Nostakaa päänne, te portit,
nostakaa päänne, te ikuiset ovet,
kunnian kuninkaan käydä sisälle!” {PJP 695.7}

Taasen kuultiin iloinen kysymys: ”Kuka on se kunnian kuningas?” Ja haltioitunut kansanjoukko vastasi, ja heidän ”äänensä oli niinkuin paljojen vetten pauhina”: {PJP 695.8}

”Hän on Herra Sebaot,
hän on kunnian kuningas.”

Psalmi 24: 7—10. {PJP 695.9}

Nyt avattiin portit selkoselällään, kulkue astui sisälle kaupunkiin, ja pelokkaan kunnioittavasti arkki vietiin sitä varten valmistettuun telttaan. Aidatun pyhän alueen eteen oli pystytetty uhrialttareita, ja pian yhteysuhrien ja polttouhrien savu, suitsu- tuspilvet ja Israelin

ylistykset ja anomiset kohosivat kohden korkeutta. Palveluksen päätyttyä kuningas itse lausui siunauksen kansalleen. Sitten hän kuninkaallisen runsaskätisesti antoi jakaa ruokaa ja viiniä kaikille virvokkeiksi. {PJP 695.10}

Kaikki heimot olivat osallistuneet tähän palvelukseen, sillä olihan se Daavidin hallituskauden toistaiseksi suurin pyhä juhla. Jumalallisen Hengen innoitus oli vallannut Daavidin. Pyhäkön kylpiessä laskevan auringon viime säteiden pyhässä loisteessa, Daavid kiitti sydämestään Jumalaa siitä, että hänen läsnäolonsa siunattu tunnus oli nyt niin lähellä Israelin valtaistuinta. {PJP 695.11}

Näissä mietteissään Daavid palasi palatsiinsa ”tervehtimään perhettänsä”. Mutta eräs sen jäsenistä oli katsellut tuota iloista juhlaa lainkaan riemastumatta siitä kuten Daavid. ”Kun Herran arkki tuli Daavidin kaupunkiin, katseli Miikal, Saulin tytär, ikkunasta; ja nähdessään kuningas Daavidin karkeloivan ja hyppivän Herran edessä halveksi hän häntä sydämessänsä.” Hän oli niin kiihtynyt katkeruudessaan, ettei voinut odottaa että Daavid olisi ehtinyt sisälle, vaan lähti ulos häntä vastaan ja alkoi syytää katkeria sanojaan vastaukseksi hänen ystävälliseen tervehdykseensä. Purevan ironisesti hän huudahti: ”Kuinka arvokkaana onkaan Israelin kuningas nyt esiintynyt, kun on tänä päivänä paljastanut itsensä palvelijainsa palvelijattarien silmien edessä, niinkuin kevytmielinen ihminen paljastautuu!” {PJP 695.12}

Daavidin mielestä Miikal itse oli halveksinut ja häväissyt jumalanpalvelusta, ja siksi hän sanoi ankarasti: ”Herran edessä, joka on valinnut minut, sivu sinun isäsi ja koko hänen sukunsa, ja asettanut minut Herran kansan, Israelin, ruhtinaaksi — Herran edessä minä karkeloin; ja tähänkin minä pidän itseni liian vähäisenä ja olen omissa silmissäni halpa; mutta ne palvelijattaret, joista sinä puhuit, tulevat minua kunnioittamaan.” Daavidin nuhteeseen Herra lisäsi vielä omansa: Ylpeytensä ja ylimielisyytensä vuoksi Miikal ”ei saanut lasta kuolinpäiväänsä asti”. {PJP 696.1}

Arkin siirtämiseen liittyneet juhlalliset menot olivat vaikuttaneet pysyvästi Israelin kansaan syventäen sen harrastusta pyhäkköpalvelusta kohtaan ja rohkaisten sitä entistä innokkaammin palvelemaan Herraa. Daavid koetti vielä parhaansa mukaan syventää näitä vaikutteita. Lauluesitykset sisällytettiin säännölliseen jumalanpalvelukseen, ja Daavid sävelsi psalmeja paitsi pappien käyttöön pyhäkköpalveluksessa myös kansan laulettaviksi heidän matkoillaan vuotuisiin juhliinsa. Tällä oli kauaskantoinen vaikutuksensa, ja se irrotti kansaa epäjumalanpalveluksesta. Nähdessään Israelin hyvinvoinnin monet ympärillä asuvat kansat alkoivat suhtautua suopeasti Israelin Jumalaan, joka oli aikaansaanut niin paljon kansansa hyväksi. {PJP 696.2}

Mooseksen rakentama pyhäkkö kaikkine pyhäkköpalvelukseen liittyvine kalusteineen arkkia lukuunottamatta oli yhä Gibeassa. Daavidin tarkoituksena oli tehdä Jerusalem valtakunnan uskonnolliseksi keskukseksi. Hän oli rakentanut palatsin itselleen, eikä hänestä tuntunut sopivalta että Jumalan arkkia pidettiin teltassa. Hän päätti rakentaa sitä varten niin

loistavan temppelin, että se osoittaisi miten suuresti Israel arvosti sitä, että Jahve, heidän kuninkaansa, kunnioitti heitä läsnäolollaan. {PJP 696.3}

Kun Daavid kertoi aikomuksestaan profeetta Naatanille, tämä vastasi hänelle rohkaisevasti: ”Tee vain kaikki, mitä mielessäsi on, sillä Herra on sinun kanssasi.” {PJP 697.1}

Mutta heti Seuraavana yönä Herralta tuli Naatanille sanoma annettavaksi kuninkaalle. Daavidilta evättäisiin se etuoikeus että hän saisi rakentaa huoneen Jumalalle, mutta tämä kyllä antoi vakuutuksen jumalallisesta suosiostaan hänelle, hänen jälkeensä tuleville ja Israelin valtakunnalle: ”Näin sanoo Herra Sebaot: Minä olen ottanut sinut laitumelta, lammasten jäljestä, kansani Israelin ruhtinaaksi. Ja minä olen ollut sinun kanssasi kaikkialla, missä sinä vaelsit, ja olen hävittänyt kaikki vihollisesi sinun tieltäsi. Ja minä teen sinulle suuren nimen, suurimpien nimien vertaisen maan päällä. Ja minä valmistan sijan kansalleni Israelille ja istutan sen niin, että se asuu paikallansa eikä enää ole levoton, eivätkä vääryydentekijät sitä enää sorra niinkuin ennen.” {PJP 697.2}

Koska Daavid oli halunnut rakentaa huoneen Jumalalle, hänelle annettiin lupaus: ”Herra ilmoittaa sinulle, että Herra on tekevä sinulle huoneen. — — Minä korotan sinun seuraajaksesi jälkeläisesi, — — Hän on rakentava huoneen minun nimelleni, ja minä vahvistan hänen valtaistuimensa ikuisiksi ajoiksi.” {PJP 697.3}

Sitten Daavidille selitettiin, miksei hän saanut rakentaa temppeliä: ”Sinä olet vuodattanut paljon verta ja käynyt suuria sotia. Sinä et ole rakentava temppeliä minun nimelleni. — — Katso, sinulle on syntyvä poika; hänestä on tuleva rauhan mies, ja minä annan hänen päästä rauhaan kaikilta hänen ympärillään asuvilta vihollisilta, — — Salomo* on oleva hänen nimensä ja minä annan rauhan ja levon Israelille hänen päivinänsä. Hän on rakentava temppelin minun nimelleni” (1Aikak. 22:8—10). {PJP 697.4}

Vaikkei Daavid saanutkaan toteuttaa hartaita toiveitaan, hän vastaanotti sanoman kiitollisena. ”Mikä olen minä, Herra, Herra”, hän huudahti, ”ja mikä on minun sukuni, että olet saattanut minut tähän asti? Mutta tämäkin on ollut vähän sinun silmissäsi, Herra, Herra, ja niin olet sinä puhunut palvelijasi suvulle myöskin kaukaisista asioista”; ja sitten hän uudisti liittonsa Jumalan kanssa. {PJP 697.5}

Daavid tiesi, että hänen hartaasti toivomansa aikeen toteuttaminen olisi lisännyt hänen nimensä kunniaa ja hallituksensa mainetta, mutta hän oli valmis taipumaan Jumalan tahtoon. Näin kiitollista alistumista tavataan harvoin kristittyjenkään keskuudessa. Miten usein ne, jotka ovat jo menettäneet miehuutensa voimat, toivovat vielä sitkeästi pääsevänsä toteuttamaan jonkin suuren toiveensa, jota he kuitenkaan eivät pysty suorittamaan! Jumala voi kaitselmuksessaan puhutella heitä samoin kuin hänen profeettansa Daavidia ja selittää ettei heille uskota sitä työtä, jota he niin kovin haluaisivat. Tällöin heidän tulisi valmisteluillaan auttaa jotakuta toista suorittamaan sen. Mutta sen sijaan että kiitollisina taipuisivat Jumalan johdatukseen, monet masentuvat aivan kuin heitä väheksyttäisiin tai syrjittäisiin ja päättelevät mielessään, etteivät tee

mitään elleivät pääse suorittamaan sitä mitä haluaisivat. Epätoivoisesti ponnistellen monet koettavat pitää kiinni vastuusta, jota eivät jaksa enää kantaa, ja yrittävät turhaan suorittaa työtä, johon eivät pysty, jättäen toisaalta tekemättä sellaista, mitä voisivat tehdä. Ja se, etteivät he suostu yhteistyöhön, merkitsee tuon suuremman työn estymistä tai raukeamista. {PJP 697.6}

Tehdessään liiton Joonatanin kanssa Daavid oli luvannut, että kun hän pääsisi rauhaan vihollisistaan, hän osoittaisi laupeutta Saulin suvulle. Menestyksensä päivinä hän kuninkaana muisti tämän liiton ja tiedusteli: ”Onko Saulin suvusta enää jäljellä ketään, jolle minä voisin tehdä laupeuden Joonatanin tähden?” Hänelle kerrottiin Joonatanin pojasta Mefibosetista, joka oli ollut rampa lapsuudestaan asti. Filistealaisten voitettua Saulin Jisreelissä tämän lapsen hoitaja oli paetessaan pudottanut hänet, niin että hän tuli eliniäkseen rammaksi. Daavid kutsutti nyt nuorukaisen hoviin ja vastaanotti hänet hyvin ystävällisesti. Saulin yksityisomaisuus palautettiin hänelle hänen elantonsa turvaamiseksi, ja hän itse sai jatkuvasti aterioida kuninkaan vieraana hänen pöydässään. Daavidin vihamiesten kertomusten perusteella Mefiboset oli oppinut suhtautumaan Daavidiin epäluuloisesti kuin konsanaan vallananastajaan, mutta kun kuningas otti hänet vastaan niin jalomielisesti ja kohteliaasti ja suhtautui jatkuvasti häneen ystävällisesti, hän kiintyi syvästi Daavidiin ja halusi isänsä Joonatanin tavoin olla sen kuninkaan puolella, jonka Jumala oli valinnut. {PJP 698.1}

Daavidin kuninkuuden vakiinnuttua pitkä rauhan kausi alkoi Israelissa. Ympärillä asuvat kansat katsoivat parhaaksi luopua avoimista vihamielisyyksistä, eikä Daavidkaan ryhtynyt hyökkäilemään, sillä hänen oli järjestettävä ja kehitettävä valtakuntaansa. Lopulta hän kuitenkin ryhtyi sotimaan Israelin vanhoja vihollisia filistealaisia ja mooabilaisia vastaan. Hän voitti molemmat ja sai heidät veronalaisiksi palvelijoikseen. {PJP 699.1}

Sen jälkeen ympäristökansat liittoutuivat Daavidin valtakuntaa vastaan, ja tämä johti hänen hallituskautensa suurimpiin sotiin ja voittoihin sekä hänen valtansa suurimpiin laajennuksiin. Hän ei ollut antanut vähääkään aihetta tälle vihollisien liittoutumalle, joka syntyi pelkästä kateudesta hänen lisääntyvää valtaansa kohtaan ja seuraavien olosuhteiden vallitessa: Jerusalemiin tuli tieto siitä, että ammonilaisten kuningas Naahas oli kuollut. Tämä kuningas oli ollut ystävällinen Daavidia kohtaan silloin, kun tämä oli paennut Saulin vihaa. Daavid halusi nyt ilmaista kiitollisuutensa siitä suopeudesta, jota hänelle oli osoitettu hänen ahdinkonsa aikana, ja lähetti sanansaattajien mukana myötätuntoisen sanoman Haanunille, ammonilaisten kuninkaan seuraajalle. ”Niin Daavid sanoi: ’Minä osoitan laupeutta Haanunille, Naahaan pojalle, niinkuin hänen isänsä osoitti laupeutta minulle.’” {PJP 699.2}

Mutta hänen kohtelias tarjouksensa tulkittiin väärin. Ammonilaiset vihasivat oikeaa Jumalaa ja olivat Israelin katkeria vihollisia. Naahas oli ollut Daavidille näköjään ystävällinen vain koska hänestä oli vastenmielistä, että Saul oli Israelin kuninkaana. Haanun in neuvonantajat vääristelivät Daavidin sanoman. He sanoivat ”herrallensa Haanunille: ’Luuletko sinä, että Daavid tahtoo kunnioittaa sinun isääsi, kun hän lähettää lohduttajia sinun luoksesi? Varmasti on Daavid lähettänyt palvelijansa sinun luoksesi tutkimaan kaupunkia ja vakoilemaan ja

hävittämään sitä.’” Viitisenkymmentä vuotta aikaisemmin neuvonantajat olivat kehottaneet Naahasta asettamaan Gileadin Jaabeksen asukkaille julman rauhanehdon, kun nämä ammonilaisten piirittäminä pyrkivät rauhanliittoon hänen kanssaan. Hän vaati ehdoksi, että saisi puhkaista heiltä jokaiselta oikean silmän. Ammonilaiset muistivat yhä elävästi, miten Israelin kuningas oli tehnyt tyhjäksi heidän julman aikeensa ja pelastanut väen, jota he olisivat tahtoneet nöyryyttää ja puhkoa. Samalla tavoin he vieläkin vihasivat Israelia eivätkä voineet käsittää Daavidin sanoman hyväntahtoisia vaikuttimia. Saatanan valvonnassa ihmiset hänen yllytyksestään kadehtivat ja epäilivät vääristellen parhaitakin aikeita. Päämiestensä neuvosta Haanun piti Daavidin sanantuojia vakoojina ja pilkkasi ja häpäisi heitä. {PJP 699.3}

Ammonilaiset saivat esteettä toteuttaa pahat aikeensa, jotta Daavid oppisi tuntemaan heidän todellisen luonteensa. Jumala ei halunnut Israelin liittoutuvan tämän petollisen pakanakansan kanssa. {PJP 700.1}

Muinoin kuten nykyäänkin pidettiin lähettilään asemaa loukkaamattomana. Kansojen yleismaailmallinen laki suojasi häntä henkilökohtaiselta väkivallalta ja loukkaavalta kohtelulta. Hallitsijaansa edustaneen lähettilään vähäinenkin loukkaaminen vaati ripeitä vastatoimia. Niinpä ammonilaisetkin valmistautuivat sotaan tietäen Israelin varmasti kostavan kärsimänsä häpeän. ”Kun ammonilaiset huomasivat joutuneensa Daavidin vihoihin, lähettivät Haanun ja ammonilaiset tuhat talenttia hopeata palkatakseen itsellensä Mesopotamiasta, Maakan Aramista ja Soobasta sotavaunuja ja ratsumiehiä. Niin he paikkasivat itselleen kolmekymmentäkaksi tuhatta sotavaunua. — — Ja ammonilaiset kokoontuivat kaupungeistaan ja lähtivät sotaan” (1 Aikak. 19: 6,7). {PJP 700.2}

Liittoutuneiden voimat olivat todella pelottavat. Eufrat-virran ja Välimeren välisellä alueella asuvat olivat liittoutuneet ammo- nilaisten kanssa. Heidän sotajoukkonsa ympäröivät Kanaania pohjoisessa ja idässä tuhotakseen yhdessä Israelin valtakunnan. {PJP 700.3}

Mutta heprealaiset eivät jääneet odottamaan heidän maahantunkeutumistaan. Jooabin johtamina heidän joukkonsa ylittivät Jordanin ja etenivät ammonilaisten pääkaupunkia kohti. Johtaessaan joukkojaan taistelukentälle heprealaisten päällikkö koetti rohkaista niitä sanomalla: ”Ole luja, ja pysykäämme lujina kansamme puolesta ja meidän Jumalamme kaupunkien puolesta. Tehköön sitten Herra, minkä hyväksi näkee” (1 Aikak. 19: 13). Liittoutuneiden yhtyneet joukot voitettiin ensimmäisessä taistelussa. Mutta he eivät vielä halunneet tunnustaa hävinneensä, vaan aloittivat uudelleen sodan Seuraavana vuonna. Syyrian kuningas kokosi joukkonsa ja uhkasi Israelia valtaisalla armeijalla. Daavid käsitti, miten ratkaiseva tämän taistelun lopputulos oli, ja siksi hän lähti mukaan taistelukentälle. Jumalan siunaamana hän saikin liittoutuneista niin perinpohjaisen voiton, että syyrialaiset, Libanonista Eufratiin asti, eivät vain luopuneet sodasta vaan tulivat veronalaisiksi Israelille. Ja ammonilaisia vastaan Daavid kävi sotaa niin ponnekkaasti, että heidän tukikohtansa kukistuivat ja koko alue joutui israelilaisten haltuun. {PJP 700.4}

Vaarat jotka olivat uhanneet suistaa kansakunnan täydelliseen tuhoon, Jumala käänsi kaitselmuksessaan kohottamaan sen ennen näkemättömään suuruuteen. Muistellen kokemaansa Jumalan ihmeellistä apua Daavid laulaa: {PJP 701.1}

”Herra elää! Kiitetty olkoon minun kallioni ja ylistetty minun pelastukseni Jumala, Jumala, joka hankkii minulle koston ja saattaa kansat minun valtani alle; sinä, joka pelastat minut vihollisistani ja korotat minut vastustajaini ylitse ja päästät minut väkivaltaisesta miehestä. Sentähden minä ylistän sinua, Herra, kansojen keskuudessa ja veisaan sinun nimesi kiitosta, sinun, joka annat kuninkaallesi suuren avun ja teet laupeuden voidellullesi, Daavidille ja hänen jälkeläisilleen, iankaikkisesti.”

Psalmi 18: 47 — 51. {PJP 701.2}

Ja lauluissaan Daavid kauttaaltaan tähdensi kansalleen sitä, että Herra oli heidän voimansa ja vapauttajansa: {PJP 701.3}

”Ei kuningas voita paljolla väellänsä, ei sankari pelastu suurella voimallansa. Turha on sotaratsu auttajaksi, ei pelasta sen suuri väkevyys.”

Psalmi 33: 16, 17. {PJP 701.4}

”Sinä, Jumala, sinä olet minun kuninkaani, toimita Jaakobille apu. Sinun avullasi me syöksemme ahdistajamme maahan, sinun nimessäsi me tallaamme vastustajamme. {PJP 701.5}

Sillä en minä jouseeni luota, eikä miekkani minua auta; vaan sinä pelastat meidät vihollisistamme, ja saatat vihamiehemme häpeään.”

Psalmi 44: 5—8. {PJP 702.1}

”Toiset turvaavat vaunuihin, toiset hevosiin, mutta me tunnustamme Herran, Jumalamme, nimeä.”

Psalmi 20: 8. {PJP 702.2}

Israelin valtakunta oli laajentunut, niin että nyt täyttyi se lupaus, jonka Jumala oli antanut Aabrahamille ja toistanut myöhemmin Moosekselle: ”Sinun jälkeläisillesi minä annan tämän maan, Egyptin virrasta aina suureen virtaan, Eufrat-virtaan saakka” (1 Moos. 15: 18). Israelista oli tullut mahtava kansakunta, jota ympärillä asuvat kansat kunnioittivat ja pelkäsivät. Omassa valtakunnassaan Daavid oli vahvistanut asemansa hyvin vankaksi. Harvoin on kellään muulla hallitsijalla koskaan ollut niin syvästi kiintynyttä ja uskollista kansaa. Hän oli kunnioittanut Jumalaa, ja nyt Jumala soi kunniaa hänelle. {PJP 702.3}

Mutta kaiken menestyksen keskelläkin piili vaara. Suurimpien ulkonaisten voittojensa aikana Daavid oli suurimmassa vaarassa ja kärsi kaikkein pahimman tappionsa. {PJP 702.4}

Luku 71—Daavidin synti ja katumus

Raamattu ei paljonkaan kehu ihmisiä. Siinä kerrotaan varsin vähän eri aikojen parhaiden miestenkään ansioista. Eikä se vaikene niistä sattumoisin, vaan kätkee vaitioloonsa aina opetuksen. Ihmisten kaikki hyvät ominaisuudet ovat Jumalan lahjaa, ja kaikki heidän hyvät tekonsa Jumalan armo on suorittanut Kristuksen kautta. Koska he ovat kaikesta velassa Jumalalle, yksin hänelle kuuluu kunnia kaikesta mitä he ovat tai tekevät, ja he ovat vain välikappaleita hänen kädessään. Tämän lisäksi — kuten Raamatun historia kauttaaltaan opettaa — on vaarallista kehua tai ylistää ihmisiä. Jos näet joku unohtaa olevansa täysin riippuvainen Jumalasta ja luottaa omaan voimaansa, hän lankeaa varmasti. Ihminen kamppailee sellaisia vihollisia vastaan, jotka ovat häntä vahvempia. ”Sillä meillä ei ole taistelu verta ja lihaa vastaan, vaan hallituksia vastaan, valtoja vastaan, tässä pimeydessä hallitsevia maailmanvaltiaita vastaan, pahuuden henkiolentoja vastaan taivaan avaruuksissa” (Ef. 6:12). Meidän on mahdotonta selviytyä taistelusta omin voimin, ja mikä tahanta vieroittaa mielemme Jumalasta ja johtaa itsekoro- tukseen tai omahyväisyyteen, on omiaan varmasti suistamaan meidät tappioon. Eräänä perusajatuksenaan Raamattu varoittaa luottamasta inhimilliseen voimaan ja toisaalta rohkaisee turvaamaan jumalalliseen voimaan. {PJP 703.1}

Itseluottamuksen ja itsekorotuksen mieli se kypsytti Daavidiakin lankeamaan. Imartelu ja vallan ja ylellisyyden houkutukset tekivät häneenkin vaikutuksensa. Ollessaan tekemisissä ympärillä asuvien kansojen kanssa hän oli niinikään alttiina pahan vaikutukselle. Itämaiden tavan mukaan hallitsijat sallivat itselleen sellaisia lain rikkomuksia, jotka alamaisilta olivat kiellettyjä. Yksinvaltiaan ei tarvinnut hillitä itseään samoin kuin alamaistensa. Kaikki tämä himmensi Daavidin käsitystä synnin ylenmääräisestä synnillisyydestä. Ja sen sijaan että olisi turvautunut Herran voimaan hän alkoi luottaa omaan viisauteensa ja mahtiinsa. Heti kun saatana saa sielun irrotetuksi Jumalasta, ainoasta voiman lähteestä, hän ryhtyy herättelemään ihmisen lihallisen luonnon epäpyhiä haluja. Ei vihollinen toimi äkisti, avoimesti ja yllättäen, vaan heikentää salavihkaa periaatteen perustuksia. Ihminen ei aluksi osaa pitää sitä kovinkaan pahana, jos hän ei ihan kaikessa olekaan uskollinen Jumalalle eikä aivan täysin turvaa yksin häneen, vaan muuttaa asenteensa maailman tapojen ja käytännön mukaiseksi. {PJP 703.2}

Ennen kuin sota ammonilaisia vastaan oli päättynyt, Daavid luovutti joukkonsa Jooabin johtoon ja palasi Jerusalemiin. Syyrialaiset olivat jo antautuneet israelilaisille, ja ammonilaisten lopullinen kukistuminen näytti jo varmalta. Daavid nautti jo voittonsa hedelmiä ja viisaan ja pystyvän hallintonsa kunniaa Kun hän näin rentoutuneena ei arvannut olla varuillaan, kiusaaja käytti tilannetta hyväkseen vallatakseen hänen mielensä. Jumala oli ottanut Daavidin niin läheiseen yhteyteensä ja ilmais sut suosivansa häntä niin suuresti, että sen olisi pitänyt kannustaa Daavidia säilyttämään luonteensa nuhteettomana. Mutta tuntien olevansa täysin levossa ja turvassa hän irrotti otteensa Ju malasta, suostui saatanan juoneen ja sai sieluunsa syyllisyyden tahran. Jumala oli valinnut Daavidin kansakunnan johtajaksi ja lakinsa täytäntöönpanijaksi,

mutta tämä polkikin itse jalkoihinsa sen säädökset. Hän jonka olisi pitänyt olla kauhuna pahantekijöille, rohkaisi omalla teollaan heitä vain lisäämään pa huuttaan. {PJP 704.1}

Varhempien vaiheidensa vaaroissa Daavid jätti vilpittömän luottavasti asiansa Jumalan haltuun. Herra ohjasi kädellään hänet turvallisesti ohi lukemattomien ansojen, joita hänen polulleen viritettiin. Mutta nyt hän syyllisenä ja katumattomana ei etsinyt taivaan apua ja ohjausta, vaan koetti omin päin selviytyä vaaroista, joihin synnin tähden oli joutunut. Batseba, jonka kohtalokas kauneus oli koitunut paulaksi kuninkaalle, oli heettiläisen Uurian vaimo, ja Uuria oli Daavidin rohkeimpia ja simpia sotureita. Kukaan ei voinut aavistaa, mitä seuraisi jos rikos tulisi ilmi. Jumalan laki julisti avionrikkojalle kuolemantuomion, ja sotilas jonka ylpeyttä oli noin väärin ja häpeällisesti loukattu, saattoi kostoksi riistää hengen kuninkaalta tai kiihottaa kansan kapinaan. {PJP 704.2}

Kaikki yritykset, joilla Daavid koetti salata syyllisyyttään, osoittautuivat turhiksi. Hän oli sotkeutunut saatanan pauloihin; vaarat uhkasivat häntä joka taholta, ja kuolemaakin katkerampi häpeä odotti häntä. Tilanteesta tuntui selviävän vain yhdellä keinolla, ja niin hän epätoivoissaan hätäili liittämään aviorikokseen vielä murhankin. Hän joka oli syössyt Saulin perikatoon koetti johtaa myös Daavidin tuhoon. Daavid päätteli, että jos Uuria kaatuisi taistelussa vihollisen lyömänä, ei hänen kuolemastaan voitaisi syyttää kuningasta, ja niin Batseba olisi vapaa tulemaan Daavidin vaimoksi, epäluulot voitaisiin hälventää ja kuningashuoneen maine säilyisi. {PJP 705.1}

Uuriasta tehtiin oman kuolemantuomionsa viejä. Kirjeessä, jonka kuningas hänen mukanaan lähetti Jooabille, käskettiin: ”Pankaa Uuria eturintaan, kiivaimpaan taisteluun, ja vetäytykää takaisin hänen luotaan, että hänet lyötäisiin kuoliaaksi.” Jooab oli jo syyllistynyt yhteen vastuuttomaan murhaan eikä siis epäröinyt noudattaa kuninkaan ohjeita, ja niin Ammonin lasten miekka kaatoi Uurian. {PJP 705.2}

Siihen asti Daavid oli hallinnut niin moitteettomasti, että vain harvat yksinvaltiaat ovat koskaan vetäneet hänelle vertoja. Raamattu kertoo, että hän ”teki kaikelle kansallensa sitä, mikä oikeus ja vanhurskaus on” (2 Sam. 8:15). Kunnollisuudellaan hän oli voittanut puolelleen kansansa luottamuksen ja uskollisuuden. Mutta kun hän luopui Jumalasta ja antautui pahan valtaan, saatana pääsi joksikin aikaa käyttämään häntä välikappaleenaan. Hän oli kuitenkin yhä Jumalalta saamassaan arvoasemassa ja saattoi sen perusteella vaatia palveluksia, joiden suorittaja vaaransi sielunsa. Ja Jooab, joka oli suostunut tottelemaan kuningasta mieluummin kuin Jumalaa, rikkoi Jumalan lakia kuninkaan käskystä. {PJP 705.3}

Daavid oli saanut valtansa Jumalalta mutta vain käyttääkseen sitä hänen lakinsa mukaisesti. Kun Daavid antoi Jumalan lain vastaisen käskyn, sen totteleminen oli syntiä. ”Ne [esivallat],

jotka ovat, ovat Jumalan asettamat” (Room. 13: 1), mutta emme saa totella niitä Jumalan lain vastaisesti. Kirjoittaessaan korinttolaisille apostoli Paavali ilmaisee periaatteen, jota meidän

tulisi noudattaa. Hän sanoo: ”Olkaa minun seuraajiani, niinkuin minä olen Kristuksen seuraaja” (1 Kor. 11: 1). {PJP 705.4}

Kun Jooab lähetti Daavidille raportin hänen käskemästään surmatyöstä, oli se niin varoen muotoiltu, ettei siinä vihjaistu Jooabiin eikä kuninkaaseen. Jooab ”käski sanansaattajaa sanoen: ’Kun olet kertonut kuninkaalle kaikki, mitä sodassa on tapahtunut, niin kuningas ehkä kiivastuu.’ — — Sano silloin: ’Myöskin sinun palvelijasi heettiläinen Uuria on kuollut.’ Sanansaattaja lähti, ja tultuaan hän ilmoitti kaiken, mitä Jooab oli lähettänyt hänet ilmoittamaan.” {PJP 706.1}

Daavid vastasi: ”Sano näin Jooabille: ’Älä pane sitä pahaksesi, sillä miekka syö milloin yhden, milloin toisen; taistele urheasti kaupunkia vastaan ja hävitä se.’ Rohkaise häntä näin.” {PJP 706.2}

Batseba vietti miehensä kuolemaa valittaen tavanomaisen suruajan, ja sen päätyttyä ”lähetti Daavid ottamaan hänet linnaansa, ja hän tuli hänen vaimoksensa”. Hän jota herkkä oma tunto ja ylevä kunniantunto esti hengenvaarassakaan satuttamasta kättään Herran voideltuun, oli langennut niin syvälle, että saattoi kavalasti murhata erään uskollisimmista ja uljaimmista sotureistaan ja toivoa vielä saavansa häiriintymättä nauttia syntinsä tuloksesta. Voi, ”kuinka onkaan kulta tummunut, muuttunut hyvä kulta” (Välit. 4: 1)! {PJP 706.3}

Alusta lähtien saatana on kuvaillut ihmisille, mitä etuja he saisivat lain rikkomisesta. Näin hän vietteli enkeleitä. Näin hän kiusasi Aadamia ja Eevaa syntiin. Ja näin hän yhä houkuttelee kansanjoukkoja, että ne lakkaisivat tottelemasta Jumalaa. Näin tehdään viehättäväksi rikkomuksen tie, ”joka lopulta on kuoleman tie” (Sanani. 14: 12). Onnellisia ovat ne, jotka tälle tielle uskaltautuneina havaitsevat synnin hedelmien katkeruuden ja palaavat siltä tieltä ajoissa. Armossaan Jumala ei sallinut synnin petollisten seurausten houkutella Daavidiakaan lopulliseen perikatoon. {PJP 706.4}

Myös Israelin takia Jumalan oli pakko puuttua asiaan. Ajan mittaan Daavidin synti Batsebaa kohtaan tuli tunnetuksi, ja alettiin epäillä että hän oli harkiten surmauttanut Uurian. {PJP 706.5}

Herraa oli häväisty. Hän oli suosinut Daavidia ja korottanut hänet, mutta nyt oli Daavidin synti esittänyt Jumalan luonteen väärässä valossa ja tuottanut häpeää hänen nimelleen. Tämä oli omiaan alentamaan jumalisuuden tasoa Israelissa ja vähentämään monien ajatuksissa synnin inhottavuutta. Ja ne jotka eivät rakastaneet ja pelänneet Jumalaa, saivat siitä yllykettä rikkomuksilleen. {PJP 707.1}

Jumala käski profeetta Naatania nuhtelemaan Daavidia. Tämä sanoma oli hirvittävän ankara. Useimmille hallitsijoille esitettynä tuollainen nuhde olisi merkinnyt nuhteli j an varmaa kuolemaa. Naatan julisti jumalallisen tuomion pelottomasti mutta silti niin taivaallisen viisaasti, että se voitti kuninkaan myötätunnon, herätti hänen omantuntonsa ja jopa sai hänet lausumaan oman kuolemantuomionsa. Vedoten Daavidiin Jumalan asettamana kansansa oikeuksien vaalijana profeetta kertoi eräästä vääryydestä ja epäoikeudenmukaisuudesta, joka vaati korjausta. {PJP 707.2}

”Kaksi miestä oli samassa kaupungissa”, hän aloitti, ”toinen rikas ja toinen köyhä. Rikkaalla oli lampaita ja raavaita hyvin paljon. Mutta köyhällä ei ollut muuta kuin yksi ainoa pieni karitsa, jonka hän oli ostanut. Hän elätti sitä, ja se kasvoi hänen luonansa yhdessä hänen lastensa kanssa: se söi hänen leipä- palastansa, joi hänen maljastansa, makasi hänen sylissään ja oli hänelle niinkuin tytär. Niin rikkaalle miehelle tuli vieras. Mutta hän ei raskinut ottaa omia lampaitansa eikä raavaitansa valmistaakseen ruokaa matkamiehelle, joka oli tullut hänen luoksensa; vaan otti köyhän miehen karitsan ja valmisti sen miehelle, joka oli tullut hänen luoksensa.” {PJP 707.3}

Kuninkaan viha kuohahti, ja hän huudahti: ”Niin totta kuin Herra elää: mies, joka tämän on tehnyt, on kuoleman oma. Ja karitsa hänen on korvattava nelinkertaisesti, koska hän teki näin ja koska hän ei sääliä tuntenut” (2 Sam. 12: 5, 6). {PJP 707.4}

Naatan katsoi kuningasta kiinteästi, kohotti oikean kätensä taivasta kohti ja julisti vakavasti: ”Sinä olet se mies.” Ja sitten hän jatkoi: ”Miksi sinä olet pitänyt halpana Herran sanan ja tehnyt sitä, mikä on pahaa hänen silmissään?” Syylliset voivat koettaa Daavidin tavoin salata rikkomuksensa ihmisiltä ja voivat yrittää haudata pahan tekonsa iäksi ihmisten katseilta tai tiedoilta, mutta ”kaikki on alastonta ja paljastettua hänen silmäinsä edessä, jolle meidän on tehtävä tili” (Hebr. 4: 13). ”Sillä ei ole mitään peitettyä, mikä ei tule paljastetuksi, eikä mitään salattua, mikä ei tule tunnetuksi” (Matt. 10: 26). {PJP 707.5}

Naatan julisti: ”Näin sanoo Herra, Israelin Jumala: ’Minä olen voidellut sinut Israelin kuninkaaksi ja pelastanut sinut Saulin käsistä. Miksi sinä olet pitänyt halpana Herran sanan ja tehnyt sitä, mikä on pahaa hänen silmissään? Heettiläisen Uurian sinä olet surmannut miekalla, olet tappanut hänet ammonilaisten miekalla, ja hänen vaimonsa sinä olet ottanut vaimoksesi. Sentähden ei miekka ole milloinkaan väistyvä sinun suvustasi. — — Katso, minä nostatan sinulle onnettomuuden sinun omasta perheestäsi, ja silmiesi edessä minä otan sinun vaimosi ja annan heidät toiselle. — — Sillä sinä olet tehnyt tekosi salassa, mutta minä teen tämän koko Israelin ja auringon nähden.’” {PJP 708.1}

Daavid liikuttui profeetan nuhteesta, hänen omatuntonsa heräsi, ja hänen syyllisyytensä näyttäytyi kaikessa laajuudessaan. Katuvana hän nöyrtyi Jumalan edessä. Värähtelevin huulin hän sanoi: ”Minä olen tehnyt syntiä Herraa vastaan.” Kaikki toisille tehty vääryys heijastuu loukatusta takaisin Jumalaan. Daavid oli tehnyt pahoin syntiä sekä Uuriaa että Batsebaa kohtaan, ja sen hän nyt tunsi syvästi. Mutta tavattoman paljon suurempi oli hänen syntinsä Jumalaa kohtaan. {PJP 708.2}

Vaikkei Israelista olisi saatu ketään toimeenpanemaan Herran voidellun kuolemantuomiota, Daavidia puistatti ajatus siitä, että hän voisi syyllisenä ja syntiään anteeksi saamattomana joutua Jumalan äkillisen rangaistuksen kohteeksi. Mutta profeetta välitti hänelle sanoman: ”Niin on myös Herra antanut sinun syntisi anteeksi; sinä et kuole.” Oikeuden täytyi kuitenkin tapahtua. Kuolemantuomio siirrettiin Daavidilta hänen syntinsä lapselle. Näin kuninkaalle annettiin tilaisuus katumiseen, mutta toisaalta lapsen kärsiminen ja kuolema oli hänelle osarangaistuksena paljon katkerampaa kuin hänen oma kuolemansa olisi ollut. Profeetta sanoi: ”Koska sinä tällä

teolla olet saattanut Herran viholliset pilkkaamaan häntä, niin se poika, joka sinulle on syntynyt, on kuoleva.” {PJP 708.3}

Lapsen sairastuttua vaikeasti Daavid paastoten ja syvästi nöyrtyen pyysi Herraa jättämään lapsen eloon. Hän riisui kuninkaalliset vatteensa, otti kruunun päästään ja nukkui monet yöt paljaalla maalla pyytäen murtunein mielin, ettei syyttömän tarvitsisi kärsiä hänen syyllisyytensä vuoksi. ”Niin hänen hovinsa vanhimmat menivät hänen luokseen saadakseen hänet nousemaan ylös maasta, mutta hän ei tahtonut.” Usein kun tuomio oli julistettu henkilöille tai kaupungeille, oli isku vältetty nöyrtymällä ja katumalla, ja aina Armahtavainen, joka on nopea antamaan anteeksi, oli lähettänyt rauhan sanoman tuojia. Tämän ajatuksen rohkaisemana Daavid jatkoi aneluaan niin kauan kuin lapsi sai olla hengissä. Mutta saatuaan sitten kuulla että lapsi oli kuollut, hän ääneti alistui Jumalan tahtoon. Ensimmäinen isku oli annettu siitä rangaistuksesta, jonka hän itse oli julistanut oikeutetuksi. Mutta Jumalan armoon turvautuvana Daavid ei kuitenkaan ollut lohduton. {PJP 708.4}

Luettuaan kertomuksen Daavidin lankeemuksesta varsin monet ovat kysyneet: ”Miksi tästä tapauksesta on kerrottu julkisesti? Miksi Jumala näki hyväksi julistaa koko maailmalle tämän synkän vaiheen sellaisen elämästä, joka oli niin suuresti taivaan kunnioittama?” Profeetta oli Daavidia nuhdellessaan sanonut hänen synnistään: ”Tällä teolla olet saavuttanut Herran viholliset pilkkaamaan häntä.” Halki seuraavien sukupolvien uskottomat ovat viitanneet tähän Daavidin luonteen häpeätahraan ja huudahtaneet voitonriemuisesti ja pilkallisesti: ”Tällainen on Jumalan mielen mukainen mies!” Näin on päästy moittimaan uskontoa ja pilkkaamaan Jumalaa ja hänen sanaansa. Näin monet ovat paatuneet epäuskossaan ja toiset ovat hurskauden varjolla rohkaistuneet tekemään syntiä. {PJP 709.1}

Mutta Daavidin elämäkerrasta emme saa mitään hyväksyntää synnille. Häntä kutsuttiin Jumalan mielen mukaiseksi mieheksi silloin kun hän vaelsi Jumalan ohjeiden mukaan. Mutta kun hän teki syntiä, sitä ei voitu sanoa hänestä ennen kuin hän taas katuen oli palannut Herran tykö. Jumalan sana julistaa selvästi: ”Se, minkä Daavid oli tehnyt, oli paha Herran silmissä” (2 Sam. 11: 27). Ja Herra sanoi Daavidille profeetan välityksellä: ”Miksi sinä olet pitänyt halpana Herran sanan ja tehnyt sitä, mikä on pahaa hänen silmissään? — — Sentähden ei miekka ole milloinkaan väistyvä sinun suvustasi, koska olet pitänyt halpana minut.” Vaikka Daavid katui syntiään ja Herra antoi hänelle anteeksi ja hyväksyi hänet, hän joutui niittämään oman kylvönsä tuhoisaa satoa. Hänen ja hänen sukunsa kärsimät rangaistukset todistavat että Jumala inhoaa syntiä. {PJP 709.2}

Tähän asti Jumala oli kaitselmuksessaan varjellut Daavidia kaikilta hänen vihollistensa juonilta ja suorastaan hillinnyt Saulia. Mutta Daavidin rikkomus oli muuttanut hänen suhteensa Jumalaan. Herra ei mitenkään voinut hyväksyä eikä suojella jumalattomuutta. Hän ei voinut voimallaan varjella Daavidia hänen syntiensä seurauksilta, niin kuin hän oli varjellut häntä Saulin vihoilta. {PJP 710.1}

Daavid itsekin muuttui suuresti. Hän oli allapäin syntinsä tunnossa ja ajatellessaan sen kauaskantoisia seurauksia. Alamaisistaan hän näytti nöyryytetyltä. Hänen vaikutuksensa herpaantui. Tähän asti hän oli menestynyt totellessaan tunnollisesti Herran käskyjä. Mutta nyt hänen alamaisensa olivat selvillä hänen synnistään, ja se sai heidät harrastamaan syntiä entistä vapaammin. Hänen arvovaltansa heikkeni oman perheväenkin keskuudessa, eikä hän enää voinut samoin kuin ennen vaatia pojiltaankaan kunnioitusta ja tottelevaisuutta. Syyllisyyden tunto sai hänet vaikenemaan silloin kun hänen olisi pitänyt tuomita syntiä, eikä hän pystynyt enää jakamaan oikeutta omassa talossaan. Hänen huono esimerkkinsä vaikutti hänen poikiinsa, eikä Jumala halunnut väliintulollaan ehkäistä seurauksia. Hän antoi asioiden sujua luonnollista latuaan, ja tämä merkitsi Daavidille ankaraa kuritusta. {PJP 710.2}

Kokonaisen vuoden Daavid sai lankeemuksensa jälkeen elää näköjään turvassa, ilman että Jumala mitenkään ilmaisi epäsuosiotaan. Mutta hän oli silti Jumalan tuomion alainen. Nopeasti ja varmasti lähestyi tuomion ja rangaistuksen päivä, joka ei ollut vältettävissä millään katumuksella. Hän joutuisi kokemaan tuskaa ja häpeää, mikä synkentäisi koko hänen maisen elämänsä. Niiden jotka Daavidin esimerkkiin viitaten koettavat vähentää omien syntiensä syyllisyyttä, pitäisi oppia Raamatun esityksestä, että rikkomuksen tie on vaikea. Vaikka heidän tulisi Daavidin tavoin kääntyä pahalta tieltään, he tulevat huomaamaan, että synnin seuraukset jo tässä elämässä ovat katkeria ja vaikeita kestää. {PJP 710.3}

Jumala on tarkoittanut esityksen Daavidin lankeemuksesta varoitukseksi siitä, ettei hänen suuresti siunaamiensa ja suosi- miensakaan ole syytä tuntea oloaan niin turvalliseksi että voivat laiminlyödä valvomisen ja rukouksen. Tämä on ollutkin niiden kokemus, jotka ovat koettaneet nöyrästi oppia tämän Jumalan tarkoittaman läksyn. Sukupolvesta toiseen tuhannet ovat näin joutuneet toteamaan oman vaaransa nähdessään vihollisen voiman. Se että Jumalan niin suuresti kunnioittama Daavid lankesi, on havahduttanut heidät olemaan luottamatta itseensä. Heistä on tuntunut, että vain Jumala saattoi varjella heitä voimallaan uskon kautta. Tietäen että hänessä oli heidän voimansa ja turvansa, he ovat pelänneet jo ensimmäistäkin askeltaan saatanan alueelle. {PJP 711.1}

Daavid oli jo alkanut korjata rikkomuksensa hedelmiä ennen jumalallisen tuomion julistamista. Hänen omatuntonsa oli rauhaton. Hän kuvailee silloista ahdistustaan 32. psalmissa seuraavasti: {PJP 711.2}

”Autuas se, jonka rikokset ovat anteeksi annetut, jonka synti on peitetty. Autuas se ihminen, jolle Herra ei lue hänen pahoja tekojansa ja jonka hengessä ei ole vilppiä! Kun minä siitä vaikenin, riutuivat minun luuni jokapäiväisestä valituksestani. Sillä yötä päivää oli sinun kätesi raskaana minun päälläni; minun nesteeni kuivui niinkuin kesän helteessä.”

Ps. 32: 1—4. {PJP 711.3}

Ja 51. psalmi kertoo miten Daavid katui saatuaan Jumalalta nuhteen sanoman: {PJP 711.4}

”Jumala, ole minulle armollinen hyvyytesi tähden;
pyyhi pois minun syntini suuren laupeutesi tähden.
Pese minut puhtaaksi rikoksestani,
puhdista minut synnistäni.
Sillä minä tunnen rikokseni,
ja minun syntini on aina minun edessäni. — —
Puhdista minut isopilla, että minä puhdistuisin,
pese minut, että minä lunta valkeammaksi tulisin.
Anna minun kuulla iloa ja riemua, että ihastuisivat ne luut, jotka särkenyt olet.
Peitä kasvosi näkemästä minun syntejäni,
pyyhi pois kaikki minun pahat tekoni.
Jumala, luo minuun puhdas sydän
ja anna minulle uusi, vahva henki.
Älä heitä minua pois kasvojesi edestä,
äläkä ota minulta pois Pyhää Henkeäsi.
Anna minulle jälleen autuutesi ilo,
ja tue minua alttiuden hengellä.
Minä tahdon opettaa väärille sinun tiesi,
että syntiset sinun tykösi palajaisivat.
Päästä minut verenvioista, Jumala,
minun autuuteni Jumala,
että minun kieleni riemuitsisi sinun vanhurskaudestasi.”

Ps. 51: 3—16. {PJP 711.5}

Tämän pyhän laulun Israelin kuningas sepitti laulettavaksi kansansa julkisissa kokouksissa ja kaiken hoviväkensä kuullen — pappien ja tuomareiden, ruhtinaiden ja sotilaiden läsnäollessa. Viimeisellekin sukupolvelle tämä laulu säilyttäisi tiedon hänen lankeemuksestaan, kun hän siinä kertoi synnistään, katu muksestaan ja Jumalan armosta saatavan anteeksiannon toivostaan. Sen sijaan että olisi pyrkinyt salaamaan syyllisyyttään, hän toivoi nyt lankeemuksensa murheellisen kertomuksen koituvan muillekin opetukseksi. {PJP 712.1}

Daavid katui vilpittömästi ja syvästi. Hän ei yrittänyt mitenkään lieventää rikostaan. Eikä hän rukouksillaan pyrkinyt vapautumaan uhkaavasta tuomiosta. Hän tajusi miten raskaasti hän oli rikkonut Jumalaa vastaan. Hän totesi sielunsa tahraantuneeksi ja inhosi syntiään. Eikä hän rukoillut vain anteeksiantoa vaan myös sydämen puhtautta. Daavid ei epätoivoisena luopunut taistelusta. Hän uskoi, että Jumalan lupaukset syntisille takasivat hänellekin anteeksiannon ja hyväksymisen. {PJP 712.2}

”Sillä ei sinulle kelpaa teurasuhri, sen minä kyllä antaisin; polttouhri ei ole sinulle mieleen. Jumalalle kelpaava uhri on särjetty henki; särjettyä ja murtunutta sydäntä et sinä, Jumala, hylkää.”

Ps. 51: 18,19. {PJP 712.3}

Vaikka Daavid oli langennut, Herra nosti hänet. Nyt hän oli paremmin sopusoinnussa Jumalan kanssa ja myötätuntoisempi lähimmäisilleen kuin ennen lankeemustaan. Iloisena vapautuksestaan hän lauloi: {PJP 713.1}

”Minä tunnustin sinulle syntini enkä peittänyt pahoja tekojani; minä sanoin: ’Minä tunnustan Herralle rikokseni’, ja sinä annoit anteeksi minun syntivelkani. — — Sinä olet minun suojani, sinä varjelet minut hädästä, sinä ympäröitset minut pelastuksen riemulla.”

Ps. 32: 5—7. {PJP 713.2}

Monet ovat moittineet Jumalaa epäoikeudenmukaiseksi, kun hän säästi niin suuresti rikkoneen Daavidin, vaikka oli hyljännyt Saulin, jonka synnit eivät heistä näytä läheskään niin räikeiltä. Mutta Daavid nöyrtyi ja tunnusti syntinsä, kun taas Saul ylenkatsoi nuhteen ja paadutti sydämensä katumattomaksi. {PJP 713.3}

Tästä Daavidin elämänvaiheesta voi katuva syntinen oppia paljon. Se valaisee meille voimakkaasti koko ihmiskunnan taisteluja ja kiusauksia, aitoa katumusta ja kääntymistä Jumalan puoleen sekä uskoa Herraamme Jeesukseen Kristukseen. Kautta aikojen se on koitunut rohkaisuksi niille, jotka syntiin langenneina ovat kamppailleet syntitaakkansa alaisina. Tuhannet Jumalan lapset ovat syntiin eksyttyään ja miltei epätoivoisina muistaneet, miten Jumala hyväksyi Daavidin vilpittömän katumuksen ja tunnustuksen, vaikka hän joutuikin kärsimään rikkomuksensa vuoksi. Ja niin hekin ovat rohkaistuneet katumaan ja yrittämään jälleen vaeltaa Jumalan käskyjen tietä. {PJP 713.4}

Kuka vain Jumalan nuhdellessa nöyrtyy Daavidin tavoin tunnustamaan syntinsä ja katumaan, saa olla varma siitä että hänellä on toivoa. Kuka tahansa vain uskossa vastaanottaa Jumalan lupaukset, pääsee osalliseksi anteeksiannosta. Herra ei koskaan hylkää todella katuvaa sielua. Hän on niitä vastaan, ”jotka eivät antaudu minun turviini, eivät tee rauhaa minun kanssani” (Jes. 27: 5), mutta toisaalta hän kehottaa ja lupaa: ”Jumalaton hyljätköön tiensä ja väärintekijä ajatuksensa ja palatkoon Herran tykö, niin hän armahtaa häntä, ja meidän Jumalamme tykö, sillä hänellä on paljon anteeksiantamusta” (Jes. 55: 7). {PJP 713.5}

Luku 72—Absalomin kapina

”Hänen on korvattava nelinkertaisesti”, oli Daavid tietämättään langettanut itselleen tuomioksi kuunnellessaan profeetta Naata- nin vertausta, ja hän sai myös oman lausuntonsa mukaisen tuomion. Neljän hänen pojistaan oli kuoltava isän synnin seurauksena. {PJP 714.1}

Amnonin, esikoisen, häpeällisen rikoksen Daavid salli tapah tua rankaisematta ja moittimatta sitä. Laki julisti avionrikkojalle kuolemantuomion, ja Amnonin luonnonvastainen rikos teki hänet kaksin verroin syylliseksi. Mutta oman synnintuntonsa soimaamana Daavid ei vaatinut rikkojaa vastaamaan teostaan. Kaksi täyttä vuotta Absalom, vääryyttä kärsineen sisaren luonnollinen suojelija, säläsi kostohankkeensa mutta vain iskeäkseen lopulta sitä varmemmin. Eräässä kuninkaan poikien juhlassa sai juopunut, sukurutsainen Amnon surmansa veljensä käskystä. {PJP 714.2}

Daavidille oli langetettu kaksinkertainen tuomio. Hänelle tuotiin karmea sanoma: ”’Absalom on surmannut kaikki kuninkaan pojat, niin ettei heistä ole jäänyt jäljelle ainoatakaan.’ Silloin kuningas nousi, repäisi vaatteensa ja paneutui maahan maata; ja kaikki hänen palvelijansa seisoivat siinä reväistyin vaattein.” Kuninkaan muut pojat palasivat pelästyneinä Jerusalemiin ja kertoivat isälleen totuuden: Amnon yksin oli saanut surmansa. ”Ja he korottivat äänensä ja itkivät. Myöskin kuningas ja kaikki hänen palvelijansa itkivät hyvin katkerasti.” Mutta Absalom pakeni Gesurin kuninkaan Talmain, äitinsä isän, luo. {PJP 714.3}

Daavidin muiden poikien tavoin Amnonkin oli saanut elää itsekkäästi omissa hoteissaan. Hän oli koettanut tyydyttää kaikki mielihalunsa piittaamatta vähääkään Jumalan vaatimuksista. Hänen pahoista synneistään huolimatta Jumala oli kauan suhtautunut häneen pitkämielisesti. Kahden vuoden aikana hän olisi voinut tehdä parannuksen, mutta hän vain jatkoi syntielämäänsä, ja hänen ollessaan syyllinen kuolema katkaisi äkisti hänen elämänsä, jättäen hänet odottamaan tuomioistuimen pelottavaa oikeudenkäyntiä. {PJP 715.1}

Daavid oli jättänyt rankaisematta velvollisuutensa mukaisesti Amnonin rikoksen, ja kuninkaan ja isän uskottomuuden sekä pojan katumattomuuden tähden Herra ei puuttunut asioiden luonnolliseen kulkuun eikä pidätellyt Absalomia. Kun vanhemmat tai hallitsijat laiminlyövät velvollisuutensa ja jättävät jumalattomuuden rankaisematta, Jumala ottaa itse asian omiin käsiinsä. Hän poistaa pahuuden voimilta tietyssä määrin ehkäisevän voimansa, jolloin olosuhteet kehittyvät sellaisiksi, että synti koituu rangaistukseksi toiselle synnille. {PJP 715.2}

Mutta Daavidin Amnonia kohtaan osoittaman hölläkätisyyden pahat seuraukset eivät päättyneet tähän, sillä Absalom alkoi tästä lähtien vieraantua isästään. Hänen paettuaan Gesuriin Daavidista tuntui, että hänen poikansa rikos vaati jonkinlaista rangaistusta, ja niin hän epäsi pojaltaan paluun kotiin. Tämä oli kuitenkin omiaan pikemmin lisäämään kuin vähentämään niitä sekavia ikävyyksiä, joihin kuningas oli joutumassa. Tarmokkaana, kunnianhimoisena ja

periaatteettomana Absalom antautui pian vaarallisiin vehkeilyihin, kun ei syrjäytettynä päässyt osallistumaan valtakunnan asioiden hoitoon. {PJP 715.3}

Parin vuoden kuluttua Jooab päätti saada isän ja pojan sovintoon keskenään. Sitä silmälläpitäen hän turvautui erään Te- koasta kotoisin olevan viisaan vaimon apuun. Hän neuvoi vaimoa esittäytymään Daavidille leskenä, jonka kaksi poikaa olivat olleet hänen ainoana lohtunaan ja tukenaan. Jouduttuaan riitaan keskenään toinen veli surmasi toisen, ja nyt kaikki sukulaiset vaativat eloonjäänyttä verikoston alaiseksi. ”Niin he sammuttaisivat kipinänkin”, äiti valitti, ”joka minulla vielä on jäljellä, ettei miehestäni jäisi nimeä eikä jälkeläistä maan päälle.” Tämä vetoomus liikutti kuningasta, ja hän lupasi vastata pojan turvallisuudesta. {PJP 715.4}

Saatuaan kuninkaan toistamiseen vakuuttamaan suojaavansa poikaa vaimo pyysi, että saisi vielä sanoa jotakin, ja selitti kuninkaan joutuvan sanojensa johdosta ikäänkuin syylliseksi, kun ei päästänyt omaa hylkäämäänsä palaamaan kotiin. ”Mehän kuolemme”, vaimo jatkoi, ”ja olemme niinkuin maahan kaadettu vesi, jota ei voi koota takaisin. Mutta Jumala ei ota pois elämää, vaan sitä hän ajattelee, ettei vain hyljätty joutuisi hänestä erotetuksi.” Tämä hellä ja liikuttava kuvaus Jumalan rakkaudesta syntistä kohtaan — joka oli peräisin Jooabilta, karkealta soturilta — osoittaa erinomaisesti, miten hyvin israelilaiset olivat selvillä lunastuksen suurista totuuksista. Kuningas tunsi itsekin tarvitsevansa Jumalan armoa eikä voinut vastustaa tätä vetoomusta. Hän antoi Jooabille käskyn: ”Mene ja tuo takaisin nuorukainen Absalom.” {PJP 716.1}

Absalom sai palata Jerusalemiin, muttei päässyt hoviin eikä tapaamaan isäänsä. Daavid oli alkanut havaita, mitä pahaa hänen lapsilleen osoittamansa hölläkätisyys aiheutti. Koska hän rakasti hellästi tätä komeaa ja lahjakasta poikaansa, hän piti tarpeellisena opetuksena sekä Absalomille että kansalle, että hän osoitti inhoavansa moista rikosta. Absalom asui kaksi vuotta omassa talossaan, muttei päässyt hoviin. Hänen sisarensa asui hänen luonaan, ja hänen läsnäolonsa piti aina tuoreessa muistissa hänen kärsimänsä vääryyden. Kansa piti prinssiä pikemmin sankarina kuin rikkomukseen syyllisenä, ja käyttäen hyväkseen tätä etua hän päätti hakeutua kansan suosioon. Jo hänen ulkomuotonsa sai kaikki katselijat ihailemaan häntä. ”Koko Israelissa ei ollut yhtään niin kaunista miestä kuin Absalom, eikä ketään niin ylisteltyä: kantapäästä kiireeseen asti ei ollut hänessä yhtään virheä.” Kuninkaan ei ollut viisasta jättää luonteeltaan Absalomin kaltaista miestä — kunnianhimoista, hetken mielijohteesta toimivaa ja kiihkeää — kahdeksi vuodeksi hautomaan oletettuja epäkohtia. Ja kun Daavid salli hänen palata Jerusalemiin muttei päästänyt häntä luokseen, kansan myötätunto alkoi kallistua Absalomin puolelle. {PJP 716.2}

Mutta Daavid näytti olevan siveellisesti aivan lamassa muistaessaan alati, miten hän itse oli rikkonut Jumalan lakia. Ennen syntiään hän oli ollut rohkea ja päättäväinen, mutta nyt hän oli heikko ja epäröivä. Hänen vaikutuksensa kansaan oli heikentynyt. Ja tämä kaikki edisti hänen kieroutuneen poikansa aikeita. {PJP 716.3}

Jooab sai järjestetyksi Absalomille pääsyn jälleen isän luo, mutta ulkonaisesta sovinnosta huolimatta Absalom jatkoi kunnianhimoisia hankkeitaan. Hän alkoi nyt esiintyä miltei kuninkaallisesti, hankkien itselleen vaunut ja hevoset ja viisikymmentä miestä juoksemaan edellään. Ja sitä mukaa kuin kuningas alkoi yhä enemmän vetäytyä syrjään ja yksinäisyyteen, Absalom tavoitteli yhä innokkaammin kansan suosiota. {PJP 717.1}

Daavidin raukeus ja epäröinti vaikutti hänen alaisiinsakin; laiminlyönnit ja viivyttelyt olivat jo tunnusomaisia maan koko oikeudenhoidolle. Absalom käytti taitavasti hyväkseen jokaista tyytymättömyyden ilmausta. Päivästä toiseen tämä uljaan näköinen mies voitiin nähdä kaupungin portilla, minne anomuk- sentekijöitä kerääntyi odottelemaan kokemiensa vääryyksien korjaamista. Absalom lyöttäytyi heidän seuraansa, kuunteli heidän epäkohtiaan, ilmaisi osanottonsa heidän kärsimyksiinsä ja moitti hallituksen saamattomuutta. Kuunneltuaan siten jonkun valitusta prinssi saattoi vastata: ”Asiasi on kyllä hyvä ja oikea, mutta kuninkaan luona ei ole ketään, joka sinua kuulisi.” Ja sitten hän lisäsi: ”’Jospa minut asetettaisiin tuomariksi maahan! Silloin tulisi minun eteeni jokainen, jolla on riita- tai oikeusasia, ja minä antaisin hänelle oikeuden.’ Ja kun joku lähestyi kumartaaksensa häntä, ojensi hän kätensä, tarttui häneen ja suu teli häntä.” {PJP 717.2}

Prinssin mielistelevien vihjausten lietsomana tyytymättömyys hallitukseen levisi nopeasti. Kaikki kehuivat Absalomia. Häntä pidettiin yleisesti kuninkuuden perijänä. Kansa hyväksyi hänet mielellään korkean aseman ansainneeksi ja alkoi toivoa häntä jo hallitsijaksi. ”Ja niin Absalom varasti Israelin miesten sydämet.” Kuitenkin kuningas oli niin kiintynyt poikaansa, ettei osannut epäillä mitään. Absalomin omaksumaa ruhtinaallista tyyliä Daavid piti vain hänen hoviaan kunnioittavana ilmauksena siitä ilosta että oli päästy sovintoon. {PJP 717.3}

Saatuaan kansan mielialan suopeaksi sille mitä tulisi tapahtumaan Absalom valitsi salaa miehiä ja lähetti heidät Israelin sukukuntiin valmistelemaan kapinaa. Ja sitten hän teeskenteli hartautta peittääkseen kavalat aikeensa uskonnollisuuden verhoon. Hän oli muka tehnyt lupauksen ollessaan syrjittynä, ja se oli nyt täytettävä Hebronissa. Niinpä hän sanoi kuninkaalle: ”Salli minun mennä Hebroniin täyttämään lupaus, jonka olen Herralle tehnyt. Sillä asuessani Gesurissa, Aramissa, sinun pal velijasi teki lupauksen ja sanoi: ’Jos Herra antaa minun tulla takaisin Jerusalemiin, niin minä palvelen Herraa.’” Herkkäuskoinen isä oli mielissään tästä poikansa ilmeisestä hurskaudesta ja lähetti hänet siunauksin matkaan. Salaliitto oli nyt kypsynyt valmiiksi. Se huipentui Absalomin tekopyhyyteen, jonka tarkoituksena ei ollut vain hämätä kuningasta vaan lujittaan kansan luottamusta ja saada se kapinoimaan Jumalan valitsemaa kuningasta vastaan. {PJP 717.4}

Ja niin Absalom lähti Hebroniin ja otti mukaansa kutsuvieraina Jerusalemista ”kaksisataa miestä, jotka menivät sinne aivan viattomina, tietämättä mitään koko asiasta”. Nämä miehet lähtivät Absalomin mukaan aavistamatta, että heidän kiintymyksensä poikaan johti heidät kapinaan isää vastaan. Hebroniin saavuttuaan Absalom lähetti heti noutamaan Ahitofelin. Tämä oli Daavidin huomatuimpia neuvonantajia ja niin kuulu viisaudestaan, että hänen mielipiteitään

pidettiin suorastaan profeetallisen turvallisina ja viisaina. Ahitofel liittyi salaliittolaisiin, ja hänen kannatuksensa sai Absalomin hankkeen menestymisen näyttämään varmalta ja houkutteli monia vaikutusvaltaisia miehiä siirtymään hänen puolelleen kaikkialta maasta. Ja kun kapina sitten julistettiin, prinssin vakoojat levittivät eri puolilla maata uutista siitä, että Absalom oli nyt kuningas, ja ”yhä enemmän kansaa meni Absalomin puolelle”. {PJP 718.1}

Tällävälin vietiin hälyttävä uutinen myös kuninkaalle Jerusalemiin. Daavid havahtui äkkiä huomaamaan, miten kapina oli puhjennut aivan hänen valtaistuimensa viereltä. Hänen oma poikansa, jota hän oli rakastanut ja johon hän oli luottanut, oli suunnitellut hänen kruununsa riistoa ja kaiketi myös hänen päänsä menoa. Suuren vaaran uhatessa Daavid karisti mielestään masennustilan, joka häntä oli niin kauan rasittanut, ja ryhtyi takavuosiensa tarmolla valmistelemaan toimenpiteitä, joilla tämä kauhea tilanne saataisiin selvitetyksi. Absalom järjesteli joukkojaan Hebronissa, jonne oli matkaa vain kolmisenkymmentä kilometriä. Kapinalliset olisivat pian Jerusalemin porteilla. {PJP 718.2}

Daavid katseli palatsistaan pääkaupunkiaan. Siinä kohosi ”kauniina, — — kaiken maan ilona, — — kuninkaan kaupunki”. Häntä aivan puistatti ajatella sitä verilöylyn ja hävityksen raastamana. Olisiko hänen kutsuttava avukseen ne alamaisensa, jotka vielä olivat hänelle uskollisia, ja ryhdyttävä puolustamaan pääkaupunkiaan? Olisiko hänen sallittava veri- tulvan pyyhkäistä yli Jerusalemin? Hän teki päätöksensä. Valittu kaupunki ei saisi kokea sodan kauhuja. Hän poistuisi Jerusalemista ja koettelisi sitten kansansa uskollisuutta antamalla sen rientää hänen avukseen. Tässä vaaratilanteessa hänen velvollisuutensa Jumalaa ja kansaansa kohtaan oli ylläpitää sitä arvovaltaa, jonka taivas oli uskonut hänelle. Hän jätti tämän ristiriidan Jumalan ratkaistavaksi. {PJP 719.1}

Nöyränä ja suruissaan Daavid lähti ulos Jerusalemin portista — rakastetun poikansa kapinan karkottamana valtaistuimeltaan, palatsistaan ja Jumalan arkin lähettyviltä. Väki seurasi häntä aivan kuin pitkänä, surevana hautaussaattona. Kuningasta seurasivat myös hänen henkivartijansa, kaikki kreetit ja pleetit sekä kuusisataa gatilaista Ittain johtamina. Mutta luonteeltaan epäitsekkäänä Daavid ei voinut suostua siihen, että nämä muukalaiset, jotka olivat hakeutuneet hänen turviinsa, joutuisivat osallisiksi hänen onnettomuudestaan. Hän sanoi ihmettelevänsä, että he näin olivat valmiit uhrautumaan hänen hyväkseen, ja gatilaiselle Ittaille hän lausui: ”Miksi sinäkin tulet meidän kanssamme? Käänny takaisin ja jää kuninkaan luo, sillä sinä olet vieras, vieläpä maanpaossa kotoasi. Eilen sinä tulit, ottaisinko minä jo tänä päivänä sinut harhailemaan meidän kanssamme matkallamme, kun minä itsekin menen, minne mennenkin? Käänny takaisin ja vie veljesi mukanasi. Armo ja uskollisuus sinulle!” {PJP 719.2}

Ittai vastasi: ”Niin totta kuin Herra elää, ja niin totta kuin herrani, kuningas, elää: missä paikassa herrani, kuningas, on, siellä tahtoo myös palvelijasi olla, olkoonpa se elämäksi tai kuolemaksi.” Nämä miehet olivat kääntyneet pakanuudesta palvelemaan Herraa, ja nyt he jalosti ilmaisivat uskollisuutensa Jumalaansa ja kuningastaan kohtaan. Kiitollisin mielin

Daavid hyväksyi heidän kannatuksensa hänen näköjään häviävälle asialleen, ja niin he kaikki ylittivät Kidronin puron ja jatkoivat kulkuaan kohti erämaata. {PJP 719.3}

Sitten kulkue pysähtyi jälleen. Sitä lähestyi pyhiin vaatteisiin pukeutunut joukko, ja ”katso, siinä oli myös Saadok ynnä hänen kanssaan kaikki leeviläiset, jotka kantoivat Jumalan liiton-arkkia”. Daavidin seuraajat pitivät tätä hyvänä enteenä. Tuon pyhän vertauskuvan mukanaolo oli heille takeena pelastuksesta ja lopullisesta voitosta. Se innostaisi kansaa rientämään rohkeasti kuninkaan luo. Ja sen poissaolo Jerusalemista kauhistaisi Absalomin kannattajia. {PJP 720.1}

Daavidin nähdessä arkin toiveikas ilo sykähdytti hetkeksi hänen sydäntään. Mutta pian toiset ajatukset valtasivat hänen mielensä. Jumalan perintöosan hallitsijaksi asetettuna hänen vastuunsa oli vakava. Israelin kuningas ei saanut ajaa omia etujaan, vaan hänen oli ennen kaikkea tavoiteltava Jumalan kunniaa ja kansansa parasta. Kerubien keskellä asuva Jumala oli sanonut Jerusalemista: ”Tämä on minun leposijani” (Ps. 132: 14). Ilman jumalallista lupaa ei papilla eikä kuninkaalla ollut oikeutta siirtää sieltä pois hänen läsnäolonsa vertauskuvaa. Daavid tiesi että hänen sydämensä ja elämänsä täytyi olla sopusoinnussa Jumalan käskyjen kanssa, tai muutoin arkki koituisi pikemmin onnettomuudeksi kuin menestykseksi. Hän muisti jatkuvasti suuren syntinsä ja käsitti tämän kapinan ansaituksi Jumalan rangaistukseksi. Nyt oli jo paljastettu miekka, joka ei ollut milloinkaan väistyvä hänen suvustaan. Hän ei vielä tiennyt tämän kamppailun lopputulosta. Hänen ei sopinut siirtää kansakunnan pääkaupungista niitä pyhiä säädöksiä, jotka sisälsivät heidän jumalallisen Valtiaansa tahdon ja olivat valtakunnan perustuslakina ja sen hyvinvoinnin pohjana. {PJP 720.2}

”Niin kuningas sanoi Saadokille: ’Vie Jumalan arkki takaisin kaupunkiin. Jos minä saan armon Herran silmien edessä, tuo hän minut takaisin ja antaa minun vielä nähdä hänet ja hänen asumuksensa. Mutta jos hän sanoo näin: ”Minä en ole mielistynyt sinuun”, niin katso, hän tehköön minulle, minkä hyväksi näkee.’” {PJP 720.3}

Ja hän lisäsi vielä: ”Sinähän olet näkijä” — mies, jonka Jumala oli asettanut opettamaan kansaa. ”Palaa rauhassa kaupunkiin, sinä ja sinun poikasi Ahimaas ja Ebjatarin poika Joonatan, molemmat poikanne, teidän kanssanne. Katsokaa, minä viivyn kahlauspaikoissa erämaassa, kunnes teiltä tulee sana minun tiedokseni.” Kaupungissa papit saattoivat olla hänelle hyväksi avuksi ottamalla selvää kapinallisten liikkeistä ja aikeista, joista heidän poikansa Ahimaas ja Joonatan toisivat sitten salaa tiedon kuninkaalle. {PJP 720.4}

Kun papit lähtivät takaisin Jerusalemiin, entistä synkempi varjo näytti laskeutuvan loittonevan väkijoukon ylle. Heidän kuninkaansa oli pakolainen, he itse lainsuojattomia ja jopa Jumalan arkin hylkäämiä — tulevaisuus näytti todellakin kauhistavan synkkältä ja pahaenteiseltä. Ja ”Daavid kulki itkien Öljy- mäkeä ylös, pää peitettynä ja paljain jaloin. Ja kaikki väki, mikä oli hänen kanssansa, oli myös peittänyt päänsä, ja he kulkivat itkien lakkaamatta. Ja kun Daavidille kerrottiin, että myös Ahitofel oli salaliittolaisten joukossa Absalomin puolella”, Daavidin oli jälleen pakko todeta onnettomuutensa olevan oman syntinsä seurausta. Ahitofel oli Batseban isoisä, ja siksi tämä etevä ja ovela poliittinen johtaja oli luopunut

Daavidista kostaakseen perheensä puolesta sen häpeän, johon Batseballe tehty vääryys oli sen saattanut. {PJP 721.1}

Ja Daavid sanoi: ”Herra, käännä Ahitofelin neuvo hulluudeksi.” Päästyään vuoren huipulle kuningas kumartui maahan rukoilemaan, luovuttaen sielunsa taakan Jumalalle ja pyytäen nöyrästi häneltä armoa. Hänen rukouksensa näytti saavan heti vastauksensa. Hänen luokseen saapui arkilainen Huusai, viisas ja etevä neuvonantaja, joka oli osoittautunut Daavidin uskolliseksi ystäväksi. Tämä oli reväissyt ihokkaansa ja heittänyt multaa päänsä päälle ja halusi nyt liittyä vallasta syöstyn pakolais- kuninkaan joukkoon. Daavid oivalsi aivan kuin jumalallisesti valistettuna, että juuri tällaista uskollista ja rehtiä miestä tarvittiin palvelemaan kuninkaan asiaa pääkaupungin neuvotteluissa. Daavidin pyynnöstä Huusai palasi Jerusalemiin tarjotakseen palveluksiaan Absalomille ja tehdäkseen tyhjäksi Ahitofelin viekkaat neuvot. {PJP 721.2}

Tämä toive oli kuin valonsäteenä heidän synkkyydessään, kun kuningas seuraajineen laskeutui öljymäen itärinnettä alas kallioisen autiomaan ja erämaarotkojen halki, kivisiä ja jyrkkiä polkuja pitkin Jordania kohti. Ja ”kun kuningas Daavid tuli Bahurimiin, niin katso, sieltä tuli mies, joka oli sukua Saulin perheelle, nimeltä Siimei, Geeran poika; hän tuli ja kiroili tullessaan. Ja hän viskasi kivillä Daavidia ja kaikkia kuningas Daavidin palvelijoita, vaikka kaikki väki ja kaikki urhot olivat hänen oikealla ja vasemmalla puolellaan. Ja kiroillessaan häntä Siimei sanoi näin: ’Pois, pois, sinä murhamies, sinä kelvoton! Herra kostaa sinulle kaiken Saulin perheen veren, hänen, jonka sijaan sinä olet tullut kuninkaaksi. Ja Herra antaa nyt kuninkuuden sinun poikasi Absalomin käteen. Ja katso, sinä olet itse joutunut onnettomuuteen, sillä murhamies sinä olet.’” {PJP 721.3}

Daavidin menestyksen päivinä Siimei ei ollut sanoin eikä teoin ilmaissut, ettei hän ollut kuuliainen alamainen. Mutta kuninkaan jouduttua vaikeuksiin tämä benjaminilainen paljasti todellisen luonteensa. Hän oli kunnioittanut Daavidia niin kauan kuin tämä istui valtaistuimellaan, mutta kiroili häntä hänen nöyryytyksensä aikana. Alhaisena ja itsekkäänä hän piti toisia luonteeltaan samanlaisina kuin hän itsekin oli, ja saatanan yllyttämänä hän purki vihaansa häneen, jota Jumala oli jo kurittanut. Se henki joka saa ihmisen iloitsemaan ahdingossa olevan kustannuksella tai solvaamaan tai ahdistamaan häntä, on saatanan henki. {PJP 722.1}

Siimein syytökset Daavidia vastaan olivat täysin vääriä — pelkkää alhaista ja pahansuopaa herjausta. Ei Daavid ollut tehnyt mitään väärää Saulille eikä hänen suvulleen. Saulin ollessa täysin hänen vallassaan hän ei surmannut tätä, vaan leikkasi vain kappaleen hänen viittansa liepeestä ja moitti sitten itseään siitä, että oli näinkin epäkunnioittavasti kohdellut Herran voideltua. {PJP 722.2}

Siitä miten pyhästi Daavid kunnioitti ihmiselämää, saatiin merkittävä todistus siltä ajalta, jolloin häntä itseään ajettiin takaa kuin saalista. Eräänä päivänä hän pakoretkellään piiloutui Adullamin luolaan, ja siellä hän poikavuosiensa häiriintymätöntä rauhaa muistellessaan huudahti: ”Jospa joku toisi minulle vettä juodakseni Beetlehemin kaivosta, joka on portin

edustalla!” (2 Sam. 23:13—17). Beetlehem oli silloin filistealaisten käsissä, mutta kolme urhoa Daavidin ryhmästä murtautui vartioston lävitse ja toi päällikölleen vettä Beetlehemin kaivosta. {PJP 722.3}

Mutta Daavid ei voinut juoda sitä. ”Pois se! Herra varjelkoon minut sitä tekemästä”, hän huudahti. ”Onhan se niiden miesten veri, jotka menivät sinne oman henkensä uhalla.” Ja hän vuodatti sen kunnioittavasti juomauhriksi Jumalalle. Vaikka Daavid oli sotilaana viettänyt suuren osan elämästään väkivaltaisten tekojen näyttämöllä, ovat sellaisten koettelemusten läpikäyneistä todellakin harvat saaneet niistä niin vähän kovettavia ja turmelevia vaikutteita kuin Daavid. {PJP 723.1}

Daavidin sisaren poika Abisai, joka oli hänen urhoollisimpia päälliköltään, ei voinut rauhassa kuunnella Siimein solvaavaa kiroilua, vaan huudahti: ”Miksi tuo koiranraato saa kiroilla herraani, kuningasta? Anna minun mennä ja lyödä häneltä pää poikki.” Mutta kuningas kielsi häntä ja vastasi: ”Katso, oma poikani väijyy henkeäni; miksi ei sitten tämä benjaminilainen? Antakaa hänen olla, kiroilkoon vain; sillä Herra on häntä käskenyt. Ehkä Herra vielä näkee minun kurjuuteni, ja ehkä Herra maksaa minulle hyvällä sen kirouksen, joka tänä päivänä kohtaa minua.” {PJP 723.2}

Omatunto puhui Daavidille katkeria ja nöyryyttäviä totuuksia. Vaikka uskolliset alamaiset ihmettelivät kuninkaansa onnen äkillistä kääntymistä, ei se hänelle itselleen ollut mikään salaisuus. Jotakin tämän kaltaista hän oli jo usein uumoillut. Hän oli ihmetellyt sitä, että Jumala niin kauan oli sietänyt hänen syntejään ja lykännyt ansaittua rangaistusta. Tällä hätäisellä ja murheellisella pakomatkallaan, paljain jaloin ja kuninkaalliset vaatteet säkkipukuun vaihdettuina hän kuuli, miten kaiku vastasi kukkuloilta hänen seuraajiensa valitushuutoihin. Hän ajatteli rakastettua pääkaupunkiaan — mikä oli ollut hänen syntinsä tapahtumapaikkana — ja kun hän muisti Jumalan hyvyyden ja pitkämielisyyden, hän ei jäänyt täysin vaille toivoa. Hänestä tuntui, että Herra vielä armahtaisi häntä. {PJP 723.3}

Moni vääryyden tekijä on puolustellut syntiään viittaamalla Daavidin lankeemukseen, mutta miten harvat osoittavatkaan Daavidin kaltaista katumusta ja nöyryyttä. Miten harvat kestäi- sivätkään moitteita ja rangaistusta niin kärsivällisesti ja masentumatta kuin hän. Hän oli tunnustanut syntinsä ja koettanut vuosikaudet täyttää velvollisuutensa uskollisena Jumalan palve

lijana. Hän oli uurastaen rakentanut valtakuntaansa, ja hänen hallituskautenaan se oli kehittynyt ennen näkemättömän voimakkaaksi ja hyvinvoivaksi. Hän oli koonnut suuret määrät rakennustarvikkeita Jumalan huoneen pystyttämistä varten, ja oliko nyt koko hänen elämäntyönsä pyyhkäisty pois? Oliko vuosikausien antaumuksellisen raadannan tulokset sekä kyvykkyyden, uhrautuvaisuuden ja valtiomiestaidon saavutukset jätettävä hänen häikäilemättömän ja petollisen poikansa käsiin, joka ei välittänyt Jumalan kunniasta eikä Israelin menestyksestä? Miten luonnolliselta se olisikaan näyttänyt, jos Daavid olisi napissut Jumalaa vastaan tässä suuressa ahdingossaan! {PJP 724.4}

Mutta hän ymmärsi oman syntinsä aiheuttaneen hänen vaikeutensa. Profeetta Miikan sanoista henkii samaa mielenlaatua, joka innoitti Daavidia: ”Jos istun pimeässä, on Herra minun valkeuteni. Minä tahdon kantaa Herran vihaa, sillä minä olen tehnyt syntiä häntä vastaan, siihen asti että hän minun asiani toimittaa ja hankkii minulle oikeuden” (Miika 7: 8, 9). Eikä Herra hyljännyt Daavidia. Hänen koko elämänsä jaloimpia vaiheita on tämä kokemus, jolloin hän julman vääryyden ja solvausten alaisena osoittautuu nöyräksi, epäitsekkääksi, jalomieliseksi ja alistuvaiseksi. Tämä Israelin hallitsija ei todella ollut koskaan taivaan silmissä niin suuri kuin tänä syvimmän nöyryytyksensä hetkenä. {PJP 724.1}

Jos Jumala olisi jättänyt Daavidin nuhtelematta jatkamaan synnillistä elämäänsä ja sallinut hänen jumalallisten käskyjen rikkojanakin pysyä rauhassa ja menestyvänä valtaistuimellaan, epäilijät ja uskottomat olisivat saaneet Daavidin tapauksesta jotakin puolustusta Raamatun uskonnon moitteilleen. Mutta sillä mitä hän antoi Daavidin kokea Herra osoittaa, ettei hän voi sietää syntiä eikä jättää sitä rankaisematta. Daavidin kokemuksista opimme ymmärtämään, mihin Jumala syntiä käsitellessään pyrkii; niistä meille selviää, että hän raskaimpienkin rangaistustensa avulla toteuttaa armonsa ja hyvyytensä tarkoitusperiä. Hän antoi Daavidin tuntea kuritusta, muttei tuhonnut häntä; sulatusuunin tarkoituksena on puhdistaa eikä kuluttaa. Herra sanoo: ”Jos he minun säädökseni rikkovat eivätkä noudata minun käskyjäni, niin minä rankaisen vitsalla heidän rikoksensa ja heidän pahat tekonsa vitsauksilla; mutta armoani en minä ota häneltä pois enkä vilpistele uskollisuudestani” (Ps. 89: 32—34). {PJP 724.2}

Pian sen jälkeen kun Daavid poistui Jerusalemista, Absalom joukkoineen tuli sinne ja valtasi Israelin tukivarustuksen ilman taistelua. Huusai oli ensimmäisten joukossa tervehtimässä vas- takruunattua hallitsijaa, ja prinssi oli hämmästynyt ja mielissään isänsä vanhan ystävän ja neuvonantajan siirtymisestä hänen puolelleen. Hän oli nyt varma menestyksestään. Tähän asti hän oli onnistunut aikeissaan, ja halutessaan innokkaasti vahvistaa kuninkuutensa ja voittaa kansakunnan luottamuksen hän lausui Huusain tervetulleeksi hoviinsa. {PJP 725.1}

Absalomilla oli nyt tukenaan suuri sotajoukko, mutta se oli suurelta osaltaan harjaantumatonta. Sillä ei ollut vielä lainkaan sotakokemusta. Ahitofel tiesi hyvin, ettei Daavidin asema ollut ensinkään toivoton. Suuri osa kansasta oli pysynyt hänelle uskollisena, hänen miehensä olivat karaistuneita sotureita ja uskollisia kuninkaalleen, ja hänen joukkojensa johdossa oli kyvykkäitä ja kokeneita päälliköitä. Ahitofel tiesi, että uudelle kuninkaalle osoitetun ensimmäisen suosionpuuskan jälkeen tulisi vastavaikutus. Jos kapina epäonnistuisi, Absalom voisi ehkä jälleen päästä sovintoon isänsä kanssa, mutta Ahitofelia, pääneu- vonantajaa, pidettäisiin kapinan pääsyyllisenä, ja häntä rangaistaisiin ankarimmin. Estääkseen Absalomia perääntymästä Ahitofel neuvoi häntä tekemään sellaista, mikä kaiken kansan silmissä tekisi sovinnon mahdottomaksi. Pirullisen taitavasti tämä ovela ja periaatteeton valtiomies yllytti Absalomia kapinan lisäksi vielä sukurutsaukseen. Koko Israelin nähden hänen tuli ottaa itselleen isänsä sivuvaimot ja itämaisen tavan mukaan julistaa siten nousseensa isänsä valtaistuimelle. Ja Absalom toteutti tämän häpeällisen ehdotuksen. Näin täyttyi tämä Jumalan sana, jonka profeetta oli lausunut Daavidille: ”Katso, minä nostatan sinulle onnettomuuden sinun omasta perheestäsi,

ja silmiesi edessä minä otan sinun vaimosi ja annan heidät toiselle. — — Sillä sinä olet tehnyt tekosi salassa, mutta minä teen tämän koko Israelin ja auringon nähden” (2 Sam. 12: 11,12). Ei Jumala yllyttänyt ketään näihin jumalattomiin tekoihin, mutta Daavidin synnin takia hän ei käyttänyt voimaansa estääkseen niitä. {PJP 725.2}

Ahitofelia oli pidetty erittäin viisaana miehenä, mutta häneltä puuttui sitä valistusta joka tulee Jumalalta. ”Herran pelko on viisauden alku” (Sanani. 9: 10), ja sitä Ahitofelilla ei ollut, sillä tuskinpa hän muutoin olisi ruvennut tukemaan maanpetosta sukurutsauksen rikoksella. Turmeltuneet ihmiset suunnittelevat jumalattomia tekoja aivan kuin ei olisikaan mitään kaitselmusta ehkäisemässä heidän aikeitaan, mutta ”Hän, joka taivaassa asuu, nauraa; Herra pilkkaa heitä” (Ps. 2: 4). Herra sanoo, että koska he eivät ”suostuneet minun neuvooni, vaan katsoivat kaiken halvaksi, saavat he syödä oman vaelluksensa hedelmiä ja saavat kyliänsä omista hankkeistaan. Sillä yksinkertaiset tappaa heidän oma luopumuksensa, ja tyhmät tuhoaa heidän oma suruttomuutensa” (Sanani. 1: 30—32). {PJP 725.3}

Saatuaan ovelasti varmistetuksi oman turvallisuutensa Ahitofel selitti Absalomille, että oli välttämätöntä ryhtyä heti Daavidin takaa-ajoon. ”Salli minun valita kaksitoista tuhatta miestä”, hän sanoi, ”ja nousta tänä yönä ajamaan takaa Daavidia, niin minä karkaan hänen kimppuunsa, kun hän on väsynyt ja hänen kätensä ovat herpoutuneet, ja saatan hänet kauhun valtaan, niin että kaikki väki, mitä hänen kanssansa on, pakenee. Sitten minä surmaan kuninkaan yksinänsä. Ja minä palautan kaiken kansan sinun luoksesi.” Kuninkaan neuvonantajat hyväksyivät tämän suunnitelman. Jos se olisi toteutettu, Daavid olisi varmasti saanut surmansa, ellei Herra olisi suoralla väliintulollaan pelastanut häntä. Mutta tapahtumia ohjasi maineikkaan Ahitolefin etevyyttä ylhäisempi viisaus. ”Sillä Herra oli säätänyt sen näin, tehdäkseen tyhjäksi Ahitolefin hyvän neuvon, että Herra saattaisi Absalomin onnettomuuteen.” {PJP 726.1}

Huusaita ei ollut kutsuttu neuvotteluun, eikä hänen sopinut mennä sinne kutsumatta, jottei häntä alettaisi epäillä vakoojaksi. Mutta neuvottelun jälkeen Absalom kertoi hänelle Ahitolefin suunnitelman, sillä hän antoi suuren arvon isänsä neuvonantajan mielipiteelle. Huusai käsitti, että jos tämä suunnitelma pantaisiin täytäntöön, Daavid olisi hukassa. Siksi hän sanoi: ”’Ei ole hyvä se neuvo, jonka Ahitofel tällä kertaa on antanut.’ Ja Huusai sanoi vielä: ’Sinä tiedät, että isäsi ja hänen miehensä ovat urhoja ja julmistuneita niinkuin karhu kedolla, jolta poikaset on riistetty; myöskin on isäsi sotilas, joka väkineen ei lepää yöllä. Katso, hän on nyt piiloutunut johonkin onkaloon tai muuhun paikkaan.’” Tällä hän tahtoi sanoa, että jos Absalomin väki nyt lähtisi ajamaan Daavidia takaa, eivät he saisi kuningasta kiinni, ja jos heikäläisiä kaatuisi, se masentaisi heitä ja aiheuttaisi Absalomin asialle paljon harmia. ”Sillä”, hän lisäsi, ”koko Israel tietää, että sinun isäsi on sankari ja että ne, jotka ovat hänen kanssansa, ovat urhoollisia miehiä.” Ja hän ehdotti sellaista suunnitelmaa että se miellytti Absalomia, joka turhamaisena ja itsekkäänä halusi kerskua voimillaan: ”Sentähden on minun neuvoni tämä: Koottakoon sinun luoksesi koko Israel Daanista aina Beersebaan asti, että niitä tulee niin paljon kuin hiekkaa meren rannalla; ja lähde sinä itsekin taisteluun. Kun me sitten karkaamme hänen kimppuunsa, missä ikinä hänet tavataan, niin me painumme hänen päällensä, niinkuin kaste laskeutuu maahan. Eikä hänestä ja

kaikista niistä miehistä, jotka ovat hänen kanssaan, jää jäljelle ainoatakaan. Ja jos hän vetäytyisi johonkin kaupunkiin, niin koko Israel asettaisi köydet sen kaupungin ympärille, ja me kiskoisimme sen alas laaksoon, kunnes siitä ei löytyisi kiveäkään.” {PJP 726.2}

”Silloin sanoivat Absalom ja kaikki Israelin miehet: ’Arkilai- sen Huusain neuvo on parempi kuin Ahitofelin neuvo.’” Mutta oli yksi jota ei hämätty — yksi joka selvästi tajusi, mitä tästä Absalomin kohtalokkaasta virheestä seuraisi. Ahitofel tiesi, että kapinallisten asia oli menetetty. Ja hän tiesi, että kävipä prinssin miten tahansa, ei ainakaan sillä neuvonantajalla olisi mitään toivoa, joka oli laatinut hänen suurimmat rikoksensa. Ahitofel oli yllyttänyt Absalomia kapinaan; hän oli rohkaissut häntä inhottavan jumalattomasti häpäisemään isänsä; hän oli neuvonut Absalomia surmaamaan Daavidin ja selittänyt, miten tämä hanke toteutettaisiin. Näin hän oli tehnyt oman sovintonsa kuninkaan kanssa lopullisesti mahdottomaksi. Ja nyt jopa Absalom piti toista parempana kuin häntä. Kateellisena, vihoissaan ja epätoivoisena Ahitofel ”lähti kotiinsa omaan kaupunkiinsa, ja kun hän oli toimittanut talonsa, hirttäytyi hän; niin hän kuoli”. Tällaiseen loppuun johti sellaisen ihmisen viisaus, joka piti itseään niin lahjakkaana ettei halunnut Jumalaa neuvonantajakseen. Saatana houkuttelee ihmisiä imartelevilla lupauksillaan, mutta lopulta jokainen sielu tulee havaitsemaan, että ”synnin palkka on kuolema” (Room. 6: 23). {PJP 727.1}

Huusai ei tiennyt varmasti, seuraisiko häilyväinen kuningas hänen neuvoaan. Siksi hän viipymättä varoitti Daavidia ja kehotti tätä heti pakenemaan Jordanin toiselle puolelle. Ja papeille, joiden poikien piti viedä tiedot perille, Huusai lähetti sanan: ”Sen ja sen neuvon on Ahitofel antanut Absalomille ja Israelin vanhimmille, ja sen ja sen neuvon olen minä antanut. — — Älä jää yöksi kahlauspaikkoihin erämaahan, vaan mene joen yli, ettei kuningas ja kaikki väki, joka on hänen kanssaan, joutuisi perikatoon.” {PJP 728.1}

Nuorukaisia kuitenkin epäiltiin ja ajettiin takaa, mutta heidän onnistui silti suorittaa vaarallinen tehtävänsä. Daavid joka töin tuskin oli selviytynyt ensimmäisen päivän pakomatkasta, sai sanan että hänen oli heti yöllä mentävä Jordanin yli, sillä hänen poikansa vainosi hänen henkeään. {PJP 728.2}

Miltä mahtoi tuntua tänä kauhean vaaran hetkenä tuosta niin julmasti väärin kohdellusta isästä ja kuninkaasta? Tämä ”kelpo mies ja sotilas”, kuningas jonka sana oli laki, oli nyt oman poikansa pettämä, jota hän oli rakastanut ja hemmotellut ja johon hän oli epäviisaasti luottanut. Ja alamaiset, jotka olivat olleet häneen kiintyneet kunnian ja uskollisuuden väkevin sitein, olivat nyt tehneet hänelle vääryyttä ja hyljänneet hänet. Millaisin sanoin Daavid purki nyt sielunsa tunteita? Synkimmän koetuksensa hetkenä Daavid turvautui sydämestään Jumalaan ja lauloi: {PJP 728.3}

”Herra, kuinka paljon minulla on vihollisia,
paljon niitä, jotka nousevat minua vastaan!
Monet sanovat minusta:
’Ei ole hänellä pelastusta Jumalassa.’

Mutta sinä, Herra, olet minun kilpeni,
sinä olet minun kunniani, sinä kohotat minun pääni.
Ääneeni minä huudan Herraa,
ja hän vastaa minulle pyhältä vuoreltansa.
Minä käyn levolle ja nukun;
minä herään, sillä Herra minua tukee.
En pelkää kymmentuhantista joukkoa,
joka asettuu yltympäri minua vastaan. — —
Herrassa on pelastus;
sinun siunauksesi tulkoon sinun kansallesi.”

Ps. 3: 2—9. {PJP 728.4}

Daavid ja kaikki hänen väkensä — sotilaat ja virkamiehet, vanhukset ja nuoret, naiset ja lapsukaiset — kaikki ylittivät yön pimeydessä tuon syvän ja nopeasti virtaavan joen. ”Ja kun aamu vaikeni, ei ollut ainoatakaan, joka ei olisi tullut Jordanin yli.” {PJP 729.1}

Daavid vetäytyi joukkoineen Mahanaimiin, jossa Iisboset oli aikoinaan hallinnut. Tämä oli vahvasti linnoitettu kaupunki. Se sijaitsi vuorten keskellä ja sinne oli hyvä sodan tullen vetäytyä turvaan. Seutu oli viljavaa, ja asukkaat suhtautuivat Daavidiin ystävällisesti. Täällä monet liittyivät häneen, ja varakkaat heimolaiset toivat lahjaksi runsaasti ruokavaroja ja muita kaivattuja tarvikkeita. {PJP 729.2}

Huusai oli neuvollaan saanut annetuksi Daavidille pakenemisen tilaisuuden, mutta äkkipikainen ja malttamaton prinssi ei ollut kauan pidäteltävissä, vaan hän lähti pian ajamaan takaa isäänsä, eikä kestänyt kauan, ”kun Absalom ja kaikki Israelin miehet hänen kanssaan menivät Jordanin yli”. Joukkojensa ylipäälliköksi Absalom nimitti Amasan, joka oli Daavidin sisaren Abigailin poika. Hänen armeijansa oli kyllä suuri, mutta kou- liintumaton ja kehnosti valmistautunut taistelemaan hänen isänsä kokeneita sotureita vastaan. {PJP 729.3}

Daavid jakoi väkensä kolmeen osaan ja antoi osastot Jooabin, Abisain ja gatilaisen Ittain johtoon. Hän oli aikonut itse johtaa joukkojaan taistelukentällä, mutta päälliköt, neuvonantajat ja väki vastustivat sitä kiihkeästi. ”’Älä lähde’, he sanoivat, ’sillä jos me pakenemme, ei meistä välitetä, ja jos puolet meistä saa surmansa, ei meistä silloinkaan välitetä, mutta sinä olet niinkuin kymmenentuhatta meistä. Sentähden on nyt parempi, että sinä olet valmiina tulemaan meille avuksi kaupungista.’ Niin kuningas sanoi heille: ’Minä teen, minkä te hyväksi näette.’” {PJP 729.4}

Kaupungin muureilta voitiin hyvin nähdä kapina-armeijan pitkät rivit. Vallananastajaa seurasi niin suuri joukko, että sen rinnalla Daavidin väkeä näytti olevan vain kourallinen. Mutta kun kuningas silmäili näitä vastatusten olevia joukkoja, hän ei ajatellut lähinnä kruunua ja valtakuntaa eikä edes omaa henkeään, joka oli nyt käytävän taistelun varassa. Isän sydän tulvi rakkautta ja sääliä hänen kapinallista poikaansa kohtaan. Ja joukkojen marssiessa ulos kaupungin

porteista Daavid kyllä rohkaisi uskollisia sotilaitaan ja kehotti heitä käymään taisteluun luottaen siihen, että Israelin Jumala antaisi heille voiton. Mutta nytkään hän ei voinut peittää rakkauttaan Absalomia kohtaan. Kun ensimmäistä rivistöä johtava Jooab tuli kuninkaan kohdalle, tuo sadan taistelun voittaja painoi ylvään päänsä kumaraan kuullakseen hallitsijansa lähtösanat, jotka tämä lausui värisevällä äänellä: ”Pidelkää minulle mieliksi hellävaroen nuorukaista Absalomia.” Ja Abisai ja Ittai saivat häneltä saman kehotuksen: ”Pidelkää minulle mieliksi hellävaroen nuorukaista Absalomia.” Mutta kuninkaan huoli Absalomista näytti osoittavan, että tämä oli hänelle rakkaampi kuin valtakunta tai uskolliset alamaiset, ja se vain lisäsi sotilaiden suuttumusta tuota kieroutunutta nuorukaista kohtaan. {PJP 729.5}

Taistelua käytiin lähellä Jordania olevassa metsikössä, jossa Absalomin joukkojen paljoudesta oli hänelle vain haittaa. Metsän tiheiköissä ja rämeiköissä nämä harjaantumattomat joukot sekosivat, niin että niitä oli mahdoton johtaa. ”Siellä Daavidin palvelijat voittivat Israelin väen, ja siellä oli sinä päivänä suuri mieshukka: kaksikymmentä tuhatta miestä.” Absalom näki päivän menetetyksi ja lähti pakoon mutta tarttui päästään tiheän tammen oksanhaaroihin, ja kun muuli juoksi pois hänen altaan, hän jäi avuttomana riippumaan vihollistensa helpoksi saaliiksi. Siitä hänet tapasi muuan sotilas, mutta tämä ei halunnut vihoittaa kuningasta eikä siis surmannut Absalomia. Mutta Jooab, jolle sotilas kertoi näkemästään, ei puolestaan arkaillut vähääkään. Hän oli aikoinaan ystävystynyt Absalomin kanssa saa tuaan kahdesti aikaan sovinnon tämän ja Daavidin välille, mutta Absalom oli häpeällisesti pettänyt hänen luottamuksensa. Ei tästä kauheasta kapinastakaan olisi tullut mitään ilman niitä etuja, joita Absalom oli saanut Jooabin avulla. Mutta nyt Jooab saattoi yhdellä iskulla tuhota kaiken tämän pahan aiheuttajan. Niinpä ”hän otti kolme keihästä käteensä ja pisti ne Absalomin rintaan. Ja he ottivat Absalomin ja heittivät hänet metsässä suureen kuoppaan ja pystyttivät sangen suuren kiviroukkion hänen päällensä.” {PJP 730.1}

Näin tuhoutuivat ne, jotka olivat ryhtyneet kapinoimaan Israelissa. Ahitofel oli surmannut itsensä. Ja Absalom, joka komeana prinssinä oli ollut Israelin ylpeytenä, oli kaatunut nuoruutensa voimassa, heitetty ruumiina kuoppaan ja peitetty isolla kiviroukkiolla ikuisen häpeän merkiksi. Absalom oli pystyttänyt itselleen kalliin muistomerkin Kuninkaanlaaksoon, mutta kivi- roukkio erämaassa oli hänen ainoa hautamerkkinsä. {PJP 730.2}

Surmattuaan kapinan johtajan Jooab pasuunan puhalluksella palautti väkensä pakenevan vihollisen takaa-ajosta, ja tapahtuneesta lähetettiin heti tieto kuninkaalle. {PJP 731.1}

Kaupungin muurilla seisova vartija katseli taistelukentälle päin ja näki miehen lähestyvän juosten. Kohta tuli toinenkin juoksija näkyviin. Kun edellinen oli juossut lähemmäksi, vartija sanoi kuninkaalle, joka odotteli portilla: ”’Sen ensimmäisen juoksu näyttää minusta Ahimaasin, Saadokin pojan, juoksulta.’ Niin kuningas sanoi: ’Se on hyvä mies; hän tulee hyviä sanomia tuoden.’ Ja Ahimaas huusi ja sanoi kuninkaalle: ’Rauha!’ Sitten hän kumartui kasvoillensa maahan kuninkaan eteen ja sanoi: ’Kiitetty olkoon Herra, sinun Jumalasi, joka on antanut sinun

käsiisi ne miehet, jotka nostivat kätensä herraani, kuningasta vastaan.’” Kuninkaan innokkaaseen kysymykseen: ”Voiko nuorukainen Absalom hyvin?” Ahimaas vastasi vältellen. {PJP 731.2}

Sitten tuli toinen lähetti ja huusi: ”Ilosanoma herralleni, kuninkaalle: Herra on tänä päivänä auttanut sinut oikeuteesi kaikkien niiden käsistä, jotka ovat nousseet sinua vastaan.” Jälleen pusertui isän huulita tuo kaikkein polttavin kysymys: ”Voiko nuorukainen Absalom hyvin?” Pystymättä salaamaan ikävää uutista lähetti vastasi: ”Käyköön herrani kuninkaan vihollisille ja kaikille, jotka nousevat sinua vastaan tehdäksensä sinulle pahaa, niinkuin on käynyt sille nuorukaiselle.” Tämä riitti. Daavid ei kysellyt enempää, vaan pää kumarassa ”nousi portin päällä olevaan yläsaliin ja itki. Ja mennessänsä hän huusi näin: ’Poikani Absalom, minun poikani, oma poikani Absalom! Jospa minä olisin kuollut sinun sijastasi! Absalom, poikani, oma poikani!’” {PJP 731.3}

Voitokkaat joukot palasivat taistelusta, ja kun lähestyttiin kaupunkia, kukkulat kaikuivat heidän riemuhuudoistaan. Mutta huudot vaimenivat heidän astuttuaan portista sisälle kaupunkiin, ja viirit alas suunnattuina ja katseet painuksissa he etenivät pikemmin tappionomaisesti kuin voittajien tavoin. Sillä kuningas ei ollut lausumassa heitä tervetulleiksi, vaan portin yläsalista kuului hänen valitushuutonsa: ”’Poikani Absalom, minun poikani, oma poikani Absalom! Jospa minä olisin kuollut sinun sijastasi! Absalom, poikani, oma poikani!’ {PJP 731.4}

”Ja voitto muuttui sinä päivänä suruksi kaikelle kansalle, koska kansa sinä päivänä kuuli sanottavan, että kuningas oli murheissaan poikansa tähden. Ja kansa tuli sinä päivänä kaupunkiin ikäänkuin varkain, niinkuin tulee varkain väki, joka on häväissyt itsensä pakenemalla taistelusta.” {PJP 732.1}

Jooab oli tästä kovin harmissaan. Jumala oli antanut heille kyllin aihetta iloon ja riemuun; olihan Israelin tähän astisista suurin kapina kukistettu. Mutta nyt tämä suuri voitto vaihdettiin sen murehtimiseksi, jonka rikoksen tuhannet urheat miehet olivat joutuneet maksamaan verellään. Karski ja suorasukainen päällikkö työntyi kuninkaan luo ja sanoi rohkeasti: ”Sinä olet tänä päivänä nostanut häpeän kaikkien palvelijaisi kasvoille, vaikka he tänä päivänä ovat pelastaneet sekä sinun oman henkesi, että sinun poikiesi” ja ”tyttäriesi — — hengen. Sinähän rakastat niitä, jotka sinua vihaavat, ja vihaat niitä, jotka sinua rakastavat. Sillä nyt sinä olet antanut tietää, ettei sinulla olekaan päälliköitä eikä palvelijoita; — niin, nyt minä tiedän, että jos Absalom olisi elossa ja me kaikki olisimme tänään kuolleet, se olisi sinulle mieleen. Mutta nouse nyt ylös ja mene ulos ja puhuttele ystävällisesti palvelijoitasi. Sillä minä vannon Herran kautta: jollet mene ulos, niin ei totisesti yhtä ainoatakaan miestä jää luoksesi tänä yönä; ja tämä on oleva sinulle suurempi onnettomuus kuin mikään muu, joka on kohdannut sinua nuoruudestasi tähän päivään saakka.” {PJP 732.2}

Ankarasti ja julmastikin tässä nuhdeltiin järkyttynyttä kuningasta, mutta Daavid ei loukkaantunut. Käsittäen päällikkönsä olleen oikeassa hän laskeutui portille ja tervehti rohkaisten ja kiittäen kelpo sotureitaan näiden marssiessa hänen ohitseen. {PJP 732.3}

Luku 73—Daavidin viimeiset vuodet

Absalomin kukistaminen ei heti palauttanut rauhaa valtakuntaan. Kansasta oli niin suuri osa yhtynyt kapinaan, ettei Daavid halunnut palata pääkaupunkiinsa eikä ruveta hallitsemaan saamatta kutsua heimoilta. Tilanne oli Absalomin tappion jälkeen niin sekava, ettei kuninkaan palauttamiseksi valtaan ryhdytty mihinkään ripeihin ja ratkaiseviin toimiin. Ja kun lopulta Juuda otti palauttaakseen Daavidin, tulivat toiset heimot siitä kateelli siksi, ja seurauksena oli vastavallankumous. Tämä kukistettiin kuitenkin nopeasti, ja niin Israel pääsi jälleen rauhoittumaan. {PJP 733.1}

Daavidin vaiheet selvittävät erittäin valaisevasti niitä vaaroja, joita valta, rikkaus ja maailman kunnia herättävät uhkaamaan ihmistä. Ja kuitenkin juuri niitä ihmiset innokkaimmin tavoit- televat. Harvat ovat saaneet kokea siinä määrin kuin Daavid sellaista, joka on omiaan valmistamaan ihmistä kestämään tuollaista koetusta. Nuoruutensa paimenvuosina Daavid oppi olemaan nöyrä, työskentelemään ahkerasti ja hoitamaan hellästi lampaitaan. Vuorten yksinäisyydessä hän pääsi lähelle luontoa, ja se kehitti hänen musikaalisia ja runollisia lahjojaan ja suuntasi hänen ajatuksensa Luojaan. Pitkäaikaisen erämaaelämän ankaruus kasvatti rohkeutta, lujuutta, kärsivällisyyttä ja uskoa Jumalaan, ja sen avulla Herra halusi valmistaa häntä Israelin kuninkaaksi. Daavid oli saanut ihmeellisesti kokea Jumalan rakkautta, ja Herra oli suonut hänelle runsaasti Henkeään. Saulin vaiheista hän oli oppinut näkemään inhimillisen viisauden arvottomaksi. Mutta sittenkin maailmallinen menestys ja kunnia heikensivät Daavidin luonnetta, niin että kiusaaja toistuvasti voitti hänet. {PJP 733.2}

Jatkuva yhteys pakanakansoihin herätti halun omaksua niiden tapoja ja tavoitella maailmallista suuruutta. Herran kansana Israel pääsisi kunnia-asemaan, mutta ylpeyden ja itseluottamuksen lisääntyessä israelilaiset eivät tyytyneet siihen että heitä kunnioitettiin. He halusivat mieluummin parantaa asemaansa toisten kansojen keskuudessa. Ja tämä mieli johti pakostakin kiusauksiin. Voidakseen laajentaa valloitusretkiään muihinkin maihin Daavid päätti lisätä joukkojaan määräämällä sopivat ikäluokat asevelvollisiksi. Tämä taas edellytti väestönlaskentaa. Tässä kohdin kuninkaan vaikuttimet olivat ylpeät ja kunnianhimoiset. Väkiluvun laskeminen osoittaisi, miten heikko valtakunta oli ollut Daavidin noustessa valtaistuimelle ja miten se oli vahvistunut ja menestynyt hänen hallituskautensa aikana. Ja tämä lisäisi sekä kuninkaan että kansan jo ennestäänkin liiaksi paisunutta itseluottamusta. Raamattu sanoo: ”Saatana nousi Israelia vastaan ja yllytti Daavidin laskemaan Israelin.” Israelin hyvinvointi Daavidin hallituskaudella johtui pikemmin Jumalan siunauksesta kuin kuninkaan kyvykkyydestä tai sotajoukkojen voimasta. Mutta valtakunnan sotavoimien lisääminen antaisi ympäröiville valtioille sen käsityksen, että Israelin turvana oli sen sotaväki eikä Herran voima. {PJP 734.1}

Vaikka Israel olikin ylpeä kansallisesta suuruudestaan, ei siihen suhtauduttu suopeasti, että Daavid suunnitteli niin pitkälle menevää asevelvollisuutta. Aiotut kutsunnat herättivät

tyytymättömyyttä, ja siksi pidettiin välttämättömänä sijoittaa sotilas- virkailijoita pappien ja hallitusmiesten tilalle, jotka olivat aikaisemmin suorittaneet väestönlaskennan. Hankkeen tarkoitus oli selvästi teokratian periaatteiden vastainen. Jooabkin vastusti sitä, niin tunnottomaksi kuin hän olikin osoittautunut siihen mennessä. Nyt hän sanoi: "'Herra lisätköön kansansa, olkoon se kuinka suuri tahansa, satakertaiseksi. Ovathan he, herrani, kuningas, kaikki herrani palvelijoita. Miksi herrani pyytää tätä? Miksi Israel näin joutuisi vikapääksi?' Kuitenkin kuninkaan sana velvoitti Jooabia, ja niin Jooab lähti ja kierteli koko Israelin. Sitten hän tuli Jerusalemiin." Kansan laskeminen ei ollut vielä päättynyt, kun Daavid saatiin vakuuttuneeksi synnistään. {PJP 734.2}

Soimaten itseään hän "sanoi Jumalalle: 'Minä olen tehnyt suuren synnin tehdessäni tämän, mutta anna nyt anteeksi palvelijasi rikos, sillä minä olen menetellyt ylen tyhmästi.'" Seuraavana aamuna profeetta Gaad toi Daavidille sanoman: "Näin sanoo Herra: Valitse itsellesi joko kolme nälkävuotta tahi kolme kuukautta hävitystä ahdistajaisi vainotessa, vihollistesi miekka kintereilläsi, tahi kolmeksi päiväksi Herran miekka ja ruttotauti maahan, Herran enkeli tuottamaan tuhoa koko Israelin alueelle. Katso nyt", sanoi profeetta, "mitä minä vastaan hänelle joka minut lähetti." {PJP 735.1}

Kuningas vastasi: "Minä olen suuressa hädässä. Tahdon langeta Herran käsiin, sillä hänen laupeutensa on sangen suuri; ihmisten käsiin minä en tahdo langeta." {PJP 735.2}

Ja niin rutto vaivasi maata ja tuhosi seitsemänkymmentä tuhatta israelilaista. Vitsaus ei ollut ehtinyt vielä pääkaupunkiin asti, "kun Daavid nosti silmänsä ja näki Herran enkelin seisovan maan ja taivaan välillä, kädessänsä paljastettu miekka ojennettuna Jerusalemin yli." Silloin "lankesivat Daavid ja vanhimmat, säkkeihin verhottuina, kasvoillensa". Kuningas vetosi Jumalaan Israelin puolesta: "Minähän käskin laskea kansan, ja minä siis olen se, joka olen tehnyt syntiä ja menetellyt pahoin. Mutta nämä minun lampaani, mitä he ovat tehneet? Herra, minun Jumalani, sattukoon sinun kätesi minuun ja minun isäni perheeseen, mutta ei sinun kansaasi, sille vitsaukseksi." {PJP 735.3}

Väenlasku oli herättänyt vastalauseita kansan keskuudessa, mutta he syyllistyivät samoihin synteihin, jotka saivat Daavidin toimeenpanemaan sen. Samoin kuin Herra Absalomin synnin takia rankaisi Daavidia, hän Daavidin erehdyksen vuoksi rankaisi Israelia sen synneistä. Tuhoava enkeli oli pysähtynyt Jerusalemin ulkopuolelle. Hän seisoi Moorian vuorella "jebusilaisen Ornanin puimatantereen luona". Profeetan kehotuksesta Daavid nousi vuorelle, pystytti alttarin Herralle "ja uhrasi polttouhreja ja yhteysuhreja, ja kun hän huusi Herraa, vastasi Herra tulella, jonka hän lähetti taivaasta polttouhrialttarille". "Niin Herra leppyi maalle, ja vitsaus taukosi Israelista." {PJP 735.4}

Sitä paikkaa, jolle alttari pystytettiin ja jota siitä lähtien tuli aina pitää pyhänä maana, tarjosi Ornan kuninkaalle lahjaksi. Mutta kuningas kieltäytyi sillä tavoin ottamasta sitä vastaan. {PJP 735.5}

”’Minä ostan ne sinulta täydestä hinnasta’, hän sanoi, ’sillä minä en ota Herralle sitä, mikä on sinun, enkä uhraa ilmaiseksi saatua polttouhria.’ Niin Daavid antoi Ornanille siitä paikasta kuudensadan sekelin painon kultaa.” Tämä paikka oli muistamisen arvoinen jo siksi, että siinä Aabraham oli rakentanut alttarin uhratakseen poikansa, ja nyt tämä suuri vapautus pyhitti sen. Myöhemmin Salomo valitsi sen rakentamansa temppelin paikaksi. {PJP 736.1}

Daavidin viimeisiä vuosia synkentämään ilmaantui vieläkin yksi varjo. Hän oli silloin seitsemänkymmenen vuoden ikäinen. Hänen nuoruudenaikaiset vaelluksensa kaikkine vaikeuksineen ja vaaroineen, hänen monet sotansa ja myöhempien vuosiensa huolet ja ahdingot olivat tyystin kuluttaneet hänen voimansa. Vaikka hänen mielensä säilyikin selkeänä ja voimakkaana, hän halusi jo muutoin iän heikentämänä vetäytyä erilleen kaikesta eikä sen vuoksi heti päässyt selville siitä mitä valtakunnassa tapahtui, vaikka nytkin puhkesi kapina aivan valtaistuimen varjossa. Sekin oli seurausta siitä, että Daavid oli isänä ollut niin peräänantava. Tällä kertaa tavoitteli kuninkuutta Adonia, joka olemukseltaan ja ryhdiltään oli ”hyvin kaunis mies” mutta periaatteeton ja häikäilemätön. Nuorena häntä ei paljonkaan alistettu kuriin, sillä ”hänen isänsä ei koskaan elämässään ollut pahoittanut hänen mieltään sanomalla: ’Kuinkas sinä noin teet?’” Nyt hän kapinoi Jumalan arvovaltaa vastaan, koska tämä oli määrännyt Salomon kuninkaaksi. Luonnonlahjoiltaan ja uskonnolliselta luonteeltaan Salomo olikin vanhempaa veljeään sopivampi tulemaan Israelin hallitsijaksi, mutta vaikka Jumalan valinnasta oltiin hyvinkin tietoisia, riitti Adoniallekin kannattajia. Jooab, joka oli syyllistynyt moniin rikoksiin, oli tähän saakka pysynyt uskollisena kuninkaalle, mutta nyt hän yhtyi salaliittoon Salomoa vastaan, ja mukaan tuli myös pappi Ebjatar. {PJP 736.2}

Kapina oli jo kypsynyt; salaliittolaiset olivat kokoontuneet suureen juhlaan aivan kaupungin lähelle julistamaan Adonian kuninkaaksi, mutta muutamat uskolliset saivat ripeällä toiminnallaan heidän hankkeensa ehkäistyksi. Näiden uskollisten johdossa olivat pappi Saadok, profeetta Naatan ja Salomon äiti Batseba. He kertoivat asiasta kuninkaalle ja muistuttivat häntä Jumalan ohjeesta, jonka mukaan Salomon tuli nousta valtaistuimelle Daavidin jälkeen. Tällöin Daavid heti luopui kuninkuudesta Salomon hyväksi, joka heti voideltiin ja julistettiin kuninkaaksi. Näin ehkäistiin salaliittolaisten vallankaappaus. Heidän johtajansa olivat nyt kuolemanrangaistuksen alaisia. Ebjatar sai jäädä henkiin korkean virkansa vuoksi ja koska oli ollut aikaisemmin uskollinen Daavidille, mutta hänet erotettiin ylimmäisen papin virasta, jonka hoito siirrettiin Saadokin suvulle. Myös Jooab ja Adonia saivat jäädä eloon toistaiseksi, mutta Daavidin kuoltua he joutuivat kärsimään rangaistuksen rikoksestaan. Daavidin pojan tuomion täytäntöönpano täydensi sen nelinkertaisen tuomion, joka todisti Jumalan kauhistuneen isän syntiä. {PJP 736.3}

Hallistuskautensa alusta asti Daavidin mieluisimpia suunnitelmia oli temppelin rakentaminen Herralle. Vaikkei hänen sallittukaan toteuttaa tätä suunnitelmaa, hän oli silti innokkaasti ja tarmokkaasti suorittanut valmisteluja sen hyväksi. Hän oli koonnut suuret määrät kalliita tarveaineita — kultaa, hopeaa, onyks-kiviä ja muita erivärisiä kiviä, marmoria ja

arvokkaita puulajeja. Nyt nämä hänen kokoamansa kalliit aarteet oli luovutettava toisille, sillä toisten käsien oli pystytettävä rakennus arkille, Jumalan läsnäolon vertauskuvalle. {PJP 737.1}

Todetessaan loppunsa lähestyvän kuningas kutsui luokseen Israelin päämiehet ja muita edustavia miehiä valtakunnan kaikista osista saamaan tämän testamenttilahjoituksen hoitoonsa. Hän halusi ilmoittaa heille viimeisen tahtonsa ja saada heidät yhtymään ja tukemaan tätä suurta työtä, kunnes se saataisiin tehdyksi. Tätä siirtoa hänen ei odotettu voivan tehdä henkilökohtaisesti ruumiillisen heikkoutensa vuoksi, mutta Jumala innoitti häntä, ja tavallista innokkaammin ja voimakkaammin hän saattoi nyt viimeistä kertaa puhua kansalleen. Hän kertoi heille, miten hän itse oli halunnut rakentaa temppelin, mutta Jumala oli käskenyt uskoa tämän työn hänen pojalleen Salomolle. Ja Jumala oli vakuuttanut: ”Sinun poikasi Salomo on rakentava minun temppelini ja esikartanoni; sillä minä olen valinnut hänet pojakseni ja minä olen oleva hänen isänsä. Ja minä vahvistan hänen kuninkuutensa iankaikkisesti, jos hän on luja ja pitää minun käskyni ja oikeuteni, niinkuin hän nyt tekee.” Ja Daavid jatkoi: ”Ja nyt minä sanon koko Israelin, Herran seurakunnan, läsnäollessa ja meidän Jumalamme kuullen: Noudattakaa ja tutkikaa kaikkia Herran, Jumalanne, käskyjä, että saisitte pitää omananne tämän hyvän maan ja jättäisitte sen perinnöksi lapsillenne teidän jälkeenne ikuisiksi ajoiksi.” {PJP 737.2}

Daavid oli oppinut omasta kokemuksestaan, miten kova on Jumalasta eroavan polku. Hän oli tuntenut lain rikkomisen tuomion ja korjannut rikkomisen satoa. Sisimmässään hän tunsi syvää huolta siitä, että Israelin johtajat olisivat uskollisia Jumalalle ja että Salomo noudattaisi Jumalan lakia ja kaihtaisi niitä syntejä, jotka olivat heikentäneet hänen isänsä arvovaltaa, katkeroittaneet hänen elämänsä ja tuottaneet häpeää Jumalalle. Daavid tiesi, että Salomo joutuisi korkeassa asemassaan varmasti kiusauksiin, joiden vastustaminen vaatii sydämen nöyryyttä, jatkuvaa luottamusta Jumalaan ja herpaantumatonta valvomista, sillä tällaisia huomattuja henkilöitä vastaan saatana erikoisesti sinkoaa vasamansa. Kääntyen poikaansa päin, joka jo oli tunnustettu hänen seuraajakseen kuninkaana, Daavid sanoi: ”Ja sinä, minun poikani Salomo, opi tuntemaan isäsi Jumala ja palvele häntä ehyellä sydämellä ja alttiilla mielellä, sillä Herra tutkii kaikki sydämet ja ymmärtää kaikki ajatukset ja aivoitukset. Jos häntä etsit, niin sinä löydät hänet, mutta jos luovut hänestä, niin hän hylkää sinut iankaikkisesti. Katso siis eteesi, sillä Herra on valinnut sinut rakentamaan temppelipyhäkön. Ole luja ja ryhdy työhön.” {PJP 738.1}

Daavid antoi Salomolle yksityiskohtaiset ohjeet temppelin rakentamisesta sekä mallit joka osasta ja kaikista palveluksessa tarvittavista välineistä, sen mukaan kuin Jumala oli häntä neuvonut. Salomo oli vielä nuori ja arkaili raskasta vastuuta, mikä liittyi temppelin rakentamiseen ja Jumalan kansan hallitsemiseen. Siksi Daavid sanoi pojalleen: ”Ole luja ja rohkea ja ryhdy työhön, älä pelkää äläkä arkaile, sillä Herra Jumala, minun Jumalani, on oleva sinun kanssasi. Hän ei jätä sinua eikä hylkää sinua.” {PJP 738.2}

Sitten Daavid vetosi jälleen seurakuntaan: ”Minun poikani Salomo, ainoa Jumalan valittu, on nuori ja hento, ja työ on suuri, sillä tämä linna ei ole aiottu ihmiselle, vaan Herralle Jumalalle.” Ja hän jatkoi: ”Sentähden minä olen kaikin voimin hankkinut Jumalani temppeliä varten — —

”, ja hän luetteli kaikki kokoamansa tarveaineet, ja lisäsi: ”Koska minun Jumalani temppeli on minulle rakas, minä vielä luovutan omistamani kullan ja hopean Jumalani temppeliä varten, kaiken lisäksi, minkä olen pyhäkköä varten hankkinut: kolmetuhatta talenttia kultaa, Oofirin kultaa, ja seitsemäntuhatta talenttia puhdistettua hopeata huoneitten seinien silaamiseksi.” ”Tahtooko kukaan muu”, hän kysyi niiltä jotka olivat tulleet tuomaan runsaita lahjojaan, ”tänä päivänä tuoda vapaaehtoisesti, täysin käsin, lahjoja Herralle?” {PJP 738.3}

Vetoomukseen vastattiin auliisti: ”Silloin tulivat vapaaehtoisesti perhekunta-päämiehet, Israelin sukukuntien ruhtinaat, tuhannen- ja sadanpäämiehet ja kuninkaan töiden ylivalvojat. Ja he antoivat Jumalan temppelissä tehtäviin töihin viisi tuhatta talenttia ja kymmenentuhatta dareikkia kultaa, kymmenentuhatta talenttia hopeata, kahdeksantoista tuhatta talenttia vaskea ja satatuhatta talenttia rautaa. Ja jolla oli hallussaan jalokiviä, antoi ne Herran temppelin aarteisiin. Ja kansa iloitsi heidän alttiudestaan, sillä he antoivat ehyellä sydämellä vapaaehtoiset lahjansa Herralle; ja kuningas Daavid oli myös suuresti iloissansa.” {PJP 739.1}

”Ja Daavid kiitti Herraa koko seurakunnan läsnäollessa; Daavid sanoi: ’Ole kiitetty, Herra, meidän isämme Israelin Jumala, iankaikkisesta iankaikkiseen. Sinun, Herra, on suuruus ja väkevyys ja loisto ja kunnia ja kirkkaus, sillä sinun on kaikki taivaassa ja maan päällä. Sinun, Herra, on valtakunta, ja sinä olet korotettu kaiken pääksi. Rikkaus ja kunnia tulevat sinulta, sinä hallitset kaikki, ja sinun kädessäsi on voima ja väkevyys. Sinun vallassasi on tehdä mikä tahansa suureksi ja väkeväksi. Me siis kiitämme sinua, meidän Jumalamme; me ylistämme sinun ihanaa nimeäsi. Sillä mitä olen minä, ja mitä on minun kansani, kyetäksemme antamaan tällaisia vapaaehtoisia lahjoja? Vaan kaikki tulee sinulta, ja omasta kädestäsi olemme sen sinulle antaneet. Sillä me olemme muukalaisia ja vieraita sinun edessäsi, niinkuin kaikki meidän isämmekin; niinkuin varjo ovat meidän päivämme maan päällä eikä ole, mihin toivonsa panna. Herra, meidän Jumalamme, kaikki tämä runsaus, jonka me olemme hankkineet rakentaaksemme temppelin sinulle, sinun pyhälle nimellesi, on sinun kädestäsi, ja sinun on kaikki tyynni. Ja minä tiedän, Jumalani, että sinä tutkit sydämen ja mielistyt vilpittömyyteen. {PJP 739.2}

”Vilpittömällä sydämellä minä olen antanut kaikki nämä vapaaehtoiset lahjat, ja nyt minä olen ilolla nähnyt, kuinka sinun täällä oleva kansasi on antanut sinulle vapaaehtoiset lahjansa. Herra, meidän isäimme Aabrahamin, Iisakin ja Israelin Jumala, säilytä tällaisina ainiaan kansasi sydämen ajatukset ja aivoitukset ja ohjaa heidän sydämensä puoleesi. Ja anna minun pojalleni Salomolle ehyt sydän noudattamaan sinun käskyjäsi, todis- tuksiasi ja säädöksiäsi, toimittamaan kaikki tämä ja rakentamaan tämä linna, jota varten minä olen valmistuksia tehnyt. Sitten Daavid sanoi kaikelle seurakunnalle: ’Kiittäkää Herraa, Jumalaanne.’ Ja kaikki seurakunta kiitti Herraa, isiensä Jumalaa, ja he kumartuivat maahan ja osoittivat kunniaa Herralle.” Innokkaan auliisti kuningas oli koonnut runsaasti tarveaineita temppelin rakentamista ja koristelua varten. Hän oli säveltänyt kauniita ylistyslauluja, jotka vastaisina vuosina kaikuisivat sen pihoilla. Ja nyt hän iloitsi Jumalassa, kun sukukuntien päämiehet ja Israelin ruhtinaat niin jalosti vastasivat hänen vetoomukseensa ja tarjoutuivat ryhtymään käsillä olevaan työhön. Ja kun he osoittivat palvelualttiuttaan, he olivat valmiit tekemään enemmänkin. He uhrasivat omaisuudestaan

runsaita lahjoja aarteistoon. Daavid oli tuntenut syvästi olevansa arvoton kokoamaan tarveaineita Jumalan huonetta varten, ja siksi hän iloitsi tästä valtakuntansa päämiesten uskollisuuden ilmauksesta ja auliista vastauksesta vetoomukseen, kun he vapaaehtoisesti uhrasivat kalliit lahjansa Herralle ja itsekin pyhittäytyivät hänen palvelukseensa. Mutta yksin Jumala oli aikaansaanut tämän asenteen kansassaan. Häntä tuli ylistää eikä ihmistä. Hän oli suonut kansalleen maan runsaita antimia, ja hänen Henkensä oli tehnyt sen halukkaaksi tuomaan kalleuksiaan temppeliä varten. Kaikki oli Herralta; ellei hänen rakkautensa olisi liikuttanut kansan mieltä, olisivat kuninkaan yritykset olleet turhia, eikä temppeliä olisi koskaan saatu rakennetuksi. {PJP 740.1}

Kaikki se mitä Jumala niin anteliaasti suo ihmiselle, kuuluu silti hänelle. Jumala on pannut maahan paljon arvokasta ja kaunista, ja hän antaa sen kaiken ihmisten käyttöön koetellakseen heitä — saadakseen nähdä kuinka syvästi he rakastavat häntä ja arvostavat hänen ante j aan. Olkoon sitten kysymys rikkauden tai älyn lahjoista, ne tulee kaikki tuoda vapaaehtoisena uhrina Jeesukselle, ja sanokoon niiden tuoja Daavidin tavoin: .”Kaikki tulee sinulta, ja omasta kädestäsi olemme sen sinulle antaneet.” {PJP 740.2}

Tuntiessaan kuoleman lähestyvän Daavid ajatteli yhä huolekkaasti Salomoa ja Israelin valtakuntaa, jonka hyvinvointi pakostakin riippui niin suuresti sen kuninkaan uskollisuudesta. Hän käski ”poikaansa Salomoa sanoen: ’Minä menen kaiken maailman tietä; ole luja ja ole mies. Ja noudata Herran, Jumalasi, määräyksiä, niin että vaellat hänen teitänsä ja noudatat hänen säädöksiänsä, käskyjänsä, oikeuksiansa ja todistuksiansa, — — että menestyisit kaikessa, mitä teet, ja kaikkialla, minne käännyt; että Herra täyttäisi tämän sanansa, jonka hän minusta puhui: ”Jos sinun poikasi pitävät vaarin teistänsä, niin että vaeltavat minun edessäni uskollisesti, kaikesta sydämestänsä ja kaikesta sielustansa, niin on mies sinun suvustasi aina oleva Irae- lin valtaistuimella”” (1 Kun. 2: 1—4). {PJP 741.1}

”Daavidin viimeiset sanat”, jotka on merkitty muistiin, ovat laulu — laulu josta henkii luottamusta, ylevää periaatetta ja kuolematonta uskoa: {PJP 741.2}

”Näin puhuu Daavid, lisäin poika,
näin puhuu korkealle korotettu mies,
Jaakobin Jumalan voideltu,
ihana Israelin ylistysvirsissä:
’Herran Henki on puhunut minulle: — —
Joka hallitsee ihmisiä vanhurskaasti,
joka hallitsee Jumalan pelossa,
hän on niinkuin huomenhohde auringon noustessa
pilvettömänä aamuna,
kun maa kirkkaassa valossa vihannoi sateen jälkeen.’
Eikö minun sukuni ole näin Jumalan edessä?
Sillä hän on tehnyt minun kanssani iankaikkisen liiton,

kaikin puolin taatun ja vakaan.
Hän antaa versoa minulle kaiken autuuden ja kaiken ilon.”

2 Sam. 23: 1—5. {PJP 741.3}

Daavid oli langennut syvälle, mutta syvä oli myös hänen katumuksensa, palava hänen rakkautensa ja vahva hänen uskonsa. {PJP 741.4}

Hänelle oli annettu paljon anteeksi, ja siksi hän rakasti paljon (Luuk. 7: 47). {PJP 742.1}

Daavidin psalmit kertovat laajasta kokemuksesta, syyllisyydentunnon ja itsesyytösten syvyyksistä aina ylevään uskoon ja läheiseen seurusteluun Jumalan kanssa. Hänen elämänsä vaiheet osoittavat, että synnistä voi koitua vain häpeää ja ikävyyksiä mutta että Jumalan rakkaus ja armo voivat yltää alhaisim- piin syvyyksiinkin ja että usko kohottaa katuvan sielun osallistumaan Jumalan omien lapseksiotosta. Kaikista Jumalan sanan sisältämistä vakuutuksista se on voimakkaimpia todistuksia hänen uskollisuudestaan, oikeamielisyydestään ja armoliitostaan. {PJP 742.2}

Ihminen ”pakenee kuin varjo eikä pysy”, ”mutta meidän Jumalamme sana pysyy iankaikkisesti”. ”Herran armo pysyy iankaikkisesta iankaikkiseen niille, jotka häntä pelkäävät, ja hänen vanhurskautensa lasten lapsille, niille, jotka pitävät hänen liittonsa ja muistavat hänen käskynsä ja noudattavat niitä” (Job 14: 2; Jes. 40: 8; Ps. 103: 17,18). {PJP 742.3}

”Kaikki, mitä Jumala tekee, pysyy iäti” (Saarn. 3: 14). Jumala antoi Daavidille ja hänen suvulleen suurenmoisia lupauksia, jotka ulottuvat kaukaisiin aikoihin ja täyttyvät lopullisesti Kristuksessa. Herra julisti: {PJP 742.4}

”Olen palvelijalleni Daavidille vannonut: — — minun käteni on lujasti tukeva häntä, minun käsivarteni on häntä vahvistava. — — Minun uskollisuuteni ja armoni on hänen kanssansa, ja minun nimessäni kohoaa hänen sarvensa. Minä asetan hänen kätensä vallitsemaan merta ja virtoja hänen oikean kätensä. Hän kutsuu minua: ’Sinä olet minun isäni, sinä minun Jumalani ja pelastukseni kallio.’ Ja minä asetan hänet esikoiseksi, maan kuninkaista korkeimmaksi. Minä säilytän armoni hänelle iankaikkisesti, ja minun liittoni hänen kanssaan on luja” (Ps. 89: 4—29). {PJP 742.5}

”Minä annan hänen jälkeläistensä säilyä iäti
ja hänen valtaistuimensa niin kauan, kuin taivaat pysyvät.”

Ps. 89: 30. {PJP 742.6}

”Auttakoon hän kansan kurjat oikeuteen,
pelastakoon köyhäin lapset ja musertakoon sortajan.
Niin he pelkäävät sinua, niin kauan kuin aurinko paistaa
ja kuu kumottaa, polvesta polveen. — — {PJP 742.7}

Hänen päivinänsä vanhurskas kukoistaa,
ja rauha on oleva runsas
siihen saakka, kunnes kuuta ei enää ole.
Hallitkoon hän merestä mereen
ja Eufrat-virrasta maan ääriin saakka.— —
Pysyköön hänen nimensä iankaikkisesti,
ja versokoon hänen nimensä, niin kauan kuin aurinko paistaa.
Hänessä he itseänsä siunatkoot,
ja kaikki kansakunnat ylistäköot häntä onnelliseksi.”

Ps. 72: 4—8,17. {PJP 743.1}

”Sillä lapsi on meille syntynyt, poika on meille annettu, jonka hartioilla on herraus, ja hänen nimensä on: Ihmeellinen neuvonantaja, Väkevä Jumala, Iankaikkinen isä, Rauhanruhtinas.” ”Hän on oleva suuri, ja hänet pitää kutsuttaman Korkeimman Pojaksi ja Herra Jumala antaa hänelle Daavidin, hänen isänsä, valtaistuimen, ja hän on oleva Jaakobin huoneen kuningas iankaikkisesti, ja hänen valtakunnallansa ei pidä loppua oleman” (Jes. 9: 5; Luuk. 1: 32,33). {PJP 743.2}

*Huomautuksia**

Viite 1. (Sivu 238). Käskiessään faaraota päästämään Israelin Herra sanoi hänelle: ”Israel on minun esikoispoikani. Päästä minun poikani palvelemaan minua” (2 Moos. 4: 22, 23). Psalmista kertoo meille, miksi Jumala vapautti Israelin Egyptistä: ”Hän vei kansansa pois sen iloitessa, valittunsa heidän riemuitessaan. Ja hän antoi heille pakanain maat, ja he ottivat omaksensa kansojen vaivannääöt, että he noudattaisivat hänen käskyjänsä ja ottaisivat hänen laeistansa vaarin” (Ps. 105: 43—45). Tästä ymmärrämme, etteivät heprealaiset voineet palvella Jumalaa Egyptissä. {PJP 744.1}

5 Moos. 5: 14,15 korostaa erityisesti neljännen käskyn sitä osaa, joka vaatii myös palvelijaa ja palvelijatarta lepäämään, ja israelilaista kehotettiin muistamaan, että hän itse oli ollut orjana Egyptin maassa. Herra sanoi: ”Seitsemäs päivä on Herran, sinun Jumalasi, sapatti; silloin älä mitään askaretta toimita, älä sinä älköönkä sinun poikasi tai tyttäresi, sinun palvelijasi tai palvelijattaresi, sinun härkäsi, aasisi tai muu juhtasi älköönkä muukalaisesi, joka sinun porteissasi on, että palvelijasi ja palvelijattaresi saisivat levätä niinkuin sinäkin. Ja muista, että itse olit orjana Egyptin maassa ja että Herra, sinun Jumalasi, vei sinut sieltä pois väkevällä kädellä ja ojennetulla käsivarrella. Sentähden Herra, sinun Jumalasi, käski sinun viettää lepopäivän.” Mutta faaraon mielestä Mooses ja Aaron vain pidättivät ”kansaa työnteosta” ja saattoivat israelilaiset vain ”kulkemaan työttöminä” (2 Moos. 5: 4, 5). {PJP 744.2}

Edellä sanotusta voimme päätellä, etteivät israelilaiset voineet ainakaan sapatin vietollaan palvella Herraa Egyptissä, ja kun Mooses ja Aaron esittivät heille Jumalan sanoman (2 Moos.

4:29—31), he yrittivät aikaansaada uudistusta joka vain lisäsi sortoa. Israeli laiset vapautettiin, jotta he voisivat noudattaa Herran käskyjä, neljättä kuten muitakin, ja siitä he saivat lisäperusteen sapattikäskyn samoin kuin kaikkien muiden käskyjen tarkkaan pitämiseen. Niinpä Herra otti perusteeksi Egyptistä vapautumisen kehottaessaan israelilaisia kohtelemaan ystävällisesti leskiä ja orpoja: ”Älä vääristä muukalaisen äläkä orvon oikeutta, äläkä ota lesken vaatteita pantiksi. Muista, että itse olit orjana Egyptissä ja että Herra, sinun Jumalasi, sinut sieltä vapahti; Sentähden minä käsken sinua näin tekemään” (5 Moos. 24: 17,18). {PJP 744.3}

Viite 2. (Sivu 251). Vitsausten tarkoituksena oli, että egyptiläiset menettäisivät luottamuksensa epä jumaliensa voimaan ja varjelukseen. Vitsaukset saivatkin heidän jumalansa jopa näyttämään palvo- jiensa julmilta kiduttajilta. Muutamat esimerkit egyptiläisten uskonnosta selventävät tätä. {PJP 745.1}

Ensimmäinen vitsaus muutti Niilin ja Egyptin vedet vereksi (2 Moos. 7: 19) ja iski Egyptin olemassaolon alkulähteeseen. Niiliä palvottiin kuin jumalaa, ja monin paikoin sille uhrattiin kuin konsanaan jollekin jumalalle. {PJP 745.2}

Toinen vitsaus peitti Egyptin maan sammakoilla (2 Moos. 8:6). Egyptiläiset pitivät sammakoita pyhinä, ja eräällä heidän jumalatta- rellaan oli sammakon pää ja heidän uskonsa mukaan luovaa voimaa. Kun sammakot Mooseksen käskystä peittivät koko Egyptin maan, saattoivat egyptiläiset hyvinkin kummeksia, miksei jumalatar suojellut palvojiaan, vaan näin vaivasi heitä. Näin egyptiläiset muidenkin vitsauksien yhteydessä katsoivat joutuneensa jonkun jumalansa väheksymiksi, varsinkin milloin vitsaukset koskivat heidän jumalina kunnioittamaan eläimiä (2 Moos. 9: 3). Vain muutamia niistä mainitaksemme: Apis-härkä oli pyhitetty kaikkien jumalien isälle Ptah’lle, lehmä taas Hathorille, joka oli Niilin alueen eniten palvottuja nais-jumalia. Oinas edusti useitakin jumalia, kuten Khnemua ja oinas- päistä Ammonia, joka oli Egyptin pääjumala Uuden valtakunnan aikana. Vitsauksen iskiessä egyptiläisten jumalille pyhitettyihin eläimiin he joutuivat toteamaan, että heidän halveksimiensa heprealaisten Jumala oli väkevämpi kuin heidän jumalansa. {PJP 745.3}

Yhdeksännen vitsauksen (2 Moos. 10: 21) kohteena oli Egyptin suurimpiin kuuluva auringonjumala Re, jota oli palvottu jatkuvasti sen maan tunnetun historian alkuajoista asti. Maassa jonka taivaalla tuskin koskaan nähtiin pilviä, pidettiin aurinkoa koskaan pettämättömänä voimana, joka antoi koko maailmalle lämpöä, valoa, elämää ja kasvua. Jokainen Egyptin hallitsija piti itseään Re’n poikana ja sisällytti tämän maininnan arvonimeensä. Kun Theban suojelus- jumala Ammon tuli Egyptin pääjumalaksi 18. dynastian aikana, tunnustettiin auringonjumala Re’n valta niin suureksi, että Ammon ja Re yhdistettiin Ammon-Re -nimiseksi jumalaksi. Vähän sen jälkeen kun israelilaiset olivat lähteneet Egyptistä, saatiin maassa aikaan Ekhnatonin toimesta joksikin aikaa vain yhden, aurinko jumala Ato- nin, palvonta. Koska aurinkoa palvottiin maan korkeimpana jumalana, voimme hyvin ymmärtää, että ”sellainen pimeys, että siihen voi käsin tarttua”, huipensi taistelun heprealaisten Jumalan ja egyptiläisten epäjumalien välillä. {PJP 745.4}

Myös kymmenes vitsaus, esikoisten surmaaminen (2 Moos. 12: 29), kohdistui ainakin yhteen jumalaan, nimittäin faaraoon, jota pidettiin Horuksena, Osiris-jumalan poikana. Niilin maan hallitsijana hänen alamaisensa kutsuivat häntä ”hyväksi jumalaksi”. Tähän asti oli häväisty vain luonnonvoimia tai eläimiä hallitsevia jumalia, mutta nyt joutui heprealaisten keskuudessa elävä, näkyvä jumala, faarao, voimattomana häpeään heprealaisten ihmeitä tekevän Jumalan edessä, josta hän kerran oli halveksien sanonut: ”Kuka on Herra, jota minun pitäisi kuulla ja päästää Israel? Minä en tunne Herraa enkä päästä Israelia” (2 Moos. 5:2). {PJP 746.1}

Viite 3. (Sivu 260). 1 Moos. 15: 13:n mukaan Herra sanoi Aabrahamille: ”Niin tiedä totisesti, että sinun jälkeläisesi tulevat elämään muukalaisena maassa, joka ei ole heidän omansa, ja heidän on niitä palveleminen, ja ne sortavat heitä neljäsataa vuotta.” Tämä johtaa kysymään, tarkoittavatko nämä 400 vuotta israelilaisten sortoaikaa vai asumisen aikaa Egyptissä, vaiko molempia, sekä miten on ymmärrettävissä, että Raamattu muualla (2 Moos. 12: 40, 41; Gal. 3:16, 17) puhuu 430 vuodesta? {PJP 746.2}

”Mutta aika, jonka israelilaiset olivat asuneet Egyptissä, oli neljäsataa kolmekymmentä vuotta” (2 Moos. 12: 40), näyttää merkitsevän, että israelilaiset Jaakobin Egyptiin tulosta aina heidän poistumiseen- sa sieltä vitsausten jälkeen todella viipyivät tuossa Niilin maassa 430 vuotta. Tämä käsitys ei kuitenkaan voi olla oikea, sillä Paavalin innoitetun tulkinnan mukaan (Gal. 3: 16,17) 430 vuotta alkavat siitä ajasta, jolloin Jumala teki liiton Aabrahamin kanssa, ja päättyvät lain antamiseen Siinailla. Paavali näyttää viittaavan siihen lupaukseen, jonka Jumala antoi Aabrahamille ensi kerran kehottaessaan häntä lähtemään Harranista (1 Moos. 12: 1—3). Silloin alkoivat 430 vuotta, Aabrahamin ollessa 75-vuotias (1 Moos. 12: 4), kun taas 400 vuotta, jotka 1 Moos. 15: 13 mainitsee, alkoivat 30 vuotta myöhemmin, jolloin Aabraham oli 105-vuotias ja hänen poikansa Iisak 5-vuo- tias (1 Moos. 21: 5). Siihen aikaan ”lihan mukaan syntynyt (Ismael) — — vainosi Hengen mukaan syntynyttä” (Iisakia, Gal. 4: 29; 1 Moos. 21:9—11). Tällöin alkoi Aabrahamin siemenen sortaminen, jota jatkui ajoittaisesti aina israelilaisten Egyptistä poislähtöön asti. Iisakilla oli vaikeuksia paitsi velipuolensa Ismaelin, myös filistealaisten taholta (1 Moos. 26: 15, 20, 21); Jaakob joutui pakenemaan Eesauta (1 Moos. 27:41—43) ja myöhemmin Laabania (1 Moos. 31: 21), ja oli jälleen ahtaalla Eesaun tähden (1 Moos. 32: 8); veljet myivät Joosefin orjaksi (1 Moos. 37: 28), ja egyptiläiset sortivat Israelin lapsia useita vuosikymmeniä (2 Moos. 1: 14). {PJP 746.3}

Abrahamin kutsumisesta Jaakobin Egyptiin tuloon kului 215 vuotta, jotka jakautuivat seuraavaan kolmeen jaksoon: 1. 25 vuotta Aabrahamin kutsumisesta Iisakin syntymään (1 Moos. 12:4; 21:5), 2. 60 vuotta Iisakin syntymästä Jaakobin syntymään (1 Moos. 25: 26) sekä 3. 130 vuotta Jaakobin syntymästä hänen muuttoonsa Egyptiin (1 Moos. 47: 9). Näin jää 430 vuodesta jäljelle vielä puolet, 215 vuotta, heprealaisten varsinaiseksi Egyptissä asumisen ajaksi. Tämän mukaan 2 Moos. 12: 40:n mainitsemat 430 vuotta käsittävät sekä patriarkkojen oleskelun Kanaanissa että heidän asumisensa Egyptissä. Kun Palestiina Mooseksen aikana kuului Egyptin valtakuntaan, ei ole outoa että sen aikainen kirjoittaja sisällyttää Kanaanin maan kuuluvaksi Egyptiin puhuessaan pelkästään Egyptistä. Tämän tietäen Septuagintan kääntäjät kirjoittivatkin

2 Moos. 12: 40:n selventävästi seuraavaan muotoon: ”Mutta aika, jonka Israelin lapset oleskelivat Egyptin maassa ja Kanaanin maassa, oli neljäsataa kolmekymmentä vuotta.” Tätä 430 vuoden tulkintaa vahvistaa lisäksi ennustus siitä, että Aabrahamin jälkeläiset neljännessä polvessa palaisivat Egyptistä. Nämä sukupolvet on lueteltu Leevin poikien polveutumisena Moosekseen asti (2 Moos. 6:16—20), mikä täyttää ennustuksen. {PJP 746.4}

Viite 4. (Sivu 295). Palvoessaan kultaista vasikkaa israelilaiset tunnustivat palvovansa Jumalaa. Sen mukaisesti Aaron julisti valetun vasikan palvonnan alkamisen seuraavasti: ”Huomenna on Herran juhla” (2 Moos. 32: 5). He olivat palvelevinaan Jumalaa samoin kuin egyptiläiset palvelivat Osirista valetun eläimen vertauskuvin. Mutta tällaista palvontaa Jumala ei voinut hyväksyä. Vaikka he suorittivat uhrejaan hänen nimessään, he kunnioittivat auringonjumalaa eivätkä Herraa. {PJP 747.1}

Apis-härkää palvottiin kovin irstain menoin, ja niihin rinnastettavaa oli myös israelilaisten valetun vasikan palvonta, josta sanotaan: ”Ja he nousivat varhain Seuraavana päivänä ja uhrasivat polttouhreja ja toivat yhteysuhreja; ja kansa istui syömään ja juomaan, ja sitten he nousivat iloa pitämään” (2 Moos. 32: 6). Hepreankielinen sana, joka tässä on käännetty ”iloa pitämään”, tarkoittaa hyppimistä, laulua ja tanssia. Tämä tanssiminen oli varsinkin egyptiläisten parissa aistillista ja säädytöntä. Seuraavassa jakeessa (7.) sanotaan: ”Sinun kansasi, jonka johdatit Egyptin maasta, on turmion tehnyt”, ja sanonta ”turmion tehnyt” vastaa alkukielessä sanaa, jota on käytetty myös puhuttaessa vedenpaisumusta edeltäneen sukupolven turmeluksesta: ”Kaikki liha oli turmellut vaelluksensa maan päällä” (1 Moos. 6: 12). Tämä selittää sen, että Herra oli valmis hukuttamaan epäjumalanpalvonnan turmeleman kansankin (2 Moos. 32: 10). {PJP 747.2}

Viite 5. (Sivu 307). Kymmenen käskyn laki oli se ”liitto”, jota Herra tarkoitti ehdottaessaan Israelille liittoa: ”Jos te nyt kuulette minun ääntäni ja pidätte minun liittoni — — ” (2 Moos. 19: 5). Kymmentä käskyä kutsuttiin Jumalan ”liitoksi” jo ennen Israelin kanssa tehtyä liittoa. Niiden noudattamisesta ei sovittu Israelin kanssa, vaan Jumala käski heitä noudattamaan niitä. Kymmenen käskyä — Jumalan liitto — tulivat siis hänen ja Israelin välisen liiton perustaksi. Kun liitto sanotaan tehdyn ”kaikkien näiden sanojen perusteella” (2 Moos. 24: 8), tarkoittavat nämä sanat juuri Kymmentä käskyä kaikkine yksityiskohtineen. {PJP 747.3}

Viite 6. (Sivu 333). Kun syntiuhri toimitettiin papin tai koko seurakunnan puolesta, verta vietiin pyhäkköön, jossa sitä pirskotettiin esiripun edessä ja siveltiin suitsutusalttarin sarviin. Uhrieläimen rasva poltettiin esipihan polttouhrialttarilla, mutta sen ruho poltettiin leirin ulkopuolella (3 Moos. 4: 1—21). {PJP 748.1}

Mutta jos uhri toimitettiin rikkomuksesta, jonka oli tehnyt päämies tai joku rahvaasta, ei verta viety pyhäkköön, vaan sitä siveltiin polttouhrialttarin sarviin, ja uhrieläimen lihan söi pappi seuraavan ohjeen mukaan, jonka Herra antoi Moosekselle: ”Pappi, joka syntiuhrin uhraa, syököön sen; pyhässä paikassa se syötäköön, ilmestysmajan esipihalla” (3 Moos. 6:26; katso myös 3 Moos. 4:22—35). {PJP 748.2}

Viite 7. (Sivu 346). Se joka kutsui Mooseksen vuorelle ja puhui hänen kanssaan sekä julisti lain, oli meidän Herramme Jeesus Kristus. Tämä käy ilmi seuraavasta: {PJP 748.3}

Kristuksen kautta Jumala on kaikkina aikoina ilmaissut itsensä ihmiselle. ”Niin on meillä kuitenkin ainoastaan yksi Jumala, Isä, josta kaikki on ja johon me olemme luodut, ja yksi Herra, Jeesus Kristus, jonka kautta kaikki on, niin myös me hänen kauttansa” (1 Kor. 8: 6). ”Hän [Mooses] on se, joka seurakunnassa, erämaassa, oli enkelin kanssa, joka puhui hänelle Siinain vuorella, ja oli myös isiemme kanssa; ja hän sai eläviä sanoja meille annettaviksi” (Ap.t. 7: 38). Tämä enkeli oli Jumalan läsnäolon eli ”hänen kasvojensa en keli” (Jes. 63:9), jossa myös oli suuren Jahven, Herran, nimi (2 Moos. 23:20—23). Tämä ei voi tarkoittaa ketään muuta kuin Jumalan Poikaa. {PJP 748.4}

Lisäksi Kristusta nimitetään Jumalan Sanaksi (Joh. 1: 1—3). Tämä johtuu siitä, että Jumala on kaikkina aikoina antanut ilmestyksensä ja ilmoituksensa ihmiselle Kristuksen kautta. Hänen Henkensä innoitti profeettoja (lPiet. 1: 10,11). Hän on ilmestynyt heille Herran enkelinä, Herran sotajoukon päämiehenä ja ylienkeli Miikaelina. {PJP 748.5}

Viite 8. (Sivu 590). Nykyään on paljon pohdittu teokraattisen valtiojärjestyksen sopivaisuutta meidän ajallemme sen perusteella, että se oli hyvä Israelin aikanakin. Tämän selvittämiseksi voidaan sanoa seuraavaa: {PJP 748.6}

Teokratia on ”valtiomuoto, jossa jumaluus käsitetään hallitusvallan omistajaksi, jumalanvalta” (Nykysuomen sanakirja). Israelissa vallitsi todellinen teokratia, Jumalan hallitus. Palavasta pensaasta Jumala huusi Moosekselle ja käski hänen johtaa Israelin ulos Egyptistä. Monin tunnusteoin ja voimallisin ihmein Jumala vapautti kansansa Egyptistä ja johti sen erämaan kautta lopulta Luvattuun maa- hän. Hän hallitsi kansaansa tuomareiden välityksellä Samueliin asti, jolle hän puhui lapsuudesta lähtien ja ilmoitti hänelle tahtonsa, kunnes ”koko Israel tiesi, että Samuelille oli uskottu Herran profeetan tehtävä” (1 Sam. 3: 19). Hänen aikanaan kansa pyysi itselleen kuningasta. Tähän suostuen Jumala valitsi Saulin, jonka Samuel voiteli kuninkaaksi. Kun Saul ei kuitenkaan noudattanut Jumalan tahtoa, vaan hylkäsi Herran sanan, hylkäsi Herrakin hänen kuninkuutensa ja lähetti Samuelin voitelemaan Daavidin Israelin kuninkaaksi, ja Daavidin kuninkuuden Jumala vahvisti ikiajoiksi. Kun Salomo tuli kuninkaaksi, hänestä sanotaan: ”Ja Salomo istui Herran valtaistuimelle kuninkaaksi isänsä Daavidin sijaan” (lAikak. 29: 23). Daavidin valtaistuin oli Herran valtaistuin, ja Salomo istui Herran valtaistuimella Jumalan maanpäällisen valtakunnan kuninkaana. Daavidin kuningassuku hallitsi aina Sidkiaan asti, joka joutui Babylonian kuninkaan alamaiseksi ja vannoi tälle uskollisuuttaan Jumalan kautta. Mutta Sidkia rikkoi liittonsa (2 Aikak. 36: 13), ja silloin Jumala sanoi hänelle: {PJP 748.7}

”Sinä saastutettu, jumalaton, sinä Israelin ruhtinas, jonka päivä on silloin tullut, kun syntivelka on loppumäärässään! Näin sanoo Herra, Herra: Ota pois käärelakki, nosta pois kruunu. Tämä ei jää tällensä: alhainen korotetaan, korkea alennetaan. Raunioiksi, raunioiksi,

raunioiksi minä panen tämän; eikä tästä ole jäävä mitään, kunnes tulee hän, jolla on oikeus, ja minä annan sen hänelle" (Hes. 21: 25—27; ks. myös Hes. 17: 1—21). {PJP 749.1}

Silloin valtakunta oli Babylonian vallan alla. Kun Meedo-Persia kukisti Babylonian, se raunioitui ensimmäisen kerran. Kun Kreikka kukisti Meedo-Persian, se raunioitui toisen kerran. Kun Rooma kukisti Kreikan, se raunioitui kolmannen kerran. Ja sitten Raamattu sanoo: "Eikä tästä ole jäävä mitään, kunnes tulee hän, jolla on oikeus, ja minä annan sen hänelle." Kuka on hän, jolla on oikeus? "Sinun on annettava hänelle nimi Jeesus. Hän on oleva suuri, ja hänet pitää kutsuttaman Korkeimman Pojaksi, ja Herra Jumala antaa hänelle Daavidin, hänen isänsä, valtaistuimen, ja hän on oleva Jaakobin huoneen kuningas iankaikkisesti, ja hänen valtakunnallansa ei pidä loppua oleman" (Luuk. 1: 31—33). Hän oli täällä "se profeetta" (Joh. 6: 14), "kipujen mies ja sairauden tuttava" (Jes. 53: 3), joka sinä yönä, jona hänet kavallettiin, julisti: "Minun kuninkuuteni ei ole tästä maailmasta" (Joh. 18: 36). Näin siis Herran valtaistuin on siirretty pois tästä maailmasta, eikä siitä "ole jäävä mitään, kunnes tulee hän, jolla on oikeus", ja se annetaan hänelle. Ja silloin on tämän maailman loppu ja "tulevan maailman" alku. {PJP 749.2}

Kahdelletoista apostolille Vapahtaja sanoi: "Minä säädän teille, niinkuin minun Isäni on minulle säätänyt, kuninkaallisen vallan, niin että te saatte syödä ja juoda minun pöydässäni minun valtakunnassani ja istua valtaistuimilla ja tuomita Israelin kahtatoista suku- kuntaa" (Luuk. 22: 29,30). Kertoessaan tästä samasta lupauksesta Matteus mainitsee, milloin se täyttyy: "Siinä uudestisyntymisessä, jolloin Ihmisen Poika istuu kirkkautensa valtaistuimella, saatte tekin, jotka olette minua seuranneet, istua kahdellatoista valtaistuimella ja tuomita Israelin kahtatoista sukukuntaa" (Matt. 19:28). Vertauksessa leivisköistä Kristus vertaa itseään jalosukuiseen mieheen, joka "lähti matkalle kaukaiseen maahan saadakseen itsellensä kuninkuuden ja sitten palatakseen" (Luuk. 19: 12). Ja hän itse on sanonut meille, milloin hän istuu kirkkautensa valtaistuimelle: "Kun Ihmisen Poika tulee kirkkaudessaan ja kaikki enkelit hänen kanssaan, silloin hän istuu kirkkautensa valtaistuimelle. Ja hänen eteensä kootaan kaikki kansat" (Matt. 25: 31, 32). {PJP 749.3}

Tätä aikaa Ilmestyskirjan näkijä Johannes tähyilee sanoessaan: "Maailman kuninkuus on tullut meidän Herrallemme ja hänen Voidellullensa, ja hän on hallitseva aina ja iankaikkisesti" (Ilm. 11: 15). Ja jatkossa ilmoitetaan selvästi, milloin tämä tapahtuu: "Ja pakanakansat ovat vihastuneet, mutta sinun vihasi on tullut, ja tullut on aika tuomita kuolleet ja maksaa palkka sinun palvelijoillesi profeetoille ja pyhille ja niille, jotka sinun nimeäsi pelkäävät, pienille ja suurille, ja turmella ne, jotka maan turmelevat" (Jae 18). Lopullisen tuomion aikana vanhurskaat saavat palkkansa ja jumalattomat rangaistuksensa, ja silloin aloittaa Kristus hallituskautensa. Kun kaikki Kristuksen kuninkuuden vastustajat on tuhottu, tulee tämän maailman valtakuntien kuninkuus meidän Herrallemme ja hänen Kristukselleen. {PJP 750.1}

Silloin hallitsee Kristus, "kuningasten Kuningas ja herrain Herra" (Ilm. 19: 16). "Ja valtakunta ja valta ja valtakuntien voima kaiken taivaan alla annetaan Korkeimman pyhien

kansalle.” Ja ”Korkeimman pyhät saavat valtakunnan ja omistavat valtakunnan iankaikkisesti — iankaikkisesta iankaikkiseen” (Dan. 7: 27,18). {PJP 750.2}

Ennen tuota aikaa ei Kristuksen valtakuntaa voida perustaa maan päälle. Hänen kuninkuutensa ei ole tästä maailmasta. Hänen seuraajiensa tulee tunnustaa ”olevansa vieraita ja muukalaisia maan päällä” (Hebr. 11: 13). Paavali sanoo: ”Mutta meillä on yhdyskuntamme taivaissa, ja sieltä me myös odotamme Herraa Jeesusta Kristusta Vapahtajaksi” (Fil. 3: 20). {PJP 750.3}

Israelin kuningaskunnan päättymisen jälkeen ei Jumala ole koskaan enää valtuuttanut ketään ihmistä tai mitään kansan yhteisöä toimeenpanemaan hänen lakiaan . ”Minun on kosto, minä olen maksava, sanoo Herra” (Room. 12: 19). Hallitukset hoitelevat ihmisten välisiä asioita, mutta niillä ei ole mitään tekemistä sen kanssa, mihin ihmisen suhde Jumalaan velvoittaa häntä. {PJP 750.4}

Israelin valtakunnan lisäksi ei ole koskaan ollut mitään muuta hallitusta maan päällä, jossa Jumala innoittamiensa miesten välityksellä johtaisi valtion asioita. Milloin ihmiset ovatkin yrittäneet muodostaa sellaista hallitusta kuin Israelilla oli, heidän on ollut pakko ottaa itse tulkitakseen ja saattaakseen voimaan Jumalan lakia. He ovat ryhtyneet valvomaan ihmisten omaatuntoa ja ovat siten kajonneet sellaiseen, mihin Jumalalla on yksinoikeus. {PJP 750.5}

Vanhan testamentin aikaan, jolloin Jumalaa vastaan tehdyistä rikkomuksista annettiin ajallisia rangaistuksia, ne eivät olleet vain hänen hyväksymisiään, vaan hän määräsi rangaistukset ja valvoi välittömästi niiden toimeenpanoa. Velhot oli surmattava, samoin epäjumalien palvojat. Rienaus ja pyhyydenhäväistys rangaistiin kuolemalla. Oli hävitettävä kokonaisia kansoja, jotka palvelivat epäjumalia. Mutta näitä rangaistuksia langetti hän, joka tuntee ihmisten sydämen ja heidän syyllisyytensä määrän ja joka kohtelee luotujaan viisaasti ja armollisesti. Milloin ihmiset inhimillisine heikkouksineen ja intohimoineen ryhtyvät suorittamaan jotakin vastaavaa, voidaan aina helposti havaita, että heidän toimintaansa liittyy hillitöntä epäoikeudenmukaisuutta ja julmuutta. {PJP 751.1}

Israelin lakeja, jotka rankaisivat rikkomuksista Jumalaa vastaan, on käytetty tukemaan vaatimuksia, joiden mukaan tänäkin aikana pitäisi rangaista vastaavista synneistä. Kaikki vainoojat ovat niillä puolustaneet tekojaan. Uskonnollinen tyrannia ja vaino perustuu nimenomaan siihen väitteeseen, että Jumala on antanut inhimillisille vallan käyttäjille oikeuden valvoa ihmisten omaatuntoa. Mutta ne jotka ajattele vat näin, unohtavat meidän nykyään elävän aivan toisenlaisissa oloissa kuin muinaiset israelilaiset ja että Israelin valtakunta oli esikuva Kristuksen kuninkuudesta, jonka hallituskausi ei ala ennen hänen toista tulemistaan, sekä ettei inhimillisellä arvovallalla ole lupaa ryhtyä säätelemään tai painostamaan niitä velvollisuuksia, jotka liittyvät ihmisen jumalasuhteeseen. {PJP 751.2}

Viite 9. (Sivu 596). Siitä tulkinnasta, että Samuelin Raama olisi sama kuin Benjaminin alueella sijaitseva Raama, tohtori Edersheim sanoo: ”Nämä kaksi seikkaa näyttävät

vahvistetuilta: Saulin asuinpaikka oli Gibeassa, ja hän tapasi Samuelin ensiksi Raamassa. Mutta siinä tapauksessa näyttää mahdottomalta, 1 Sam. 10: 2:n huomioonottaen, pitää Samuelin Raamaa Benjaminin Raamana tai nykyisenä Neby Samuelina, joka sijaitsee noin 6,5 kilometriä luoteeseen Jerusalemista.” {PJP 751.3}

Odottaa Loppua

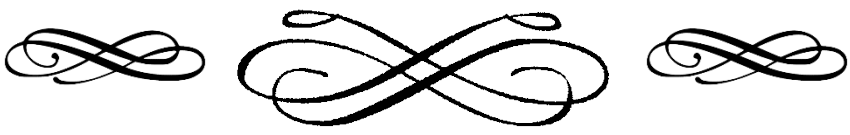

`